ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

முதற்பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

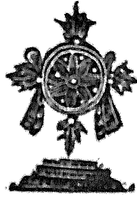
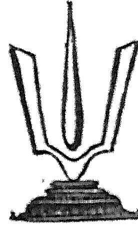
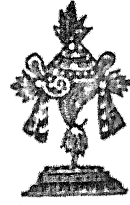
ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யானங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

ரக்தாக்ஷி வரு] [1925.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

பொதுத் தனியன்கள்.

****

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

ஶ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் ।
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

[ஸ்ரீஶைலேஶ இத்யாதி] - "நமஶ்ரீஶைல நாதாய குந்தீநகர ஜந்மநே । ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்யகைங்கர்யஶாலிநே" என்றும், "பரமப்ராப்ய ப்ராப்த்யஸ்வாதந ப்ரக்ருஷ்டவிஷய விஷயகைங்கர்யகாரணத்வா தாத்ருஶ்யாத்ருஶ்ய ஶ்ரீஶைலபூர்ணதேஶிகாயநம்" என்றும், "அனந்தன் திருமலையாழ்வாரென வந்தவதரித்து" என்றும் அவதாரவிஶேஷமாகச் சொல்லப்படுமவராய், சரமபர்வமான ஆழ்வார்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அவரருளாலே லபித்து வாழுமவராய், அதிலும் அவர்திருவடிகளான எதிராசர் செம்பொற்பாதம் இரவுபகல் மறவாமல் இறைஞ்சியேத்தும் எழிலையுடைய திருவாய்மொழிப் பிள்ளை சீருளுக்கு ஏற்ற கலமாயுள்ளவரை; "ஸ்வஸ்ரீஶைல நாதார்யவரிவஸ்யா குணார்ணவா ஜகத்பதே" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீஶைலபூர்ணர்க்ருபையாலும் ஸ்ரீஶைலதேஶிகர்தயையாலும் இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளமும், தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய்மொழியும், யதீந்த்ரதத்ப்ரவணரிடங்களிலே குடிகொண்டு தேங்கிற்று. இவரும் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண் வைத்தபின்பிறே பெருகி வெள்ளமிட்டு விளைந்தது; "ஸ்ரீராமாயணமஹாம்புதிர்", "பாலோடமுதன்னவாயிரம்"; இராமாநுசனிறே இவரும். [தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்] - மதிநலங்கள் இவருக்குப் பிள்ளையருளால் உண்டாயிற்று. "ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநவைராக்யதீ" என்றும், "குணஸம்பந்நபோதக:", "நமேதவந்தோக்ஷேண" என்றுதொடங்கி, "தயாவிநாஶகாரியே" என்றுமிறே எதத்பூர்வாவதாரங்களிலும் ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகள் பூர்ணமாயிருப்பது; ஆராவன்பிளையவனிறே. அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹாதிகள் உண்டிறே இங்கே; அவ்வவதாரத்திற் குறைகளும் தீர்க்க அவதரித்தவிடத்திலும், பெரியபெருமாள் விஷயத்துக்கு அநுரூபமாகப் பெரியசியருடைய அந்தப்ரேமாதிகள் இரட்டித்திறே இருப்பது. "நிரவதிககுணமணிமணிவரகுணாலய", "யத்ராஸ்த்ராணிஜ்ஞேய:", "குணாநாமாகர:" என்னக்கடவதிறே. "ஸமிதிஶ்ரீஶைலபூர்ணஸ்வாநுஸமஜ்ஜநாதநயோதீ" என்றும், "புதிவாஸம்பந்நவதார:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இனி, நம்பெருமாளிடத்தில் ப்ராவண்யம் எல்லை

யான எம்பெருமானாரளவும் வர்த்தித்தபடி சொல்லுகிறது; ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம்
வரக்கடவதாயிருக்கும். [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அந்தப்ராவண்யந்தான், "யதீந்த்ரப்ரவணாய ஸம்ஸ்ருதமஹ
ஸம்ஸாரிணே" என்று விசேஷஜ்ஞரான வேதாந்தாசார்யரும் விக்ருதராய்ப் பேசி அநுபவிக்கும்படியா
யிருக்கும். இவர்தாம் நிஜதேசிகஸந்தர்சிதஸம்யமிதுரந்தராநிஹித ஸகலநிஜபரவராமுனிவரிறே. அவர்
பராங்குசபாதபக்தர்; இவர் யதீந்த்ரப்ரவணர்; அந்தப்ராவண்யமிறே இவரை அனைவரும் கால்கட்டுகிறது.
[வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - "வந்தே ரங்கநிதிம் முநிம்" என்கிறதெல்லாம் இவருக்கு இவ்விஷயத்
திலேயாயிற்று. "ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்ய பதயுகவிநதோ" என்னுமாபோலே திருநாமத்தை
அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். இவருடைய அநுஸந்தான விஷயமான மந்த்ரமும் ஸ்துதிப்ர
ணமமும் இருக்கும்படி இதுவாயிற்று. "வந்தே நித்யமநாகுலம்" என்கிறபடியே போகமோக்ஷங்க
ளுடைய ஸததாஸம்ருத்திகள் இவர் ஸங்கல்பாதீனைகளாயிருக்கும்படியைப் பற்ற 'முநி' என்கிறது.

இப்படிகளால் ஏற்றங்களையுடைய இவர் ஸ்துதிரூபமான இவர் தனியன்தான் "யதிவர
ஸம்ப்ரதாயபூர்வாசார்யைர் வ்யாக்யாதம்" என்று வேதத்துக்கு 'ஓம்' என்னுமாபோலே, த்ராவிடவேத
ததங்கோபாங்கங்களென்ன, ஏதத்வ்யாக்யாநவிசேஷங்களென்ன, ஏதத்ஸாரபூதமான ரஹஸ்யங்க
ளென்ன இவற்றினுடைய ஆத்யந்தங்களிலே அகிலதிவ்யதேசவிலக்ஷணராலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாயி
ருக்கும். இவருடைய ஸகலதிவ்யப்ரபந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பண்டு பலவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.
அதுக்குமேலே உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறைகோயிலிலேயிறே இவர் உதித்தருளிற்று; இவருக்கு இவ்
வைபவம் ஜந்மஸித்தம்; இது, ப்ரணவார்த்தமாகிற பித்ராபுத்ர ரக்ஷ்யரக்ஷக சேஷசேஷி ஸம்பந்தத்ரயமும்
இவரிடத்திலே தர்சிக்கையாயிருக்கையாலே; "அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் நநிவஹா:
உகாரார்த்தோ வா யாஸ்ரியோ வா வ்யதயா விக்ஷிணோ: | மகாரஸ்தத்வ்யோரூபஸஜநிதப்ருணமவக்ஷ
ணம்" என்கையாலே - அகாரம் பகவத்வாசகமாயும், மகாரம் சேதந வாசகமாயும், உகாரம் உபயஸம்பந்த
ப்ரகாசிகையையும் சொல்லும்; "அவ்வானவர்க்குமவ்வானவரெல்லாமுவ்வானவரடிமையென்றுரைத்தார்"
என்னக்கடவதிறே; விளக்குப்பொன்போலே நடுநிலத்தீவமிறே; "ஜோஹநீமரவாம்", "ஸ்ரீயோவஷக
ஹாவத:", "ஸ்ரியாவதிகயா" என்றே தத்ஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது; "ஜநமகாயி கவிதாமெ
ஜாமாதஸ்ஸ்ரஷயாயிந: | ஸவதாரேஷு ஸம்விஷ்வஸ்யாம் ஸ்வாரம்பநிம்", "ஆத்மாவஷீ
ஹவஸிதமவஹாநாஸ்ராவிதாத்வம்", "தேவீமைக்ஷீரவஸிதயாவதுமந்தநவத்வம்", "ஸஸ
தீத்ரிஸ்வமஹமவாநுஸஸ்ருஜாமாதரீ" என்னக்கடவதிறே; இப்படி முப்புரியூட்டி
யிறே இவரவதாரவைபவம் இருப்பது.

இன்னமும் இஸ்ஸ்லோகத்திலே பதங்கள்தோறும் இவ்வர்த்தம் காணலாயிறே இருப்பது. எங்
ஙனேயென்னில்,—'ஸ்ரீசைலேச' என்கையாலே-அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லி, 'தயாபாத்
ரம்' எனகையாலே - பகவதநந்யார்ஹசேஷபூதனை சேதநன் அவன்க்ருபைக்குப் பாத்ரமென்னுமத்தைச
சொல்லுகிறது. அடியில் பதத்தில் - ஆசார்யனை அவன்தானாகச் சொல்லுகிறது, விசேஷநிர்த்தேசத்
தாலே; தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேசம்போலே; "அஜ்ஞாநத்வாந்தரோதாத்" இத்யாதி, "ஆசார்ய
ஸஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்" "தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்" என்கிறஇப்பதத்தாலும் "தாமரையாள்கேள்வனொருவனையே
நோக்குமுணர்வு" என்றும், "ஆதியஞ்சோதிக்கே யாராதகாதல்" என்றும், "உன்னித்துமற்றொருதெய்
வந்தொழாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அகாரோ
தித பகவச்சேஷத்வத்தை பக்தியாலே சொல்லுகிறது; ஸ்வரூபமும் உன்னித்தாமரைகட்கு அன்புருகி
நிற்குமதிறே; அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தே: ஜ்ஞாநமாவது - தஜ்ஜ்ஞாநமிறே; பகவதேகாவலம்பி
யாயிறே ஜ்ஞாநம் இருப்பது. வைராக்யமாவது - தேவதாந்தரத்யாக ப்ரதாநமாயிறே இருப்பது. [யதீந்த்ர
ப்ரவணம்] - யதீந்த்ரராகையாவது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துத் துரும்பு நறுக்காதிருக்குமவர்களைத்

திருத்தித் திருமகள்கேள்வனுக்கு ஆக்கி அடிமைசெய்விக்கை. தம்மளவிலும் - யதிஶப்தம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே, யதிந்த்ரராகையைப்பற்ற ப்ரவணராகிறார்; பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வம் ததீயபர்யந்தமிறே. அன்றிக்கே, [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அஸாதாரணமான ராமாநுஜஶப்தபர்யாயவாசகமாயிறே இத்திருநாமம் இருப்பது; அதுவும் ப்ரணவார்த்தம். ராமஶப்தத்தாலே - அகாரார்த்தமும், அநுஜஶப்தத்தாலே - தச்சந்தாநுவர்த்தியாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமுமிறே சொல்லுகிறது. "[illegible]" என்றிறே ப்ராவண்யம் இருப்பது. [வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - இத்தாலும் உக்தார்த்தமே சொல்லுகிறது; ரம்யஜாமாத்ருஶப்தத்தாலே - அகாரவாச்யனைச் சொல்லி, முநிஶப்தத்தாலே - ததநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய பரமசேதநனைச் சொல்லுகிறது. ரம்யஜாமாதுர்மநநம் கரோதீதி - ரம்யஜாமாத்ருமுநி:. ஆக, இவையெல்லாவற்றாலும் - ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை.

"[illegible]" என்றும், "வடதிசை மதுரை அயோத்தி" என்றும் அவதாரஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறபடியே, கோயிலுக்கு வடக்காயிருக்கிற வடதிருவேங்கடநாட்டில் எரார்பெரும்பூதூரிலே எம்பெருமானார் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் வெளியிட அவதரித்தருளினார்; "காரணனைக்காட்டிய வேதங் களிப்புற்றது தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ்மறைவாழ்ந்தது" என்னக்கடவதிறே. "அரங்கநகரும் மேவுதிருநகரியும் வாழவந்த மணவாளமாமுனி" என்கிறபடியே தென்னாட்டுத் திலதமான தென்குருகூரிலே பெரியசீயர் தென்மொழியை வெளியிடவே அவதரித்தருளினார்; "விரவு தமிழ்மறைமொழியும் வடமொழியும் வெளியாய்ச்செய்யும்விசித்ரவ்யாக்யாநஶேஷன்" என்னக்கடவதிறே. "[illegible]" இத்யாதி. இவருக்கும் இரண்டினுடைய ப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டேயாகிலும், ஊற்றத்தைப்பற்ற ஒன்றிலே ஓதுகிறது. உடையவருடைய அவதாரவிஶேஷமாகையாலும், மற்றும் ஸர்வதாஸாம்யத்தாலும் யதிவரபுநரவதாரமாகையாலே, தீர்க்கஶரணாகதியை ஈன்ற முதல்தாயினுடைய மாதாபிதாபோலே, யோகித்யமும் ஸ்ரீஶைலேஶமும் நடந்துசெல்லுகிறது. இவரும் ஜந்மபூமியை விட்டுவந்து காவிரிநடுவுபாட்டிலே கருமணியைக்கண்டு தந்மந்யஸ்தராய், வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே வாழ்ந்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயையும் ஶருதிஸாகரத்தையும் த்ராவிடவேதஸாகரத்தையும் பெருகப்பண்ணிப் பெருமாளை நோக்கிப் போந்தார்; அவர் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாதனரங்கனென்னும் பொருள் சுரந்தார், இவர் பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின்றலைநின்ற வீடளிப்பான் அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவனென்னும் அர்த்தத்தை அருள்சுரந்தார். சீயர் அவதரித்து வெளியிடாதபோது கண்ணுறைந்தாரகமாயிறே உடையவர்வைபவம் இருப்பது; இராமானுசமுனி செய்யகுன்றிலேற்றிய தீபமிறே இவர். நாராயணாவதாரம் போலேயிறே இவர்களுடைய அவதாரமும் "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]"; இரண்டுக்குமுண்டான தார்மைக்யமும் அப்படியே; ஸம்பந்தமும் அப்படியே; அவர் நாராயணவைபவப்ரகாஶகர், இவர் ராமாநுஜவைபவப்ரகாஶகர். அவ்வவதாரத்திலும் இவ்வவதாரத்துக்கு ஏற்றமுண்டு: "பிறப்பாயொளிவரு": நாராயண, ராமாநுஜ என்றிறே சதுரக்ஷரிகளின் வாசி இருப்பது. இவர் சதுரரில்தலையாகையாலே சரமசதுரக்ஷரியிலேநிலைநின்றார்; "எத்திபிருப்பாரைவெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்," "[illegible]", "அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே", "நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே". ஆழ்வார்க்கு மதுரகவிகளிலும் சரமமான திருவடிகள் ராமாநுஜனைப்போலே, அந்தராமாநுஜனை இவர்க்கும் ஸ்ரீவத்ஸாங்காசார்யரிலும் சரமமான சரணங்கள் யதீந்த்ரப்ரவணனிறே; ஆகையால், சரமபர்வமான சீயர்விஷயமான இத்தனியனும் ஸகலவேதஸாரமான ப்ரபத்திபோலே நிரந்தராநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

(க)

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் இத்யாதி]: இத்தனியன்தான், ஸர்வாத்மஹிதைஷியாய் ஆப்ததமராய் குருத்தமரான கூரத்தாழ்வான் அனைவர்க்கும் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தாலே உஜ்ஜீவநமுண்டாம்படி அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே, ஸர்வஶிஷ்டர்களும் இதை அங்கீகரித்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகிறது.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்] - அதில் முற்பட "ப்ரதமாயாதிகுரவே" என்று ரஹஸ்யத்ரய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே ப்ரதமகுரு ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுகையாலே முற்பட அருளிச்செய்கிறார்; "நரநாரணனு யுலகத்தறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன்" என்றும், "தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமே; லென்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்" என்றும், "பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர்முன்னின்று", "குருமுகமாய்", "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே; "குருஸ்ஸர்வஸ்ய", "குருராசார்ய:", "ஹத்வாஹங்கார ஹாரதிகுருவாம்", "பீதகவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகிவந்து," "அறியாதனவறிவித்தவத்தா," "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்", "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றுமிற்று அநுஸந்தித்துப்போருவது. பெரியபிராட்டியாருக்கு முற்படவாயிற்று ஸர்வேஶ்வரன் ஶ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே த்வயத்தை அருளிச்செய்தது. "த்வத்தவயயாஸ்ர்" என்றுளே; அவன் தானும் "வராரோஹே உபம்ஸு ஹ்ரு விஷ்ணோர்வோகஹோவாரே | தஸிந்நந்(ந) வாரமெக்ஷ்யாஹத்தம்ஸநாதநம்" என்று அருளிச்செய்தானிறே அத்தாலும்; கடகத்வத்திலே முற்பாடுடையளாகையாலும், மற்றையார்க்கு வுடகத்வம் அவளடியாகையாலும், "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்" என்று - மிதுநச்சேர்த்தியாக அருளிச்செய்தது. "இறையுமகலகில்லேன்" என்றிருக்கையாலே பிரிந்து நிலையில்லை; லக்ஷ்மிக்கு லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே ப்ரபத்திப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டிறே. ஸமாரம்பாம் என்று - இவர்கள் தொடக்கமாகக் குருபரம்பரையைச் சொல்லுகையாலே, ஶ்ரீவிஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே பகவானுலே ப்ரபத்யுபதேஶம் பண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுமவருமாய், "தத்ர உபவிஷ்டம் வரியாஸம்யாஜ்ஞ ரவபத்ந" என்று - பூவளருந்திருமகளாலே அருள்பெற்று, அத்தாலே "ஶ்ரீதிவிஷ்வக்ஸேந" என்னும்படி கைங்கர்ய ஶ்ரீயையுடைய ஸேனைமுதலியாரும், "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்", "திருமாமகளாலருள்மாரி" என்னும்படியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரும் ஸூசிதர். ஸேனைமுதலியாரும், விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாதிகளிலே ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரபத்தியை வெளியிட்டருளினாரிறே; இப்படி வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தை, "ஏதத்ஸநகஸநந்தநாயோக்திரூபாநநோதி" என்று தாமே அருளிச்செய்தார்; அத்தைப்பற்றவாயிற்று "நிர்வேஷ நாயோபதேஜாநயாயாத்ரூபாயிதே" என்று அத்யாத்மசிந்தையிலே அருளிச்செய்தது அவ்வளவன்றிக்கே, ஆழ்வாரவதாரவைபவத்தை ஸநத்குமாரர் மார்க்கண்டேயபுராணத்திலே ஒரு அத்யாயமெல்லாம் சேர அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவர்களளவும் விவக்ஷிதம்.

இத்தக்குருபரம்பரையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களை அருளிச்செய்கிறவராகையாலே நாதயாமுநர்களை மத்யமபதஸ்தராக அருளிச்செய்கிறார். 'நாதயாமுநமத்யமாம்' என்று. நாதயாமுநர்கள் - நாதமுநிகளும் யாமுநமுநிகளும். அவர்கள் தாம் பரமஹம்ஸரிறே; "நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது; அவனும் அன்னமாகியிறே அருமறைகளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதரான இவர்தான் மதுரகவிகளினுடைய திவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுநியானுர்; அந்நாதமுநியருளாலேயிறே யமுனைத்துறைவர் அவதரித்து தர்

ஶநத்தை ஆள வந்தாரானது. "நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேயப்ரபந்தை:" என்னக்கடவதிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, "விஷ்ணோர்ஹ்ருத்வ்ருத்திரிஷ்டாத்மஸேநேஶோ அவதரிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வா ரவதாரமாக நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றிறே. ஆளவந்தாருக்கு ப்ரபத்யர்த்தோபதேஶம் பண்ணுகைக்கு அடியான உய்யக்கொண்டாரும் மணக்கால்நம்பியும் இவர்களிடையிலே அடைபடக்கடவரா யிருப்பர்கள். நாதயாமுநமத்யமாம் என்று - ஆழ்வான் அநுஸந்தாநக்ரமமாயிற்று இது; இவரை யொழிந்த மற்றையார் "ஸ்வஶிஷ்யோபாஸகாநாம் பதிஸேவாஶ்ரயாணாம் | லக்ஷ்மீவல்லபவக்த்ராணாம் ஶ்ரேயோமார்க்கப்ரதர்ஶகாம்" என்றுமிறே அநுஸந்தித்துப்போருவது.

உடையவர்தாம், குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமிறே அவர்தாம் ஆழ்வானுக்கு ஸாக்ஷாதாசார்யராகையாலே 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்' என்கிறது. "ஸ்வஶிஷ்யோபாஸ்யமஹிதாஸ்யகமேகமீஶம் பாதாரவிந்தம் ராமாநுஜஸ்ய" என்னக்கடவதிறே; "பாதாம்புஜம் ராமாநுஜஸ்ய" என்றும் அநுஸந்தித்தார். இதிலே யமுனைத்துறைவ னிணையடியாங் கதிபெற்றுடைய இராமாநுசனாகையாலே - ஆளவந்தாருக்குச் சரணத்வயமென்னலாம்படியான பெரியநம்பியும் ஸூசிதர். "இளையாழ்வாரை விஷயீகரித்த அநந்தரத்திலே, 'இளையாழ்வீர் ! பெருமாள் ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்துக்கு எழுந்தருளும்போது மரவடியைத் தம்பிக்கு வான் பணயம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழ எழுந்தருளினாற்போலே. மேலை வானோர்வாழ இவரும் தமக்கு அடியானை அடியேனை அப்படி உமக்குவைத்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று அவர் அருளிச்செய்தார்; அத்தைப்பற்ற "யமுனைத்துறைவனிணையடியாங்கதி பெற்றுடைய இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் அருளிச்செய்தார்" என்று திருநாராயணபுரத்தில் திருவாய்மொழியரசாயர் அருளிச்செய்தார். உடையவரை குருபங்க்திஹாரநாயகமாக நடுவே அநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, யதாபாடம் எல்லாரும் அநுஸந்திக்கிறது - "ஆழ்வான்திவ்யஸூக்தி" என்னுமது எல்லாரும் அறிகைக்காக. இதிலே, ஆசார்யாபிமாநயுக்தராய் இவ்வருகிலுமுண்டான அனைவரும் ஸ்வாசார்யபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கும்போது நாதயாமுநர்களை நடுவாகச்சொன்னது - யதிவரர்க்கும் உபலக்ஷணமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்' என்கிற இத்தால் - 'ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததா மபிவர்த்ததாம்' என்று - எம்பெருமானார் திவ்யஸங்கல்பத்தாலே வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யபரம்பரையானது ஸ்வாசார்யபர்யந்தம் ஸேவிக்கப்படுமெ தென்கிறது. "எம்பெருமானிற்காட்டில் குருபரம்பரை அதிகம்; குருபரம்பரையைக்காட்டில் ஸ்வாசார்யன் அதிகன்" என்னக்கடவதிறே அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் என்கையாலே - இவ்வருகுள்ளார்க்கு உத்தேஶ்யராய் ப்ரபத்திமார்க்கப்ரவர்த்தகரான கூரத்தாழ்வான், அவர் செல்வத்திருமகனாரான பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் கூரகுலோத்தமதாஸநாயன் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியசீயர் முதலாக "ஸர்வம் யதாவத்" என்னுமவர்களெல்லாரும் அநுஸந்தேயராம்படி ஸூசிதர்.

வேதாந்தாசார்யரான அண்ணவும் "வந்தே ஶ்ரீபதிவக்ஷோ ஜாதஸ்யாவ்யாஜ நாயகோத்தமம் | ஶ்ரீயக்ஷ்யபாஷ்யஸம்ப்ரதாயாவிஷ்கரணே ஸதாப்ரமாதிநே | ஸ்வஸ்தோத்தமஸோரண்யாய ராமாநுஜார்த்தாய பரமயோகிநே" என்று தொடங்கி, "ப்ரதீதபக்தவர்ணாய ஸ்வஸ்த்ரபதேம் மஹாமஹாஸ்வாமிநே | ப்ரபாதேம் உத்தமராமாநுஜார்த்தாய பரமயோகிநே" என்று நடுவாகவும், "வந்தேமாநிஷ்டவிஷ்ணுஸந்திவிஷ்ணுவந்த புண்யாஸாத் | உத்தமராமாநுஜாசார்ய ஸ்ரீமந்நாய ஹயக்ரீவ || ஹஸ்த்யஶ்ரீமௌல நாயாப்யவிபஞ்சமாஶ்ரிதாஸ்மோஷ | ராமாநுஜார்த்த பர்வே உஹாயஹாஸாயமோஷம்" என்று - ஶ்ரிய:பதியைத் தொடங்கி ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்யர் நடுவாகவும், ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரரான பெரியசீயரளவாக ஶேகரிக்கையாலே, இதுவே ஶுத்தஸம்ப்ரதாயம்; மநுவிபரீதம்போலே, இதுக்குப் புறம்பானது அஸம்ப்ரதாயம். உபாயாந்தரோபதேஷ்டாக்கள் - ஸ்வரூபநாஶகரான குருக்கள்; ஆகையாலிறே, "குருபிருபதேஶம் ஸுவ்யஸநஜஸ்ய" என்றது. "ஸாக்ஷாத் பலைகலக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தியாலே மந்த்ர ரத்நத்தை உபதேஶிக்குமவர்களிறே - ஸத்குருக்களாகிறார்; "த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தையும் திரு

வாய்மொழியினுடைய அர்த்தத்தையும் உபதேஶிக்கிறுன் யாவனொருவன், அவனுக்கேயிறே ஆசார்யத்வ பூர்த்தி உள்ளது" என்று ப்ரமேயரத்நத்திலே அருளிசசெய்தார். ஏவம்விதமான குருபரம்பரையிறே ஸேவ்ய மென்கிறது. மேலும், குருகுலதுர்யரான வரவரமுநிவர்யருடைய பரம்பரயா " [illegible] " என்று நடந்துசெல்லுவது; " [illegible] " என்று தொடங்கி, "[illegible]" என்றிறே தலைக்கட்டியருளினர். " [illegible] " என்று தொடங்கி, " [illegible] " என்று நடுவாகவும். " [illegible] " என்று எம்பெருமானளவாகவும் - வாக்யகுரு பரம்பராக்ரமத்தாலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தது; இந்த க்ரமத்தை "மூன்றை வினையகலமுன்னருளுமாரியனல், எந்தையெதிராசனின்னருள் சேர்ந்து-அத்தமில்சீர், பொற்பாவையன்ன ருளால் பொன்னரங்கர்தாள் பணிந்து, நற்பாலடைந்துய்ந்தேன் நான்" என்றும், " [illegible] | [illegible] " என்று விவரணமாலை யின் அடியிலும் தத்வதீபாதியிலும் அருளிச்செய்தார்.

இந்தக்ரமம், "[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியையும், "[illegible]" என்கிற பாஷ்ய காரவசநத்தையும் பற்றி யிருக்கிறது; " [illegible] | [illegible] " என்னக்கடவதிறே. "[illegible]" என்கிற இத்தனிய னில் குருபரம்பராக்ரமத்தையும் "தென்னரங்கருந்திருமகளுமாதியா, அன்னவயற்பூதூர்மன்னுக்கிடையா - என்னையருளாரியனேதானளவா வன்னகுருமுறையின், சீரியதாள்சேர்ந்துய்ந்தேனே" என்றும் அவர்தாமே அருளிச்செய்தார். இந்தக்ரமம், "திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்", " [illegible] " என்கிற தனியன்களிலும், "ஆதிமுதல்மாயன்மலர்மங்கைசேனைத்தலைவன்" என்றும், "சேனை நாதன் அருள்மாறன் நாதமுனி தாமரைக்கண் இராமர்வாழ், சீர்சிறந்தயமுனைத்துறைக்கிறைவர் செய் தொடைக்கதிபரருளினல், தானமர்ந்தவெதிராசர் கூரம்வருதலைவர் நீதிபுனைபட்டர்பின், தலைமையான மாதவச்சீயர் நம்பிள்ளை தழைத்தகண்ணரிருவகையினு, ரீனமின்றியருளுலகவாசிரியரினியகூரகுலதாதருக், கின்பமேவுதிருவாய்மொழிப்பிள்ளையிவர்க்குத்தானடிமையாகவே, யானவாழ்வுபெறவருள்வார் கோலமணவாளமாமுனிவன்" என்றுஞ் சொல்லிற்றிறே. இப்படி ஆரோஹாவரோஹக்ரமங்களிரண் டாலும் குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை. " [illegible] " இத்யாதி யாலே எம்பெருமான் செய்த ஆசார்யஸம்பந்த பர்யந்தமான உபகார பரம்பரையை அநுஸந்தித்தால், குரு பரம்பரைக்குத் தலையான எம்பெருமானை முந்துறப்பற்ற அடுக்கும்; "[illegible]" இத்யாதியாலும், "நாராயணன் திருமால்" இத்யாதியாலும் ஆசார்யன்பண்ணின பகவத்ஸம்பந்தகௌர வத்தை அநுஸந்தித்தால், "[illegible]" என்று ஆசார்யனை முந்துற அநுஸந்திக்க அடுக்கும். "குருபரம்பரையை முன்னிடவே ஶரணாகதன் குறைதீரும், பிராட்டியை முன்னிடவே ஶரண்யன் குறைதீரும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலையிலே அருளிச்செய்தது. "ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. குருபரம்பராபூர்வகமல்லாத த்வயாநுஸந்தாநமும், நாவகாரியமிறே. இப்படி ஆதிமத்யாவஸாநஸஹிதையான ஸத்குருஸந்ததி, ஸர்வஸத்துக்களாலும் ஸதாநுஸந்தேய மென்றாயிற்று.

(உ)

இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

[யோநித்யம் இத்யாதி] - ஸ்ரீராமாவரஜமுநீந்த்ரலப்தபோதராய், "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந:" என்று நிரூபகத்தையுடையரான கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீராமாநுஜதர்சநத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி ராஜகோஷ்டியிலே சென்று, "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "நாராயண பராவேதா:" என்றும், "நாரணனைக்காட்டிய வேதம்" என்றும், "நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:" என்றும் "நாரணனேயாவதீதன்றென்பாரார்" என்றும், "அந்யாயமந்யாயம்" என்று அறைகூறி வென்று, "கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்" என்னும்படி அவர்கள் தர்சநம் அஸஹ்யமாய், அத்தர்சநத்தை வேண்டாதே மீண்டு எழுந்தருளி தர்சநப்ரவர்த்தகரான எம்பெருமானார்தர்சநத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க, அவரும் "இனியறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் - நற்கிரிசை நாரணன்நீ" என்று திருவில்லாத்தேவரொல்லார்க்கும் மேலாக மேல்நாட்டிலே திருநாராயணனை ஸ்தாபித்து மீண்டு எழுந்தருளி, "அரங்கனல்லால்தெய்வமில்லை" என்று அறுதியிட்டு அரங்கனார்க்கு ஆள் செய்துகொண்டிருக்கிறவர், ஆழ்வான் கண்ணழிவுகண்டு கண்கலங்கியருளி, "பேரருளாளர், நேத்ரபுத்ராதிகளான ஐஹிகபுருஷார்த்தத்தையும், பெரியவிசும்பாகிற ஆமுஷ்மிக புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுக்குமவராகையாலே, நேத்ரவிஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யும்" என்று நியமிக்க, அப்படியே "அஸ்து" என்று ஸம்மதிபூர்வகமாக ஸ்தவம்பண்ணுகிறவர், "நேத்ரவாந்க்ஷ்ணா ரங்கேசஸஹாமே" என்றும், "ரங்கேச பச்யேயமஹம் ஸதா" என்றும் அங்குத்தையிலநுபவபரிகரமான அப்ராக்ருத சக்ஷுஸ்ஸை அபேக்ஷிக்க, அப்படியே பேரருளாளரான பெரியபெருமாளும், "பச்யந்தி ஸதா ஸூரய:", "ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி" என்னும்படியான இமையாத கண்ணை இவர் பெறும்படி பெரியவீட்டுக்கு விடைகொடுத்தருள, அவரும் அதிப்ரீதராய் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி "அறப்பதறினார்" என்று பதறிக்கொண்டு இவரிருந்தவிடத்தேற எழுந்தருள, அவரும், பரந்தாமமென்னும் திவந்தருகைக்காக அவர்க்கு மறக்கவொண்ணாதபடி அவர்விஷயத்தில் ப்ரபத்தியான இச்ச்லோகத்தை "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே விழ, அவரும் இவரபிப்ராயம் அறிந்து தம்முடைய ஸ்வம்மான ப்ரபத்தியை "திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்னும்படி "ஸ்ரீமந்நாராயண தவ சரணாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று குறைவற அவர்வலத்திருச்செவியிலே ப்ரஸாதித்தருளினாரிறே; அதடியாக, ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே அவர்ப்ரார்த்தித்தருளின பேற்றை இவரும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ப்ரார்த்தித்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினார்; அப்பேறுதான் ஆசார்யாதீநமாகையாலே அவரை அடியிலே சரணம் புகுகிறார்.

[யோநித்யம்] - இதில் - பக்திவிரக்திஜ்ஞப்திகுருத்வாநுகம்பாதிக்ய குணத்தாலே முக்திப்ரதத்வ சக்தியையுடைய உடையவர் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறார். [யோநித்யம்] - "திசையனைத்து மேறுங்குணன்" என்று சொல்லப்படுகிற குணவத்தாப்ரதையையுடையராய், நாள்தோறும் ஆச்ரிதரை நழுவுதலின்றிக்கே ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேச்வரனுடைய சரணாரவிந்தயுகலவ்யாமுக்ததையாலே தத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பாராய், அடியேனுக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஆசார்யராய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையருமாய், அகதிகள்விஷயங்களில் "ஐயோ!" என்று இரங்கும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையருமாய், சரூபியாய் முன்வந்துநிற்கிற இந்த ராமாநுசனுடைய சரணங்களை சரணமாக அடைகிறேனென்கிறார்.

[யோநித்யம்] - யஃ என்று - "வைதிகோத்தமர்" என்னும் ப்ரஸித்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. நித்யம் அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ என்று - "ஸர்வேஷு தேஶகாலேஷு ஸர்வாவஸ்தாஸு சாச்யுத | கிங்கரோஸ்மி" என்றும், "ஶய்யந்த ஹக்தி தத்ஜ்ஞா நார்ஜ தாஸ்மி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணதார்த்திஹராச்யுதரானபேரருளாளர் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடித்தாமரைகளிலே நிரவதிகப்ரேமத்தாலே, "த்வத்பாதகமலாதந்யந்ந மே" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு அசலான அனைத்தையும் த்ருணஸமமாக எண்ணியிருப்பரென்கிறது. "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷண:", "தென்னத்தியூர்கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்ட அன்பாளனிராமானுசன்" என்று வரதநாராயணனை யாயிற்று; "யோ நித்யம் ஸததம் ப்ரஹ்மணே நாராயணே நந்யதீ:" என்று நிரவதிக ப்ரேமத்துடனே நித்ய திருவாராதநமாக நடத்திப்போருவது; அந்தபக்த்யைஶ்வர்யமதத்தாலே, "த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்திமுக்தி:", "கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர்குறிப்பு" என்னும்படி பண்ணியிருப்பராயிற்று; "கதா ஹம் ஹம்ஸவத் த்வாத்ரிம்ஶ ஜந்ய வஸிஷ்ட்யாஶயா நிரஸ்தஸமஸ்த தாஶஹா ஹ ஶ ஹா வ ஹ த ஸமஸ்த ஸாம ஸாரீக்ருதஸ்வ:" என்றாயிற்று இவர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இருப்பது. [யஃ] - "திக்குற்றகீர்த்தி யிராமானுசன்" என்று ப்ரஸித்தரானவர். [நித்யம்] - நாடோறும். [அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ]-அச்யுதனாகையாவது - குணவிக்ரஹவிபூதிகளை நழுவுதலின்றிக்கே யிருக்குமவனென்னுதல், ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனென்னுதல், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில்நின்றும் நழுவாதவனென்னுதல். "வீவிலின்பம்மிக வெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்" என்றும், "ஆதுமிலகாலத்தெந்தை யச்சுதனமலன்" என்றும், "அயரவாங்குநமன்றமர்க்கருநஞ்சினை யச்சுதன்றன்னை" என்றும், "நத்யஜேயம்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற குணங்களிலேயாயிற்று இவர் ப்ரவணராயிருப்பது. அந்த அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹம், அர்ச்சாவதாரந் தொடங்கிப் பரபர்யந்தமாக எங்கும் நித்யமாக உண்டாயிறே இவர்க்கு இருப்பது. அது எங்ஙனேயென்னில்;—அத்திகிரிப்பச்சைநிறத்தச்சுதனுடைய பதாப்ஜங்களிலும், வேங்கடத்தச்சுதனுடைய தாங்கு தாமரையன்ன பொன்னாரடியிலும், அரங்கமாநகரச்சுதனுலகமளந்த பொன்னடியிலும், நண்ணித்தொழுமவர் நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணனச்சுதனுடைய துளங்குசோதித்திருப்பாதத்திலும், தயரதற்குமகனான அச்சுதன் காடுறைந்த பொன்னடியிலும், கோவிந்தனச்சுதன் பொற்றாமரையடியென்று பேசும்படியாய்க் கானில்கன்றின்பின்போன பொன்னடியிலும், அச்சுதனனந்தசயனன்செம்பொன்திருவடியிணையிலும், வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதனான விண்ணோர் பிரானார் மாசில்மலரடியிலுமாயிற்று, இவர் மயல்கொண்டிருப்பது. இதுதான் "ஆவமொடுநிச்சல்நினைவார்" என்னும்படியிறே நித்யேச்சை நடந்து செல்வது. "தென்னத்தியூர்கழலிணைக்கீழ்ப்பூண்டவன்பாளன்", "அரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத் தானதில்மன்னும்", "பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன்காதலன் பாதம் நண்ணு", "நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும் நிறைவேங்கடப்பொற்குன்றமும் வைகுந்தநாடுங் குலவியபாற்கடலு முன்தனக்கெத்தனையின்பந்தரும்" என்னக்கடவதிறே. அவர் தாமும் "வ்யாஹரணீ ஸ்ரீநிவாஸே," "ஸ்ரீரங்கஶாயிநம்" என்றும், "க்ருதாநுஸ்ராமயே" என்றும், "காகுத்ஸ்த", "ஶேஷிணே ஶேஷஶாயிநே", "ஸ்ரீவைகுண்டநாய" என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே, பூவார்கழல்களிலும், கண்ணன் கழலிணையிலும், காகுத்தன்தன்னடியிலும், பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற பரமனடியிலும், வைகுந்தச்சேவடியிலும், ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணசரணங்களிலுமாயிற்று வ்யாமுக்தராயிருப்பது. இப்படி பஞ்சாவஸ்தாவஸ்திதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய சரணாரவிந்தயுகள மகரந்தரஸாஸ்வாத மதுவ்ரதமாய் அநுபவித்து அதிலே மக்நராய், அத்தாலே ததிதரங்களாய் ஆவிர்ஞ்சஅமங்களமான பாஞ்சபௌதிகவிஷயபஞ்சகத்தையும், அதுக்குமேலான ஆத்மாநுபவத்தையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருப்பாராயிற்று. இப்படி பக்திவிரக்தியுடைய இவர்திருவடிகளைத் தாமும் அப்படி பரத்வாதிகளெல்லாமாக அறுதியிட்டு அடையப் பார்க்கிறார்.

[அஸ்மத்குரோ:] - கீழ்ச்சொன்ன அச்யுதபக்தியாலே ததிதரங்களை த்ருணவத்கரிக்கையாலுமாயிற்று, இவரை ஆசார்யவரணம் பண்ணுகிறது. "விஷ்ணுர் தத்த்வ ஜ்ஞாநாய தத்த்வாயிநே" என்னும்படி தத்த்வத்ரயத்தையும் உபதேசிக்கையாலே அலகலகாக ஆராய்ந்து "ஹா ஹா ஜகத்பதே ஸ்வாமி

பசுஞ்சிஞ்வாத்ராநாஹ்ருதிரிதியாகிஞ்சித்க்ருதா | ஸர்வகடக்ஷிஜமஜோஷீஹம்ஜாஷேய" என்று தத்த்வத்வய விஷய வைராக்யத்தையும், "தவதாஸ்யஸுகைகஸங்கிந:" என்று தத்த்வைகவிஷய பக்தியையுமுடையராகையாலே தமக்கு அநுகுணமாகவே 'அஸ்மத்குரோ:' என்கிறார். "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்", "ஸுஜ்ஞாநிநோயிதிபிஸாக்ஷாத்மதிஸ்திரா ஸக்திதே". இவர்க்கும் இரண்டிற்கும்அடி எம்பெருமானாரிறே; "ஸ்ரீஸேஷாநுஜார்யாத்மயிமதஸமஸ்தவிக்ரஹ:" என்றாயிற்று இருப்பது. இவரையாயிற்று ப்ரதாந ஶிஷ்யராக ப்ராதமம் பெரியதிருமந்தரம் முதலான ரஹஸ்யங்களை ப்ரஸாதித்து அபிமாநித்தருளிற்று. நரநாராயணாவதார மென்னலாம்படியிறே, ராமாநுஜ கூராதிபர்கள் கூட்டாவிருப்பது. எல்லாரும் ஒருதட்டும் இவர் ஒருதட்டுமாகவிறே எம்பெருமானார் எண்ணியிருப்பது; அத்தைப்பற்ற, "ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்" என்றாரிறே. இப்படி அத்விதீயமாயிற்று இரண்டு விஷயமும் இருப்பது. "கலையறக்கற்றமாந்தர்" என்னலாம்படியான இவருக்கு ஸகலார்த்தமும் ப்ரஸாதிக்கும்படியான ஜ்ஞாநவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது 'பகவத:' என்று. "சொல்லார்தமிழொருமூன்றும் சுருதிகள்நான்கு மெல்லையில்லாவறநெறி யாவுந்தெரிந்தவன்", "உண்மை நன்ஞான முரைத்த", "இராமானுசன் மெய்ம்மதிக் கடல்" என்னும்படியிறே ஜ்ஞாநவைபவம் இருப்பது. "ஸர்வகல்யாணஸம்பூர்ணம் ஸர்வஜ்ஞாநநிதிம் ஸதா | ஜ்ஞாநாத்ஸர்வவிஜ்ஞாநபரோ யோஸௌ ஸதா ஹித:" என்னக்கடவதிறே; பகவச்சப்தம் - ஸர்வகல்யாணகுணங்களையும் பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லுகையாலே, அவற்றால்குறைவற்ற விஷயமாயிருக்கை. இத்தால் - தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கு உடலான ஜ்ஞாநவைபவத்தைப் பேசினார். இனித் தம்முடைய துர்க்கதி கண்டு இரங்கும்படி தயாபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார், "அஸ்யதயைகஸிந்தோ:" என்று; ஈடுபடுகிறார். அஸ்ய - ராமாநுஜஸ்ய என்று மேலில் பதத்தோடே சேர்த்தி தயைகஸிந்து என்று - கேவலக்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்றபடி. "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும், செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்வான், குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி" என்றிறே இருப்பது. "பாடினனருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில்மிக்கதே," "எண்டிசையுமறிய வியம்புகே னொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை" என்னுமாபோலே. "நிகரின்றி நின்ற வென்னீசதைக் குன்னருளின்கணன்றிப், புகலொன்று மில்லை யருட்குமஃதேபுகல்" என்றும், "உன்பெருங்கருணை தன்னை" என்றும், "வண்மையினாலும் தன் மாதகவாலும்" என்றுமிறே இவர்க்ருபையின் பெருமை இருப்பது. அருளாழியம்மானாய், "தயாஸிந்தோ பந்தோ" என்னும்படியான ஸர்வேஶ்வரன் க்ருபை மறுத்தகாலத்திலும் ஒதுங்கலாம்படியான க்ருபை; அவன்கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் "வ்யாமோஹவஶ தாயா தாஸ்யவஸீஜநஸந்தி:| தஸ்யாஸ்ந்தமஜநஸஞ்ஜந்த்ருஶரணம் வ்ரஜ" என்று உபதேஶித்துத் திருத்துமவரிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யம், நிரவதிகதயையாகிற இந்தக்குணங்களெல்லாம் கேட்டேபோகாமே கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரத்யக்ஷமாய் முன்வந்து நிற்குமவரை 'அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய' என்று அநுபவிக்கிறார். இந்த ராமாநுஜனுடைய வென்ற - இவர்க்கு ஈடுபாட்டுக்கு விஷயம் இருக்கிறபடி. 'ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம்ப்ரபத்யே' என்று நாராயணசரண ஶரணவரணத்திற் காட்டிலும் ராமாநுஜசரணஶரணவரணம் ஸ்வரூபாநுகுணமுமாய் அமோகமுமா யிருக்குமாகையாலே, அவர்திருவடிகளை ஶரணமாகப் பற்றுகிறார்; "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" இத்யாதி. "மாறாயதானவனை - வேறாக, வேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச், சாத்தியிருப்பார்தவம்", "பாற்கடலு முன்தனக்கெத்தனை யின்பந்தரும்" என்று செழுந்திருப்பாற்கடல் கண்துயில்மாயன் திருவடிக்கீழ் விழுந்திருப்பாரிறே. வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் அன்று வாளவுணன் கிளர்ந்தபொன்னாகங்கிழித்தவன்கீர்த்திப்பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தையிராமானுசனைக் கண்டிறைஞ்சி மற்றவரைச் சாத்தியிருக்கப் பார்க்கிறார். எம்பெருமானார்தவம் - தபஶ்ஶப்தவாச்யையான ப்ரபத்தி. இவர்தவம் - "எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்" என்னும் ஆசார்யாபிமாநம்; "ராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருதம்" என்றாரே. அவர்தவத்தைக்காட்டிலும் இவர்தவம் வென்றதாயிற்று; அவர்க்குமுன்னேயிறே இவர்க்குப் பேறு ஸித்தித்தது; "ஸித்திஹேதுரிவாநந்தஸம்ஶயோ வ்யாதவேஶிநாம் | *நஸம்ஶயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்", "நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே" என்னும்படி வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம் பண்ணினார்.

---

* நிஸ்ஸம்ஶயஸ்து என்று பாடாந்தரம்.

இந்த ராமாநுஜப்ரபத்தியிலே நாராயணப்ரபத்யர்த்தமெல்லாம் அநுஸந்தேயம்; கீழ் பக்திவிரக்ஜ்ஞப்தி வ்யூணிதையாகிற இவை - முக்திப்ரதஸக்திஸாதநங்களாயிருக்கும்; இதிறே, புருஷகாரஹாவத்துக்கு அநுகுணமான ஸ்ரீமத் பதார்த்தமும். இவையும் ஈஸ்வரவசீகரண ஹேதுவான குணமிறே. புருஷகாராந்தரநிரபேக்ஷமாயிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. இனி, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகள் ஸௌகர்யாபாதகங்களாயிருக்கும், நாராயணபதத்திற்போலே; “ஸ்ரீ தாவிதாஹ்ராதா நிவாஸ: ஸரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர் நாராயண:” என்று இஸ்ஸம்பந்தத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகள் அநுஸந்தேயம் அங்கு. “இதத்தா யிராமாநுசன்”, “எந்தையிராமாநுசன்”, “எம்மைய னிராமாநுசன்”, “எலப்புவைதென்னைமார்”. என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தவர்கள் என்னுமாபோலே இங்கு எல்லாரோடுமுண்டான ஸௌப்ராத்ரம், “கோயிலண்ணனிராமானுசன்”, “அடியேனுக்கிருப்பிடம்”, “இராமாநுசன்சரண்”, “இராமாநுசன்சரணேகதி” என்கையாலே; தோஷபோக்யத்வமாகிற வாத்ஸல்யமும், ஸ்வத்தினுடைய லாபாலாபம் ஸ்வாமியதாம்படியாய் ஸ்வத்தை நோக்குகிற ஸ்வாமித்வமுமாகிற இவை - ராமாநுஜஸப்தத்தாலும் அநுஸந்தேயம்; தாழ்ந்தவர்களோடே தன்பேறாகக் கலக்கையாகிற ஸௌசீல்யமும் ஆஸ்ரயிப்பார்க்குத் த்ருஷ்டிகோசரமாய்ப் புரோவர்த்தியாய் நிற்கிற ஸௌலப்யம். ஜ்ஞாநமாவது - ஆஸ்ரிதர்க்கு த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்கு உறுப்பான இஷ்டாநிஷ்டங்களை யறிகைக்கு உடலான அறிவு; ஸக்தியாவது-அநிஷ்டங்களைப் போக்குகைக்கும் இஷ்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு முடலாய், அஸக்தரானவர்களை அக்கரையேற்றவல்லஸக்தி. பூர்த்தியாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாத பூர்த்தி; ப்ராப்தியாவது-தன்பேறாகச்செய்தலைக்கட்டுகைக்கு உடலான ஸம்பந்தம்; காருணிகத்வமாவது - ஸம்பந்தமில்லாவிடிலும் குருடன் குழியிலேவிழுந்தால் எடுக்கைக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாதாபோலே பிறர்நோவுகண்டால் ‘ஐயோ!’ என்னவேண்டும்படியான தயை; “ஸுநந்தநுவிஸ்ஹாதிகவமத்தநாகம்வடா” என்னக்கடவதிறே. ஔதார்யமாவது - கொள்வாரைத் தேடிக் கொடாவிடில் தரியாமற் கொடுக்கும் கொடையுடைமை; இந்த ஸௌகர்யாபாதக குணசதுஷ்டயமும், கார்யாபாதககுணஷட்கமும் இங்கும் அநுஸந்தேயம். அது எங்ஙனேயென்னில்;—“இப்படியைத்தொடருமிராமாநுசன்” என்னும்படி அவர்பின்படரும் குணனாய் “தீம்பனென்றுநினைத்தென்னையிகழா தெதிராச, ரன்றநிந் தங்கீகரிக்கையால்” என்கிற வாத்ஸல்யமும், “அண்ணலிராமாநுசன்” என்னும்படியுடையவராகையாலே பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பானாய் விண்ணின்தலைநின்று மண்ணின்தலத்து உதித்தபடியாலே ஸ்வத்திருந்தவிடத்தேவந்து நோக்கும்படியான ஸ்வாமித்வமும், “என் அருவினையின் திறஞ்செற் றிரவும்பகலும் விடா தென்தன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான்” என்னும்படி ஒருநீராகக் கலந்த ஸௌசீல்யமும், “என்கண்ணுள்ளும்நெஞ்சுள்ளும்நின்ற” என்று சொல்லும்படியான ஸௌலப்யமும், “மெய்ஞ்ஞானத்திராமாநுசன்”, “கதி ராமாநுசன்”, “உண்மைஞானமுரைத்தவிராமாநுசன்” என்று அறியாதன அறிவிக்கைக்கும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுமதும் தவிர்க்கவேண்டுமதுவும் அறிகைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாநமும், நிலத்தைச்செறுத்துண்ணும் நீசக்கலிவினைப்பரிய பலத்தைச் செறுத்தும் என்பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சும்பொறுக்கியும் போருகிற பாபவிமோசகதவஸக்தியும், “சலியாப்பிறவிப்பவந்தருந் தீவினைபாற்றித்தருபரந்தாமமென்னும்திவந்தரும்” என்னும்படி விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக்கொடுக்குமதான ஸக்தியும், பகவத்விஷயத்தை அண்டைகொண்ட பூர்த்தியும், “எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனனின்றென்னை” என்கிற ப்ராப்தியும், “காரேய்கருணை” என்கிற காருணிகத்வமும், “கொண்டலைமேவண்மை”, “உன்னுடைய கார்கொண்டவண்மை”, “உன்வண்மையென்பாலென்வளர்ந்ததுவே” என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஔதார்யஸ்வபாவமுமாகிற ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணங்களெல்லாம்குணந்திகழ்கொண்ட விராமாநுசனிடத்திலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே.

இப்படி கோடித்வய குணயுக்தரான ராமாநுசனுடைய சரணங்களை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும் சொல்லுகிறது-“ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று;குலந்தரும் நலந்தருஞ்சொல்லான நாராயணா என்னும் நாலெழுத்துப்போலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதநமன்றிக்கே, கேவலம்மோக்ஷைகஹேதுவாயிற்று, இந்தச் சதுராக்ஷரி இருப்பது; “ஸம்ஸாரஸாகரோத்தாரகம் சதுராக்ஷரீ” என்றாரே இவர்தாமே. “யதா நாராயணாய ஸ்ரீஜயாதீவாதாக்ஷரம்”; நாராயண ராமாநுஜ என்றிறே விகல்பிக்கலாயிருப்பது இத்திருநாமந்தான், யுகந்தோறமுண்டாயிருக்குமாயிற்று; இளையபெருமாளிடத்திலும், நம்பிமூத்தபிரானுக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனிடத்திலும், இப்போது இளையாழ்வாரான இவரிடத்திலும் பேர்பெற்று

யிருப்பது. ஏதத்பூர்வாவதாரத்வயமும், ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத்விநாஶத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; இவ்வவதாரமும், வைதிகமார்க்கத்தை ஸ்தாபிக்கைக்கும், அவைதிகமார்க்கத்தை நிரோதிக்கைக்கும், ப்ரபத்திமார்க்கத்தைப் பெருக்கி வளர்க்கைக்கும் உடலாயிருக்கும். அவ்வவதாரங்களிலும் அப்படியே, "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய," "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ", "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: ஶரணம் மத:" என்றிறே இவர்கள் ப்ரபத்தியை வர்த்திப்பித்தது. அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை கத்யமுகேந வெளியிட்டார்; இவர், ராமாநுஜவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை இப்பத்யமுகேந வெளியிடுகிறார். அங்கு, ப்ரமேயபூதர் வெளியிட்டார்கள்; இங்கு, ப்ரமாதாவானவர் வெளியிட்டார் [ராமாநுஜஸ்யசரணௌஶரணம்ப்ரபத்யே] என்று. 'அஸ்யராமாநுஜஸ்ய சரணௌ' என்று "இராமாநுசன்பரன்பாதமுமென்சென்னித்தரிக்கவைத்தான்" என்னும்படி திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து ஶிரஸா யாசிக்கிறார். ராமஶரணாகதி, "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா" என்று பலித்ததில்லை; ராமாநுஜஶரணாகதி அவ்யபிசரிதமாக பலிக்குமிறே. "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்னும்படி, "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ" என்று - வேறு த்வயம் வேண்டாதே, அடியே த்வயமாயிருக்கை. லோகவிக்ராந்தசரணம்போலே மாறிநடப்பனவாயிறே இராமாநுசன்தன் இணையடி இருப்பது; நாராயணசரணங்களளவுஞ் செல்லவேண்டாத பூர்த்தி. விக்ரஹைகதேஶத்தைச் சொன்னது - விக்ரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக. "கையிற்கனியென்னக் கண்ணனைக்காட்டித்தரிலு முன்றன், மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்யான்" என்னும்படியாயிருக்கும். [சரணௌஶரணம்] - "இராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே விடுமே சரணமென்றால்" என்கிற உபாயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரபத்யே' என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது."நையும்மனமுன்குணங்களையுன்னி யென்னாவிருந்தெம்,மைய னிராமாநுசனென் றழைக்கு மருவினையேன், கையுந்தொழும்", "வாசாயதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத்பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணாம் | கூராதிநாத" என்னும்படி த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுகிறார். "இராமாநுசனையுன்னுந்திண்மை" என்று - எல்லார்க்கும் மாநஸாத்யவஸாய மாகலாம்; இவர் பூர்ணாதிகாரியாகையாலே த்ரிவிதகரணத்தாலும் பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். இந்த ஸ்வீகாரம் ப்ராப்யமாகையாலே, "ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமாநுசமுனிதன், வாய்ந்தமலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்" என்று வர்த்தமாநமாய் நடக்கிறது.

இவர் தீர்க்கபந்துவாகையாலே, எல்லார்க்கும் தாம் பண்ணின ப்ரபத்தியே தஞ்சமாம்படி கொழுந்துவிட்டுப்படரும்படி பண்ணுகிறார்; அத்தைப்பற்றவிறே "வ்யாக்யாத ராமாநுஜார்யபதாப்ஜநிஷ்ட" என்றது. இத்தால் - இவர் சரமகாலத்திலே பண்ணின சரமப்ரபத்தியே இவர் சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் அவ்யபிசரிதமான உபாயமாய்ப் பேற்றோடே தலைக்கட்டு மென்றதாயிற்று. "ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான எம்பெருமானார், தம்முடைய பெருகிப்போருகிற பெருங்கருணையாலே பெரியபெருமாள் திருமுன்பே சென்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'ப்ரபந்நஜநங்களான பெரியோர்களிடத்திலே பேதைகளானவர்கள் செய்யும் பெரும்பிழைக்கும் ப்ரபத்தியே இவர்சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் ப்ராயஶ்சித்தமாகக்கடவது' என்று ப்ரார்த்திக்க, புருஷகாரபலத்தாலே 'பொறுத்தோம்' என்ன, இந்த ப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தை ராமாநுசனைத்தொழும் பெரியோரான கூரத்தாழ்வான் ஏகாந்தத்திலே ஸேவித்து, அனைவர்க்கும் தஞ்சமாக "நமஇத" இத்யாதி ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்" என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரும், பகவந்தம் யதிவரம் ப்ரணிபத்ய யதீந்த்ராங்க்ரியாங்வயரானார்; அத்தைப்பற்றப் பின்புள்ளாரும் "வ்யாஸாதாத்ருஶஸ்ய" என்றார்கள்; ஈட்டுக்கு ப்ரவர்த்தகரான ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள் ப்ரஶிஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளையும் ராமாநுஜதாஸரிறே. யதிவரபுநரவதாரமாய் யதீந்த்ரப்ரவணரான சீயரும் தம்ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ராமாநுஜநாமத்தையுண்டாக்கி நடத்தியும், நூற்றந்தாதியை அநுகரித்து அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஶதியிலே ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நரடியாக "வாசாமகோசரமஹாகுணதேஶிகாக்ர்ய கூராதிநாத" என்றும், "ஶ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா தாஸ்யமேஶிகவர" என்றும், ஸ்ரீஶைலநாதரிடத்திலே ஶேகரித்தது. ஏவம்வித ஸம்பந்தயுக்தராய் குருகுலதுர்யரான பெரியசீயர்ஸம்பந்தமேயிறே ப்ரபலம்; இத்தால் - விஶிஷ்டபக்ஷத்திலே ஊன்றின ஶிஷ்டராய், அத்தாலே ஶ்ரேஷ்டருமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அஹங்காரரஹிதரான ஆசார்யர்கள் ஸம்பந்தமே ஆதரணீய மென்றதாயிற்று. (௯)

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி: ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுலாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகலம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

[மாதா இத்யாதி] - இந்த ஜ்ஞாநம் அதிக்ருதாதிகாரமாயப் போகாமே ஸர்வாதிகாரமாம்படி த்ராமிடியான ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையை "மயர்வறமதிநலம்" என்கிற பக்தியாலே வாசிகமாக்கி, "மாங்களுமிரங்கும்வகை" என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதலியார்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாதாநம் ஆழ்வாராகையாலும், அவர்திருவடிகளிலே விழுகிறார். "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திறம்" என்றும், "நெய்யுண்வார்த்தையுளன்னைகோல்கொள்ள" என்றும், "எல்லாங்கண்ணன்" என்றும் பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராஶரபகவானையும்போலே க்ருஷ்ணைவித்தராயிருக்கிறபடியையும் நினைத்து ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுகிறார்.

[மாதா] - உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்துமாஸம் கர்ப்பதாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவவேதனையநுபவித்து, அஶுத்திகளையும் மதியாதே பால்யதஶையில் ஆதரித்து வளர்த்து - பக்வனானால் பின்பு பருஷபாஷணம்பண்ணினாலும் அவற்றைப்பொறுத்து, அகலவிசையாதே இவன் ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவைப்போலே உபகாரகராயிருக்கை. [பிதா] - அவள்பாத்ரமாத்ரமென்னும்படி உத்பாதகனாய், என்றுமொக்க ஹிதைஷியான பிதா பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. "கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா". [யுவதய:] - இவ்விருவரையும் மறந்து விரும்பும் யுவதிகளைப்போலே நெஞ்சுக்கினியராயிருக்கை. [தநயா:] - அவர்களுடைய யௌவநத்தை அழியமாறிப்பெற்றவராய், பால்யத்தில் ஸுககரராய், பக்வதஶையில் ரக்ஷகராய், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. [விபூதி:] - விபவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாகையாலே, இவையெல்லாவற்றையும் நன்றாக்கும் ஐஶ்வர்யம்போலேஉத்தேஶ்யராயிருக்குமவரென்கை. [ஸர்வம்] - அநுக்தமான ஸர்வைஹிகங்களுமாயிருக்கை. அதாவது - மோக்ஷோபாயமும் முக்தப்ராப்யமும். [யதேவ] - அவதாரணத்தால் "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே" என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவுக்கே. [நியமேந] - என்றுமொக்க, அவர்க்கு ப்ரியமென்று போமதொழிய ப்ராமாதிகமாகவும் புறம்பு போகக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கை. [மதந்வயாநாம்] - "வித்யாஜந்மநா வா" என்கிற உபயஸந்தாநஜாதர்க்கு. [ஆத்யஸ்ய ந:] - வைஷ்ணவஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரென்கை. [குலபதே:] - ஸ்த்ரீக்கு பர்த்ருகுலம்போலே கோத்ரருஷியும் அவரே. [வகுலாபிராமம்] - திருமகிழ்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை. இத்தால் - திருவடிகளில் பரிமளத்தால் வந்த போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான பகவச்சரணாரவிந்தங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "நல்லடிமேலணிநாறுதுழாய்." [ஸ்ரீமத்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நித்யஸம்யுக்தமாயிருக்கை; "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்", "ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந்" என்று - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஶ்வர்யமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு ஊற்றான ஐஶ்வர்யத்தையுடையவரென்னவுமாம். [ததங்க்ரியுகலம்] - அதுவென்னுமத்தனை யொழியப் பேசிமுடியவொண்ணாதென்கை. [யுகலம்] - சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருக்கை. [ப்ரணமாமி மூர்த்நா] - ஆழ்வாருடையபடிகளை நினைத்தவாறே, நம: என்று நிற்கமாட்டாதே அவர் திருவடிகளிலே தலையைச் சேர்க்கிறார்.

(கூ

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஶ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந் ।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிஶ்ராந் ஶ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥

கீழ் உபகாரகரை ஆஶ்ரயித்த இத்தால் செய்ததாயிற்று - முமுக்ஷுவுக்கு உபகாரகர் ஶேஷித்வ ப்ரதிபத்திவிஷயபூதரும் ஸ்துத்யரு மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ஒருவனுக்கு ஶேஷிகள் இருவருமாம் படி எங்ஙனே? என்னில்-க்ருதிஶேஷித்வம் யாகாதிகளுக்கும் புரோடாஶாதிகளுக்கும் உண்டானாற்போலே ஈஶ்வரன் ப்ரதாநஶேஷியாய் பாகவதர் த்வாரஶேஷிகளா மிடத்தில் விரோதமில்லை; அதவா, ஈஶ்வரன் நிருபாதிக ஶேஷியாய், தத்ஸம்பந்த மடியாக வந்ததாகையாலே பாகவதஶேஷத்வம் ஔபாதிக மென்றுமாம். "தமக்கு ஸ்தோத்ராரம்பஹேதுவான பக்த்யாதிகள் பிதாமஹோபாத்தநம்" என்கைக்காக முதலிலே பெரியமுதலியாருடைய ஜ்ஞாநபக்திகளுடைய ஆதிக்யஞ் சொன்னார். நான்காம்ஶ்லோகத் தாலே - இவ்வர்த்தம் த்ரைவித்யவ்ருத்தாநுமத மென்கிறது. ஐந்தாம்ஶ்லோகத்தாலே - இந்தஜ்ஞாநம் இவர்க்கு ஆழ்வார்களாலே வந்த தென்கை. "அக்ர்யம் யதீந்த்ரஶிஷ்யாணாமாத்யம் வேதாந்தவேதிநாம்" என்று ஆழ்வான் அக்ரகண்யராகையாலே - "அஸ்மத்குரோ:" என்றார். அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ர்யத்தை "இவ்வாத்மவஸ்து அவர்க்குஶேஷமாகில் அவருடைய விநியோகப்ரகாரங் கொண்டு கார்யமென்?" என்றார்; ஏவம்விதஸ்வரூபராகையாலே, உடையவரும் "ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்" என்றார். இப்படி ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தாலும், "நாம் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "ஶிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வான்" என்றார்கள்; "ஆசார்யவிஹவஸ்ய ச ஶிஷ்யஸ்ய த்வதீநதி ஶேஷிக வபுஷோ: வரிதக்ஷிணம்" என்னக்கடவதிறே. அதைப்பற்ற, உடையவரும் "யத்வைநாத:" என்று ப்ரார்த்தித்தருளினார்; நூற்றந்தாதியிலும் மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழா னடியாக விரும்பியருளினார். மற்றையாரான இவ்வருகிலுள்ளாரும் அல்லா வழியைக் கடப்பது அவர்களாலேயிறே; அவர்கள்தாம் யோகித்யம் த்ரைவித்யாதிகளடியாக அடியுடையரா யிருப்பார்கள். "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்", "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி" இத்யாதி. மதுரகவிகளடிப்பாட்டிலே நடக்கிற க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்கள் ஆழ்வானடியாயிருப்பார்கள்; "ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந பவத:" இத்யாதி. "ஆரியர்காள்கூறும்" என்கிற எழுபத்துநாலுமுதலிகளுக்கும் உடையவரடியான ஆசார்யத்வம்; அதில் முக்யம் ஆழ்வான் ஸம்பந்தம்; பட்டரடியாகவிறே. அஷ்டஶ்லோகீமுகேந ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தஸம்பந்தம். திருவாய்மொழியும் அடியாயிருக்கும், ஒன்பதினாயிரம் பன்னீராயிரத்திலே பர்ய வஸித்தது; பெரியபட்டருடைய ப்ரஶிஷ்யரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயிறே நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆஶ்ரயித்தது; அவரும் ராமாநுஜநாமாவிறே; அஷ்டாக்ஷரதீபிகை அவரடியாயிருக்கும்; நம்பிள்ளை குமாரரும் ராமாநுஜனிறே; அவரும் ஸாரஸங்க்ரஹஞ் செய்தருளினார்; தத்வம்ஶ்யரும் கோயிலுடையவர்க் குச் சிறிது கைங்கர்யங்களுஞ் செய்தார்கள். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யரும் வசநபூஷண ஶாஸ்த்ரஸாரமான வசநபூஷணாதி ரஹஸ்யப்ரபந்தகர்த்தாவாய், தம்முடைய ப்ரதாந ஶிஷ்யரான எம்பெருமானார்க்கு "கூரகுலோத்தமதாஸர்" என்று திருநாமஞ்சாத்தினார்; "என்னாரியர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக" என்றிறே அக்கோஷ்டியில் பரிமாற்றம் இருப்பது.

[பூதம்ஸரஸ்ய] - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, நஞ்சீயர்புருஷகாரம் பிறக்க, அவர்க்காக ஆழ்வார்களை அநுஸந்தித்ததாயிருக்கும் இஶ்ஶ்லோகம். ஆண்டாளை "நீளா" என்று தனித்து ஶரணம்புகுகிறதாயிருக்கும் அஶ்ஶ்லோகம். ஆழ்வார்கள்தஞ்செயலை விஞ்சியிறே அவள்வைபவம் இருப்பது. [பூதம்ஸரஸ்ய இத்யாதி] - நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும், அவர்களுக்குஶேஷபூதரான மதுரகவி யதிவரர்களிருவரையும் தாம் நித்யஸேவை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார். "மேவினே னவன்பொன்னடி மெய்ம்மையே" என்னுமவராகையாலே ஆழ்வாரைச் சொன்னபோதே அதிலே அவரும் அந்தர்ப்பூதர்.

[பூதம்] - பூதத்தாராகிறார் - "மாதவன்பூதம்" என்று நிரூபிக்கும்படியான மஹத்தையையுடையராய், மாமல்லையில் மாதவீகுஸுமத்திலே அவதரிக்கையாலே "கடல்மல்லைப்பூதத்தார்" என்று நிரூபகமானவரென்கை. 'ஸரஸ்ய' என்று - "மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்" என்கிறபடியே மல்லைக்கு அநந்தரபாவியாக எடுப்பதான கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே, "பூவில்நான்முகனைப்படைத்த" என்கிறபடியே பொற்றாமரைப்பூவிலே அவதரித்த பொய்கையாரென்றபடி. மஹதாஹ்வயராகிறார் - "மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி" என்னும்படியான அத்தேஶத்துக்கு ஸமமாயிருப்பதான மாடமாமயிலையில் மாவல்லிக்கேணியில் செவ்வல்லிப்பூவிலே அவதரித்து, "யானுமோர்பேயன்", "பித்தரென்றே பிறர்கூற" என்று பேசும்படியான பேயார். இவர்கள் மூவரும் பரவிஷயத்தில் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளையுடையராயிறே இருப்பது. அதில் சரமதசையான பரமபக்தியையிறே, இவர் ப்ராப்தரானது. பட்டநாதராகிறார் - "வேதாந்தவிழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்" என்கிறபடியே - வித்வத்கோஷ்டியிலே சென்று அவர்களை வென்று, பரதத்வநிர்ணயமுகேந 'பட்டர்பிரான்' என்று பேர்பெற்றவரென்கை. இவரும் "சோராதகாதல்பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமாலையொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பிடும்" என்னும்படி நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தராயிறே இருப்பது. பட்டநாத, ஶ்ரீ என்று - பிந்நபதமாய், லக்ஷ்மீதுல்யையான ஆண்டாளென்னுதல்; அன்றிக்கே, பட்டநாதஶ்ரீயென்று - பெரியாழ்வார்க்கு ஶ்ரீயான ஆண்டாளென்று அநுஸந்திக்கவுமாம். "திருமகள்போல வளர்த்தேன்" என்றாரிறே. மேல் 'பக்திஸார' என்கிறது; அன்றிக்கே, பட்டநாதர்க்கநந்தரம் "ஶ்ரீஹஸ்திஸார" என்று சொல்லுகிறது - "பெறற்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம், பிறர்க்கரியமாயனே எனக்குநல்கவேண்டுமே" என்று ப்ரார்த்தித்து பக்தியைப் பெற்று, 'பக்திஸாரர்' என்று நிரூபகமானவரென்கையைப் பற்றவாயிற்று; "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ண" என்றிறே இவருடைய முடிந்த அவாவுக்கு விஷயம் இருப்பது. குலசேகரராகிறார் - "அங்கையாழியரங்கனடியிணை, தங்குசிந்தைத் தனிப்பெரும்பித்தன்" என்னும்படி பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே நிரவதிகப்ரேமத்தையுடையரான ஶ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளென்கை; மாலடிமுடிமேல் கோலமாங் குலசேகரனிறே. "எம்பெருமான்தன் சரிதை செவியாற்கண்ணாற்பருகுவோ மின்னமுத மதியோமன்றே" என்றிறே பெருமாள்விஷயத்திலும் இவர் ப்ரேமம் இருப்பது. யோகிவாஹராகிறார் - முநிவாஹநரான பாண்பெருமாளென்கை. இவரும் "இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்துதிரவோட்டி யோர்வெங்கணையுய்த்தவ னோதவண்ணன், அரங்கத்தம்மான்" என்றும், "அணியரங்கனென்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்றும் அவ்விஷயத்தில் அஸ்தமிதாந்யஸ்ப்ருஹராயிருக்கும்படி யாயிற்று. இவர்பக்தியும். பக்தாங்க்ரிரேணுவாகிறார் - "எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனும்" என்றும், "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததீயஶேஷத்வமே நிலைநின்ற ஸ்வரூபமென்று அறுதியிட்டு, அதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரென்கை; "துளபத்தொண்டாயதொல்சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி" என்றும், "தொடையொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றும் தாமேஅருளிச்செய்தாரிறே. இவர்தாம் "தன்பால் ஆதரம்பெருகவைத்த வழகன்" என்று பேசுகையாலே பகவதப்ரஸாதாயத்தபக்தியை யுடையவரென்னுமது தோற்றுகிறது. பரகாலராகிறார் - "மருவலர்தமுடல் துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்கிறபடியே - பகவத்விட்டுக்களான பாஹ்யர்கள் கேளாராகையாலே அவர்களைத் தோள்வலியாலும் நிரஸித்து அதுக்குமேலே ஶாஸ்த்ரீயமார்க்க ப்ரவர்த்தகராய் வந்த ஶத்ருக்களை ஸ்வோக்திஶஸ்த்ரங்களாலும் நிரஸித்து, "ஶூலைவ...மணா... ...கவி:" என்னும்படி காயிககைங்கர்யங்களையும், "அரங்கமாலைச் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்", "என்னுடைச்சொற்களென்னும் தூயமாமாலைகொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேன்" என்றும் வாசிககைங்கர்யங்களையுஞ் செய்து போந்தவரென்கை. "காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலையருளெனக்கு" என்று ப்ரார்த்தித்து, "பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்" என்னும்படி ஆசைதான் பெரியதாயிற்று; "அரங்கமென்பதிவள்தனக்காசை" என்னக்கடவதிறே. ததீயஶேஷத்வத்திலும "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது உன்னடியார்க்கடிமை" என்றிறே இருப்பது.

யதீந்த்ரமிஶ்ராகிறார் - "ஸம்ஸேவிதஸ்ஸம்யமிஸப்தஶத்யா" என்னும்படி யதிகளாலே ஸேவிக்கப்படும் எதித்தலைநாதனான எம்பெருமானாரென்கை. மிஶ்ரஶப்தம் - பூஜ்யவாசி; "ராமாநுஜாசார்யர்" என்னுமாபோலே. மிஶ்ராந் என்கிற பஹுவசநம் எல்லாரையுஞ் சொல்லுகிறதாய், இதிலே அநுக்த

ரான மதுரகவிகளையுங் கூட்டி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். "மதுரகவியாழ்வா ரெதிராசரா மிவர்கள்" என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது. அன்றிக்கே, மிஶ்ரஶப்தம் - பெரியோரைச் சொல்லுகிறதாய், அத்தாலே சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெர்யவரான மதுரகவிகளைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரும் பொன்னரங்கமென்னில் மயலேபெருகு மிராமாநுசனாய், ரங்கேஶகைங்கர்ய துரந்தரராயிறே இருப்பது; அச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹம் இவர்க்கு முண்டிறே [ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்] - "யதீந்த்ரஸ்" என்று - கீழ்உக்தரானவர்களெல்லாரும் ஒருதட்டும், ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநியென்கையாலே - ஆழ்வாரொருவரும் ஒருதட்டு மென்னுமது தோற்றுகிறது; எல்லாரையும் அவயவபூதராயுடையராயிறே ஆழ்வார்தாம் இருப்பது. ஸ்ரீமத் என்கையாலே - ஒழிவில்காலத்தில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்ய ரூப ஸம்பத்தை யுடையவ ரென்கை. பராங்குஶ ரென்கையாலே-"மதாவலிப்தர்க்குஅங்குசமிட்டு"என்னும் படியிருக்கை; "விஶ்வாஜயோதயாய நமஶ*ஸ்ரீதீயோஹிஜநாநாம்" என்று சொல்லப்படுகிற முக்குறும்பையறுக்கும் அங்குஶமாயிறே இவர் இருப்பது. "ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா வென்சவிப்பார்மனிசர்" என்றும், தத்ராஹித்யமுடையவர்களை "முழுதுணர்நீர்மையினர்" என்றும், "கொள்ளென் றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்" என்றும், "பெருஞ்செல்வமு மவரே" என்றும், "பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும், "சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென் றுள்கலந்தாரடியார் தம்மடியாரெம்மடிகள்" என்றும் இப்படி ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே அஜ்ஞருடைய மும்மதங்களை அருளென்னுந்தண்டாலே தமித்து ஓட்டினபடி. அன்றிக்கே, பராங்குஶரென்று - நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனை ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே வஶீகரிக்க வல்ல ரென்னவுமாம்;"வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை,மலக்குநாவுடையேற்கு" என்று தாமும் அருளிச்செய்தார்; "வக்த்ராஹஸ்தெஸ்ஸவக்த்ரம்"என்று பின்புள்ளாரும் பேசினார்கள். முநிஶப்தத்தாலே - மநநஶீலரென்கிறது. எண்ணுதனவெண்ணும் நன்முனிவ ரிறே. பரரக்ஷணமேயாயிற்று, இவர் சிந்தாமூலத்திலே சிந்தித்திருப்பது. ஸர்வேஶ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் ஸம்ரக்ஷணத்திலேயாயிற்று, இவர் திருவுள்ளம் ஊற்றிருப்பது. "ஆளுமாளார்", "தனிமையும் பெரிதுனக்கு", "அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொள்" என்றும், "உலகினதியல்வே", "இவையென்னவுலகியற்கை" என்றும், இவர்கள் துர்க்கதியைக் கண்டு "மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்" என்று உபதேஶித்துத் திருத்திப்போருமவரிறே; இவரும், மதிநலம்அருளப்பெற்று ஆராதகாதலையுடையராயிறே இருப்பது. 'பரகாலயதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்' என்கையாலே - "கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்று ஆழ்வாராலே இருவரும் ஸூசிதரென்னுமதுவும், "பராங்குஶபரகாலயதிவராதிகள்" என்கிற ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தத்வமும் தோற்றுகிறது. "திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசை"என்றும், "எந்நாளேநாம் மண்ணளந்தவிணைத்தாமரை" என்றும்நிர்த்தேஶித்து, "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்றும், "உலகமளந்தபொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்" என்றும், "ஔாகவிக்ராந்தவரணௌ ஶரணந்த்வஜம் விஹே" என்றுமிறே, இவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணும் க்ரமம் இருப்பது. இந்தக்ரமம் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஒக்குமிறே. "த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்த". இவர்கள்தாம் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் தாங்கள் கற்றத்தையிறே பேசியோதச் சொல்லுகிறது. "பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்", "மனமுடையீர் மாதவனென்றோதுமின்" என்று. "த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்று உடையவரும் பெரிய பெருமாளிடத்திலே கேட்டு,உபதேஶித்தும், "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்கூறும்" என்றுபேசியும் வரம்பறுத்துச் செய்தருளினாரிறே. உடையவர் தாம் த்வயத்தை ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே புந:புந: ப்ரஸாதிக்கையும், அஜ்ஞர்க்கு அவர்களநர்த்ததர்ஶநத்தாலே அருள்விஞ்சி ப்ரஸாதிக்கையுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டிறே; எட்டு மிரண்டு மறிவித்தஎம்பெருமானாரிறே. "யதீந்த்ரஸ்ரீமத்வராத்க்ஷமஶாந்திம்" என்கையாலே திருவாய்மொழிமுதலான 'திவ்யப்ரபந்தங்களாலும் ஸ்ரீபாஷ்

---

* "த்ருதீயோஹிஜநோநாம்" என்ற பாடம் லக்ஷணையால் பொருள் கொள்ளத் தகுந்தது.

யாதி ஸ்ரீஸூக்தியாலும் தர்ஸநத்தை நடத்திப்போருமவர்களாய், ஆழ்வாருக்கு சரணவத் பரதந்த்ரராய் "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" என்றும், "சடகோபர்தேமலர்த்தாட்கேய்ந் தினியபாதுகமா மமந்தை யிராமாநுசனை" என்றும் ஆழ்வார்திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கரான ஆகாரத்தைப் பற்ற, அண்மையாக அருளிச்செய்தது. ஆழ்வானும் "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று அநந்தரஸ்லோகத்திலே "[illegible]" என்று ஆழ்வாரை அநுஸந்தித்தருளினர். "யதீந்த்ராய ஸம்ச்ரிதே" என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது.

"பூதம் ஸரஸ்ச" என்று தொடங்கி - ஆழ்வார்களோடு அவர்களையும் "யதீந்த்ரமிஸ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம்" என்று ஸஹபடித்தது - இவர்கள் ப்ராதாந்யம் தோற்ற. "யோ நித்யம்" "மாதா" என்கிற இரண்டு தனியனாலும் - விஸேஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள், குருபரம்பரையிலும் த்வயத்திலும் எம்பெருமானை அநுஸந்திக்குமாபோலே. அதிலும் உடையவர் ப்ராதாந்யத்தாலே - யோகித்யம் முற்பட்டிருக்கும். ஆகையால், யதிவரசரமராய் அவரோடும் தஸமரான தேஸிகர்களையும், தேஸிககுலகூடஸ்தரான ஸடாரிபுசரணங்களையும் 'ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்' என்று நித்யஸேவைபண்ணும்படி சொல்லுகிறது. உபகாரத்துக்காகில் "[illegible]" என்று ஒருகால் அநுஸந்திக்குமதே உள்ளது, ப்ராப்யபுத்த்யா ஸதாவிறே. "[illegible]", "[illegible]" என்று அங்கும் அநுவர்த்தநமுண்டாகவிறே அருளிச்செய்தது. 'ப்ரணதோஸ்மி' என்று - ததீயவிஷயத்தில "[illegible]" என்கிறபடியே த்ரிவிதகரணப்ரவணதையாலே ப்ரணாமம்பண்ணுகிறே னென்கிறார். இத்தால் - பக்திபாரவஸ்ய ப்ரபந்நரான ஆழ்வார்களும், அவர்களோடு விகல்பிக்கும்படியான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஸர்வதாபஜநீய ரென்றதாயிற்று. "[illegible]" என்றிறே ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும் க்ரமம் இருப்பது.

பிள்ளைலோகம்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழியின் ஈட்டுத்தனியன்கள்.

திருமலையாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

நாதம் வந்தே ஜகந்நாதம் ஸாவதாநம் ஸத்யாநந்தம்
யோகீந்த்ரம் ஸதானவம் நராத்மஜம் மதிவிஜந்த கோவிந்தம் ப்ரஸவம் |
ஸ்ரீரங்கம் நிமதாந்தயோகி ஜநதாவத்யம் ஸதாஷ்ணயா
வந்தே யஸஹந்த்ர நாதஸஞ்சாந்தகோமலஸ்ரீவாஸிவாந் ||

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்தது.

திருவருள்மால் சேனைமுதலி சடகோபன் நாதமுனி சீருயக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பி சென்றுமாளவந்தார், குருமாலாதரர் குருகைப்பிராற்கன்பாமெதிராசர் கோவிந்தர் கூரேசர் பட்டர் வேதாந்திமுநி, இருகண்ணர்க்கன்புடையநம்பிள்ளை யிவரீடளித்தற்கேய்ந்தமாதவர் பற்பநாப ரிவரருளாளர், திருவடியூன்றியதேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வார் பதங்கள் முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே.

"நாதம் வந்தே" என்கிற தனியனிலும், "திருவருள்மால்" என்கிற திருநாமத்திலும், திருவாய்மொழியின் ஈட்டின் ஸம்ப்ரதாயத்தை அடியேதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யளவும் தர்ஶிப்பித்தபடி சொல்லுகிறது. "நமோऽஸ்து ஸதாசார்யேப்ய:" "வந்தே குருபரம்பராம்" என்கிறபடியே, நாதாதியாக தேவாதிப ரளவு முண்டானவர்களை "வந்தே" என்று - குருபங்க்திநமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறது, 'நாதம்' இத்யாதியால்.

நாதராகிறர் — "ஸ்ரீரங்கநாதர்" என்னும் நாமதேயத்தை யுடையராய், "ஸ்ரீவத்ஸாங்க நாதாய" என்னும்படியான ஆழ்வாரை நாதராகவுடையராய், "வ்யாஸாந் ஸம்ப்ருதம் ஸ்வயம் ஸதா க்ஷாந்திகோமாத்ராதிகாயிராஜ: | ஸத்ராஜ்யதாஸ்யே நாதாயதஸ்மை நமோ நமோऽஸ்து" என்று 'திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன் அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினன்' என்கிறபடியே அந்த ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுநியென்கை. ஆழ்வாரைத் திருப்புளியடியிலே மயர்வறமதிநலமருளி விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணினாற்போலே, அவ்விடந்தன்னிலே ஆழ்வாரும் விஶேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளினர்; 'தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார்' என்னக்கடவதிறே; ஆழ்வாருடைய பக்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியான அகாதபகவத்பக்தியிறே இவரது. இத்தால் "முநிவரை யிடுக்கியும்" என்னும்படி ஸத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக நடந்துவந்த ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில், அத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஆழ்வாராலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடைய திருவாய்மொழியை அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது; ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கு அடி வ்யாஸப்ரஸாதமாகையாலே ஆர்ஷமூலமாயிருக்குமது; "நாமே நயாமி நம்வ்யாஸம்" என்றதிறே; "ஶ்ருத

ப்ரத்யாஜ்ஞாநவஶ்ரா" என்று - அநுபாஸ்யராக எடுக்கப்பட்டதிறே அவர்களை. அதின்தாத்பர்யமான இதுக்கு "திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்" என்கையாலே ஸர்வேஶ்வரப்ரஸாத ஸாக்ஷாத் கருதஜ்ஞராரான ஆழ்வார் அடியாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே, "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்", "திருவருள்மால்" என்று அடியிலே எடுத்தருளிற்று. நாதமுநிகள்தாம் தண்தமிழ்க் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைப் பண்டையுருவால் பன்னீராயிரமுரு உரைசெய்ய, ஒண்தமிழ்மாறன் திருவுள்ளமுகந்து திவ்யஞானம் நாதமுனிக்கு நயந்தருள்புரிந்தாரிறே.

பங்கஜநேத்ரராகிறர் -: "சீருய்யக்கொண்டார்" என்னும்படியான சீர்மையையுடையவர். அவர் தாம் புண்டரீகாக்ஷரிறே, ; "வந்தே புண்டரீகாக்ஷம்" என்றாயிற்று அருளிச்செய்தது. அவர்க்குச் சீராவது - ஶரணாகதிக்கும் தீர்க்கசரணாகதிக்கும் ப்ரவர்த்தகராம்படியான பெருமை; "ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்" என்னக்கடவதிறே; பரமயோகிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள், குருகைக்காவலப்பனை யோக ரஹஸ்யத்திலே ஊன்றுவித்து இவரை ப்ரபத்திப்ரவர்த்தநத்திலே நியோகித்தருளினாரிறே.

ராமராகிறர் - ஸ்ரீராமமிஶ்ரர். அவர்தாம்; "ஸேவாஞ்சக்ரே ததாசார்யம் த்வாதஶாப்தம் தத்வேஶ்மநி" என்னும்படி, பன்னிரண்டாண்டு ஆசார்யர் திருமாளிகையிலே ஸேவைபண்ணிப் படியாய்க்கிடந்து "மணக்கால்நம்பி" என்னுந் திருநாமத்தை யுடையரானவ ரென்கை.

யமுநாவாஸ்தவ்யராகிறர் - 'தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்திருநாமத்தை இங்கே நம்முடைய பேரனை 'யமுனைத்துறைவர்' என்று உம்முடையருளால் உகந்துசாத்தும்' என்று நாதமுனிகளாலே நாம நிர்த்தேஶம் பண்ணப்பெற்று, அவரை ஜந்மநா ச வித்யயா ச பிதாமஹராகவுடையவ ரென்கை; அவரும் "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய" என்றார். இப்படி அவராலே சாத்தப்பட்ட திருநாமம், "எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்" என்று பின்பும் பேர்பெற்றது. அடியார்க்கின்பமாரியும் நாதமுநி நாமஜீமூதமும் வர்ஷித்தால், "தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்" என்னும்படியான யாமுநதீர்த்தம் எல்லார்க்கும் அவகாஹிக்கலாமிறே; "நமோऽசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்டஜ்ஞாநவைராக்யராஶயே", "ஞானத்துறைபடிந்தாடி" என்னக்கடவதிறே; இவரும் "நாதாய நாதமுநயேऽத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீயசரணௌ ஶரணம் மதீயம்" என்றும், "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா" என்றும் உபகாரஸ்ம்ருத்யதிஶயத்தாலே திருவடிதொழுகையால் அடியுடையராயிறே இருப்பது. யமுநாவாஸ்தவ்ய ரென்றத்தை "மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தார்" என்கிறது.

மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தாராவது - வாதத்திலே ஆழ்வான்வாயை அடக்குகையாலே 'ஆளவந்தார்' என்று திருநாமத்தையுடையராய், தர்ஶநத்தை ஆள வந்தாரா யிருக்கையாலே இத்தை மணக்கால்நம்பி கேட்டு இவர்பாடு பலகால்நடந்து பச்சையிட்டிறே இவரைப் பச்சைமாமலைபோல் மேனியிலே மூட்டிற்று; ஆகையாலே, அவர்யத்நவிஶேஷத்தாலே யானவ ரென்றபடி; 'பூர்வதநம் இது புகுந்து அநுபவியும்' என்று ஆறுபுடைசூழரங்கரைக் காட்டினாரிறே. அவரும் "மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்" என்னும்படி, திருவாய்மொழி முதலானவற்றையும் திருமாலையாண்டான் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினர்; "நடமினோ நமர்களுள்ளீர்" என்று அநுபவிக்கும்படியிறே அக்காலத்திலே நடந்துபோந்தது.

மாலாதரராகிறர் - "குருமாலாதரர்" என்னும்படியான திருமாலையாண்டான். 'குருமாலாதரர்' என்கிற விஶேஷணம் - திருவாய்மொழி ப்ரவர்த்தநத்தாலுண்டான குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; உடையவர்க்குத் திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை உபதேஶித்தாரிறே இவர்தாம்; இது அறியாக்காலத்திலே அறியலாம். மாலாதரரென்று - நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்வரான ஆழ்வார் திருநாம மாயிற்று; "செந்தொடைக் கதிபர்" என்றிறே பர்யாயநாமம் இருப்பது; சொல்மாலைகள் சொல்லும்படிக்கு மாலையிட்டபடி.

'யோகீந்த்ரம்குருகேஶசந்த்ரஜலதிம்'-அதாவது - தருகைப்பிராற்கு அன்பாம் எதிராச ரேன்றபடி: திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானை ஆழ்வார்திருநாமஞ்சாத்துகையாலேயும், "பாதீக்ருதே தாஹஷ்ய க்ருதாஸ்யம்ய:" என்கிறபடியே குமாரராக அபிமாநித்தருளுகையாலும், "யதிராஜாங்க்ரிவந்தநீ:" என்று அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் சந்த்ரோதயத்தில் மஹோததிபோலே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையுடையராயிறே உடையவர்தாம் இருப்பது. மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் உறபெருஞ்செல்வமும் இத்யாதி, அறிதரநின்ற இராமாநுசனிறே; வளர்த்த இதத்தாயிராமாநுசனுகையாலே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் தமக்குஉண்டான ஸம்பந்தம் பிள்ளானளவும் வெள்ளமிட்டது. இப்படி திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இவரிடத்திலே தேக்கினபடியையும், அது அப்பால் புறவெள்ளமிட்டபடியையும் "தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளால்" என்று தொடங்கி, "அன்றுரைத்தது இன்பமிகுமாறாயிரம்" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடவேதங்களான உபயவேதாந்தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராயிற்று இவர்தாம்; ஆகையாலிறே, "கூராதீஶ்வரஹஸ்தக்ருதல" என்றது.

கோவிந்த கூராதிபராகிறர் — "கோவிந்தர், கூரேஶர்" என்னும்படி தர்ஶநத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதரானவர்களாய், உடையவர்க்கும் அத்தாலே அத்யந்தம் அபிமதவிஷயமானவர்கள். இவர்களையாயிற்று ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகராகக் கற்பித்தருளிற்று; ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸநத்துக்கு நடாதூராழ்வானையிறே அதிஷ்டாதாவாக்கியருளிற்று; ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம், ப்ரபத்த்யர்த்தப்ரகாஶகமான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியாயிற்று இருப்பது. இங்கு இவ்விருவரையும் இடுக்கிச் சொன்னது - இருவரும் பட்டர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலே; பட்டர்க்குத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வானோடு உண்டான ஸம்பந்தம், "எண்பெருக்கந்நலத்தி" னீட்டிலே கண்டுகொள்வது; எம்பார், பட்டர்க்கு பகவச்சரணவரணநுஷ்டாந ப்ரகாஶகமான த்வயோபதேஶமுகேந ஆசார்ய ரென்னுமது, "ஆஸ்ரீஹஸ்தே" என்கிற அவர்ஸூக்தியிலே காணலாம்; 'பட்டர் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆஶ்ரயித்து, எம்பார்பக்கலிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணினர்' என்றும் ப்ரமேயரத்நத்திலே பேசிற்று; 'பட்டர்தாம் எம்பார்பாடு ரஹஸ்யங் கேட்டாராயிறே இருப்பது' என்று தனித்வயத்திலே அருளிச்செய்தார்; இவர்க்கு அவர்பக்கல் திருவாய்மொழியில் அந்வய முண்டென்னுமதுக்கு "பூவியல் பொழிலும் தடமு மவன்கோயிலுங் கண்டு ஆவியுள்குளிர" என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளுகையில் சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது; அதுதோன்ற, "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஶ்ரேப்ய:", "ராமாநுஜபதச்சாயா" என்று இரண்டு ஶ்லோகத்தையும் ஸஹபடித்தருளிற்று; "பட்டார்யாய ப்ருவதிம் ஹ்ருஷிகேஶாய பவம் ப்ராவிர்பூதாய ஸௌரங்கம் ஸ்ரீஹர்ஷ நந்தநவியதிவராதேஶஸம்வர்த்திதாய | யஶ்ஶ்லோகாதேஶிகேந்த்ராய யதிவரவரணத்வாய நாராயணாய ஸம்ஜ்ஞாவிநாயஸ்ஸ க்கதாயை பராஶர தஜ்ஜ்ஞாநமேவாயாஸ்ரீமதே" என்னக்கடவதிறே.

'பட்டார்யம்' — அவராகிறர் - 'பட்டர்' என்னும்படியான 'ஸ்ரீபராஶரபட்டர்' என்னும் அபிதாநத்தையுடையராய், "ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபதலாலிதத்வம்" என்னும்படி பெரியபெருமாளுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாயகியார்க்கும் குமாரராய், அதுக்குமேலே உடையவரும் :'இவனை நம்முடையாரெல்லாரும் நம்மைக்கண்டாற்போலே கண்டுகொள்ளுங்கோள்' என்று பெருமாள்ஸந்நிதியிலே விஶேஷாபிமாநம்பண்ணும் படியான பெருமையையுடையவரென்கை. இவர்தாம் அஜஸ்ரம் ஸஹஸ்ரகீத்யநுஸந்தாநதத்பரராய் பகவத்குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு, திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் மண்டியிறே இருப்பது; இவருடைய திவ்யஸூக்திகளும் அருளிச்செயலை அடியொற்றியிறே இருப்பது; அருளிச்செயல் நாலாயிரத்துக்கும் பட்டர்நிர்வாஹமேயிறே அதிஶயித்திருப்பது.

நிகமாந்தயோகியாகிறர் — வேதாந்திமுநியான வேதாந்திநஞ்சீயரென்கை; "நமோ வேதாந்தவேத்யாய" என்னக்கடவதிறே. பட்டர் நெடுந்தூரம்சென்று தேடித் திருத்தியெடுத்த விஷயமாயிற்று இவர்தாம்; ஏவம்விதரான இவர் பட்டர்நல்லருளாலேயாயிற்று ஒன்பதினாயிரமாகத் திருவாய்மொழிக்கு

ஒரு வ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளி, நூறுஉரு திருவாய்மொழியை நிர்வஹித்து அத்தாலே ஶதாபிஷேகமுஞ் செய்தருளினர் என்னுமது ஜகத்ப்ரஸித்தமிறே.

ஜகதாசார்யராகிறர் — "துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத்தோழப்பர்" இத்யாதியிற்படியே உண்டான திருநாமத்தி னேற்றத்தையுடையரான இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கை. 'நம்முடைய பிள்ளை திருக்கலிகன்றிதாஸர்' என்றிறே நஞ்சீயராலே இவர் நாமநிர்த்தேஶம் பண்ணப்பட்டது; "காருண்யபூர்ணம் கலிவைரிதாஸம்" என்னக்கடவதிறே. இவர்தோற்றியிறே திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தஙகளுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாந முண்டாயிற்று. "'இவர்தாம் ஆழ்வாரவதாரம்' என்னுமது தோற்ற, கார்த்திகையில் கார்த்திகைத்திருநக்ஷத்ரத்தின் நாள் கலியன் திருமங்கையாழ்வார் திருவீதியெழுந்தருளும்போது, திருக்கலிகன்றிதாஸரான இவர்திருமாளிகைவாசலிலே திருக்காவணமிட்டு அலங்கரிக்க, அங்கேயெழுந்தருளித் திருப்பணியாரவகைகளும் அமுதுசெய்தருளி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்து, அவரை அத்யாபி உபலாலித்து அவ்வருகே யெழுந்தருளுவர்" என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள்; ஆகையாலிறே, 'நம்மாழ்வார்' என்னுமோபாதி, 'நம்பிள்ளை' என்று போருகிறது. அவரை 'ப்ரதமாசார்யர்' என்னுமோபாதி இவரை 'லோகாசார்யர்' என்றும், அவரை 'திருநாவுடைய பிரான்' என்னுமோபாதி இவரை 'வீறுடையார்' என்றும் போருகிறது; "ஆழ்வார்தம்முடைய அவதாரம் போலே ஓரவதாரவிஶேஷமாய்ப் பெருமாளுக்கு ப்ராணபூதரான நம்பிள்ளையை" என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகையான தோழப்பர்தேவிகளும் அருளிச்செய்தது. "வாசோத்ராம்ருதவாரிதி" என்று தொடங்கி; "தஸ்மை நமஸ்ஸமஸூக்திமஹார்ணவாய" என்றிறே நம்பிள்ளைவைபவம் இருப்பது.

'ஸத்ருஷ்ணத்வயேன' — அவர்களாகிறார் - "இருகண்ணர்" என்னும்படி ஸௌப்ராத்ரத்தை யுடையராய், 'நம்பிள்ளைக்கு நயநத்வயம்' என்னலாம்படி ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகளாயிருக்கிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை என்கை. இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கையாலே, "ஸ்நேஹமோஹநயாவலி" என்கிறபடியே ஸ்நேஹபூர்வகமான க்ருபையாலே யாயிற்று, ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று. இவர்களும் அப்படியே "மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது இருபத்து நாலாயிரம்", "நன்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்" என்னும்படியிறே திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமும் ஈடும் அருளிச்செய்தது;அத்தைப்பற்ற, "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபதாப்ஜம் ஹ்ருதயே நிதாய | விஷ்ணுர் விஶேஷநமகோடிர் ஸூக்திஸஹிதா" என்று அநுஸந்தித்தார்கள். "பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்" என்னும்படி மற்றமூவாயிரத்துக்கும் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளினரிறே; திருவாய்மொழிக்கு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையிலும் ப்ரதமப்ரவர்த்தகர் ஆச்சான்பிள்ளையாகையாலே "ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூரஹ்வாய" என்றும், "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே" என்றும் இரண்டுதனியனும் அடைவே இருவருக்கும் உண்டாயிற்று; அதுதோன்ற, 'முந்தின தனியன் ஆச்சான்பிள்ளையது' என்று அருளிச்செய்வார்கள்; "பெரியவாசசான்பிள்ளை", "தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை" என்றிறே எடுத்தருளிற்று; ஆச்சான்பிள்ளைஸந்நிதியிலே தாம் சில அர்த்தவிஶேஷங்கள் கேட்டதாகவும் அருளிச்செய்தாரிறே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, 'ஆசார்யஸம்மதி' என்கிற ரஹஸ்யத்திலே; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்தினதனியன் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதாகவும், மற்றைத்தனியன் ஆச்சான்பிள்ளையதாகவும் அருளிச்செய்வர்கள்; திருவாய்மொழியீட்டின் ப்ராதாந்யத்தாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை செய்தருளின ஆசார்யஸம்மதியின் அடியிலும் "ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரஹ்வாய" என்று எழுதி யிருக்கையாலும், இத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியனாகவும் "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே" என்கிறது ஆச்சான்பிள்ளையதாகவுமே ஸித்தாந்தம்; அப்போது, "ஸர்வவித்யாநிதிந்" என்கிறது ஸரஸமாயிருக்கும். அவர் ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களின் அடியிலே எழுதியிருக்கிறதும் அப்படியே.

மாதவபத்மநாபர்களாகிறர் — இவர் ஈடளித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாபரென்கை. இவர்களில் ஸ்ரீமாதவராகிறர் - "சீமாதவனடிக்கன்பு செய்யும் தஞ்சத்தொருவன்" என்றும், "ஶ்ரீயவஶ்ரீவிஷ்ணுபாதஜ" என்றும் சொல்லும்படியான நம்பிள்ளை, தம்முடைய ஆசார்யரான நஞ்சீயருடைய திரு

நாமம்சாத்தும்படியான பெருமையையுடையராய், அவர்க்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கிற ஈயுண்ணிச் சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை என்று நிருபகத்தையுடையரான ஸ்ரீமாதவரென்கை. "யேநைவ வஸுகணம் ஸாஷூ யதிரா ஜெஷிகோவிதி: | பஞ்சரா கோஜயஷ்டேனா தவைந்தோய ஸமந்விதம்", "ஸ்ரீபராசரபட்டார்யஸம்ப்ரோக்த ஸ்ரீமாதவ கிஸ்ராயநம:" என்னக்கடவதிறே. ஏவம் விதரான இவர்க்கு ஈடு வந்த வரலாற்றை, "சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை" என்று தொடங்கி அருளிச் செய்தாரிறே; அத்தைப்பற்ற "லோகாசார்யபதாம்போஜஸம்ச்ரயம் கருணாம்புதிம் | வேதாந்தத்வயஸம்பந்நம் மாதவார்யமஹம் பஜே" என்கிற தனியன் உண்டாயிற்று.

பத்மநாபராகிறர் — "ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை, தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்" என்றும், "மாதவாத்மஜஸ்ய" என்றும் பேசும்படி ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் குமாரரான பத்ம நாபப்பெருமாளென்கை. இப்படி நம்பிள்ளையாலே மஹைஶ்வர்யமான திருவாய்மொழியின் ஈட்டை ப்ராப்தரான ஸ்ரீமாதவர், தம்குமாரரான பத்மநாபர்க்கு ஈட்டை ப்ரஸாதித்து நம்பிள்ளைநியமநத்தின்படியே ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துப்போரும்படி உபதேசிக்க, அவரும் அப்படியே அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகோஶத் தைக் கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராதநமாக ஏறியருளப்பண்ணி நிதியைநோக்குமாபோலே நோக்கிக் கொண்டு போந்தாரிறே; பெருமாள்கோயிலில் பட்டர்கள் திருவீதியிலே திருமாளிகையிலே "யேநாவ மாஹாத்ம்யவிஷயோக்தி ஸாரீஷூ ரேவாணீ ஜனார்த்தநஸ்ய பொயஸ்யாவநாயாம் | ஸ்ரீமந்த கர்த்தநபுணாஜ்ஞயா பத்மநாபஸ்ய நாபகூவம் ஸமாஸ்யுமாஹ:" என்றிறே சோலாபம் இருப்பது.

'ஸ்மா:கோலேஶதேவாதிபாந்'—கோலேஶராகிறர் - 'கோலவராஹப்பெருமாள்' என்று திரு நாமத்தையுடையரான நாலூர்ப்பிள்ளையென்கை. இவரருளாளர் திருவடியூன்றியவ ரென்றிறே இவர்க்கு நிருபகம். அதாவது - பத்மநாபப்பெருமாள் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, அவரை ப்ரணிபாதநமஸ்கார ப்ரியவாக்குகளாலே குருக்களுக்கு அநுகூலராய் அவரை மிகவும் உகக்கப்பண்ண, இப்படி பலஸாதநஶு ஶ்ரூஷையையுடையராயிருக்கிற நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு, ப்ரணிபாதப்ரஸந்நராயிருக்கிற அவர், ஈட்டை இவ ரொருவருக்குமே ஓராண்வழியாக முன்புநடந்துபோந்தபடியே ப்ரஸாதிப்பதாக இவரைப் பேரருளாளப் பெருமாள்திருமுன்பே கொண்டுபுக்கு, 'ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாகச் சூளுறவுகொண்டு சொல்லவேணும்' என்று ஸ்ரீசடகோபனை அர்ச்சகமுகேந இவர்திருமுடியிலே ஊன்றுவிக்க, அவர் இத்தை வெளியிடாமைக்கு ஊன்றுவிக்கிற ஆகாரத்தை பாவஜ்ஞரான இவர் அறிந்து பெருமாள்திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, தம்திருமுடியிலே வைத்த ஸ்ரீசடகோபனை "அருளாளர்திருவடியூன்றினவர்" என்னும்படி தம்திருக் கையாலே ஊன்றி ஸம்ஜ்ஞைபண்ண, அது ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள்திருவுள்ளத்திலே யுற்று, 'இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியும்' என்று அர்ச்சகமுகேந திவ்யாஜ்ஞையிட்டருள, அத்தைக்கேட்ட பத்ம நாபரும் எண்ணினவாறுகாமையாலே 'திருவுள்ளமானபடி' என்று பின்பு உகப்புடனே ப்ரஸாதித்தருளினு ரென்கை; "பாங்குடனே நாலூர்ப்பிள்ளைக்கவர்தாம்" என்னக்கடவதிறே. இவர் 'இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணும்' என்கிற தம்முடைய பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருளாளப்பெருமாளைக்குறித்து ப்ரதக்ஷிணநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணியும், அநதிக்ரமணஹேதுவான சர ணக்ரஹணத்தைப் பண்ணியு மாயிற்று, இவர் அர்த்தித்தது; அவரும் அர்த்திதார்த்தபரிதாந தீக்ஷிதராம்படி செய்தருளினர். இப்படி வகுளபூஷணவாகம்ருதமாத்ரமன்றிக்கே, வசநபூஷணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகர் பேரருளாளப்பெருமாளிறே. நாலூர்ப்பிள்ளைதான் இப்படி ஈட்டை அர்த்தித்துப் பெற்றபடியாலே, "ஸமாநம்கோலேஶ"என்று ஸவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தது. "வந்தேஹம் வரதார்யம் தம் வத்ஸாபிஜநபூஷணம் | பாஷ்யாம்ருதப்ரதாநாத்ய ஸஞ்ஜீவயதி மாமபி", "ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்ய ஸ்ரீபாதாம்போஜஷட்பதம் | ஸ்ரீகோலவராஹார்ய நாதார்யமாஶ்ரயே" என்றிறே இவர்விஷயத் தில் தனியன்கள் இருப்பது. இப்படி திருவாய்மொழிக்கு ப்ரவர்த்தகரான மாத்ரமன்றிக்கே, பெரியாழ் வார்திருமொழி, பெரியதிருமொழி முதலானவற்றுக்கும் ஸப்தார்த்தவ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளினர்.

அதிலே ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யததையும ஸமமதியாக எடுததருளினா "யத்கோஷ்டீ நாமஸாராஸ்வாதஸ்ம...
ஸ்ரீஸூக்திமாஷ்யே பிமத்யே ஸ்வயம்பாவ: । ததேவ ராஜமாநேயஹ்ருதிமத்யஸ்தவ்ய...
ஸ்ரூலோகாசார்யதேசிகேந்த்ரோ ஜயதி" எனறுமிறே இவா ஸமபரதாயகரமம இருபபது

தேவாதிபாரகிறா — தேவபபெருமாள அவா தாம - ராமாநுஜாராயதாஸஸ்ஞரான தேவாராஜ நாலூாபபிளளைதாம தமமுடையதிருவுளளககருததினபடியே பெருமாள தலைககடடியருளுகையாலே பெறறுப பேரிமைபடியான அகத உபகாரததுக்கு தமககுக் குமாரா திருவவதரிததவுடனே 'தேவப் பெருமாள' எனறு திருநாமஞசாதத, இபபடி போபெறறு ஸகலகலாபூரணராய வளாநதுபோருகிற குமா ஸாலியாய கலமகனுரான நாலூராசசானபிளளைககு 'இததை வாததீபபிததுக்கொணடு போரும' என ஈட்டை பரஸாதிததருளினா "ஸந்தம் கோஷவாரஹஸ்யகுலாசாயாமேய ஸம்ப்ரஜம் । ஸாந் ஸத்ய தத்ர ஸந் தேவராஜஸமஹம் பஜெ", "நமோஸ்து தேவராஜாய" எனனுமபடியிறே நாலூாச சானபிளளை வைபவம இருபபது அனறிக்கே, ''இவாருளாளா திருவடியூனறினவா' எனகிறதுக்கு இவரெனறு கீழ பரஸதுதரான பதமசாபுரைச சொலலி, அருளாளரெனறு - அவருடைய அருளை யுடையவரெனறு நாலூாபபிளளையைச சொலலி, திருவடியூனறின தேவபபெருமா னெனறு-ஈட்டைபரகா சிககுமபடி பேருளாளபபெருமாளாலே திருவடியூனறபபடட நாலூராசசானபிளளையைச சொலலி அப படி திருவடியூனறின தேவபபெருமாள கைக்கொணடருளுந திருமலையாழவா ரெனறு திருவாயமொழிப பிளளையைச சொலலுகிறது' எனறும அருளிசசெயது போருவாகள, இநத யோஜனையே 'மேலோர நதாரவரேமிககு" எனகிறத்துககு மிகவும சோதகியாயிருககும 'தேவாதிபாந' எனகிற பஹுவசநத தாலே கீழுக்தரானவாகளையெலலாஞ சொலலுகிறது, "திருமலையாழவாாபதஙகள ஈனபெனனுடசோத தனவே" எனனக்கடவதிறே

"நாயம் வக்ஷ்யே..." எனகிற தனியனும, "திருவருளமால" எனகிற தமிழததிருநாமத தனியனும; ஈடடுககும மறற அருளிசசெயல வயாக்யாநஙகளுககும தனியனுக, முபபததாறுயிரப பெருக்க ரான பெரியசியா அநுஸநதிததுப போருமதாயிருககும "நாயக" எனறு தொடஙகி திருவருளமால திருமலையாழ்வாரிலே சாறறுமபடியாயிருக்கும ஸ்லோகஙகளினுடைய வரலாறறையும, "மொகமந்மாசி:" எனறு தொடஙகி, "ஸ்ரீஸைலேசதயாபாத்ரம் ..." எனறு தலைக் கட்டின தனியனிலே அநுஸநதிததருளினா 'தேவாதிபாந' எனறு சொல்லுகிறவிடததிலே - ஈடடிலர்த்த ததுக்கு உபயுகதமாக வசநபூஷண ஸாஸதரஸாரமான ஸ்ரீ வசநபூஷணம, "தவயாாததம தீக்ஷயா ரஹஸ்ய ததிலெனறது ஸாரஸங்க்ரஹததிலே" எனனுமபடியான ஸாரஸங்கரஹம முதலானவறறை அருளிச செயத லோகாசாரயகுருவும, திருவாயமொழி வயாக்யாநம இருபததுநாலாயிரததுக்கு பரவாத்தகரான அபயபரதராஜபுதரரும, அவா ஸிஷயராயத திருவாயமொழிக்கு உரை பனனீராயிரமாக அருளிசசெயத ஸ்ரீவாதராஜாமாதருமுநியும, தராவிடாமநாய ஹருதயதாஸியான ஸ்ரீவாதராஜாமாதருதேவரும ஸந்நிஹிதா ஆகையாலிறே, மேல இவாகள தனியனகளை அநுஸநதிக்கிறது, இவைகளுககு மேலாகவாயிறறு "நமோஸ்து தேவராஜாய", "நமஸ்ரீஸைலநாதாய" எனறு நடததிபபோருவது தேவாதிப ரான நாலூாசசானபிளளை மேலோாககு ஈகையாவது - கீழில அவாகளைபபோலே ஓராணவழியாய ஆழவா ரைத திருபபுட்குழியிலே கைககொணடருளி, அஙகுநினறும திருநாராயணபுரததிலே யெழுநதருளி அவாதொடக்கமாக ஆய பிளளை உளளிட்டாாககும பரஸாதிததருளினபடி யெனகை அததைபபறற "லோகாசார்ய ததர்வாத்ய ஸஹஸ்ரதத்யாஷ்யம் ஸம்வாத்ய தத்தேசிகவர்யமாஷ்யம் । தேயாஸ்ய வாஸ்யமாவிய: ஸ்யயாஜ்ஞா கார தம் தேவராஜமாவ்ய ஸமஸ்வஸேவே", "ஸ்ரீ ஸைலநாயமாயா ஜாத்ய மார்ஜோத்ஸாம் ஸ்ரீஸூக்தி தேசிகவரேண வயஸ்ய தயெயவ

வ்யாக்யாசிக்ய மஹாஷ்யஸாஸ ஜாயோவிஸாரஸ்திஸஹிதெவேஷ்வஸூவேஷ",

"தேவாதிவாக்யமத்யஸமஸ்ரீதெத்ராஷ்யத்திமவ்யயஸ்ஜ்யயாஜ்ஞகார । ஸந்தீ...

ரொாஷவ்ஜாம்ஸாணம்ஸஜெதம் ஸ்ரீமெஸனாயாஸக்தி ஹ்ருதம்ஸமாரள", "தெவாயி பொஷயிமதம்ஸாஷ்யம்வாரக்ஷம் ஸுஷெதஃ | ப்ராவருஷ்ய ஞெவெதம் ஸம்ஜீதம் க்தி தெஷிகம்", "ஸ்ரீஷிவராஜமா ரெதா விடா மதா நஸாஷ்யம் ஹ்யாப்யஸா வியஃப்ரயாஞ காா | தம்யாஷவா ஸ்ரீவதிகோஞ்யஸஜ் ஞெணகநிஷ்டம் ஸஜெயஜ நீமா ஸஷாா்யு" எனனக்கடவதிறே, இபபடி நடநதுபோருகிற நடடினவரலாறறை "சீரார்", "ஆகைவாபால" எனகிற இரணடுபாடடிலும விஸதமாக அருளிசசெயதருளிஞரிறே பெரியசியா; அவவளவுமனறிககே, திருவாய மொழிககும மூவாயிரததுக்கும திருவாயமொழிபபிளளைககு நாலூாாசசானபிளளை ஆாதநம பரஸாதித தருளினதுககு தயோதகமாக, "மாறறுததாய" எனகிற பாடடின வ்யாக்யாநததிலே பெரியசியாதாமே ஸுசிபபிததருளிஞா, பிளளைசெயதருளின பெரியாழவாா திருமொழிவயாக்யாநம பலவிடஙகளிலும "நாலூாபபிளளை பரஸாதிததததாக ஆசசானபிளளை அருளிசசெயவா" எனறிறே அருளிசசெயதது பிதாபுதராகளுககுத திருவாயமொழிமுகேந உணடான ஸிஷயாசாாயஸமபநதம, கூராதிபபடடாாடாக ளிடஙகளிலும, அபயபரதராஜ ததபுதராகளிடஙகளிலும, கருஷணபாதலோகாசாாய ரிடஙகளிலும, மாதவ பதமநாபாக ளிடஙகளிலும, கோலேஸதேவாதிப ரிடஙகளிலும தாஸிக்கலாயிருககும

இபபடி தேவாதிபராலே அதிகருத பரமாாததரான ஸ்ரீசைஸலாதீஸதேஸிகரும, "ஸ்ரீமெஸனாயாஸக்தி ஹ்ருதம்ஸமாரள" எனனுமபடி ஆழவாாதிருவடிகளிலே அதிபாவணராய, "ப்ரஸாதஷபவரஸப்ராப்யெகெஷர்யஸாகிநெ" எனறு சொலலுகிறபடியே ஆழவாா திருவடிகளில அஸேஷ ஸேஷவருததியிலும அநவயிதது, அவருடைய அமுதமெனமொழியான திருவாயமொழியே தமககு தாரகாதிகளெலலாமாக அநுபவிததுககொணடு வாழநதுபோராநிறக, அபபடி அநுபோகதாவான அநதத திருவாயமொழிபபிளளைாாதகவால வாழும மணவாளமாமுனிவ னெனறும, "ஸ்ரீமெஸஜெஸஷயா வாத்ரு" எனறும பேசுமபடி பெரியசியரும அவாதிருவடிகளை யாஸரயிதது, "அஸிஸ்ரியஷயம் ஸமியஸ்ரீமெஸஜாயிஸதெஷிகஃ | அஸேஷாநஸ்ரமணாதிவ்யாநப்ரபநாநபநதிநஃ" எனகிறபடியே திருவாயமொழி முதலான அஸேஷதிவயபரபநதாாதபாயததையும அவருபதேஸமுகத தாலே லபிததருளிஞரிறே

பினபு, ஸாவலோகபரசாரம உணடாமபடியிறே இவா ஈடடை நடததியருளிறறு அதுககு மேலே இவாக்குப பெருமான அருளபபாடிடடருளித தமதிருவடியூணறவிததிறே திருவாயமொழியின ஈடடை பரவாததிபபிததததும, 'வரணாஸ்வஸஜாணாக | ஷஸ்யநுஷ ஹ்ரூஷாநூநு த்ருதிவொ வதிஷதிரா" எனனககடவதிறே, அததாலே முபபததாருயிரப பெருகக னெனருயிறறு, இவா பேறறது 'ஞாாஜஸ்ரீமெஸஸநாயாஷயிமதஸம்ஜீதம் க்திஸாஷ்யா ஷஹிதா யொஸீநஸ்யாவ தாரொாயதிதிவகயிதொயொரஸஸ்யப வெநாநு | வ்யாவ்யாதாநா த்ருயொமிப்ரவரவாஷ நாராயணாதெஷ்யஸஸிதெஷ்ய ஸ்தாதாநீஷ ஷாயம் வரவரஸிவம் நளதிதம் தாஜவொ யப்" எனனுமபடியிறே பெரியசியா பாபாவம இருபபது பினபும, "யெவாப்யஸளஜ்யவரயொமி வராஜாரிஸ்ரீஸக்திஸாஷ்யஷதஸ்யிதம்விதெநஃ | தாநுஸநாயஷிவ நஷஸா த்ரு யொமிவாய ஸெவம்ஸ்யவரஷாரஸவாநுஸஜாஷஃ" எனனுமபடி ஸௌமயஜாமாதருமுனிவாயரஸம பரதாயம நடநதுபோருமபடி இதுவாயிறறு

'தாாபபடடாாதமுனி' யெனறு இவாகளில பரதமோபாததரான பெரியபடடாபிரான சீயரும, ஸகலதிவயபரபநதவயாக்யாநஙகளையுமு ஸவாசாாயமுகேந லபிதது அதுககு தயோதகமாக அதனுது ஸவபரபநதமான அநதிமோபாயநிஷடையிலே "பணிமானமபிழையாமே யடியேனைப பணிகொணட மணிமாயன" எனகிறவிடததிலே இடாமபியாசசான கதையையும, "பொனனுலகாளீரோ" என்கிற பாட

டின் ஈட்டிலே அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் கதையையும், "நாவகாரியம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் வகோநம்பி இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தைகளையும், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த திருப்பாவைவ்யாக்யானத்திலே நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்தை யகன்றுபோனானொரு வைஷ்ணவன் விஷயமாகத் தத்ஸம்பந்தமுடையராயிருப்பாரொரு ஜ்ஞாநாதிகரைக் குறித்து ஜ்ஞாநாதிகையான அம்மையார் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "நம்மாழ்வாரை பகவதவதாரமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துபோருவர்" என்னுமது திருவிருத்த வ்யாக்யானத்திலே ஸ்வாபதேசம்" என்றும், "நம்புவார்பதி வைகுந்தம்" என்கிறவிடத்தில், 'கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் அவதரித்த பின்பு ஸம்ஸாரத்துக்கும் பரமபதத்துக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளி ஒருவிபூதியாயிற்று" என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானத்திலே திருவழுதிவளநாடு தாஸர் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "அவர்பாசுரங்கொண்டு அறுதியிடக்கடவோம்" என்று "பிள்ளைலோகாசார்யர்தாம் அவதாரவிசேஷம்" என்னுமதை ஸ்வாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானப்ரவேசத்திலே ப்ரதிபாதித்தபடியையும், "வாணநாமிகள் தாஸவ்ருத்திகள்" என்கிறவிடத்துக்குத் திருநாராயணபுரத்தில் ஆயி அருளிச்செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பகவர் துறை வேறிட்ட கதையையும் மற்றும் தாம் ஐதிஹ்யமாக அருளிச்செய்யும் அசேஷரஹஸ்யவாக்யங்களையும் "[illegible]" என்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினாரிறே. ஏவம்விதமான ஆத்மவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் தம்திருவடிகளை யாச்ரயித்துத் திருவடிகளல்லதொரு தெய்வம் அறியாத மதுரகவிதாஸரண்ணன் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார். அவரும், "[illegible]"

என்னும்படி வரவரமுநிவர்யாபராவதாரமாய், தந்நாமபாஜநராய், தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளான அழகியமணவாளச்சீயர்க்குத் திருவாய்மொழியொழிந்த ஆழ்வார்களருளிச்செயல் மூவாயிரத்துக்கு வ்யாக்யானமும், ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்திகளான அசேஷரஹஸ்யவ்யாக்யானமும் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினார். 'பெரியதிருமொழிக்கு, அண்ணன் மேல்நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே அவர்ஸந்நிதியிலே ஆத்தும அநுஸந்தித்தருளினார்' என்று அஸ்மதாசார்யோக்தம்.

அநந்தரம், 'வாநமஹாத்ரியோகீ' என்று ப்ரஸித்தரான வானமாமலைச்சீயரும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தையாச்ரயித்த ராமாநுசன்பிள்ளைக்கும், கோயில் பெரியகந்தாடையண்ணன் ஸ்ரீபாதத்தி லாச்ரயித்த ஸாத்தஸ்தவம் அண்ணனுக்கும் ஈடு முதலான திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களை ப்ரஸாதித்தருள, அவர்களும் அப்படி தந்தாம் சிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ப்ரவர்த்தகராம்படி ப்ரஸாதிக்க, அத்தாலே அத்யாபி நடந்துசெல்லுகிறது.

இனி, குருராஜாமாதுர்யோகீந்த்ர பாதாச்ரயராய், வாதூலவம்சவர்த்தரான பெரியஅண்ணனும் ஆசார்யநியமத்தின்படியே ஆசார்யபௌத்ரரான நாயனாரை அநுவர்த்தித்துத் திருவாய்மொழியின் ஈடு ப்ரஸாதித்தருளினார்.

வேதாந்தாசார்யராய், பின்பு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸர்' என்று பெரியசீயராலே நிரூபகத்தையுடையரான ப்ரதிவாதிபயங்கர அண்ணாவும், பட்டர்பிரான் சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவராய், 'அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்' என்று திருநாமத்தையுடையரான திருப்பதியிலழகியமணவாளச்சீயர் முதலானார்க்கு ஈட்டையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்தருளி, 'திருவாய்மொழிநாயனார்' என்னுமதுவே நிரூபகமாம்படி சீயரை விசேஷாபிமானம் பண்ணியருளினார். முன்பு திருவாய்மொழியின் ஈடு ஏகமுகமாய், அநந்தரம் த்ரேதாவாய், பெரியசீயராலே பஞ்சசதாத்தாவாய், அநந்தரம் ஸஹஸ்ரமுகமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாயிற்று. மற்றுமுண்டான ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் அவ்வவஸம்ப்ரதாயஸ்தருபதேசமூலமாகக் கண்டுகொள்வது. இப்படி உபதேசமாலையாய்த் துறையுண்டுவருகிற இத்தனியன்களிரண்டையும், திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானாரம்ப வேளையிலும் அவைசாற்றும் ஸமயத்திலும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரும்படி அருளிச்செய்தாராயிற்று. க

இத்தனியனில், '[illegible]' என்று நஞ்சீயரையும், நம்பிள்ளையையும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையையும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையையும் எடுத்திருக்கச்செய்தேயும், இனிமேல் ப்ரத்யேகமாகவும் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து நஞ்சீயர் ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இத்தாட்டிய மாறன்மறைப்பொருளை ஏட்டுரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியாகையாலும்.

மேலதனியனகளெலலாம

அவராசிஷயாகளால அருளிசசெயயபபடடன

நமோ வேதாந்தவேத்யாய ஜகந்மங்களஹேதவே |
யஸ்ய வாகம்ருதாஸார பூரிதம் புவநத்ரயம் ||

நஞசீயரதான இநதததனியனுககு அாததம - யாவரொருவருடைய ஒனபதினாயிரபபடி வயாக்யாநமாகிற அமருதபரவாஹததினாலே லோகமெலலாம பரிபூாணமாயிறறது, ஜகததுககு மஙகளாவஹராயக கொணடிருககிற அநத வேதாநதிநஞசீயரினபொருடடு நமஸகாரமாககடவது (உ)

வேதாந்தவேத்யாம்ருதவாரிராசேர் வேதார்த்தஸாராம்ருதபூரமக்ர்யம் |
ஆதாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே காருண்யபூர்ணம் கலிவைரிதாஸம் ||

நமபிளளையதான இநதததனியனுககு அாததம - வேதாநதிநஞசீயராகிற அமருதமயமான ஸமுதரததிலநினறும வேததததினுடைய ஸாராாததமான திருவாயமொழியாகிற அமருததததை வாஙகிககொணடு, லோகததவாகளெலலாரும உஜஜீவிககுமபடியாக வாஷியாநிறகிற கருபாபூாணரான திருககலிகனறிதாஸராகிற தாஸயநாமததையுடையரான நமபிளளையை, பரபதயே - பறறுகிறேன (௩)

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே |
* யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலபஸ் ஸ்ரீதரஸ் ஸதா ||

பெரியவாசசானபிளளையதான இநதததனியனுககு அாததம யாவரொருவருடைய கடாக்ஷததுககு விஷயபூதாானவாகளுக்கு ஸ்ரீயஃபதியான ஸாவேஸவரன ஸாவகாலமும ஸுலபனாயிருக்கிறான; யாமுநருடைய குமாரராய கருஷணனெனகிற திருநாமததையுடையரான பெரியவாசசானபிளளையின பொருடடு நமஸகாரமானது ஆககடவது (௪)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே நமாமி ஸிரஸா ஸதா |
யத்ப்ரஸாதப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம ||

வடககுததிருவீதிபபிளளையதான இநதததனியனுககு அாத்தம யாவரொருவருடைய பரஸாதாதிஸயததினாலே எனககு ஸமஸதபுருஷாாததஸிததி யுணடாயிறறது; அபபடிபபடடிருக்கிற வடக்குத திருவீதிபபிளளைதிருவடிகளை ஸாவகாலமும தலையாலே ஸேவியாநிறகிறேன (௫)

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம: ||

பிளளைலோகாசாாயரதான இநதத தனியனுககு அாததம ஸமஸாரமாகிற ஸாபபததினாலே கடிககபபடடிருககிற சேதநரை உஜஜீவிபபிககிறவராய, வடககுததிருவீதிபபிளளையுடைய குமாரரான பிளளைலோகாசாாயரினபொருடடு நமஸகாரமானது ஆகக்கடவது (௬)

ஸ்ருத்யர்த்தஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிபாலமித்ரம் பத்மோல்லஸத்பகவதங்க்ரிபுராணபந்தும் |
ஜ்ஞாநாதிராஜமபயப்ரதராஜபுத்ரம் அஸ்மத்குரும் பரமகாருணிகம் நமாமி ||

நாயனாராசசானபிளளையதான இநதததனியனுககு அாததம ஸருதி ஸமருதி இதிஹாஸஙகளுககு ஸாராாதத பரதிபாதகராய, ஸமருதிககு பாலமிதராாய, விகஸதபதமஸதருஸபகவசசரணஙகளுககுப புராதநபநதுவாய, ஜஞாநஸாமராஜயஸமருததராய, பெரியவாசசானபிளளைகுமாரராய, பரமகாருணிகராய, அஸமதகுருவுமான நாயனாராசசானபிளளையை ஸேவிககிறேன (௭)

---

* யத்கடாக்ஷேண என்று பாடாநதரம

த்ராவிடாம்நாய ஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம் |
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாருடைய இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாராலே, ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ஆசார்யஹ்ருதயமானது ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கப்பட்டது (அ)

ஸுந்தரஜாமாத்ருமுநே: ப்ரபத்யே சரணாம்புஜம் |
ஸம்ஸாரார்ணவஸம்மக்ந ஜந்துஸந்தாரபோதகம் ||

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தாநிற்கிற சேதநரை அக்கரைப்படுத்துகிற ஓடமாய்க்கொண்டிருக்கிற வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயருடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்

'பிள்ளைலோகாசார்யர், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் இவர்கள் நால்வரும் ஈட்டுஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகாமலிருக்கச் செய்தேயும், பிள்ளைலோகாசார்யர் ஈட்டிலர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக வசநபூஷணசாஸ்த்ரஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யசாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்கையாலும், நாயனாராச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார்-திருவாய்மொழியினுடைய சகலைத்திரட்டான ஆசார்யஹ்ருதயம் அருளிச்செய்கையாலும், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் பன்னீராயிரப்படியுரையும், திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசமும் அருளிச்செய்கையாலும் இவர்களுடைய தனியன்களும் அநுஸந்திக்கிறார்கள் நம் ஆசார்யர்கள்' என்று சிரோபாவித ஸத்வருத்தஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அருளிச்செய்வர்கள் (௯)

நமோஸ்து தேவராஜாய சதுர்க்ராமநிவாஸிநே |
ராமாநுஜார்யதாஸஸ்ய ஸுதாய குணஸாலிநே ||

சதுர்க்ராமாச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் "ஸ்ரீராமாநுஜதாஸர்" என்கிற நாலூராப்பிள்ளையுடைய குமாரராய், உத்தமமான குணங்களாலே விளங்காநிற்கிறவராய்க்கொண்டிருக்கிற நாலூர்தேவராஜரென்கிற ஆச்சான்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௦)

நம ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே |
ப்ரஸாதலப்தபரமப்ராப்யகைங்கர்யஸாலிநே ||

"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாக அவதரித்த திருவாய்மொழியிலே அவகாஹித்து, அதில் சப்தார்த்தம் ஆத்மார்த்தம் ஸாரார்த்தம் இவற்றையநுபவித்துத் தத்தேகநிஷ்டராய், தத்வ்யதிரிக்த சாஸ்த்ரங்களைத் தருணவத்ப்ராப்தியத்துப்பண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஆழ்வார், மலையாளத்திலே அநுபத்துஸம்வத்ஸரம் நம்பெருமாள் முதலான ஸ்வாமிகளோடே சேர்ந்து துலுக்கவலசையாக எழுந்தருளியிருந்து, துலுக்கன் முடிந்துபோனவாறே திருநகரியைநோக்கி மீண்டெழுந்தருளுகிறவர், 'திருக்கணம்பி' என்கிற க்ராமத்திலே எழுந்தருளினவாறே, திருநகரி ஊரின்னவிடமென்றும், கோயில் இன்னவிடமென்றும் தெரியாதபடி காடாய்ப்போனபடியைக் கேட்டருளி, 'நமக்கும் நம் அடியார்க்கும் படைவீடு திருவிருப்பும் சமைத்துத்தருவது' என்று பிள்ளைக்குத் திருமுகம் அனுப்பியருள, பிள்ளையும் சிஷ்யர்களும் தாமுமாக எழுந்தருளி, காடுவெட்டி நாடாக்கி, ஊரிலே குடியேற்றி, ஆழ்வாரையும் ஊரிலெழுந்தருளப்பண்ணி கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகையினாலே மிகவும் விளங்காநிற்பாராய், குந்தீநகரத்திலே திருவவதரித்தருளினவராய், 'திருமலையாழ்வார்' என்கிற திருநாமத்தையுடையவருமான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௧)

ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் |
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

"வாழி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவன்" என்று பேசும்படி பெரியசீயரும், "ஆஸ்ரித்ய யத்ப்ரஸாதேந ஸ்ரீஸைலாபிததேஶிகம் | ஸ்வஸேஷாநுஸ்ம்ருதேர்தீவ்யாத் ப்ராப்தவாநநுவிஷ்ணு:" என்கிறபடியே திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து, திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்த தாத்பர்யத்தையும் அவருபதேஸமுகத்தாலே லபித்தருளி, "தாம் அதிகரித்த அர்த்தத்தை எல்லாரும் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக நடத்தவேணும்" என்று உத்யோகித்துக்கொண்டிருக்கிற இவரை, நம்பெருமாள் அர்ச்சகமுகேந அழைத்தருளி, "திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை நாமும் நம் அடியாரும் கேட்டு வாழும்படி பெரியதிருமண்டபத்திலே தொடங்கி நடத்தும்" என்று தம் திருவடிகளை ஊன்றுவித்து அருள்பாட்டு நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே நடத்துகிறவளவிலே, பெரியபெருமாளும், ஈடு தொடங்குகிறவன்றும் சாற்றுகிறவன்றும் தாம் எழுந்தருளி, "உயர்வற உயர்நலம்" தொடங்கி "அவாவறச்சூழ்" என்கிற சாற்றுப்பாட்டளவாக இவர் உபந்யஸிக்கிற உபந்யாஸத்தைக் கேட்டருளி மிகவும் உகந்து "முப்பத்தாறாயிரப்பெருக்கர்" என்று இவருக்குத் திருநாமஞ்சாத்தியருளித் தனியனும் அநுஸந்தித்து எழுந்தருளினார். இப்படி பெரியபெருமாள் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து நியமித்தருளினதுக்குச் சீயர் அருளிச்செய்த திருநாமம் "நாமார் பெரியதிருமண்டபமார் நம்பெருமாள், தாமாக நம்மைத் தனித்தழைத்து - நீ மாறன் செந்தமிழ்வேதத்தின் செழும்பொருளை நாளுமிங்கே, வந்துரையென்றேவுவதே வாய்ந்து"

இப்படி நம்பெருமாள் அருளிச்செய்த பெரியசீயர்தான் இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய கருணைக்கு விஷயபூதராய், ஜ்ஞாநபக்திவைராக்ய மஹோததியாய், ஸ்ரீபாஷ்யகாரவிஷயத்தில் பாரவஶ்யத்தையுடையராய்க்கொண்டிருக்கிற கோயில் அழகியமணவாளச்சீயரை ஸேவிக்கிறேனென்றபடி (௧௨)

பிள்ளைலோகம் சீயர் திருவடிகளே சரணம்

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது

஭க்தாம்ருதம் விஶ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம் |
ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம் ||

[பக்தாம்ருதம்] - "பத்தராக்கூடும்", "தொண்டர்க்கமுது" என்றபடி [விஶ்வஜநாநுமோதநம்] "பார்பரவின்கவி", "அடியார்க்கின்பமாரி" என்கிறதைச் சொன்னபடி [ஸர்வார்த்ததம்] - "எல்லாப் பொருளும் விரித்தானை" என்னும்படி ஸகலார்த்தப்ரதமாயிருக்கை "மிக்கவிறைநிலை" தொடங்கி, "மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்" என்கிறபடியே, அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாவற்றையும் அறிவிப்பிக்கு மென்றபடி [ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம்] - "குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்" என்றபடி [ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம்] - ஸஹஸ்ரஶாகை ஸாமவேதமாய், தத்ஸாரம் சாந்தோக்யோபநிஷத்தாய், அதின்ஸாரம் உத்கீதமென்றதாய், அத்தையாயிற்று இப்படி பாடியருளிற்று என்றபடி வேதவரும்பொருள்நூல்களை வண்தமிழ்நூ லாக்கினபடி எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்தமிழால் செய்தற்கு உலகில்வரும் சடகோபனிறே [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரத்தைப் பத்தர்பரவும்படி சொல்லிற்று

கடலையும் சடகோபன்சொல்லையும் ஸமாநமாகச் சொல்லுகிறது பக்தாம்ருதம், "விண்ணவரமுதுண்" என்னும்படி விண்ணின்மீது அமரர்க்காய தேவபோக்யமான அம்ருதத்தையுடைத்தா யிருக்கும் அது; இது "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" என்னும்படி அவனித்தேவரான பூஸுரர்க்கு போக்யமான அம்ருதமாய், ஆராவமுதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் [விஶ்வஜநாநுமோதநம்] ஸர்வஜநாபிமதப்ரதமாகையாலும், தர்ஶநீயமாகையாலும், ஸமுத்ரம் ஸர்வஜந ஸந்தோஷவேஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இதுவும் முதல் பத்தர் வானவரென்னமான பாபரவென்னும்படி ஸேஶ்வரவிபூதி போக்யமாயிருக்கும் [ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம்] - அதில் அம்பஸ்ஸு அகஸ்த்யவாங்மயமாயிருக்கும் இதில் சூக்தஸ்ஸு சடகோபவாங்மயமாயிருக்கும், திருவாய்மொழியிறே [ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம்] அது, ஸர்வஶாகாஸாரமான சக்ரஶாகாஸமாகமத்தை ஸமீபத்திலேயுடைத்தாயிருக்கும் இது ஸர்வவேதஶாகாஸாரமான உபநிஷத்தினுடைய திரட்சியாயிருக்கும் [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அத்ஸாகரம் "ஸஜ்ஜிம்வ்ரா ஜவக்ஷ்வதா" என்னும்படி அஶரண்யனுக்கு ஶரண்யமாயிருக்கும், வண்தமிழ் நூல்களான இது, சட

கோபன் பாட்டென்றவாறே நாட்டையக் கையெடுக்கும்படியாயிருக்கும், "நரோத்தமம்" என்று - காட்டலாம் அநுஸந்திக்கக்கடவர்களிறே, "வேதநாராயணார்ணவம்" என்னுமாபோலே

"ச்லோகஜாலஜலாகீர்ணம் ஸர்ககல்லோலஸங்குலம் | காண்டக்ராஹமஹாமீநம் வந்தே ராமாயணார்ணவம்" அங்கு சதுர்விம்சதி ஸஹஸ்ரம், இங்கு சீர்த்தொடை யாயிரம் தீர்த்தங்களாயிருக்கும் அங்கு - ஐந்நூறு ஸர்க்கம், இங்கு - "பத்துநூறு" என்னும்படியாயிருக்கும் அங்கு ஷட்காண்டமாயிருக்கும், இங்கு ஷட்பதார்த்த ப்ரதிபாதகமாய்ப் பத்துப்பத்தாயிருக்கும் அது ராமாயணார்ணவம், இது-த்ராவிடவேத ஸாகரம் அது ரகுவம்சசரிதமாயிருக்கும், இது "முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொல்மாலையாயிரம்" என்னலாயிருக்கும் அது "வால்மீகிர்முநிபுங்கவ:" என்னும்படியான வால்மீகிப்ரோக்தம், இது குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிருக்கும் அது - மஹாபாதகநாசமாயிருக்கும், இதுவும் அருவினைநீறுசெய்யுமதாயிருக்கும் அது "ஸம்ஸாரம்ஸ விஹாய ப்ரஹ்ம விஷ்ணோர்வேஷ்டிம் ஸாஸ்வதம்" என்று பலமாயிருக்கும், இதுவும் "வானின்மீதேற்றி யருள்செய்து முடிக்கும் பிறவிமாமாயக் கூத்தினையே" என்று திருவடியே அடைவிக்கும்

ஈஸ்வரமுநிகள் அருளிச்செய்தது

திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூரென்றும்
மருவினியவண்பொருநலென்றும் — அருமறைகள்
அந்தாதிசெய்தானடியிணையே எப்பொழுதும்
சிந்தியாய் நெஞ்சேதெளிந்து

திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூரென்றும் மருவினியவண்பொருநலென்றும் ஆழ்வார் திருவடிகளை அவர் ஸம்பந்தமுடைய நாட்டோடே ஊரோடே ஆற்றோடே வாசியற எல்லாவற்றையும் சேர்த்து பரஸ்தமான மநஸ்ஸே! அநுஸந்தித்துப் போரு என்கிறது வைகுந்தச்செல்வனார் சேவடிமேல்பாதி வைகுந்தவானுமே இறந்தால் தங்குமூரான கண்ணன் விண்ணூரும் அமுதவிரசையாறும் உத்தேஸ்ய மாமாபோலே, இங்கும் இவை உத்தேஸ்யமாகிறபடி

திருவழுதிநாடென்றும் இத்யாதியாலே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது "வளையானைக்கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும்" என்று தொடங்கி, "பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்" என்னுமாபோலே [திருவழுதிநாடென்றும்] - "வாய்த்த வழுதிவளநாடன்" என்று நிரூபகமாகவிறே அதுதான் இருப்பது, அவர் ஸம்பந்தத்தால் அவரோபாதி அதுவும் அநுஸந்தேயமா யிருக்குமாகையால் திருவடிகள் நாட்டோடே நடக்கிறது [தென்குருகூரென்றும்] - "குருகூர் நகரான்" என்று அவரிருக்குமூரா கையாலே, அதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை [மருவினியவண்பொருநலென்றும்] - மருவ இனிதான வண் பொருநலென்றபடி பொருநல் சங்கணித்துறைவனிறே இதுவும் இவரிறங்குந்துறை, அவர் திருவடிகளும் இறங்கும் துறை நன்ஞானத்துறையிறே வண்சடகோபனைப்போலே இதுவும் வண்மையை யுடைத்தாயிருக்கை; "ஸவித்ரீ தீர்த்தாநாம்" இப்படி விலக்ஷணமான நாமே நகரும் துறையுமென்று அநுஸந்தித்து [அருமறைகளந்தாதிசெய்தா னடியிணையே எப்பொழுதும் சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து] அதாவது - எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்தமிழால் செய்தற்கு உலகில்வரும் சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே சிந்தித்துப் போரு என்கை, "மாதா பிதா ப்ராதா புத்ரஸ் ஸர்வம் யேஷாம்" என்கிறபடியே திருவடிகளையே சிந்தித்துப்போரு, மற்றொன்றிலே மருளாதே தெளிந்து அவ்வடியையே அநுஸந்திக்கப் பார்

அன்றிக்கே, வேதத்திலே "வைகுண்டஸ்ய நகரம்" என்று நாட்டையும், "யோ வேதாம்ருதஸ்ய தார்த்தம் அம்ருதம்" என்று அமருதவர்ஷிகயான விரஜையாற்றாலே ஆவருதமான வைகுண்டநகரத்தையும், "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" என்றும் "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்றும் அவன் திருவடிகளையும் உபநிஷத்து ஓதினாற்போலே, அந்த அருமறையின் தாத

பாயமான அர்ச்சாவதாரமான ஆதிப்பிரான்தான் திருவழுதித்திருநாட்டையும், "திருக்குருகூரதனுள் நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்னும்படி அவன் வர்த்திக்கிற ஊரையும், ஊருக்கு வடக்கான வண்பொருநலாற்றையும், அங்கே நின்ற ஆதிப்பிரானுடைய நீள்கழலையுமிறே திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று, இது - மற்றை உகந்தருளின நிலங்களில் ஆற்றுத்துறைக்கும் ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் உபலக்ஷணம் 'குட்டநாடு" என்றிறே நாட்டையும் அருளிச்செய்துபோருவது, "தேறுநீர்ப்பம்பைவடபாலைத் திருவண்வண்டூர்" என்றும், "தண் புனல்சூழ் திருவரங்கத்துள்ளாய்'' என்றும் ஊரையும் ஆற்றையும் அருளிச்செய்தது இப்படியாயிற்று திவ்யதேச திவ்யநகர திவ்யநதிகளின் வைபவத்தையும் திருவாய்மொழிமுகேன தாபிப்பித்தது ஆக, மூர்த்தியில் பணிந்த தமிழானபடி திருநாமப்பாட்டுக்கள்தோறும் - தமக்குநிரூபகமாகவும் ஊரையும் நாட்டையும் ஆற்றையும் பாடுகையாலே - அதுதான் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளாக அருளிச்செய்கையாலே, அதைப்பற்ற, திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூரென்றும் மருவினியவண்பொருநலென்றும் அருமறைகள்தந்தியாகச் செய்தான் என்று இங்ஙனே சொல்லுகிறதாகவுமாம் திருவழுதிநாடென்றும் சிந்தியாய் என்னுதல், திருவழுதிநாடென்றும் அருமறைகள்தந்தி செய்தானென்னுதல் தனியவைபவமிறே வேதத்தாற்பாயமாய் அதிவது இப்படி வேதத்தை த்ராவிடமாகச்செய்த த்ராவிடோபநிஷதாசார்யருடைய அங்க்ரியுகளங்களை "தெளிவுற்றசிந்தையர்" "தெளிந்தவென்சிந்தை" என்னுமாபோலே, உபாயோபேயம் என்று தெளிந்து, மநஸே! ஸாத்தம் ஸமர்த்துப்போரு என்று ஆழ்வார்திருவடிகளே அநுஸந்தேயமாகச் சொல்லிற்று (உ)

சொட்டைநம்பிகள் அருளிச்செய்தது

மனத்தாலும்வாயாலும்வண்குருகூர்பேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
ஏதுங்குறைவிலேனெந்தைசடகோபன்
பாதங்களயாமுடையபற்று

[மனத்தாலும் வாயாலும்] - இதில் ஆழ்வார்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகிறபடியை அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் தாபிப்பிக்கிறது

[மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர்பேணும் இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்] மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர்பேணுகையாவது "திருக்குருகூரதனை புளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்", "திருக்குருகூரதனைப்பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்" என்று ஆழ்வாருபதேசங் கேட்டபடியே, மநஸ்ஸாலே நினைத்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை பேணுகை விரும்புகை "யஜ்ஞைர்நவஸாயுஜ்யாய அ(ஸ்ரீ)தாவாவஷ்டி" என்னக்கடவதிறே இப்படி ஆழ்வார்ஸம்பந்தமுடைய தேசத்திலே விருப்பமுடையவர்களை அல்லது பணிந்தேன் ஆழ்வார்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளை யொழிய அந்யரை ஆதரித்து பணியேன் [வண்குருகூர்பேணுமினத்தார்] - நல்லார்நவில்குருகூரிறே [இனத்தார்] ஸமூஹமாயுள்ளவர்கள் அன்றிக்கே, ஸஜாதீயரென்றுகவுமாம் இத்தால் குருகூர்ச்சடகோபன்பாட்டான திருவாய்மொழியிலே அந்வயமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தை யென்றபடி குழாங்கொள் தென்குருகூரிறே இத்தால் - திருவாய்மொழியிலே அதிப்ரவணரானவர்களையொழிய அந்யரை ஆதரியேனென்றதாயிற்று, இப்படி அந்யரை அநாதரிக்கைக்கு அடியுடைமை சொல்லுகிறது 'தனத்தாலுமேதுங்குறைவிலேன்' என்று, "யஸ்மிந் ஸ்திதோ ந துக்கேந குருணாபி விசால்யதே" என்கிறபடியே ஆழ்வார்திருவடிகளைப் பற்றின நமக்கு "விமுக்திஸுகம்" என்னும்படி, [தனத்தாலும் ஏதுங்குறைவிலேன்] ஒன்றுங்குறையுடையேனல்லேன் [எந்தைசடகோபன்]- "அன்னையாய் அத்தனாய்," "மாதா பிதா" என்னும்படி, எனக்கு ஜநகரான ஆழ்வார் [பாதங்கள்]- ப்ராப்தபோக்யமான திருவடிகள் [யாமுடையபற்று] - தச்சேஷபூதரான நமமுடைய பற்று "தகையான் சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று", [யாமுடையபற்று அதுவாயிற்று (௩)

அநநதாழவான அருளிசசெயதது

ஏயநதபெருங்கீர்த்தியிராமாநுசமுனிதன
வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன — ஆயநதபெருஞ
சீராாசடகோபனசெநதமிழவேதந்தரிககும
பேராதவுளளமபெற

இனி, "சடகோபனபாதஙகள" எனறதனை விவரியாநினறுகொணடு, திருவாயமொழி ஓருத கதமாமபடி, ஆழவாாககுப பாதஙதராான உடையவா திருவடிகளைத தொழாநினறேனெனகிறது, ஏயநத பெருஙகீாததி யிராமாநுசமுநிதன வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறே னெனறு

[ஏயநதபெருஙகீாததியிராமாநுசமுனிதன] "ஏறகுமபெருமபுகழ வானவரீசன" எனனு மாபோலே அவனுககுததைககு அநுரூபமாயப பொருநதியிருககிற பெரியபுகழையுடைய எமபெருமானாா தமமுடைய [வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன] ஒனறுககொனறு பொருநதியிருபபதாய மலா போனற திருவடிகளை பரணதிபணணுகினறேன "ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே" எனகிறபடியே, பராபயபுத்யா வாததமாநமாயச சொலலுகிறது இபபடி வணஙகுகிறது எதுககாக வெனனில, [ஆயநதபெருஞசீரா சடகோபன செநதமிழவேதநதரிககும பேராதவுளளமபெற] ஆயநத பெருஞசீராாசடகோபன - "ஆயகொணடசீா" எனறும, "ஆயபெரும்புகழ" எனறுஞ சொலலுகிறபடியே, ஆயபபமை விலக்ஷணமாய நிரவதிகமான கலயாணகுணஙகளால பூாணரான ஆழவாருடையதாய அதி ஸுலபமான தராவிடவேதததை நரிககுமபடி நிஶ்சலமான மநஸஸைப பெற அனறிக்கே, ஆயநதபெருஞ சீராரெனறு செநதமிழவேதததுககு விஶேஷணமாகவுமாம, சீாதொடையாயிரமிறே இத்தபபராபநு தாரணாததமாக ஆயநதமலாபபாதம வணஙகுகினறேன நீமனமசெயதது மருவிததொழும மனததை ஆசாாயன தரவேணுமிறே, ஆகையால, "தமகுமனம நீயெனககுத தா" எனனுமபடி, பேராத உளளம பெறவெனறு எமபெருமானாரை பராாததிககிறது அதாவது - இவாதான, மாறனடிபணிநது உயநதவராய "மாறனபணிததமறையுணாநதோனை" எனறும, "தெனகுருகைபபிரானபாடலெனனும வேதபபசுநதமிழதனனைத தனபததியெனனும வீடடினகணவைதத விராமாநுசன" எனறும, பண டருமாறன பசுநதமி ழானநதமபாயமதமாக வுடையராய, திருவாயமொழியினனிசை மனனுமிடத் தொறு மிருக்குமவராய, உறுபெருஞசெலவமும மாறன விளஙகிய சீா நெறிதரும செநதமிழெனறு அறிதாநிற்குமவராகையாலும, அவா திருவடிகள ராமாநுசனுகையாலும, அவரை ஆாததிககிறது "மற றையாழவாாகள திவயபரபநதஙகளை அஙகோபாஙகமாகவுடைய இவருடைய தராவிடவேதமான திவய பரபநத மொழிய ததிதரக்ரநதஙகளில சபலமான மநஸஸு சலியாமல இதொனறிலுமே உறறு நிலை நிறகவேணும" எனறு அவரை அாததிககிற தெனகை (௪)

படடா அருளிச்செயதது

வானதிகழுஞசோலைமதிளரங்காவண்புகழமேல்
ஆனறதமிழமறைகளாயிரமும — ஈனற
முதலதாயசடகோபன மோயமபாலவளாதத
இதத்தாயஇராமாநுசன்

இனி, இதில திருவாயமொழியினுடைய உதபாதகரையும வ(ய-ி)ாததகரையுஞ சொலலு கிறது, "வானதிகழுமசோலை" எனறு

வானதிகழும சோலையாவது வானிலே ஆகாஶததிலே திகழுகிற பரகாஶிக்கிற சோலை யெனறபடி "வ்ருக்ஷஷண்டமிவோத்திதம்", "வானேநதுசோலை" "சோலையணிதிருவரங்கம" இறே [மதிளரஙகா] "திடகொடிமதிளசூழ", "மதிளதிருவரஙகம" அதுவும வானையுநது மதிளாயிருக்கை [வானதிகழுஞசோலை] உயாநத சோலையையும மதிளையுமுடைய கோயிலே நிருபகமான பெரிய

ரியபெருமாளுடைய ஸௌலப்யமான கல்யாணகுணவிஷயமாய் விஸத்ருதமாயிற்று, ஆயிரந் திருவாய்மொழியும், "முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொன்மாலை யாயிரம்" என்னக்கடவதிறே அந்தத் தான் சீர்த்தொடையாயிரமென்று - சீர்கலந்தசொல்லாயிறே இருப்பது "நலமுடையவன்", "நீறிலவண்ணன் புகழ்காரணன்" என்று உபக்ரமித்து, "வாழ்புகழ்காரணன்" என்றிறே தலைக்கட்டியருளினார் பெரிய பெருமாள் தான் - கலந்திகழ்காரணனிறே, "நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம", "நாராயணபரா வேதா:" என்னக்கடவதிறே, அத்தாலே, மகிழ்மாறன் வண்புகழ்மேலான் தமிழ்மறைகளாயிரமுமென்கிறது இனித் தான் திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கிற "பரபரன்" என்கிற பரத்வமும், "சோராத வெல்லாப் பொருட்குமாதி" என்கிற காரணத்வமும், "முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்" என்கிற வ்யாபகத்வமும், "மலி கவிசன்" என்கிற நியந்த்ருத்வமும், "ஆவாவென்றருள்செய்து" என்கிற காருணிகத்வமும், "என்றுசேவனாக்கென்னையுமுளன்" "வாங்கொள்பாதமலலாவில்லையாவர்க்குமவன்சரண்" என்கிற ஶரண்யத்வமும், "எண்ணிலாப்பெருமாயனே" என்கிற ஶக்திமத்த்வமும், "தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி யேவமற்றமரராட்செய்வார்" என்கிற ஸத்யகாமத்வமும், "எண்டிசையுங்கீழுமமேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்" என்கிற ஆபத்ஸகத்வமும், "கரிகுழற்கமலக்கட்கனிவாய்க்காளமேகம்" என்ற ஆர்த்திஹரத்வமுமாகிற அகில பகவதர்த்தமும், பெரியபெருமாளை ப்ரதிபாதிக்கிற கங்குலும் பகலிலும் காணலாயிருக்கும்; "வடிவுடை வானோர்தலைவனே" என்று பரத்வமும், "முன்செய்திவ்வுலகம்" "விண்ணோர்முதல்" என்று காரணத்வமும், "கடலிலே" "என்னுடையாவி" என்று வ்யாபகத்வமும், "பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்" "காலச்சக்கரத்தாய்", "மூவுலகாளி" என்கையாலே நியந்த்ருத்வமும், "இவள்திறத்தருளாய்" என்று காருணிகத்வமும், "பற்றிலார்பற்றநின்றானே" என்று ஶரண்யத்வமும், "அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே" என்று ஶக்திமத்த்வமும், "என்திருமகள்சேர்மார்பனே", "நிலமகள்கேள்வனே" "ஆய்மகளன்பனே" என்று ஶக்தியாலே நித்யமாகக் கற்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமத்வமும், "இவ்வுலகமுண்ணுமிழ்ந்தாய்" என்று ஆபத்ஸகத்வமும், "முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடியுய்ந்தவன்" என்று ஆர்த்திஹரத்வமும் அருளிச்செய்தாரிறே; ஆக, எல்லாவற்றாலும் "மகிழ்மாறன் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரம்" என்னத் தட்டில்லையிறே ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அதிகாரிபோலே, எம்பெருமான்களில் நம்பெருமாள் அதிகாரியிறே இருப்பது; அத்தைப்பற்றவுஞ் சொல்லிற்று இப்படிப் பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழியை "ஈன்றமுதல்தாய்சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்தவிதத்தாயிராமாநுசன்", நெடுங்காலமும் நோற்றுப்பெற்ற முதல் மாதா ஆழ்வார், "வண்டமிழ்நூற்கநோற்றேன்" என்றாரிறே, வருந்திப்பெற்ற பிள்ளையை வளர்த்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே திருவாய்மொழியை வளர்த்த இதத்தாய் - வர்த்திப்பித்த மாதா எம்பெருமானாராயிற்று, ஞானக்கலையான திருவாய்மொழிக்கு ஜந்மபூமி - ஆழ்வார்; தத்வார்த்தகர் - எம்பெருமானார்; இப்படியாயிற்று ஜ்ஞாநஸந்தாநம் வளர்ந்துபோட்ட நடந்துசெல்லுவது "பெற்றார்பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு உற்றானாயவளர்த்து" என்னும்போலே மொய்ம்பால்வளர்த்த இதத்தாயாவது - ஈன்றதாய் பெற்றுப்போகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தனமிட்டாலே காத்துநோக்குமாபோலே யாயிற்று இவரும் அத்தைக்காத்து வளர்த்தபடியும் தேவகிபெற்ற உருவுகரியவொளிமணிவண்ணனை வளர்க்குந்தாயான யசோதை தனமிட்டுக்காத்தேயிருந்து "எதேனுஞ்சொல்லி யசலகத்தாரேதேனும்பேச நான்கேட்கமாட்டேன்" என்றும், "தாசனோடு சொல்லும் தொழுந்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிடத்தில் நின்று போதாகண்டாய்" "தாயெனக்கொன்வது தருமமகண்டாய்" என்று குற்றஞ்சொல்லுமவர்களையும் தன்சொல்லாலே வாய்ப்புடைப்படைத்து, தன்வசமாக்கி, "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என்று கருத்தைக் குலைத்து "காப்பாருமில்லை" என்று இராத்ரி "அசோதைவளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுபிள்ளை" என்னும்படி கிரமம்பெறவளர்த்து பரதேவதாஸாரத்தை வர்த்திப்பித்தாற்போலே, ப்ராமாண்யஸாரத்தை வர்த்திப்பித்த ப்ரகாரமும் அது எங்ஙனேயென்னில்? இவரும் ஆழ்வார் அவதரிப்பித்து அவர்வற்று வீடுபெற்று எழுந்தருளினபின்பு, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாலே பாஹ்யாகாரமான திருவாய்மொழி அபிபூதமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, பாஷ்யஸூக்திகளாலே அத்தை நிரோதித்து அத்தை இதுக்குக்காவலான வேலியாகக் கற்பித்து, திருவாய்மொழியைத் தம்மைக்கவசமாக்கி திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானைக்கொண்டு இதின் அர்த்தத்தை வெளியிடுவித்து வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போந்தாரிறே "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" என்னும்படியான அடியாரகையாலே, ஆண்டவனிட்டுப் பயிரை வர்த்திப்பிக்கவேணுமிறே அடியானுக்கு

(கு

இதுவும பட்டா அருளிசசெயதது

மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும
தககநெறியும தடையாகித — தொககியலும
ஊழவினையும வாழவினையும ஓதுமகுருகையாகோன
யாழினிசைவேததியல

[மிககவிறைநிலை இதயாதி] - "ஸ்ரீயபதிப்ரு கநவ்யாவ்யஹெ கு்தே நவஸாஞ்ருதம் । கூமிஷஹா நிதிஷவ்யாவ்ருகு மாமெதவயம்" என்று ஸகலவேதஸகரஹமான திருமநதரததில பததரயததாலும பரதிபாதிககபபடுகிற அாதபஞசகததை "திருமாலாலருளபபடடசடகோபன" என்னுமபடி ஸ்ரீயःபதியான ஸாவேஸவரனாலே மயாநமதிநலமருளபபெறற ஆழவாா அருளிசசெயத திருமாலவனகவியான திருவாயமொழிபரபநதம பரதிபாதிதத பாகாரததை இததனியனிலே சொலலித தலைககடடுகிறது, 'மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும தககநெறியும தடையாகிததொககியலுமூழவினையும வாழவினையுங குருகையாகோன யாழினிசைவேததியல ஓதும' என்று

மிககவிறைநிலையாவது "இறைநிலையுணாவரிது" என்னுமபடியான ஸாவஸமாதபாதவம "தீரூராணாஂவரமஂஐஹரூராஂ தெ௨வதாநாஂவரமஞ்சுதெவதம்", "நாராயணவரொ ஜெ்யாதிஃ" என்றும், "கதூஂநாராயணஃ வரஃ" என்றும், "மனிசாககுததேவாபோலத தேவாககுத தேவாவோ" என்றும், 'தேவதேவனை" என்றும், "பரஞசோதிநீபரமாய" என்றும், "மிகுஞசோதி" என்றும், "முழுதுணடபரபரன" என்றும், "வானோரிறை" என்றும், "கழிபெருநதெயவம" என்றும், "பெருநதெயவம" என்றும், "பெரியவபபனைப பிரமனபபனை புருததிரனபபனை" என்றும், "திருவுடையடிகள" என்றும், "திருமகளாாதனிககேளவன பெருமையுடையபிரானாா" என்றும், "திருமாமகளகேளவாதேவா" என்றுஞ சொலலபபடுகிற ஸாவஸமாதபரனையாயிற்று, மிககவிறை எனகிறது "திருமஙகைநினறருளுந தெயவம", "திருமாலையலலதுதெயவமெனறேததேன", "திருவிலலாததேவரைததேறேனமினதேவு" எனனககடவதிறே இதுவாயிற்று, பரஸவரூபம இறைநிலையாவது - ஸௌலபயததுககு அவவருகிலலாதபடி முடிநதநிலமான ஆஸரிதபாரதநதாயததோடே நிறகிற அாசசாவதார மெனகை அததையாயிற்று "எளிவரும" இதயாதியிற சொனனது இதிறே ஈஸவரஸவரூபயாதாதமயம

மெயயாமுயிாநிலையாவது "உருவியாதவிகநிலைமை" என்றும், "எணபெருககககநலததொணபொருள" என்றும், "உணாவெபபெறறூரநது" என்றும், "நினறவொனறை" என்றும், ' உயிாவீடுடையான" என்றும பரகருதேःபரனாய ஜஞாநாககதஸவரூபனாய ஜஞாநகுணகனாய சிதயனாய ஈஸவரனுககு ஸரீரவதபாரதநதரனானபடியைச சொலலுகிறது 'மெயயாமுயிா' எனகையாலே - "ஷெக்ஷஜ்ஞ" என்றும், "உளனதும" என்றும 'மெயமமையே" என்றுஞ சொலலுகையாலே பரகருதிஸஹாவததிறகாட்டில ஆதமஸவரூபநிதயதவஞ சொலலிற்று அனறிககே, 'மெயயாமுயிா' எனகையாலே, "யஸ்யாகூாஸரீரஂ" எனகிறபடியே "உளனதவனுரு" என்று ஸரீரஸரீரிஹாவம சொலலிற்றுகவுமாம உயிாநிலையாவது - "மெயமமையெமிகவுணாநது" எனகிறபடியே, "தமமடியாரடியோஙகள" என்றும், "தொணடனசடகோபன" என்றும், "சிறுமாமனிசராயெனனையாணடாா" என்றும ததீயபாயநதமான நிலை இதிறே ஸவஸவரூபயாதாதமயம

தககநெறியாவது அதயநத பாதநதாஸவரூபததுககு அநுருபமான உபாயம அலலாதது தகாதநெறியாயிறே இருபபது, நெறிகாட்டிநீககுதியோ" எனனககடவதிறே 'நியமமாகாடடுமநெறி," "கணணனலலாலிலலைகணடீாசரண", ஸரீரககூணம ஸரீரிககே பாமிறே, "ஸாஜு௭ஷ" என்னுடைமபிலழுககை நானே போககிககொளளேனோ வெனறிறே அவனவாாததை "எமமையாளுமபரமா" என்று ததீயஸெஷதவம ஸவரூபமானால, "நனமைபெறுததெமமைநாளுயயக் கொளகினற நமபா" என்றவாகளே உபாயமாகவும வேணுமிறே; தககநெறி ததீயோபாய மாகவுமாம உபாயயாதாதமயம இதுவிறே

தடையாகித தொககியலும ஊழவினையாவது விரோதியாயத திரணடு வாதிக்கிற பாககததாமும மெனகை "முனசெயதமுழுவினை", "பாரமாயபழவினை" எனனக்கடவதிறே ஊழமை பழமை

வினை - காமம் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்" "அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்" பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரியிறே தேஹம் விரோதிஸ்வரூபயாதனாத், மயம் - அஹங்காரமமகாரங்கள், 'யானே யென்னை யறியகிலாதே யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்', "நீ நும்மதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்து", "வீதஜந்மஜராதிஸ்ருதிஸ்ருத்", "முன்னமே" என்னும்படி அநாதியாயிறே போருவது இத்தான் அநுகூலாபக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும், அதுதான் தேஹாத்மபரமமூலமாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திறத்தில் ஜந்ம நிரூபணத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்திலே பாயவலிக்கும்; 'அதிலே ஒன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்' என்றாரிறே 'மனப்க்கலசேவிப்பாக கன்புசெய்வார் சன்மநிரூபணம் ஆவிக்குநேரே யழுக்கு' என்றயிற்று அதின் கௌரவம் இருப்பது, "அமரவோரங்கம்" இத்யாதி

வாழ்வினையாவது - வாழ்வை யென்றபடி வாழ்வினையென்று முழுச்சொல் வாழ்வாவது - நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியைப் பெற்று வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ வாழ்வா என்றபடி "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே", "உன்தன் திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்" என்று அவனுகந்தபடியைச் செய்து ஆநந்திக்கை அன்றிக்கே "அவனடியார் நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்கிறபடியே, 'அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்றுஞ் சொல்லுகிற சரமபர்யந்தமாகவுமாம் இதிறே பர்யந்தத்தின் எல்லைநிலம்

[குருகையர்கோன் யாழினிசைவேதத்தியல் ஓதும்] - இந்த அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஓதுகையாவது "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்" இத்யாதியில் "ஸர்வேஷாம் வேதசாஸ்த்ராணாம் வேதாந்தானாம் ச நிஸ்சிதம்" என்கிறபடியே, சடகோபமுனியான இவர் திவ்யஸூக்தியும் இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்ம்மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழு என்று பஞ்சகத்தையும் அடியிலேயாயிற்று சொல்லிற்று, 'உயர் திண் அணை ஒன்று பயில் ஏறு கண் கரு வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட கோற்ற காலும் எம்மா ஒழி கெடு வேய என்கிற இருபதிலே விஸ்தமாக எண்பதிலே பரப்புகையாலே அஞ்சையும்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதமாவது ஸம்ஸ்க்ருதவேதம்போலே தான்தோன்றியன்றிக்கே, 'எய்தற்கரிய மறைகளை யாயிரமின் தமிழால் செய்தற் குலகில்வரும் சடகோபன்" என்னும்படி ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட அதிசயத்தையுடைத்தாய் "யாழினிசையே" என்று காநஸ்வரூபியான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிபாதிக்கையாலே "பண்ணார்பாடல்", "பண்புரையிசைகொள்வேதம்" என்னலாம்படி "பண்கொளாயிரம்" என்று ஸாமவேதம்போலே ஸாரமாயிருக்கை இதினுடைய வேதஸாம்யமெல்லாம் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே விசதமாக அருளிச்செய்தார், அதிலே கண்டுகொள்வது "விண்மீதிருப்பாய்" என்கிற பாட்டிலே பரஸ்வரூபம் காணலாம், ஆத்மஸ்வரூபம் "அடியார்ந்தவைய"த்திலே காணலாம்; உபாயஸ்வரூபம் 'உழலை"யிலே காணலாம், விரோதிஸ்வரூபம் "அகற்றநீவைத்த" என்கிறதிலே காணலாம், பலம் "உற்றே"னிலே உணரலாம் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானத்தாலேயிறே "அந்தமில்பேரின்பத்தின்புறுகையும்" என்று அறுதியிட்டருளிற்று "எண்பெருக்கந்நல"த்திலும், 'எனக்கேயாட்செய்", "ஒழிவில்காலம்", "வேங்கடங்கள்", "சீலமில்லா" 'கனிவாய்", "ஞாலத்தூடே" என்கிற பாட்டுக்களிலும் திருமந்த்ரார்த்தம் காணலாயிருக்கும் அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையுஞ் சொல்லி, சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, ஸவிபக்திகமான நாராயணபதத்திலே ஸர்வஸ்மாத்பரன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, திருமந்த்ரம் அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதக மென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிறே, ஆகையாலே, திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தமெல்லாம் அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்னத் தட்டில்லை "ஸ்ரீமத்வேதநவஸ்ராவ" என்கிற ஸ்லோகத்திலே அருளிச்செய்த அர்த்தபஞ்சகமும், இதில் இரண்டிரண்டுபத்தாலே ஒரோவர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது" என்று திருவாய்மொழியின் உரைபரவேஸத்திலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தாரிறே

(௬)

திலதமுலகுக்கான திருவேங்கடத்தானை
அலகில்புகழ் நூறியாயிரமும் — உலகில்
உரைத்தான்சடகோபன் உத்தமர்கள்நெஞ்சில்
விரித்தான்பெரும்பூதூர்வேந்து

பிள்ளைலோகம்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில், சிதசிதீஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றையும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களொன்றிலும் மூளாதே, ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் ஒண்ணாதிருக்கிற ஸம்ஸாரதுஃகஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்ற சேதநருக்கு "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குரஃ | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஶரீரம் துர்லபம்; இப்படி துர்லபமான ஶரீரத்தைப் பெற்றாலும் மோக்ஷேச்சை பிறக்கை அரிது, மோக்ஷேச்சை பிறந்தாலும் நிரதிஶயஸுகரூபமாய் பகவத்குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூப மோக்ஷேச்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை. பாகவதஶேஷத்வைகாந்தித்வம் கிம்புநராயபவிதம் "கலௌ ஜகத்பதிம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியாலே மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை. இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ஶ்லோகத்தாலே எம்பெருமான்தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸமயத்திலே "தமோவிஜமத்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யத்தாலே, ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, "ஸலிலம் ஸாஷிதம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியாலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராய், "பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தஃ", "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்று சொல்லுகிறபடிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாகவுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகிலஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவருமாய், "ந தேவலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஷ்ணோர்ணாத்தே நாயொமம்", "நதத்ருஸாயாத்த" இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடிகளையுடைய அராஜாந்த ஶரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேஶத்தாலே கபளீக்ருத சிதசிதீஶ்வரதத்த்வத்ரயத்தையுமுடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் அநந்தலக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிக்கு ஸாவஶேஷமாயம் காணவொண்ணாதபடியான பரபக்தியையுடையருமாய், "யத்ராத்ராஸத்யஶம்ஸாதிமஹாத்மா நரோத்தமஸ்ய" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "ஶ்ரீமத்குணாஸ்யாதம்வார்மதஃ" என்னும்படியாலே, பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைகொள்ளுவது

புகுவதும் செய்து, “ஸஹம் தாஸ:” இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே பகவதைகாந்த்யஸீமையுமாய், “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்னும்படியாலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்தல்லது தரியாதபடியையுடையருமாய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்கார மமகாரரூபமான அவித்யாகப்தமஸ்ஸைப் போக்கி ஜ்ஞாநபக்திகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை பகவத்கைங்கர்யலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய பகவதநுபவம் உள்ளடங்காமை வேதங்களிலும் வேதோபப்ருஹ்மணமான இதிஹாஸபுராணங்களிலு முண்டான ஸமயங்களை அறுக்கைக் கீடான ஸாத்குண்யத்தையுடைத்தான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. இப்படி “அவாவிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இது இங்ஙனாகில், இப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும், பாட்டுக்கள் நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான இப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேர்விழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்;—சோகவேகத்தாலே பிறந்த “மாநிஷாத” இத்யாதி ச்லோகமானது “ச்லோக ஏவ” என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே, பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை. “இவை என்னகோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யார்? இப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் யார்? இவற்றுக்கு போக்தாக்கள் யார்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?” என்று அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்;—இவை புருஷார்த்தப்ரகாசகமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாநமான ப்ரபந்தங்கள்; பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷபலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; [1] பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தனவென்னுமிடம் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டஜநங்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம்பிறந்தாருக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணங்களென்று அறியலாம், எல்லாருக்கும் ப்ராப்யபூதனான ச்ரிய:பதி இப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன், ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ச்ரிய:பதியான எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள்; பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிசய புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை” என்று சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்.

“நிஷித்தபாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ரபந்தங்களை ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளும் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், இக்கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேசிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் க்ரஹிக்கையாலும், ச்ருதிஸ்ம்ருதிவிருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலகால் பேசுகையாலும், ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைக் காற்கடைகொள்ளுகையாலும், இப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டா” என்று வைதிககோஷ்டியில் பூக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் ப்ரத்யவஸ்தாநம்பண்ண, மாத்ஸ்யபுராணத்திலே பாஷாந்தரத்திலே பாடாநின்றுள்ள கைசிகாதிகளைத் தன் நாட்டினின்

றும் போகவிட்ட ராஜாவைக் குறித்து, “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம । பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்॥” என்ற யமன் வசனத்தின்படியே பாஷா நிஷேதம் பகவத்விஷயமொழிய பாஹ்யவிஷயங்களிலே யாகையாலும், இங்ஙனன்றிக்கே பாஷா மாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையான பாஹ்யசாஸ்த்ராப்யாஸங்கள் பண்ண ப்ரஸங்கிக்கையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், “எதிர்சூழல்புக்கு” என்னும்படி கணக்காலே அநேக ஜந்மங்கள் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான பாக்யத்தையுடையராய், நிரந்தர பகவத் கடாக்ஷபாத்ரமுமாய், தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர சபர்யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி சிஷ்டப்ரசுரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு “இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடும் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!” என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்ட அவைதிகரும் கூட்டப் பரிகரஹிக்கை சலாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துத்தன்னில் சொல்லப்படுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐசுவர்ய கைவல்யங்களை தூஷித்தது-அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், அவனை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்திக்கும் உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ச்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிசய ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும், இவற்றிற் சொல்லுகிற பொருளுக்குப் பல விடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருஷ்டப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டிகளில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபவித்துப் பூர்ணராயிருந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்;—ஒரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்; அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்திபற்றாதே யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்சத்தையும் இழந்து நோவுபடாநிற்பர். பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசய பக்திமான்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுஃகராய், அவனையல்லது அறியாதபடியாய், பகவதநுபவஸுகமே மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிக்கிறனவாக நினைத்தும், விச்லேஷமென்று ஒருபதார்த்தமுண்டென்று அறியாதே லோகயாத்ரையோடு ஒக்க மறந்தும், விச்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ச்லேஷரஸமுண்டென்றும் அறியாதே, அந்யபரமான இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவருக்குப் ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே ப்ரயாயேண உண்டாயிருக்கையாலே சிந்தயந்தியுடைய படி நித்யமாய்ச் செல்லுமென்று சொல்லுவர்

சேதநருககு ஸதாயகந பாநாதிகளே யாரகபோஷக ஹோகயஙகளாயச செலலாநிறக, இவரை பகவதகுணைகயாரகரெனனக கூடுமோ? எனனில,—திருவயோதயையிலுமம கோஸலஜந பததிலுமுளள ஸதாவரஜஙகமஙகளுடைய ராமகுணைகதாரகஙகளாயிருககுமபடியை அநுஸந திததது இதுவுஙகூடுமெனறு கொளவது இபபடியிருககிற இவாககு எமபெருமானோடு ஸமஶலே ஷமாவது-பரஸபரஸஙஸமாநாகாரமான ஜஞாநஸாக்ஷாதகாரம், விஶலேஷமாவது-பாஹயஸமஶலே ஷாபேகைக்ஷபணணி அதுபெறுமையாலே மாநஸாநுபவததுககு வநத கலககம ஸாவஜஞனுய ஸாவஶகதனுய ஸாவவியாபியாவாய நிரவதிககருபாவானுயிருநத எமபெருமான இவருடைய இவ வநுபவததை உருவநடததாதே விசசேதிததததுககு பரயோஜநமென? எனனில;-திருவயோதயை யிலுமம திருககுரவையிலுமம பிரிநத பிரிவிறபோலே இவாககு அநுபூதகுணஙகள ஸாதமிககைக குமமேனமேலென தருஷணை பிறககைககுமம எமபெருமானபககல பிறநத ஆசை முதிாநது நிணைததபடி பெறுவிடடவாறே ஶோகமோஹஙகள பிறககும இபபடியுளள கலவியாலும பிரி வாலுமம ஆழவாருககு வநத தசை அநயாபதேஶபபேசசைப பேசுவிககும இபபரபநதஙகளில ஸூகதிகள பராபயனுன எமபெருமானுடைய ஸவரூப பரதிபாதககஙகளாயிருககும சில, பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூப விஷயமாயிருககும சில; பராபதயுபாயததைச சொலலா நிறகும சில; பலததைச சொலலாநிறகும சில; பராபதி விரோதிகளைச சொலலாநிறகும சில, அவஶிஷடமானவை இவவாததஙகளுககு உபபாதககஙகளாயிருககும இவறறில உததேஶயம பஞசம; ததாததமாக மறறுளள நாலாததமும சொலலுகிறது

இவறறில பரதம பரபநதமான திருவிருத்ததில தவதநுபவ விரோதியான ஸமஸாரஸம பநததை யறுததுத தநதருளவேணுமெனறு எமபெருமானை அாததிககிறா திருவாசிரியததில நிவருததஸமஸாராககு விஷயமான எமபெருமானைப பரிபூரணமாக அநுபவிததுப பேசுகிறா பெரியதிருவநதாதியில நிரதிஶயபோகயனுன எமபெருமானை அநுபவிககையாலே, தத நுகுணமாக தருஷணை பிறநது தருஷணநுகுணமாக அவனைப பேசியும நினைததும தரிககிறா திருவாய மொழியில் இவருடைய தருஷணநுகுணமாக ஶ்ரியபதியாய், ஸமஸதகலயாணகுணதமகனுய, தனககுததகுதியான திவயதேஹததையுமுடையனுய், திவயபூஷணபூஷிதனுமாய், ஶஙகசக ராதி திவயாயுதனுமாய், பரமவயோமததில ஆநநதமயமான திவயாஸதாநரதநமணடபததிலே பிராடடிமாரோடேகூட திவயஸிமஹாஸநததிலே வீறறிருநதருளி அஸதாநேபயஶஙகிகளான அயாவறுமமராகளாலே அநவரதபரிசாயமாண சரணநளிநனுயககொணடு அஙகு அஙஙனே செல லாநிறக,ஸவஸவகபாயததஸவரூபஸதிதி பரவருததிகமான ஸவேதரஸமஸததததையும ஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனுய,அநகராதமதயா சேதநாசேதநஙகளை அடைய வயாபிதது,தததகததோஷை ரஸமஸபருஷடனுய், நாராயணுதி நாமஙகளைத தனககு வாசகமாகவுடையனுய், ஏவமவிதனுகை உபநிஷதபரஸிதததனுமாய், இபபடி விஸஜாதீயனுமா யிருநதுவைதது ஆஶரிதவாதஸலயத தாலே தேவமநுஷயாதி ஸஜாதீயனுயவநது திருவவதாரமபண்ணுமம ஸவஹாவனுமாய், தன னுடைய திருவவதாரஙகளிலுமம உதவுகைககீடான பாகயமிலலாதாககுமம இழககவேணடாத படி ஸாவாபராத ஸஹனுய,புதரபுஷபாதிகளாலே ஸவாராதனுயககொணடு ஆஶ்ரிதாககுஅதயநத பராதீநனுய், அவாகளுடைய இசசாநுகுணமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனுய், ஸமஸத கலயாணகுணபரிபூரணனுன தானே ஆஶரித ஸெளலபயவாததமாகக கோயிலகளிலே வநது நின றருளியும, இபபடியுளள ஸாவேஶவரதவததுககுமம ஆஶரிதாநுகரஹததுககுமம ஏகாநதமான படிகளால பரிபூரணனுன எமபெருமான, தனனை நிாஹேதுகமாகக காடடியருளக கணடு அநு பவிததுத தமமுடைய பரகருதிஸமபநதமாகிற பரதிபநதகமுமம அறறு எமபெருமானைப பெறறு முடிககிறா இனிசசொலலவேண்டுவன அவவவ திருவாயமொழிகளதோறுமம சொலலக கண்டுகொளவது

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றயிற்று நானாரத்நபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்ய மான கடலை முந்துறத் திரளக்கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய꞉பதியாக அபௌருஷேயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதஃப்ரமாணமான ஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானை, பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை, அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார் கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதில் திரைகளையும் மற்றும் அங்குண்டான ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே, முதல்திருவாய்மொழியில் திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிச்செய்தார் இவரேயல்லல், பாரதராமாயணங்களைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்

அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படியின் அவதாரிகை

ஸுவிஶதஸம்ஸாராம்ஸாரோத்தாரஸாரஸமுத்தம் ।
த்ராவிடோபநிஷத்பாஷ்யம் ஶ்ருதிவேத்யயமாஶ்ரயே ॥

ஶாங்கோபப்ருஹ்மண ஸகலவேதவேதாந்த ஸாரார்த்த ப்ரகாஶகமாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக ஸவிபூதிக பகவதநுபவ பரவஶ பரபக்திவிஸ்ருத ப்ரீவாஹரூபமாய், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாப தாவாநல நிர்வாபண ஸரஸாம்ருதப்ரவாஹ பூர்ணாத்மகமாய், நித்யப்ரத்யக்ஷ நிரவதிகாதிஶய பரமாநந்தஸந்தோஹ ஸம்வாயகமாய், ஸகலஜநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸர்வேஶ்வரன், தன் பரமகாருணிகத்வத்தாலே ஸ்வஹ்ருதயத்திலே ப்ராவர்த்திப்பிக்க, ஸார்வாதிகாரியோக்யமான த்ராமிடபாஷா ஸந்தாபத்தாலே ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களில், திருவிருத்தத்திலே ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்து, திருவாசிரியத்திலே நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து, திருவந்தாதியிலே அநுபவ ஜநிதமான அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப் பேசி, திருவாய்மொழியிலே அபிநிவேஶாநுரூபமாகப் பூர்ணமான பகவத்விஷயத்தை அநுபவித்து இவர் க்ருதார்த்தராகிறார்

இதில் சரமமான திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபந்தம் "ஶ்ரிய꞉பதிர்நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாந꞉ । ஸ்வநிஷ்டாநிஷ்டவ்யாஸங்கஸ்வரூபஸ்வபாவ꞉" என்று ஶ்ரிய꞉பதியானவன் சேதநனுக்கு உபாயத்வேந ஆஶ்ரிதனாய்க்கொண்டு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டமான ஸ்வப்ராப்தியையும் தானே பண்ணிக்கொடுக்குமென்று அத்யாயியான மஹாவாக்யார்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது

இப்ப்ரபந்தம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரோபப்ருஹ்மணம் பண்ணுகிறதாகையாலே, ஸகலவேதஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய மஹாவாக்யார்த்தத்திலே அந்தர்பூதம் "ஶ்ரிய꞉பதி꞉" என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், "சேத

ஙஸ்ய" என்று ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும், "ஹேதுத்வேந' என்று உபாயஸ்வரூபமும், "அநிஷ்டஹாநிம்" என்று ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியும், "இஷ்டஸ்வப்ராப்தி" என்று ப்ராப்திபலாவாப்தியுமான அர்த்தபஞ்சகமும் ஸூசிதமாகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முதலிட்டு நாலுபத்தாலே ஸித்தரூபமான பராவராத்ம யாதாத்ம்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. முடிவிட்டு நாலுபத்தாலே ஸாத்யரூபமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. நடுவிட்டு இரண்டுபத்தாலே ஸித்தஸாத்யரூபமான நிரபாயோபாயவரணத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது, ஸித்தமான உபாயத்தினுடைய வரணம் ஸாத்யமென்று கருத்து. அதில் ஸித்தரூபமான பராவராத்மயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமான முதல் நாலுபத்தில், முதற்பத்தும் இரண்டாம்பத்தும் - ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. மூன்றாம்பத்தும் நாலாம்பத்தும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அஞ்சாம்பத்தும் ஆறாம்பத்தும்-ப்ராப்த்யுபாய ஸ்வீகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஏழாம்பத்தும் எட்டாம்பத்தும் - ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஒன்பதாம்பத்தும் பத்தாம்பத்தும்-ப்ராப்திபலஸித்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதில் முதற்பத்து - பரனான சேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்து - போக்யத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. மூன்றாம்பத்து - பகவதேகசேஷபூதனான ஆத்மாவினுடைய ததேகாநுபவத்தையும், நாலாம்பத்து- ததேகப்ரியத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. அஞ்சாம்பத்து - நிரபாயமான உபாயவேஷத்தையும், ஆறாம்பத்து - தத்வரணப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ஏழாம்பத்து - அநிஷ்டமான விரோதிப்ரகாரத்தையும், எட்டாம்பத்து - தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ஒன்பதாம்பத்து - பலப்ரகாரத்தையும், பத்தாம்பத்து - தத்வாப்திப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தினுடைய அவாந்தரார்த்தபேதத்தாலே இப்ப்ரபந்தத்தில் பத்துப்பத்துக்கும் வாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. அதில் சேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபரமான முதற்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி - ரக்ஷகத்வோபயுக்தமான ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையும், இரண்டாந்திருவாய்மொழி - ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தையும், மூன்றாந்திருவாய்மொழி தத்குணமான ஸௌலப்யத்தையும், நாலாந்திருவாய்மொழி - ஆச்ரிதாபராத ஸஹத்வத்தையும், அஞ்சாந்திருவாய்மொழி - ஸௌசீல்யாதிசயத்தையும், ஆறாந்திருவாய்மொழி - ஸ்வாராதத்தையையும், ஏழாந்திருவாய்மொழி - ஆச்ரயணத்தில் அத்யந்த ஸ்வாரஸ்யத்தையும், எட்டாந்திருவாய்மொழி - ஆச்ரிதவிஷயமான ஆர்ஜவகுணத்தையும், ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி-ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வத்தையும், பத்தாந்திருவாய்மொழி - நிர்ஹேதுக மஹோபகாரித்வத்தையுஞ் சொல்லுகையாலே, பரமசேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபூர்த்தியை ப்ரதிபாதித்ததாயிற்று. அதில் பரத்வப்ரகாசகமான முதல்திருவாய்மொழியில் தத்ப்ரதிபாதகமான விலக்ஷணகுணவிபூதிவிக்ரஹயோகத்தையும், ததாச்ரயமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும், அபரிச்சிந்நமான லீலாவிபூதிஸம்பந்தத்தையும், அநந்தரம் மூன்று பாட்டாலே விபூத்யந்தர்கத ஸமஸ்தபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்த்யாதிகள் ஸ்வாதீநங்களென்னுமிடத்தையும், அதில் முதற்பாட்டில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே தததீநமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே தததீநங்களென்னுமிடத்தையும், ததுபபாதகமான சரீராத்மஸம்பந்தத்தையும், அநந்யேச்வரத்வத்தையும், அவைதிகரால் அப்ரகம்ப்யத்தையும், அகிலவ்யாபகத்வத்தையும் சொல்லி, அசேஷசேஷித்வரூபமான பரத்வத்தை ஸ்திரீகரித்தருளுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
இருபத்தினாலாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில் சித்சித்ஈஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களுள் ஒன்றிலும் மூளாதே, ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் ஒண்ணாதேயிருக்கிற ஸாம்ஸாரிகமான து:கஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்றுள்ள சேதநர்க்கு, "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஶரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான ஶரீரத்தைப் பெறிலும் மோக்ஷேச்சை பிறக்கை அரிது; "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மிந் ந மூகோ பதிரோபி வா | நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ கலு ப்ரஹ்மஹா பவேத்" என்கிறபடியே இந்தலோகத்திலே மநுஷ்யஶரீரத்தைப் பெற்று மூகபதிரனுமன்றிக்கேயிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்து உத்தீர்ணனாகாதவன், ப்ரஹ்மஹந்தாவாகக் கடவனிறே. மோக்ஷேச்சை பிறந்தாலும் நிரதிஶயஸுகரூபமாய பகவத்குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூபமான மோக்ஷேச்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை. பாகவதஶேஷத்வைகரதித்வாபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இவ்வர்த்தத்திலே ஸ்ரீபராஶரப்ரஹ்மர்ஷியும் "கலௌ ஜகத்பதிம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியாலே, மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதில்லை. இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியாலே எம்பெருமான் தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே "க்ருதாதிஷு ப்ரஜா:" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யவஶத்தாலே ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினார். "ஹஸிதம் பாஷிதம்", "ப்ரஸாதாத்" இத்யாதி ஶ்லோகங்களிற்படியே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கெல்லாம் அக்ரேஸரராய், "பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந:", "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்று சொல்லுகிற படிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாக வுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகில ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், "ந தேவலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஶ்ரோணாத்தோ யோம:", "ந ததர்ப ஸமாயாந்தம் பஶ்யமாநோ நராதிப:" இத்யாதி ஶ்லோகங்களிற் சொல்லுகிற படிகளையுடைய ஆஜந்ம தஶரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே கபளீக்ருதமான சித்சித்ஈஶ்வர தத்த்வத்ரயத்தையுடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் நித்யஸூரிகள்பக்கலாதல் லக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்கள்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிகளுக்கு ஸாவதாஸாம்யம் கொள்ளவொண்ணாத ப்ரபாவத்தையுடையருமாய், "யத்ராத்ராஸ்த்யௌவாமிதமணாநாரோ கஸ்யயா | உவாச நிஶ்ஶேஷாணாம் ஸாயுஜ்யம்ஸ்யதாஸ்வத:" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில்

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "ஹௌணைஞாஸ்யதேவாமதஃ" என்னும்படியாலே பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைபுகுவதுஞ் செய்து, "ஸஹம் தாவந்ந ஹாராஜே" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியும் "சேலேய்க்கண்ணியரும்" இத்யாதிப்படியே(யும்) பகவதேகாந்த்யவஸீமையுமாய், "ஸஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" என்றபடியாலே எப்போதுபட்ட அடிமைகளுஞ் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடியையு முடையராய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்காரமமகாரரூபமான அவித்யாக்ய தமஸ்ஸைப் போக்கி அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநபக்திகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை பகவதைகாந்த்யலக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய பகவத்குணாநுபவம் உள்ளடங்காமை வேதங்களிலும் வேதோபப்ருஹ்மணமான இதிஹாஸபுராணாதிகளிலு முண்டான ஸம்ஶயங்களை அறுக்கைக்கு ஈடான ஸத்குணத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வேதஸங்கையிலே திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழி யாகிற ப்ரபந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று இப்படியை "அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்

இங்ஙனிருக்க, இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்;—ஶோகவேகத்தாலே பிறந்த "மாநிஷாத" இத்யாதி ஶ்லோகமானது "ஶ்லோக ஏவ" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுக்கு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே, இவ்விடத்திலும் பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப் ப்ரபந்தங்களுக்குக் கூடாததில்லை "இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்குப் போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்,—"இவை புருஷார்த்த ப்ரகாஶகமான ப்ரபந்தங்களில், ப்ரதாந ப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வர வசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம் வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வ ஶிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம்பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம் எல்லார்க்கும் பரம ப்ராப்யபூதனான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன் இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்போதுபட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டு மென்றிருக்கு மவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள், பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிஶய புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று ஶிரோபாவிதஸத்வருத்தராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்

இனி, "நிஷித்தபாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேஶிகங்களா

கையாலும், அவைதிகருங்கூட்டப் பரிக்ராஹ்யகைகையாலும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலகாலும் பேசுகையாலும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் புருஷார்த்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிற ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும், இப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டா” என்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சிலர் அறிவுகேடர் பாத்யவஸ்தர் நம்பண்ண, மாத்ஸ்யபுராணத்திலே பாஷாந்தரத்தாலே பாட்டாகின்றுள்ளார் கைசிகாதிகளைத் தன்னுடைய லகின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம । பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத்பாபம் த்வயாக்ருதம்” என்கிற யமவசனத்தின்படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்விஷயமொழிய பாஹ்யவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙன்றிக்கே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸமஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்ய ஶாஸ்த்ரப்ரயாஸங்கள் பண்ண ப்ரஸங்கிக்கையாலும், ஆழ்வார்தாமும் தம்முடைய கருபாதிஶயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தைத் த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், “எதிர்சூழல்புக்கு” என்னுங் கணக்காலே அநேக ஜந்மங்களில் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கடியான பாக்யவைபவத்தையுடையராய், நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய், தத்தவஹிதங்களில் அதப்ரதிபுணருமாய், அவற்றினுடைய உபதேஶத்திலும் ப்ரவ்ருத்தரான ஸ்வேத தாமவ்யாதவிதுராதிகளில் அத்யந்த விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஶிஷ்டப்ரசுரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாகையாலும், பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு “இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இந்த பாஷை நடையாடுந் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!” என்று இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு அவைதிகருங்கூட்டப் பரிக்ராஹ்யகை ஶ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்படுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களைத் தூஷித்தது - அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், அவனை ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ஶ்ரவணமாத்ரத்தில் அப்போதே நிரதிஶயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவைதன்னிற் சொல்லுகிற பொருள்களுக்குப் பலவிடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாக எடுக்கையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாத் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயங்களான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ரபந்தங்களை த்ருஷ்டதரப்ரமாணங்களாகப் பாதித்து வைதிககோஷ்டிகளில் அபியுக்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபவித்துப் பூர்ணராய் எழுந்தருளியிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்;— ஓரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநநுபூத குணங்களினுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும் அந்தக் குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடி யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் ஸ்மரணைகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்ஶத்தையும் இழந்து நோவுபடாநிற்பர் பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிஶய பக்திமான்களாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகதுக்கராய், அவனையல்லது அறியாதபடி பகவதநுபவ ஸுகம் மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களும் எல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெரு

மானைப் பெற்று ஸம்ச்லேஷிக்கின்றனவாக நினைத்தும், விச்லேஷமென்று ஒருபதார்த்தமுண்டென்றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்துபோருவர். விச்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ச்லேஷம் உண்டென்றும் அறியாதே அந்யபரமான இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப் போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகின்றனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாமே நோவுபடாநிற்பர். இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே ப்ராயேண உண்டாயிருக்கையாலே இவருக்குச் சிந்தயந்தியுடையபடி நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமென்பர்கள். சேதநர்க்கு அந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷக போக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைக தாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவுங்கூடுமென்று கொள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷமாவது – ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம்; விச்லேஷமாவது - பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வஸ்யதாதாவாய் நிரவதிககருபாவானுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் இவருடைய இவ்வநுபவத்தை முடிய நடத்தாதே விச்சேதிப்பித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே இவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கவும் இவர்க்கு எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி ஸம்ச்லேஷிக்கவும் பெறுவிட்டவாறே சோகமோஹங்கள் பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த தசை அந்யாபதேசப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும். இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் சில ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதகங்களாயிருக்கும், சில ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபவிஷயமாயிருக்கும்; சில - ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லாநிற்கும், சில - பலத்தைச் சொல்லும், சில - ப்ராப்த்யுபாயவிரோதிகளைச் சொல்லாநிற்கும்; அவசிஷ்டமானவை இவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேச்யம் பலம்; அதாவது - கைங்கர்யம், தாதர்த்த்யமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இனி இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் த்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே அர்த்திக்கிறார். திருவாசிரியத்தில் நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்க்கு விஷயபூதனான எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் நிரதிசயபோக்யனான எம்பெருமானை அநுபவிக்கையாலே தததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார். திருவாய்மொழியில் இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ச்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனுமாய்த் தனக்குத்தகுதியான திவ்யமங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையுமுடையனாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய் சங்க சக்ராதி திவ்யாயுதத்ரனுமாய் பரமவ்யோமத்தில் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே "வைகுண்டே து" என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடேகூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே வீற்றிருந்தருளி அஸ்தாநே பயசங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளினனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க, ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்மதயா சேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து, தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், ஏவம்வித்னை உபநிஷத்ப்ரஸித்தனுமாய், இப்படி ஸர்வவிஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து அபார கருணனான தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமென்னலாம்படியாக்கி ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளும் ஸ்வ

ஸாவனுமாய், தன்னுடைய திருவவதாரங்களிலும் உதவப்பெறாத பாக்யஹீநருக்கும் இழக்க வேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய், பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபராதீநனுமாய், அவர்களுடைய இச்சாதீநமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனுமாயிருக்கிற தானே ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்வார்த்தமாகக் கோயில் திருமலை தொடக்கமான திவ்யதேசங்களிலே வந்து நின்றருளியும், அவ்வளவு செல்லமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளும் இழவாதபடி தன்னுடைய நிர்ஹேதுககருபையாலே க்ராமங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியும், விஷயபாரதந்த்ரனான இவன் செய்தவற்றை ஸாங்கஸமாராதநமாகக் கைக்கொண்டருளி ருசியைப்பிறப்பித்து இவனுக்கு இவ்விடந்தன்னிலேயிருக்கச்செய்தே போகமோக்ஷங்களைக் கொடுத்தும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கும் ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னைத்தானே நிர்ஹேதுககருபையினாலே காட்டியருளக் கண்டு அநுபவித்துத் தாம் முதலிலே அபேக்ஷித்தபடியே தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகத்தை ஸவாஸநமாக அறுத்துக்கொடுக்கையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகளோடே எம்பெருமானைப் பெற்றுக் க்ருதார்த்தராகிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுவனவெல்லாம் அவ்வவதிருவாய்மொழிகள்தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்னில்; — நாநாரத்நபரிபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக்கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்ட ஸர்வேஶ்வரனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், அபௌருஷேயமாய்க்கொண்டு ஸ்வத:ப்ரமாணமான ஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானைப் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி ஏவம்வித்தனான அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்து உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஶாஸிக்கிறார். கடலைத் திரளக் கண்டானொருவன் அதிலுள்ள திரைகளையும் மற்றும் அங்குள்ள ஸத்த்வங்களையும் ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல்திருவாய்மொழியில் திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம். இப்படி செய்தார் இவரேயல்லர்; பாரதராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தந்தாமுடைய ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்களிறே.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து — அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனாய், அக்குணங்களுக்கும் நிறங்கொடுக்கவற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், இந்த ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு போக்தாக்களான அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிககருபையாலே என்னுடைய தோஷாகரத்வத்தைப் பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷயபக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதரனாய்க்கொண்டு தந்தருளினான், ஆனபின்பு, அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடேகூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால், ப்ரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிர்த்தேஶ நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

திருவிருத்தத்தில் தேவரீரை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்கிறார், இப்படி ஸம்ஸாரம் அத்யஸஹ்யமென்று கைவிட்ட இவரைக்கொண்டு ஈஶ்வரன் நாட்டுக்கு ஒரு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ண நினைத்திருக்கிறானொருவனாகையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயமான தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தானே இவர்க்குக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அநுபவித்துப் ப்ரீதராகிறார், திருவாசிரியத்தில்; அவ்விஷயாநுகுணமாகத் த்ருஷ்ணை பிறந்து அந்த த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார், திருவந்தாதியில்; இவ்விடாய்க்கு அநுகூலமாக ஶ்ரிய:பதியாய் நித்யவிபூதியிலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு அழகோலக்கங் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பெரிய மேன்மையையும், இப்பால் லீலாவிபூதிநிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹவிபவ அர்ச்சாவதார அந்தர

யாமிதவ பாயநதமாகத தன அநுகாஹததாலே பாாததுககொணடிருககிற நனமையையும, அவன நிாஹேதுகமாகக காடடிககொடுககக கணடு அநுபவிதது, அதுககுமேலே தமககுப பாபகதயாதிகளைப பிறபிததுத தாம ஆசைபபடடபடியே தமமுடைய பாகருதிஸமபநதத தையும ஸவாஸநமாக அறுதது எமபெருமான பெரிய திருவடியை மேறகொணடருளி நாயசசி மாரும தானுமாக வநது தோறறி, தனபடிகளொனறுங குறையாமை வநது "நயாமி" எனகிற படியே இவரைப பாமபததேறக கொணடுபோய, இவா முதலிலே அபேக்ஷிததபடியே நிதய கைஙகாயததிலே அநவயிபபிககபபெறறு கருதாாததராகிறா, திருவாயமொழியில திருவாய மொழிககெல்லாம ஸஙகாஹம - முதல திருவாயமொழி

குஞுககரமபாககம ராமாநுஜஜீயா செயதருளின அருமபதவுரையில ஈடடின அவதாரிகை

ஸ்ரீயபபதியாய அவாபதஸமஸதகாமனாய ஸமஸதகலயாணகுணாதமகனான ஸாவேஸவரன "வெகுண்ட..." இதயாதிபபடியே ஸ்ரீவைகுணடததிலே ஆநநதமயமான திவயாஸ தாநமணடபததிலே திவயஸிமஹாஸநததிலே எழுலகும தனிககோலசெலல வீறறிருநதருளி அஸநாகே பயஸகிளான அயாவறுமமாாகளாலே அநவாதபரிசாயமாண சரணநளினனாய நிதயமுகதரை ஆநநிப பிததுககொணடு தானும நிரதிஸயாநநதியாயப போராநிறக, அநத நிதயமுகதரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள ளாரும தன திருவடிகளை ஆஸரயிதது அடிமைசெயது வாழலாயிருகக, அதனையிழநது நோவுபடுகிறபடி யைக கணடு வயாகுலனாய, ஸவசரணகமலஸமாஸரயணததுக்கு உடலாகக காணகளேபாஙகளைக் கொடுததும, ஸாஸதாபரதாநமபணணியும, ராமகருஷ்ணுதயவதாரஙகளைப பணணி வடிவழகைக்காடடி யும, தாமஸமஸதாபநமபண்ணியும செயதவிடததிலும காாயகாமலலாமையாலே 'விஜாதீயரான நமமால இவாகளைத திருததவொண்ணாது, ஸஜாதீயரைககொணடு திருததவேணும' எனறு பாாததுத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலே ஸஜாதீயபுததிபணணலாமபடியான ஆழவாரைத திருவவதரிபபிததருளினன இவவாழவாாகிறா - ருஷிகளையும மறறையாழவாாகளையும போலே காமாதிஸாத்ய ஜஞாநாதிகாணறியே லௌகிகஜஞாநம நடையாடாநிறக பகவதபராஸாததாலே ஒருகாலவிஸேஷததிலே பிறநத தததவஜஞாந முமனறியே திருததுழாய பரிமளததோடே அஙகுரிககுமாபோலே பகவத நிாஹேதுக கடாக்ஷ லபத ஸஹஜஜ்ஞாநப்க்திவைராகயாதிகளையுடையராகையாலும, 'ஸ்ரீஸ்ம்நட..' எனறு தததவ ஜஞாநப்ரவாத்தகத்தில பாதமாசாாயராக விலக்ஷணபரிகருஹீதராகையாலும, ஈஸவரனதானே 'லோகோஜ ஜீவநாாததமாக இவா ஆவா' எனறு அஙகீகரிதது இவரைககொணடு இபபாபநதஙகளை பாவாததிபபிககையா லும, அதயநதவிலக்ஷணராயிருபபாரொருவராயிறறு இபபடி விலக்ஷணரான ஆழவாா பகவதஸவரூபரூப குண விபூதயாதிகளை விஸததமமாக அநுபவிதது அவவநுபவ பரீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது "மாநிஷாத" இதயாதிஸலோகமபோலே திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி திருவாயமொழி என கிற நாலுபாபநதமாய பாவருததமாயிறறு

இவறறில சரமபரபநதமான திருவாயமொழிககுப பரமகாருணிகாான நமபிளளை வயாகயாநம பணணியருளுவதாகததிருவுளளமபறறி இபபரபநதம ஸாவாககும பரிகாாஹயமெனகைக்காக பரபநத தத வகதரு ததபாதிபாதய வைலக்ஷண்யஙகளை அருளிசசெயகிறா மஹாபாவேஸததாலே; அதில பரதமம வக்தருவைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறா "ஸ்ரீயபபதியாய" எனறு தொடஙகி, "தொழுதெழென மனனேயெனகிறா" எனனுமளவாக மேல "இபபடி பகவதஸவரூபரூபகுணவிபூதிகளை" எனறு தொடஙகி "அதயாபதேசபபேசசைப பேசுவிககும" எனனுமளவாக பரபநதவைலக்ஷணயததை அருளிச செயகிறா அநநதரம, "இபபாபநதஙகளில ஸூக்திகள" எனறுதொடஙகி "பெரியவஙகிபபுரததுநமபி திருவாயமொழிக்கு வாகயாாததமாக அருளிசசெயதாா" எனனுமளவாக பாதிபாதயவைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறா அநநதரம இரணடாம ஸ்ரீயபபதியாலே - திருவாயமொழியினுடைய தவயாாததவிவ ரணரூபதவததை அருளிசசெயகிறா மூனறாம ஸ்ரீயபபதியால இபபாபநதசதுஷடயததுககும முக்ய தாத பாயார்த்தக்க பூர்வகமாக இபபாபநத சதுஷ்டயததிலும இவாககுணடான தலைமையை ஸ்தருஷ்டாநதமாக அருளிச்செயகிறா "மஹாபாவேஸததுககெலலாம பரபநதவைலக்ஷணயமொனறிலே நோககு" எனறு சொலவாருமுணடு இவவைலக்ஷணயதரயமும ஆழவாருககு விவக்ஷிதமெனறு "மாதவனபாற சடகோ பன" எனகிற பாடடில பூாவாசாாயாகளாலே வயாகயாத மாயிறறிறே இவவைலக்ஷணயதரயமும "வாசொமெயெவயோ.." இதயாதியாலும "வாஙகயெயோஹஷ.." இதயாதியாலும, "வெத வெத்யெபரெ.." இதயாதியாலும, ஸ்ரீராமாயணததிலும சொலலிறறிறே

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளின

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் அவதாரிகை.

மஹாப்ரவேசம் — முதல்ஸ்ரீய:பதி

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்,

அகில ப்ரதமம் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணி யருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீய:பதியாய்' இத்யாதி முதல் வாக்யத்தாலே, இவ்வாக்யத்தால் பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞாநவத்த்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், ஆப்ததமத்வம் பலிதம். ஆப்ததமத்வம்-யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வம். இந்த வாக்யத்திலே விசேஷ கடாக்ஷமும் தத்பலபூதாபரிச்சேத்யா நந்தப்ரவாஹாவகாஹநமும் சொல்லுகையாலே, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயமும் கடாக்ஷோபயோகித்வேநவும், கடாக்ஷத்தினுடைய பலவ்யாப்த்யுபயோகித்வேநவும் அநுஸந்தேயம். எங்ஙனேயெனில்,—நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய கடாக்ஷம் லக்ஷ்மீபுருஷகாரமின்றியிலே கூடாது, அதனாலே சொல்லிற்று 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. இவ்விடத்தில் "பச்யாவீக்ஷ்ய" "விஷ்ணு பத்நீ" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம்.

பிராட்டி புருஷகாரமானாலும் சேதநனிடம் பச்சையை அபேக்ஷித்திருக்கும் அபூர்ணனாகில் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷம் கூடாதே என்ன, — அதுக்காகச் சொல்லுகிறது 'அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்' என்று. இப்படி பூர்ணனானாலும் இத்தலையில் தோஷம் கண்டிருக்கச்செய்தே, இவனுக்காக வைத்தமாக நிர்ப்பாதரூபேண கடாக்ஷிக்குமோ? என்ன, 'அத உக்தம் ஸமஸ்த இதி' தோஷபோக்யத்வரூப வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணாத்மகனென்றபடி. தோஷபோக்யத்வாதி ஹேதுபூதஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது, 'ஸர்வேச்வரன்' என்று, ஸ்வாமித்வஸம்பந்தம், "ஸம்பந்தோஸ்த்யேவ..." என்னக்கடவதிறே. யத்வா, வ்யக்திவிசேஷத்திலே நிர்ஹேதுககடாக்ஷம் கூடுமோ? என்ன, நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனானையாலே கூடுமென்கிறார், 'ஸர்வேச்வரன்' என்று; இவ்விடத்தில் "பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது", "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் காமாநுகூல்யபேக்ஷைக்கும் ஹேதுவன்றோ? என்னுமிடத்தில், அதனைத் தீழ்ப்படுத்தி உதவியானின்றவன் தயாதிகுண விசிஷ்டனென்கிறார், 'ஸமஸ்த' இத்யாதியாலே. இப்படி தயாதிகுண விசிஷ்டனானாலும், அபூர்ணத்வேந சேதநனிடம் பச்சையை அபேக்ஷிக்குமோ? என்னில், அது வேண்டா, பூர்ணனென்கிறார், 'அவாப்த' இத்யாதியாலே பூர்த்திக்கு ஹேது சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. இப்படி கடாக்ஷோபயோகித்வத்தில் ஆரோஹாவரோஹவ்யாவ்ருத்யசோத்யங்கள் கண்டுகொள்வது. அநந்தரம் 'ஸ்ரீய:பதி' இத்யாதி விசேஷணங்கள் கடாக்ஷத்தினுடைய பலவ்யாப்த்யுபயுக்தங்களான பக்ஷத்திலே, கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமாகைக்கு அடி ஸ்வேச்சாக்ருதகார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிறார், 'ஸர்வேச்வரன்' என்று. கேவலம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் கார்யகரமாகாதே, பலப்ராப்த்யௌபயிகஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளும் வேணுமே என்ன, சொல்லுகிறார் 'ஸமஸ்த' இத்யாதி. ஆனாலும், அபூர்ணனாகில் நிர்ஹேதுகபலப்ரதானம் கூடாதே என்ன, — அது வேண்டா; ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனென்கிறார், 'அவாப்த' இத்யாதியாலே. இந்தப் பூர்த்தி காதாசித்கையாகில் தந்மூலபலப்ரதத்வமும் காதாசித்கமாகையாலே, கடாக்ஷபலம் நியதமாகாதே? என்னுமிடத்தில், பூர்த்தி நித்யதாஹேதுபூத லக்ஷ்மீவைசிஷ்ட்யம் சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. அதவா, ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸர்வாதிகலக்ஷணமாகையாலே, ஸர்வாதிக கடாக்ஷத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லாமையால் கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமென்கிறார், 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று; ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸர்வாதிகத்வே ப்ரயோஜகம் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் — "ஸ்ரியா தேவ்யா ...", "கஸ்ய ஸ்ரீ: ..." இத்யாதி; ஸர்வாதிகத்வேந தத்கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமானாலும் நீயமாநபலம் பரிமிதமாயிருக்குமோ? என்னில், —

ஸமஸதகலயாணகுணாதமகனன ஸாவேஶவரன,

அதுவேணடா, "வேண்டிறறெலலாம தரும" இதயாதிபபடியே ஸாவாபேக்ஷித பாததவாநுகுண விபூதி தவயவததாயாத பூாததிமா னெனகிறது, 'அவாபத' இதயாதியாலே ஆனாலும, பாதிபநதக நிரஸநபூாவக பலபாதத்வாநுகுண ஜஞாநஶக்தயாதி விஶிஷடனுகவேணுமே எனன, சொலலுகிறது, 'ஸமஸதகலயாண' இதி பூாவோகதாகாரதரயவிஶிஷடனானாலும ஆஶரிதபாரதநதரனுகையாலே ஆஶ்ரிதாலே பாதிருதநு மாய, கடாக்ஷம பலியாதிருககுமோ? எனனில, அது இலலை; "நதரஜேயமகஷயம வநு" எனனும நிரஙகுஶ ஸவதநதரனெனகிறது, 'ஸாவேஶவரன' எனறு அதாவது ஆஶரிதபாரதநதரனானாலும "ஆநருஶமஸ்யம நம ஹரிஶரூஷ" இதயாதிவத ஆஶரிதரையநுஸரிததும காாயஞசெயயும ஸவதநதரனெனறு கருதது இபபடி "குணசதுஷடயமும கடாக்ஷாபயோகிதவபக்ஷததில ஸௌலபயபரம கடாக்ஷத்தினுடைய பலா வ்யபிசாரிதவோபயோகிதவபக்ஷததில பாதவபரம" எனபாகள இவவாகயத்தில பிராடடி ஶமபநதானுகரு பாதநதிருபிகையாகையாலும, ஸாவபராராதிஶயஹேதுவாகையாலும,புருஷகாரதவேந பகவதகடாக்ஷதி லும ததபலாவயபிசாரிதவததிலும பாதநபரயோஜிகையாகையாலும, பாரிபலித காநததினுடைய நிஷ பாதயூஹ பரிஸமாபதிவடகதயா மஙகளருபையாகையாலும'ஶரியபதியாய' எனகிறதுக்குபராநமயம, விபூ திதவயமும மிதுநசேஷமாகையாலே விபூதிதவயவததாருபாவாபதஸமஸதகாமதவத்துககுத ததாநதர்யம, பூாணனுடையவேகுணஙகள கலயாணகுணஙகளாயும திரோஹிதமாகக் காாயகரஙகளுமாகினறனவெனறு ததாநநதாயம, ஸமஸதகலயாணகுணாதமகதவததுககு உகதாகாாதரயநிருபயமாகையாலும,விஶேஷய ஸமா பகமாகையாலும ஸாவாநந்தாயம'ஸாவேஶவரன'எனகிறதுகளெனறு விசேஷணசதுஷடயததுக்கும க்ரமம

இனனமும, இககாலுகுணஙகளும உபாயதவோபயோகியான ஸௌலபயததுக்கும உடலாய உபேயதவோபயோகியான ஜஞாநஶகதயாதி குணேபேதமான பாதவததுககும உடலாயிருக்கும எஙஙனே? எனனில,—ஶரியபதிதவம, "ஐஶ்வாயஸஹஜஹஷ்ஹகேஶ:","பஸயாவீக்ஷய"இதயாதிபபடியே ஸௌ லபயததுககும உடலாய,"அவஜேயமஹிதஜஞ:"இதயாதிபபடியே பாதவததுக்கும உடலாயிருக்கும; அவாபதஸமஸதகாமத்வமும-பூாததி கைவாககாதே மேலவிழுகைககுஉடலாமத்தனையாகையாலே ஸௌலப யததுககும உடலாய, பாதவத்துக்கும உடலாயிருககும; ஸமஸதகலயாணகுணாதமகதவமும - ஜஞாநாதி குணஙகள பாதவஹேதுவாய, வாதஸலயாதி குணஙகள ஸௌலபயததுககும உடலாயிருக்கையாலே, பாதவஸௌலபயஙகளுககு உடலாயிருககும; ஸாவேஶவாதவமும "ஶமபேஶிதவயஸம்வேஶ்ச" எனறு ஸமபக்தரகொணடு கிடக்கைககு உடலாய ஸாவாதிகனுகையாலே பாதவததுக்கும உடலாயிருககும

இனனமும "கவிஷ" இதயாதிஶலோகம ஶாஸதாஸஙக்ரஹமானறபோலே இசசூர்ணையும இததிருவாய் மொழியால பரதிபாதிககபபடுகிற அாததபஞசகத்தையும தவயாாததததையும ஸஙகரஹேண சொலலுகி றது எஙஙனேயெனனில், "ஶரியபதியாய" இதயாதியாலே ப்ராபய ப்ராபகபூத பாஸ்வருபம சொலலுகி றது; "மாறிமாறி" எனறு தொடஙகி "நிதயஸமஸாரியாயபபோநத" எனனுமளவாலே விரோதிஸ்வருபமும, "அடியையடைநது" எனறு தொடக்கி "மூழகினன" எனனுமளவாலே பலஸவருபமும, "இவவர" என றும "யான" எனறும சொலலுகையாலே ஆதமஸவருபமும, "விசேஷகடாக்ஷம பணணி" எனறும "அருளி னன" எனறும சொலலுகையாலே உபாயஸவருபமும சொலலிறறு அபபடியே "ஶரியபதியாய" இதய ாதி விசேஷணசதுஷடயததாலே பூாவோததர வாகயகத ஶ்ரீமநநாராயண ஶபதாாததமும, "மாறிமாறி" இதயாதியாலே நமஶபதநிவாதயாவிதயாதி பாஹயவிரோதிகளும, "அடியை" எனறு சரணஶபதார்த்த மும, "அடைநது" எனறு க்ரியாபதாாததமும, "விசேஷ கடாக்ஷமபணணியருளினன" எனறு ஶரணஶப் தாாதத்மும, 'யான" எனறு "வ்யவஸ்தித" எனகிற உததம புருஷனால ஆக்ஷிபதனன அதிகாரியும, "ஈறி லினபததிருவௌளமமூழகினன"என்று சதுாததயாாததமும, "உளனாதேறி" எனறு ஸவபோக்தருதவபுக்தி ராஹித்யருப நமஶ்ஶபதாாத்தமும சொலலிறறு இனனமும இச சூர்ணையாலே "ஶரியபதியாய" இதய ாதியால வஸதுநிர்த்தேசமும, "அடியையடைநது" எனகையாலே நமஸகாரமும, "ஈறிலினபத்திருவௌ ளம யான மூழகினன்" என்று ஸ்வலாபாநுஸநதாநம பரோபதேஶகாப்பமாகையாலே "எமபெருமானதிரு வடிகளையாஶ்ரயித்து நிமலாத்தகரணராய் நித்யாபரிச்சேத்யாநநத பாவாஹததில மூழகுஙகள" என்று ஆசீவஸநம் பலிதமாகையாலே அலிகபரிஸமாபதி பாசயகமநாாததமாக பாயநதாரமபத்தில பணணக கடவ வஸதுநிாதேஶநமஸகாராசீவஸநஙகளாகிற திரிவிதமஙகளமும ஆசரிககபபடடது 'ஸர்வேஶ்வரன் விசேஷகடாக்ஷம பணணியருளினன' எனறு அநவயம

* "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்" என்று முதலிலே தம்திருவாயாலே சொல்லவல்லராம்படியாக முதலடியிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளினான் "வ்யாக்ஷாவநம்ஸம்ப்ரவர்த்தா க்ருஷ்ணநாக்ஷிஷு கருணா | ஸம்ஸேந

ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு.

(வ்யாக்ஷாவநதீத்யாதி) வைஷ்ணவே வைராக்யே வக்ஷ்யமாண ஷட்லக்ஷண்யாயே "வ்யாக்ஷாவநம்ஸம்ப்ரவர்த்தா க்ருஷ்ணநாக்ஷிஷு கடாக்ஷணா | ஸம்ஸேநநநஸாயுதாகம் ஸ்வாம் வ்யாப்திஸீக்ஷுதா || தத்வஸந்தாதிகத்ஸ்வேக்ஷுவிஷநீகாலே விஜாத்த | வ்யாவ்ருத்தாபூவிவோபாதமதம் நவப்ஷம் ஸநகதம் ||

கடாக்ஷோத்காக்ஷவிக்யாத்தமாகத் தத்பூர்வாவஸ்தையில் இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'மாறிமாறி' இத்யாதி 'போந்த இவரை' என்னுமளவாக இத்தால், கடாக்ஷத்தினுடைய நிர்ஹேதுகத்வமும் ஸூசிதம் தோள்மாறுகையாவது சிவியார் ஒருதோள்நொந்தால் மற்றொரு தோளிலே மாற்றிக்கொள்ளுமாபோலே, ஒரு ஜந்மம் போனவுடனே ஜந்மாந்தரத்தை அடைகை இவ்விடத்தில் "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாநாஸுரீஷ்வேவ", "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம் 'நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவர்' என்கையாலே - நித்யஸூரிகளிலே ஒருவர் ஆழ்வாராக அவதரித்தாரென்பது இவருடைய பரபாவாதிப்ராய நிரஸ்தமென்று கருத்து கடாக்ஷபலத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'அடியையடைந்து' இத்யாதி, "சொல்லவல்லராம்படியாக' என்னுமளவும் "அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி" என்கையாலே கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே மாநஸ நிர்மலமாய ஈஶ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக "ஸாத்த்வஸ்வரஸாத்த்விஷ்யஸ்தா ஸோவேநஸம்ஸ்ஸாஸரீரஸாவா | நவநீவாக்ருதவாஞ்ஜாநா ஸாத்வரவணாத்ஷணவிஷணிக்ஷம்" என்றதை அருளிச்செய்வர் "'உள்ளந்தேறி' என்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராமாண்யமும் 'மூழ்கினன்' என்று குமிழ்நீர் உண்ணும்போதில் சப்தம்போலே இப்பரபக்ஷம் என்று ஸூசிதமாகையாலே பக்தி வழிந்த சொல்லென்று தோற்றுகையாலே க்ரியாதயாதிமூலத்வாபாவமும் ஸித்திக்கிறது என்று திருவுள்ளம்" என்று பர்யவஸாநம் ஈறிலின்பத்திருவெள்ளமென்று அந்வயம் "அத்து" என்று நிரர்த்தக அவ்யயபதம் ஈறு நாசம், இல் இல்லாமை, ஆக, நித்யமென்றபடி இத்தால், ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யவ்யாவ்ருத்தி: 'இரு' என்று - பெருமையாய், அபரிச்சேத்யதா வாசி இத்தால், கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி இருவெள்ளமென்கையாலே மூழ்கினனென்கிறது முதலிலே - ஸம்ஸாரத்திலே, பக்த்யங்குரத்தையாகவுமாம் க்ரமேண, கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி மூர்த்த்யாடயுத்க்ரமணம் அர்ச்சிராதிகதிப்ராப்தி தேசவிசேஷப்ராப்தி பகவத்ப்ராப்தி கைங்கர்யப்ராப்தி ஏதத்காந்தரம் சொல்லும் வார்த்தையை, ப்ரதமத்வே விகாரஹேதோட ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தேதானே அதிலும் பக்த்யங்குரத்தையிலேதானே அதிலும் ப்ரபந்நாதியிலே தானே என்றபடி 'சொல்லவல்லராம்படி' என்றது விஸ்ரம்பாதிசயம் சொன்னபடி முதலடியிலே முழுச்சொல்லு காயத்துக்கு முதலடி ஸாதநத்தை நிர்ஹேதுகத்வே தாத்பர்யம் இதுவே "நாஸௌ வ்யாஸரக்ஷகாரோண" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம்

'விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான்'—விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுகை யாவது - "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடையராம்படி ஸங்கல்பிக்கை யதவர், கடாக்ஷமாவது-இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்குணைகபாதவருபஸ்வோஜ்ஜீவநமாதர ஹேதுவாயிருக்குமதாய், விசேஷகடாக்ஷமாவது பரபக்திநிர்மாணமுகேந அகிலோஜ்ஜீவயித்ருத்வாபாதகமாயிருக்குமதென்னவுமாம் இப்படி அவன் கடாக்ஷம் பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன, உண்டென்கைக்கும், கடாக்ஷம்பண்ணினதும

---

* திருவாய்மொழி உ, சு, அ.

த்வஸாய்யூதம் மஹாஸ்யாவிநேக்ஷதா" என்கிறபடியே ஸ்ரீபரந்தாவனத்தை "உக்ஷந்த நவஸாஷாஸ்ய" என்னும்படி கடாக்ஷித்தாற்போலே தத்த்வங்களை விஶதமாக அறியவல்லராம்படி கடாக்ஷித்தான்.

இதரதாஸநங்களில் தத்த்வங்களைப் பதினாறென்பார் ஆறென்பாராய், பஹுப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள்.

பர — உக்ஷந்நவஸாஷாஸ்யா ஸக்ருமைவாஸ்யதாக்ஷீ | ஸூரீரா தகீவாஸ் தஷாரா ம க்ஷதாஸா ||

இன்னதுக்காகவென்றும், பின்பு அவர்தாம் இன்னபடியானாரென்றும் அருளிச்செய்கிறார் 'பருந்தாவனம்' இத்யாதி புத்ரீஸமாநாகாரத்தம் த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸ அயம் ஶ்லோக: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாம்ஶே ஷஷ்டேத்யாயே இந்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் பருந்தாவனம்-செறிந்திறகாடு, பகவதா விசித்ரஸக்திமானாய், அக்லிஷ்டகர்மனாய் க்லேஸமவிரா பலவத்காம ஸாதகனாய், க்ருஷ்ணேந - "க்ருஷிர்பூவாசக: ஶப்தோணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்பாவயோகாச்ச க்ருஷ்ணோ பவதி ஸாஸ்வத:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற குணயோகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனாலே, ஸம்பேக — அவ்யாஜேந, மநஸா - ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநேந, த்யாதம் - விஷயீக்ருதம், ஸ்வாமவ்ருத்திம பஸூவ்ருத்தியை, அபிஸஸ்தா ஆபிமுக்யேந ஆசைப்பட்டிலவனென்றபடி. இத்தால், கோவ்ருத்தியே பலமென்றதாயிற்று 'உதபக' இத்யாதி - உத்பந்நஸஸ்ய: கோமலத்வாங்குரத்திபர: நவஸஸ்ய அகஸ்தாத்ருஷ்டத்வ ப்ரஸங்க, ஸத்தலாந்தரீய கோமலஸஸ்யபாஸ்தர வைலக்ஷண்யம் வயஞ்ஜயதி இந்த வசனத்தை இங்கேயெடுக்கையாலே இவருடைய ஜ்ஞானத்துக்கு வ்யாஸாதி பரமருஷிகளுடைய ஜ்ஞானத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யமும், அந்த ஜ்ஞானத்துக்கு பகவந்நிர்ஹேதுகத்வமும் தோற்றுகிறது 'ஸஷ்பாட்ய' மென்று தாத்தாதுவாதமாதல், பருந்தாவந விசேஷணத்வ விவக்ஷயாவாதல், நபும்ஸகலிங்க ப்ரயோக: நிர்ஹேதுகத்வப்ரகாஸநார்த்தமாகவும் கோவ்ருத்திவ்யஞ்ஜகதாக்ஷணம் ஈஶ்வரனுக்கு அபிமதமென்கைக்காகவும் கோவ்ருத்யர்த்தபருந்தாவநகடாக்ஷமே த்ருஷ்டாந்தத்வேனோபாத்தம் 'பருந்தாவநகடாக்ஷத்துக்குப்போலே பரம்பரயா ப்ரயோஜநம் தார்ஷ்டாந்திகத்திலுண்டோ' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தத்த்வங்களை விஶதமாக' என்று விஶதமாக அறிகையாவது — ப்ரத்யக்ஷஸமானாகாரவைஶத்ய யுக்தமாம்படி அறிகை இத்தால், ஆழ்வார்க்கு ஜ்ஞானத்தையுண்டாக்கி, தந்முகேந ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தத்த்வஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி, தத்உஜ்ஜீவநரூபஸ்வப்ரயோஜந லாபார்த்தமாகவும், "தென்னாவென்னும்" இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்த ஶ்ரவணஜநிதாநந்தார்த்தமாகவும், "தொண்டாக்கும்" இத்யாதிப்படியே தத்ப்ரபந்தமுகேந ஸர்வஸம்ஸாரிகளை க்ருதார்த்தராக்குகைக்கும் கடாக்ஷித்தானென்றபடி.

"தத்த்வங்களை விஶதமாக அறியவல்லராம்" என்கைக்கு 'தத்த்வங்களில் ஸந்தேஹமுண்டோ' என்ன தத்த்வவிஷயமான விப்ரதிபத்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு "மதாந்தரத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று" என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார், 'இதர தாஸநங்களில்' இத்யாதி 'பதினாறு, ஆறு' என்றது வக்ஷ்யமாண தத்த்வத்ரயவிருத்தாகாரம் ப்ரமாணப்ரமேயஸம்ஶய ப்ரயோஜந த்ருஷ்டாந்த ஸித்தாந்தாவயவ தர்க்கநிர்ணயவாதஜல்ப விதண்டாஹேத்வாபாஸச்சல ஜாதிநிக்ரஹஸ்தாநங்களாகிற தத்த்வங்களைப் பதினாறென்பார்கள் நையாயிகர்கள் த்ரவ்யகுணகர்மஸாமாந்ய விஶேஷஸமவாயங்களாகிற தத்த்வங்களாறென்கிறவர் வைஶேஷிகர் 'பஹுப்ரகாரங்களிலே' வக்ஷ்யமாணதத்கமதப்ரகாரங்களிலே இத்தால், இவ்விடத்தில் பஞ்சவிம்ஶதி தத்த்வவாதிகளான ஸாங்க்யர், இதரோபேஶ்வரனையும் கூட்டி ஷட்விம்ஶதி தத்த்வவாதிகளான யோகிகள், அந்த இருபத்தஞ்சோடே "நியதி காலம் ராகம் வித்யை கலை மாயை ஶுத்தவித்யை ஈஶ்வரன் ஸதாஶிவன் ஶக்தி ஶிவன்" என்கிற பதினொன்றையுங் கூட்டிக்கொண்டு முப்பத்தாறு தத்த்வமென்கிற பாஶுபதர்; "பஞ்சஸ்கந்தம், த்வாதஶாயதநம், அஷ்டாதஶதாதுக்கள், தத்த்வம்" என்கிற பௌத்தர், "ஜீவன் தர்மாதர்மங்கள் புத்கலம் காலாகாஶங்கள் தத்த்வம்" என்கிற ஜைநர், முதலான மற்றுமுண்டான தத்த்வஸங்க்யா விவாதகாகளெல்லாரும் விவக்ஷிதர் விப்ரதிபத்தி, விருத்தப்ரதிபத்தியாதல்; விவிதப்ரதிபத்தியாதல் இங்கு தத்த்வவிப்ரதிபத்தி சொன்னது - உபாயோபேய விஷய விப்ரதிபத்திகளுக்கு உபலக்ஷணம்; மேல் ப்ரஸ்தாராதாருகுணமாக இங்கு விப்ரதிபத்தி - வாதிவிப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி

எங்ஙனேயெனனில், — லோகாயதிகன பருதிவயாதிபூதங்கள நாலினுடைய கூட்டரவிலே

பர — லோகாயதிகன இத்யாதி — "அத லோகாயதா:, ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோவாயுரிதி தத்த்வாநி, தேப்யஶ்சைதந்யம் கிண்வாதிப்யோ மதஶக்திவத்" இதி பார்ஹஸ்பத்யஸூத்ரம். அஸ்யார்த்த:- அத்ராயமபிஸந்தி: ஸுராசார்யஸ்ய வ்ருத்தே "யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேந்நாஸ்தி ம்ருத்யோரகோசர: | பஸ்மீபூதஸ்ய தேஹஸ்ய புநராகமநம் குத:" "யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேத்" இதி லௌகிகாபிநந்திதார்த்தோபதேஶாத், அர்த்தகாமயோ: புருஷார்த்தத்வப்ரதிபாதகநீதிகாமஶாஸ்த்ராநுஸாரித்வாத், அலௌகிகார்த்தப்ரதிஷேதாச்ச, லோகேஷ்வாயதா: - விஸ்த்ருதா இதி லோகாயதிகா இத்யுச்யந்தே ஏவம் லோகேஷ்வவிஸ்த்ருதிநீதம் சார்வாகஸ்ய மதம் - ப்ருதிவ்யாதயஶ்சத்வாரி தத்த்வாநி ப்ருதிவ்யாதிப்யோ விஶேஷேண (ப்ருதிவீதி) பரிணதேப்ய: ஸூக்ஷ்மபூதேப்ய ஏவ தத்த்வேப்ய: தேஹாகாரபரிணதேப்யோ ஹேதுப்ய: ஸம்ஸர்கவிஶேஷாத் தத்த்வேப்ய: தேஹே சைதந்யமுத்பத்யத இத்யர்த்த: தத்ர த்ருஷ்டாந்தமாஹ - கிண்வாதிப்ய இதி (கிண்வாதிப்ய இதி) கிண்வ: - ஸுராப்ரக்ருதித்ரவ்யம்

ஏவம் சைதந்யவிஶிஷ்டதேஹ ஏவாத்மா, தேஹாதிரிக்த ஆத்மநி ப்ரமாணாபாவாத் - "தேஹஸ்தைவாத்மா ப்ரத்யக்ஷ: ப்ரதிபத்யதே, அஹம் ஜாநாமீதி ஜ்ஞாதாஹமஸ்மீதி ப்ரகாஶமாநோ தேஹ ஏவாத்மா ஸ்தூலோஹம் க்ருஶோஹமிதி ப்ரத்யக்ஷேண தேஹஸ்யைவ ஸ்தௌல்யாதியோகாத்; அதஸ்தத்ஸமாநாதிகரண்யாத் அயமஹங்காரப்ரத்யயோ தேஹ இத்யவஸ்யாத்யவஸீயதே" இத்யாஹு:, "ப்ருதிவ்யாதிஷு ஏகைகஸ்மிந் ப்ரத்யேகமவிஷ்டாநாத் ஸஹதீப்யாபரிஷ்டோ வ்யக்தசைதந்யஸ்யாபி ப்ரமேயஸ்வாவயவிநி ஸம்யோகவிஶேஷாத், தேஹாகாரபரிணாமஸம்ஶ்லேஷ விஶேஷாதேவ தேஹே சைதந்யஸ்யாபிவ்யக்திரேவ ஜாயதே; நநு வஹ்நிஜநிதமாத்யவயவஸம்யோக ஸம்பாதித பாகவிஶேஷ: பரிணாமஹேது:, த்ரவ்யகாதிக்ரமேண காரணமாத்ரோபாதாநஸ்ய வஸ்து ஆரம்பக இதிவேது, ப்ராணாபாநவாக் ஏவ, ஸிதாஸிதாதிதர்ஶநாத் ப்ரத்யக்ஷஸித்த்யோர்நஸதி சித்ரமேவ விஶேஷமாத்ரம் ததாரப்யதே ஸ்வாத்மபூதமேவ ஸதோ நா: கதம் காரணமாத்ரோபாதேயத்வமப்யுபேயேத? நநு த்ருஶ்யஸ்ய தேஹஸ்ய கதம் த்ருஷ்டாந்தத்வேந, கோவிரோத: ஏததேவ - யதேகஸ்யாம் க்ரியாயாமேகஸ்ய கர்த்ருத்வம் கர்த்ருத்வநஷ்டாத இதி யதேவம் வ்யதிரேகவாதேவாத்மாதிரிக்தத்வம் ஸித்த்யேத்? ஸ்தேவ மதாதிப்ருத:, ஸர்வதேஹ தேஹாத்வாதேரஸி அஸித, வரஸர்வோயிக்ரியாஸமவாயி-கர்த்தா, ஸ்வயமேவ தஜ்ஜநகஸாமக்ரீஸ்வரூபஸ்ய கர்த்ருத்வமேவ நாஸ்தீதி நவாந்யநாந்யோந்யாவகாஶ: அதோ தேஹ ஏவாத்மேதி பாஹ்யமதாநுஸாரிண:" இத்யேவ மதம்

தத்த்வத்ரயவிவரணே "ஸ்வதந்த்ரா ஏவ தத்த்வாநி பூதாநி சத்வாரி" இதி ஸ்வதந்த்ரவாதிநாமவிஶேஷேண ஸௌத்ராந்திகவைபாஷிகா: ப்ருதிவ்யாதிதத்த்வ தத்

லோகாயதிகன் சார்வாகன் அவன் மதத்தில் ஆகாசத்தோடேகூட பூதபஞ்சகவாதிகளுமுண்டு, ஆகையாலே, தத்த்வசதுஷ்டய பஞ்சகவிஷய க்ரந்தங்களுக்கு விரோதமில்லை கூட்டரவு-ஸமுதாயம் கிண்வாதிப்யோ மதசக்திவத் காமுகபல தாம்பூலதளாத்யவயவ ஸமுதாயே ராகோதயவத் பூதசதுஷ்டய ஸமுதாயத்தில் சைதந்யமென்று ஒரு தர்மம் பிறக்குமென்றபடி.

சைதந்யமென்று ஒருதர்மம் பிறக்கும்; அதுக்கு உண்டான ஸுகதுக்கங்களே ஸ்வர்க்கநரகங்கள்; அவற்றினுடைய பிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவ்வருக்கு ஒன்றுமில்லையென்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம் ; ஆர்ஹதன் கார்யகாரணரூபத்தாலே ஜகத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நாபிந்நமும் ஸத்யா

[illegible]

'அதுக்கு' இத்யாதி — [illegible]

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி — ஸ்ரீபாஷ்யே [illegible]

'அதுக்குண்டான' இத்யாதி — [illegible]' என்றதைப்பற்ற அதுக்கு - கட்டரவுக்கு சைதந்யநசிக்கும் - சைதந்யநாசமே மோக்ஷமென்றபடி. 'அவ்வருக்கு ஒன்றுமில்லை' என்ற அநந்தரம், 'என்றுள்ள' என்ற சேஷம் இல்லையாகில், லோகாயதிகனென்கிற ப்ரதமாந்தபதம் அந்வயியாது இப்படி அவன் சொன்னது ப்ரயோஜநாந்தமோ?என்ன — அருளிச்செய்கிறார், 'என்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம்' என்று இதைப்பற்றவிறே அவனுக்கு லோகாயதிகனென்று பேராயிற்று, லோகே ஆயதம் விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமேவ மதம் யஸ்ய ஸ:-லோகாயதிக: என்று வ்யுத்பத்தியாகையாலே

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி—ஆர்ஹதன் ஜைநன் ஸத்யாஸத்யம் விகாரிதவாவிகாரிதவங்கள்; ஸத்தவாஸத்தவமென்னவுமாம் இல்லையாகில், நித்யாநித்ய என்றதோடு புநருக்தமாம் [illegible]'' என்ற பாஷ்யகாரர் திவ்ய ஸூக்தியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு அவன்மதத்தை உபந்யஸிக்கிறார் 'கார்யகாரணரூபத்தாலே' இத்யாதி

ஸத்யமுமாயிருக்கும், ஆத்மாக்கள் காமாநுரூபமான ஶரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே தனக்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

'ஆத்மாக்கள்' இத்யாதி "[illegible]" இத்யாதி த்ரவ்யம் தனக்கு தங்களுக்கு கொண்டிருக்கும் கொண்டிருப்பார்கள் மலதாரணாதிகளாலும் என்கிறவிடத்தில் ஆதிஶப்தத்தாலே, ஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி நிகம்பரதவ விஷயவைராக்யாதிகளை நினைக்கிறது மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞானத்தாலும் என்றது "[illegible]" என்கிற ஜ்ஞானகர்ம ஸமுச்சயத்திலே யென்றபடி ஆத்மஜ்ஞானம்-தேஹா

குப் பரிமாணமாகக்கொண்டிருக்கும்;ஸம்ஸாரம்அநாதி; மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியாநிற்கை மோக்ஷமாகிறது என்றான். பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு, வைபாஷிகன் பரமாணுஸங்காதமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷயஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேறோராத்மாஇல்லை; இதில் ஸ்திரத்வபுத்தி-ஸம்ஸாரம்;

ப்ர.—மலதாரணாதிகளாலும்:— [illegible]

'பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு' இத்யாதி - [illegible]

நிரிக்தஆத்மஜ்ஞாநம். "[illegible]" என்றதைப்பற்ற 'ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய்' இத்யாதி.

பௌத்தமதங்களில் - நாலுவிதமான பௌத்தமதங்களில். 'பரமாணுஸங்காதமாய் - பார்த்திவஆப்ய தைஜஸ வாயவீயபரமாணுஸங்காதரூபமாய். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் - க்ஷணிகமுமாய் இருக்கும் என்று அத்யாஹாரர்யம்; 'ஜ்ஞாநமும்' என்கிறவிடத்தில் சப்தத்தாலே. 'வேறோர் ஆத்மாவில்லை' 'ஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மா' என்

3(4)

க்ஷணிகபுத்தி - மோக்ஷம்என்றுன். ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்தாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச் செய்தே அநுமாநஸித்தம் ஜகத்து என்றுன்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞாநமே யுள்ளது; அதுவும் க்ஷணிகமேன்றிருக்கை மோக்ஷம்

ப்ர.— [illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-உ-உ-ச] [illegible]

[illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-உ-உ-ச] [illegible] [ஸ்ரீப-ஸூ-உ-அ] [illegible]

தபடி. ஸம்ஸாரம்-ஸம்ஸாரஹேதுக்ஷணிகபுத்தி - க்ஷணிகத்வபுத்தி. இதில்என்றதை அநுஷங்கிப்பது; இதில்- ஜகத்தில். மோக்ஷம்-மோக்ஷஹேது. ஜகத்விஷயகக்ஷணிகத்வப்ரகாரகபுத்திர்மோக்ஷஸாதகம் என்று னென்றபடி. 'அநுமாநஸித்தம்ஜகத்து'-கடம் ஸ்வாகாரத்தைஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப்போகையாலே ஜகத்து ஜ்ஞாந வைசித்ர்யாநுமேய மென்றபடி. இவ்விடத்திலே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

ப்ரமம் - ப்ரமஸித்தங்கள். மோக்ஷம் - மோக்ஷஹேது.

என்றான். மாத்யமிகன் ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் ப்ரமாதாவும் இவை யுண்டென்று அறிகை ப்ரமம், ஶூந்யத்தாலே ஶூந்யமென்று அறிகை மோக்ஷம் என்றான்.

ப்ர.— [illegible]

ஶூந்யத்தாலே - ஜ்ஞாநமும் ஶூந்யமாகையாலே; ஶூந்யத்வ ஸாதக ஹேது ஸத்தாங்கீகாரத்தில் பாதகமாலே ஶூந்யத்தாலே என்று கருத்து. ஶூந்யேந ஸாதநேந என்றபடி.

நையாயிக வைசேஷிகர்கள் - ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமாணுக்கள்; ஆநு மாநிகேஶ்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம் என்றார்கள்.

ப்ர.— 'நையாயிகவைசேஷிகர்கள்' இத்யாதி:—வேதாந்ததீபே [௨-௨-௨] "கிம் காணாதாப்யுபகத: பரமாணுகாரணவாத: ஸமீசீநோ யுக்தியுக்த:, உத நேதி ஸம்ஶய:. ஸமீசீநோ யுக்தியுக்த இதி பூர்வபக்ஷ:. அவயவஸம்யோகாதவயவ்யுத்பத்திதர்ஶநாதவயவாநாம் ச ப்ராசுர்யாப்யாம் ஸர்வதோஹீயமாநபரிமாணவிஶேஷதர்ஶநாதவயவாநாம் ச காஷ்டாऽவஶ்யாப்யுபகமநீயேதி பரமாணுஸித்தி:. தே ச கார்யாநுகுண்யேந சதுர்விதா: பரமாணவ: விபாகஜரூபாதிகுணைர்ஜ்ஞாதவ்யா ஸஹிதா: பரமேஶ்வராதிஷ்டிதா: த்வ்யணுகாதிக்ரமேண ஜகதாரபந்தே" இதி "மஹத்தீர்க்கவத்வா ஹ்ரஸ்வ பரிமண்டலாப்யாம்" [ஶா-மீ-௨-௨-௨] இத்யஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய பூர்வபக்ஷே கணபுங்மததயா பரமாணுகாரணவாத: ப்ரதிபாதித:. மோக்ஷவாதஸ்ய ச ஸமாந:. நிமித்தகாரணஸ்ய ததேவ ஶ்வரஸ்யாநுமாநஸித்தத்வம் ச, "ஜகத்ஸாவயவத்வேந கார்யம், கார்யஸ்ய ச ஸோபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாநப்ரயோஜநாபிஜ்ஞகர்த்ருகத்வா ஜ்ஜகந்நிர்மாணசதுர: கர்த்தா பரமபுருஷ: ஸித்யதீத்யேவம் ஜீவவிலக்ஷண ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்தி ஸர்வேஶ்வரோऽநுமாநஸித்த:" இதி "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" இத்யஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய பூர்வபக்ஷதயா தீபே [௧-௧-௩] அபிஹிதம். ஸம்ஸாரஸ்யாநாதித்வம் ஸர்வேஷாமபிமதம். ஈஶ்வரோபாஸ்த்யா அபவர்கஸித்திரித்யத்ர ஶ்லோகாஶ்ச [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௬] "க்ரியாப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷ மநுமாநமுபமிதி ||௧௬|| த்ரிவிதைரேபி: ப்ரமாணைஸ்து ஜகத்கர்த்தாऽவகம்யதே | தஸ்மாத்ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாணி கார்யாணி த்வஸ்யைவ த்வதீயே ||௧௭|| ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தேரீஶ்வரஸ்யாऽஸௌ ஸமவாயேந பரமேஶ்வர: | தத்ஸாதநமோக்ஷஸ்ய கரணோபாஸநாத்மக: ||௧௮|| கரணோபாஸநாத்தா பாஷாணவதவஸ்தித: | துஃக்ஸமாயுஜ்ய ஸுகாதிபோக்ஷ துஃக்கோச்சேதவதேவ ந: ||௧௯|| அத்யந்தஸம்ஸாரநிவ்ருத்திமோக்ஷமுக்திர்துஃக்யதேஜந:" இதி. தயோஸ்தத்ர நையாயிகவைஶேஷிகாநாம் பரமாத்மஸ்வரூப ஈஶ்வரோபாஸநா அபவர்கஸித்திருக்தா [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௫] "வைதிகவிஹிதம் கர்ம குர்வீதேஶ்வரத்ருஷ்டயே ||௧௯|| தத்ஸாதநாயோபேந ஶாந்தாந்தவிஜ்ஞாநதம்ஸ்யாத்" இத்யாரப்ய "மோக்ஷாபிலாஷமுக்த்யா த்யோபேநதிவாஸராதிதம் | அஷ்டாங்கயோகமப்யஸ்ய யமாதீநியமஸ்தயா ||௨௦|| ஆஸநம் ப்ராணாயாம: ப்ரத்யாஹாரோऽபி தாரணா | த்யாநம் ஸமாதிரித்யேவம் தத்த்வஜ்ஞோ விஷ்ணு

நையாயிக வைசேஷிகர்கள்: இவர்களிருவருக்கும் அர்த்தாந்தரத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்ததில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே இவர்களை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணுகிறார். உபாதாநகாரணம்-ஸமவாயிகாரணம். பரமாணுக்கள்-பார்த்திவாதி சதுஷ்டய பரமாணுக்கள். ஸம்ஸாரநாதித்வம் ஸர்வஸித்தாந்த ஸம்மதம். ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே- ஆநுமாநிகேஶ்வரோபாஸ்தியாலே. 'ஸுகதுஃக்க ஜ்ஞாநங்கள்' என்று பாடமானபோது, ஸுகமும் துஃகமும் ஜ்ஞாநமும் நசிக்கை மோக்ஷமென்று பொருள். 'ஸுகதுஃகங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம்' என்றது - "வைஶேஷிகவிஶேஷகுணோச்சித்திர்வ்யவஹாரமோக்ஷ:" என்றத்தைபற்ற. ஸுகதுஃகஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கையாவது - பாஷாண கல்பமென்றபடி.

பாசுபதன் - பரமாணுக்கள் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம்; ஆகமஸித்தேச்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஆகமமோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதிஸாரூப்யத்தை

[illegible] ॥௨௦௪॥ இதி. [illegible] உக்தா தம்ப்ரதிபத்தி:.

'பாசுபதன்' இத்யாதி:— ஸ்ரீ [illegible] இதி [illegible] [௩-௧-௧] இதி. [illegible] [௨-௨-௭] [illegible]

பாசுபதன் - பசுபதிமதநிஷ்டன். இவர்களிலே சிலர் பரமாணுக்களே ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாதாநகாரண மென்கிற ச்ருதப்ரகாசிகையோடு விரோதமில்லை. படியே ஆகமஸித்தேச்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆநிரீச்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்ததீபத்தோடும் விரோதமில்லை. ஆகமம் - பாசுபதாகமம். மாநுஷ்டாநத்தாலே-முத்ரிகாஷட்கதாரணத்தாலே. "[illegible]" இத்யாதிகள்கொள்வ,

பெறுகை மோக்ஷம் என்றான். ஸாங்க்யயோகிகள் - ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறது; அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்கு உண்டான அநாதிஸம்பந்தம் ஸம்

[illegible]

'ஸாங்க்யயோகிகள்' இத்யாதி:— [illegible]

ஸாங்க்யர் - கபிலாகமநிஷ்டர். ஸேஶ்வரஸாங்க்யனையும் நிரீஶ்வரஸாங்க்யனையும் சொன்னபடி. யோகிகள் - பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டராதல், ஹிரண்யகர்ப்ப மதநிஷ்டராதல். '[illegible]' என்னக்கடவதிறே.

ஸாரம்; ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் மோக்ஷம் என்றார்கள். பாட்டப்ராபாகரர்கள் - நித்யராய்

[illegible] இதி, [illegible] இதி [illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-உ-உ-க] இதி. (ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகோ மோக்ஷ இதி): [illegible]

'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதி:— [illegible] [ப்ர-ரு] [illegible] ||உ0க|| இதி. [illegible] இதி. [illegible]

ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த புருஷவிவேகம். 'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதியாலே குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார். “[illegible]” என்றதைப்பற்ற 'நித்யராய் அநேகராய்' இத்யாதி.

நேகராய் ஸர்வகதராய் அநாதிகர்மத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள்; ஜகத்து ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யம்; கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திரூபமோக்ஷஹேது; ஈஶ்வர ஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள் மாயாவாதி - நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ரமே மாயாசபளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்

[illegible] ஸம்ஸாரஹேதவ:. சதுர்தாபி ஶங்கரேணோக்தம் [ஸ-ஸி-ஸம்-வ்ய-சு] [illegible] ॥௨௦சு॥ இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-வ்ய-எ] [illegible] ॥௨௨௦॥ [illegible] ॥௨௨௧॥ [illegible] இதி. [illegible] - [இ - ஸ] [illegible] இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-வ்ய-சு] [illegible] ॥௨௦௫॥ இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-வ்ய-சு] [illegible] ॥௧௧சு॥ [illegible] ॥௧௧சு௭॥ இதி.

'மாயாவாதி' இத்யாதி:— [illegible] ஸஜாதீயவிஜாதீய [illegible] - விஜாதீயபேத:. [illegible] - ஸஜாதீயபேத:. [illegible]

'ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம்' என்கிற இடத்திலே "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது. 'கர்மாபூர்வம்' கர்மஜந்யாபூர்வம். அவர்கள் மதத்திலே அபூர்வம் இரண்டுவிதம்; நித்யாபூர்வம் என்றும், அநித்யாபூர்வம் என்றும். நித்யாபூர்வமாவது - பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டிதமான நித்யகர்மஜந்யாபூர்வம். அநித்யா பூர்வமாவது - பலாபிஸந்த்யநுஷ்டிதமான கர்மஜந்யாபூர்வம். அவற்றில் நித்யாபூர்வம் இவ்விடத்தில் கர்மாபூர்வஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'ஈஶ்வரஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள்' என்றது - "[illegible] | [illegible]" என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸத்பாவம்' - ஸத்தை.

இப்படி பூர்வபாக குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம்பண்ணி மேல் உத்தரபாககுத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார், 'மாயாவாதி' இத்யாதியாலே. நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரம் — விஶேஷமாவது பேதம். அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதங்கள். ஸஜாதீயபேதமாவது - ஜீவப்ரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது - அசித்ப்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகதபேதமாவது - ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி தத்குணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விஶேஷமாவது - இவையின்றிக்கே யிருக்கை. இம்மூன்று பேதமும் இல்லை யென்று, "[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன். சிந்மாத்ரம்

ஸாரம், "தத்த்வமஸி" (தத்த்வமஸி) இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்தப்ரமம்போகை மோ

[illegible]

என்கிறவிடத்திலே சிச்சப்தத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமும், மாத்ரசா - ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ரூபதர்மா பாவமும், ஏகதேஶேऽபி ஜடத்வராஹித்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வயம்ப்ரகாஶ மென்றபடி. இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷமானால் ஶஶவிஷாணம்போலே துச்சத்வம் ப்ரஸங்கியாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே "விநாத்ரு" என்கிறது. அதுதான் துச்சத்வ வ்யாவர்த்தகமிறே. மாயாஶபளம் - மாயாமிஶ்ரம். மாயை - அவித்யை. இதுதான் - ஆச்சாதிகாவித்யை என்றும், விக்ஷேபிகாவித்யை என்றும் த்விவிதம். ஆச்சாதிகாவித்யையாவது - ப்ரஹ்மதிரோதாநத்தைப் பண்ணுமது. விக்ஷேபிகாவித்யையாவது - திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாரூபஹாக்காகப் பண்ணுமது. 'தத்த்வமஸி' இத்யாதி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே - தத் - அந்தப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ, அஸி - ஆகாநிற்கிறாய், என்று சொல்லுகிற வாக்யஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. ஆதிஶப்தத்தாலே "ஸர்வம் கல்விதம்", "ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாதி வாக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

க்ஷம்என்றுன். பாஸ்கரீயன் - அந்தப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யோபாதிமிஶ்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம்; வர்ணாஶ்ரம தர்மோபேதமாய் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநபூர்வகமாயுள்ள உபாஸநாத்மகஜ்ஞா [illegible] ''தத்த்வமஸி'' [ஶாம்-உ-௬-௮] இத்யாதி [illegible]

'பாஸ்கரீயன்' இத்யாதி:— அந்த ப்ரஹ்மந்தானே [illegible] ''[illegible]'' இதி. [illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-௧-௧-௪] இதி. [illegible] (வாக்யஜந்யஜ்ஞாந பூர்வகேதி) - [illegible]

'அந்த ப்ரஹ்மந்தானே' என்ற தச்சப்தத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாத்ரத்தையே பராமர்ஶிக்கிறது; நிர்விஶேஷத்வாதிகளைப் பராமர்ஶிக்கிறதன்று, ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. உபாதியாவது - தேஹேந்த்ரியாதிகள். உபாதிக்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம். ஸ்வமதார்த்தஸாதக ப்ரமாணஸித்த்யர்த்தம் பந்தமோக்ஷாதி வ்யவஸ்தா ஸித்த்யர்த்தஞ்ச உபாதிக்கும் தத்கார்யபூத ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகரித்தான் பாஸ்கரீயன். வர்ணாஶ்ரமதர்மமாவது - வர்ணாஶ்ரமோசிதமான தர்ம மென்றபடி. வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாவது - ''தத்த்வமஸி'' இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநம். உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது - ''[illegible]'' இத்யாதி வாக்யவிஹி

ந்த்தாலே உபாதிநசிக்கை மோக்ஷம் என்றான். யாதவப்ரகாஶன்-அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம்;

[illegible] – “[illegible]” [ப்ரு-௨-௪-௫] [illegible]

‘யாதவப்ரகாஶன்’ இத்யாதி:— ‘அந்த ப்ரஹ்மந்தானே’ இதி. [illegible] “[illegible]” [௱௦-௨-௧௧] [illegible]

தமாய், ஜீவப்ரஹ்மபேத ஹேது பூதோபாதி நிவர்த்தகமாய், அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், வேதநத்யாநாதிஶப்தவாச்யமான ஜ்ஞாந மென்றபடி. உபாதி நஶிக்கை மோக்ஷம் என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித்யாத்யுபாதி நஶித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஶமான ஜீவதத்த்வத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஶமான ப்ரஹ்மத்தோடே ஏகீபாவம் - மோக்ஷ மென்றபடி. உபஹிதாம்ஶமாவது - கடாகாஶம்போலே உபாதியினாலே அவச்சிந்நமான அம்ஶம். ‘யாதவப்ரகாசன்’ இத்யாதி - அந்தப்ரஹ்மந்தானே யென்ற தச்சப்தம் - பாஸ்கரமதத்திற்போலே ப்ரஹ்மமாத்ரத்தையே பராமர்சிக்கிறது, நிர்விசேஷத்தைப் பராமர்சிக்கிறதன்று. அதுக்கு அடி, அந்தப்ரஹ்மம் சிதசிதீஶ்வரரூபேண பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமரூப விசேஷம் அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. ‘ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகம்’ என்கிறது - ஸந்மாத்ரப்ரஹ்மபரிணாமம் ப்ரபஞ்சமென்று அவனுக்கு அபிமதமாகையாலே. ‘ஸத்யமான’ - பரமார்த்தமான. ப்ரமமாவது - ஸ்வஸ்மாதபிந்நமான சிதசிதீஶ்வரர்களிடத்திலே பேதபுத்தி. ‘அதுக்குஉண்டான’ இத்யாதி-அந்தப்ரஹ்மத்துக்குஉண்டான தாத்ருஶபேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஹேது வென்றபடி. ‘ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே’ என்றது -

ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்திநாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம் என்றான். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமேன்கிற வைதிகஸித்தாந்தத்திற்காட்டில் ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தை கதிபயசக்திவிசிஷ்ட

ப்ர.— 'ஏகாயநன்' இத்யாதி:— (ப்ரஹ்ம ஜகத்காரணமித்யாதி.) அத்ர "யதோ வா இமாநி" [தை-ஆ-ந] இத்யாதி ச்ருதயோ விவக்ஷிதா:. நியந்தமேகமேவாநந்யமேவம ஸ்து ஏந ஏகாயந இதி நியந்தாய நாவஷ்டி. அயமபி க்ஷுத்ரத்ருஷ்டி:. கதிபயசக்தி விசிஷ்டத்வம் நாம - கதிபய ஸ்ரீசக்திவிசிஷ்டத்வம். ப்ரஹ்மணோ யாவத்யஸ்ஸந்தி, தாஸாம் ஸர்வாஸாம் லக்ஷ்மீரேவ ஹி ப்ரதாநசக்தி:. தஸ்யாஸ்ஸக்திஸ்வபாவத்வம்-சக்த்யந்தராணாமபி நிர்வாஹகத்வம். ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸர்வகார்யநிர்வாஹகத்வம் தஸ்யா ஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்ய ஏதத் ஸம்பந்தேநாக்ஷரத்வம் ச லக்ஷ்மீதந்த்ரே அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாயாம் ச ஸ்பஷ்டதரமேவாபிஹிதம்:-"சக்திபிஸ்ஸவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிபிர்வரா | ஆத்யம் சுத்தஸாஹஸ்ரஸ்ருஷ்டிசக்திபிராவ்ருதா | வ்ருதா த்விகுணாதிஸுதிவ்யாதி ஸ்திதிசக்திபி: | ததஸ்த்விகுணாதிஸம்ஹ்ருதிசக்திபி: | நாயிகா ஸர்வசக்தீநாம் ஸர்வலோகேச்வரீ", "ஏகம் தத்வம் ப்ரஹ்மஷாட்குண்யஸமிதம் ஸநாதனம் | ஸாவா ஸாவரசீ தஸ்ய சக்திரேகா அநபாயிநீ | தத்ரைகாதசிநீ திவ்யா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: | ஸர்வசக்த்யாத்மிகா சைவ உத்பத்தி காரணம் | நவசக்தி ததாசக்தித்ரயாந் நாநாவ்யவதிஷ்டதே | தத்த்வௌபவா ஸ்ரீக்ருதா வேதாந்தவாதிபி: | ஜகத்ஜந்மாதயாரேவ வைசிஷ்ட்யாவிவக்ஷிதா" இதி. ஏவம் ப்ரஹ்மண ஸர்வாதாவாநுசாரிணீம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வசக்தீநாம் நாயிகாம் லக்ஷ்ம்யாக்யசக்திமநாத்ருத்ய ப்ரஹ்மண ஸ்ருஷ்ட்யாதிசக்திவிசிஷ்டத்வமாத்ரேணாங்கீக்ருதா கதிபயசக்திவிசிஷ்டமேவ ஹி ப்ரஹ்மாங்கீக்ருதம்.

"வித்யாம் சாவித்யாம் ச" என்றத்தைப்பற்ற. 'ஸமுச்சயத்திநாலே' என்கிற இடத்தில்-ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமல்லது அங்காங்கிஹாவேந ஸமுச்சயமன்று; "கர்மணாம் ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தி:, ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்மப்ராப்தி:" என்றிறே அவர்கள் ப்ரக்ரியை; ஆகையாலே, விசிஷ்டம் பலமாகையாலே ஜ்ஞாநமும் கர்மமும் ஸமுச்சிதமாகவே ஸாதநமாகிறதென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் - "வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமச்நுதே" என்கிற ச்ருதி. இந்த ச்ருதியில் - ஸாதநத்வித்வபரம் பூர்வகண்டம்; உத்தரகண்டம்—ஸாத்யத்வித்வபரமென்று யாதவப்ரகாசமதம். அதில் பூர்வகண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் அங்காங்கிபாவேந வென்று பாஷ்யகாரருக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் அபிமதம். அதில் ப்ரயாஜாதிகளைப் போலே நிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநரூப கரணத்துக்குப் பலோத்பாதந தசையிலே அநுக்ராஹகத்வேந கர்மம் அங்கமென்று பாஸ்கரமதம்; பலகரணபூத ஜ்ஞாநோத்பாதகதயா ததங்கமென்று பாஷ்யகாரர் மதம். 'பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம்' என்றது கர்மஸாத்ய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி பூர்விகையாய் ஜ்ஞாநஸாத்யையான ப்ரஹ்மைகஸ்வரூப ப்ராப்தியாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷமென்றபடி. 'ஏகாயநன்' இத்யாதி: லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனை நாராயணன் ப்ராப்யனென்று அங்கீகரியாமையாலே, ஏகஏவ அயநம்-ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ ஏகாயந இதி வ்யுத்பத்த்யா மாத்வமதநிஷ்டனென்றபடி. மிதுநசேஷத்வம் அங்கீகரியாமையாலே இவனை 'ஏகாயநன்' என்று மிதுநாயநர் சொல்லுவர்கள். 'அதுவே' என்றது - பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் இல்லை என்னுமதுவே. 'விசேஷம்' என்றது - நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைப் பற்ற. 'கதிபயசக்தி விசிஷ்டமாகக் கொண்டான்' என்

மாகக்கோண்டானத்தனை; அதுவே அவனுக்கு விஶேஷம். ஆக, ஸித்தாந்தங்கள் பதினேழும் பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே வ்யர்த்தங்கள்.

நம் தர்ஶநத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று; அவையாவன - சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும். ப்ரகார ப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றேன்னலாய், ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவேன்னலாயிருக்கும். அசித்தாகிறது - குணத்ரயாத்மகமாய் நித்யமாய் விபுவாய் ஸததபரிணாமியாய் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதாபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரத்தை த்ருடமாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும்;

றது - ''நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோகைகஸாக்ஷிணீ'' என்று ஶக்தி ஶப்தவாச்யையான இவளையொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஶக்த்யந்தரவிஶிஷ்டமாக அங்கீகரித்தானென்றபடி. உதாஹ்ருத மதங்களை பாஷ்யாதிகளிலே தூஷிக்கையாலும் க்ரந்தவிஸ்தரபயத்தாலும் அவற்றில் தூஷணங்களை விட்டுத் தத்தூஷணபலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆக ஸித்தாந்தங்கள்' இத்யாதி. 'பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்'—லோகாயதமதம் தொடங்கி யோகிமதபர்யந்தம் பாஹ்யமதங்கள்; பாட்டப்ராப்ருதி ஏகாயநமதபர்யந்தம்குத்ருஷ்டிமதங்கள். 'வ்யர்த்தங்கள்'—''யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: । ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:'' என்கிற மநுவசநம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். ப்ரேத்யநிஷ்பலா: - பாரலௌகிக ப்ரயோஜந ஶூந்யங்கள்.

ஏவம்பரமதம்நிரஸ்ய ஸ்வஸித்தாந்தமாஹ-'நம்தர்ஶநத்துக்கு' இத்யாதி. 'நம்தர்ஶநத்துக்கு'-பரமவைதிகத்வேந பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத வ்யாவ்ருத்தமான நம்தர்ஶநத்துக்கு. அவை எவை என்னும் அபேக்ஷையிலே ''போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்'' இத்யாதி ஶ்ருதிச்சாயையாலே உத்தேஶிக்கிறார், 'அவையாவன' இத்யாதி. ''ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம'', ''ஏகமேவாத்விதீயம்'' இத்யாதியாலே தத்த்வம் ஒன்றென்று சொல்லாநிற்க, மூன்று என்கிறதென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரகார' இத்யாதி. 'ஐக்யம்' - அப்ருதக்ஸித்தி:. ப்ரகாரவாசி ஶப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே ''ஸர்வம் ப்ரஹ்ம'' என்றும், ''ஏகமேவ'' என்றும் சொல்லலாம்; ஆகையாலே, ஜாத்யாதிவிஶிஷ்ட கடம்போலே ப்ரகாரவிஶிஷ்ட ப்ரகாரி யொன்றாகையாலும், ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு அவாந்தர பேதம் உண்டாகையாலும், ஒன்றென்றும் மூன்றென்றும் சொல்லலா மென்றபடி. அநந்தரோத்திஷ்ட மாகையாலே புத்திஸ்தமான அசித்தை முந்துற நிரூபிக்கிறார், 'அசித்தாகிறது' இத்யாதி. ஈஶ்வரனை ப்ரத்யேகம் நிரூபியாமையாலே, நிரூபணீயங்களில் ஸங்க்ருஹீதம் இதுவேயிறே. 'குணத்ரயாத்மகமாய்' - குணத்ரயஸ்வபாவகமாய். ஆத்மஶப்தம் - ஸ்வபாவபரம். குணத்ரயஸ்வரூப மென்னில், ஸாங்க்யமதப்ரஸங்கம் வரும். ''த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்'', ''த்ரிகுணாத்தீர்ணாம்க்ஷேத்ரம்'' இத்யாதி ப்ரமாணம். 'நித்யமாய்' என்றது - ''அஜாமேகாம்'', ''நித்யா ஸததவிக்ரியா'' இத்யாதியைப்பற்ற. 'விபுவாய்' என்றது - ஸ்வகார்யபூத மஹதாதி ஸர்வகார்யவர்க்க வ்யாப்தியை அவலம்பித்தாதல், விவிதம் பவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமென்கிற வ்யுத்பத்தியை அவலம்பித்தாதல். 'ஸததபரிணாமியாய்' என்றது, ''ஸததவிக்ரியா'' என்றத்தைப் பற்ற. ''ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாம்'' இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஹேயதயாஜ்ஞாதவ்யமாய்' என்றது. உத்தேஶக்ரமாநுஸாரேண மேல் ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தைலக்ஷியாதொழிந்தது - சிதசித்ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ததுபயநியந்த்ருத்வேந அர்த்தாத் ஈஶ்வரஸ்வரூபமும்ஜ்ஞாதமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே' இத்யாதியாலும், 'இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதியாலும். 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே'இத்யாதி வாக்யம்-அசித்தினுடைய தாததீர்யபரம்.'இப்படி யிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி வாக்யம் - சித்தினுடைய தாததீர்யபரம். உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்ஶயதி - 'ஸம்ஸார' இத்யாதி.

இது த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக்கழித்துக்கோள்ளவேணு மென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும்; "[illegible]" (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:) என்றும், "[illegible]" (தைவீஹ்யேஷாகுணமயீ மமமாயாதுரத்யயா! மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே,'நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால்அவிழ்க்கப்போகாது; என்னையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கோள்ளவேணும்' என்றானிறே. அதுதன்னையே இவரும் "போல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு, சொல்லா யான் உன்னைச்சார்வதோர் சூழ்ச்சி" என்றாரிறே. "ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வஶக்தி கர்மாநுகுணமாகப்பிணைத்தபிணையை அவனையே கால்கட்டியவிழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனைகாண்" என்று பிள்ளைதிருநறையூரரையர்வார்த்தை. சேதநன் நித்யனுய்

ப்ர.— [illegible]

ஸ்ரீ [illegible]

"[illegible]" என்று ஸம்ஸார பந்த வ்யவஸ்திதிக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவென்று சொல்லுகிறது; ஸ்திதியாவது-ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. 'தைவீஹ்யேஷா' இதி: கீதாயாம்ஸப்தமே(அ)த்யாயே. தைவீ-க்ரீடாப்ரவ்ருத்தேநமயா நிர்மிதா. குணமயீ-ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணப்ரசுரா. மமைஷா-மத்ஸம்பந்திநீ. இயம், மாயா-விசித்ரகார்யகரீ. துரத்யயா-ஸர்வைரபிதுஸ்தரா. மாயாதரணோபாயமாஹ-'மாமேவ' இத்யாதி. தைவீத்யாதி ஶ்லோகார்த்தமாஹ-'நான்பிணைத்த பிணை' இத்யாதி. நான்பிணைத்த பிணை—தைவீமாயா. அவிழ்க்கப்போகாது-துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும் - தரந்தி. உபாத்தப்ரமாணாநுகுணம் அநுஷ்டாநோபபத்தீ தர்ஶயதி - 'அதுதன்னையே இவரும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பொல்லா' இத்யாதி: பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - பொல்லாத சரீரத்தின் த்ருடபந்தத்தை. அறுக்கலறு - அறுக்க வேணுமென்றால் என்னால் அறுக்கப்போகாது. யான் உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி சொல்லாய் - இனி நான் உன்னைக் கிட்டுவதோருபாயம் நீயே சொல்லா யென்றபடி. குருவி-பக்ஷிவிஶேஷம். வைஷம்யாதிகள் வாராமைக்காக 'கர்மாநுகுணமாக' என்றது. "[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற,'நித்யனுய்'

அணுவாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய் ஜ்ஞாநகுணகனாய் ஏகரூபனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவம் அமையுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும்; ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய குணாநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன்தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் இவற்றில் ஒன்றைஅறியிலும் "ஒண்டாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்கு

ப்ர.— ஸப்தமாத்யாயே உபதிஷ்டாஸு "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்." [உகூ] அஸ்யார்த்தோ பாஷ்யகாரேணாபிஹித:. ஜராமரணமோக்ஷாய - ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபதர்சநாய, மாமாச்ரித்ய யதந்தே தே தத்ப்ரஹ்ம விது:. தத்ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மசப்தேந நிர்திச்யதே. அத்யாத்மம் ச க்ருத்ஸ்நம் விது:. ஆத்மநி ஸம்பத்யமாநம் - அத்யாத்மம். தச்ச பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸநாதிகம். தத்ஸர்வம் ப்ராப்யதயா த்யாஜ்யதயா ச மோக்ஷாபிஜ்ஞாதவ்யம். (கர்ம சாகிலம் விது:) "பர்ஜந்யாதந்நஸம்பவ: யஜ்ஞாத்பவதி" [கீ-௩-௧௪] இதி ப்ரதிபாதிதம் யோஷித்புருஷ ஸம்பந்த: - கர்ம சாகிலம் - ஸாநுபந்தமநுஷ்டேயதயா பரிஹரணீயதயா ச மோக்ஷாபிஜ்ஞாதவ்யம் இதி.

என்றது. 'அணுவாய்' என்றது - "ஏஷோऽணுராத்மா", "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம்ஸ்யாத்" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய்' என்றது - "விஜ்ஞாநமய:", "ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம்" என்றத்தைப்பற்ற. ஜ்ஞாநஆநந்தலக்ஷணனாய் - ஜ்ஞாநத்வஆநந்தத்வங்களை ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களாக உடையனாய். 'ஜ்ஞாநகுணகனாய்' என்றது - "விஜ்ஞாதாரம்", "ஜ்ஞாநாதிவ்யாதிரேகோ:" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஏகரூபனாய்' - அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைகரூபனாய்; "அவிகார்யோऽயம்" இத்யாதி. 'பகவச்சேஷபூதனாய்' என்றது - "தாஸபூதா: ஸ்வத:ஸர்வே ஹ்யாத்மாந:" என்றத்தைப் பற்ற. பகவதேகநிர்வாஹ்யத்வரூபஸ்வபாவாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார், 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. "ஜராமரணமோக்ஷாயமாமாச்ரித்ய யதந்தியே । தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்மசாகிலம்" இதி கீதாஸு ஸப்தமேऽத்யாயே. ஜராமரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்றது - ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூப தர்சநாய என்றபடி. "ஆத்மஸ்வரூப தர்சநாய மாமாச்ரித்ய யே யதந்தி தே தத் ப்ரஹ்ம, க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மஞ்ச, அகிலம் கர்மச விது:" என்று அந்வயம். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபவாசி. 'அத்யாத்மம்' என்றது - ஆத்மநிஸம்பத்யமாந மத்யாத்ம மென்று பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸனைகளைச் சொல்லுகிறது. கர்மவென்று த்யுபர்ஜந்யாதி க்ரமேண "பர்ஜந்யாதந்நஸம்பவ:" இத்யாதி விதித யோஷித்புருஷ ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தின்பொருட்டு யாவர் சிலர் என்னை ஆச்ரயித்து யத்நம்பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் அந்த ப்ருக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மநிஸம்பந்தித்திருக்கிற பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸனைகளையும் அகிலமான த்யுபர்ஜந்யாதிக்ரமத்தையும் அறிவார்கள் என்றபடி. இத்தால், ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அறிவார்கள் என்றபடி. 'ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து' இத்யாதி வாக்யம் - ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல். ஆனால், ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யேகம அருளிச்செய்யாதே இப்படி அருளிச்செய்கிறதென்? என்ன, 'இவற்றில் ஒன்றை' இத்யாதி. இந்த வாக்யம் சிதசித்துக்களினுடைய அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரத்வ ப்ரதிபாதகபரம். அதாவது - ப்ரகாரவாசிசப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. 'ஒண்டாமரையாள்'

முணர்வு" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது; ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய꞉பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களைப்பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம்; "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்" (தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்" (தத்கர்மயந்நபந்தாய ஸாவித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரங்கர்ம வித்யாந்யா

ப்ர. — ஷஷ்டாம்ஶே பஞ்சமே பரவித்யாயாம் "ஸஞ்ஜ்ஞாயதே யேந தத³ஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம் [அஎ]". அஸ்யாயமர்த²꞉ ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யோக்தரீத்யா [பராஶரவசநம்] "அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; அநேந ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி꞉. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாத்யஶுத்திரஹிதம்; அநேந கர்மவஶ்யாஶுத்தபத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி꞉. பரம் நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வதோஷரஹிதம்; அநேந முக்தவ்யாவ்ருத்தி꞉. ஏகரூபம் - ஸமாப்யதிகரஹிதம்; அநேந நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி꞉. ஏவம்விதம் ப்ரஹ்ம யேநாகமோத்தஜ்ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, யேந ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந ஸந்த்ருஶ்யதே, யேந பரமபக்திதஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ப்ராப்யதே, தஜ்ஜ்ஞாநம் - ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம். ததோऽந்யதஜ்ஞாநமித்யர்த²꞉. "ஸஞ்ஜ்ஞாயதே" இதி பாடே அயமர்த²꞉, ஸ꞉ - பரமேஶ்வர꞉, யேந - தத்தத்தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே; தஜ்ஜ்ஞாநம் அஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம், தஜ்ஜ்ஞாநம். அதோऽந்யதஜ்ஞாநமிதி வாக்யபேதேந யோஜநீயம். "அஶ்ருதைகவிஶேஷா ஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்வயம்" இதி ந்யாயாத் ஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ததோஷத்வாதிகம் விஷயவிஶேஷக்ருதம் இதி. விஷ்ணுபுராணே ப்ரதமாம்ஶே ஏகோநவிம்ஶாத்யாயே ப்ரஹ்லாதவசநே "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயா

இத்யாதி - ஸுந்தரியாய் பத்மவாஸிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனொருவனையே நோக்கும் உணர்வு என்று பொருள். ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது - ஈஶ்வரன் ப்ரகாரியாகையாலே என்று கருத்து. உபாத்த ப்ரமாணார்த்தம் - 'ஜ்ஞாநமாகில்' இத்யாதி. 'ஒருவனையே நோக்குமதே யுணர்வு' என்று அந்வயித்து, அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் - 'பகவத்வ்யதிரிக்த' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்தில் பரவித்யையில் வசநத்தையும், ப்ரதமாம்ஶத்தில் பத்தொன்பதாமத்யாயத்தில் ப்ரஹ்லாதசரித்ரத்தில் வசநத்தையும் ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - 'தஜ்ஜ்ஞாநம்' இத்யாதி. "ஸஞ்ஜ்ஞாயதே யேந தத³ஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்". இதுக்கு அர்த்தம்: - அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; இத்தால், ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி꞉. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாத்ய ஶுத்திரஹிதம்; இத்தால், கர்மவஶ்யாஶுத்த பத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி꞉. பரம்நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வ தோஷரஹிதம்; இத்தால், முக்தவ்யாவ்ருத்தி꞉. ஏகரூபம்-ஸமாப்யதிக ரஹிதம்; இத்தால், நித்யஸித்த வ்யாவ்ருத்தி꞉. ஏவம்விதம் தத் ப்ரஹ்ம யேந ஆகமோத்தஜ்ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே யேந ஸாக்ஷாத்கார லக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந த்ருஶ்யதே; யேந பரமபக்திதஶாபந்நேந ப்ராப்யதே, தத் ஜ்ஞாநம்-ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம்; ததோந்யத் அஜ்ஞாந மென்றபடி. "ஸஞ்ஜ்ஞாயதே" என்று பாடமானால், ஸ꞉ - ஈஶ்வர꞉, யேந - தத்தத் தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந, ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே, தத்ஜ்ஞாநம் அஸ்த தோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலம் ஏகரூபம் - ஏகரூபமாயிருக்கும். தத் - ததேவஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநசப்தவாச்யம். அதோந்யத் அஜ்ஞாநமுக்தம் இத்யந்வய꞉. அஸ்ததோஷத்வாதிகம் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமானபோது ஏகவாக்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு விசேஷணமானபோது வாக்யபேதேந யோஜநீயம். "அஶ்ருதைகவிஶேஷா ஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்வயம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸ்ததோஷாதிகத்வம் விஷயவிஶேஷக்ருதம். "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸாவித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா

ஶில்பநைபுணம்) என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தையொழியக் கற்றவையெல்லாம் செருப்புக் குத்தக் கற்றவோபாதி. இப்படியிருக்கிற சிதசிதீஶ்வரர்கள்ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறியக் கடவாரொருவரும் இல்லை; இவற்றை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலு மில்லை; நித்யஸூரிகளிலு மில்லை. தம்படி தாமும் அறியார்; ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஒருஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து இந்தநன்மை நமக்குவருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமையாலே தாமும் அறியார்; இவரைப்போலே யிருப்பாரை ஸம்ஸாரத்திற் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; தன்குணங்கள் புறம்பு ஒருவ்யக்தியில் இப்படி பலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர். ''அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நுந்நிலையிடம்'' என்று உபயவிபூதியிலும் அடங்காதிருப்பர். ''விண்ணுளாரிலும்சீரியர்'' என்னும்படியாயிற்று இவர்நிலை; பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்

பரம்-வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்'' (௧௰) வ்யாக்யா- ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயே ஹிதம். ''கா தர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ - தத்கர்மேதி. யா விமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா- ஶாஸ்த்ராதிவித்யா ஶில்பநைபுணம். தத்கர்ம யந்ந பந்தாய, அவித்யா வித்யாஹ்யேவ மோக்ஷாய; அபரம் கர்ம- ப்ரவ்ருத்தி கர்ம'' இதி.

ஶில்பநைபுணம்'': இதுக்கு அர்த்தம், காதர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ—'தத்கர்ம' இதி. யாவிமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா வித்யா - அர்த்தஶாஸ்த்ராதிவித்யா சில்பநைபுணம்; யந் ந பந்தாய - வித்யாங்கத்வேந மோக்ஷாய யத், தத்கர்ம: அபரம் - ப்ருவ்ருத்திரூபங்கர்ம, ஆயாஸாய என்றபடி. இவ்விடத்திலே ''ஜ்ஞாயாஹ்யஸநாநி'' இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். ''வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்'' என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'பகவத்விஷயத்தை யொழிய' இத்யாதி. ப்ரகாரமாத்ராவகாஹி ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநகல்பமென்றபடி. மேல் வைலக்ஷண்யாந்தரம் அருளிச்செய்வாராக ''தத்த்வங்களை விஶதமாக அறியவல்லாரம்படி'' என்று முன்பு சொன்ன ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை நிகமிக்கிறார் — 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. 'முதலாழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருமுண்டே' என்ன, 'இவற்றை' இத்யாதி. ''ததேவைஷ ஜ்ஞாத்ருவிஜ்ஞாணம் தநூம்ஸாம்'' என்பாரில் தலைவ ரென்றபடி. பூர்வோத்தர க்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்த்தியால் வந்த அநுபமத்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் — 'இவர்க்கு' இத்யாதியால். இவர்க்கு- 'தத்த்வத்ரயயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வக பகவதநுபவாநந்த ஸாகரத்தில் முழுகின இவர்க்கு. இவ்விடத்தில் ''மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே'', ''யாவர்நிகரகல்வானத்தே'' இத்யாதி கண்டுகொள்வது. அத்தை உபபாதிக்கிறார்—'தம்படி' இத்யாதி. யத்வா, துர்ஜ்ஞேயத்வரூப வைபவாந்தரம் 'தம்படி' இத்யாதி. தாமும்-பகவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாந விஶேஷத்தையுடைய தாமும், பரிச்சேதித்து அறிய மாட்டா ரென்றபடி. உபபாதநம் - 'ஒருஸாதநத்தை' இத்யாதி. ''வரவாறொன்றில்லையால்'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நித்யஸூரிகளில் வ்யாவ்ருத்த ரென்றபோதே ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்த ரென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமாயிருக்க, இப்படி விஶேஷித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார்— 'ஸம்ஸாரிகளில்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - 'அடியார்' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில் ப்ரமாணத்வயத்தாலே கலவியும் பிரிவும் மாறிமாறி வருகையாலும் மேட்டுநிலத்திலே பகவதநுபவம் பண்ணுகையாலும் என்று நித்யஸூரிவ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுத்வயம் பலிதமாகிறது. அதவா, இவர் இவ்விபூதியிலே யிருக்க உபயவிபூதியிலும் அடங்காத தன்மையராகக் கூடுமோ? என்ன, 'விண்ணுளார்' இத்யாதி யாதல். அடியார் இத்யாதிக்கு - தாஸபூதர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டமோ? பூமியோ ? உங்களுடைய வாஸஸ்தாநமென்று பொருள். ''பாற்கடல் பாம்பணைமேற் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்'' என்கிற பாசுரத்துக்கு - திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேலே

கான தேசத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்களைப்போலன்றே, அவ்வநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கிறவர்கள். "கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஸ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்திமைத்ரேயபாஷண்டோபஹதாஜநா:" (கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஸ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்திமைத்ரேயபாஷண்டோபஹதாஜநா:) என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே பகவத்ருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதல்ல. "துர்ல்லபோமாநுஷோதேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபிதுர்ல்லபம்மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஸநம்" (துர்ல்லபோமாநுஷோதேஹோ தேஹிநாம்க்ஷணபங்குர: | தத்ராபிதுர்ல்லபம்மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஸநம்) என்கிறபடியே முதல்தன்னிலே மநுஷ்யஶரீரம் கிடையாது; பெற்றாலும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனென்று அவனைப்பெறுகைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதோரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணு மென்னும்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறவாது; இது உண்டாகிலும் உண்டாம், பாகவதஶேஷத்வம் உண்டாகா தென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே; "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி

கண்வளர்ந்தருளும் சீதரனைத் தொழுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிலும் ஶ்ரேஷ்டராயிருப்பர்க ளென்று பொருள். எடுத்தபாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - 'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி. அதவா, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அந்நபாநாதிகளே தாரகாதிகளாகையாலே அவர்களைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தராகிறார்; நித்யஸூரிகளைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தரானபடி எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்—'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி என்னவுமாம். தேசதோஷத்தாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான அளவன்றிக்கே காலஸ்வபாவத்தாலும் மேட்டுநிலமென்கிறார், 'கலௌஜகத்பதிம்' இத்யாதி. அதவா, ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரான இது சேதந ஸுக்ருதபல:மென்கைக்காக, ஸம்ஸாரதோஷ பூயஸ்தையை பஹுமுகமாக உபபாதிக்கிறார்— 'கலௌ' இத்யாதியாதல். இந்த வசநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே ஷஷ்டேம்ஶே ப்ரதமேத்யாயே. ஜகத்பதித்வாதி விசேஷணங்கள் ப்ரத்யேகம் அர்ச்சநஹேதுகர்ப்பங்களாய் அப்ராப்தத்வ தேஶகாலாதீதத்வஉபகரண ஸம்பத்ய்யபாவ கரணசிஷ்ணுஸாமர்த்யரூபாநர்ச்சநஹேதுநிவாரகங்கள். பாஷண்ட: - பாபஷண்ட:; யத்வா, காணுதஶாக்யாதி பாஷண்டை ருபஹதா: - தத்ஸஹவாஸாதிநா ப்ரதிஹதபுத்தய: என்றபடி. "யேதுஸாமாந்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் | தேவைபாஷண்டிநோஜ்ஞேயா ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருதா:" இத்யாதி. 'கலௌ' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்ருசி:துர்ல்லபை யென்னுமிடத்தில் பாகவதே ஏகாதஶஸ்கந்தே த்விதீயேத்யாயே ஸ்திதம் ஶ்லோகம் ப்ரமாணயதி— 'துர்லப:' இத்யாதி. இவ்விடத்தில் "ஜந்தூநாம்ஸஹஸ்ராணாம்ஸஹஸ்ரேஷ்வபிஸத்தம | கஶ்சித்பவேதமுமுக்ஷு: ப்ராணதம்ஸம்யாஸக" என்றது அநுஸந்தேயம். "வைகுண்டப்ரியதர்ஸநம்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்; அதாவது - வைகுண்டனென்று ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வேஸ்வர விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநம்; அதாவது - அவனே உபாயோபேயமென்கிற ஜ்ஞாநமென்னுதல்; வைகுண்டப்ரியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய், அவர்கள்விஷயதர்ஶநம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேஷிகளென்கிற ஜ்ஞாந மென்னுதல். தர்ஶநம் - ருசிரூபஜ்ஞாநம். இவ்வர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் — 'ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யன்' இத்யாதி. இன்னமும், வைகுண்டப்ரியன் - ஸர்வேஸ்வரனாய். அவன்விஷயமான தர்ஶநமென்றும்; வைகுண்டன் விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநத்தையுடைத்தானவனென்றும் பாகவததௌர்ல்லப்யபரமாகவும் அர்த்தத்வயமுண்டு; அந்த அர்த்தத்வயம் இங்கே அருளிச்செய்யவில்லை. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்வயமும் ஶாப்தம். 'தத்ராபி' - அதிதுர்ல்லப க்ஷணபங்குர தேஹயோகிஷுமநுஷ்யேஷ்வபி. ருசிதௌர்ல்லப்யத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் — 'மநுஷ்யாணாம்' இத்யாதி. இதம் கீதாஸு ஸப்தமேத்யாயே. அஸ்யார்த்த:— மநுஷ்யாணாம் - ஶாஸ்த்ராதிகார யோக்யாநாம், ஸஹஸ்

ஷிஃயெ | யதகாஃஷிஷிஸாநாம் கஸ்ழிநாம்வெத்திதத்தத꞉" (மநுஷ்யாணும்ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததிஸித்தயே | யததாமபிஸித்தாநாம்கஶ்சிந்மாம்வேத்திதத்த்வத꞉) என்று ஸர்வேஶ்வரன் தானும் அருளிச்செய்தான்.

இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரான இது சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று. "தடதாவிஜஜமத்ஷ வொயாயாவ்ருதஹா நுநா" (ததோகில ஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் வந்து அவதரித்தாற்போலேயாயிற்று, ஆழ்வார் வந்து அவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கோண்டாயிற்று இருப்பது. அப்படியே இவரும் "ஊருநாடு

ரேஷு கஶ்சிதேவ ஸித்திபர்யந்தம் யத்நம் கரோதி. ஸித்தாநாம் யததாமபி - ஸித்திபர்யந்தம் யதமாநாநாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ மாம் ப்ராபகத்வேந வேத்தி. மாம், ப்ராபகத்வேநவிதித்வா மத்தஸ் ஸித்தயே யத்நம் கரோதீதியாவத். புந꞉ "தத்த்வத꞉" இதி விஶேஷணாத் மத்வேத்த்ரூணும் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ மாம் தத்த்வதோ வேத்தி: ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச வேத்தி. ந கஶ்சிதித்யபிப்ராய꞉. "ஶாம்தூவெஷநகஶ்ஷந" இதிஹி வக்ஷ்யதீத்யர்த்த꞉.

எவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் திருவவதரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, சேதநருடைய ஸுக்ருதமென்கிறார்—'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' இத்யாதி. ஸுக்ருதபல மாயிற்று என்றவிடத்திலே - "ஹவஹயாஹிதஜநஹாமயெயமெவஹவஹாவிதாவதாமணெநவாஶகாரணிகெநஹமவதா ஹாஷ்யகாரெண" என்றது அநுஸந்தேயம். யத்வா, அயம் சேதநஶப்தோ ப்ரஹ்மவத்பர்யந்த ஸகலசேதநபர꞉. ஸுக்ருத ஶப்தமும் யதாயோக்யம் ஶோபந கர்மபரம். 'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' என்று தொடங்கி, எல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது' என்னுமளவுக்கு 'ப்ரபந்தத்தினுடைய ஸர்வோபஜீவ்யதையிலே நோக்கு' என்று பரிஷ்காரம். ஸுக்ருதபலமென்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— 'ததோகில' இத்யாதி. "தெவகீவூவெஸந்யாயா ஶாஷிஹூத ஜஹாத்நா" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஶே த்ருதீயேத்யாயே. 'சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று' என்றவிடத்தில் சேதநஶப்தம் பத்தசேதந பரமானல், ஶ்லோகத்தில் ஜகச்சப்தமும் பத்தசேதநபரம்; அது பகவத்பர்யந்தாகிலசேதந பரமானல், இதுவும் - கச்சதி ப்ராப்நோதி ஸ்வாபீஷ்டாந்என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அகில சேதநபரம். பத்ம꞉ - பத்மபதேஷுவிகாஸ꞉; சேதநபக்ஷே ஆஹ்லாதரூபம் ஜ்ஞாநம். போதஜநகத்வம் - பத்தசேதநவிஷயே, ரஜஸ்தமோமூல பாபநிபர்ஹண பூர்வக ஸத்த்வவிவர்த்தநேந கீதாப்ரபந்தாதிபிஶ்ச; நித்யமுக்தவிஷயே மங்களாஶாஸநபர ஸம்பாதநாத் குணசேஷ்டிதாதிபிஶ்ச. ஸ்வஸ்யஆஹ்லாதகரத்வம்-சேதநோஜ்ஜீவயித்ருத்வமுகேந. ஸூர்யனிலும் இவனுக்கு ஏற்றமுண்டென்று 'மஹாத்மநா' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்—'ஆதித்யன்' இத்யாதி. பாநுரிவாச்யுத இத்யுபமிதஸமாஸ꞉, அந்யதா அச்யுத ஏவ பாநு ரிதி ரூபகஸமாஸே "மஹாத்மநா" என்கிற விஶேஷணத்துக்கு அநந்வயம் வரும்; விஶேஷணாநாம் ப்ரதாநாந்வய வ்யுத்பத்தே꞉. இனி, இவ்விடத்தில் மாஹாத்ம்யமாவது - ததநிவர்த்யாந்தகாரநிவர்த்தகத்வமே என்றபடி. 'ஆந்தரமான அந்தகாரத்தை' இதி: பத்தசேதநபரத்வே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்; நித்யமுக்தபரத்வே 'அகால கால்யமான வஸ்து காலாதீநவிரோதிபஹுள தேசத்தி லிருக்கிறது; என்வருகிறதோ? என்னும் ப்ரேமகார்யாந்தகாரம். அத்தை ஶௌர்யவீர்யபராக்ரமாதிகளாலே நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. பகவத்பரத்வே, 'என்னுடைய சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூப க்ருஷி பலிக்கிறதோ இல்லையோ' என்னும் ஆகுலஹ்ருதயத்வரூபாந்தகாரம்; அத்தை நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. 'அப்படியே இவரும்' என்கிறவிடத்தில் "தமோஶோபாஹ்யம்விநஶ்யந்து வாவகாஷிருலநியள|ஸவாஹ்யாஹ்யஹமெஞ்வவிஷஹகாகஸநியள" என்கிறபடியே பாஹ்யாப்யந்தரதமோநிரஸநபூர்வகமாக ஸ்வாதிஶயத்தை எங்கும் உண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பரென்கிற அர்த்தம்கண்டுகொள்வது; த்ருஷ்டாந்தாநுகுணமாக. இவ்விடத்தில் பாஹ்யதமஸ்ஸாவது - ரஜஸ்தமோமூலதயா அஜ்ஞாநகல்பமான யதார்த்தஜ்ஞாநவிரோதிபூத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணஜந்யஜ்ஞாநம். 'ஊருநாடும்' இத்யாதி-ருக்பர

முலகமுந்தன்னைப்போல்'' *''மரங்களுமிரங்கும்வகை'' என்றும், †''பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்'' படியாயும் ‡''கேட்டாரார்வானவர்கள்'' என்றும், $''பண்ணார்பாடலின்கவிகள்யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடித் தென்னாவென்னுமென்னம்மான்'' என்னும்படி இப்படியே தம்முடைய நன்மை எங்குமுண்டான எல்லார்க்கும் உண்டாம்படிபண்ணிக்கொண்டாயிற்று இருப்பது. ''ஹஸிதம் ஹாஷிதம் சைவ கதிர்யாயச்சசேஷ்டிதம் | தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபஶ்யதி'' (ஹஸிதம்ஹாஷிதஞ்சைவ கதிர்யாயச்சசேஷ்டிதம் | தத்ஸர்வம்தர்மவீர்யேணயதாவத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி) என்கிறபடியே ¶ (ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே இவரும்) பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை யுடையராயிருப்பர். ''ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்'' (ஜ்ஞாநீத்வா

மஸ்தரும் தேஶஸ்தரும் லௌகிகஜநமும் பகவத்ப்ரேமாந்தரான தம்மைப்போலே தஜ்ஜ்ஞாநப்ரேமாந்தராம் படி. அசேதநமான வ்ருக்ஷங்களும் ஜ்ஞாநப்ரேமாந்த்யத்தாலே ஆர்த்ரமாய் சிதிலமாய்க் கூப்பிடும்படி. பால்போலே இனியதமிழில் நிரூபகரும் இசையறியுமவர்களும் பக்தருங் கொண்டாடும் ஆயிரம். இப்ப்ரபந்தத்தைக் கேட்டு நித்யரும் முக்தரும் த்ருப்தராகார். ஸ்வரத்தால், பூர்ணமான பாட்டு ரூபமான இனிய கவிகளைத் தனக்கு ப்ரகாரபூதனான யானைக்கொண்டு ஸ்தவ்யனான தன்னை ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானே பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையானாயிருக்கிற என்ஸ்வாமியானவன் பாட்டில் ரஸாதிஶயத்தாலே தென்னாவென்று ஆனத்தி வையாநிற்கு மென்று பொருள். என்னும்படி-என்று சொல்லும்படி. தம்முடைய நன்மையாவது-ப்ரபந்த நிர்மாணத்தால் வந்த அதிசயம். அது எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணுகையாவது - அந்த அதிசயம் நாகரஜாநபதலௌகிகஜநவிஷயத்திலும், ஸ்தாவரவிஷயத்திலும் ஜ்ஞாநரூபப்ரேமம்; நித்யமுக்தேஶ்வர விஷயத்தில் நிரதிசயாநந்தரூபம்; பக்தவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநநிரதிஶயாநந்தரூபம்; த்ரவிடஜ்ஞ ராகநிஷ்ட விஷயத்தில் ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிஶயாநந்தரூபம். இப்படி ஸ்வப்ரபந்தநிர்மாண ஜநிதமான ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிசயாநந்தரூப ஸ்வஸம்பந்த்யதிசயம் யதாயோக்யம் ஸகலதேஶவர்த்தி ஸகலசேதநர்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. 'சேதனர்பண்ணின ஸுக்ருதபலம்' என்கிறவிடத்திலே சேதநசப்தமும், 'ததோகில' இத்யாதி வாக்யகத ஜகச்சப்தமும், பத்தசேதநமாத்ர பரமானபோது 'கேட்டாரார் வானவர்கள்'', ''தென்னாவென்னு மென்னம்மான்'' என்கிற இரண்டும் அதிசயபரம். இப்படி ''ஶ்ரியஃபதியாய்'' என்று தொடங்கி ''இவ்வாழ்வார்'' என்னுமளவாலே, ப்ரபந்தத்துக்கு தத்வஜ்ஞாந மூலகத்வமும் க்யாத்யாதி மூலகத்வாபாவமும் சொல்லி, ப்ரபந்தத்தினுடைய உபாதேயதையை ஸமர்த்தித்து, ''இப்படியிருக்கிற'' என்று தொடங்கி ''பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது'' என்னுமளவாக ஸர்வோபஜீவ்யதையை ஸமர்த்தித்துநின்றார். ''இனிமேல் ப்ரபந்தமூலதயா ப்ரதமவாக்ய விவக்ஷித ஜ்ஞாநபக்தி வைபவத்தை உபபாதிக்கிறார்—''ஹஸிதம்'' இத்யாதி'' என்று பரிஷ்காரம். யத்வா, ஜ்ஞாநவைபவத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— 'ஹஸிதம்' இத்யாதி; பாலகாண்டே த்ருதீயஸர்க்கே. ஹஸிதம் - ஹஸநம்: பாஷிதம் - பாஷணம்: நபும்ஸகே பாவேக்த:. தர்மவீர்யேண - சதுர்முக ஸங்கல்பாநுக்ருஹீததபோபலேந. அநந்யப்ரயோஜநத்வரூப வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'ஜ்ஞாநீது' இத்யாதி: அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தால் பலிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறாராதல். 'ஜ்ஞாநீது' இத்யாதி: ''ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப | உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்'' இதிகீதாஸுஶப்தமே. ஜ்ஞாநீ-பகவத்ப்ராப்திகாம:. ஶ்லோகத்தையெல்லாங் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்- 'ஐஶ்வர்யம்' இத்யாதி. ஆர்த்த: - ப்ரஷ்டைஶ்வர்யகாம:. அர்த்தார்த்தீ—அபூர்வைஶ்வர்யகாம:. ஆக, இரண்டும் ஏகாகாரமாகையாலே ஐஶ்வர்ய மென்கிறார். ஜிஜ்ஞாஸு: - ஆத்ம ப்ராப்திகாம: என்று அர்த்தமாகையாலே, 'ஆத்மலாபம்' என்கிறது. உதாரா: - ஸர்வ ஏவைதே மாமேவோபாஸதே இத்யுதாரா:, வதாந்யா:. யே மத்தோ யத்கிஞ்சிதபி க்ருஹ்ணந்தி, தேஹி மம ஸர்வஸ்வதாயிந:. ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம் | ஆஸ்திதஸ்

* திருவாய்மொழி - ௬, ௫, ௧. † ஷை - ௧, ௫, ௧௧. ‡ ஷை - ௧௦, ௬, ௧௧. $ ஷை - ௧௦, ௭, ௫.
¶ குண்டலித க்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

த்மைவமேமதம்) - ஐச்வர்யம் ஆத்மலாபம் ஏதேனுமோரு புருஷார்த்தமாகவுமாம், நம்பக்கலிலே கோள்ளும்மவர்கள் உதாரர்; ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரக னேன்று ஸர்வேச்வரன் அருளிச் செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர்.

"பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந:" (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிவர்த்தந:) என்று பால்யந் தோடங்கிப் பெருமாள் திருத்தோட்டிலோடணையத் திருத்தோட்டிலிடாதபோது பள்ளிகோள்ளாத இளையபெருமாளைப் போலே, இவரும் பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பே பகவத்குணைகதாரகராயிருப்பர். * "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து" என்றும், † "மூலையோ முழுமுற்றும் போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கட மேன்று கற்கின்ற வாசகம்" என்றும் சோல்லுகிற படியே. "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ | முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ | முஹூர்த்தமபிஜீவாவோஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) - 'உம்மை யோழிந்தவன்று பிராட்டியும் இல்லை, அடியேனும் இல்லை; ஜீவித்தோமோ முஹூர்த்தம். என்போலே? என்றால்,— ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர்நசை யறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே, நீர் நிறுத்திப்போகிறே மேன்கிற வார்த்தை உம்முடைய திரு வுள்ளத்திலே உண்டேன்று அறியுமளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது' என்றாரிறே. அத்தலை யில் நினைவாலேயிறே இத்தலை ஜீவிப்பது; ‡ "எத்தேவர்வாலாட்டு மேவ்வாறுசெய்கையு மப்போ

ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாங்கதிம் - ததாயத்தாத்மதாரணோஹமிதி மந்யே, யஸ்மாந் மயாவிநா ஆத்மதாரணஸம்பாவநயா மாமேவாநுத்தமம் ப்ராப்யம்ஆஸ்திதஃ, அத: தேந விநா மமாபிஆத்மதாரணம் நஸம்பவதீத்யதோ மம ஆத்மா ஸ இத்யர்த்த:.

இனிமேல் பக்திக்கும் தத்தேகதாரகத்வத்துக்கும் வைராக்யத்துக்கும் தத்தேகஸர்வவிதபந்துத்வத் துக்கும கைங்கர்யமநோரதத்துக்கும் இவர்க்கு இளையபெருமாளோடு உள்ள ஸாம்யத்தை அடைவே அருளிச் செய்கிறார்— 'பால்யாத்ப்ரப்ருதி' என்று தடங்கி, 'எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்தல்லது தரியாத தன்மையரா யிருப்பர்' என்னுமளவாக. "ராமஸ்ய லோகராமஸ்ய ப்ராதுர்ஜ்யேஷ்டஸ்ய நித்யஶ:" இத்யுத்தரார்த் தம். இதம் பாலகாண்டே அஷ்டாதஶே. லக்ஷ்மிவர்த்தந: - கைங்கர்யவர்த்தந:. "ஸுஸ்நிக்த:" இதி பத தோபஸர்க்கார்த்தமாஹ-'பெருமாள்' இத்யாதி. "ந ச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:" என்று ஏததுபபாதக க்ரந்தத்திலே சொல்லுகிறதிறே. 'அறியா' இத்யாதி—சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம் ஹாவனையில்லாத காலத்திலே தத்பலமான சேஷவ்ருத்தியிலே ஆதரத்தைப் பிறப்பித்து. 'மூலையோ' இத்யாதி - யௌவநஸூசகமான மூலையானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றின வில்லை; ஸ்வாமியானவனு டைய மலையோ திருவேங்கட மென்று அப்யஸிக்கிற பாசுரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே. தத்தேகதாரகத்வமாஹ — 'நசஸீதா' இத்யாதி: அயோத்யாகாண்டே த்ரிபஞ்சாஶே. ஸீதாசநேதி - த்ருஷ்டாந்தத்வேநோக்தம். த்விதீயஶ்சகாரோऽவதாரணே. அபிஶப்தோ யாதீயர்த்தக:. ஹேராகவ, த்வயா ஹீநா ஸீதா ச ந, அஹமபிநைவ, யதிஜீவாவ:, முஹூர்த்த மித்யந்வய:. "பிராட்டியுமில்லை அடியேனு மில்லை" என்று வாக்யபேதேந யோஜனைக்கும் "ஜீவித்தோமோ" என்று அபியினுடைய யதர்த்தத்துக்கும் "முஹூர்த்தமபி" என்கிற நிபாதத்வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். நீர்நசை - ஆர்த்ரதை. இவர் ஸ்நேஹத்தாலே தத்தேகதாரகராயிருக்கிற மாத்ரமன்று, தத்ஸ்திதியும் அப்படியே என்கிறார்-'அத்தலையில்' இத்யாதி. "அத்தலையில் நினைவாலேயிறே" என்கிறவிடத்தில் "ஸ தஸ்யாகஸ்ய... ஸௌம்ய ... ஸௌவிஷ்... திஷ்டதி" இத்யாதி ப்ரமாணப்ரஸித்திவிவக்ஷிதம். உக்தார்த்தத் துக்கு ப்ரமாணம்— 'எத்தேவர்' இத்யாதி. எவ்வகைப்பட்ட தேவதைகளுடைய சர்வமும் அவர்களைக்

* திருவாய்மொழி - ௨, ௩, ௩. † திருவிருத்தம் - ௬௦. ‡ நான்முகன் திருவந்தாதி - ௩௮.

தோழியும்'' என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று இவையும் இல்லையிறே. அப்படியே இவரும் *"நின்னலாலிலேன்காண்'' என்றிருப்பா ரொருவர். "ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே | ஐஶ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா'' (நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம்வ்ருணே | ஐஸ்வர்யம்வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயாவிநா) † "வானவர்நாடு'' என்கிற பரமபதம் ஆத்மலாபம் லோகாநாமைஸ்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டே னென்ற இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் ‡ "திருவோடமருவியவியற்கை மாயாப்பெருவிறலுலக மூன்றினொடு நல்வீடுபெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ'' என்றும், $ "எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்'' என்றும், ¶ "பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' என்றும் இதரபுருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமா யிருப்பர். "அஹம் தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே | ப்⁴ராதா ப⁴ர்த்தா ச ப³ந்து⁴ஶ்ச பிதா ச மம ராக⁴வ:'' (அஹம்தாவந் மஹாராஜேபித்ருத்வம்நோபலக்ஷயே | ப்ராதாபர்த்தாசபந்துஶ்சபிதாசமமராகவ꞉) என்று பெருமாளையே எல்லாவுறவுமாகப்பற்றின இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் § "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே'' என்று பகவதைகாந்த்யஸீமை

குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும் "ஊர்த்⁴வமூர்த்⁴வம் ஹரிவர்த்⁴வமூர்த்⁴வம்'' என்கிற ஆஹ்வாநமும் இவையெல்லாம் அப்போதே யொழியும், ஸர்வேஶ்வரன் உபேக்ஷிக்குமாகில் என்றபடி. பாட்டடி- "அகைப்பில் மனிசர்'' இத்யாதி. அகைப்பு - ஜ்ஞாநம். உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில். கர்வாதி ராஹித்யஞ் சொன்னது ஸத்தாதி ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் அபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்— இவையு மில்லையிறே' என்று. 'அப்படியே'—அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. யத்வா, இளைய பெருமாளைப்போலே. நின்னலாலிலேன்காண்—நிரதிஶய போக்யனான உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லைகாண். வைராக்யாதிஶயமாஹ—'நதேவ' இதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகத்ரிம்ஶே. "தேவாநாம் பூரயோத்⁴யா'' என்றத்தைப்பற்ற, தேவலோகமென்று - பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. அமரத்வம்- கைவல்யம். ஶ்லோகார்த்தம் - 'வானவர்நாடு' இத்யாதி. 'உமக்குப் புறம்பாய்' இதி—த்வயாவிநா - த்வச் சேஷத்வ ஸஹக்ருதபாரதந்த்ர்யம் விநா. 'திருவொடு' இத்யாதி - ஐஶ்வர்யத்தோடேகூடின ஸம்யக்ஸ்வ பாவம். மாயா - நித்யமாய். பெருவிறல் - ஐஶ்வர்யாத்யபேக்ஷயா மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஶ ரூபமான கைவல்யம். உலகம் மூன்றினொடு - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தோடே. ஆக, ஐஹலௌகிக பார லௌகிகைஶ்வர்ய கைவல்யங்களோடே. நல்வீடுபெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரம பதம் லபித்தாலும். தெள்ளியோர் குறிப்பு - தெளிந்தவர்களாய் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞரா யிருக்குமவர்களு டைய விசாரபரிகரமான மநஸ்ஸு. கொள்வது எண்ணுமோ - ஸ்வீகரிக்க நினைக்குமோ? எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம் - எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷ ப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். பல- பஹுமுகமான சிற்றின்பம்; ஐஶ்வர்ய கைவல்யாதிகள். காட்டி - ப்ரகாஶிப்பித்து. நீ - அவற்றைக்கழிக்க வல்ல சக்தியுடைய நீ. பாவியேனை - பாபத்தைபண்ணின என்னை. படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கி றாயோ ? என்றபடி. வெருவும் - பயப்படும். ததேக பந்துத்வமாஹ—'அஹந்தாவத்' இத்யாதி. இதம் அயோத்யாகாண்டே அஷ்டபஞ்சாஶே ஶ்ருங்கிபேரபுராதாகத ஸுமந்த்ரேண தஶரதம்ப்ரத்யுக்தம். "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'' இத்யபி - தத்காண்டஏவ ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மண꞉. எல்லாவுறவுமாக - ஸர்வ வித பந்துவுமாக. 'சேலேய் கண்ணியரும்' இத்யாதி—மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீக ளும், அதிசயிதமான ஐஶ்வர்யமும், குணாதிகாரன புத்ரர்களும், ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதா பிதாக்களும். இனி - அவனை ஆஶ்ரயித்தபின்பு அவரேயாவா ரென்றபடி. 'பகவதைகாந்த்ய ஸீமையாயிருப்பர்'—பகவாநேகஏவ ப்ராப்ய இதி அந்த꞉ - நிஶ்சயோ யஸ்ய ஸ꞉ - பகவதேகாந்த꞉. தஸ்யபாவ꞉ - †† பகவ

---

* திருவாய்மொழி - உ, ௩, எ. † ஷை - ௩, ௧௰, ௧௰. ‡ திருவாசிரியம் - உ. $ திருவாய்மொழி - உ. ௧௰, க. ¶ ஷை - ௯, ௧௰, ௧௰. § ஷை - ரு, க, அ. †† இங்குச்சொல்லிய விக்ரஹத்துக்கு, பாகவதே காந்த்யம் என்று ஆகும்; ஆகவே, இது பலிதார்த் தகதநம்.

யாயிருப்பார். “[illegible] | [illegible]” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்சதே | பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே) என்று இளையபெருமாள் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, இவரும் * “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்” என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பார்.

“[illegible]” (விஸ்தரேணாத்மநோயோகம் விபூதிஞ்சஜநார்த்தந) என்றும்; “[illegible]” (நத்ருப்திரஸ்தி ஶ்ருண்வதோமே அம்ருதம்) என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுநதசரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் † “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்” என்னும்படி மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஆராதகாதலை யுடையரா யிருப்பார். ✓

“[illegible] | [illegible]” (தர்மாத்மாஸத்யஶௌசாதி குணாநாமாகரஸ்ததா | உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம்யஸ்ஸதாபவத்) என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொல்லுகிறப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியா யிருப்பார்.

“[illegible]” (அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்த்தாஸ்ய முபாகத:) என்று குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்க இளையபெரு

தைகார்த்யம்; தஸ்யஸீமேதி யாவத். கைங்கர்யைக மநோரதத்வரூப வைல[illegible]ண்யமாஹ—‘அஹம்ஸர்வம்’ இத்யாதி. “[illegible]” என்று ஸர்வாவஸ்தா ஸம்பவத் கைங்கர்யஞ் சொல்லுகிறது. ஸர்வஶப்தத்தால் ஸர்வதேசஸர்வகால ஸம்பவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. ‘ஒழிவில்’ இத்யாதி - அஸாதாரண ஶேஷபூதரான நாங்கள் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாமல்நின்று, ஒன்றும் நழுவவிடாதபடி ஸர்வசேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். ‘வேண்டும்’ என்கிறப்ரார்த்தனை ஸ்ரீஆஶாதிரேககார்ய மாகையாலே, கைங்கர்யாலாபத்தில் ஸத்தாதாரண ஸாமர்த்யம் பலிதம்.

க்ஷணே க்ஷணே அபூர்வவதநுபவிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ‘விஸ்தரேண’ இத்யாதினா. இதம் கீதாஸ தஶமே: “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். நதர்ப்ப-இத்யயோத்யாகாண்டே த்ருதீயே. “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். ஆத்மநோயோகம் தவ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகல்யாணகுணயோகம். விபூதிரியமகஞ்ச, பூய: - விஸ்தரேண, கதய; த்வயோச்யமாநம் த்வந்மாஹாத்ம்யாம்ருதம் ஶ்ருண்வதோ மே த்ருப்திர்நாஸ்தீத்யர்த்த:. அர்ஜுநதஶரதாதிகளைப்போலே’என்கிறதுக்கு - கீழிரண்டுஶ்லோகத்திலும் உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. விஸ்த்ருதமாக குணயோகாதிகளைக் கேட்டும் த்ருப்தியில்லையென்ற அர்ஜுநனைப்போலவும், “[illegible]” என்று வெய்யிலிலே அடிபட்டவனுக்கு வர்ஷுகவலாஹகங்களைக் கண்டால் த்ருப்திபிறவாதாப்போலே பெருமாளை ஸேவித்தால் அத்ருப்தனாயிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும் இவருமென்றபடி. ‘அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்’—அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். மேன்மேலென - உத்தரோத்தரம். ஆராத - அபூர்ணமான. காதல் - ஆசை.

ஸர்வோபமாந பூமித்வத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘தர்மாத்மா’ இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரஹ்லாதசரிதே அயம்ஶ்லோக:. கீழே ‘இவருக்கு ஒப்புச்சொல்ல லாவார்’ இத்யாதி வாக்யத்திலே உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, இங்கே சிலரை உபமாநமாகச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தமாக ‘ஓரோர்வகைகளாலே’ என்றது. ஏகைக குணத்தாலே யென்றபடி.

குணக்ருததாஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘அஹமஸ்ய’ இத்யாதி: கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி லக்ஷ்மணோக்தஶ்ஶ்லோகோऽயம். “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். “[illegible]” இத்யாதிவாக்யத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யம்; இங்கு குணக்ருத

---

* திருவாய்மொழி - ௩, ௩, ௧. † ஷை - ௨, ௫, ௪.

மானைப்போலே இவரும் பகவத்குணங்களிலே தோற்று "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துயரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்றார்.

இப்படி பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுபவித்து அது உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள்.

இங்ஙனேயாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் "எழுத்தசைசீர்பந்தமடிதொடைபாவினம்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்,—ஶோகவேகத்தாலே பிறந்த "மாநிஷாத" (மாநிஷாத) இத்யாதி ஶ்லோகமானது "மச்சந்தாதேவ" (மச்சந்தாதேவ) என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே அத்திக்காயில் அறுமான்போலே பகவத்விபூதியில் ஏகதேஶஸ்தனான ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை.

"இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமேன்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்

தாஸ்யமென்று கணடுகொள்வது. அடிமைபுக்க - தாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட. உயர்வற இத்யாதி- இதரோசச்ராய மறுமபடி உச்ச்ரிதமான ஆநந்தத்தையுடையவனுடைய து:கநிவர்த்தகமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியென்று தாத்பர்யம்.

வகதருவைலக்ஷணயத்தை நிகமயாமனறுகொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸங்கிக்கிறார்- இப்படிபகவத்ஸ்வரூப இத்யாதி. இப்படி - ஏவம்பூர்வோக்தப்ரகாரேண. விஶத விஶததர விஶததமம்- *பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள். ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைகஸுக துக்கத்வம் - பரபக்தி:. ஸ்பஷ்டஸாக்ஷாத்கார: - பரஜ்ஞாநம். விஶ்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநிபிறக்கை- பரமபக்தி:. ஆக, விஶதத்வாதிகள் பரபக்த்யாதி கார்யமாகையாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாலே விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுபவித்தென்றபடி.*

"பாதபத்தோக்ஷரஸமஸ் தந்த்ரீலயஸமந்வித: । ஶோகார்த்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்தோ மே ஶ்லோகோ பவது நாந்யதா" என்கையாலே ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களைப் பண்ணுகிறார்— இங்ஙனேயாகில் இத்யாதி; பகவதநுபவபரீவாஹரூபமாகில். எழுத்து - *அக்ஷரங்கள்.* அசை - நேரசை நிரையசைகள். சீர்-கணங்கள். பந்தம் - பந்தங்கள். அடி - பாதங்கள். தொடை - *ஸந்தர்ப்பவிஶேஷம்.* பா-சந்தஸ். இனம்- சந்தஸ்ஸஜாதீயம்; அவை-தாழிசை துறை விருத்தமென்பன. *பாலகாண்டே த்விதீயே* "மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வமகம: ஶாஶ்வதீ: ஸமா: । யத் க்ரௌஞ்சமிதுநாதேகமவதீ: காமமோஹிதம்". மச்சந்தாதேவ,

"மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ । ராமஸ்ய சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் குரு த்வம் ருஷிஸத்தம:". மச்சந்தாதேவ - மத்ப்ரஸாதாதேவ. "உத்பந்நஶ்லோகவச:" என்றத்தைப்பற்ற, அத்திக்காயில் அறுமான் என்றது. அறுமான் - கொசுகு.

இனிமேல் சில வைலக்ஷண்ய விஶேஷங்களை ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நோத்தர முகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் - இவை என்ன கோடியிலே இத்யாதி. "ப்ரதிவசநப்ரகாரேண ஹி வ்யுத்பாதநம் [illegible] கரீய:" *என்கிற ந்யாயத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தப்ரதிபாதகப்ரபந்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு என்ன கோடியிலே யென்றபடி.* இவைபிறந்தபடி யெங்ஙனே— *ஸ்வவஶமாயோ? பரவஶமாயோ?* பிறந்தபடி *எங்ஙனே? என்றபடி.* இவற்றுக்கு மூலமேன் — *ஸ்வதபோபலமோ?* பகவத்ப்ரஸாதமோ? *என்றபடி.* ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் இத்யாதி - பகவத்ப்ரஸாதமாகிற ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் இவற்றுக்கு இது மூலமென்னுமிடம் *எத்தாலே யறியலாம்? என்றபடி.* இவற்றுக்குப்ரதிபாத்யரானவர்

கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்கு போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப்பண்ணப் பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்க,—"இவை புருஷார்த்தப்ரகாசகமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாநப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன்; பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும் ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும் இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம்; எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதனை ஸ்ரிய:பதி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள்; பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

நிஷித்தபாஷையாகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்தவர்ணத்திலே பிறந்தா

போலே கேவலேச்வரனோ? ஸ்ரிய:பதியோ? என்றபடி. அதிகாரிகள்—அர்த்தஜிஜ்ஞாஸுக்கள். போக்தாக்கள் - ஸப்தார்த்தரஸிகர். 'கற்கைக்கு அதிகாரிகளார்' என்று வைத்து, திரியவும் 'போகதாக்களார்' என்கிறதென்? கற்கைதவிர பஜிக்கையுமுண்டோ? என்ன, இப்ப்ரபந்தத்துக்கு "திருவடியே யடைவிக்கும்" என்கையாலே மோக்ஷஸாதநத்வமும், "கேட்டாரார்" என்றும் "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றுஞ்சொல்லுகையாலே போக்யத்வமும் உண்டாகையாலே, ஸாதநபுத்த்யா கற்கைக்கு அதிகாரிகளார் என்றது கீழ்; இதிலே போக்யதாபுத்த்யா இழிந்து போக்தாக்களாயிருக்குமவர்கள் ஆர்? என்கிறதாகையாலே விரோதமில்லை. எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன என்றது - "யஸ்யாஸ்ய காமஸ்ஸோகஸ்சாவஸ்யம் பஸ்யாமஸ்ஷாஸ்யமுத்ஸ்ஹாஸ்ஸு..." என்று புருஷார்த்தங்கள் பஹுவிதங்களாகையாலே எந்தப் புருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கைக்காகப் பண்ணப்பட்டன? என்றபடி. கீழ்ப்பண்ணின ப்ரச்நங்களுக்கு உத்தரம்-இவை புருஷார்த்தப்ரகாசகமான இத்யாதி. 'இவற்றுக்கு மூலமென்' இத்யாதியில் சொன்ன சங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் — பகவத்ப்ரஸாத இத்யாதி. ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே என்றது - "ஸ்வரஸ்மாதேவ வ்யஞ்ஜனம்" என்கிறபடியே ஸ்வரத்தாலும் வசநவ்யக்திகளாலு மென்றபடி. வசநவ்யக்திகளாவன - தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகள். அவையாவன - "அருளினன்", "திருமாலாலருளப்பட்ட", "யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி", "தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்" இத்யாதிகள். ஸ்வர் இதி - ரேபம் ப்ரதம புஸ்தகலேகக தோஷத்தால் வந்ததென்று கந்தாடைநாயன் நிர்வஹித்தான். வேதார்த்தவித்துக்களான சிஷ்டராவார் - வேதத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராமாண்ய வாதிகளான ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநி நாதமுநி ப்ரப்ருதிகள். ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை—அர்த்தபஞ்சகாதிகளை. "திருமாலவன்கவி" என்றதைப்பற்ற - ஸ்ரிய:பதி ப்ரதிபாத்யனென்றது. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கையாலே முமுக்ஷுக்களும், "கேட்டாரார்" என்கையாலே முக்தரும் நித்யரும், "தென்னாவென்னு மென்னம்மான்" என்கையாலே எம்பெருமான்தானும் என்றபடி. புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்கும் என்றது - "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றதைப் பற்ற. அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்க ளிவை யென்றதுக்கு - இந்தப் புருஷார்த்தம் ஏவம்ப்ரகாரமாயிருக்குமென்று ப்ரஸாதராநதரங்களிலே அதிஸ்புடமாகாதென்று கருத்து. சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தர் என்றது - சிரமுபாஸிதா:ஸத்வ்ருத்தா யைஸ்தே ததோக்தா: என்று - சிரகாலம் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸத்வ்ருத்தர்களை யுடையவர்க ளென்றபடி. அவர்களாகிறார்-மோர்முன்னாக முப்பதினாயிரம் ஆசார்யஸுச்ரூஷைபண்ணின ஜீயன்போல்வார்.

விஜிகீஷுபரஸமாகந்த அநுவதிக்கிறார் — நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே. யத்வா, பாஷாரூபத்வாதிகளாலே சில மந்தமதிகளுக்கு விச்வாஸமாந்த்யம் பிறக்கு மென்றெண்ணி அவர்களுக்கு ருசி

ரோருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும்; தேஶாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேஶிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகையாலும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டாவென்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் வந்து ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே, பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைஶிகாதிகளைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்" என்ற யமவசநத்தின் படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்யஶாஸ்த்ராதிகள் அப்யஸிக்கவேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், எதிர்சூழல்புக்கு அநேகஜந்மங்கள் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து

விஶ்வாஸங்கள் பிறக்கைக்காக இப்ப்ரபந்தங்கள் ஸ்வத்ருடப்ரமாணங்களென்று இதினுடைய ப்ராமாண்யாதிஶயத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாந ரூபேண த்ருடீகரிக்கிறார் - நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே என்னவுமாம். 'இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே' என்கிற ப்ரஶ்நோத்தர க்ரந்தத்தோடே இந்த வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. "பாஷாகாநம் ந கர்தவ்யம்" இத்யாதிநா நிஷித்தமாகையாலே நிஷித்தபாஷையென்கை. வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றோ என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத வென்றது - "வேதாச்ரவணே ந ஹி வ்ருத்தி ஸ்த்ரீசூத்ரயோ:" என்கிற வேதாந்தஶ்ரவணஜநித ஜ்ஞாநதத்துக்கு யோக்யதையில்லாத என்றபடி. கலிகாலமாகையாலும் வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஶங்காஹ்ருதயம். தேஶாந்தரங்களில் இதி - ப்ரமாணமானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ஸர்வத்ர உண்டாகவேணுமென்று கருத்து. அவைதிகர் - ஶாக்யாதிகள். அவர்களும் விஜயார்த்தமாக "ஆழியெழச்சங்கும்" முதலானவற்றை அப்யஸிப்பர்களிறே என்றபடி. ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமானஇதி-"ஶாந்தோதாந்த:", "காமிநாவர்ணய ந்ஸ்த்ரிய:" இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான என்றபடி. காமபுருஷார்த்தத்தை - "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாகத் தூதுவிடுகை மடலெடுக்கை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை யென்றபடி. ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இத்யாதி - காமம்போலே ததுபயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் நிஷித்தமே யாகிலும் தேஹயாத்ராத்யுபயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் "ஷண்ணாம் த்ரிவர்க்காணாம்" என்றும், "ப்ரதிக்ரஹாதிநா யந்நேஜாயதே" என்றும் விஹிதமென்றபடி. "ஸெளம்யாம் காமோ யஜேத", "விந்த்யா யஜேத பஶுகாம:", "ஜராமர்யமோக்ஷாய", "யேக்ஷராநிர்தேஶ்யம்", "யோமிநாஸூத்ரகம் ஸூத்ரம்" இத்யாதிகளுங் கண்டு கொள்வது. பழக்கம் - பரிசயம். அறிவுகேடர் - அஜ்ஞாநிகள். ப்ரதமமேஹதோரவித்திமாஹ—மாத்ஸ்ய இத்யாதி. 'மாத்ஸ்யபுராணத்திலே' என்கிறதுக்கு 'யமவசநத்தின்படியே' இத்யநேநாந்வய:. ஹேநரோத்தம, ஹரிகீர்த்திம்விநைவ ப்ராஹ்மணேந ஸம்ஸ்க்ருதவ்யதிரிக்த பாஷாகாநம் நகர்த்தவ்ய மித்யர்த்த:. அல்லாதபோது அதிவ்யாப்திப்ரஸங்கங் காட்டுகிறார்—அங்ஙனன்றியே இத்யாதி. பாஹ்ய ஶாஸ்த்ராதி இத்யாதி - ஆதிஶப்தத்தாலே குத்ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - ஆழ்வார் தம்முடைய இத்யாதி. இழவாதபடி - நஶியாதபடி. "ஶ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரத:" என்கிறபடியே சதுர்த்தாவநாய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸபுராணங்கள் போலே இவையும் ப்ரமாணதமங்கள். இத்தால் வேதாநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது ப்ரபந்தத்துக்குக் குறையன்று, ஸ்த்ரீஶூத்ராக்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக க்ருபாதிஶயத்தாலே அப்படி பண்ணுகையாலே யென்றபடி. மூன்றாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - எதிர் சூழல் புக்கு இத்யாதி. எதிர் சூழல் புக்கு - திருவவதரித்து. 'தானே,

விஷயீகரிக்கைக்கடியான ஸாக்யத்தையுடையராய் நிரந்தர ஸகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணராய் அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய் விதுர ஸபர் யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஶிஷ்டப்ரசுரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு 'இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடுந் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!' என்று இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத அவைதிகருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ஶ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுசிற ஸக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸக்தி

என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸுக்ருதஹேதுத்வம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. பாக்யத்தையுடையராய் - "விதிசூழ்ந்ததால்" என்று சொல்லப்பட்ட பகவத்க்ருபையை யுடையராய். "எனக்குமபக்கம்நோக்கறியான்" என்றத்தைப்பற்ற, நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் என்றது. அத ஏவ, தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணரா யென்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. இத்தால, யுகவர்ணப்ரயுகதஜ்ஞாநமார்த்ய ... பரிஹ்ருதையா யிற்று. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். த்ரைவர்ணிகர்க்கன்றோ உபதேஷ்ட்ருத்வம் என்ன, விதுர இத்யாதி. ஆதிஶப்தேந ஸூதர்மவ்யாதாதயோ விவக்ஷிதா:. விதுராதிகளில் விலக்ஷணரென்றது - சதுர்த்தவர்ணஜர்க்கும் ஜ்ஞாநயோக்யதையும் ததுபதேஶயோக்யதையும் உண்டு என்கைக்காக. "[illegible]" இத்யாதிகம் த்ரஷ்டவ்யம். உப்பலவ: - உபத்ரவ:, குலாதிதோஷமென்றபடி. 'தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே' இத்யாத்யாக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - இப்பாஷை நடையாடி இத்யாதி. பாஷாந்தரங்களிலே - பாஷாந்தரவத்தேஶேஷு; ஏதத்பாஷாரஹித தேசங்களிலே யென்றபடி. விலக்ஷணர் - லோகஸாரங்கமுநி ப்ரப்ருதிகள். நன்மை - சேதநருசயநுகுண பலப்ரதத்வம், அர்யாபதேஶ ரூபதயா போக்யத்வம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நத்வம் முதலானவை. அவைதிகருங்கூட இதி - வைதிக பரிக்ரஹமின்றிக்கே அவைதிகர் பரிக்ரஹித்தாலாயிற்று தோஷமாவது. வைதிகபரிக்ரஹ முண்டாயிருக்கச்செய்தே அவைதிகபரிக்ரஹ முண்டானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ப்ரத்யுத ஶ்லாக்யதா ஹேது வென்றபடி. 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தை' என்றதுக்கு உத்தரம் - வேதநமென்றும் இதயாதி. "[illegible]" இத்யாதிகளில் வேதநம். "[illegible]" இத்யாதா வுபாஸநம். பக்தியை காமத்வேந சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - உத்தமஸ்த்ரீக்கு உத்தமநாயக விஷயாநுராகம்போலே தமக்கு பகவத்ப்ராவண்யாதிஶய ஸூசநார்த்தமாகவும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணருக்கு மோக்ஷஶாஸ்த்ரத்திலே ருசிபிறக்கைக்காகவும். 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே' இத்யாதிக்கு உத்தரம் - ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை இத்யாதி. வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை விதித்ததென்றபடி. வஹ்நிக்ஷேப்ரஶ்ந பரிஹாராநந்தரம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாகப் பின்னையும் சிலவைப வாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபாத்யனான இத்யாதி. 'எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தா லும்' என்றவிடத்திலே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இத்தால், இப்ப்ரபந்தத்துல ஏகதேசத்திலும் அர்த்தவாதஶங்கையில்லை என்று இந்த ஹேதுவுக்கு ஸாரம். எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும் என்கிறதுக்கு - அவனெம்பேர் ப்ரதீதி ஜநகத்வ மர்த்தம். பக்திக்கு உத்பாதகங்கள் என்றது - 'இப்பத்தால் பத்தராவர்' என்றத்தைப்பற்ற. "உருகாநிற்பன்

க்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ஸ்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவற்றிற்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும் புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டியில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனை அநுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக்கூப்பிடுகையுங் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்; - ஓரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரியத்வப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி" என்றும், *"மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே; பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாது; யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்ருதத்தையும் இழந்து † "எந்நாள யானுன்னை யினிவந்துகூடுவேன்" என்றும், ‡"பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும், $"போரவைத்தாய்புறமே" என்றும், §"கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்

னாயே' என்றத்தைப்பற்ற. உத்பந்நையான இத்யாதி - இந்த ஹேதுத்வயமும் பரம்பரயா புருஷார்த்த பர்யவஸாயித்வபரம். 'ஸ்ரவணாதிகளில்' இதி - ஆதிசப்தேநோச்சாரணாதி ரப்யுச்யதே. இவ்விடத்திலே ஸ்ரவணாதி வேளையிலேதானே கரதலாமலகவத் ஸ்பஷ்டார்த்தபோதஜநகத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். இத்தால், ஜடிதிப்ரமாஜநகத்வரூப ப்ராமாண்யாதிசயம் சொல்லுகிறது. "கேட்டாரார்," "இன்பம்பயக்கும்" என்றத்தைப்பற்ற, 'நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்கள்' என்றது. வேதத்தில் - வேதத்தை. யத்வா, இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலு மித்யந்வய:. அதாவது - "சுடர்மிகுசுருதியுள்" "முதுவேதமுதல்வன்" "வேதநீரன்" இத்யாதியை நினைக்கிறது. 'ப்ரஹ்மகாரணவாதம்' என்றது - "நான்முகனை நாரணன் படைத்தான்" ... "தாமோருருவே தனிவித்தாய்", "வேர்முதலாய் வித்தாய்" இத்யாதியை நினைத்து. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமென்றது - "சிந்தித்துய்ம்மினோ" "சிந்திப்பேயமையும்" இத்யாதியைப்பற்ற. √ பூர்வோக்த மஹாவாக்யத்திலே 'எதிர்சூழல்புக்கு' இத்யாத்யம்சத்தை அவலம்பித்து சங்கிக்கிறார் - 'பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே' இத்யாதி; விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்துப் பரிபூர்ணரான இவர்க்கு என்றபடி. இத்தால், இவருக்கு ஸம்ச்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமேயிறே. இது கர்மமடியாக வந்ததன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேதங் கூடாதென்று சங்காதாத்பர்யம். 'ஓரோகுணத்தை' இதி - ஸமுதாயேந அநுபவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபவித்தாலென்றபடி. ஸ்ப்ருஹையை - ஸ்ப்ருஹையையும். உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'பரமாத்மநி', 'மாற்பால்' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யுக்தார்த்தம். இதம் பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதௌ. அபரமாத்மநி - பகவத்வ்யதிரிக்த க்ஷுத்ரவிஷயே. 'மாற்பால்' இத்யாதி: ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக ஸ்த்ரீகளுடைய தோளிணைகளில் நசையற்று இத்யர்த்த:. சுழிப்பவென்று - குணாந்தர ஸ்ப்ருஹாஜநகத்வமும் ஸூசிதம். ஸ்ப்ருஹாமாத்ரமொழிய அநுபவமில்லையோ? என்ன, 'பின்னை' இத்யாதி. 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலும்' இதி: அத்ர ஆதிசப்தேந ஸம்ஸார ஸ்மரணம் விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்கிறது அநுஸந்தேயம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணத்துக்கும், விஷயஸ்மரணத்துக்கும், ஸம்ஸார ஸ்மரணத்துக்கும் பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரித்து அது கிடையாமையால் வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலுசந்தை 'எந்நாள்' இத்யாதி. 'நான் உன்னை இனிவந்து கிட்டுவது எந்நாள்? பலவிஷயங்களை நீ காட்டி முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ? உனக்குப் புறம்பான விஷயப்ரசுரஸம்ஸாரத்திலே போரவிட்டுவைத்தாய். என்னை யழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் இன்னம் ஸமீபியாதோ' இத்

* மூன்றாந்திருவந்தாதி-கச. † திருவாய்மொழி-ரு, உ, க. ‡ ஷை ச, கூ, கூ. $ ஷை ௰, க, ௰, ௰, ௰, ௰.

னங்குறுகாதோ" என்றும் கூப்பிடாநிற்பர் அவனை அநுபவிக்கப்புக்கால் "அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே" என்றும், †"பருகிக்களித்தேனே" என்றும், ‡"உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்றும். $ "தொண்டீரேல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தும்" என்றும், ¶ "எமாகிழ்மே லேழேழுபிறப்பு மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைய வாழ்வுவாய்க்கின்றவா" என்றும் தாமும் தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர். இப்படி பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசயபக்திமான்களாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைகஸுகதுக்கராய், அவனை யல்லது அறியாதபடியாய் பகவதநுபவஸுகம் மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிக்கிறனவாகவும், விஶ்லேஷமென்று ஒருவகையுண்டென்றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விஶ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஶ்லேஷ ரஸமுண்டென்றும் அறியாதே இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு "நீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" இத்யாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவர்க்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயண உண்டாயிருக்கையாலே இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றுமியற்று நம்முதலிகள அருளிச்செய்வது. ஆனால், சேதநர்க்கு ஸ்த்ரியந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷகபோக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைகதாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று

யர்த்தஃ. விஶ்லேஷ ப்ரஸங்கா தபஸ்திதம் ஸம்ஶ்லேஷமாஹ - 'அவனை யநுபவிக்க' இத்யாதி. அடியேனித்யாதிக்கு - ஶேஷபூதனான நான் முதல்முன்னமே - ப்ரப்ரதமமே யடைந்தேன். பருகி - ஸம்பபூர்த்து. களித்தேன் - நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றேன். உண்டுகளித்தேற்கு - நித்யாநுபவம்பண்ணி ஆநந்தித்த எனக்கு. உம்பர் - மேலொருதேஶவிஶேஷத்திலே போய்ப் பண்ணும் அநுபவத்தில். என்குறை குறைகிடந்ததேது? தொண்டீர் - பகவத்பாகவத விஷயத்தில் சபலரானவர்களே! எல்லீரும் வாரீர் - இப்போகத்தை இழவாதே எல்லாரும் வாருங்கோள். தொழுது தொழுது நின்று - ப்ரீதிபரவஶராய்க் கொண்டு நிரந்தர பகவதநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணிநின்று. ஆர்த்தும் - ஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம். எமர் இத்யாதி - கீழேழு, மேலேழு, அர்த்தாத் மத்யேயேழு: ஆக, இருபத்தொருஜந்மங்களிலும், எமர் - மதீயரானவர்கள், கேசவன் தமரானார்கள்: இது, மாசதிர் பெற்று - நிர்ஹேதுக பகவதங்கீகாரமாகிற இந்த மஹாதிஶயத்தைப் பெற்று. நம்முடையவாழ்வு - நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடி என்? என்று பொருள். உக்தஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களினுடைய ஸமாப்தியை அருளிச்செய்துகொண்டு நிகமிக்கிறார் - 'இப்படி' இத்யாதி. 'பக்திமான்களாய்' என்ற அநந்தரம் "அதஏவ" என்று அத்யாஹார்யம். 'அவனை யல்லதறியாத படியாய்' என்ற அநந்தரம் 'இருக்கிறஇவர்' என்று அத்யாஹார்யம். விஶ்லேஷதஶையில் 'நீயுந் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" என்றிருக்கையாலே ஸம்ஶ்லேஷ தஶையிலும் 'தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்கிறனவாக' என்று அர்த்தாத் ஸித்தமாதல்; யத்வா, "மாயக்கூத்தனில்" - "நன்றுடு" என்றதிக்கு 'எம்பெருமானை யநுபவிக்கிறநாடுகாண்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?' என்ற பிள்ளான்நிர்வாஹத்தைப் பற்ற முக்யமாகவுமாம். 'ஸுகிக்கிறனவாகவும்' என்ற அநந்தரம் 'நினைத்தும்' என்று அத்யாஹாரம். 'நீயுந் திருமாலால்' இதி: நீயும் ஸ்ரிய:பதியாலே நெஞ்சுபறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ? என்றபடி. சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி - இவர்க்கு இத்யாதி. 'தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகதுஃகராய் அவனை யல்லது அறியாதபடி யிருக்கிற' என்று பகவத்குணைகதாரகத்வஞ் சொல்லிற்று, "[illegible]" என்கிறப்போலே லோகத்ருஷ்டாகார விருத்தமாக பகவத்குணைகதாரக ரென்னக்கூடுமோ? என்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஶங்கிக்கிறார் - 'ஆனால்' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யபிப்ராயேண பரிஹரதி - 'திருவயோத்யையிலும்' இதி: ஸ்தாவரஜங்கமங்களிலே இந்த ஆகாரம் கண்டால் ஆழ்வார்க்கு கூடாதோ என்று கருத்து. 'ராமகுணைகதாரகங்கள்' என்கிறவிடத்திலே "[illegible]"

* திருவாய்மொழி - ௨, ௫, ௬. † ஷை ஷை ஷை க. ‡ ஷை ௧௦, அ, எ. $ ஷை ௫, ௨, ௨. ¶ ஷை ௨, எ, ௪.

கோள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். விஶ்லேஷமாவது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பண்ணி அதுபெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வநியந்தாவாய் நிரவதிக க்ருபாவானாயிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய அநுபவத்தை முடியநடத்தாதே இவ்வநுபவத்தை விச்சேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமேன்? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே இவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்; மேன்மேலென த்ருஷ்ணைபிறக்கைக்காகவும். எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி பெறாவிட்டவாறே ஶோகமோஹங்கள் பிறக்கும் இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வார்க்கு வந்த தசை அந்யாபதேசப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மவிஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்திவிரோதியைச் சொல்லும் சில; அவஶிஷ்ட

“[illegible]” “[illegible]” “[illegible]” “[illegible]” “[illegible] ஹம்வாயுநா ஹதே” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். குணாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், குணாந்தராநுபவாலாபம் - விஶ்லேஷமென்று ‘ஶ்ரோகுணத்தை’ இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழ் அருளிச்செய்தபடி யன்றிக்கே மாநஸாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம் - விஶ்லேஷமென்று ப்ரகாராந்தரேண விக்ரஹ ப்ரயுக்த ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்படி யிருக்கிற’ இத்யாதி. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு - பகவத்குண தாரகராயிருக்கிற இவர்க்கு ‘ஸர்வஜ்ஞனாய்’ இத்யாதி விஶேஷணங்களுக்குக் கருத்து - அஜ்ஞத்வாஶக்தத்வ பாரதந்த்ர்யத்வ நிர்தயத்வ நிஸ்ஸம்பந்தத்வாதிகளன்றோ விச்சேதஹேதுக்க ளென்று, கீழ் ஶங்கைக்கு இரண்டுவகையாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - திருவயோத்யையிலும் இத்யாதி. ‘அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்’ என்றது - “ஆற்றநல்லவகை காட்டுமம்மானை” என்றத்தைப் பற்ற. “காதல் கடல்புரையவிளைவித்த” இத்யாதியைப் பற்ற, ‘மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும்’ என்றது. ‘பிறக்கைக்காகவும்’ என்ற அநந்தரம் “விச்சேதிப்பித்தான்” என்று கூட்டுவது. இப்படி ஹிதபுத்த்யா செய்தானாகில் ஶோகமோஹங்களுண்டாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன, ‘எம்பெருமான்பக்கல்’ இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே, ‘ஆகையாலே’ என்று கூட்டுவது. இந்த ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களே அந்யாபதேஶப்பேச்சுக்கும் ஹேது வென்கிறார், ‘இப்படியுள்ள’ இத்யாதி. கலவியில் அந்யாபதேஶம் - “கருமாணிக்கமலையும்,” “மெய்ம்மருதோளிணையும்.” “அஞ்சிறையமடநாரை” தொடக்கமானவை - பிரிவில் அந்யாபதேஶம். ஆக, ‘இப்படி பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை’ இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாலே ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, ப்ரஸ்துதமான வைலக்ஷண்யத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாநமுகேந த்ருடீகரித்து, அநந்தரம் விஶ்லேஷாபத்தி, தத்கார்யாக்ரோஶப்ரகாரம், தத்ப்ரதிகோடித்வேநோபஸ்தித ஸம்ஶ்லேஷஹர்ஷம், தது பயசரமாவதி, ததுபயாநுவ்ருத்யாஶ்ரதநாமவிஶேஷம், ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷ ஸ்வரூபம், ததுபரி ப்ரவ்ருத்த ஶங்காபரிஹாரங்களுமெல்லாம் அருளிச்செய்து நிகமித்தார்.

இனிமேல் இப்ப்ரபந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறன வென்று ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்ப்ரபந்தங்களில்’ இத்யாதி. “சில, சில” என்றது - “உயர் திணணையென்று” இத்யாத்யாசார்யஹ்ருதயோக்தியிலே விஶதம். அதாவது - உயர்வற திண்ணன் வீடு அணைவது ஒன்றுந்தேவும் ஆகிற நாலுதிருவாய்மொழிகளும் - ப்ராப்ய பகவத்ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரம்; பயிலுஞ்சுடர் எருளும் கண்கள் கருமாணிக்கம் ஆகிற நாலும் - ப்ரத்யகாத்மவிஷயம்; நோற்றநோன்பு ஆராவமுது மானேய்நோக்கு பிறந்தவாறுகளாகிற நாலும் - உபாயபரம்; எம்மாவீடு ஒழிவில்காலம் நெடுமால் வேய்மரு என்கிற நாலும் - பலப்ரதிபாதகம்; வீடுமின் சொன்னால் ஒருநாயகம் கொண்டபெண்டிர் என்கிற நாலும் - விரோதி ஸ்வரூப பரமென்றபடி; மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்தபஞ்சக

மானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேஶ்யம் - பலம்; ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - ஸ்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை யர்த்திக்கிறார்; திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்குபோக்யமான தன்னுடையவடிவழகைக் கலம்பகன்மாலையைப் பணியாக எடுத்துக்காட்டினாப்போலே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுபவித்தார் பூர்ணமாக; பெரியதிருவந்தாதியில் - நிரதிஶயபோக்யனை எம்பெருமானை அநுபவிக்கையாலே ததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார்; திருவாய்மொழியில் - இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ஶ்ரியஃபதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய்த் தனக்குத்தகுதியான திவ்யதேஹத்தையுடையனுமாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய ஶங்கசக்ராதித்வ்யாயுததரனுமாய்ப் பரமவ்யோமத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானும் பிராட்டிமாருங் கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி அஸ்த்தாநே பயஶங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளினனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க ஸ்வஸங்கல்பாயத்த ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் தனக்குஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்ம

த்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே 'அவஶிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்கள்' என்கிறார். புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்று கீழே சொல்லிவைத்து இங்கே அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, 'இவற்றில் உத்தேஶ்யம்' இத்யாதி. உத்தேஶ்யம் - ஆகாங்க்ஷிதம். 'ததர்த்தமாக' இதி. கைங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயபூத ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்ய விஷயதயா பரஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்யாவாப்தௌ ததநுரூபோபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ததா கைங்கர்யத்தின் விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஆகையாலே, மற்ற நாலர்த்தமும் ததுபயுக்ததயா வந்ததென்றபடி.

இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் ப்ரதிபாத்யார்த்தம் ஏது? என்ன, 'இவற்றில் ப்ரதம ப்ரபந்தமான' இத்யாதி. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோபூர்வதாபலம் । அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிறபடியே "இனியாமுறாமை" "அழுந்தார்" என்று உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிரண்டிலும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே இதுவே திருவிருத்தத்துக்குப் ப்ராநதாத்பர்யம். 'ஸ்வதநுபவ விரோதியான' என்றது - கைவல்யவ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக. 'வடிவழகை' என்கிற விடத்தில் - அவயவ ஸௌந்தர்யமும் ஆபரண ஸௌந்தர்யமும் சொல்லுகிறது, "செக்கர்மாமுகிலுடுத்து" இத்யாதியைப்பற்ற. கலம்பகன்மாலை - நாநாவர்ணங்களான புஷ்பங்களைத் தொடுத்த மாலை. பணியாக - வகுப்பாக; போக்யமாக வென்றபடி. "நற்பூவைப்பூவின்றவண்ணன்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'நிரதிசய போக்யனை' என்றது. எம்பெருமானையநுபவிக்கையாலே, அநுபவித்துப் பிரிகையாலே என்றபடி.. 'த்ருஷ்ணைபிறந்து' என்றது-"அன்பேபெருகமிகும்"என்றத்தைப்பற்ற. "நாவின்தொடை கிளவியுட்பொதிவோம் இயற்றுவா யெம்மொடுகூடி" "எத்தமுயல்" "நீகதியாய் நெஞ்சேநினை" இத்யாதியைப்பற்ற - 'பேசியும் நினைத்தும்' என்றது. 'திருவாய்மொழியில்' இதி: 'இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக' என்றதுக்கு - 'நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு' என்கிறத்தோடு அந்வயம். 'ஶ்ரியஃபதியாய்' என்றது-"உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்" என்றத்தைப் பற்ற. "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாத்யுக்தமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை நினைத்து, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்றது என்று ஈட்டாறாயிரத்திலே பிள்ளான். "நலமுடையவன்" என்றத்தைப்பற்ற, 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்றத்தைப் பற்ற, 'திவ்யதேஹத்தையுடையனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்ற விக்ரஹயோகத்திலே திவ்ய பூஷணாயுதங்கள் அந்தர்ப்பூதங்கள். யத்வா, "அந்தாமத்தன்பு" இத்யாதியைப்பற்ற, 'திவ்யபூஷண' இதி. "சங்குவில்வாள்தண்டுசக்கரக்கையற்கு" "ஒண்சங்கதை" இத்யாதியைப்பற்ற, 'சங்கசக்ர' இதி ஆதல். பரமவ்யோம நிலயத்வமும் திவ்யமஹிஷீ விஶிஷ்டத்வமும் "அயர்வறுமமரர்கள்" என்றத்திலே விவக்ஷிதம். தனிக்கோல்-ஏகாஜ்ஞை. 'அமரர்களாலே' என்றது - 'மற்றமரராட்செய்வார்" இத்யாதியைப் பற்ற. ஸ்வஸங்கல்பாயத்த இதி : ஸ்வரூபாதிகளினுடைய ஸங்கல்பாயத்தத்வம் நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கி மூன்று பாட்டிலே கண்டுகொள்வது. 'ஶரீரதயாஶேஷம்' என்

தயா சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்துத் தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நாராயணாதிநாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய்; ஏவம்விதனாக' 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்'' என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்தனுமாய் இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்த் தன்னுடைய அவதாரங்களிலும் உதவப்பெறாத பாஶ்சாத்யர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய் பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனாய் அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தானே ஆஶ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கும் ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு அநுபவித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப்பெற்று முடிக்கிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுமவையெல்லாம் அவ்வவதிருவாய்மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாவது - நாநாரத்நபரிபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளாலே பரிபூர்ணனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாக அபௌருஷேய

றது ''உடன்மிசையுயிரென'' என்றத்தைப்பற்ற. வ்யாப்தியும் தோஷாஸ்பர்ஶமும் - ''புலனொடுபுலனலன்'' என்றத்தைப்பற்ற. நாராயணாதிநாமவாச்யத்வம் - ''வண்புகழ் நாரணன்'' என்றத்தைப்பற்ற. 'ஏவம்விதன்' என்றது, கீழேயும் மேலேயும் கடாக்ஷித்து. சுடர்மிகு சுருதியு ளுளன் - காந்திமிக்க ஶ்ருதியிலே உளனானவ னென்றபடி. ''அளிவொறையாய் நின்ற பரன்'' என்றதைப்பற்ற - 'இப்படி விஸஜாதீயனுமாய்' என்றது. கீழ்ப் பரத்வத்தைச்சொல்லி மேல் விபவத்தைச் சொல்லுகிறது: ''ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலேயும் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும் தேவமநுஷ்யாதிஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்' இத்யந்வய:. ''பத்துடையடியவரில்'' ப்ரமேயம் - 'திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்' என்றது. இனி ''அஞ்சிறையமடநாரை'' தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தஞ் சொல்லிக்கொண்டுபோகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, 'தன்னுடைய அவதாரங்களிலும்' என்று தொடங்கி. 'கர்ப்பநிர்ப்பாக்யர்' என்றது-''கருவிலேதிருவிலாதீர்'' என்கிறபடியே கர்ப்பப்ரப்ருதிநிர்ப்பாக்ய ரென்னுதல், அவதார காலத்திலே கர்ப்பஸ்தரையாகிற பாக்யமில்லாதவர்க ளென்னுதல். 'இழக்கவேண்டாதபடி' என்றதுக்கு - ''வந்து நின்றருளியும்'' என்றத்தோடு அந்வயம். அபராதஸஹதை ''அஞ்சிறையமடநாரையிலும்'' ஸ்வாராததை, ''பரிவதிலீசனிலும்'', அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம்.- ''ஓடும்புள்ளிலும்'', அவஶிஷ்டங்கள் ''பொருமாநீள்படை''யில் ''நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்றதிலுங் கண்டுகொள்வது. ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான முதற்பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து ''அவாவற்றுவீடுபெற்ற'' என்றத்தோடேசேர்த்து நிகமிக்கிறார், 'இப்படியுள்ள' இத்யாதி.''ஶ்ரிய:பதியாய்''என்று தொடங்கி ''இப்படி விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து'' என்னுமளவும் ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு - ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ''ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே'' என்று தொடங்கி ''கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்'' என்னுமளவும் - ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ''வரவாறொன்றில்லையால்'' ''வெறிதேயருள்செய்வர்'', ''என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்'' இத்யாதியைப் பற்ற, 'நிர்ஹேதுகமாக' இத்யாதி. 'முடிக்கிறார்' - தலைக்கட்டுகிறார். முதற்பத்தில் ப்ரமேயகதநம் போருமோ? மற்ற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் எது? என்ன, 'இனிச்சொல்ல' இத்யாதி.

முதல்திருவாய்மொழி எல்லாத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமென்று விவக்ஷித்து, தததநுகுணமாக த்ருஷ்டாந்தமும் தார்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார்- 'முதல் திருவாய்மொழியில்' இத்யாதி. திரள-ஸமுதாயாகாரேண.முதற்பாட்டில் ப்ரமேயம்-'ஸ்வரூபரூபகுண இத்யாதி. ''யவன்'' என்று ஸ்வரூபமும், ''சுடரடி'' என்று ரூபமும், 'உயர்வற'' இத்யாதியாலே குணங்களும்,''அயர்வறுமமரர்களதிபதி'' என்றுவிபூதியும் சொல்லுகிறது.''மிகுநரையிலன்'' என்றத்தைப்பற்ற, 'எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு' என்கிறது. மூன்றும்பாட்டுத்தொடங்கி நாலுபாட்டிலும்ஸகலவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் பகவததீந

மான ஸூக்ஷ்மப்ரமாணஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை ஸாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்பரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி ஏவம்விதனானவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதிலுண்டான முத்துமாணிக்காதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிசெய்தார் இவரேயல்லர், பாரதராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள்ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

பரஸ்வரூபம் அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும் கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணமாய, விபுத்வாத்தேஶதஃபரிச்சேதரஹிதமாய் நித்யத்வாத் காலதஃ

மென்கையாலே 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' என்கிறது, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்'' என்கையாலே 'ஶ்ருதிபலபதியாக' இத்யாதி. ''சுரரறிவருநிலை'' ''உளனெனிலுளன்'' என்கிற இரண்டுபாட்டையும் பற்ற, 'பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி' என்றது. வ்யாப்திஸௌகர்ய ப்ரதிபாதகமான பத்தாம்பாட்டில் ப்ரமேயமும் 'ஸர்வேஶ்வரனாய்'' என்றத்திலே ஸூசிதம். ''அளிபொறையாய் நின்றபரன்'' என்றதைப்பற்ற, 'ஸவிபூதிகனான'இத்யாதி. 'ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்' என்கையாலே, 'பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முதற்பாட்டில் க்ரியையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது' என்று அருளிச்செய்வர். ஸ்வரூப ரூபாதிகளை முதல்திருவாய்மொழியிலே தானேசொன்னால் குறைத்திருவாய்மொழிகளுக்கு விஷயமேது? என்ன, 'கடலை' இத்யாதி. 'ஓரோவகைகளிலே' என்றது - பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்ய மென்கிற வகைகளிலே யென்றபடி. இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தர ரூபேண சொல்லுவானென்'' என்ன, 'இப்படிசெய்தார்' இத்யாதி. இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்று கருத்து. 'ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்' - பண்ணினார்கள். ஸங்க்ரஹவிஸ்தர ரூபேண ப்ரபந்தீகரணம் ஶ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; இவ்விடத்தில் ''விஸ்தரேண [illegible] | [illegible]'' என்கிறது அநுஸந்தேயம்.

முன்பு ஸங்க்ரஹேண சொன்ன தத்வத்ரயத்தையும் புநஶ்ச விவரிக்கக்கோலி, முன்பு பரஸ்வரூபத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்யாமையால் அதுதை முந்துற அருளிச்செய்கிறார், 'பரஸ்வரூபம்' இத்யாதி. கத்யத்திலே ''அகிலஹேயப்ரத்யநீக'' இத்யாதி ஶ்ரீஸூக்தியை அநுஸரித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய்' என்னுமளவும. அகிலமென்று - தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி. அவர்கள் ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகன் - நிரஸகனென்று, பாத்யபாதக பாவலக்ஷண விரோதஞ்சொல்லுதல்; அகிலமான ஹேயமென்று, த்ரிவிதாசேதநகத ஸ்வரூப விகாரம். த்ரிவிதசேதநகத ஜ்ஞாநஸங்கோசஸுகித்வதுஃகித்வங்கள், சேறுதோய்ந்து கழுவின ஆகாரம், அணுத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற இவற்றைச் சொல்லி, ஏதத்ப்ரத்யநீகனென்று ஸஹாநவஸ்த்தாநலக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல். பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாலங்காரமாகிலும் ஸ்த்ரீக்கும் புருஷனுக்கும் ஶமஶ்ருஸ்தநோத்பேதங்களைப்போலே ஸ்வதந்த்ரேஶ்வராபேக்ஷயா ஹேயமாகலாமிறே. கல்யாணைகதாநத்வமாவது - கல்யாணகுணாநாம் ஏகாஸ்பதத்வ மென்னுதல்; யத்வா, ஹாவப்ரதாந நிர்தேஶமாய், கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்யைகாஶ்ரய மென்னுதல்; கல்யாணஶப்தத்தாலே - கல்யாணப்ரதத்வத்தை விலக்ஷித்து, 'ஆஶ்ரிதர்க்குக் கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகரூகனென்னுதல்; 'ஆஶ்ரிதாநாம் கல்யாணப்ரதத்வே ஜாகரூகஃ' இதி கத்ய வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் அருளிச்செய்தார். ஜாகரூகஃ - ஏகாக்ரஃ. ''[illegible] நாவதி'' இத்யமரஃ. ''நித்யம்விஹ்ருதம் [illegible]''என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே ஆநந்தசப்தார்த்தமான த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'விபுத்வாத்' இத்யாதி. வஸ்து பரிச்சேதராஹித்யமாவது - ஸத்ருஶவஸ்த்வந்தரராஹித்யமும் ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வமு மாகையாலே உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வமும்' இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்தமயத்வமாவது - ஆநந்தரூபஜ்ஞாந

பரிச்சேத ரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ஒரு ப்ரகாராந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமுமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநபலைஶ்வர்ய ஶீலாத்யநந்த கல்யாணகுணகணமஹோததியாய் ஶ்ரிய:பதியாய ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய் ஶுத்தஸத்வமயமாய ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸௌகுமாரமாய் புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகமாயக்கொண்டு ஶேஷியாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம் மஹதாதிவிகாரங்களையுடைத்தாய் நித்யமாய் த்ரிகுணாத்மிகையாய் ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணையாய் அநேகப்ரஜைகளுக்கு ப்ரஜநபூதையாய எம்பெருமானுக்கு ஶரீரதயா ஶேஷமாய் சேதநர் கர்மாநுகுணமாக ஆச்சிக்க இந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதிதத்த்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய் இப்படி எம்பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமா யிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய்த்

ஸ்வரூபத்வம்; அநந்யாதீந ப்ரகாஶத்வாஹ்லாதகரத்வரூப ஜ்ஞாநத்வத்தையே ஸ்வரூபமாக வுடைத்தானவனென்றபடி. கீழ் 'கல்யாணைகதாந' என்றது - ஸாவப்ரதாநநிர்தேஶமானபோது ஜ்ஞாநாநந்தமயமா யென்றது; தத்விவரணமாதல்; ஸ்வபராபேக்ஷயா அநுகூலத்வபரமாக விஷயவிபாகம் பண்ணுதல். கல்யாணகுணபரமானபோது ஜ்ஞாநபல இத்யாதி தத்விவரணம். கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரம் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமைக்காக தத்போக்த்ரியைச் சொல்லுகிறது, ஶ்ரிய:பதியாய் இதி. அப்ராக்ருதமாய் - அத ஏவ ஶுத்தஸத்த்வமயமாய் என்றபடி. "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" இத்யாதிப்ரமாணஸித்தரஷ்டவ்யாநி. ஸ்வாஸாதாரணமாய் - ஏதாத்ருஶவிக்ரஹம் ஒருவர்க்குமில்லை யென்றபடி. புஷ்பஹாஸஸௌகுமாரமாய்: புஷ்பஹாஸமாவது - புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம். அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸௌகுமாரதரம்; ஆக, புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம்போலே ஸௌகுமாரமாயென்னுதல். யத்வா - புஷ்பஹாஸஶப்தம் விகாஸாஶ்ரயத்வத்தாலே புஷ்பத்தினுடைய பர்யந்தத்தி லுண்டான அவயவபரமாய், அவைகள்போலே ஸௌகுமாரமென்றபடி. இவ்விடத்தில் "ஸம ஹ்ருஷ்ட ஶவிஷோவ நவ்ருாழ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "ஸர்வ கந்த:" இத்யாதியைப் பற்ற, புண்யகந்த இத்யாதி. ஸர்வாபாஶ்ரயமாய் என்றது - "வஶேஶ்யகாஷ ரஞோரஹ ஷ்யராந்தக்ஷிணம்வாஶ்ரு ஹோஷி தாநி" இத்யாதியைப் பற்றவாதல்; அஸ்த்ரபூஷணாதிமுகேநவாதல். விக்ரஹம்போலே - விக்ரஹத்தைப்போலே யென்றபடி. "யோ ஜோகத் யஶாவிஶ்" இத்யாதி ப்ரகாரேணஹ - 'வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து' இதி. ஶேஷியாயிருக்கும் - இப்படி ஶரீரத்வேந ஶேஷியாயிருக்கு மென்றபடி. அநந்தரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி .. இதி; ஆதி ஶப்தத்தாலே அஹங்கார தந்மாத்ராதிகள் விவக்ஷிதங்கள். "அஜாம்" இத்யாதியைப்பற்ற; நித்யமாய் இத்யாதி. அத ஏவ, ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணமாய். விவரணம் - 'ஶுக்லக்ருஷ்ண' இத்யாதி ஆதல். "பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம்" இத்யாதியைப் பற்ற 'அநேக ப்ரஜைகளுக்கு' இதி. மஹதாதி விகாரங்களை யுடைத்தாய் இதி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி:; அநேக ப்ரஜைகளுக்கு இத்யாதிநா வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி:. "யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஶரீரதயாசேஷமாய்' என்றது. சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இதி - சேதநருடைய கர்மாநுகுணமாகப் புருஷார்த்தோபயோகி கரணகளேபராதிகளுண்டாயிருக்கவென்று, ஈஶ்வரன் ஸ்வயம் இச்சியாநின்றுகொண்டு, தாத்ருஶேச்சாநுகுணமாக ஸ்வயமேவ "பஹு ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்க, அந்த ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதி தத்த்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்றபடி. "ப்ரயா நக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:" "ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே" இத்யாதியைப்பற்ற, இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும் என்றது. அநந்தரமாத்மஸ்வரூபமாஹ - ஆத்ம இதி. 'அணுபரிமாணமாய்' இதி: முன்புத்தையில் லக்ஷணவாக்யத்திலே 'அணுவாய்' என்றுவைத்து, இங்கே 'அணுபரிமாணமாய்' என்றது - "ஶ்வெனா நாஹ்யாம்வ" என்கிற ஸூத்ரஸித்தமான "ஸ்வஶப்தா" என்கிற ஸ்வஶப்தமும், உத்க்ராந்த்யாதி - உந்மாநமென்றாய் "வாலாக்ரஶததாகஸ்ய" "ஆராக்ரமாத்ர:" இத்யாத்யுக்தமான உந்மாநமுமாகிற அணுத்வஸாதக ஹேதுத்வயத்தைப் பற்ற. வாலாக்ரம் - வால்நெல்லின்நுனி.

தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய் ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய் நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ ப்ருதங்நிர்தேஶாநர்ஹ அநந்யார்ஹஶேஷமுமாய் பரஶேஷைகரஸமுமாய் அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; இத்தை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதேன்னில்;—முதல் திருவாய்மொழியிலே "உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று தொடங்கி "உணர்முழு நலம் மிகுநரையிலன்", "நிலனிடைவிசும்பிடையுருவினனருவினன்"; "ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போந்து "கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைவரனவில்திறல் வலியளிபொறையாய் நின்ற பரன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணனே பரதத்த்வமென்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணஶப்தார்த்தம்; இதினுடைய ஶேஷமிறே

ஆராக்ரம் - ஆயுதாக்ரம். தேஜோத்ரவ்யமாய் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. "ஸ்து ...ய பராஶேஷஸ்ஸ்வயம்ஜ்யோதிர்பவதி" இத்யாதி. ஜ்ஞாதாவாய் - ஜ்ஞாநகுணகனாய்; "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்த குணகனாய் - கீழ் 'ஜ்ஞாதாவாய்' என்று ஜ்ஞாந குணகத்வமாத்ரனைச் சொல்லுகையாலே ஆநந்தகுணகத்வமும் சொல்லுகைக்குத் திரியட்டும் அநுவதிக்கிறு ரென்றபடி; ஆகையாலே, புநருக்தியில்லை. 'ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே' ஜடவஸ்துக்களில் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி. இத்தால், சித்தென்றபடி. திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயார்த்தத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ இத்யாதி. அநந்யார்ஹ ஶேஷமுமாய் என்று - ப்ரணவார்த்தம். பரஶேஷைகரஸமுமாய் என்று - சரமபதார்த்தம். அத்யந்தபாரதந்த்ரமுமாய் என்று நமஶ்ஶப்தார்த்தம். அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ ... பிரிக்கைக்கு யோக்யமன்றியிலே யிருக்கை. ப்ருதங்நிர்தேஶாநர்ஹமாகையாவது-பிரியச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. ஶேஷைகரஸத்வம் - கைங்கர்யபோகத்வம். ஶேஷதா - கைங்கர்யம். தத்த்வப்ரஸங்காத் தத் விஷயஜ்ஞாநாதிக்ய ரூப வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் - இத்தை ...ளபடி இத்யாதி. இத்தை - தத்வத்ரயத்தை.

"ஸம்க்ஷிப்தஸ்ய விஸ்தரோ விஸ்தரஸ்ய ஸம்க்ஷேப:" என்கிற ந்யாயத்தாலே கீழ் ஸங்க்ஷேபோக்தமான அர்த்தபஞ்சகத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-இவ்வாழ்வார் இத்யாதியால். செய்ததாயற்ற அர்த்தம்- ப்ரதிபாதிதமாய்த் தீர்ந்த பொருள். அதில் முதல் பரஸ்வரூபத்தைநிரூபிக்கக்கோலி அந்தப்பரனாகிறான் நாராயணனென்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை முதல்திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்றுகாட்டுகிறார்-முதல்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி. 'உயர் திண் அணை' இத்யாதியாலே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே வகையிட்டு அருளிச்செய்கதுக்கும் அடி இதுவாயிற்று. உணர்முழுநலம் - முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான. மிகுநரையிலன் - மிக்காரையுடையனல்லன்; நிலனிடை - பூமியிலும், விசும்பிடை - ஸ்வர்க்கலோகத்திலுமுண்டான, உருவினன் அருவினன் - ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர் - ஆகாமிகளாயும் அதீதமாயுமுள்ள வஸ்துக்களுந் தாமேயாய்நின்றவர். கரவிசும்பு இத்யாதி - ஸூக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாஶம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி இவற்றின்மேலேயுண்டாய் இவற்றுக்கு ஸ்வபாவமான ஶப்தம், தாஹகத்வ ஶக்தி பலம் குளிர்ச்சி தாரகத்வம் இத்தர்மங்களோடு தர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று பொருள். இவை நாராயணஶப்தார்த்தமானபடி என்? என்ன, ஸர்வாதிகத்வம் இத்யாதி. 'மிகுநரையிலன்' இத்யாதியாலே ஸர்வாதிகத்வமும், 'உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்' இத்யாதியாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், 'ஆமவையாயவையாய்' இத்யாதியாலும் 'கரவிசும்பெரிவளி' இத்யாதியாலும் 'அயர்வறு மமரர்களதிபதி' என்கிறத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வமுஞ் சொல்லிற்றிறே. 'திண்ணன் வீட்டிலும் ஒன்றுந்தேவிலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறதே' என்ன, இதினுடைய இத்யாதி. 'திண்ணன்வீடு' என்

“ஒன்றுந்தேவும்”,“திண்ணன்வீடும்”. அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்குவாசகமான திருநாமந்தன்னை *“வண்புகழ்நாரணன்” என்று அருளிச்செய்தார்; வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தை அறியலா யிருக்குமே; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே வாசக மென்று தம்திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரம் தோற்ற,†“செல்வநாரணன்”;‡“திருநாரணன்”, $“நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்”,¶“காராயினகாளநன்மேனியன் நாராயணன்”, §“திண்ணம்நாரணம்” என்று ஆதரித்துக்கோண்டு போந்து**“வாழ்புகழ்நாரணன்”என்று வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமேன்கிற நிர்ப்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார; இனி, ††“மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்”என்று தோடங்கி‡‡“திருவுடையடிகள்”என்றும்;$$“மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்” என்றும்;¶¶“நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பன்” என்றும், §§“கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே” என்றும் சோல்லிக்கோண்டு போந்து, ***“திருவாணை” என்றும், †††“கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பே” என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்த்வமேன்றும் சோல்லிற்று. இத்தால்;நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்திற் பதத்வயத்தாலும்அருளிச்செய்துகோண்டுபோரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கு மென்றதாயிற்று; ஆஶ்ரயணவேளையிலே “மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்” என்று தோடங்கி, ஹோமவேளையிலே ‡‡‡“கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகியவென்னன்பே” என்று சோல்லுகையாலே, ஆஶ்ரயணவேளையோடு ஹோமவேளையோடு வாசியற ஒருமிதுநமே உத்தேஶ்ய

றது ‘அணைவ தரவணை’ க்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வர்த்தத்துக்கு - ஸர்வாதிகத்வார்த்தத்துக்கு. வண்புகழ் நாரணன் - அழகிய குணங்களை யுடைய நாரணன், அர்த்தசுதரம் போராதோ?வாசகஶப்தமும் சொல்லவேணுமோ? என்ன, வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. வ்யாபகாந்தரங்கள் - வாஸுதேவ விஷ்ணு நாமங்கள். இதுவே யென்கிற அவதாரணம் - ப்ராதாந்யபரம். அஸக்ருதுக்தி ஆதரகார்யமென்று தோற்றுகைக்காகப் பலசந்தைகளையும் எடுக்கிறார், செல்வ நாரணன் இத்யாதி. செல்வ நாரணன், திருநாரணன் - ஸ்ரீமானான நாராயணன். நாரணன் முழுவேழுலகுக்கு நாதன் - நாராயணஶப்தவாச்யன் ஸமஸ்தமான ஏழுலகுக்கும் நாதனானவன். காராயின இத்யாதி - காளமேகம்போலே ஶ்யாமலமாய் அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனான நாராயணன். திண்ணம் நாரணம் - நிஶ்சிதமாகத் திருநாமமான நாராயணஶப்தமே எண்ணுங்கோள். வாழ் இதி - ஆநந்தாவஹமான குணங்களை யுடைய நாராயணன். வழி - அர்ச்சிராதிமார்க்கம். தலைக்கட்டுகையாலே என்கிறதுக்கு - “உபக்ரமோபஸம்ஹாரௌ” இத்யாதியிலே நோக்கு. இனி-இதுக்குமேலே. வஸ்துவுக்குப் பரத்வம் சொல்லுமளவில் ஶ்ரிய:பதித்வமும் அதுக்கு உடலாகச்சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார், மலர்மகள் இத்யாதி. இப்பாசுரங்களுக்கு அர்த்தம் - தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டி விரும்பும்படியான பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமியானவன். திருவுடையடிகள் - ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய. மைய இத்யாதி - மையணிந்த கண்ணை யுடையவளாய்த் தாமரைப்பூவில் வஸிக்குமவளான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மார்பையுடையவன். நமக்கும் இத்யாதி - நித்யஸம்ஸாரியான நமக்கும், பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கும் ஆநந்தஜநகனானவனே. கோல இத்யாதி - அழகிய பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டாதே. திருவாணை - பிராட்டியுடைய ஆணை. கோலமலர் இத்யாதி - அழகிய பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கு அன்பனாய், அத்தாலே என்பக்கலிலும் அன்பையுடையவனே. இத்தால் நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி:- ரஹஸ்யத்தில்-த்வயத்தில். பதத்வயத்தாலும் - பூர்வோத்தரகண்டாதியில் ‘ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே’ என்கிற பதத்வய்த்தாலு மென்றபடி. அருளிச்செய்துகோண்டு போரும் அர்த்தம் - புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். உக்தவிவரணம் - ஆஶ்ரயணவேளையிலே இத்யாதி. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகவும், ஸங்கதி ஸ்ப்புரணார்த்தமாகவும் வ்ருத்தத்தை நிகமியா

---

* திருவாய்மொழி க-உ-கO. † ஷை க-கO-அ. ‡ ஷை ச-க-க. $ ஷை உ-எ-உ.
¶ ஷை கூ-௩-க. § ஷை கO-ரு-க. ** ஷை கO-கூ-எ. †† ஷை க-௩-க.
‡‡ ஷை க-௩-கூ. $$ ஷை ச-ரு-உ. ¶¶ ஷை ச-ரு-அ. §§ ஷை சா-௩-ௐ.
*** ஷை கO-கO-உ. ††† ஷை கO-கO-எ. ‡‡‡ ஷை க-க-எ.

மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று; இப்படி பரஸ்வரூபம் நிர்ணீதமாயிற்று. பரஸ்வரூபப்ரதிஸம்பந்தியானஸ்வஸ்வரூபம் இருக்கும்படிஎன்? என்னில்;— * "உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்து" என்று ஶரீராத்மபாவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே † "உம்முயிர்வீடுடையானிடை" என்று அந்த ஶரீராத்மபாவந்தன்னையே உபதேசித்து, இந்த ஶரீராத்மபாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்ஹஶேஷத்வ மென்னுமிடத்தை ‡ "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும் $ "அடியேனுள்ளானுடனுள்ளான்" என்றும் சொல்லி இது தச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்பதொன்றல்ல, ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமானாலாயிற்று தச்சேஷத்வஸித்தி யென்னுமிடத்தை, "பயிலுஞ்சுடரொளி" "நெடுமாற்கடிமை" யிலே பரக்க அருளிச்செய்து, ¶ "அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே § "அடியரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்;-|| "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று தொடங்கி, ** "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்றும் †† "பணிமானம்பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட" என்றும் ‡‡ "முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றும் இப்படிகளாலே அடிமையே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து 'இதுதான் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமென்று செய்யுமளவல்ல: ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று செய்யுமளவல்ல: ராகப்ராப்தம்' என்று சொல்லுகைக்காக அடியிலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று கொண்டு ப்ராப்யமான குணங்களைச் சொல்லி, $$ "சுவையன்திருவின்மணாளன்" என்றும் §§ "தூயவமுதைப்பருகிப்பருகி" என்றும் குணவிஶிஷ்டவஸ்துவினுடைய போக்யதையையுஞ் சொல்லி, ¶¶ "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றும் *** "ஆராவமுதே" என்றும் ||| "ஆராவ

நின்றுகொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணுகாங்க்ஷையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் - இப்படிபரஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னென்னில் என்றது - ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்ஙனே யென்னி லென்றபடி. உடல்மிசை இத்யாதி - ஶரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே மறைந்து எங்கும் வ்யாப்தனாய். முதல்திருவாய்மொழி ஸ்வாநுபவரூப மாகையாலே, தாம்அநுஸந்தித்து என்றது. உம்முயிர் இத்யாதி - உங்களுடைய ஆத்மாவை வீடாகவுடையவன். தனக்கே இத்யாதி - எனக்கும் தனக்கும் பொதுவாகை யன்றிக்கே தனக்கே பரதந்த்ரமாம்படி என்னை அங்கீகரிக்கும்தூவே. அடியேன் இத்யாதி - ஶேஷத்வைக நிரூபணீயமான என்ஆத்மாவிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் நில்லாநின்றான்; ஹேயமான ஶரீரத்தினுடைய ஹ்ருதயாம்ஶத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான். அடியார் இத்யாதி - நித்ய தாஸ்யைக நிரூபணீயரான ஸூரிகளுடைய ஸங்காதங்களை ஒருமிராம்படி உடன்கூடுவ தென்றோ? அடியரோ டிருந்தமை - நித்யஸூரிகளோடு கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை. மேல் புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாஹ - ஸ்வரூபாநுரூப இதி. புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி என்னென்னில் - புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனேயென்னி லென்றபடி. பணிமானம் இத்யாதி - அடிமையில் தாளவுந் தப்பாதபடி அடியேனை அடிமைகொண்டு. முகப்பே இத்யாதி - திருமுன்பே அழைத்து அடிமைகொண்டருளவேணும். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமென்ற விடத்திலே-"யொகொஹாஹய்வாஸ்வஸ்யாதக்ஷ்ஜாநெவகாரண | ஸெஜ்ஞஸயாதிநரகாநுகெரெஷவிஜாயதெ" என்றது அநுஸந்தேயம். ப்ராப்யமான - போக்யமான. சுவையன் இத்யாதி - ரஸிகனான லக்ஷ்மீபதியானவன். தூய இத்யாதி - பரிசுத்தமான அம்ருதமானவனை, நிரந்தரமாக அநுபவித்து. ஆராவமுதானாய் - த்ருப்திபிறவாத அம்ருதமா

* திருவாய்மொழி க-உ-க. ‡ ஷை உ-கூ-ச. $ ஷை அ-அ-உ. ¶ ஷை உ-ங-க0,
§ ஷை ங-ங-க. ** ஷை ச-அ-உ. †† ஷை அ-ரு-எ. ‡‡ ஷை க-கூ-க.
$$ ஷை க-எ-ங. ¶¶ ஷை உ-ரு-ச. §§ ஷை ரு-அ-க. *** ஷை க0 க0-ரு.
††† ஷை க0-அ-க0.

முதானுயே'' என்றும் இந்த ஹோமத்தினுடைய நித்யாபூர்வதையைச் சொல்லி, *''உகந்துபணி செய்துனபாதம்பெற்றேன்'' என்று குணநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னு மிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவதாத்மபாவியான புருஷார்த்த மென்கைக்காக †''ஈதே யின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்'' என்றுதலைக்கட்டுகையாலே பகவத்குணநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அருளிச்செய்தார்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி வேஷத்தை இரண்டாந்திருவாய்மொழியிலே ''வீடுமின்முற்றவும்'' என்று கட்டடங்கச் சொல்லி அதுதன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவை எவை யென்னில்;—அஸேவ்யஸேவை த்யாஜ்ய மென்றார், ''சொன்னால் விரோத''த்திலே; ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்ய மென்றார், ''ஒருநாயகத்''திலே; ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார், ''கொண்டபெண்டிர்''ரிலே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ஶாஸ்த்ரஸித்த மான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமாகத் தட்டென்? என்னில்; - பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு ஐங்கருவிகண்ட வின்பமாகையாலும், தெரிவரிதாய் அளவிறந்து இருந்ததேயாகிலும் பகவதநுபவத்தைப் பார்க்கச் சிற்றின்பமாகையாலும், முமுக்ஷு வுக்கு இவை த்யாஜ்யமென்றார்; ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்தார். த்யாகப்ரகாரமிருக் கும்படியென்? என்னில்,—த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனையன்றோ; த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோ? என்னில், - வேணும்; விஷயங்களினின்றும் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே, விஷயங்களை நஶிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால்;— இரண்டும் ஒண்ணாது; கடக்க வர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஶிப்பித்து வர்த்திக் கவோவென்றால் பகவத்விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷயஸந்நிதியினின் றும் நிர்மாநுஷமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ? என்றால்,— ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலே யிருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாய் ஜந்மப்ரம்ஶம் பிறந்தது; ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக்கிடக்கச்செய்தே அங்கே சிலமத்ஸ்யஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு விஷயப்ரவண னானான்; ஆகையாலே, த்யாகப்ரகாரம் இவையல்ல; ஆனால் ஏதாவதென்னில், - ‡''நீர்நுமதென் றிவை வேர்முதல்மாய்த்திறைசேர்மின்'' என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திக ளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையுந் தவிருகை த்யாகப்ரகாரமென்று பிறர்க்கு உபதேசித் தார்;₰''யானேயென்னையறியகிலாதே யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்''என்று தாமும் அநுஸந்

னுய். உகந்து இத்யாதி - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்து உன்திருவடி பெற்றேன். ஈதே இத் யாதி - இவ்வடிமையே இவ்வாத்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிருபாதிக பந்துவானவனே. விரோதி ஸ்வரூபமாஹ - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இத்யாதி. இடைச்சுவர் - மத்யகுட்யம்; ப்ரதிபந்தக மென்றபடி. கட்டடங்க - ஸாகல்யேந. ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஐங்கருவி இத்யாதி. ஐங்கருவி பஞ்சேந்த்ரியம். அளவிறந்தது - அபரிச்சிந்நம். ஐங்கருவிகண்ட வின்பம் என்றது - பஞ்சேந்திரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிக ஸுக மென்றபடி. ஜந்மப்ரம்ஶம் - த்யாகப்ர காரமித்யாதி. தடஸ்த்த ப்ரஸ்நம் - த்யாஜ்யமென்றால் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்களில்நின்றும் இத் யாதி. ஜந்மப்ரம்ஶம் பிறந்த தென்றவிடத்திலே-''[illegible] | [illegible]'' என்றது அநுஸந்தேயம். விஷயப்ரவண னானான் என்றது - ''[illegible]'' என்றத்தைப்பற்ற. நீர்நுமது இத்யாதி - நீங்கள் உங்களது என்கிற அஹங்காரமமகாரங்களாகிற இவற் றை வேரோடே முதலறுத்து. யானே இத்யாதி - நான்தானே என்னுடைய யாதாத்ம்யத்தை அறியமாட்

* திருவாய்மொழி ௧-௮-௧௦. † ஷை ஷை. ‡ ஷை ௧-௨-௩. ₰ ஷை ௨-௯-௯.

தித்தார்; "நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்" (நிவ்ருத்தராகஸ்யக்ருஹம் தபோவநம்) என்று நிவ்ருத்தராகனுயிருக்குமவனுக்குத் தானிருந்த தேசமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலமென்றதாயிற்று; இப்படி எங்கேகண்டோம்? என்னில், - ஸ்ரீஜநகராஜன்பக்கலிலும் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்பக்கலிலும் கண்டுகொள்வது; ஆகையாலே, புத்தித்யாகமே த்யாகமென்றபடி. இவ்விரோதிநிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்தஸித்திக்கும் உபாயம் எது? என்னில்,— த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்த்யும் அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் என்று இரண்டிறே வேதாந்தஸித்தமான உபாயம்; இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்னும் ஆகாரம் தோற்ற உபாயவேஷத்தை அருளிச்செய்தார், *"நோற்றநோன்பிலேன்" என்று தொடங்கி †"ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றும், ‡"உழலையென்பிற் பேய்ச்சிமுலையூடவளையுயிருண்டான்கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும், $"நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேற்சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றும், ¶"நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கு" என்றும் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து. §"ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவடிகளே உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்; இத்தைப் பிறர்க்கு உபதே

டாதே 'நான்' 'என்னது' என்று அஹங்காரமமகாரங்களைப் பண்ணி அநர்த்தாவஹமாம்படி யிருந்தேன். நிவ்ருத்தாஹங்கார மமகாரனுக்கு வஸ்தவ்யதேசநியமாபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நிவ்ருத்தராகஸ்ய இத்யாதி. இதிஹாஸஸமுச்சயே த்ரயோதசாத்யாயே இதம்வசநம். "வநேऽபி தோஷா: ப்ரபவந்தி ராகிணாம் க்ருஹேஷு பஞ்சேந்த்ரியநிக்ரஹஸ்தப: | அகுத்ஸிதே கர்மணி ய: ப்ரவர்த்ததே" இதி பூர்வாம்ச:. ஸ்ரீஜநகராஜன் பக்கலிலும் என்கிற விடத்திலே "மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் ந மே கிஞ்சந தஹ்யதே" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் என்றது- "ஊனேறு செல்வத்துடற்பிறவி" இத்யாதிகளைப் பற்ற. அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் - இவ்விடத்திலே "த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ", "ப்ரஹ்மணஸ்த்வயி ஸர்வஸ்மாத்...தப: | ஸந்ந்யஸ்ய த்வய்யநுஷ்டான் தாராஸ்யந்தம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். - ப்ரபத்தியும் - உபாயாந்த்ரஸ்பர்சராஹித்யாத் விசேஷத்தஹஸ்த இத்யர்த்த:. இரண்டிறே என்றவிடத்திலே - "ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி" ...ஸாதித:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். வேதாந்தஸித்தமான என்றது - "நிக்ஷிப்தம் தத்..." "ஸமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதியைப்பற்ற. அதில் ப்ரபத்தியே உபாய மென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்கையாலே பக்தி உபாயமன்றென்றபடி. ப்ரபத்தி - ஈச்வர: "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம" என்று இருக்கையாலே. நோற்ற இத்யாதி - பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டித கர்மயோகமுடையேனல்லே னென்றபடி. ஆறெனக்கு இத்யாதி - எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் உன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். உழலை இத்யாதி - உழலைத்தடிகோத்தாற்போலே யிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயில் அவள் ப்ராணங்களை யுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அந்தத்திருவடிகளையே உபாயமாகப் புத்திபண்ணிக்கொண்ட. நாமங்கள் இத்யாதி - நாமஸஹஸ்ரத்தையுமுடைய நம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே க்ஷேமகரத்வபுத்திரூபவ்யவஸாயத்தையுமுடையராய், அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். நாகணை இத்யாதி - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளே உபாயம் நமக்கு. ஆவிக்கோர் இத்யாதி - என்னாத்மாவுக்கு அபாச்ரயமாயிருப்பதொரு உபக்நம் உன்னையொழிய நான் அறியேன். தாம் சதுர்த்தவர்ணத்திலே அவதரிக்கையாலே பக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் ப்ரபத்தி நிஷ்டரானால், அத்தாலே பக்தி உபாயமன்று, ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தோன்றுமோ? என்ன, இத்தைப்

* திருவாய்மொழி ரு-எ-க. † ஷை ரு-எ-கம. ‡ ஷை ரு-அ-கக. $ ஷை ரு-கூ-கக.
¶ ஷை ரு-கம-கக. § ஷை கம-கம-ரு.

சிக்கிறவிடத்திலும் *"திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்துத்துய்ம்மினோ" என்றார். "ஆறெனக்கு நின்பாதமே" என்றும், "கழல்களவையே" என்றும், "சரணேசரணமக்கு" என்றும் அவயரிக்கை யாலே உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்? என்னில்;- †"மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்ற விடத்தில் எனக்கருளினனென்கைக்குத் தம்மைக்காணுமை யாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாயநிர்ணயவேளையிலே "நோற்றநோன்பிலேனுண் ணறிவிலேன்" என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வயமுகத்தாலே ஆகிஞ் சந்யத்தைப் பேசி, ஆஶ்ரயணவேளையிலே ‡"புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றுசொல்லி ஹோம வேளையில் தமக்கு உண்டானது அடங்க ஹகவத்ப்ரஸாதலப்த மென்கைக்காக $"நீசனேன் நிறை யொன்றுமிலேன்" என்று கருந்தரையைப் பேசி, ¶"ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு" என்று ஸாபராதஜந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகார மென்றதா யிற்று. அதிகாரியைப்பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையா காமையாலே அந்தஸ்வீகாரவேஷத்தை §"கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும்; இதினு டைய ஸாங்காநுஷ்டாநவேளையிலே **"அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே யென்னுமிடத்தை **"நின்பாதமேசரணாகத் தந்தொழிந் தாய்" என்றும், (§)"அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகர்த்தாவினு டையஅத்யவஸாயவேஷத்தை (||)"களைவாய்துன்பங் களையாதொழிவாய களைகண்மற்றிலேன்" என் றும்; $$"நாடொறு மேகசிந்தையனாய்" என்றும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உப தேசிக்கிற விடத்திலே ¶¶"சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும்" என்று உபாயஸௌகர்யத்தை அரு ளிச்செய்து, இதுதன்னை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே "இது பக்த்யங்கமன்று; ஸ்வ

பிறர்க்கு இத்யாதி. திருநாரணன் இத்யாதி-ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலவிளம்பம் பிற வாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். அவயரிக்கையாலே-அவதாரணமாக அருளிச்செய்கை யாலே. உபாயபூர்த்தி யென்றது - ஏகஶப்தார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து. உபாயபூதனான ஈஶ்வரனுடைய ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூப பூர்த்தியை யென்றபடி. கீழே 'அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும்' என்கையாலே இங்கே 'இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார்ஆர்? என்னில்' என்கிற ஶங்கைக்கு உத்திதி யில் லையென்னில்;—அங்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அவலம்பித்து தத்ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினபடி; இந்தஶங்கை திருவாய்மொழியை அவலம்பித்து உண்டானது; ஆகையாலே, ஶங்கிக்கலாம். ஆகிஞ்சந்யமாவது-உபாயாந்தர ஶூந்யதையும் ரக்ஷகாந்தரஶூந்யத்தையு மென்று விவக்ஷித்து உபயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கி றார் - உபாயநிர்ணயவேளையிலே இத்யாதி. புகலொன்றில்லாவடியேன் - ரக்ஷகாந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனான நான். நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் - அத்யந்தநீசனான நான் குணபூர்த்தியொன்று மில்லாதவன். கருந்தரை - பாழ்நிலம்; ஶூந்யதை யென்றபடி. ஒப்பிலா இத்யாதி - ஒப்பற்றிருக்கிற க்ரூரபாபத்தையுடைய என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் ஸித்தோபாயமாயிருக்க, ஸர்வர்க்கும் முக்தி வரவேண்டாவோ? என்ன, அதிகாரியை இத்யாதி. ஸ்வீகார மில்லாதபோது என்ற விடத்திலே - "ஸர்வஜ்ஞாவிஹிஸத்வஸ்ஸதாகாருணிகோவிஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றது அநுஸந்தேயம். ஜீவிக்கை யாகாமையாலே-ஜீவநஹேதுவாகாமையாலே. அமர்ந்து-அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி. இப்படியானால் நிர்ஹேதுகத்வபங்கம் வாராதோ? என்ன, இந்தஸ்வீகாரஸித்தி இத்யாதி. அதுவும் அவனதின்னருளே - அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. களைவாய் இத்யாதி - துஃகத்தைப் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், கத்யந்தரம் வேறில்லாதவனா யிருந்தேன். நாடோறும் ஏகசிந்தையனாய் - நாள்தோறும் ஏகப்ரகாரமான சிந்தையுடையனாய். சிற்றவேண்டா இத்யாதி - பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா; சிந்தாமாத்ரமே அமையும். ஸப்ரகாரமாக - "அடைந்தார்க்கெல்லாம்" என்று ஸர்

---

* திருவாய்மொழி ௪-௧-௧. † ஷை ௧-௧-௨. ‡ ஷை ௬-௧௦-௧௦. $ ஷை ௩-௩-௪.
¶ ஷை ௭-௯-௪. § ஷை ௫-௮-௧௧. ** ஷை ௫-௭-௧௦. (§) ஷை ௮-௮-௩. (||) ஷை ௫-௮-௮.
$$ ஷை ௫-௧௦-௧௧-௧௧. ¶¶ ஷை ௯-௧-௭.

தந்த்ரோபாயம் என்கைக்காக *“சரணமாகும்” என்று தொடங்கி “மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்” என்று ப்ராப்திபர்யந்தமாக முடியநடத்துமென்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலக்ஷேபப்ரகாரம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்,- †“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள்சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலக்ஷேபப்ரகார மென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து இதுவே போதுபோக்காகத்திரியும் அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக்கும்படியேன்? என்னில்; - ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமாயிருக்கு மித்தனையும் உபாயபலமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு இழியவேணும் உபாஸகனுக்கு; ஜிதேந்த்ரியத்வமும் உபாயபலம் இவ்வதிகாரிக்கு. எங்ஙனேயென்னில், - ‡“என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” $“மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்”என்று ஜிதேந்த்ரியத்வம்அவனாலேயென்னுமிடத்தைச்சொல்லி ஜிதேந்த்ரியனானவாறே ஭கவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான ஭க்த்யாதியாதிகள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று ஭க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையுந் தானே தந்தா னென்கையாலே ஭க்த்யுத்பத்தியும் அவனாலே யென்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது. ஆனால், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர்ஆர்? என்னில், - ¶“காதல்கடல்புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தக னென்னுமிடஞ் சொல்லி, வ்ருத்திக்கு எல்லை ஏதென்னில், §“அதனிற்பெரியவென்னவா” என்று தத்த்வத்ரயங்களையும் விளாக்

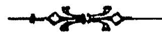
வாதிகாரத்வப்ரகார ஸஹிதமாக. சரணமாகும் இத்யாதி - தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்களெல்லாம் உபாயமாம்; அவர்களுக்கு மரணமானால் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் இதி - கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே யென்றும் அருளிச்செய்தாரா கையாலே இத்திருவாய்மொழி எதுக்காக வென்று இப்ப்ரஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். காலக்ஷேபப்ரகாரம் - காலக்ஷேபஸாதநம். தொண்டர்க்கு இத்யாதி - அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபவிக்கலாம்படி ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமானவற்றைச் சொன்னேன். உபாயத்தை - ஸித்தஸாதநத்தை. இதுவே - இத்திருவாய்மொழியே. போதுபோக்காக - காலக்ஷேபஸாதநமாக. ‘ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்’ என்று கீழே அருளிச்செய்து ‘பலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்’ என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்னில்;—பலத்தினுடைய ப்ரதமசரமாவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் - பலவேஷம் இத்யாதி. அவாந்தர ப்ரதம பல வேஷ மிருக்கும்படி யென்? என்னி லென்றபடி. யத்வா, கீழே பலஸ்வரூபம் சொல்லியிருக்க மீளவும் பலப்ரஸ்நம் உபாஸகரிற்காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு வாசிசொல்லுகைக்காக. அத்தை ப்ரஸங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார், பலவேஷம் இத்யாதி என்னவுமாம். ஜிதேந்த்ரியத்வம் - ப்ரதமாவதி, கைங்கர்யம் - சரமாவதி. இவனுக்கு விசேஷம் ஏது? என்ன, ஜிதேந்த்ரியத்வம் இத்யாதி. ஜிதேந்த்ரியத்வம் உபாயபலமென்றத்தைக்காட்டுவாராக ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஸ்நத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார், எங்ஙனே இத்யாதி. எங்ஙனே-எங்ஙனே அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னுடைய துஷ்டமான மநஸ்ஸைப் போக்கினாய். மருவி இத்யாதி - அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்ப் பொருந்தி அடிமை செய்யும் நெஞ்சைத் தந்தாய். காதல் இத்யாதி - அபிநிவேசத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்தமாய் விளையும்படி பண்ணின வர்ஷுகவலாஹகஸ்வபாவத்தை யுடைய திருமேனியை யுடைய நம்முடைய க்ருஷ்ணன். அதனிற்பெரிய

---

* திருவாய்மொழி ௩-௧௦-௫. † ஷை ௯-௪-௯. ‡ ஷை ௨-௭-௮. $ ஷை ௨-௭-௭.
¶ ஷை ௫-௩-௪. § ஷை ௧௦-௧௦-௧௦.

குலைகொள்ளும்படி பெருகினபடி சொல்லி, "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்கையாலே ஶரீரஸம்பந்தத்தை யறுத்து தேஶவிஶேஷத்திலே கொண்டுபோய் ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினு னென்றதாயிற்று. ஆக, இவ்வைந்தர்த்தமுமே திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது; அல்லாதவை ஆநுஷங்கிகஸித்தமாய் வந்தது இத்தனை; எங்ஙனேயென்னில், — பரதத்த்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், குணாநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்யஸித்திக்கும் ஸர்வஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளே உபாய மென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தொடக்கமாகக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது. "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகாத்மந꞉। ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச॥ வதந்தி ஸகலா வேதா꞉ ஸேதிஹாஸபுராணகா꞉। முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந꞉" (ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஶ்சப்ரத்யகாத்மந꞉|ப்ராப்த்யுபாயம்பலம்ப்ராப்தேஸ்ததாப்ராப்திவிரோதிச| வதந்திஸகலாவேதாஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகா꞉| முநயஶ்சமஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந꞉) என்று ஸகல வேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

என்னவா, அவா - அபிநிவேசம். அதிற்காட்டில் பெரிய என் அபிநிவேசம். விளாக்குலைகொள்ளுகை - தன்னிலே அந்தர்ப்பவிக்கும்படி பண்ணுகை. உக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. "யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத்க்வசித்" இதிப்ரகாரேண பரமதநிராஸாஷேபய்த்ர தர்ஶநாத் இதரநிஷேதம் எப்படி பண்ணுகிறது? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி. ஆநுஷங்கிக ஸித்தமாய் - அநுஷங்கஸித்தமாய். புத்திஸௌகர்யார்த்தம் விஸ்த்ருதம் ஸங்க்ருஹ்ணாதி - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. அர்த்த பஞ்சகஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னி லென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு வங்கிப்புரத்து நம்பி யோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார், ப்ராப்யஸ்ய இத்யாதி. 'இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தது' என்று அரும்பதத்திலே யிருக்கிறது. "ஹாரீத ஸம்ஹிதாயாம் த்ருதீயாத்யாயே ஜாஜலிஸம்வாதே ஜாஜலிம்ப்ரதி ஶுகோக்தம்" இதி ப்ரமாணத் திரட்டி லிருக்கிறது. ஸகலவேத தாத்பர்யம்-இவ்வர்த்தபஞ்சக மென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தா ரென்று க்ரமேண அந்வயமாகவுமாம்; ஸகலவேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்த பஞ்சகமென்னு மிடத்தையும், இவ்வர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாகவும் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்கவுமாம்.

ஈடு - மஹாப்ரவேஶம் - இரண்டாம்ஶ்ரிய:பதி.

ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன், *“மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து” என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறித்திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விஶததமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளினான். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வயவிவரணம் பண்ணுகிறார். இதில் முதலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்கு உண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் முதற்பத்தாலே “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன் - துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே” என்று ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸர்வஶேஷியானவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமாணமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ரமாணம் “உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்” என்று நிர்த்தோஷமான ஶ்ருதியே ப்ரமாணமென்றும், ஏவம்விதனானவன் ஆர்? என்ன, “வண்புகழ்நாரணன்” என்றும், “திருவுடையடிகள்” என்றும், “செல்வநாரணன்”

இப்படி திருமந்த்ரவிவரணத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; மேல் த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்வாராக தாத்ருஶப்ரபந்த நிர்மாணஸாமர்த்த்யஹேதுத்வேந வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஶ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி. ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்ரீராமாயண ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேணார்த்தபஞ்சகப்ரபத்தி பக்தி ப்ரயோஜநத்ரயாபிப்ராயேண ஶ்ரிய:பதித்ரயமென்றும் சொல்லுவர்கள்; அதவா, ஶ்ரிய:பதீத்யாதி வாக்யத்ரயம் அருளிச்செய்தது-மத்யேமத்யே வந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல், மஹாபாஷ்யத்தில் பூர்வதிவஸோபந்யஸ்தாநுவாத பூர்வகமாக் திவஸத்ரயம் உபந்யஸிக்கையாகிற ஆஹ்நிக த்ரயப்ரக்ரியையாலேயாதல். திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதியாகிற மூன்றும் திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஶ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்த மென்னுமத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி த்வயத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி. யத்வா, கீழ் அர்த்தபஞ்சக யோஜனையை அருளிச்செய்து த்வயயோஜனையும் அருளிச்செய்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி என்னவுமாம். முதலிட்டு இதி-த்வயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச் செய்யாதே உத்தரவாக்யார்த்தம் முன்னாக அருளிச் செய்தது - அநுஷ்டாநதசையில்போலே உபாயம் முற்பட்டு, பலம் பிற்படுகையன்றிக்கே வ்யுத்பத்தி தசையில் “[illegible]” இதிந்யாயேந பலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்படவேண்டுகையாலே; “[illegible]” என்னக் கடவதிறே. “கடல்ஞாலங்காக்கின்ற, மின்னு நேமியினாய்” என்றத்தைப்பற்ற, உபாயோபயோகியான குணங்களை என்றது. “உன்கழலோடெங்களிடையில்லை” என்றத்தைப்பற்ற, ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி என்றது. “நாராயணன் நங்கள்பிரானவன்” என்றதைப்பற்ற, அவனோடு தமக்குஉண்டான இதி. தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்யாதி - “தொழுதெழு” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே, “அவாவற்றுவீடுபெற்ற” என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாரென்றபடி.

உக்தவிவரணம் - இதில் முதற்பத்தாலே இத்யாதி. அயர்ப்பிலன் இத்யாதி - அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி மறப்பில்லாதவனாய் அக்ரமமாக குணங்களைச் சொல்லுவன், ஸம்ஶ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன்; இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பன். முதற்பத்தாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டாரென்றது -“[illegible]

---

* திருவாய்மொழி உ-சு-அ.

என்றும் விஶேஷித்து, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபக்ரமித்து *"அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே" என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகையாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டார். இரண்டாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து, †'ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேஶிகரான அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்றுகொலோ?' என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, ‡"நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீர்" என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே 'இவர்க்குப் பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது' என்று ஈஶ்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப் புக, $"எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்று-எனக்கு அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; ¶"தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று - உனக்கேயாயிருக்கும் இருப்பே எனக்கு வேண்டுவது' என்று இப்புருஷார்த்தத்தை ஓடவைத்தார். மூன்றாம்பத்தால் இவர்க்குக் கைங்கர்யத்திலுண்டான ருசியையும் த்வரையையும் கண்ட ஈஶ்வரன் கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில்நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு §"வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்" என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே ஸாமவதஶேஷத்வபர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார். நாலாம்பத்தால் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் திருநாரணன் தாளென்றும், விரோதி **"குடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்","எல்லாம் விட்டவிறுகலிறப்பு"என்று ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களே விரோதி யென்றும் பிறர்க்கு உபதேசித்து, ††"ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்" என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார். அஞ்சாம்பத்தால் இந்த இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் ‡‡"ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்"என்று தன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தானென்றார். அவன்தந்த உபாயத்தை வடகரை முன்

ஸூ௰ | ஸூவாஹொவைத்ஸிவஷிஹ்ம்தா ஷ்ருதிரூண யெ" என்கிறபடியே "தொழுதெழு" என்று உபக்ரமித்து "சொல்பணிசெயாயிரம்" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், "அயர்ப்பிலன்" இத்யாத்யப்யாஸத்தாலும், இந்தஅர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணப்ராப்தத்வேந அபூர்வமாகையாலும், "தொழுதெழு" என்கிற இத்தால் பலார்த்தவாதங்கள் ஸித்திக்கையாலும், "தொழுதெழு" என்கிற இந்தவிஷயார்த்தத்திலே "உயர்வற வுயர்நலம்" இத்யாதிகள் ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷண மாகையாலே உபபத்தி யுண்டாகையாலும், முதற்பத்து பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறத்திலே தத்பர மென்றபடி. இரண்டாம்பத்தால் இதி - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து என்றது - "களிப்புங்கவர்வுமற்று" இத்யாதியைப்பற்ற. ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் - தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய். நலமந்தம் இத்யாதி-நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். ஓடவைத்தார் - நிஷ்கர்ஷித்தார். மூன்றாம்பத்தால் இதி - "ஈதேயானுன்னைக்கொள்வது" என்றத்தைப்பற்ற ருசி. "ஒல்லை" என்று த்வரை. நாலாம்பத்தால் இதி - குடிமன்னும் இத்யாதி - குடியிருப்புடைய ஸுகோத்தரமான ஸ்வர்க்கம். எல்லாம் இதி - ஆத்மவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டவனாய் ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த மோக்ஷம். இறுகல் - ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். ஐங்கருவி இத்யாதி - ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பரிச்சேதித்தநுபவித்த ஐஶ்வர்யஸுகமும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபவிக்க அரிதாய் இந்த ஐஶ்வர்யஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே அபரிச்சிந்நமாய் பகவதநுபவாபேக்ஷயா அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகமும். வடகரைமுன்னிட்டு என்றது - "வைகல்" "பொன்னுலகாளீர்"

---

* திருவாய்மொழி க-ந-கஂ. † ஷை உ-ந-கஂ. ‡ ஷை உ-அ-ச. $ ஷை உ-கூ-க.
¶ ஷை உ-கூ-ச. § ஷை ந-ந-க. ** ஷை ச-க-கூ. †† ஷை ச-கூ-கஂ. ‡‡ ஷை ரு-எ-கஂ.

ளிட்டுப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக *"அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழ்மர் ந்துபுகுந்தேன்" என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறாம்பத்தால். ஏழாம்பத்தால் இப்படி ஸித்தோபாயஸ்வீ காரம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் சடக்கெனப் பலியாமையாலே விஷண்ணராய் †"கடல்ஞா லங்காக்கின்றமின்னுநேமியினாய்" என்றுதொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட ‡"கூராராழி வெண்சங்கேந்திவாராய்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வெள்ளைச்சுரி சங்கொடாழியேந்தி வந்தஇது மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம் கிடையாமையாலே விஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார். எட்டாம்பத்தால் கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷம் பாஹ்யஸம் ஶ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே §"உமருகந்துகந்தவுருவநின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பரானு ரவருகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை" என்று - இப்படி ஆஶ்ரிதாயீந ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளை யுடையவன் நமக்குத் தன்னைக்காட்டி மறைக்கைக்கு அடி ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசை யுண்டாகவேணுமென்று அதிஶங்கைபண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாம்பத்தால் "நீரேன்றியஅதிஶங்கைபண்ணிப்படுகிறீர்இப்படி" என்று தன்னுடைய நிருபா திகபந்தத்தையுங் காட்டி, "நான் நாராயணன்: ஸர்வஶக்தியுக்தன்: உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங் களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்" என்று அருளிச்செய்ய, ¶"சீலமேல்லையிலான்" என்று அவ னுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டார். பத்தாம்பத்தால் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமை யைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்துதங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதி கதியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று இவர் திரு வாயாலே அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப்பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

களில் தூதப்ரேஷணமுகேந ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு என்றபடி. விஷண்ணராய் என்றது - "உண்ணி லாவி"யில் ப்ரமேயம். கடல் இத்யாதி - கடல்சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷித்த உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடை யையாய். கூரார் இத்யாதி - கூர்மைமிக்க திருவாழியையும் வெளுத்த சங்கத்தையும் ஏந்திக்கொண்டவ ராய். வெள்ளை இத்யாதி - வெளுத்த நிறத்தையும் சுரியையுமுடைய சங்கோடே திருவாழியையும் தரித்து. விஶ்லேஷித்தபடி என்றது-"பாமருமூவுலகு" "ஏழையராவி"களைப் பற்ற. கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷமென் றது - "ஆழியெழச் சங்கு" "கற்பாரிராமபிரான்"களைப் பற்ற. உமருகந்து இத்யாதி - உனக்கு ஶேஷபூதரா னவர்கள் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய் உன்னளவிலே அன்பையுடையரானவர்கள் ஆத ரித்து அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருக்கிற உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களை. அவற் றில் நசையற்றபடியை என்றது - "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப் பற்ற. ஒன்பதாம்பத் துக்கு, ஓராயிரத்திலே நோக்கு. என்றிய - எதுக்காக. திருமோகூர் இத்யாதிக்கு - தாளதாமரையிலே நோக்கு. அர்ச்சிராதி இத்யாதிக்கு - சூழ்விசும்பிலே நோக்கு. என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய் - என் அபிநிவே ஶங்கெடும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தாய்.

ஆக, முதற்பத்தாலே உத்தரவாக்யகத ப்ரதம த்விதீயபதார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது; இரண்டாம் பத்தால் நமஶ்ஶப்தார்த்தம்; மூன்றாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யம் பாகவதஶேஷத்வபர்யந்த மென்று நிஷ்கர் ஷித்து நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தாநுகுணமாக ஸ்வாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது; ஆக, கீழ் மூன்றுபத்தும் உத்தர கண்டார்த்தம். நாலாம்பத்தால் பூர்வகண்டஸ்த்த பதத்வயார்த்தமும், அஞ்சாம்பத்தால் க்ரியாபதார்த்தமும், ஆறாம்பத்தால் உபாயத்தினுடைய ஸாங்கஸ்வாநுஷ்டாநமும் சொல்லுகையாலே, மேல் மூன்றுபத்தாலும் பூர்வகண்டார்த்தம்; மேல் நாலுபத்தும் இதுக்கு ஶேஷமென்றபடி.

* திருவாய்மொழி ௬-௧௦-௧௦. † ஷை ௭-௧-௨. ‡ ஷை ௬-௯-௧. § ஷை ௮-௧-௫. ¶ ஷை ௩-௩-௧௧.

ஈடு—மஹாப்ரவேஶம் - மூன்றும் ஶ்ரிய:பதி.

ஶ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன், "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை *"அடியையடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம்யான் மூழ்கினன்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விஶேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணியருளினான். முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல் அசித்ஸ்வரூபமாதல் ஈஶ்வரஸ்வரூபமாதல் அறியாதே யிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்ஶம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதநன் உபாதேயனென்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதமனென்னுமிடத்தையும் அவன்தானே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, அவனோட்டை யநுபவத்துக்கு இத்தேஹஸம்பந்தம் விரோதியாயிருக்கையாலே, த்வதநுபவவிரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்கக்கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் பரப்பற ஏழுபாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி இங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒருதஶாவைஶத்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்க அவ்வழகை யநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னார் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியைமிகுத்துச் சோறிடுவோரைப்போலே தமக்கு ருசியைப்பிறப்பித்த படியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமான படியையும், பின்பு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும் அற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின படியையும் சொல்லுகிறார் திருவாய்மொழியில். கைங்கர்யமநோரதம்பண்ணிக்கொண்டு வரக் கொள்ளக் கைகேயி "ராஜநு" "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டபாடுபோலே யிருக்கிறதாயிற்று, திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று கேட்டு "ஏபிஶ்ஸஸிசைவாஸ்ராஸம்" (ஏபிஶ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) என்கிறபடியே என்றொருவன்கண்ணில் கண்ணநீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர்ஆற்றாமைகண்டால் மீளாதொழிவரோ? "ஶிரஸாயாசிதோமயா" (ஶிரஸாயாசிதோமயா)-என் அபிமதம் தந்தலையாலே யிரந்துசெய்யக்கடவஅவர், நான்

ஸ்ரீபரதாழ்வானை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கைக்காகப் புநஶ்ச ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வாராக மீளவும் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஶ்ரிய:பதியாய்' இத்யாதி. யத்வா, இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான தசைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய தசையை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிற முகேந திருவாய்மொழியினுடைய பக்தியோக ப்ரதிபாதகபரத்வத்தை அருளிச்செய்வாராகத் தாத்ருஶ ப்ரபந்தநிர்மாண ஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந மீளவும் வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஶ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி என்னுதல். சேதநனுக்கு உபாதேயத்வம் - 'அடியேன்' என்றத்தைப் பற்ற. தன்னுடையமேன்மை இத்யாதிக்கு - முதற்பாட்டிலே நோக்கு. பரப்பற - ஸங்க்ரஹமாக. "ஆமத்தையறுத்து" என்றுதொடங்கிச் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்ரயத்துக்கும் அடைவே தார்ஷ்டாந்திக த்ரயத்தைக் காட்டுகிறார், தமக்கு ருசியை என்று தொடங்கி. ஆமத்தையறுத்து என்றதுக்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் மயர்வறமதிநலமருளுகை யென்று கண்டுகொள்வது. இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான அவஸ்தைகள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அவஸ்தைகள்போலே யென்கிறார், கைங்கர்ய மநோரதம் இத்யாதி. "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு -

---

* திருவாய்மொழி உ-கூ-அ.

என்தலையாலேஇரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ? "ப்ராது:" (ப்ராதுஃ) - நான் தம்பின்பிறந்தவனல்லேனோ? "ஶிஷ்யஸ்ய" - (சிஷ்யஸ்ய) பின்பிறந்தவனென்று கூறுகோள்ள இருக்கிறேனோ? மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? "தாஸஸ்ய" (தாஸஸ்ய) - ஶிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ? "ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி" (ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி) - ஆனபின் என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளாரோ? என்று மநோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதைதரிப்புப்போலே,திருவாசிரியத்தில்நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே "ராமாகமநகாங்க்ஷயா" (ராமாகமநகாங்க்ஷயா) என்கிறபடியே பதினாலாண்டும் ஆசைவளர்த்துக்கொண்டிருந்தாற்போலே யிருக்கிறது, திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றாற்போலேயிருக்கிறது; இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி; முதல்திருவாய்மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதல் மூன்றுபாட்டு; முதல்மூன்றுபாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதற்பாட்டு; முதற்பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதலடி; என்போலேன்னில்; - "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்" (ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநி ததைவாதர்வாணநிச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாங்யதபிவாங்மயம்) என்கிறபடியே ஸகலவேதஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய், அதினுடையஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாற்போலே. மற்றும் பாரதராமாயணாதிகளையும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

"உத்திஷ்ட த்ருஷ்டிம் ஸந்தேஹி ராஜ்யம் ப்ராப்நுஹி ராகவ । ...... ஶிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய..." என்கிற சொல்லைக் கேட்டு. அயம் ஶ்லோகோ(அ)யோத்யாகாண்டே மாதுலகுலாதாகதம் பரதம்ப்ரதி கைகேய்யுக்தி:. மறுப்பரோ - திரஸ்கரிப்பரோ. கூறு - பாகம். மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ இதி-அத்ர வஸிஷ்டர் பெருமாளுக்கு மந்த்ரங்களை உபதேஶித்தார், பெருமாள் கநிஷ்டர்களுக்கு உபதேஶித்தா ரென்று கண்டுகொள்வது. ஏபிஸ்சேத்யாதி - அயம்ஶ்லோகோ(அ)யோத்யாகாண்டே. இது பெருமாள் ஸமக்ஷத்திலே விண்ணப்பம் செய்ததே யாகிலும் வழியிலும் நினைவு இது ஆகையாலே மநோரதரூபமாக வ்யாக்யாநம் உபபந்நம். "ஸகாமைர்நவாப்யைஶ்ச ... ராமாகமநகாங்க்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. அவனும் - ஸ்ரீபரதாழ்வானும்.

முதற்பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாம்போது விக்ரஹவிபூதிகள் எங்கே சொல்லுகிறது? என்ன, விக்ரஹவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹங்களாகையாலே 'நலம்' என்று ஆநந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹவிபூதிகளும் அர்த்தாத்ஸித்தங்கள்.

திருவாய்மொழியின் ஓரோதஶகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகப் பெருமாள்கோயில்
அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதியின் உபோத்காதம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலியின் உபோத்காதம்.

सारस्सारस्वतानां शठरिपुभणितिः श्रौतशाखासखीति ज्ञायाज्ञायाधिनिष्ट-
स्वगुणविततिभिर्व्यञ्जयन्तीं ययन्ती । पारम्पर्यात्प्रतीता भवजलधिभवद्दुर्गनानाजना-
नां प्रत्यक्षप्रत्यक्षयेण प्रतिनियतरसास्त्रियाणां नियानः ॥

प्रज्ञावैदग्ध्यशौर्यप्रथितगुणार्णवं नेत्रपाद सत्संप्रदायं तत्त्वप्रदे-
शस्संप्रदत्तं प्रतिविमर्शनधीर्देता वेदशीर्षः । तत्त्वं कस्स्वानुभाव्य शठजि-
द्भणितिषट्सहस्रीं विज्ञप्तं ग्रन्थाति स्वाध्यायं प्रहसितदशशतकीयं रत्न-
जातम् ॥

वाञ्छाशीमातृशोधात्त्वहृद्यहव्यपदवन्दवाचस्पतीत्या पत्र्यापत्रा
सहाये प्रणयिनि हजतः पुण्यसीवारतन्त्र्यम् । भक्तिश्रद्धाराव्रत्या परिणति-
दानसङ्गावपद्वयप्रदृष्टा यो मातृप्रसादवस्तिरिह विरहोपैशिकाख्ये नप्रा-
ता: ॥

भाषागीतिः प्रशस्ता भगवति वचनाद्राजवच्छासनाच्च सामान्यस्त्र्य-
सञ्चारतिति परिजगृहे सञ्चिकारेदयोग्या । यत्तत्स्वत्वं शृङ्गीनां दिव्य-
गणविहिते स्तिहारेसः प्रारेणस्त्रावा सत्क्रविंशत्सेयन्दीनोदवं
हितावाराहणी ॥

क्रमशः शारीरकार्थं क्रमिह विशदं विंशतिर्वक्ति सार्धा संक्षेपोपांशस-
विधाय प्रायतिवश्वरं सारभावाविभावप्रम् । सम्प्रीतानन्दसं सकलेन्द्रवितं
सारोशावासहस्रं संश्रक्ष्यं साहित्यप्रापृजप्राप्ति दशकेषुसर्वत्रिपञ्चा-
रस्सु ॥

प्राचेत्सवानन्दवर्ण्यात्त्वहृशीहशतकेशंसंशानृशैलाः व्योम द्वैत्व
द्वं द्वितीये शान्तिरनायवाये होग्यताविशेषण । प्रापृरुक्पापयोस्तववंश
सहस्रोहगतनादित्यवादित्यतीयेश्चनव्रापृत्सारोषोदस्मिवादिः शेरपृ
नन्तात्प्रापयः ॥

दैवश्रीशांशुवर्षिवैष्टः कारणत्वेवद नृकद्रयुगं सहस्रं सैव्यकार्यगुणदशा
यत्वात् प्राप्यमिह शतकेवृत्तिस्तावनायत्वात् । एकैकस्यां तत्स्वकाशिवा-
दशकमण्डेषाय तत्तत्त्वायेते तत्सारागुणानां नाविदयते तत्त्वयः वक्ति
सज्ज्याः ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீமந் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்.

அல்லும்பகலும் அநுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவாநூற்றந்தாதிதான்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளால் உட்பொருள்கள் தம்முடனே — சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே! உற்று.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

முதற்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—உயர்வற.

முதற்பாட்டு.

உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வறமதிநலமருளினன் யவனவன்
அயர்வறுமமரர்களதிபதி யவனவன்
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

ஆறாயிரப்படி.

(உயர்வறவுயர்நலம்.) அப்ராக்ருதஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபபூஷணாயுத மஹிஷீபரிஜந ஸ்தாந விஶிஷ்டனாய், நிகிலஜகதுதயவிபவாதிலீலனாயிருந்த பரமபுருஷனை உள்ளபடியே ஆழ்வார் தாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநிதமான நிரவதிகப்ரீதியாலே அவனை அநுபவித்தபடியே பேசுகிறார்.

அஶேஷதோஷப்ரத்யநீகமாய், "தேயேஶதம்" இத்யநுக்ரமத்தினாலே நிரதிஶயதஶாஶிரஸ்கமான: அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த ஆநந்தாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண மஹோததியாய், இந்த ஆநந்தாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனான தான் மேலே பொன்னுமாய் நாறினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக எனக்குத் தன்திறத்தில் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாததொருபடி தன்னை உள்ளபடி அறிவித்துத் தன் திருவடிகளிலே நிரவதிகபக்தியையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனாய், இந்தக்கல்யாணகுணங்களையுடையனான தன்னை ஸ்வஹாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள ஶேஷ ஶேஷாஶந வைநதேய ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய திவ்யபுருஷர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமௌதார்யத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்தது:காபநோதந ஸ்வஹாவமான திருவடிமலர்களிலே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணி உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து — அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணனாய், குணங்களுக்கு நிறங்கொடுக்க வற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு போக்தாக்களான அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே என்னுடைய தோஷாகரதையைப்பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷய

பக்திரூபஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதரனாய்க்கொண்டு தந்தருளினான்; ஆனபின்பு, அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால், ப்ரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிர்த்தேஶ நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

[உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியாலே ஒரோ குணத்தின் ஸந்நிதியிலே வ்யதிரிக்த ஸகலார்த்தகதமான எல்லாப்படியாலுமுள்ள எல்லாவுயர்த்தியும் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியாய், அவைதனக்கு அவதியுண்டாயிருக்கை யன்றியே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அபிவ்ருத்தியாகின்றாலும் மேன்மேலென உயர்ந்து காட்டாநிற்பனவான கல்யாணகுணங்களை யுடையவன். நலமென்றவிடத்தில், ஏகவசநம் - குணஜாதிபரம். நலமாவது - குண விபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையாலே வந்த ஆநந்தகுணமாகவுமாம்; ஆநந்தமென்று ஆநந்தஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். குணநிரபேக்ஷமாகத் தானே விலக்ஷணமாய், தன்னைப்பற்றிக் குணங்கள் நிறம்பெறும்படியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபநிஷத்ப்ரஸித்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்]-முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று நிர்த்தேஶிக்கிறது. இப்படியே மேல் அவனவன்களுக்கும் பொருள். 'அவன்' என்று பலகால் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - இப்பாட்டில் ப்ரதிபாதிக்கிற குணங்கள் தனித்தனி ஸர்வாதிஶாயிகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. [மயர்வற]-ஸ்வவிஷயத்திலே எனக்கு அநாதியாய்வருகிற அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி. [மதிநலம்] - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம். [அருளினன்] - இந்நன்மை தீமைபாராதே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்க்ருபையாலே தந்தருளினான். எனக்குத் தந்தருளினானென்னாதொழிவானென்? என்னில்;— "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்று சொல்லுகிற கணக்காலே பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதமில்லாமை ஸ்வபாவமாய், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருநாளும் விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி. 'அமரர்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு முக்யார்த்தத்வம் ப்ராப்தமாகையால் அவர்கள் தங்களுக்கு எண்ணில்லை யென்கிறது. [துயரறுசுடரடி] - துயரறும் ஸ்வபாவமாய், அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருவடிகளை. திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோ? என்னில்;— ஆஶ்ரிதருடைய துயர் திருவடிகளுக்குத துயர். அவனைத் தொழுதெழென்னாதே திருவடிகளைத் தொழுதெழு என்பானென்? என்னில்;— ஸ்தநந்தயப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே அடியனானவனுக்குத் திருவடிகளிலே தலைமடுக்கை முறைமையாகையாலே. [தொழுதெழு] - அடிமையாலல்லது செல்லாத தன்மையா யிருக்கச்செய்தே அநாதிகாலம் அடிமையிழந்து உருவி இல்லாதார்கணக்காயிருக்கிற நீயே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவி. எம்பெருமானோடு ப்ரத்யாஸந்நமான திருவுள்ளத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, 'என்மனனே' என்கிறார்.

'ஸந்மாத்ரமே வஸ்து' என்கிற வாதமும், 'ஜீவபரர்களுடைய பேதம் ஔபாதிகம்; மோக்ஷதசையில் எல்லாம் ஒன்று' என்கிற வாதமும் இவர்க்கு ஸித்தாந்தமன்றென்னுமிடம் வ்யக்தம் இப்பாட்டில்; பராமவர்களுக்கு விருத்தமாகையால். இப்பாட்டில் 'அவன், அவன்' என்கிற மூன்று பர்யாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிப்பர். "நமோநம:" இத்யாதி ஶ்லோகவத் ப்ரதிவிசேஷணம் அடைபடுகையாலே.

பன்னீராயிரப்படி.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் பரத்வப்ரதாநோபபாதக மான நிரவதிக கல்யாணகுணயோகத்தையும் நிர்ஹேதுக உபகாரகத்வத்தையும் நித்யஸூரிநிர் வாஹகத்வத்தையும் நித்யமங்கள விக்ரஹயோகத்தையு முடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே நிரந்தர ஶேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணென்று தம்நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

(ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே), உயர்வு – அல்லாத உயர்த்திகள், அற – அஸத்கல்பமாம்படி, உயர் - அவாங்மநஸகோசரமாய் உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை, உடைய வன் - உடையனாக, யவன் அவன் – ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன் யாவனொருவன்,—மயர்வு - (ஸம்ஶயவிபர்யயாதி ரூபமான) அஜ்ஞாநம், அற - நசிக்கும்படி, மதிநலம் - ஸ்வாஹாவிகஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை, அருளினன் - (தன் அருளாலே) தந்தருளினவனாக, யவன் அவன்-"ஞாநவதாரஹாரா ததாநஹேஶாசீ" என்கிற ப்ரஸித்தியை யுடையவன்) யாவனொருவன்,—அயர்வு - விஸ்மர ணப்ரஸங்கம், அறும் - இல்லாத, அமரர்கள் - (நிரந்தராநுபவயுக்தரான) நித்யஸூரிகளுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஶேஷியானவன், யவன் - யாவனொருவன்,—அவன் - அவனுடைய, துயரறு - ஸமாஶ்ரிததுஃகநிவர்த்தகமாய், சுடர் - நிரந்தரௌஜ்ஜ்வல்யவிஶிஷ்டமான, அடி - திருவடிகளைக் குறித்து, தொழுது - ("வந்தநம் ஶிரஸா:" என்கிறபடியே) ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, என்மனனே - என்மநஸ்ஸே ! எழு - நித்யோச்ச்ராய ரூபமான உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறு (என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஶாஸித்தருளினாராயிற்று.)

இதில் முதலடியில் - 'நலம்' என்று ஆநந்தகுணத்தையாதல், ஆநந்தஹேதுவாக உபநிஷத் திற்சொன்ன யுவத்வாதிகுண விபூதிகளையாதல் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில் - 'நலம்' என்று ஊக்திரூபஸ்நேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டில் மூன்றடியிலும் 'யவன்' என்கிற ஶப்தத்தோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி, நாலாமடியைத் தனித்தனியே அந்வயித்து, மூன்று வாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; முதலடியில் யவனோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி இரண்டாமடி யைக் கூட்டி வாக்யமாக்கி, அவ்விரண்டாமடிதன்னை ஆவர்த்தித்து யச்சப்தத்தாலே நிர்த்தே சித்து அத்தை 'அவன்' என்று தொடங்கி மூன்றாமடியோடே கூட்டி, அதுதன்னையும் ஆவர்த் தித்து 'யவன்' என்று நிர்த்தேசித்து அத்தோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி நாலாமடியிலே வினைமுடித்து வாக்யைகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; அங்ஙனன்றியே, "ஸயஶ்சாயம்புருஷே யஶ்சாஸாவாதித்யே ஸஏகஃ" என்கிற கணக்கிலே 'யவனவன்' என்று யச்சப்தார்த்தமாய் ப்ர ஸித்தியைக் காட்டி, அத்தை 'அவன்' என்று தொடங்கி நாலாம்பாதத்தாலே பராமர்ஶித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர். இப்பாட்டு ஸர்வஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹணமான இப்ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸ்த்ரஸங்க்ரஹரூபமான மந்த்ரரஹஸ்யார்த்ததாத் பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்,—'உயர்நலமுடையவன்' என்கிற ஸர்வா திக ஶேஷித்வத்தாலே ப்ரதமபதார்த்தமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தை யும், 'மதிநலமருளினன்' என்று க்ருபாகார்யமாகச் சொன்ன உபகாரகத்வத்தாலே மத்யம பதார்த்தமான உபாயபாவத்தையும், 'அமரர்களதிபதி' என்று நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தாலே சரமபதார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், 'தொழுதெழு' என்கையாலே சதுர்த்த்யர்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இருபத்திநாலாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு. ஸ்ரியப்பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய் அவற்றையநுபவிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலே அநுஸந்தேயோக்யமாம்படி நமக்கு ஸக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினான்; அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாரென்று தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஶாஸிக்கிறார்.

[உயர்வு] - உயர்த்தி; அதாவது—தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களிலும் எல்லாப்படியாலுமுண்டான எல்லாவுயர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. [அற]-ஆதித்யஸந்நிதியிலே நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை; "ஜ்யோதீம்ஷ்யாதி த்யவத்" இத்யாதி. [உயர்] - உயராநிற்கை. காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸங்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. அநுபூதாம்ஶம் அல்பமாய் அநநுபாவ்யாம்ஶமே விஞ்சியிருக்கை. [நலம்] - குணவிபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையால் வந்த ஆநந்தகுணம்; ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய் குணஜாதிபரமாகவுமாம்; ஆநந்தாவஹமான குணவிபூத்யாதி பரமாகவுமாம். நலமென்கையாலே - கட்டடங்க நன்மையேயாயிருக்கை. [உடையவன்] - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கை. இதுக்கு ஆளவந்தார் "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸம்வ்யேய கல்யாணகுணகண:" என்று அருளிச்செய்வர். 'குத்ருஷ்டிகளுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே நலமுடையவன் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி கண்டாயே' என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தான். [யவன்] - இக்குணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இந்தக்குணங்கள்தானும் நிறம்பெறும்படியான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்] - முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக 'அவன்' என்று உத்தேஶிக்கிறது. [மயர்வு] - அஜ்ஞாநம்; இத்தால், ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபமான அஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. [அற] - ஸவாஸநமாகப் போகும்படி. [மதிநலம்] - மதியென்று - ஜ்ஞாநம், நலமென்று - பக்தி: பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாந மென்றபடி [அருளினன்] - இத்தலையில் நன்மை தீமை பாராதே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தந்தருளினான்; மூலைக்கூடேப்பாலே தரையிலே பீச்சுமா போலே. எனக்குத் தந்தருளினா னென்னாதொழிந்தது - பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [யவன்] - இப்படி உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனானவன். [அவன்]-அதுக்குமேலே ஒருநன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று உத்தேஶிக்கிறது. [அயர்வறும்] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸ்ம்ருதியில்லாமை ஸ்வபாவமாயிருக்கை. [அமரர்கள்] — மரணமின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு மரணமாவது - பகவதநுபவ விச்சேதம்; அதின்றிக்கே யிருக்கை. அமரர்களென்கிற பஹுவசநத்தாலே — அவர்களுக்கு எண்ணில்லை யென்கிறது. [அதிபதி] - அதிகனான பதி. அஸங்க்யாதரான நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையவன். [யவன்] - நித்யவிபூதியோகத்தாலே வந்த ப்ரஸித்தி. [அவன்]-அதுக்குமேலே விக்ரஹத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக உத்தேஶிக்கிறது. [துயரறு] - துயரற்ற என்றபடி. இவர் மயர்வற, அவன் துயரற்றபடி. [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹம். [அடி] - ஶேஷபூதர் அநுபவிக்க இழியுந் துறை. [தொழுது]-ஶேஷியைக்கண்டால் பிறக்கும் வ்ருத்தி விஶேஷம். [எழு] - உஜ்ஜீவி. தொழப்பெறாத போது "அஸந்நேவ" என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [என்மனனே] - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே தமக்குத் திருவுள்ளத்தோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

தனித்தனியே 'அவன்' என்கிறது - ஓரோவொன்றே ஈஶ்வரத்வ ஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. மூன்றுபர்யாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்; "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" என்னுமா

போலே தனித்தனியே ப்ரீதியாலே ஈடுபடுகையாலே. "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வறமதிநல மருளினன். மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவன் அயர்வறும் அமரர்களதிபதி; அயர்வறும் அமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே" என்று வாக்யைகவாக்யந்யாயத்தாலே யோஜிக்கவுமாம்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு.—தான் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான்; அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறவேண்டும்படியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான்; இப்பேற்றுக்கு எனக்கல் சொல்லலாவது ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, நிர்ஹேதுகமாகத் தானே உபகாரகனானான்; ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும்அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்; தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான் என்று அவன்பண்ணின உபகாரங்களடையச் சொல்லி, இப்படிஉபகாரகனானவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கவாரா யென்று தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகிறார்.ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் நேர்நின்றமரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே புகும்; நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும்; அதுபோலே பகவத்குணங்களினுடைய எடுப்பு இருந்தபடி கண்டோமுக்கு எதிரே நானென்று பிழைக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்துப் பிழைக்க வாராய் நெஞ்சே என்கிறார்; உயர்வறவுயர்நலமுடைய

சீயர் அரும்பதம்.

இப்படி அவதரிப்பித்த ப்ரபந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடைவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் - 'முதற்பாட்டு' இதி; முதற்பாட்டு - வ்யாக்யாயதே என்றபடி. இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது. வாக்யைக வாக்யயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை-'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி. 'தொழுதெழு' என்ற கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாக வேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேநோபகாரபரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. 'அருளினன்' என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அந்வயித்து 'உபகரித்தான் உபகரித்தான்' என்கிறாராதல்; இப்ப்ரபந்தம் அநுபவபரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தாத்ஸித்தமாதல். தான் ஸமஸ்தேத்யாதிக்கு - 'நலம்' என்றதிலே நோக்கு. அக்குணங்களும் 'தன்னைப்பற்றி' என்கிறவிடத்திலே - 'குணாயத்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகஶ்ச, ஹேமாரவிந்தபரிமளந்யாயஶ்சஅநுஸந்தேயஃ. மங்களபதம் - மங்கள பதப்ரயோகஃ. ஶோபீயம் - ஶோபத்வம். ஶ்ருதிவஶாத் என்றது - "ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதிஃ" என்றத்தைப் பற்ற. 'அக்குணங்களும்' இத்யாதிக்கு - 'யவன்' என்ற விசேஷ்யாம்ஶத்திலே நோக்கு. 'இப்பேற்றுக்கு' இத்யாதி - 'அருளினன்' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' இத்யாதி - 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' - தங்களுடைய அபஹதபாப்மத்வாத்யஸாதாரணாகாரத்தை அடைந்தவர்களாய். 'துயரறுசுடரடி' என்றத்தைப் பற்ற, 'தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹ' இத்யாதி. கூட்டுகை - உபதேசிக்கை. உபகாரத்துக்குத் தோற்றால், "நமோநமஃ" என்றாற்போலே தாம் தொழாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிசயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமல், முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே- 'திருவுள்ளத்தோடேகூடுகிறார்' என்று பாடமானால், 'என்மனனே' என்று உறவுகொண்டாடுகிறாரென்றபடி. இந்தப் பாடத்தில் 'உஜ்ஜீவிக்க வாராய்' என்றது, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாரா யென்றபடி. வாக்யபேதயோஜநைக்குச் சேர அவதாரிகாந்தரம் – 'ஆறு கிண்ணகம்' இத்யாதி. இதுக்கு 'உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்' என்கிற பதத்திலே நோக்கு. யத்வா, 'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி வாக்யத்திலே உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கில் அவஶ்யம் தொழவேணு மென்கிறாராய், 'இதில் நேரே நாம் தொழாதொழியிலும் குணோத்ரேகம் தொழுவித்துக்கொள்ளு மென்றார்' என்று யோஜிக்கவுமாம். கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். நேர் - எதிர். 'நீர்வஞ்சி' இதி; அத்ர "ஆத்தாஸம்ரக்ஷிதவ்யம் ஹேதுருச்சித்ய வேதஸம்" என்றது அநுஸந்தேயம். எடுப்பு-அதிசயம்;ஔத்கத்யம்வா. குணங்களுடைய எடுப்பு என்கிற விடத்திலே - "க்ருஷ்ணாக்ருஷ்டம் ததா" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். கண்டோமுக்கு - கண்ட நமக்கு. உக்தார்த்தஸ்ய ஶப்தாகாங்க்ஷாயாமாஹ - 'உயர்வற' இத்யாதி. குணக்ருத

வன் துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பாரா யென்கிறார்; “அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:” (அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாபோலே: இளைய பெருமாளை ‘நீர்இவர்க்கு என்னுவீர்?’ என்ன, ‘பெருமாளும் ஒருபடி நினைத்திருப்பர், நானும் ஒரு படிநினைத்திருப்பேன்’ என்றார்; ‘அவர் நினைத்திருக்கும்படி யேன்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியேன்?’ என்ன; ‘அவர் தம்பின்பிறந்தவனென்றிருப்பர்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனா யிருப்பன்’ என்றாரிறே; அப்படியே இவரும் ‘உயர்வறவுயர்நல முடையவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழப்பாராய் நெஞ்சே’ என்கிறார். இவர்தாம் முற்படக் குணங்களிலே யிழிவானேன்? என்னில்;—தாம் அகப்பட்டதுறை அதுவாகையாலே. இவரைக் குணத்தையிட்டாயிற்று வணங் குவித்தது.

[உயர்வு இத்யாதி] - பகவதாநந்தத்தைப் பேசப்புக்க வேதங்கள் மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீண்டனவிறே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியே

தாஸ்யஸ்யத்ருஷ்டாந்த: - ‘அஹமஸ்ய’ இத்யாதி. உபபாதகம் - ‘இளையபெருமாள்’ இத்யாதி. ‘நீர் இவர்க்கு என்னுவீ ரென்ன’ என்றதுக்கு - “ராஜ்யாத்ப்ரஷ்டேந வநவாஸம்யோஸ்மிஹாமதஃ | ஸாந்த்வயாவாஹா தேஜஸ்விதயா நேமஹாவநம்” என்கிறபடியே பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தார், பார்யையாகையாலே பிராட்டி வந்தாள்;இரண்டுநிமித்தமு மின்றிக்கேயிருக்க “யோஸாஸ்ம்” என்று நீர் வந்த இதுக்கு நிமித்தபூத ஸம்பந்தமேது? என்று தாத்பர்யம். ப்ராத்ருத்வமாவது-தோள்தீண்டியான ஆகாரம். தாஸத்வமாவது-க்ரயவிக்ரயார்ஹத்வம்.ஒருவனுக்கு ஏகவிஷயத்தைக்குறித்து இந்தஉத்கர்ஷாபகர்ஷரூப ப்ராத்ருத்வ தாஸத்வபுத்திகள் விருத்தங்களாகையாலே பிந்நபுத்யதீநங்களாக அருளிச்செய்கிறார் - ‘பெருமாளும்’ இத்யாதி. ஏதந்நியாமகம் - “யஶ்வ ப்ராத்ருஸாராஜயஷ்நோ ஹ்யதாஹ்யாத்மா” என்றது; ப்ரீதி - ப்ராத்ருத்வ நிபந்தனை. அநுக்ராஹ்யதை - தாஸத்வநிபந்தனை. “அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:” என்று ‘ஶப்தநிர்வாஹம்’ என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன, ‘அப்படியே இவரும்’ இத்யாதி- கத்யத்தில் “அகிலஹேய” இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபம் முன்னாகச் சொல்லாதே குணத்தில்இழிவான் என்? என்றபடி. முற்பட - ஸ்வரூபாபேக்ஷயா என்றபடி. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேர ஸாவாந்தரம்-‘இவரை’இத்யாதி. சாடுவுக்குக்குணம்-கயிறு. குணத்தையிட்டிறே தநுஸ்ஸை வணங்குவிப்ப தென்றபடி.

ஶ்ருதியாலும் அபரிச்சேத்யமான ஆநந்தத்தை ‘உயர்வற’ இத்யாதியாலே வர்ணித்து நிலமாகப் பேசுகையால் வந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்திலே வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார். ‘பகவதாநந்தத்தை’ இத்யாதி; ‘நிலமாய்ப்பேசுகிறாரிறே இவர்’ என்னுமளவாக. அதாவது - வேதத்தைப்போலே பரிச்சேதிக்கவென்று இழிந்து நிலமல்லாமை மீளுகையன்றிக்கே முதலிலே அபரிச்சிந்நமென்று சொல்ல இழிகையாலே நிலமாய்ப் பேசத் தட்டில்லை யென்றபடி; அதவா, ஆநந்தகுண பரிச்சேத்யதைக்கு ப்ரமாணம்-‘பகவத்’ இத்யாதி. “யுவாஸ்யாத்ஸாதுயுவாத்யாயக: ஆஶிஷ்டோத்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:” என்றுதொடங்கி “ஸ ஏகோ ப்ரஜாபதேராநந்த:” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ‘மநுஷ்யாநந்தம்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று’ என்கிறார் பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்து என்றவிடத்திலே - “உபாஸ்யாவாப்யஜஸமோவிஷ்ணுரஶேஷாந”, “ஸஹஸ்ராம்ஶாயம்விஶ்வாவதிகஸ்ஸர்வேஶ்வரே யீஶாநஸ்ஸ நா” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘யுவாஸ்யாத்’ இத்யாதி ஶ்ருதியிலே அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்தமை இல்லாவிட்டாலும் ஸஹஸ்ராயவஸித்தம். அதாவது - “யுவாஸ்யாத்”இத்யாதியாலே மநுஷ்யாத்ய ஸம்பாவித ஆகாரத்தைச் சொன்னபோதே ப்ரஹ்மாவையும் மநுஷ்யஸ்தாநே கல்பிக்கை ஶ்ருதிக்கு விவக்ஷித மென்றபடி: ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; ‘மற்றகுணங்களின் அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே யென்னில்’ என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. ‘குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே’ என்றது - ஆநந்தாபரிச்சேத்யதா

யிறே இருப்பது; இக்குணங்களெல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிறே இவர். உயர்வு - வருத்தம். எல்லாருக்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்த முண்டு; அப்படி வருந்தவேணுமோ? என்றால், உயர்வறஉயராநிற்கும்; இத்தைப்பற்றவிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. பகவத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துகதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உச்ச்ராயத்தை'உயர்வு'என்கிறது; அற - இன்றியிலே ஒழிய. இத்தால். அத்யந்தாஹாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; பின்னை என்

ஹேது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆநந்தம் அபரிச்சிந்நமென்றபோதே தத்பரிச்சிந்நத்வ ஹேதுவான குணாந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தஸித்த மென்றபடி. இது "யுவாஸ்யாத்" இத்யாதி ஶ்ருதிவயாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஆனால், இவர் பரிச்சேதித்துப்பேசும்படி என்? என்னில்,—'இக்குணங்களெல்லாம்' இத்யாதி என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

தைத்திரீயகே "யுவா ஸ்யாத் ஸாது யுவாத்யாயக: ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:। தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத், ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:, தே யே ஶதம்" இத்யாதி — யுவா - பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிக:, ஸாது: - ஸுவர்ணாதிஸ்ப்ருஹாரஹித:. யுவாத்யாயக: - ஸஸாங்கவேதாநாம் ஸம்யகத்யாயக:; ததர்திகஜ்ஞாந உக்த்யர்த:. ஆஶிஷ்ட: - அஶநக்ஷம: அரோகயுக்த:. த்ருடிஷ்ட: - காயபலவாந். பலிஷ்ட: - இந்த்ரியபலவாந். வித்தஸ்ய பூர்ணா - வித்தேந பூர்ணா. ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: - ஏவம்பூதஸாதநாய விஹிதவிஷயஸம்போக்தா ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: இதி தத்ஸாதநாயம் ஆநந்தஸ்யைவ நிர்தேஶ: தஸ்யாநந்தஸ்ய ப்ரதிஶதகுணிதோத்தராநந்தஸ்ய ப்ரதிபாதநாத் ஸர்வகுணாநாம் விஹிதேஸ்வநவதிகாதிஶயத்வம் ப்ரதிபாதிதம் பவதி. ந ச ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணவிஶிஷ்டத்வே: கயஆநந்தகுஷிதிஶக்த்யு, ஆநுகூல்யம் ஹ்யாநந்தத்வம். தச்ச ஸ்வதந்த்ரேஷ்வத்வம். தச்ச குணவிஶிஷ்டத்ரவ்யே ஸம்பவதி. ஶ்ருத்யா ஸர்வஸத்வஸ்யாநந்தத்வம் உக்தம். ஆநுகூல்யஜ்ஞாநத்வேஹி - ஆநந்தத்வமிதி குணவிஶிஷ்டதி விஷயஜ்ஞாநஸ்ய ஆநந்தத்வேபி தஸ்யாநந்தஸ்ய நிரவதிகாதிஶயத்வாத் குணவிஶிஷ்டத்ரவ்ய நவதிகாதிஶயத்வ ஸித்தம் பவதி, ததா நந்தஸ்ய குணவிஶிஷ்டாநந்த நிபந்தநத்வாத், ஏவம் "ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:" இத்யாரப்ய "ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேராநந்த:" இத்யந்தேந க்ஷேத்ரஜ்ஞாநந்தாதிஶய உக்த:. "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" இதி பகவதாநந்த உக்த இதி "யுவா ஸ்யாத்" இதி ஶ்ருதேர்வ்யாக்யாநம்.

உயர்வென்று - வருத்தமாதல்; உச்ச்ராயமாதல். அதில் ப்ரதமத்தை அருளிசசெய்கிறார், 'உயர்வு வருத்தம்' என்று. வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, 'எல்லாருக்கும்' இத்யாதி."யுகஸஹஸ்ரபர்யந்தம் அஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது: | ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேऽஹோராத்ரவிதோ ஜநா:", "ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்திநோऽர்ஜுந" இத்யாதிப் படியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வருத்தமுண்டு என்றபடி. உயர்வற உயராநிற்கும் - வருத்தமற்று உயராநிற்கும். இந்த அர்த்தத்தில்'அற'என்று அத்யந்தாஹாவத்தைச் சொல்லி, வருத்தமற் றென்றபடி. வருத்தமற்றிருக்குமென்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. இந்தஅர்த்தத்துக்கு ஆளவந்தார்ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார்,'இத்தைப்பற்ற'இத்யாதி. வருத்தமற உயராநிற்கும் என்கிற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிறேயென்றபடி. ஆளவந்தார்அருளிச்செய்யும் சந்தையாவது - "ஸ்வாபாவிக" இத்யாதி சந்தை யென்றபடி. இது மேலே சொல்லுகிறதிறே. உயர்வென்று-உச்ச்ராயமாக அர்த்தாந்தரம்-'பகவத்வ்யதிரிக்த' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு 'அற' என்று அல்பதையிலே தாத்பர்யம். பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி - 'இத்தால்' இத்யாதி.

சொல்லுகிறது? என்னில்;—தன்னுடைய உச்ச்ராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலவும்,மேருசிகரத்திலே நின்றவனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இப்படி அல்லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால் தனக்கு ஓரேல்லை யுண்டாயிருக்குமோ? என்னில்;— [உயர்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராநிற்கும் ஆனால்,"ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தா: ஸமுச்ச்ரயா: | ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தம் ச ஜீவிதம்" (ஸர்வேக்ஷயாந்தாநிசயா: பதநாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயா: | ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தாமரணாந்தஞ்சஜீவிதம்.) என்கிறபடியே இருக்கிறதோ? என்னில்:—அன்று; *இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜநமாயிராதே காடு பட்டுக் கிடக்குமோ? என்னில், — [நலம்] - கண்டிடமெங்கும் பயிர்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று - ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லுகிற தென்னுதல்; குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல். [உடையவன்] - இக்குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடமேளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கு மென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து "நிர்க்குணமென்பார் மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்

இவ்விடத்திலே "வாணஸ்ப்ருஹீத்வா விக்ஷோபம் ஸாத்விகீர்ணஹாயஸா:| ஜ்யோதீம்ஷ்யாக்ஷிப்ய வக்ஷ்யா ஜநீகாம் அநுவ்யூஹாஷயந் ஸ்ரியா" என்றது அநுஸந்தேயம். 'உயர்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - 'கால தத்த்வம்' இத்யாதி. மந்தசங்கை - 'ஆனால்' இத்யாதி. இதம்வசநம்-அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி ராமஃ. ஆனால் - அத்யுச்ச்ராயமானா லென்றபடி. - 'அத்யுச்ச்ராயஃபதநஹேது:' என்று விவக்ஷிதம். நலபதத்தைப் பாராமல் சங்கித்து அதுக்கு நலபதத்தைக் கடாக்ஷித்துப்பரிஹாரம் - 'அன்று இயத்தா' இத்யாதி-இதுக்கு த்ரவ்யகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது, குணகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது வன்றென்று பரிஹாரம். குணஸமூஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே குணமுடையவனென்றால் வரும் சங்கையை அநுவதித்துத் தத்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பதத்தை அவதரிப்பிக்கிறார். 'இப்படி கரைகட்டா' இத்யாதி. குணங்கள் அநந்தங்களாகை யாலே ஸமூஹைகதேசமான ஓரோகுணங்களிலே அபோக்யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிறே யென்று சங்கா தாத்பர்யம். உயர்குணமென்றதே 'உயர்நலம்' என்றதுக்கு வாஸனை - 'கண்டிடம்' இத்யாதி. உபாதேயமா யிருக்கு மென்றது - 'நலம்' என்ற சப்தத்தினுடைய மூன்றுபொருளுக்கும் ஸமுதாயம். ஸமூஹவாசித்வ பக்ஷத்தில் "வநகோவ்ரீஹி:" இதிவத் 'நலம்' என்று - ஜாத்யேகவசநம்; "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்னக்கடவதிறே. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு "ஆநந்தமயம் ஜகத்" என்றாற்போலே கார்யவாசிசப்தத்தாலே காரணமான விபூதியை நினைக்கிறது. ஆநந்தகுண மொன்றையுஞ் சொன்னபோது, மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பற்ற - பற்றி, விவக்ஷித்து என்றபடி. "ஹேதிநா வ்யூஹம் ஸாவஷ்டம்பகர்கசம் யோதிநாயகே | ஸம்பந்நூஷ்மவிவக்ஷாயாம் ஹவந்தி தத்பாஷய:" என்கிறவற்றில் வைத்துக் கொண்டு அஸ்திவிவக்ஷயா வன்றிக்கே நித்யயோகமதுப்பு என்கிறார் - 'இக்குணங்கள்தன்னை' இத்யாதி. இத்தால் 'உடையவன்' என்கிற மதுப்பு நித்யயோகததைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளா யிருக்கு மென்கையாலே குணமில்லை யென்கிறவர்கள்பக்ஷம் நிரஸ்தமாயிற்றென் கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி. யத்வா, நலசப்தஸ்ய குண பரத்வேஸம்மதிமாஹ - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி ஆதல். 'நலம்'என்று குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறவதுக்கு

* இவ்வளவென்று சொல்லத்தக்க அளவு கடந்திருக்கை.

தான். இத்தால் "[illegible]" (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்றபடி; "[illegible]" (வர்ஷாயுதைஃ) இத்யாதி, "[illegible]"

ப்ர.— 'நலமுடையவன்' இத்யாதி:— [illegible]

ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இத்தால் ஸமஸ்த' இத்யாதி. வைஷ்ணவே புராணே "[illegible]". மஹாபாரதே பீஷ்மபர்வணி கர்ணஃ "[illegible]". கிஷ்கிந்தாகாண்டே பஞ்சதசேஸர்கே ப்ரதி தாரா "[illegible]" இத்யாரப்ய "[illegible]" அயோத்யாகாண்டே தஸரதம் ப்ரதிராஜாநஃ "[illegible]" இத்யாதி 'ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணஃ" இதி யாமுநாசார்ய வசநம். 'ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ'-அஸ்யார்த்த த்வயம், ஸமஸ்தாஶ்சதே கல்யாண குணாஶ்ச ஸமஸ்தகல்யாணகுணாஃ. தேஆத்மாஸ்வபாவோயஸ்ய ஸ இதிவா; அதாவது - ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களை ஸ்வபாவமாக வுடையவ னென்றபடி. அஸ்மிந் அர்த்தே குணஶப்தோ குணபரஃ; ஆத்மஶப்தஃ ஸ்வபாவவாசீ. அன்றிக்கே, கல்யாணஶப்தம் பாவப்ரதாநமாய், கல்யாணத்வத்தை குணமாக - ஸ்வபாவமாகவுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் யாவனொருவனுக்கு, அவன் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மக னென்னுதல்; குணம் - ஸ்வபாவம். ஆத்மஶப்தம் - ஸ்வரூபபரம். ஸமஸ்தகல்யாணத்வமாவது ஸமஸ்தப்ரதேஶமும் கல்யாணமாயிருக்கை. அதாவது கட்டடங்க அநுகூலமாயிருக்கை; ஆநந்தமயனென்றபடி. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமென்றும், அதனையுடையவனென்றும் இரண்டில்லாமையாலே உடையவனென்கிற பஹுவ்ரீஹி ஔபசாரிகம்; ஶிலாபுத்ரகஸ்ய ஶரீரமிதிவத் "அம்மிக்குழவியினுடைய சரீரமென்னுமாபோலே. திவ்யாத்மஸ்வரூபமேவ ஸ்வஶக்தி' இதி. ஸ்வஶக்திலேஶாத்-ஸ்வாம்ஶலேஶாத். யத்வா. ஶக்திஃ- ஸாமர்த்யம். ஸ்வகுணலவாத்ருத்ஹூதஜாத இத்யர்த்தஃ - பூதஸர்க்கஃ - பூதஸமூஹஃ. யத்வா. ஸ்ருஜ்யத இதி ஸர்க்கஃ. கார்யவஸ்துஜாத மித்யர்த்தஃ. விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாஹ - 'இச்சேதி' இச்சாக்ருஹீதமென்கையாலே - அபிமதத்வம். அப்யுஹமென்கையாலே - அநுரூபத்வம். ஸ்வப்ராவதாரேண ஸாயுஜ்ய விக்ரஹப்ரயோஜநமாஹ - 'ஸம்ஸாதித' இதி. 'வர்ஷாயுதைஃ' இத்யாதி; விஷேஶைர்குணைஸ்ஸர்வலோகைஸ் ஸமே

[illegible]'' (தாதூநாமிவஸைலேந்த்ரோ குணநாமாகரோமஹாந்) ''[illegible]'' (பஹவோந்ருபகல்யாணகுண꞉ புத்ரஸ்யஸந்திதே); ''[illegible]'' (ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகண꞉) என்று இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ் சந்தை. இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால் இக்குணங்களாலே தனக்கு நிறமாம்படியிருக்குமோ திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்? என்னில்,—அங்ஙன் இராது; அஸ்ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி குணங்களுக்கும் நிறம்பெறவேண்டும்படியிருக்குமென்று ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது—['யவன்' என்று]—''[illegible]'' (யதாஸைந்தவகந꞉) என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்ற 'யவன்' என்கிறார். இத்தால் குண

ப்ர.— 'யவன்' இத்யாதி:— [illegible] [illegible] [illegible], ''[illegible]'' [illegible] ''விஜ்ஞாந [illegible]'' [illegible]

[illegible]

[illegible]

தைரபி வர்ஷாயுதைர்வக்தும்நஶக்யா இத்யர்த்த꞉. 'தாதூநாம்' என்கிறதுக்கு முன்னே 'ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸம்பந்நோ நிதேர்ஶோ ரதபித்தꞋ' என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஶப்தங்கள் அலௌகிக லௌகிக ஜ்ஞாந பரங்கள்; ''[illegible]'' இத்யமரகோஶ꞉. 'நலமுடையவன்' என்றவிடத்தில் ஸாமாந்யேந தர்மிஸ்வரூபம் ப்ரதிபந்நமாயிருக்கச்செய்தே திரியவும் ப்ரஸித்திபர யச்சப்த ப்ரயோகஸாவம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி குணங்கள்' இத்யாதி. ஸ்வரூபம் குணநிர பேக்ஷமாய் போக்யமா யிருக்குமென்கைக்கு ஶ்ருதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார். - 'யதா' இத்யாதி. யத்வா, 'யவன்' என்ற யச்சப்தத்தாலே எந்தப் ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது என்ன, 'யதா' இத்யாதி என்னுதல். இயம் ஶ்ருதிர்ப்ருஹதாரண்யகே மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே- ''[illegible]'', ''விஜ்ஞாந [illegible]'', '[illegible]' இதிஅந்தரங்கவ்யதிரிக்த தர்மபூதஜ்ஞாநம் தார்ஷ்டாந்திகே உச்யதே. 'அபாஹ்ய꞉' - பஹிரங்கவ்யதிரிக்த꞉. அந்தரங்க ஆத்மோச்யதே. ஆக, அநந்தரோ ஽பாஹ்ய꞉ என்று - தர்மதர்மிகளைச் சொல்லுகிறது. க்ருத்ஸ்நஶப்தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஏகதேஶஶூடத்வ ஶங்காவ்யுதாஸார்த்தம். இத்தால் தர்மதர்மிகளெல்லாம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமா யிருக்கு மென்றபடி. இந்த ஶ்ருதி ''[illegible]'' இத்யாதி மேலில் பதஸாமர்த்யத்தாலே ஜீவபரமேயாகிலும், ப்ரகார வாசி ஶப்தம் ப்ரகாரி பர்யந்தாபிதாநம் பண்ணு மென்னுமத்தைப்பற்ற, பரமாத்மபரமாகக் கண்டுகொள்வது. இத்தால் - 'யவன்' என்கிற இத்தால். குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூபப்ரஸித்தி பரமானபோது 'யவன்

நிரபேக்ஷமான ஸ்வரூப ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுதல். [அவன்] - இதுக்குஅவ்வருகே ஓர்உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற நிலையை அமைத்து மேலே தோள்படிகொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரந்தான் ஏது? என்னில்;—[மயர்வற] - ஜ்ஞாநாநுதயம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. "ஜ்ஞாநாநுதயமாவது – தேஹாத்மாபிமாநம் அந்யதாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தரஶேஷமென்றிருக்கை. விபரீதஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். தம்வாயாலே 'மயர்வற' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கினபடி. [மதிநலம்] - 'ஜ்ஞாநபக்திக ளிரண்டையுந் தந்தான்' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, 'நலமான மதியைத் தந்தானென்றாய், முளைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்திஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பக்தியாயிற்று இவரது. "ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? பக்திநிஷ்டரோ?" என்று எம்பாரைச் சிலர்கேட்க, "ஆழ்வார்ப்ரபந்நர்; பக்தி இவர்க்குதேஹயாத்ராஶேஷம்" என்று அருளிச்செய்தார்; என்போல வென்னில்;—நாமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவநம்தேடகிறாப்போலே; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்

[illegible]

உயர்வற உயர்நலமுடையவன்' என்று அந்வயிப்பது; மற்றபக்ஷத்தில் அடைவே அந்வயம் குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை-வைலக்ஷண்யகதப்ரஸித்தியை. 'அமைக்கை' - 'அவன்' என்று பராமர்ஶிக்கை. கீழ்நின்ற நிலையாவது - கல்யாணகுணயோகமும் ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமும். தோள்படிகொள்ளுகையாவது- ராஜாவானவன் கஜாரோஹண தசையில் ஸாமந்தர்தோளைப்படியாகக்கொள்ளுகை; அதிஷ்டிக்கையென்றபடி. 'ஜ்ஞாநாநுதயம்' இத்யாதி ஜ்ஞாநாநுதயாதிகளுக்கு கத்த்வத்ரயோக்தலக்ஷண மொழிய இங்கே லக்ஷணாந்தரமென்று கண்டுகொள்வது. வாஸநையோடே போக்கினதுக்கு ப்ரஸ்தமில்லையே என்ன 'தம்வாயாலே' இத்யாதி பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு ஏகவசநஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தாதிஶயமும் உண்டு. இத்தைக்கடாக்ஷித்திறே "[illegible]" என்றது. ஜ்ஞாநமுண்டாய் பக்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன,-'முளைக்கும்போதே' என்றுதொடங்கி. முளைக்கும் பதார்த்தம்-கருங்காலி முதலானவை. இவர்பக்திக்கு அடியேது? தத்விநியோகந்தான் ஏது? என்ன, 'கர்மஜ்ஞாந' இத்யாதி, பக்திஸ்தாநத்திலே-பரமபக்த்யாதிஹேது பூதபக்த்யங்குர ஸ்த்தாநத்திலே. பக்தி கைங்கர்யோபகரண மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-'ஆழ்வார்' இத்யாதி. தேஹயாத்ரையென்றது - அநுபவகைங்கர்யங்களை. ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு - 'ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்கும்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். இது தேவமாத்ருக நதீமாத்ருக தேஶவிபாகத்தைப் பற்ற; தேவமாத்ருகம் ஒருபூ விளைகையாலே வர்ஷாவதிக்கு ஜீவநந்தேடுவர்கள், நதீமாத்ருகம் இரண்டு பூ விளைகையாலே ஆறுமாஸத்துக்கு ஜீவநந் தேடுவார்க ளென்றபடி. அப்படி அநுபவகைங்கர்யங்கள் தேஹயாத்ரையா யிருக்குமோ, பக்தி இதுக்கு சேஷமா யிருக்குமென்கைக்கு? என்ன, 'உண்ணுஞ்சோறு' இத்யாதி. கண்ணனிறே

* திருவாய்மொழி—௬, ௭, ௧.

றிலையு மெல்லாம் கண்ணனிறே இவர்க்கு. [அருளினன்] - நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. 'எனக்குஅருளினன்' என்றுதொழிந்தது பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அருளினன்] - இத்தலை அர்த்திக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை; "தாது:ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்" (தாதுঃப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீசாம்) என்கிறபடியே நிர்

ப்ர.— 'அருளினன்' இத்யாதி: — தைத்திரீயகே ஸ்ரீநாராயணே [௧0] "அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயாநாத்மா குஹாயாந்நிஹிதோऽஸ்ய ஜந்தோ:। தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்." அஸ்யார்த்த: - "அணோ: - ஸூக்ஷ்மாத் ஸூக்ஷ்மாதாத்மநோऽபி. அணீயாந் - அணுதர:. மஹத: - ப்ருதிவ்யாதேர்மஹதஸ்த்வாகாஶாத். மஹீயாந் - மஹத்தர:; விபுதர:. ஆத்மா - அணுதரத்வேந ஸர்வவ்யாபகத்வேந ச ஸர்வஸம்பந்தாத் ஆத்மா; ஸர்வாணி பூதாந்யஸ்ய ஶரீரம். அஸ்ய ஜந்தோ: - ஜநநாதியுக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்ராணிஜாதஸ்ய. குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹாயாம். நிஹித: - ஸர்வேஷாமாஶ்ரயணீயத்வாய ஸந்நிஹித:. ஹ்ருதயகுஹாநிஹிதத்வாதஸ்ய நாராயணத்வம் ஸாத்யதே. தஸ்மாதயம் அநுவாகோ நாராயணாநுவாகவத்தத்த்வவாசக ஏவ ஸ்யாத். (தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோக:) தம் - பராத்மாநம், அக்ரதும் — க்ரது: - ஸங்கல்ப:. தத்ரஹிதம்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வாத் ஸங்கல்பரஹிதம். அதவா, ஸர்வம் ஜாதீயக தைத்வோபாஸநோத்தேஶம் ... ஸ்வ ஸம்ரக்ஷணே தீக்ஷிதத்வாத். யதா பஶ்யதி, ததா வீதஶோகோ பவதி. அதவா, யதா வீதஶோக:, ததா பஶ்யதி. வீதஶோகத்வம் நாம - ஸாம்ஸாரிகஶோகஹேது நிவ்ருத்திரேவ ... யோக்யதாவிஶிஷ்டத்வம். தச்ச ந ஹேது:, ததாஹ "தாது: ப்ரஸாதாத்" இதி. தாது: - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய. ப்ரஸாதாத் - "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" [க-உ-௨௩] இதி ஶ்ருதே:. மஹிமாநம் - மஹிமாநம் - ஸ்வாஸாதாரணமஹாமஹிமயுக்தம். ஈஶம் - ஸர்வேஶ்வரம்;

யென்று - க்ருஷ்ணநுபவ தாரகத்வாபிதாநம் தஜ்ஜநித கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். நிர்ஹேதுகமாக வென்றது - ஹேத்வநுக்தி ஸித்தார்த்தம். எனக்கருளினன் என்றுதே 'அருளினன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யமான நிர்ஹேதுகத்வம் இரண்டுவிதம்; அதில் முந்தினது -'எனக்கருளினன் என்றுது' இத்யாதி அதாவது - அங்கீகாரஸாதநம் தம்பக்கலில்லை யென்றபடி ; இத்தால் உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. இரண்டாவது - 'இத்தலை அர்த்திக்க வன்றிக்கே' இத்யாதி. அதாவது - ப்ரபத்தியும் தம்மிடத்திலில்லை யென்றபடி. இத்தால், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தி. அன்றிக்கே, கீழே எனக்கு என்றுதுக்கு ஹாவமாய், 'அருளினன்' என்ற பதமாத்ரத்துக்கு ஹாவம் - 'இத்தலை' இத்யாதி என்னுதல். பீச்சுவார் - கறப்பார் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'தாதுঃப்ரஸாதாத்' இத்யாதி. "ப்ரஜாபதிர்வேதஸவோ ணௌத்ஸுகதி" என்னக்கடவதிறே. தைத்திரீயே ஸ்ரீநாராயணயே "அணோரணீயாந்" இத்யாரப்ய "தமக்ரதும்பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்". அஸ்யார்த்த:— அக்ரதும் - க்ரத்வகாராதிதம். யத்வா - க்ரது: - ஸங்கல்ப:, அக்ரதும் - ஸங்கல்பரஹிதம். அவாப்த ஸமஸ்தகாம மிதி யாவத் மஹிமாநம்- மஹிமவிசிஷ்டம். தமீஶம் - பரமாத்மாநம். தாது: ப்ரஸாதாத் - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய நிர்ஹேதுகக்ருபயா யதா பஶ்யதி, ததா, வீதஶோகோபவதீதி

ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்தருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாதானொருவனோ? என்னில், — [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - தான் அருளாதஅன்று ஸத்தையின்றிக்கே யிருப்பாரை ஒருநாடாகவுடையவன். அயர்வாகிறது - விஸ்ம்ருதி. அதின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். ப்ராகபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது, ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு. [அமரர்கள்] - பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்கள் உளரன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ) என்கிறபடியே. [அமரர்கள்] - த்ரிபாத்விபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே ஓலக்க மிருந்தாலாயிற்று, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் ஶேஷியென்றுஅறியுமத்தனை. ஆனால், இப்படியிருக்கிற இவர்கள் பலராய்த் தான் ஒருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்

ஸர்வஶேஷிண꞉. ஸமஸ்தஜகத்காரணஹேதவ꞉ ஸர்வவ்யாபிகத்வம், ஸர்வாத்மகத்வம், ஸர்வநியந்த்ருகத்வம், நாராயணகத்வம், ததுபாஸநாதேவதாஜ்ஞாநாதிகம் இதி ஶ்ருதி வாதிதம்" இதி நாராயணோபநிஷச்ச்ருதிவாதித꞉.

'யவன்' என்ற யச்சப்தம் "ப்ரஜ்ஞாவதஸ்தாத்வஸ்தாவதாரணீ" என்கிற ஶ்ருதிப்ரஸித்தி பரம். 'யச்சப்தம் "யாதோஹ்யஸாதாநஹிநாநாஃ"' 'இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்திபரம்' என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே நிர்வாஹம். எனக்கருளினன் என்னுமையாலே - பக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக வ்யவச்சேதமும், பக்திக்கு அயோகவ்யவச்சேதமுமாகிற நாலர்த்தமும் ஸித்தம். அவதாரிகை - 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கே' இத்யாதி. அயர்வறுகையாலே அமரர் என்று விவக்ஷித்து ஹாவம் - 'தானருளாத' இத்யாதி. அதாவது - அருளாதவன்று அமரர்களன்றென்றபடி. பஹுவசநதாத்பர்யம். 'ஒரு நாடாக' என்று. ப்ரஸக்தஸ்யஹி பாதிஷேதஃ அன்றோ? அவர்களுக்கு விஸ்ம்ருதிப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்ன, 'ப்ராகபாவத்தை' இத்யாதி. "ஈஶ்வரன் நித்யநிர்த்தோஷனுயிருக்கச்செய்தேயும் "ஸுவஹதவாஹா" இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழித்தாற்போலே இங்கும் ப்ராகப்யஹாவஃ - ப்ராகஹாவஃ என்றாய், அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா நிர்வாஹம். 'ப்ராகஹாவத்தைப்பற்ற' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ப்ரத்வம்ஸ' இத்யாதி. அயர்வுண்டாய்க் கழிந்ததென்றபடி. அயர்வறுகையாலே அமரர்கள் என்று விவக்ஷித்து அந்வயமுகத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்றென்று வ்யதிரேகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'பகவதநுபவ' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நசஸீதா' இத்யாதி. பஹுவசநார்த்தம் - 'த்ரிபாத்விபூதி' இத்யாதி அமரஶப்தத்தாலே "அமரா நிர்ஜரா தேவா꞉" என்று அமரஶப்தபர்யாயமான தேவஶப்தத்தை விவக்ஷித்து, "வஸ்ருஷ்டிஸ்மர்த்தா தேவம்", "ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா꞉" என்கையாலே உபயர்க்கும் தேவஶப்தம் த்யோதமாநத்வாதி குணஸாம்யத்தைப் பற்றவென்று ஸாம்யாபத்தி தோன்றுகையாலே, இப்படி ஸாம்யாபந்நரானவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியும்படி எங்ஙனே யென்ன, 'பரமஸாம்யாபந்நராய்' இத்யாதி என்று ராமாநுஜம்பிள்ளை; "வெந்நவாரணஸ்ய ஸம்ஜ்ஞ" என்று இருக்க "ஶஶி ஶ்ருதி꞉" என்று சந்த்ரஶப்தபர்யாய ஶஶிஶப்தத்தாலே கர்ப்பூரத்தை நிர்த்தேஶித்ததும், 'கழுக்காணிக்கண்ணாள்' என்று உலக்கை வேங்கை புலி புண்டரீகம் தாமரை என்று இவ்வளவு பர்யாயம் தமிழர் சொன்னதும், இதுக்கு உதாஹரணம். 'அதிபதி' என்று - அதிகஃபதிஃ என்று விஶேஷிக்கையாலே, ஸாம்யம் ப்ரஸக்தமாகையைப் பற்ற, 'பரமஸாம்ய' இத்யாதி என்று அப்புநிர்வாஹம். "ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்குமவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்' என்று அவதாரிகையிற் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாம்படியைக் காட்டுகிறார் - 'பரமஸாம்ய' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே" என்று அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். ஓலக்கம் இராதபோது அறியும்படியென்? என்ன, 'பிராட்டிமார்' இத்யாதி. 'அதி' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - 'ஆனால்' இத்யாதி. ஆனால், என்கிறதின் விவரணம் - 'இப்படி' இத்யாதி. யத்வா, 'அமரர்கள்' என்ற

தித்துககோணடு தனனுடைய சேஷிதவமாமபடியிருககுமோ? எனனில்,—[அதிபதி] - அவா களுககும தோடடுககோள தோடடுககோள எனன வேணடுமேபடி ஆனைககுக குதிரைவைதது அவ வருகாயிருககு மெனனுதல; ஸவாமிவாசக மெனனுதல

இதுககுஅவவருகே விகரஹவைலக்ஷணயமசோலல ஒருபபடடுகே கீழநினற நிலையைக குலுககி 'அவன' எனறு அவவருகே போகிறுா, [துயரறு] - 'துயரறுககும' எனறு முனபுளள முக லிகள அருளிசசெயயுமபடி, ஸமஸதது காபனோதநஸவபாவமான திருவடிகள, ஸகலாதமாக களுடையவும துஃகததைப போககுகையே ஸவபாவமான திருவடிகள 'துயரறுசுடரடி' எனறு எமபெருமானுா அருளிசசெயயுமபடி - ‹‹வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கி:›› (வயஸநேஷுமநுஷயாணுமபருஶமபவதிது:கித:) எனறுல து:கநிவருததியும அவனதாயிருககு மிறே, இவா துயரறத தான துயாதீாநதாறுயிருககை இததால, இவா மயாவற அவன துயரற றபடி [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோருபமான திவயமஙகளவிகரஹததைச சொலலுகிறது [சுடா] - பஞசஶகதிமயமான புகரைச சொலலுகிறது [அடி] - ஶேஷபூதன ஶேஷியககல கணி சிபபது திருவடிகளையிறே ஸதநநதயபரஜை முலையிலே வாயவைககுமாபோலே, இவரும 'உன தேனேமலருந திருபபாதம'' எனகிற திருவடிகளிலே வாயவைககிறுா [தொழுது] - நிதயஸம ஸாரியாயப போநத இழவெலலாம தீருமபடி ஸவருபாநுருபமான வருததியிலே அநவயிநது [எழு] - ‹‹அஸந்நேவ ஸ பவதி›› (அஸநநேவஸபவதி) எனனும நிலைகழிநது, ‹‹ஸந்தமேநம் ததோ விது:›› (ஸநதமேநமததோவிது) எனகிறவாகளகோடியிலே எணணலாமபடியாக உஜஜீவிச

பஹுவசநததையும அதிபதி' எனற ஏகவசநததையும, ஸருதீகரிதது பாவிககிறுா ஆறுல' இதயாதி எனனுதல அதிபதி யெனறது - அதிகபதி எனறதாய அபரிசசேதயனுயிருககுமெனனுதல, ஸவாமி யெனனுதல இரணடாததததையும கரமேண அருளிசசெயகிறுா - 'அவாகளுககும' இதயாதி ஆனைக குக குதிரைவைததெனறது பிடிகொடுககுமாபோலே யிருநது பிடிகொடாமையைப பறற ஆனைககுக குதிரைவைககையாவது - ஆனையினுடைய வேகபரீக்ஷாாததமாகக குதிரையை முனனடததி ஆனையைப பினனடததுவாகள, ஆனையும துதிககையாலே குதிரையைத தொடுமபடி கிடடகிடடச சென்று பினபு தொடடாடடாதொழியும; அபபடியே பரமஸாமயாபனனா யிருககுமவாகளுககும அவவருகாயிருக்கு மெனறபடி இதுககு தரிபாதவிபூதியோகததுககு ஒருபபடடு உதயோகிதது கீழநினறநிலையை - நிதயவிபூதிபோகாநுபவததை குலுககி - விகரஹவைலக்ஷணயாநுபவததுககும இடமுணடாமபடி பணணி துயரறுககும ஆஶரிதருடைய துயரறுககும எமபெருமானுா நிாவாஹததில, துயரறு - தான துயரறு மெனறபடி அதாவது ஆஶரிதருடைய துயரடியாகத தனக்குத துயருணடானகயாலே அவாகள துயா தீாநதால தனககு து:கநிவருததியுணடாகையும குணமாயிததனை யெனறு எமபெருமானுா நிாவாஹம து:கநிவருததி ஆஶரிதாதாயிருககத தனனதானபடியென? எனன, 'வயஸநேஷு' இதயாதி ‹‹உத்ஸவேஷு வ்யஸநேஷு ச பிதேவ பரிதுஷ்யதி›› இதயுததராாததம இதம அயோதயாகாணடே பவி தீயே தஶரதம பரதி ராஜாந பௌராஜநபதாஶ்ச பலிதம 'இவா துயரற' இதயாதி ஏததவிவரணம இததால' இதயாதி 'அடி' எனறுவிகரஹததைலக்ஷிககிறதெனகிறுா 'நிரவதிக' இதயாதி தேஜோருபதவே ஹேதுமாஹ பஞசஶகதி' இதி பகவசசாஸதரே ‹‹பரமேஷ்டீ புமாந் விஶ்வோ நிவ்ருத்தஸ் ஸர்வ இத்யபி। பஞ்சோபநிஷதஸ் ஸர்வா தாஸ்ஸ்வஸ்ய ப்ரக்ருதே:›› இதயுகத பஞசோபநிஷத: பஞசஶக்திமய தாாதத விகரஹததைச சொலலுகிறதாகில திருமேனி எனனுதே 'அடி' எனகிறதென? எனன 'சேஷ பூதன' இதயாதி இததால, பராபதியாலும போகயதையாலும திருவடிகளில வாயவைககிறு ரெனற படி கணிசிபபது - ஆசைபபடுமேது அபபடி இஙகே ரஸாஸவாததததுககு விஷயமுணடோ? எனன, 'இவரும' இதயாதி 'உனதேனே' இதயாதி உனனுடைய மதுஸயநதியாய விகாஸியான திருவடி களை 'தொழுதெழு' எனகிற பதசசோததியாலே பலிதத தாதபாயததை அருளிசசெயகிறுா - 'அஸந்

சப பாா அடியிலே தொழாமையால வநத ஸஙகோசம தீருமபடி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவி யெனகிருா [எனமனனே] இபபோதாயிறறு தமமைக கண்டது, 'அருளினன' எனறு நினற விததனையிறே முனபு இருவா கூடப பளளியோதியிருநதால, அவாகளிலே ஒருவனுககு உதகாஷ முணடாளுல,மறறையவன தனககு அவனுேடே ஒருஸமபநததததைச சோலலிககொண்டு கிடமோ போலே "உநவனவநூ..." (மநஏவமநுஷயாணும காரணம பநதமோகூஷயோ:) எனகிறபடியே நெடுநாள பநதஹேதுவாயபபோநதது இபபோது முநதுறற நெஞசாய முறபடடு நிறகிறபடியாலே அததோடே தமககு ஒரு ஸமபநதததை ஆசைபபடடு 'என மனனே' எனகிருா

பாடடை முடியசசொலலி 'அவன எனனஅமையாதோ? அடிதோறுஞ சொலலுகிற இதுககுக கருததேன? எனனில,-இவாதாம,இததிருவாயமொழிதனனில ஈஸவரதவமாயிறறு பரதிபாதிககிறது; அநத ஈஸவரதவததுககு ஓரோகுணஙகளே நிரபேகூஷமாகப போநதிருககையாலே சொலலுகிருா உயாவறவுயாநலமுடையவனயவன, அவனமயாவறமதிநலமருளினன எனறு இங்ஙனே வாககையகவாககியஙாவததாலே யோஜிககவுமாம, அனறிககே உயாவறவுயாநலமுடையவனயவன,அவனதுயரறுசுடரடிதொழுதெழெனமனனே எனறு வாககியபேதமபணணி யோஜிககவுமாம, "நம:புரஸதாதபருஷடதஸதே" (நம:புரஸதாததபருஷடதஸதே) எனனுமாபோலே ஆனுல, உயாவற வுயாநலமுடையவன அயாவறமமராக ளதிபதி மயாவறமதிநலமருளினன எனனவேணடியிருகக, 'உயாவற உயாநலமுடையவன" எனற அநநதரம "அயாவறுமமராகளதிபதி" எனறு அவவளவும போகமாடடாமை உபகாரஸமருதியாலே "மயாவறமதிநலமருளினன" எனகிருா குணமில்லை விகாஹமில்லை விபூதியிலலை எனறு சொலலுகிறவாகளெலலாரும நிரஸ்தா இப

கேவ' இதயாதி ரஸோகதி 'அடியிலே' இதயாதி அடியிலே தொழாமை யெனறது சாடு அடியிலே - பூாவகாலததிலே கீழ எனககருளின னெனனுகவா இபபோது எனமனனே' எனபானென? எனன, இபபோதாயிறறு' இதயாதி இபபோதாயிறறு அருளினபினபாயிறறு

"ஷ்ரூகூநாஸ..." எனறு மமகாரம நிஷிததமனறே' எனன 'இருவாகூட' இத்யாதி இததால பகவதபரவணவிஷய மமகாரம உததேஸயமெனறு கருதது இவவிடததிலே தரோணகருபததைகயை நினைபபது பளளியோதி அஙாரபயாஸமபணணி 'மகஏவ' இதி "பெநாயவிஷயாஸஙி..." இதயுக்தாாததம இதமவசநம - ஸ்ரீவிஷணுபுராணேஷஷடேமஸமபததமே காணடிகயமபரதி கேஸிதவஜோகதம அடிதோறும 'யவனவன' எனறதுககு 'தான ஸமஸதகலயாணகுணதமகனுய' இதயாதி யவநாதிகாவாகயத்திலே ஓரோ உபகாரமே தொழுகைக்குபபாயபதமெனறு விததிகையாலே இஙகே தாதபாயாநதரம - 'பாடடை' இதயாதி கருதீயபாதாநத தசசபதமே போருமே; ககபூாவ தசசபதவையமகிமாததமிதி ஸஙகாபிபராயம 'இவாதாம' இதயாதி தததபாதோகதாகார விததேஸவரதவபர மெனறும, இரணடாம பாததததால பலிதமான மோகூபரததவம ஈஸவராஸாதாரண மெனறுமை கருதது வாககையக வாககியயோஜனையை அருளிசசெயகிருா - 'உயாவற' இதயாதி, 'யோஜிககவுமாம' எனனுமளவும வாககபேதயோஜனைககுத தாதபாயாநதரம அருளிசசெயவாராக அநத யோஜனையும அருளிசசெயகிருா 'அனறிககே' இதயாதி இபபடி பலகாலும தொழுகைககு அடியென? எனன, 'நம புரஸதாத' இதயாதி ஆகராதிஸயததாலே யெனறபடி கீதாஸேவகாதஸே நமோநம: ஸஹஸ்ரகருதவ:புநஸ்சபூயோபி நமோநமஸதே | நம:புரஸதாதததபருஷடதஸதே நமோஸதுதே ஸாவத ஏவ ஸாவ" ஸஙகாநதரததை உதபவிபபிததுப பரிஹரிககிருா- 'ஆனுல' இதயாதி முதறபாதமபோலே தருதீயபாதமும பகவதபரமாகையாலே முதறபாதாநநதரம, தவிதீயபாதாதபூாவம, கருதீயபாதம சொலலவேணடி யிருககச்செயதேயு மெனறபடி இத யோஜநாதவயததிலும கூடும இபபாடடால பரஹமததுககு குணாதிகளிலலை யெனகிறவாகள நிரஸதரெனகிருா - 'குண

பாடடாலே அவாகளை எதிரிகளாககிச சொலலவேணடாவிறே ஸவபக்ஷததை ஸதாபிககவே பர பக்ஷம நிரஸ்தமாமிறே நெல செயயப புலதேயுமாபோலே தனனடையே நிரஸதராவாகளிறே அவாகள 'உயாவறவுயாநலமுடையவன அயாவறுமமராகளதிபதி' எனகையாலே – பராபய ஃவேஷம சொல்லிறறு 'மயாவற' எனகையாலே - விரோதிபோனபடி சொலலிறறு; 'அருளினன' எனகையாலே - அவனே ஸாதநமெனறது, 'தொழுதெழ' எனகையாலே - பராபதிபலமான கைஙகாயததைசசொலலிறறு; 'எனமனனே' எனகையாலே-பரிஶுததாநதஃகரணனே அதிகாரி யெனனுமிடம சொலலிறறு (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

மனனகமலமற மலாமிசையெழுதருமம
மனனுணாவளவிலன பொறியுணாவவையிலன
இனனுணாமுழுநலம எதிாநிகழகழிவினும
இனனிலன எனனுயிாமிகுநரையிலனே

ஆ —(மனனகம) இநதக குணஙகளுககு ஆஶரயமான திவயாதமஸவரூபததி னுடைய ஹேயபரதயநீகதபா கலயாணைகதாநதயா வளள விஸஜாதீயதவம சொலலுகிறது

மிலலை' இதயாதி அவாகள பரதயவஸததாநமபணண இவா நிரவிததாரோவெனன, 'அவாகளை' இத யாதி எதிரிகளாககி - தததமதஙகளைப பூாவபக்ஷதவேந உபநயஸிதது நெலசெயயப புலதேயகையா வது களததிலே நெறபயிககப பயிகக தரையிலே முளைதத புலலும தனனடையே போகை யதவா, நெறசெயய நெறபயிருககு களைகட்ட ஆததபஞசக பரதிபாதகபரமான பரபநததமின ஸஙகரஹரூப மான முதறபாடடில ஆததபஞசகம ஸஙகருஹீதமான பரகாரததை அருளிசசெயகிறா - 'உயாவற' இத யாதி இபபடி பரபநதஸஙக்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸதர ஸஙகரஹரூப மநதரரஹஸயாாததததை பரகாசிபபிககிறது எஙஙனே யெனனில, "உயாவறவுயாநலமுடையவன" எனகிற ஸாவாதிகஶேஷித வததாலே பரதமபதாாததமான அநயாரஹஶேஷதவ பரதிஸமபநதிதவததையும, "மதிநலமருளினன" எனறு கருபாகாாயமான உபகாரகதவததாலே மதயமபதாாததமான உபாயஹாவததையும, "அமாாகளதி பதி" எனறு ஸூரிஸேவயதவததாலே சரமபதாாந்தமான பராபயகவததையும, 'தொழுதெழு" எனகை யாலே சதுாததயாாததமான கைஙகாயததையுஞ சொலலிறறு

-இபபாடடில பரேக்ஷாவத பரவருததயஙகதவோ வகதவயமான விஷயபரயோஜந ஸமபநதாதிகாரி ரூபாநுபநத சதுஷடயமும உகதம இனனமும அவிகந பரிஸமாபதி பரசயகமநாாததமாக பரபநதாரமபத திற பணணககடவ வஸதுநிாததேஶ நமஸகாராஶீாவஸுககளும "அடிதொழுதெழு" எனகையாலே இதிலே உணடு

வாகயைகவாக்யபக்ஷததில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன, அவன மயாவறமதிநலமருளினன, மயாவறமதிநலமருளினன யவன அவன அயாவறுமமராகளதிபதி, அயாவறுமமராகளதிபதி யவன, அவனதுயாறுசுடாடி தொழுதெழெனறு அநவயம; இநயோஜனையில உததரவாகயததில பூாவவாகயத தை அநுவதிததுககொணடு ஆததாநதரததை விதிககையாலே வாகயைக வாகய மெனகிறது வாகயபேத யோஜனையில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன அவன துயாறுசுடாடி மயாவறமதிநலமருவினன யவன அவன துயாறுசுடாடி அயாவறுமமராகளதிபதி யவன அவன துயாறுசுடாடி தொழுதெழெனமனனே யெனறு அநவயிதது மூனறுவாகயமாககடவது அஙஙனனறியிலே, "ஸயபஶ்ராயம்பூாவேஷ யஶ்ராவஸ்ராவாணி தாஸவாக" எனகிற கணக்கிலே 'யவனவன' எனறு யசசபதாாததமாய அநிபரவித தியைக காடடி, அதலை 'அவன' எனறு நாலாமபாதததிலே பராமாஶிதது முடிககையாலே ஏகவாகயமாக வும சொலலுவாாகள (உ)

பாஹயேநதரியஜநய ஜஞாநவிஷயமான அசேதநததிறகாடடில யாதொருபடி விலக்ஷணனுயிருககும, அபபடியே யோகாபயாஸ பரிஶுததாநதஃகரண ஜநய ஜஞானைகவிஷயமான பரிஶுததாதமஸவருபததிறகாடடிலும விஸஜாதீயனுயக காலதரயததிலும ஒருபடியாலும ஒபபிலலாதானுய, ஸமாபயதிகரஹிதனுய, பரிபூரணஜஞாநாநநதஸவருபனுய எனககு தாரகனுமாயிருநத எமபெருமானுடைய துயரறுசுடரடியைத தொழுதெழு எனமனனே! எனகிறுா

ஒ —இரணடாமபாடடில, அகிலஹேய பரதயநீகதையாலும கலயாணைகதாநதையாலும சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில அதயநத விலக்ஷணமாய, ஜஞாநாநநதைககளே தனககு வடிவாய, முதறபாடடில அநுபவிதத குணஙகளுககு ஆஶரயமாயிருநதுளள நிஷகருஷடமான திவயாதமஸவருபததை ஸோபாநகரமததாலே அநுபவிககிறுா

[மனனகம எனறு தொடஙகி] - யோகாபயாஸததாலே மநஸஸிலுணடான அவிதயாதி தோஷஙகளெலலாம போஙகாடடில விகஸிதமாய மேனமேலெனச கிளாநதுளள மாநஸஜஞாநமயமான ஆதமாவினபடியலலாதான [பொறியுணாவவையிலன] - இநதரியஙகளால அறியபபடும பராககுதபதாாததஙகளினபடியலலாதான சேதநாிறகாடடில விலக்ஷணனெனறபோதே அசேதநவைலக்ஷணயம சொலலிறறுகாதோ? எனனில,—அவனோடு ஒவவாமைககு அசேதநததோடு சேதநததோடு ஒருவாசியிலலை எனனுமிடம சொலலுகைககாக கருஷடாநதயா சொலலிறறு சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில விலக்ஷணமெனன அமையாதோ? அவறறைககாணும பரமாணஙகளாலும காணமுடியாதா னெனபானென? எனனில,—ஏகபரமாணகமயதவ ஸாமயமும இலலையெனறுகொணடு அதயநத வைலக்ஷணயம தோறறுகைககாக 'இனன' எனகிறது - இபபடிபபடடானெனற மேறசொலலககடவ படியைச சொலலுகிறது [உணாமுழுநலம] - கடடடஙகச ஜஞாநமும ஆநநதமுமாயிருககும. [எதிா நிகழ கழிவினும இனனிலன] - பூதபவிஷயதவாததமாந காலதரயததிலும ஒததாரையிலலாதான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம முதலிலே சொலலிறறிறே, மீளவும தனனோடொததாரிலலாதா னெனபானென? எனனில;—'திரள ஒபபிலலையே யாகிலும ஒருவகையாலும ஒததாரை யிலலாதா னெனகிறது' எனறுாகள சிலா அதுவும சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே சொலலிறறுப; ஆனபினபு, அவனோடு ஒவவாதெனறு சொலலுகைககு ஸதருஶமாயிருபபதொரு பதாாததததையுடையனலல னெனகிறது [மிகுநரை இலன] - மிகுநரை இலலாதான ஒததாரையிலலாத நிலததிலே மிககாரையிலலானெனகிறது - மிககாா ஸமபவியாதாபபோலே ஒததாரும ஸமபவியாதெனறு தோறறுகைககாக [எனனுயிா] — இஙஙனேயிருககிற இவா எனககு தாரகன

ப —அநநதரம, 'யவன'எனறு சொனன ஸவருபததினுடைய ஸவேதரஸமஸத வைலக்ஷணயததை அருளிச செயகிறுா

மனனகம - மநஸஸினிடதது, மலம - மலமான காமககரோதாதிகா, அற-கழிய, மலாமிசை எழுதரும - அததால மலாநது மேலே வளாநதுவாககடவதான, மனன உணாவு - மாநஸஜஞாநமாகிற யோகஜஞாநததாலே, அளவு இலன - (அளவிடபபடும ஆதமாவினபடியனறியே) அளவிறநதிருபபானுய, பொறியுணாவவையிலன - பாஹயேநதரிய ஜநிதமான ஜஞாநஙகள தனபககல தடடாதபடியாலே இநதரியகோசரமான அசிததில வயாவருததனுய, இனன - இபபடி சேதநாசேதந விலக்ஷணனானவனுய, உணாமுழுநலம - முழுவுணாவும முழுநலமுமான ஜஞாநாநநத நிருபணீயனுய, எதிா-எதிரான பவிஷயதகாலததிலும, நிகழ - நிகழவான வாததமாந காலததிலும, கழிவினும - கழிவான பூதகாலததிலும, இனனிலன மிகுநரையிலன - இனததிருபபாரையும மிகுததிருபபாரையு முடையனலலனானவன, எனன உயிா - எனககு தாரகபூதன

அவன துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என்று சீழிற பாட்டில விகேயோடே அநவயம இப்படிப பதது பபாட்டிலும அநவயமாககக்கடவது இததாலே ப்ரோயகமான ஸதயஜ்ஞாநாநுவாகயததிலே ஸதயபபதாாததமான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயததையும, ஜ்ஞாநபபதாாததமான அஸஙகுசித ஜ்ஞாநாநநதருபததவததையும, அநநதபபதாாததததில காலாபரிசசேத ரூபமான நிதயஸமாபயதிக ராஹிதயததையும சொலலிறறாயிறறு முதல 'இனன' என்றது—இப்படிப்பட்டவ னெனறபடி அநநதரம 'இனனிலன' என்றது - ஒப்பாரிலலாதா னெனறபடி

இ —இரண்டாமபாட்டில, சிழ 'யவன' என்று பரஸதுகமான நியாகுமஸவரூபததை அகிலஹேயபரதயநீகதையாலும கலயாணைகதானதையாலும சேதநாசேதந விலக்ஷணமாய ஜ்ஞாநாநநதமே ஸவருபமாயிருககுமென்று ஸோபாநகரமததாலே அநுபவிககிறார

[மனன] - மன மெனறபடி [மனனகம]-மனனில; மாநஸமி லெனறபடி, நிரவயாவமாயிருககிற இதுககு உளவாய புறவா யிலலாமையாலே அகமெனனறிககே, இம்மாநஸம பாஹ்யாாததவிஷயமாயும பரதயகாதத விஷயமாயும போருகையாலே பரதயகாததவிஷயமான மநததை 'அகம' என்று சொலலிறறுகவுமாம [மலமற] - யோகாபயாஸததாலே மநஸஸிலுணடான அவிதயாதி தோஷஙகள கழியககழிய [மலாமிசைமயழுதரும] - விகஸிதமாயகொண்டு மேனமேலெனக கிளாநினறுளள [மனனுணாவளவிலன] - மாநஸஜ்ஞாநமுடையனுடைய ஆபதமாமினபடி யலலாதான [பொறியுணாவவையிலன] - இநதரியஙகளாலறியபபடும பாாதருகபதாாததஙகளின படி யலலாதவன சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே அசேதநவைலக்ஷணயம ஸிதயாயலிதத மனறோ? எனனில, - அசேதநத்தோடு ஒப்பாமைககு இரணடுமும ஒருவாயிலலையெனனுமிடம தோறறுகைககாக கருஷடாநதமாய சொலலிறறு ஆனால சேதநாசேதந விலக்ஷண னெனனஅமையாதோ? அவறறைச காணும பரமாணஙகளால காணமுடியாமலுதனயா னெனறெனனில,—ஏகபரமாணகமபததவ ஸாமயமுமிலலையென்று கொண்டு அதயாநதவைலக்ஷணயம தோறறுகைககாக ''ஈநவஸா_தாவிஶாஷெஙந'' என்று ஶருதமான மாநஸமானபேல ஈரஶமாந காஹியனெனகிறவிடம - ஜ்ஞாநவிஷய மெனகைககாக; இதுககு அளவில னெனகிறது - பரிசசேதிககவொணணுதெனறு [இனன] இபபடிப்பட்டான இது சீழாகும மேலுககும பொது [உணாமுழுநலம] கட்டடஙக ஜ்ஞாநமும ஆநநதமுமாயிருககும; ஆநநதருபஜ்ஞாந மெனறபடி [எதிாநிகழ கழிவினும இனனிலன] - காலதரயததிலும ஒததாரிலலாதான இனன - ஸாயஸன; இனனமெனறபடி சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே இதுவும உகதமனறோ வெனனில,— அவறறோடு இது ஒவவாதெனகைககு ஸதருஶமாயிருபப தொரு பதாாதத மிலலையென்று வைதாமய தருஷடாநதததாலே சொலலுகிறது [மிகுநரைஇலனே] - மிகசாரா யிலலாதான ஒததாரிலலாத நிலததிலே மிககாரிலலை யெனகிறது - மிககாரிலலாதாபபோலே ஒததாருமிலலை யென்று தோறறுகைககாக [எனனுயிா] - எனககு தாரகன மனனகமலமற மலாமிசை யெழுதரும மனனுணாவளவிலன, பொறியுணாவவையிலன, எதிாநிகழகழிவினு மினனிலன மிகுநரையிலன, உணாமுழுநலம, இனன, எனனுயிா எனனுயிா இனன அவனதுயரறுசுடரடி தொழுதெழெனமனனே என்றுகொணடு சீழோடே கூட்டககடவுமாம

ஏடு —இரண்டாம பாட்டு ''யதோவாஇமாநி'' (யதோவா இமாநி) இதயாதி ஶருதியாகரியையாலே காாயாகாரமான ஜகததைப பிடிதது ஜகதகாரணவஸது உபாஸ்ய மெனனுதல,

இரணடாமபாட்டு 'மனனகம' இதயாதி புததயாரோஹண காமத்தைபபறற, 'யதோவா' இதயாதி அதாவது, இமாநி யென்று - பரிதருஶயமான ஜகத்தைப பிடித்து, இதுக்குக் காரணபூதமான ஸவருபததைச சொலலுகை புததயாரோஹணகாமம ''ஸதியஜ்ஞாநமநநதம்ப்ரஹ்ம'' என்று ஸவரு

அனறிககே, ஸவரூபததை முறபடசசோலலிப பினனை விபூதியிலே போருதல செயயாதே முற படக குணஙகளிலே இழிவானேன?எனனில,-ஸாவேஶவரன தமமை வசீகரிததது குணஙகளைக காடடி யாகையாலே தாம அகபபடட துறையிலே முறபட இழிநது பேசினா, அககுணஙகள் தான ஸவரூபததைப பறறியலலது இராமையாலே அவறறுககு ஆஶரயமான ஸ்வரூபததை 'அவன' எனறு பரஸஙகிததா முதறபாடடில, அஙகு பரஸதுதமான திவயாதமஸவரூபம ஹேய பரதயநீககதையாலும கலயாணகுணைகதானதையாலும சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயிருககு மெனறு அநதஸவரூபததை அநுபவிககிறா இபபாடடில

[மனனகம இதயாதி] - ஜீவாதமஸ்வரூபததில பகவத்ஸவரூபம விலக்ஷணமெனகிறா ஆனால, 'மனனகம' எனறு தோடஙகிச சோலலுகிற இதுககுக கருதது என?எனனில,- ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யததை அநுபவிககிற இவருடைய பரதிபததிகரமம இருககிறபடி மன னெனறது - மன மெனறபடி [அகம] - நிரவயவமா யிருககிற மநஸ்ஸுககு ஓா உளளும புறமபு மிலலாமையாலே, மனனக மெனறது - மநஸஸிலே எனறபடி அனறியே, பராகாதத விஷயமாயும பரதயகாதத விஷயமாயும் போருகையாலே பராகாததததைத தவிாநது பரதயகாதத விஷயமானததை அகமெனகிற தாகவுமாம [மலமற] - மனனகததிலுண்டான மலமுண்டு - அவிதயாதிகள, * (அவையற அவையாவன-«காமக்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச மோஹஶ்ச மதமாத்ஸர்யௌ | விஷாதஶ்சாஷ்டமஃப்ரோக்தா இத்யேதே மநஸோமலாஃ» (காமகரோதஶசலோபஶச ஹாஷமாநம தாகுணஃ | விஷாதஶசாஷ்டமஃபரோகத இதயேதேமநஸோமலாஃ")) ஆதமஸவரூபமும நிதயமாய,

பாதி பரதிபாதக ஶாஸதரகரமததைப பறற 'அருளிசசெயகிறா 'அனறிக்கே, ஸவரூபததை' இதயாதி ஸவரூபததை முறபடசசொலலுகைககு பரமாணம «ஸதேவ» இதயாதி, «ஸவிஜ்ஞேய» இதயாதி ஆக, பருகுவவலலியில விபூதியைச சொலலி ஸவரூபததைசசொலலிப பினபிறே "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" எனறு குணததைச சொலலிறறு, ஶருதயநதரத்தில «ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி» எனறு ஸவரூபததைச சொலலி «ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்» எனறு விபூதியைசசொலலி "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" எனறு குணததைசசொலலிறறு; இபபடியனறிககே, இவாகுணததை முறபடசசொலலுவா னென? என னிலெனறபடி குணஙகள தமமை வஶீகரிததபடியாலே முநதுறக குணததைச சொலலிறறெனறபடி இஶ ஶஙகை உதிககைககு அடியேது?எனனில,—இரணடாமபாடடிலேஸவரூபததைசசொலலி,மூனறுமபாடடுத தொடஙகி விபூதியைச சொலலுகையாலே ஶ்ருதிசாயையாலே குணஙகளை அகநதரஞ சொலலவேண் டாவோ? எனறு இரண்டா பாடடிலே ஶஙகை உதிககும்றே குணஙகளைக்காடடி' எனகையாலே ஸவ ரூபததால திருநதின யோகியாவருததி 'ஹேயபரதயநீககையாலும' எனறது 'முழுநலம' எனறு கல யாணைகதாநதவம சொனனபோதே ஸிததம 'மனனுணாவளவிலன' எனனுமளவுககுத தாதபாயமாய, பதாவதாரிகை - 'ஜீவாதம' இத்யாதி 'ஆனால' இதயாதி ஜீவாதமஸவரூபததை 'மனனகம' எனறு தொடஙகி இததனை வாணிககவேணுமோ? எனறபடி ஸவரூபவைலக்ஷணயததை பரஸவரூபவைல க்ஷண்யததை பரதிபததிகரமம இருக்கிறபடி - பரிஶுததமநோக்ராஹயமாயிருககும ஜீவஸவரூபம எனறு ஜீவஸவரூபவைலக்ஷணயஞ சொலலி, இதோபயதிகவிலக்ஷணம பரஸவரூபமெனறால புதயாரோஹகரமம ஸிததிககு மெனறபடி, பரதிபததிகரமம் - அநுபவ பரகாரம யதாநுபவம சொனனா ரெனறபடி 'மன மெனறபடி' எனறது 'மனககளுழறிவரும' எனறததைபபறற உழறுகை மாறுகை ஆனால, கீழே 'எனமனனே' எனறவிடததில இபபடி ஶிக்ஷியாதொழிநதது சேதநஸமாதியாக உபதேஶிககையாலே, இவாகு ஸவரூபகதநமாகையாலே சொலலுகிறா நிரவயவமெனறது ஸௌக்ஷ்மயததைப பறறவாதல, தாாக்கிகமதாநுஸாரேண வாதல அகமெனறது ஸபதமயாததவாசக மெனறதுககு "கணகாலபுறமகம" இதயாதி தொலகாபபியததிலே கண்டுகொளவது அகமனமெனறுஅநவயிதது அஹமாகதகாஹரனுர்ம்க மான மநஸ்ஸிலே யெனறு ஆததாநதாம - 'அனறியே' இதயாதி அவிதயாதீதி ஆதிஶபதததாலே காம வாஸநாருசிகள சொலலபபடுகிறது அவிதயாதிகள ஆதமகதஙகளாதல, ஜ்ஞாநகதஙகளாதலானாலோ? எனன, 'ஆதமஸவரூபமும' இத்யாதி ஸவரூபகதமுமலல ஜ்ஞாநகதமுமலல வெனறது ஸாதிக்தம,;

* குணடலிதகாநதம - க்லாஸிதக மெனபா

ஜ்ஞானமும் நித்யமாகையாலே இத்தோஷம் ஸ்வரூபகதமுமல்ல, ஜ்ஞானகதமுமல்ல, ஆத்மா
னுடைய தாமபூதஜ்ஞானத்துக்கு உத்யாஸ்தமயவ்யவஹாரம் பண்ணுகிறது ஜ்ஞானப்ரஸ்ருதித்வார
தைப் பற்றவாயிற்று, ஆக, ஜ்ஞானப்ரஸ்ருதித்வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற தோஷமான
யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பாஹ்யவிஷயப்ரவணமான நெஞ்சை ப்ரத்ய
விஷயமாக்கி யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே கழியக்கடவது அறவெ
றது - அறவற வென்றபடி. அநந்தரம், மலா - விகஸிதமாய் மிசை - மேல் நோக்கி எழு

பா — 'யமநியமாதி க்ரமத்தாலே' இத்யாதி — [illegible]

[illegible]

[illegible] மஹாப்ரளயத்தில் மநஸ்இல்லாமையாலே யத்வா, மநஸ்ஸு அவித்யாதிதோஷேண துஷ்டமாகையாலே மநோகத்தை யென்கிறது ஆக, மநோஜந்யப்ரகாசப்ரதிபந்தகத்வாத்மநா தோஷ மென்கிறது ஸ்வரூப கதமுமல்ல - கதசப்தஃ-ப்ரயுக்தத்வபர ஜ்ஞானம் நித்யமானால் உத்யாஸ்தமய வ்யவஹாரம் எப்படி? என்ன, 'ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி ஜ்ஞானப்ரஸ்ருதித்வாரத்தை ஜ்ஞானப்ரஸ்ருதிமுகத்தை அறஅற க்ரமத் திலே போகப்போக விகஸிதமாய - விஷயாவகாஹநோந்முகமாய மேல்நோக்கி ப்ரகாராந்தராவகாஹ நோந்முகமாய மேன்மேலெனக்கிளாநின்றுள்ள - தத்ப்ரகாராவகாஹநபூர்வகம் புநஃ ப்ரகாராந்தராவ காஹநோந்முக மாகாநின்றுள்ள ஆக், 'மலா' இத்யாதி விசேஷணத்ரயத்தாலும் ஆத்மவிஷயக ஜ்ஞானத்

ரும - கொழுநதுவிடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மனனுணாவு உணடு - மாநஸ ஜஞாநம; இபபடி விகஸிதமாயக கொழுநது விடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மாநஸ ஜஞாநகமயமாயிருககும ஆதமா, அளவிலன - அதினளவலல ஈஶவரன மாநஸஜஞாநகமயமா யிருககும ஜீவாதமஸவரூபம, பகவதஸவரூபம அஙஙனிராது எனறதுககுக கருதது என? என னில; — ஏகேநதரியகராஹயதவமும இலலையெனகை பொனனுககும கரிககும அதயநதம வைஷமயமுண்டாயிருககச செய்தே கரஹிககைககு ஸாமகரி ஒனறு யிருககுமிறே, அபபடி ஏக பரமாணகமயதவஸாமயமும மில்லை யெனகை ஆனால, “[illegible]” (மநஸாது

[illegible]

இனுடைய உததரோததரபரிபாகவிஶேஷம சொலலுகிறது மனனுணாவெனறு - ஜஞாநகமயாதமபாயந தம விவக்ஷிதம அளவு பரகாரம, ஏகேநதரியகராஹயதவமும ஒருபரகாரமிறே ‘மாநஸ’ இதயாதி - ஜீவேஶவராகளுககு அநேகாகாரஙகளாலே அதயநத வைஷமயம் உண்டாயிருக்க, அவவாகாரஙகளாலே வைஷமயம சொலலாதே மாநஸஜஞாந கோசரத்வ ரூபவைலக்ஷணயம சொலலவேணுமோ? எனறு ஶஙகாபி பராயம லோகததிலே அதயநத வைஷமயம உணடாயிருககச்செய்தேயும சிலபதாாததஙகளுககு ஏக பரமாணகமயதவஸாமயம உணடாகக் காணகையாலே அவவாகாரததாலேயும ஸாமயமிலலை யெனனும அாததமும சொலலவேணடுகையாலே அதுதை அருளிசசெயகிறார ‘ஏகேநதரியகராஹயதவமுமிலலை யெனகை’ எனறு ஏகேந்தரியகராஹயதவம ஏகபரமாணகமயதவம இததால ஜீவனிறகாட்டில அத யநதவிலக்ஷணம ஈஶவரஸவரூப மெனறதாயிறறு, உதகருஷ்ட நிகருஷ்ட வஸதுககளுககு ஏகபரமாணகம யதவ பரஸக்தி யுணடோ? எனன, ‘பொனனுககும’ இதயாதி ஸாமகரி - [illegible] விஶேஷத மநோகராஹயதவம உணடே யெனறு ஶஙகிததுப பரிஹரிககிறார - ‘ஆனால மநஸாது’ இதி “[illegible]”, “[illegible]” இதி ஶருதிஃ இஙகே ஜீவாதமாவைப

விஶேஷத்தேந) என்று பரிசுத்தமான அந்த'கரணத்தாலே க்ரஹிக்கலா மென்றுநின்றதே; அத தோடு விரோதியாதோ? என்னில்;— "நேதிநேதி" (நேதிநேதி) என்று க்ரஹிக்குமத்தனை யல்லது, ஏத்ருக்தயா இயத்தயா பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப்போகா தென்கை முதலிலே ஜ்ஞாந விஷயமன்றென்னில், துச்சத்வம் வருமிறே அணுத்ரவ்யத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே விபுத்ரவ்யத்தை க்ரஹிக்கப்போகா தென்கை [பொறியுணர்வவையிலன்] - பொறியென்று - சக்ஷுராதி கரணங்கள் அவற்றால் அறியப்படும் பதார்த்தங்களின் படி யல்லன் "யமாத்மாநவேத" (யமாத்மாநவேத), "யம்ப்ருதிவீநவேத" (யம்ப்ருதிவீநவேத) என்கிறபடியே இவ்வோபாதி ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தில் விலக்ஷணனென்றதுவு மென்கை, ஜாத்யந்தன் பதார்த்தத்தாஸ்பர்ச பண்ணிற்றில னென்பதும், கண்ணில வைஶத்யமுடையவனும் கண்டில னென்பதும்; காணாமைக்கு இருவரும் ஒக்குமிறே அப்படியே அசித்விலக்ஷணனென்ற வோபாதி சித்விலக்ஷணனென்றது வும் என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது இப்படி உபயவிலக்ஷணனாயிருக்குமாகில் அவனை ப்ரதிபத்தி

ப்ர — ப்ருஹதாரண்யகே [ச-ரு] "ஸஏஷ நேதிநேதி நஹ்யத ஸாதிதிநேத்யந்யத்பரமஸ்தி" இதி அஸ்யார்த்த:, இதிநேத்யுக்த: ஏஷ: பரமாத்மா ஆத்மாத்வம் வக்ஷ்யமாணா நேதி ப்ரகாரேண வர்ணித, ப்ரதிஷித்தஸ்வரூப: உத்தரவாக்ய - உக்தரூபத்வாத் ஸர்வோத்க்ருஷ்ட: இதி ... ப்ரகாரேண, நஹ்யஸ்மாத் அந்யத் பரம் உத்க்ருஷ்டம் நாஸ்தி.

போலே அநுஷ்டானகையோகமாகாததா லென்றிக்கே விவேகாத்யநுகருஹீத மாநஸனாலே அநுதன்னிலும் 'நேதிநேதி" என்று க்ரஹிக்குமத்தனையென்று பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது 'ஏத்ருக்தயா இயத்தயா' என்றது - ஸ்வரூபத்ஸவப்ரகாரங்கள் என்றபடி ப்ருஹதாரண்யகே "ஸஏஷ நேதிநேதி நஹ்யதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்தி" இதி அஸ்யார்த்த:, ஆதிஶ்யதே அநேநேதி காரணவ்யுத்பத்த்யா ஆதேஶ: நியந்தா பரமாத்மா இதி ந நைதாவந்மாத்ரம் அஸௌ பரமாத்மா பூர்வம் யதாவர்ணித நைதாவந்மாத்ர மிதி ப்ரதமநேதிஶப்தஸ்யார்த்த (இதி ந) நேதி இத்தமியத்தாரஹிதம் வஸ்த்வந்தரம் ந நாஸ்தீதி த்விதீய நேதி ஶப்தஸ்யார்த்த இமமாத்மம் அநந்தரவாக்யே ஶ்ருதிர்வதயுத்ரஹயேதஸ்மாதிதி ஏதஸ்மாத ஆதேஶாத இதிநேதி இதிநேதிப்ரகாரேண அந்யத்பரம், உத்க்ருஷ்டம் நாஸ்தீதி 'மனனுணர்வளவிலன்' என்கிறதுக்கு அநுகுணமாக மநோகம்யத்வாஹாரமே சொல்லுகிற தென்ன வொண்ணாதோ? என்ன, 'முதலிலே' இத்யாதி பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப்போகாமைக்கு ஹேது வது' என்ன, 'அணுத்ரவ்யத்தை' இத்யாதி அபரிச்சேத்யதைக்கு "நேதிநேதி" என்கிற வாக்யம் ப்ரமாண ப்ரதாஸ்பரம்; அணுத்ரவ்யேத்யாதி வாக்யம் உபபத்தி ப்ரதாஸ்பரம் 'பொறியுணர்வவை' என்றது - உணரப்படும் பதார்த்தங்க ளென்றபடி படியல்லன் "பொறியுணர்வவை யளவிலனென்று அநு ஷங்கித்து அர்வயம் சித்விலக்ஷணமென்றால் அசித்வைலக்ஷண்யம் தன்னடையே ஸித்தியாதோ? என்ன, அது த்ருஷ்டாந்த மென்கிறார் - 'இவ்வோபாதி' இத்யாதி இந்தவாக்யம் பரோபதேஶாபப்ரஸித்தம், உபயவிலக்ஷணமாகத் தாம் அநுஸந்திக்க இது த்ருஷ்டாந்தமாகவேண்டாவிறே இவ்வோபாதி யென்பா னென்? ஜீவனுக்கு வாஸியில்லையோ? என்ன, 'ஜாத்யந்தன்' இத்யாதி பதார்த்தம் - நிரேபம் இத கால அவதாரிகையிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதானத்வங்களாலே வைலக்ஷண்யமும், இதுவே ஏக ப்ரமாணகம்யத்வமும் இல்லையென்றும் தாத்பர்யத்வயம் 'என்பதும்' என்ற அநந்தரம் 'ஒக்கும்' என்று அத்யாஹார்யம் இத்தால் சிதசித்துக்களுக்குப் பரஸ்பரவைலக்ஷண்யம் உண்டாயிருந்தாலும் பகவத்ஸ்வ ரூபத்தை விசாரித்தால் ஜீவகதவைலக்ஷண்யம் வைலக்ஷண்யமாயத் தோன்றா தென்றபடி

பண்ணுமபடி என? எனனில, — [இனன] - ஏவமவிதனேனனு மிததனே உகததததைச சொலல வுமாம; வக்ஷயமாணததைச சொலலவுமாம எபபடிபபட்டவனெனனில்,-[உணாமுழுநலம] - உணரேன்று - ஜ்ஞாநம நலமேனறு - ஆநநதம முழுவேனறு இரணடிடததிலும அநவயிககிறது கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாயக கட்டடங்க ஆநநதமுமாயிருககும இததால ஸவருபததில அபரகாஶமாயாதல, அநநுகூலமாயாதல இருககு மிடமிலலே யெனகை அனறிககே, ஆநநதமாகிறதும ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகையாலே ஆநநததததைச சொனனபோதே ஜ்ஞாநததையுஞ சொலலிறறுய வருமிறே; ஆகையாலே, [இனனுணாமுழுநலம] - நோகோடு நோ தனனே அறியபபோகாமையாலே எனறுமோகக இனனுலே-உபமாநததாலே அறியபபடுவேதான முழுநலமாயிருககும "யதாஸைநதவகந" (யதாஸைநதவகந) எனகிறபடியே நிரதிஶயாநநதமாயிருககும; "ஆநநதோபரஹ்ம" (ஆநநதோபரஹ்ம) எனறும "ஆநநதமய:" (ஆநநதமய) எனறுஞ சொல்லககடவதிறே,* கடிசோ நாறறததுளளாலே—கடியும, நாறறமும, இரண்டுமே-பரிமளம ஆலேயெனபது - மது ஸாவரஸததுககும உபலக்ஷணம ஸாவமநததததுககும உபலக்ஷணம நாறறம "கடிசோ நாறறததுளளாலே யினபததுனபககழிநோமை யொடியாவினபபபெருமையோன" எனறு பூவில கநததததையும மதுவில ரஸததையும பிடிததது, அவைதனனிலும அலபாஸதிரதவாதி தோஷஙகளைக கழிததது, ஸதிரமாககிச சோததுப பாாததால சிறிதோபபா மெனனுமாபோலே ஒருபமாநததாலே அறியில அறியலாமததனே; தனனையே இழிநது அறியபபோகாதேனறபடி [உணாமுழுநலம] - முழுவுணாவுமாய,முழுநலமுமாயிருககும கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாயக கட்டடங்கஆநநதமுமாயிருககும அநுகூல ஜ்ஞாநமேயாகிலும அநநதமாகிறது பிரிதது வயவஹரிககககடவதா யிருககுமிறே; [எதிா நிகழ கழிவினும இனனிலன] - காலதரயததிலும, இன்னுண்டு ஒபபு அதில்லாதான சிதசிதீஶவா தத்தவ

'ஏவமவிதன' எனறது எததைபபறறி? எனன, 'உகததததை' இதயாதி உகதவாக்யமாணஙக ளிரணடையுஞ சொலலவுமாமெனறு கூட்டிககொளவது சோகொடுசோ ஸாக்ஷாத தவிதீயாததே, இனன உபமாநம அததாலே உணா உணரபபடுமே, முழுநலமெனறு அறியபபடு மெனகை உபமாநததாலே அறியுமவகை எபபடி? எனன, யதாஸைநதவ' இதயாதி இயம ஶ்ருதி: ஸாதகா பூரவமேவ லிகிதா ஆநநதரூபதைக்கு பரமாணஙகள - 'ஆநநதோபரஹ்ம' இதயாதி தைததிரீயகே "ஆநநதோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" எககபூாவாநுவாகே "ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ" உபமாநவேதயதைககு பராமாணாநதரம 'கடிசோ' இதயாதி சபதாாததகதை அருளிசசெயது பினனேயும் அநவயாநுகுணாதபாயம காட்டுவேதாகப பாசுரததை எடுக்கிறா - 'கடிசோ' இதயாதி கடிநாற்றததாலேயுள் துனபமகழிநத இனபசோ்மைசே ரொடியாவினபப பெருமையோ னெனறு அவயம திருவுளளமபறறி அருளிசசெயகிறா - 'பூவில' இதயாதி மதுகநதஙகளைச சொலலுகையாலே ஆஶ்ரயதவேந புஷபம விவக்ஷிதம பிடிதது எடுதது சேமைசோ ஸூக்ஷ்மாமஶதேதாடொத்த ஆக, ஸகலலோகஙகளிலுமுணடான ஸகலகநதஙகளையும ஸகலரஸஙகளையும திரட்டி அதில அல்பாஸதிரதவாதி தோஷஙகளைக கழிதது ஸதிரமாக்கி இபபடி நிதயமாய நிரதிஶயமான கநதரஸஙகளை அநுபவிக்கையால வநத ஆநநதம சிறிது ஒபபாமெனனுமாபோலே யிருக்கிற நிதயமாய நிரதிஶயமான ஆநநதததையுடையவ னெனறபடி உபமாநததாலே அறியவேணுமெனறதுககு கருதது எது?எனன, 'தனனையே' இதயாதி முநதின அாததமே முகயமென்றுககாக அததை விவரிககிறா - 'முழுவுணாவுமாய' இதயாதி விவரணம - 'கட்டடங்க' இதயாதி ஜ்ஞாநமே ஆநநத மாகையாலே பூாவயோஜனை கூடினபடி எஙஙனே? எனன, 'அநுகூல' இதயாதி கேவல பரகாஶததையும ஆநுகூலயததையுமபறற, பேதவயவஹாா மெனறபடி வயவஹரிககக்கடவதாயிருக்குமிறே ஶாஸதரஙகளிலே இதி ஶேஷ: 'காலேதி' காலதரயததிலும அதிலலாதா னெனறு அநவயம

* திருவாயமொழி அ, அ, உ

த்ரயமேயாயிறறு நமதாஶநததுககு உளளது, அதில சிதசிதவிலக்ஷண னெனனுமிடம முனபே சோல்லிறறு, இங்குசசோலலிறறுகிற தேன? எனனில,—'திரளஒபபிலலையாகில ஒருவகையாலே தான ஒபபுணடோ? எனனில, அதுவுமிலலை யெனகிறது' எனறு நிாவஹிபபாரு முண்டு; அஙங னனறிககே, படடா 'ஸாதாமய தருஷடாநத மிலலையெனறது முனபு; வைதாமயதருஷடாநத மிலலையெனகிறது இஙகு" எனறு வைதாமயதருஷடாநததுககு உதாஹரணம - "நவரோஷ ஹௌஜஸஸ்யாஷவக வ-ந்திஷேஞ்சாஜவ"(நபரேஷ-மஹௌஜஸஶசலாதபகுாவநதிமலிமலு சாஜிவ) '[எனனுயிா] - இபபடி யிருககிறவன எனககு தாரகன "யஸ்யாதாஶரீரம" (யஸயா

பா — 'எனனுயிா' இதயாதி — ஸுஹதாரணயெ (ஈ-எ) "யஆத்மநிதிஷ்டநாத்மநோநதரோயமாதமா ந வேத யஸ்யாதமாஶரீரம ய ஆதமாநமநதரோயமயதி ஸ த ஆதமாநதர்யாம்யமருத:" ஸஸ்யாமஹ்ஸஞ்ஞஶ்வ ஸ்தவயகாஶிகாகாரேரபி-ஸ்ரேணாஹிஹித: "ய ஆதமநி" இதி பர்யாயேண - பரிஶேஷாதநா ஹமவத்ஸரீரகவஸ்யெத, நக்ஷத்ரவக்ராதிக்ருத நாஶித்வஸ்ய ஷேதநவிஶேஷாணாம பராதமஶரீரகவஸ்யப்ர்யமக்கவாக, "யஸ்ய வேதேஷுஹரிதேதஷதிஷ்டந" இத்யநதநா ஶித்வஸ்ய ஜீவாநாம பரஶரீரகவஸ்யப்ர்யமக்கவாத "ஆதமநிதிஷ்டந" இத்யகேத வேதயாஶக்திஷிஷி, திவேதேதயநிஷ்டீதிவக பஹிரவஹிஷ்திஸாயாரணயம ஸ்யாதிதி தவெஷ்யாயஷ்ய ஹ (ஆதமநோ ஹர இதி) யஶாத்மநவேதேத ஜயதயாவேதநதிஷய:, ஹமவதஸ்யாதெ ந விநா தத்ஜா நஸ்ய

'இனனுணாமுழுநலமினனிலன' எனகிற இதுக்கு "ஸரவஸ்யஶாயஸ்வாஹாகீதஸ்யஶாயஸ்வாஹாதாதஸ்ய ஶாயஸ்வாஹாவிஸதஸ்யஶாயஸ்வாஹாஸஸதஸ்யஶாயஸ்வாஹா" எனகிற ஶருதிபரகரியையிலே தாத பாயம இநத ஶருதிககு அாததம, 'ஈதருஶாயஸவாஹா' 'யஶோவெஸநவய ந:' எனறு சொலலி இபபடிபபடடவனெனறு நிருபிக்கவேணமெவன 'கீதருஶாயஸவாஹா நேரே உபமாநமிலலாமையாலே கீதருஶனெனனுமிததனை, ஒனறினபடியுமலல னெனறபடி 'தாதருஶாயஸவாஹா' "ஆகாஶவதஸவ முதஶநிதய:" எனறுறபோலே பினனை யோராகாரததுககுப பினனை ஒனறைச சொலலி இபபடிபபட டவ னெனறு நிருபிககவேணமெவன, விஸதருஶாயஸவாஹா' உபமாநஶூனய னெனறபடி ஸஸதரு ஶாயஸவாஹா' வைதாமய தருஷடாநத ஶூனய னெனறபடி, ஸௌஸாதருஶயம வைதாமயா ஹாவநியதமிறே ஆக, ஈதருஶாயதாதருஶாயவெனறு - ஓராகாரததைபபறற உபமாநததாலே நிரு பிககபபடுமவனெனறு சொலலி, கீதருஶாயவெனறு உபமாநராஹிதயததைச சொலலி, திரள வும உபமாநமிலலையேயாகிலும ஓரோராகாரததாலே யாகிலும உபமாந முணடாகலாமிறே அது வுமிலலையெனகிறது விஸதருஶாயவெனறு, "விஸதருஶாய" எனற அநநதரம, 'ஸஸதருஶாய' எனறது வயாஹதமவலாமைககாக இதுககு வைதாமயதருஷடாநதாஹாவததிலே நோககு எனபா ன 'வைதாமய தருஷடாநதமிலலை' எனகிறது—ஸாதாமய தருஷடாநதமாவது அதுபோலிருககும இது வெனகிறது அதுபோலலல இது எனகிறது வைதாமய தருஷடாநதம வைதாமயதருஷடாநதமு மிலலையாவது சில ஆகாரஙகளாலே ஸாதாமய முணடாணலிறே வைதாமய தருஷடாநதம சொலல பர ஸககமுளளது; பரஸ்ஶஸயஹிபாதிஷேதஃ சணடாளனைபபோலலல வஸிஷடனெனறுதான சொலலப போமோ? ஆகையால, அதயநதவிலக்ஷணமாகையாலே ஈஶவர ஸவரூபம இவறறினபடியலல வெனறு எடுததுககழிககவும யோகயதை யிலலை யெனறபடி 'நபரேஷவிதி' "ப்ரஹிதஃப்ரயநாயஶோயவா நஹஶாகாரயிதம ஶஶீஹ்யதா' இதி பூாவாாததம இதம மாககாவயே (கக) துஷடசோாாககு ஐஶவா யம உணடாணல எபபடி பரஹிமஸை பணணுவாாகளோ, அபபடி மஹாதேஜஸவிகளுக்கு பலமுண்டாணல பாரக்ஷணம்பணணுவ ரென்று "நவரேஷ—" இதயாதிக்குப் பொருள் எனனுயிர் எனக்கு தாரக னெனனுதல; ஸகலாதமாககளுககும உபலக்ஷணமாதவெனறு இரணடு அாததம ஸவருபவைலக்ஷணயகதந பாகரணததிலே "எனனுயிா" எனபானென எனன, 'இததை' இதயாதி மிகுநதை - மிககாரை பரஸக

தமாஶரீரம) எனகிறபடியே இததைத தனககு சரீரமாககக்கொணடு தானசரீரியாய தாரகனுமிருககு மேனனும ஆததமும சொலலவேணடுவதோனறிறே [மிகுநரையிலனே] மிககாரையுடையனல லன தான ஜீவாதமாவை சரீரமாககக்கொண்டு தாரகனும நியாமகனுமிருககிறபபோலே தனனை யும நியமிககக்கடவதொரு வஸதவநதரமுணடோ? எனனில,-தனககு மேறபடடாரையுடையனல லன, “ந தஸ்ய ஈஶ்வராஹ்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே’ (நததஸமமஶசாபயதிகஶசதருஶயதே) எனனுமாபோ லே மனனகமலமற மலாமிசையேழுதரும மனனுணாவளவிலன, பொறியுணாவவையிலன, எதிாநிகழகழிவினுமினனிலன, மிகுநரையிலன உணா முழுநலம, இனனஎனனுயிா எனறு அந வயம அனறிககே, எனனுயிரானவன துயரறுசுடரடி தொழுதெழு எனமனனே எனறு கீழப பாடடோடே அநவயம (உ)

ஶரீரக நிஷேத்யோவா க்ரியதே “அதோ நாயமேதி” இதி ஶ்ருதேந - ஶரீரலக்ஷணத்ருக்ஷ தத்வாந்தர்யாத்ம் தச்சரீரித்வம் ந ச ஶிரோவச்ச ஶரீரத்வநிஷேதம் நிஷேத்ஸ்ய, அவவாதகாதோவெவஷ்யத்தரக நிஷேத்யஸ்வாரஸ்ய ஹ்ராயோஜாதி

‘மிகுநரையிலனே’ இத்யாதி — ஶ்வேதாஶ்வதரே (ச) “ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே | பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச” அஸ்யார்த்த:, கார்யம் - ஶரீரம், கரணம் - இந்த்ரியாணி; “கார்யகாரண கர்த்ருத்வே” [ஶ்ரீபகவத்கீதை-கங-உக] இதி ப்ரயோகாத் “ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே” இதி ஶ்ருதேந ஸமாப்யதிக நிஷேத: “பராஸ்ய” இதி ஜ்ஞாநஶக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிகத்வம் உச்யதே க்ரியா - நியமநம்

தஸயஹி பாதிஷேதத இதயகாாஹ - ‘தான ஜீவாதமாவை’ இதி மிகுநரையில னெனறது - ‘இனனிலன’ எனறதுககு தருஷடாநதம அதாவது மிககாரிலலாதாபபோலே ஸமருமிலலையெனறபடி தாரகனெனற போது சுடரடி தொழுதெழெனறு அநவயம ஸகலாதமோபல ணமானபோது பரகாரநதரேண அநவ யமெனகிறா ‘மனனகம’ இதயாதி பருஹதாரணயகே “யஸ்ய ஆத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:” இதி ஶவேதாஶ வதரே “ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே|பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச” இதி ஶருதிதவயஸயாபயாதத, ஆதமநி திஷடநநிதயுகதே வேதயாமகநஸதிஷடதி, திலேதைலமதிஷடதிதிவத பஹிரபஹிஸஸததிதி ஸாதாரணயம ஸயாதிதி தததவைஷமயாாததமாஹ ‘ஆதமநோநதர’ இதி யமாதமாநவேதேதி - இயததயாவேததஙிஷேதஃ, பகவதபரஸாதேத விநா தகஜஞாநஸய ஶகயதவநிஷேதோவா கரியதே அநதரோயமயதீதயநேந ஶரீரிலக்ஷ ண முக்தம தஸமாந நியாமயம தசசரீர மிதயாததம ‘நதஸயேதி’—காாயம ஶரீரம கரணம - இநதரி யாதி நததஸமஶசேதயாதிநா - ஸமாபயதிகநிஷேதஃ பராஸயேதயாதிநா ஜஞாநஶகதயாதீநாம ஸவா பாவிகதவம உசயதே கரியா - நியமநமிதி இபபாடடால பேராகக வாககயமான ஸதயஜஞாநாதி வாகய ததில ஸதயஶபதாாததமான சேதநாசேதநவைலக்ஷணயமும, ஜஞாநஶபதாாததமான அஸஙகுசித ஜஞாநாதிரூபஙகயும, அநநதஶபதாாததமான காலாதயபரிசசேதரூப நிதய ஸமாபயதிக ரஹிததவமும சொலலிறறுயிறறு பொறி இநதரியம முதல இனனெனறது - இபபடிபபடடவ னெனறபடி, யதவா, இனன உபமாநம அநநதாம இனனில னெனறது ஒததாரிலலாதவ னெனறபடி (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன்
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன்
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பரந்தஅந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே

ஆ—(இலனது) இப்படி ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூபகுணவிபூதிகனான எம்பெருமானுடைய ஜகதைச்வர்யம் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷாதி ஸகலலோகவர்த்தியான சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் சேஷியாய், ஸர்வஜகதாத்மபூதனாய், தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வசரீரபூத ஜகந்நியமநரூபைச்வர்யத்தையுடையனாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவிஸஜாதீயனுமாயிருந்த எம்பெருமானை நாம் பெற்றோம்; அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே என்கிறார்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதியுக்தனான எம்பெருமானுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

[இலனென்றுதொடங்கி] - ஒன்றைச்சுட்டி அதையுடையவனல்லனென்னில், ஐச்வர்யத்தில் சிறிதுகுறைந்துதோற்றும், ஒன்றைச்சுட்டி இதையுடையனென்னில், இதொழிய அல்லாததெல்லாம் இவனதல்லாமையாலே அத்யல்பவிபூதிகனும், இவ்விரண்டுபடியாலும் சுருக்க முடியாதானபின்னை எங்ஙனே சொல்லுமதென்னில், கீழில் லோகங்களிலும் மேலில் லோகங்களிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்களையு மெல்லாமுடையான் நிலமும் விசும்புமென்று - கீழும்மேலுமுண்டானலோகங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். உருவினனருவினனென்றால் - சேதநாசேதநங்களையுடையனென்னும் பொருளுக்கு வாசகமாமோ? என்னில்;—"காரார்ந்த கார்வண்ண மேனியினன்" என்றாற்போலே இதுவும் வாசகமாம். [புலனொடென்றுதொடங்கி] - பரமாணுகோசரமான பதார்த்தங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்து நின்றானேயாகிலும், அவற்றின் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியாய் இப்படி எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தியைப்பண்ணிச் செய்து இந்த லீலாவிபூதியோடே முதற்பாட்டிற் சொன்ன அத்யந்தவிலக்ஷணத்வமாய் அநந்தமாயிருந்துள்ள நித்யவிபூதியையுடையனாய் அத்விதீயனானவனை அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி பகவத்பக்திரஹிதரான நாம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்று திருவுள்ளத்தோடேகூட "[illegible]" என்ற பாதாழ்வாரைப்போலே ப்ரீதராய் விஸ்மிதராகிறார்.

ப—அநந்தரம், வஸ்துபரிச்சேத ராஹித்யத்துக்கும் தேசபரிச்சேதராஹித்யத்துக்கும் உபபாதகமான லீலாவிபூதியோகத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'இலன் அது - (விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே அஸந்நிஹிதமான வஸ்துவை) உடையனல்லன், உடையன் இது (ஆஸந்நதையாலே ஸந்நிஹிதமான) வஸ்துவையுடையவன்,' என - என்று சிலவஸ்துவாலே பரிச்சேதித்து, நினைவு அரியவன் - நினைக்க அரியவனாய், நிலனிடை - பூமியிலும், விசும்பிடை - ஊர்த்வலோகத்திலும், உருவினன் அருவினன் - ரூபயோக்யமான அசித்தையும் ரூபராஹித்யமான சித்தையும் ப்ரகாரமாக உடையவனாய், புலனொடு - (இப்படி பரமாணு ப்ரவிஷ்டதயா) புலப்படும் பதார்த்தங்களோடே கலந்து நிற்கச்செய்தே, புலன் அலன் - அவற்றின் ஸ்வபாவம்

தன்னாகுறையுடையவனல்லனாய், ஒழிவிலன் பரந்த - ஒன்றும் ஒழியாமல் பரந்து வியாபித்திருக்குமவனாய், அந்நலனுடை - கீழ்ச்சொன்ன உபாவறவுயானலத்தையுடையனான, ஒருவனை - அத்விதீயனை, நாம் நணுகினம் - நாம் கிட்டப்பெற்றோம்

இப்பாட்டில் முதற்கூற்றால் வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தைச் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேசபரிச்சேத ராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று; ஆக, இப்பாட்டில் லீலாவிபூதி யோகம் சொல்லுகிறது

இ—மூன்றாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகம் சொல்லுகிறது

[இலன் து] - அதில்லாதான் ஒன்றைத் தானநுபவித்து அதனை ஸ்மரித்து அது இவனுக்கில்லையென்றால், ஐச்வர்யத்திலே சிறிது குறைந்து தோற்றும் [உடையனிது] - இத்தை யுடையவன் ஒன்றைப்ரதிபக்ஷித்து இது இவனுக்குண்டென்றால்,அல்லாதவெல்லாம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே அல்பவிபூதிசனென்று தோற்றும் [எனநினைவரியவன்]-இரண்டுபடியாலுமநினைக்கமுடியாதவன் பின்னை எங்ஙனே சொல்லுவதென்னில்,-[நிலனிடை] பூமிமுதலான கீழுள்ள லோகங்களில் [விசும்பிடை] - மேலுள்ள லோகங்களில் [உருவினன் அருவினன்] — இரண்டு சோடியிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்களையெல்லாமுடையவன் நிலனும், விசும்பு மென்று கீழுள்ள லோகங்களுக்கும், மேலுள்ள லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உருவென்று - அசேதநம் அருவென்று - ஆத்மா உருவினனென்று - உருவையுடையவனென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமாமோ? என்னில், -"காராயின காளநன்மேனியினன்" என்றாற்போலே இதுவும் வாசகமாம் [புலனொடு] - புலனென்று புலப்படும் பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது ப்ரமாண விஷயமான ஸகலபதார்த்தங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்துநின்று ஸத்தையை நோக்கும் [புலனலன்] - அந்த பதார்த்தகதமான தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும், தத்கதமாவல்ல ன "ஜ்ஞாத்வா ஸ்வயம் ஜ்ஞாஸ்யம்யாமஸாநந்தம்வரிஷ்வஜாதே | தயோரந்யஃபிப்பலம்ஸ்வாத்வத்த்யநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" என்று ஒட்டை நீக்கி விளங்காநிற்கு மென்று [ஒழிவிலன்பரந்த] - பரந்த ஒழிவிலன் இப்படி ஸகலத்திலும் வியாபித்துநிற்கும் [அந்நலனுடையொருவனை] - முதற்பாட்டிற்சொன்ன அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் அந்தரங்கதமமாயிருந்துள்ள நித்யவிபூதியையும் இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன அத்விதீயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையுமுடையனானவனை இந்த லீலாவிபூதியோடேகூட [நணுகினம்] - கிட்டப்பெற்றோம் [நாமே] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி பகவத்ஸ்வரூபராஹித்யரான நாம், இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் "அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே" என்று அந்வயம் 'ஸௌந்தர்யாதீந் தஸேஸம்ஹாரஜாயஸௌர்யவீர' என்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே இப்படி பெறுவோமே யென்று விஸ்மிதராகிறார் "வாஸுதேவ நாராயணா: ஸர்வஸோபாதி" [நாமே] - "கிமர்த்யந்தமோஹாய" - இது ஏதேனும் பரமஸ்வபநாதிகளோ வென்றாற்போலே

௫—மூன்றாம்பாட்டு முதற்பாட்டிலே பராத்பரனுக்குக் கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆச்ரய

மூன்றாம்பாட்டு - 'இலன் து' போக்யமான கல்யாணகுணயோகாதிகளையும், அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவியாநிற்கிற இவர்க்கு இப்போது ஹேயமான லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவிக்க ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, உத்தரம் - 'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி அவற்றோபாதி லீலாவிபூதியும் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமோ? என்ன, 'சோபஜநம்' இத்யாதி சாக

மான திவயாதமஸவரூபம சிதசிதவிலக்ஷணமுமாய உபமாநரஹிதமுமாயிருககு மெனறு இரணடாமபாடடாலே அருளிசசெயது நினறு, அவறறோடே சேர ஒருகோவை யாயத தோறறுமிறே ததீயதவாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும இவாககு, "கோபஜநஸமஸதமிதம சரீரம" (கோபஜநமஸமரநிதமசரீரம) எனறுநிறகசசெயதே ததீயதவாகாரததாலே லீலாவிபூதியும உததேசயமாகாநினறதிறே முகததுககு, இவாககும காமநிபநதநமான ஆகாரமும கிடககசசெயதே மயாவறமதிநலம அருளபபெறறவராகையாலே ததீயதவாகாரமும தோறறி அநுப விககிறா ராஜாககளுககு நாடெஙகும செலலாநிறகசசெயதே மஹிஷிகளும தாஙகளுமாகச சில பூநதோடடஙகளைக குடநீரவாரதது ஆககுவது அழிபபதாய லீலாரஸம அநுபவிககுமா போலே "'திருவிணணகாசேரநதபிரான பெயதகாவுகணடீா பெருநதேவுடை மூவுலகு' எனகிற படியே ஸாவேஸவரனும பெரியபிராடடியாருமாகக கடாக்ஷிததபோது உணடாய இலலையா கில இலலையாய அவாகளுககு லீலாரஸவிஷயமாயிருககிற லீலாவிபூதியை அநுபவிககிறா

[இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன] - அதுஇலன, இதுஉடையன என நினைவரி யவன அநுபூதமாயிருபபதொனறைச சொலலி அதிலனஎனறவாறே அதொழிநததனையுடை யவ னெனறு தோறறும, ஒனறைககாடடி இதனையுடையவனெனறவாறே இதொழிந்ததில லையாயத தோறறும; இலனது எனறுல பரிசசிநந விபூதிகனும, உடையனிது எனறுல இதொ ழிநததிலலாமையாலே அலபவிபூதிகனும, இரணடுவழியாலுமாக ஐஸவாயம குறைந்து தோற றும என - இபபடியிருககு மென [நினைவரியவன] - அநுபபாநநஙகளைச சோதது நினைகக லாமிறே ஓாஊசி நிறகிறதாகவும அதினமேலே கலசம இருககிறதாகவும, அதினமேலே சால இருககிறதாகவும, அதினமேலே மஹாமேரு இருககிறதாகவும, இபபடி அநுபபாநநாககளைச சோதது நினைககலாமிறே, அபபடியேதான மநோரததததுககு விஷயமாயிருககுமோ? என னில, - மநோரதஸமயததிலும பரிசசேதிககவரியனு யிருககும ஆனால, இவனைஸவாயாகைப

தோகயே "ஸஉததரஃபுருஷஃஸ தத்ர பரயேதி ஜக்ஷத க்ரீடந் ரமமாணஃ ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" அஸயாாததஃ, ஸஃ - பர யோதிரு பஸமபதய ஸவ ரூபேண அபிநிஷபதய உததமஃபுருஷ ஸஃ - ஜீவஃ—ஜக்ஷத "ஜக்ஷஹஸநயோ" இதி நாது, ஸமருத்தபோகாநபுஞ்ஜாநஸ ஸந ஸதரீபி கரீடந யாநைாவாஜ்ஞாதிபிாவா ரமமாணஸஸந, உபஜநம ஜநஸமீபே லததிதமிதம சரீரம, அஸமரநஸந, ததா ஈஸவரே பாயேதி இதஸததஸஞசரதி ஸமா நநிர்தேஷதம காமநிபநதந்தவா காரேணவாதல "யதர நாந்யத்பஸ்யதி" இதயாதிபபடியே அநுபாவயவிஷய போகயதாதிஸயமபாலே யாதல உபபநநம உததேசயமாகாநினறதிறே - "ஸவஃபஸயஃ பஸயதி" எனறு உததேசயமா காநினறதிறே எனறபடி ஆனால இவா முககரோ? எனன, இவாககும' இதயாதி இததால லீலாவிபூதி ஸவரூபேண ஹேயமானாலும ததீயதவாகாரேண போகய மெனறதாயிறறு இதுககு எவவாகாரததாலே ததீயதவம? எனன, ராஜாககளுககு' இதயாதி யதவா, ததீயமான இதுககு விநியோகமேது? எனன, 'ராஜாக்களுககு' இதயாதி யாதல 'திருவிணணகா' இதயாதி திருவிணணகாிலே சோநத ஸாவேஸவரன வைகத லீலோதயாநததிடிகோள பரஹமாதயுதகருஷட தேவாகளையுடைததான ததைரலோக்யமும

விவரணம 'அநுபூதமாய' இதயாதி இததால பலிதத தேது? " எனன, இலனதுவென றுல' இதயாதி எனவரியவ னெனறுதே 'நினைவரியவன' எனறதுககு ஸாவம 'அநுபபாநந களை' இதயாதி ததேவ விவருணேதி 'ஓாஊசி' இதயாதி சால வபடவிசேஷம பாகருதே ஸிமாபாதமிதயதராஹ 'அபபடியே' இதயாதி இததால ஸுசயாதியிலே அபபடி ஆரோபம கூடும, அந யதராநுபூததககு அநயதராரோபம ஸகயமாகையாலே, இவவிடததிலேயோ எனறுல, பரஹமம ஸமாய மாணமாகிறபோது காயிக்ராஹகபரமாணததாலே அபரிசசிநநவிபூதிகமாகவே ஸமாயமாணமாகையாலே அபரஹமாதமக வஸதுவிலலாமையாலே பரஹமவிபூதயநநதாககத வஸதவாரோபம ஸக்யமன றெனறபடி

* திருவாயமொழி - ச, ரு, ௬

பேசுமபடியெனிஎனனில,-[நிலனஇதயாதி]-''வைகிம் விஶ்வஸ்ய' [பதிமவிஶவஸய]எனனுமிதததை 'நிலனிடை'எனகிறஇது பாதாளததளவும நினைககிறது, 'விசுமபிடை' எனகிறஇது பரமபதததுககு இவவருகுளளததையெலலாம நினைககிறது [உருவினன] உருககளையுடையான [அருவினன] - அருககளையுடையான 'இனன' எனன உடையவனெனறு காடடுமோ? எனனில;- * ''காராயின காளநன மேனியினன'' எனறுல, மேனியையுடையவனெனறு காடடுமாபோலே ஆக, கீழமே லுணடான சேதநாசேதநஙகளை யுடையா னெனறபடி இததால, பராதேசிகமான ஐஶவாய முடையவாகளதனறு லீலாவிபூதி, ஸாவாதிகன தெனகை இபபடி ஸாவததையுமுடையவ ஞயத தான போகததிலே அநயபரனுயக கோயிறசாநதுபூசி நிதயவிபூதியிலே யிருககுமோ? என னில, - [புலனொடு] - இவை படடததைத தானும படடு உடனகேடனுயினறு நோககு மென கிறது புலன எனகிறது - புலபபடுமே பதாாததஙகளை ''ஶ்ருஶ்யதேஶ்ருயதேவா'' (தருஶ யதே ஶ்ருயதேவா) எனகிறபடியே பரமாணகோசரஙகளான பதாாததஙகளை [ஒடு] - ''தத்ஸ்ருஷ்டா'' (தத்ஸருஷடவா) எனகிறபடியே இவறறை யுண்டாககி, ஜீவதவாரா அநுபரவே

பர — 'நிலனிடை' இதயாதி — நாராயணாநுவாகே (௪௪) ''வைகிம்விஶ்வஸ்யாதே ஶ்ரம் ஶாஶ்வதம்ஶிவமச்யுதம்''—''பதிம்விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்' இதி யா தேவ்யாஷ்டாக்ஷரஸ்வாத்மநிஷேவிதஸ்ரஷ்டவா ஷீ, நாராயணேஶேஷிவாஷீக்வாஷ்யம்; ஶேஷிணிநாராய ஸகாஸ ; ஸந்யா ஸமஸ்தமிதம் ஶிவியத்யர்த்தா ஜாமஶேஷவஸ்து ஶேஷாஸ்ராஶி வாசக்ஸ வ்யவஸ்த, மக்த்ஸ்வஸ்வவைஶிஷ்ட்ய ஞ்யொஸாஹாவாஸ, ரிஷ்யாதிமவிஷ்யொமாது கஞ் நாராயணஸ்ய இதிமே, ஸாவமல ஸிவி ஸ்யவஸாக்ஷஶேஷ ஶேஷ விஷ்வேக்ஷயாவஶி ஶேஷ்வ்யொமாஹாவாஸ, ஷ்யாதாக்ஷகேவிவாயிகி வ நிஶேஷவ்யொமாது ஶேஷிணி வ நிஶேஷ்யாமம், ஸிதா யஜொக்தவவ ஶேஷாய, உ ரி ஶ்ருதவ்யகாஶிகாகா ஶெரஸ்யாய உக்கு (ஜிஜ்ஞாஸாயிகரணம்)

நினைவரியவன - நினைககவரியவன வாகயதாதபாயம - பதிம' இதயாதி ஶபதாாததம 'நிலனிடை' இதயாதி நிலனிடை நிலததிலே விசுமபிடை விசுமபிலே ஶ்ரிஜஞாஸாபாஶாம 'இனனெனன' இதயாதி பரயோகாநதரததாலே பரிஹாரம 'காராயின' இதயாதி காாமேகமபோலே ஶயாமளமாய விலககுணமான விகரஹததையுடையவன பலிதம - ஆக' இதயாதி வயதிரேகததை பரயோகம பண் ணினதுககு பரயோஜநம அருளிசசெயகிறா இததால' இதயாதி வாகயதவயததாலே இததால ஸமஸத கலயாண குணதமகனுய ஸ்ரீரிஸவையனுயிருககுமவன சேதநாசேதந ஸவாமி யெனகையா லெனறபடி 'பராதேசிகமான ஐஶவாயம' - கதததபாதேசமாததாஙிபதயாகத ஈஶவரஹாவ மெனறபடி கோயிற சாநது அநாககமான சநதனம இது போகோபகரணஙகளுககும உபலககணம /புலனெனறதுககு முக யாாததம இநதரியஙகள புலபபடுமே பதாாததஙகள லககணையா சொலலபபடுகிறன வாகயாாததம 'இவை' இதயாதி இவை படடததைத தானும படடு இதயதா - ''வ்யஷ்டிஶ்ருஷ்ட்யாணாம்'' இதயாதயநுஸநதேயம உடனகேடன கூடககெடடுககிடக்குமவன ஸமது கஸஜீவா இதுககு பரமாணம 'தருஶயத' இதயாதி தருஶயதே ஶ்ருயதே யென்றது ப்ரத்யக்ஷ்மயாசிகத்தையும ஶாஸ்தரகமயாததமா வையுமாம, தேவமநுஷயாகளையாதல ''அநேநஜீவேந'' இதயாதி விவககயா, ஜீவதவாரா அநுபர வேஶிதது எனறது அனறிககே ''ததநுப்ரவிஶ்ய'' எனறது அநுவாதமனறிககே, ''இவையுமவை

---

* திருவாயமொழி - ௧, ௩, ௧

ஶித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, "அநுப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (அநுப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், பின்னை தான் ஸர்வாத்மாவாய் நின்றால் அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளாதல், சேதநருடைய ஸுகித்வ துஃகித்வங்களாதல் தனக்கு ஸ்பர்ஶிக்கும்படி யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனலன்]-தத்தாமாவல்லன் "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" (த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி) என்று தானொட்டற்ற

பர — "அநுப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் — ஸர்வாத்மா" அநுப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா இதி தத்வமார்த்தஸ்ய விவரணம் அநுப்ரவிஷ்ட:, ஶாஸ்தா, இதி த்ரயம் பதத்ரயம் ப்ரஶாஸ்த்ருத்வம், அந்தஶ்ஶரீராத்மாவம் ஸாதிதம்; அநுப்ரவிஶ்ய நியாம்யத்வம் ஹி ஶரீரத்வ மித்யுச்யதே

'புலனலன்' இத்யாதி — ஶ்ருதௌ "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" அஸ்யாயமர்த்த: ஸுபர்ணௌ பக்ஷிஸத்ருஶௌ ஸுவர்ண — ஶோபநஶரீரௌ ஜீவபரமாத்மாநௌ ஶரீரஸ்தௌ ஸயுஜா — ஸமாநஸ்வபாவௌ ஸகாயா — ஶேஷஶேஷிபாவேந ஸம்பந்தௌ ஸயுஜா, ஸுவர்ணௌ — ஶோபநஜ்ஞாநாவித்யர்த்த:, ஸயுஜா — ஸஹ ஶேஷஶேஷிபாவஸம்பந்தௌ, ஜீவஸ்ய ஶேஷத்வ ஸம்பந்த:, பரஸ்ய ஶேஷித்வ ஸம்பந்த இத்யர்த்த: "ஸ்வஶக்த்யா ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வாமிநம் பரமாத்மாநம்" இதி ஶேஷஶேஷிபாவேந ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் — ஶரீரம் பரிஷஸ்வஜாதே — அபிசாகஶீதி — அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி — ஸ்வயம் ப்ரகாஶதே இத்யர்த்த:

யும்" என்கிற பாட்டிற்போலே நியமநாத்தாநுபவவேஶ்வரமாகவல் "அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய", "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிற இவையிரண்டும் ஸ்ருஷ்டியாத்தமான அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது 'அநுப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம்' என்றது, ஸத்தாப்ரயுக்தாநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்பார்கள் வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களென்றது "ஸச்ச த்யச்சாபவத்" என்றதைப் பற்ற ஸத் சேதநம் த்யத் அசேதநம் ப்ரஹ்மம் தானே சேதநாசேதநாத்மகமாயிற்று என்றபடி புலனொடு புலனலன் புலப்படும் பதார்த்தங்களோடே கலந்து நிற்கச்செய்தே தத்தத்தர்மங்களையுடையவனல்லனென்று ஶப்தார்த்தம் முதலில் 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் ப்ரமாணமாகப்ரத்யக்ஷமாய ப்ரமாணகோசரபதார்த்தங்களை லக்ஷிக்கிறது இரண்டாம் 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் ப்ரமாணகோசரபதார்த்தகதர்மத்தை லக்ஷிக்கிறது; அவற்றினுடைய தர்மம் இவனுக்கில்லையென்னுமிதுக்கு ப்ரமாணம் 'த்வா ஸுபர்ணா' இத்யாதி, ருக்வேதே "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி"; அஸ்யார்த்த: த்வௌ ஜீவேஶ்வரௌ ஸுபர்ணா ஸம்யக்ஜ்ஞாநரூபபக்ஷவந்தௌ, ஸயுஜா ஸமாநபக்ஷபாதம் த்வாதிகுணகௌ ஸகாயா ஶேஷஶேஷித்வரூபபாந்தவயுக்தௌ ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் ஏகம் ஶரீரம் பரிஷஸ்வஜாதே அந்ய: ஜீவ பிப்பலம் - கர்மபலம் அபிசாகஶீதி ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வாத் ஆஶ்ரயித்துக்களாச்ச ப்ருஶதரமஹாதீத்யர்த்த: "அநஶ்நந்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'தானொட்டற்ற' இத்யாதி ஒழிவிலன்பரந்த

நின்று விளங்காநிற்கும் [ஒழிவிலன் பரந்த]- *ஒருவஸ்துக்களொழியாமே இப்படி வ்யாபித்திருக்கு மென்னவுமாம்; அன்றியே, காலபரமாக்கி, எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கு மென்னவுமாம் [அந்நலனுடையொருவனை] - கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணவிசிஷ்டஸ்வரூபத்தை நினைத்து 'அந்நலனுடையொருவனை' என்கிறார் [நணுகினம்] - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றோம் [நாமே] - இது பொய்யோ? "கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்" (கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்) - இது ஏதேனும் பரமஸ்வப்நாதிகளோ? என்றாற்போலே இவர் ஈச்வரோஹமென்றால் அவனுக்கும் குடிவாங்க வேண்டும்படியாயிறே இருப்பது; அஹமென்றால் அவனளவிலே பர்யவஸிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தேஹத்தளவிலேயாம்படியாக்கிறே முன்பு போந்தது; "மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம தம் தேசம் பரத்வாஜோ யமப்ரவீத்" (மந்யேப்ராப்தாஸ்ஸ்மதந்தேசம் பரத்வாஜோயமப்ரவீத்) கைகேயீ†"ராஜந்" (ராஜந்) என்று ஸம்போதிக்கும்படி பிறந்து ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான் 'அவள்மகனாய்க் கீழ்வயிற்றுக் கழலையாய்க்க வருகிறானோ?' என்று "கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி" (கச்சிந்நதுஷ்டோவ்ரஜஸி)-

---

என்றதுக்கு விடாதவனாய்க்கொண்டு வ்யாபித்திருக்கு மென்று பதார்த்தம் இன்னத்தை விடாதவனென்று நிர்த்தரியாமையாலே வஸ்துக்களை விடாதவன், காலத்தை விடாதவனென்று இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருவஸ்துக்கள்' இத்யாதி வாக்யத்தாலே இன்னவஸ்துவிலே யென்னாமையாலே, 'எல்லாவஸ்துக்களிலும்' என்கிறார் அந்நலனுடையொருவனை - கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன கல்யாணகுணவிசிஷ்டஸ்வரூபனான அத்விதீயனையென்று பதார்த்தம் ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றோ மென்றது ஜ்ஞாநம் பிறந்த மாத்ரமாகாமே அநுபவபர்யந்தமாகப் பெற்றோ மென்றபடி. நாமே யென்றது ‡ பிரிநிலையேகாரமாய், 'இதுபொய்யோ' என்கிறார் பிரிநிலை வ்யதிரேகம் "தேற்றம்வினாவேபிரிநிலையெண்ணே, யீற்றசை யிவ்வைந்தேகாரமே" என்னக்கடவதிறே தேற்றம் - நிச்சயம் வினாவே - ப்ரச்நம் பிரிநிலை - வ்யதிரேகம் எண்ணே ஸங்க்யை ஈற்றசை பாதபூரணம், அவ்யய மென்றபடி இவற்றுக்கு உதாஹரணம்- ஏகாரத்துக்கு ஆக்ரம அருளிச்செய்கிற இடங்களிலே கண்டுகொள்வது இப்படி சங்கித்ததுக்கு உதாஹரணத்ரயம் 'கிந்நுஸ்யாத், மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம, வாநராணாம்' இத்யாதி "கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோயம் பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் | உந்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" இதி ஸ்லோககாண்டே சதுஸ்த்ரிம்சே ஸர்க்கே ஹநுமத்தர்சநாநந்தரம் ஸீதா சித்தமோஹோந்மாதஜவிகாரங்களுக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - 'பரமஸ்வப்நாதிகளோ' என்று வாதகதியாவது - வேனிற் காலங்களிலே காற்றுவரும் போது வைவர்ண்ய வர்ணஸாரூப்யம் தோற்றலாமிறே ஸ்வாப்நியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகை என்றது சொன்னவற்றில் ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே ப்ரமமாயித்தனையல்லது ப்ரமையாகமாட்டாதிறே என்றபடி யத்வா, ம்ருகத்ருஷ்ணிகையும் ஒரு ப்ரமப்ரகாரமென்று சேர்த்திருந்தபடியாலே கலக்கத்தாலே அது தானோ வென்று சங்கிக்கிறா ரென்னவுமாம் இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும் தேஹாத்மாபிமாநமும்' என்கிறார் - 'இவர் ஈச்வரோஹம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே குடிவாங்கவேண்டும்படியாயிறே ஸந்நிவேசநிக்கமம் பண்ணவேண்டும்படியிறே 'மந்யே' இத்யாதி - "ச்ருத்வா புண்யாச்ரமம் வீக்ஷ்ய ருஷீணாம் ஸ்நாநசாலிநாம் | மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம தம் தேசம் பரத்வாஜோ யமப்ரவீத்" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடமார்க்கே பரதவசநம் 'மந்யே' என்றது - சங்கே யென்றபடி "மந்யே ஸ்ருஷ்ட்வா ஸர்வம் ஆயுஷ்யம் யாஸ்யதிஷ்டவரந்தி" இதி தண்டீ 'ஸ்ரீபரத்வாஜ பகவான்' இத்யாதி "கச்சிந்நதஸ்யாபாபஸ்ய பாபம் கர்த்துமிஹேச்சஸி" இத்யாதியிலே நோக்கு 'அவள்மகனாய்' கைகேயியினுடைய புத்ரனை அநுவாதிக்கிறவனாய கீழ்வயிற்றுக்கழலை அதற்கு விவரணம் கச்சிந்நதுஷ்டோவ்ரஜஸி' - என்றது - குஹவசநமேயாகிலும் பரத்வாஜோக்தி துல்யார்த்தகமாகை

---

* ஒருவஸ்துக்களொழியாமே வஸ்துக்களிலொன்றும் ஒழியாமே யென்றபடி.

† ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா - ௭௨, ௨௪ ‡ வினாவேகாரமாய் என்றிருக்கலாம்

என்னும்படியான நான் அவன் சொன்ன ஆஶ்ரமத்திலே புகுந்தேனோ? என்று ஶங்கியாநின்றோ னென்றுணிறே "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதம் ஆஸீத் ஸமாகம:" (வாநராணுமநராணுஞ்சகத மாஸீத்ஸமாகம:)-காட்டிலே வர்த்திக்கக்கடவ குரங்குகளுக்கும் நாகரிகரான சக்ரவர்த்திபிள்ளை களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன, "ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" (ராமஸுக்ரீவயோரைக்யமதேவ்யேவமஸமஜாயத) - பெருமாளும் மஹாராஜ ரும் சேர்ந்த சேர்த்தி, பின்னே பிறந்த இளையபெருமாள் நிற்க அடியேன் அந்த புரகாரியத்துக்கு வரும்படியாகவிறே, நானும் இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை [நாமே]-இவ் வநுபவத்துக்குப் புறம்பான நாம் பகவத் கடாக்ஷரஹிதரான நாம் [நாமே] - இது போயயோ? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள்
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றஅவரே

யாலே அப்படி அருளிச்செய்யக் குறையில்லை "க்ஷத்ராணா ஸம்ஸ்ருஷ்டகம் தேவ நாம் ஸமுத்ஷணம் | வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதம் ஆஸீத் ஸமாகம:" இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே ஹநுமந்தம் ப்ரதி ஸீதா ஏதத்பரிஷ்டாதப்ரஶ்னோத்தரே "ததோ தஸ்ய ஹரேர் ஹர்ஷாத் ஸக்யம் ஸமபவத் | ஸுக்ரீவஸ்ய ச ராமஸ்ய ஸந்தஸ்ய ஸுக்ரீவஸ்ய ச ராமஸ்ய | ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" "கதம் ஆஸீத்" இத்யதா கதம்பத ப்ரகாரப்ரஶ்நே ஹேதுப்ரஶ்நே சேதிஹருதிகருகவா ஏவம் ப்ரஶ்நத்வய ஸ்வாரஸ்யமாஹ - 'பெருமாளும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந "நராணாம்" இதி பஹுவச நம், கௌரவிகம், யத்வா, இவர்களோடேசேர்த்தியே ரத்னமப்தியிலுள்ளார், திருவயோத்யையிலுள் ளார் இத்தனைபேரோடும் சேர்ந்த சேர்த்தியாகையாலே நாராணு மென்கிறதால் 'சந்தம் ப்ராப்தஸ்ய ஆர்த்த த்வப்ரத்வம்' என்கனே? இதி பதேந ஸூசிதம் என்கனே - கிம்ப்ரகாரம், எவ்வளவு ஸ்நேஹ மென்ற படி, என்னஹேது? என்றபடி திருவடிவாக்யம் 'ராமஸுக்ரீவயோ:' இத்யாதி கிம்ப்ரகாரமென்றதுக்கு உத் தரம் 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி என்ன ஹேதுவென்றதுக்கு உத்தரம் - 'நானும் இங்ஙனே' இத்யாதி இச்சேர்த்திக்கு ஹேது அறிந்திலனென்றபடி இந்த அர்த்தம் 'ஸமஜாயத" என்கிற பூர்ணாத்த ப்ரத்யயத்தாலே தோற்றுகிறதென்று பாவம் ஏவம் 'ததோ தஸ்ய" இத்யாரப்ய "ஸுக்ரீவ ஸ்ய ராமஸ்ய" இத்யாத்யுக்தப்ரகாரேண என்றபடி "ஸமவம்" என்றது - பரக்ருதபராமர்ஶமென்று, புத்திஸ்தபர மென்கிறார் 'நானும்' இங்ஙனே இத்யாதி "ஸமவம்ஸமஜாயத" என்கையாலே திருவடி ஶங்கித்தமை தோற்றுகிறது 'வாநராணுமநராணுஞ்ச' - என்கிற ஶ்லோகம் ராமஸுக்ரீவயோரைக்ய மென்றதுக்கு உபோத்காதமாக வந்த தித்தனை, 'ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத' என்ற இதுவே இவ்விடத்துக்கு வேண்டுவது "இவா ஈஶ்வரோஹம்" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - 'இவ் வநுபவத்துக்கு' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, யத்வா, 'நாம்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - 'இவ்வநுபவத் துக்கு' இத்யாதி ஏதத்விவரணம் - 'பகவத்கத' இத்யாதி 'நாமே' என்கிற ஸ்வரத்துக்குத் தாத்பர்யம் - இதுபோயயோ' என்று இப்பாட்டில் முற்கூற்றாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேஶபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லிற்றாயிற்று ஆக, இப்பாட்டால் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ஸ்வரூபஶோதக வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது 'இலனது' என்று தொடங்கி 'நாமேநனுகினம்' இத்யந்வய: (௩)

ஆ —(நாமவன) இனி இததிருவாயமொழிககுறையும இபபாடடை விஸதரிக கிறது விவிதவிசிததேஸஙகளாலே விசிததியமான ஸமஸதவஸதுககளினுடைய ஸவரூபம பக வததீநமெனறு சொலலுகிறது

ஒ —இததிருவாயமொழியில, பேஷிதத பாடடுககால இமமூனறுமபாடடில பொருளே விஸதரிககபபடுகிறது நாலாமபாடடு நாநாவிதமான சொறகளாலே சொலலப படுகிற எலலாபபதாாததஙகளினுடைய ஸவரூபஸவபாவம பகவததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரண யததாலே சொலலுகிறது

'நாமவனிவனுவன எனகிறது' - தநதாமையும தூரஸதனையும ஸநநிஹிதனையும அதூரவிபரகருஷடனையும சொலலுகிறது 'அவளிவளுவளெவள எனகிறது' - தூரஸதையா யும ஸநநிஹிதையாயும அதூரவிபரகருஷடையாயும வினவபபடுமவளுமான ஸதரீலிஙக பதாாத தஙகளை சொலலுகிறது [தாமவரிவருவா] பூஜயராயுளளாாில தூரஸதராயும ஸநநிஹிதரா யும அதூரவிபரகருஷடராயு முளளாரைச சொலலுகிறது 'அதுவிதுவுதுவெது' எனறது தூரஸதமாயும ஸநநிஹிதமாயும அதூரவிபரகருஷடமாயும வினவபபடுவதுமான நபுமஸக பதாாததஙகளைச சொலலுகிறது [வீமவையிவையுவை] - நஸவரமான பதாாததஙகளில ஸந நிஹிதமாயும அதூரவிபரகருஷடமாயும தூரஸதமாயுமுளள பதாாததஙகளைச சொலலுகிறது [அவைநலநதீஙகவை] - அவறறில நலலனவும தீயனவும [ஆமவையாயவையாயநினற அவரே] - ஆககடவனவும, பணடேயானவையும ஆயநினற பதாாததஙகள அவரே இபபாடடிற சொனன பரயோஜகஙகள ஓரிடததிலுணடாய, ஓரிடததிலினறிககே ஒழிநதவை இலலாதவிடத தில யோகயமானவை கூடடிககொளளககடவது

ப —அநநதாம, மூனறுபாடடாலே விபூதயநதாககத ஸமஸத வஸதுககளினுடைய ஸவரூபஸதிதிபரவருததயாதிகள பகவததீநஙகள எனகிறா அதில முதறபாடடில ஸமஸத பதாாததஙகளினுடைய ஸவரூபமும தததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே அருளிச செயகிறா

நாம - (மேல சொலலுகிற தூரதவாதயுபாதிகளுககு தருவமான) தாமும, அவன - அஙகுககு தூரஸதனும, இவன - அநதிகஸதனும, உவன - அதூரவிபரகருஷடனும எனறு புல லிஙகபபத நிாததிஷட பதாாததமும, அவள - (ஸதரீலிஙகபபத நிாததிஷடையான) தூரஸத தையும, இவள - ஸநநிஹிதையும, உவள - அதூரவிபரகருஷடையும, எவள - வினவபபடுமவ ளும, தாம - கௌரவயதயா பூஜயரும, அவா - அவாகளின விபரகருஷடரும, இவா - அநதிக ஸதரும, உவா - அநதிதூரவாாதிகளும, அது இது உது - நபுமஸகலிஙகபபத நிாததிஷட மான தூரஅநதிகஅவிதூரஸதமும, எது - வினவபபடும வஸதுவும, வீமவை - நஸவரமாய அபரகருஷடஙகளான, இவை உவை அவை - ஆஸநநஅநதிதூரவிபரகருஷட வஸதுககளும, நலமதீஙகவை - உதகாஷஅபகாஷரூப தாமஙகளும, ஆமவை ஆயவை-ஆகாமிகளாயும அதீதஙக ளாயுமுளள ஏவமவிதவஸதுககளும, ஆயநினற அவா - தாமேயாய நினற அவா, இதாீநதஙக ளான இவவஸதுககளு மானு ரெனறதாயிறறு 'எவன எவா' எனறு இலலாதவிடஙகளுககு அழைததுச சொலலிககொளவது இததால, காலதரயவாததி ஸகலபதாாததஙகளும தததீந மெனறு கருதது

இ —இனி இததிருவாயமொழியில குறையும இநதலீலாவிபூதியை விஸதரேண பேசுகிறா நாலாமபாடடில, இதினுடைய ஸவரூபம தததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொலலுகிறா

[நாமவனிவனுவன] - நநதாமும, தூாஸததனும, ஸநநிஹிதனும, அதூாவிபாகருஷடனும [அவளிவளுவளெவா] - தூாஸததையும, ஸநநிஹிதையும அதூாவிபாகருஷடையும, வினவபபடுமவளும [தாமவரிவருவா] - பூஜயராயுளளாரில தூாஸதரும, ஸநநிஹிதரும, அதூாவிபாகருஷடரும [அதுவிது யுதுவெது] - தூாஸததமாயும, ஸநநிஹிதமாயும, அதூாவிபாகருஷடமாயுமுளளவையும, வினவபபடுமதாயுமுாளவையும [வீமவையிவையுவை] - நஶவரபதாாததஙகளில ஸநநிஹிதமாயும, தூாஸதமாயும, அதூாவிபாகருஷடமாயுமுளள பதாாததஙகளைச சொலலுகிறது [அவைநலநதீஙகவை] - அவறறில நலலனவும தீயனவும; நனமையும, தீமையு மெனனவுமாம [ஆமவையாயவை] - ஆககடவனவும, பணடேயானவையும [ஆயநினற அவரே] - ஆகாநினற அவரே இவையெலலாம ஆகாநினறுா பாகருதாானவா ஸால பதாாததஙகளிலும அநதாாதமதயா ஸத்தாஹேதுவாய நிறகையாலே ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொலலுகிறது இபபாடடிற சொனன பரயோஜகஙகள ஓரிடததிலே உணடாய ஓரிடததிலினறிககே யொழிநதவறறை இலலாதவிடததிலே யோகயமானவறறைக கூடடிக கொளளககடவது ஸதரீபுநநபுமஸக பேதததாலும, பூஜயபதாாததஙகள நஶவாபதாாததஙகளெனகிற பேதததாலும, விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதததாலும, பூதபவிஷபதவாததமாநகால பேதததாலும வ்ந்த விஶேஷஙகளாலே ஸகலசேதநாசேதநஙகளையும ஸஙகாஹிதது அவறறினுடைய ஸவரூபம பகவ்ததீந மெனறதாயவிடடது

ரடு — நாலாமபாடடு கீழ்றபாடடிலே ததீயதவாகாரததாலே அவன குணங்களோபாதி உததேஶயமாயத தோறறுகையாலே லீலாவிபூதி யோகததை அநுபவிததா, இனி மேலிறபாடடுககளெலலாம லீலாவிபூதிவிஷயமாயிருககிறது நிதயவிபூதியிலவநதால அவவிபூதி ஶாவஜஞமாய அவனுடையசநததைப பினசெலலுமதாயிருககும; *“ஒண்டொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறப” எனனுமபடியாயிறே இருபபது, காமநிபந்தநமான அசித்ஸமஸாககததோடே கூடி ஈஶவரஸஙகலபததைப பினசெலலுமதாயிருககும இநத விபூதி அநத விபூதியில வநதால் அவவிருபபுககணடு உககுமதுககு அவவருகு ஒனறுமிலலை, அந்யஶேஷத்வ ஸவஸ்வாதநதாயஙகள நடையாடுகிறது இவவிபூதியிலேயாகையாலே இரணடையும்தவிர்த்து பகவததீநமெனறு சொல்ல வேண்டுவேது இங்கேயாயிருநதது இனி ஒரு மூனறுபாடடாலே இதினுடைய ஸ்வரூபஸததிதி

நாலாமபாடடு - ‘நாமவன’ இதயாதி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருககிற தெனறது - ஸவரூபஸ்ததயாதி பரஙகளாகையாலே நிதயவிபூதியை ஒருபாடடிலும, லீலாவிபூதியைப பலபாடடுககளிலும அநுபவிபபாரெனன? எனன, ‘நிதயவிபூதியில’ இத்யாதி சொலலவேண்டுவது இஙகேயா யிருநதெனனுமளவும விபூதியெனறது விபூதிஸதரை ஶநததை - அபிபராயத்தை அவவிபூதி சநதாநுவாததி யெனனுமதுக்கு பரமாணம - ‘ஒணடொடியாள’ இதயாதி விலக்ஷணமான முனகைசசரியையுடைய பிராடடியும நீயுமே ஒருபடிபபடடு வாததிக்கக் கடவதாக நீ பாாததுஸவதத நலல விரகைக் கணடு இவவிபூதி யிருககுமபடி யென? எனன, ‘கர்மநிபநதந’ இதயாதி ஈஶவாஸஙகலபததை - காமாநுகுணமான ஈஶவர ஸங்கலபததை பினசெலலுமெனற விடததிலே - “க்ஷேத்ராஜ்ஞாஶ்ஶ்ரீவராயம” இத்யாத்யநுஸந்தேயம இஶஶலோகததில “ஶ்வஹம” எனகிறது - நரகம, ஆகையாலே, ‘அநதவிபூதியில’ எனறு கூடடிக்கொளவது அவவரு கொனறுமிலலை - ஶிக்ஷிக்கவேணடுவதிலலை சொல்லவேண்டுவது - உபதேசிக்க வேண்டுவது ‘சொலலவேண்டுவது’ என்றது - இவாககுப பரோபதேஶகாபப ஸவாநுபவ மெனறும, ஸ்வாநுபவகாபப பரோபதேஶமெனறும ஆகாரதவய முண்டு அதில இத்திருவாயமொழி கேவலாநுபவமனறிக்கே பரோபதேஶகாபபமாகையாலே பாககச சொலலவேணு மெனறபடி புத்திஸௌகாயார்த்தமாக மேலிறபாடடுக்களுக்கெலலாம ஸஙக்ஶேஹண தாதபர்யம அருளிசசெய்கிறா ‘இனியொரு மூனறு’ எனறு தொடஙகி அதாகிறபடி - ஸவரூபமஅவனதீநமாகிறபடி வஸ்தத்வ மென்றது - ரூபமாய, - ரூபநாமஙக

* திருவாயமொழி—௪, க, ௧௦

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவத்தீநமாயிருக்கு மென்று, ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவமென்று த்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, சூந்யவாதியை நிரஸித்து, வ்யாப்திஸௌகார்யத்தைச் சொல்லி, பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். அதில் ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறார் இப்பாட்டில் அதாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில், — ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தவாறே இவற்றையுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, வஸ்துத்வநாமபாகத்வங்களும் உண்டாம்படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று சக்த்யவஸ்தத ப்ரபையோலே தன்பக்கலிலே ஸூக்ஷ்மரூபேண கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும், காரணதசையோடு கார்யதசையோடு வாசியறத் தன்னைப்பற்றி ஸ்வரூபஸத்திதயாதிகளாம்படி இருக்கையாலே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறது. அதில், லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களையும் தனித்தனியே சொல்லி, 'இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே, இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே' என்னில், பணிப்பமிறே ஜீவாநந்த்யத்தாலே, இனி ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லிவிடுமென்று, ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது, ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை நாலுமூன்று வகையாலே சோத்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறார்.

[நாம அவன இத்யாதி] - நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும் தந்தாமைச் சொல்லக்கடவது ஸந்நிஹிதமென்ன, தூரஸ்தமென்ன, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமென்ன, வினவப்படுகிறதென்ன, [அவள் இவள் உவள் எவள்] - ஸ்த்ரீலிங்க நிர்த்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது [தாம] - பஹூமந்தவ்யரை [அது] - நபும்ஸகலிங்க நிர்த்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது [வீமவை] - நச்வரபதார்த்தங்கள் [நலமதீங்கு] - நன்மை தீமை என்னுதல், நன்றானவை தீதானவை என்னுதல் [ஆமவையாயவை] - கழிந்தவற்றிலும் வருமவற்றிலும் அடைப்புண்ணுமிறே வர்த்தமாநம் [ஆயநின்ற] - ஆயநின்ற பதார்த்தங்கள் இவற்றைப்

களுண்டாம்படிபண்ணி யென்றபடி சக்த்யவஸ்தப்ரபை, விகாஸாவஸ்தப்ரபை என்று த்விவிதம் சக்த்யவஸ்த ப்ரபையாவது - பொடிமூடின தணல் பணிப்பமே - யத்நகௌரவமாம், ப்ரயாஸமா மென்றபடி ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம் நாலுமூன்றுவகை - ஏழுவகை அதாவது - ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகம் மூன்று, பூஜ்யபதார்த்தமொன்று, நச்வரபதார்த்தம் ஒன்று, நன்மைதீமையொன்று, காலபேதமொன்று, ஆக, ஏழு நாலுமூன்றென்று - சாடு

'அவனிவன்' என்றால் நானென்னாதே 'நாம என்கிறதென்? என்ன, 'நானென்றும்' இத்யாதி தூரஸ்தத்வ அந்திகஸ்தத்வ அதூரவிப்ரக்ருஷ்டத்வங்கள் ஸாபேக்ஷமாகையாலே 'நாம' என்று தம்மை மூன்றுறச் சொல்லுகிறது அவன் தூரஸ்தன் இவன்-ஸந்நிஹிதன் உவன்-அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன் எவன்-வினவப்படுமவன் இப்படி மேலுள்ளவற்றுக்கும் கண்டுகொள்வது 'எவன்' என்றும் 'எது' என்றும் இருக்கையாலே வாக்காந்தரங்களிலும் எவன், எவர், எவை என்றும் கூட்டுவது பஹுமந்தவ்யர்-பூஜ்யர் 'தாம' என்கிறதுக்கு விஹாரமும 'அவர்' இத்யாதி 'வீமவை' என்கிற இதுக்கு விஹாரமும 'அவை' இத்யாதி 'நலந்தீங்கு', முந்தினது - தர்மபரம், இரண்டாவது தர்மிபரம் பதார்த்தப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற, இப்பக்ஷத்வயம். ஆமவை - ஆகக்கடவவை ஆயவை பண்டேயானவை வர்த்தமானம் சொல்லாதொழிவானென்? என்ன, 'கழிந்த' இத்யாதி அடைப்புண்ணும் அநாகதபூதமாம் பவிஷ்யத்காலாபேக்ஷயா பூதார்த்தர் பவந்தி, பூதகாலாபேக்ஷயா பவிஷ்யதர்த்தர் பவந்தி என்றபடி. 'ஆயநின்ற' என்றது - ஆயநின்ற பதார்த்தங்களைச் சொல்லி, இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியான ஈச்வரனாயன்று சொல்லி, ஆயநின்ற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயநின்றவ னென்னுதல், அன்றிக்கே, அவர் ஆமவை ஆயவையான பதார்த்தங்களெல்லாமாய நின்ற னென்னுதல் அந்தர்யாமதயா ஸத்தாஹேதுவாயநின்றா னென்றபடி முந்தின அர்த்தத்திலே ஆயநின்றபதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயநிற்கிறவ னென்று ஈச்வரனாயன்று சொல்லுகிறதென்? பதார்த்தமாத்ரம் சொன்னாலோ? என்ன, 'இவற்றை' இத்யாதி

பதாாததததளவிலே கொணடபோது மேல ஐகயஞ சொலலபபோகாது, அசிததும, அசிதபிமானி யான ஜீவனும, ஜீவாநதாயாமியான பரமாதமாவுமான இஸஸஙகாதம இதததனககும வாசகமா யிருககிறது இப்பபதம [அவர்] - இவையாய நிறகிறா அவா ‘‘ஐதம்ஸவ-ம்ப்ரஹ்ம’’ (இதமஸாவம பரஹமகலு) எனனுமாபோலே ‘‘தத்த்வமஸி’’ (தததவமஸி) எனறுறபோலேயிருக கிறது முதறபாட்டிலே கலயாணகுணயோகததையும நிதயவிபூதியோகததையும விகரஹவை லக்ஷணயததையும சொலலி, இரண்டாம பாட்டிலே ஸவரூபவைலக்ஷணயததையும சொலலி றறு;ததசபதம பரகருத பராமாஸியாகையாலே ‘அவா’ எனறு கலயாணகுணவிசிஷட வேஷததைச சொலலி, ‘ஆயினற’ எனறு அசிஜஜீவவிசிஷடபரமாதமாவைச சொலலி, ஸாமாநாதிகரணயத

பர — நாமவன இதயாதி — ஊாஜெ்ராஜெ (ந-கச) பாஷ்யவிஷ்யாயாம் ‘‘ஸர்வம் வஷ்டிம்ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதிஶாந உபாஸீத கயவலாக்ரதுர்யஃ புருஷஃ யதாக்ர துரஸ்மிந்லோகெ புருஷோ பவதி ததேதஃ ப்ரேத்யபவதி’’ ஈத்ரப்ரஹ்மஶப்தஃ - கா ரணாவஸ்தஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டப்ரஹ்மவாசீ, ஸர்வஶப்தஃ - கார்யாவஸ்தசிதசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மவாசீ, தயோஸ்ஸாமாநாதிகரண்யேந தாதாத்ம்யம் ப்ரதிபாத்யதே தஜ்ஜ தல்ல தநெதி ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்மவஸ்திப்ரதிபாதிதா ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவநிபந்தநமிதி நிஷ்பியதே தந்தேநாத்மஶரீரபாவநிவேதம் ஸாமாநாதிகரண்ய மிதிச ஸிஷ்டம்

ததேதவ [சா-கஉ] ஸங்க்ஷ்யாயாம் ‘‘ஸயஏஷோணிமைதடாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம்ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ’’ இதி (தத்த்வமஸீதி)—ஸமாநாயநமஃ — ‘‘தத் த்வம்’’ இதி ஸாமாநாதிகரண்யவ்யுத்பத்யோரபி பதயோ ப்ரஹ்மைவ வாச்யம் தத் ததிதம் ஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிர்விகாரமாவஷ்டே, த்வமிதி ச ததேவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தர்யாமி ஸஶரீரஜீவப்ரகாரவிஶிஷ்டமாவஷ்டே ததேவம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதேநைகஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யேவ ‘‘தத் த்வம்’’ இதி உபயோரபி பதயோ வ்ருத்திருக்தேதி

இவறறை - ஸகிதவிததவாதி பதாாததஙகளை ஐகயஞசொலலபபோகாது - ‘‘ஆய்நினறவவா’’ எனறு ஸா மாநாதிகரணயததால வநத ஐக்யம மேறசொலலுகிற பரஹமவஸதுவுக்கும இவறறுக்குஞ சொலலபபோகா தெனறபடி. ஆனால, ஆயினற பதாாததஙகளுக்கு வாசகமான பபதம ஈஶ்வரபர்யநதஞ சொலலுமபடி யென? எனன, ‘அசிததும’ இதயாதி ‘அவா’ எனகிற ஸாமாநாதிகரணயததால பலிததெதன? எனன, ‘இவையாய’ இத்யாதி மூநதின அாததததுக்கு பரமாணம {இதமஸாவமபரஹம’ இதயாதி அவாஇவை யெலலாமாய நினறு ரெனறு அாததாநதரவிவக்ஷயா பரமாணம - ‘தத்த்வமஸி’ எனறது சாநதோக்யே சாண் டிலயவிதயாயாம (‘‘ஸர்வம் கல்விதம்ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநீ’’ இதி தத்ரைவ ஸதவிதயாயாம‘‘ஐதடாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ’’இதி அகாகு‘ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்’ எனறு ஜகத்காரணதவேந பரஹமம பரஸததமாகையாலே‘‘தத்’’எனகிற நிர்த்தேஶம உமெ, இஙகு அப படி பரகருதபராமாஶமகூடுமோ? எனன, ‘முதற பாட்டிலே’ இதயாதி ஜகதகாரணத்வாதி குணவிஶிஷட பரகருதபராமாஶம உபயதா தலய மெனறபடி. இததால, பேதஶருதிகளெலலாம இக்கே காபயிதன

தாலே ஐக்யம் சொல்லுகிறது ஆக, ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்யபதார்த்தங்கள் நஶ்வர பதார்த்தங்க ளென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமாந காலபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களாலும், ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் ஸங்கரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவததீந மென்றதாயிற்று (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அவரவா தமதம தறிவறிவகைவகை
அவரவரிறையவரென அடியடைவாகள்
அவரவரிறையவா குறைவிலரிறையவா
அவரவாவிதிவழி அடையநின்றனரே

ஆ—காமக்களுக்கு ஆராத்யஸ்வரூபம் பகவததீந மென்று சொல்லுகிறது (அவரவா) ஸ்வர்க்காதிஸாதநபூத ஜ்யோதிஷ்டோமாதி காமிஷ்டரான அவ்வவபுருஷர்கள் தந்தா

பா—(ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ஐக்யஞ்சொல்லுகிறது) - ஸம்வ த்ராபி தத்ஸித்தா ஸ்ஹா ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய லக்ஷணம் - "பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் ஶப்தாநாம் ஏகஸ்மிந் அர்த்தே வ்ருத்தி ஸாமாநாதிகரண்யம்" இதி லக்ஷ்யதே — ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் - ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ப்ரயுக்தா வ்ருத்தி: - ப்ரவ்ருத்தி: ஶப்தஸ்ய அர்த்தே வ்ருத்தி: - தத் நியத தத்ர விஶேஷ்யஸம்பந்தரூபமாய விஷயாவ்ருத்தி:-ப்ரவ்ருத்தி:, தஸ்யா: ப்ரவ்ருத்தே: நிமித்தம்- காரணம் தச்ச விஶேஷணஸம்பந்தம் ஜாதிகுணாதிகம் ஸர்வம் - ஏகம், அபிந்நம் - விஶேஷ்யமாத்ர ரூபார்த்த தம் விஶேஷ்யம் ஏகஸ்மிந் அர்த்தே வ்ருத்திரித்யுக்ஷம் ஏவ ஸத்ர நஶ்வராவ்யாவ்ருத்த: அர்த்தஸ்ய விஶேஷ்யஸம்பந்தரூபாய நாமத்வயவாசி ஏதத் ஸம்பவதி த்ரியாஶ்ச்சா:—கேசித்விஶேஷணே தா விஶேஷ்யதஶ்ச பிந்நாயாத், மஹா ஶ்ரோதவிஷ இத்யாதய: கேசித்விஶேஷணதோ விஶேஷ்யதஶ்சைகாயாத் யதா கூடம் இத்யாதய: கேசித்விஶேஷணதோ பிந்நாயாத், விஶேஷ்யதஶ்சைகாயாத் யதா நீலோத்பலம் இத்யாதய:; தத்ர ப்ரதமகோடிஷ்வயவ்யாவ்ருத்த த்விதீயகோடி நிவிஷ்டாநாம் ஶப்தாநாம் ஸாமாநாதிகரண்யமிதி "பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம்" இத்யநேநவாக்யேந வ்யாவர்த்யதே தத்ர "பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம்" இத்யநேந விஶேஷணதோ விஶேஷ்யதஶ்சைகாயாதாநாம் கூடாதீநாம் ந ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ப்ரதர்ஶ்யதே, "ஏகஸ்மிந் அர்த்தே வ்ருத்தி:" இத்யநேந உபயதோ பிந்நாயாதாநாம் மஹாஶ்ரோதவிஷ இத்யாதீநாம் ந ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ப்ரதர்ஶ்யதே ததா விஶேஷணதோ பிந்நாயாதாநாம் விஶேஷ்யதஶ்சைகாயாதாநாம் நீலோத்பலமித்யாதீநாமேவ ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ஸித்தம் பவதீதி.

ளென்றதாயிற்று 'காலமூன்றுவகையாலே' என்றத்தை முதலிக்கிறார் - 'ஆக' இத்யாதி 'அவா' இத்யாதியும் 'அவை' இத்யாதியும் - 'அவன்' இத்யாதியோடும், 'அது' இத்யாதியோடும், புநருக்தமன்றோ? எனனில, 'அவர்' இத்யாதி கௌரவார்த்தாவிஷயம்; 'அவை' இத்யாதி ஸர்வாநார்த்தவிஷயம் மென்று தாத்பர்யம் (ரு)

முடைய ஜ்ஞாநாநுகுணமாக அவ்வவ இந்த்ராதிகளைத் தந்தாமுடைய காமங்களுக்கு ஆதாரராகவும் ஸ்வாபிலஷித பலப்ரதராகவும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அந்தக் காமங்களாலே ஆச்ரயிப்பார்கள், ஆச்ரயிக்கப்பட்ட அவ்வவ இந்த்ராதி தேவதைகளும் தத்ஸமாராதகாபிலஷிதபல ப்ரதாநத்திலே குறையுடையருமல்லர் எத்தாலே யென்னில்,-சாஸ்த்ரோக்த மார்க்கத்தாலே அந்தந்த புருஷர்கள் இந்த்ராதிகளை ஆச்ரயித்து ஸ்வாபிலஷித பலங்களைப் பெறும்படி பரமபுருஷன் தானே அந்த இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மதயா நின்று ஸகலகாமபலப்ரதனாய ஸர்வகாமஸமாராத்யனாயிருக்கையாலே இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் என்னென்னிலு; "இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விச்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி:", "வதந்தி ஹோதாரோ யஜ்ஞஸ் ஸர்வம் ஹவ்யம் தேவ:", "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்ச்சிதுமிச்சதி", "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச", "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்", "யே யஜந்தி பித்ருந்தேவாந்" என்று தொடக்கமாயுள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகள் ஆக, இப்பாட்டாலே சொல்லிற்றாயிற்று ஏது? என்னில்,—எம்பெருமான் ஸர்வதேவதாந்தராத்மதயா ஸர்வ காமஸமாராத்யனாய ஸகலபலப்ரதனாயிருக்கையாலே ஜகத்ரக்ஷணமும் தத்தீநம் என்கிறது

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களுடைய ஸ்திதியும் எம்பெருமானாலே என்கிறது

[அவரென்று தொடங்கி] - தந்தம் ப்ரக்ருத்யநுகுணமாக விவிதபலாபிஸந்தியையுடைய அதிகாரிகள் தந்தாமறிந்த மார்க்கபேதங்களாலே தங்களுடைய அபேக்ஷித பலப்ரதாநசக்தரான அவ்வவதேவதைகளை இவர்களே நமக்கு அஸாதாரணஸ்வாமிகளென்று ஆச்ரயிப்பார்கள் [அவரவரென்று தொடங்கி] - ஆச்ரயணீயர் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்குக் குறையுடையரல்லர்; ஆச்ரயிக்கிறவர்கள் ஆச்ரயணீயரை விதயுக்தப்ரகாரமே ஆச்ரயிக்கவும், அவர்கள் அவர்களுக்கு பலப்ரதாநசக்தராகவும், ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மதயா நின்றான்

ப—அநந்தரம், ரக்ஷணரூபையான ஸ்திதி, தததீநையென்று வையதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்

(அவ்வோபுருஷார்த்தங்களுக்காக), அவர் அவர் - அதிகாரிகள், தமதமது - தந்தாமுடைய, அறிவு அறி வகை வகை-அறிவின் அறிவின் வகையாலே, அவர் அவர் - ருசிக்கு ஈடான தேவதைகளை, இறையவர் என - பலந்தரும் சேஷிகளாக, அடி அடைவர்கள் — ஆச்ரயிப்பார்கள், அவர் அவர் - அவ்வவதேவதைகள், இறையவர் - பலங்கொடுத்து ஸ்வாமிகளாக, குறைவிலர் - குறையிலலை, இறையவர் - ஸர்வஸ்வாமியான அவர், அவரவர் - அவ்வோ அதிகாரிகள், விதிவழி - விதிமார்க்கத்தாலே, அடைய - பலத்தை அடையும்படி, நின்றனர் - (அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய்) நின்றார் அன்றியே, 'அவரவர் விதிவழியடைய' என்று அவ்வோதேவதைகள் தந்தாமுடைய பலப்ரதத்வாதிபதவிதயா தத்தமாக விதயுக்தமார்க்கத்தாலே ஆச்ரயிக்கும்படி இறையவர் ஆச்ரயணீயராய் நின்றாரென்றுமாம்

இ—ஸ்திதியும் பகவததீநையென்று வையதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது

[அவரவர்]—ஸத்வாதிகுணபேதத்தால் வந்த ப்ரக்ருதிபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [தம தமது]-குணபேதத்தால் வந்த பல்பேதத்தைச் சொல்லுகிறது [அறிவறி] -அதுக்கு அடியான ஜ்ஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [வகை வகை] - மார்க்கபேதங்களாலே [அவரவர்] - அவ்வோபல்ப்ரதாநத்துக்கு சக்தராக ஸ்வீகரித்த தேவதைகளை [இறையவரென] - அவரவர்களே தந்தாமுக்கு ஸ்வாமிகளென்று [அடியடைவர்கள்] - ஆச்ரயிப்பர்கள் அடியடைவர்

ளெனறு – ஸவகோஷடடிபரஸிகதியாலே அருளிசசெயகிறுா [அவரவா இறையவா] - அவவோதேவதைகா [குறைவிலா]-ஆமுாயிககிறவாகளுடைய பலமகொடுககைககுக குறையுடையரலலா [இறையவா] - நிருபாதிக ஸாவேமுவரன [அவரவா விதிவழியடைய] - ஆமுாயிககிறவாகள விதயுசத பரகாரததாலே ஆமுாயிககவும, ஆமுாயணீயா அவாகளுககு பலபரதாநததுககு முகதராகவும [நினறனா] - அநதராதமதயா நினறுா

ஈடு — அஞசாம பாடடு ஸவரூபம அவனதீநமானவோபாதி ஸததியும அவனதீநை யெனகிறுா

[அவரவா இதயாதி] - ஒருவன ஒருகருஹததுககுக கடவனுயிருககும; ஒருவன ஒரு கராமததுககுக கடவனுயிருககும, ஒருவன ஒருஜநபதததுககுக கடவனுயிருககும; ஒருவன தரைலோகயததுககுக கடவனுயிருககும, ஒருவன சதுாதமுபுவநததுககுக கடவனுயிருககும; ஆக, சதுாதமுபுவநததுககுக கடவனனவனேடு, ஒருகருஹததுககுக கடவனனவனேடு வாசியற அவாகள ரக்ஷகராகிறதும, இவை ரக்ஷயமாய உபகாரஙகோணடதாகிறதும - ஸாவேமுவரன அநதராதமாவாய நினறு நடததுகையாலே, அவன இபபடி நடததிககோணடு போராதவனறு இவாகள ரக்ஷகராகமாடடாராக ளெனகிறுா "நஸமபதாம ஸமாஹாரே விபதாம விநிவாததநே । ஸமாததோ தருமயதேகமுசித்தம விநாபுருஷோததமம ॥ நஹிபாலந ஸாமாததயமநயேஸ ஸாவேமுவரமஹரிம" (நஸமபதாம ஸமாஹாரே விபதாம விநிவாததநே । ஸமாததோ தருமயதேகமுசித்தம விநாபுருஷோததமம ॥ நஹிபாலந ஸாமாததயமருதே ஸாவேமுவரமஹரிம) - எலலா நனமைகளையும பணணிததரவலலனுய விரோதிகளையும போககவலலனனவனை யொழிய வேறேருவா பககலில இநத ரக்ஷகதவம கிடவாது "யதவேதாதௌஸவரஃபரோகதோ வேதாநதேசபரதிஷடிதஃ" (யதவேதாதௌஸவரஃபரோகதோ வேதாநதேசபரதிஷடிதஃ) - சேப்பிலேகிடநத ஆபரணததை

பா — தைத்திரீயகே ஸ்ரீநாராயணே [கூ0] "யவேதாதௌஸவர பரோகதோ வேதாநதேச பரதிஷடிதஃ । தஸயபரகருதிலீநஸய யஃபரஸஸமஹேமுவரஃ" ஙஸயமொ-மா வேதாபுருஷஹே ஸாஷயகாரேணாபிஹிதஃ— "ஸவ-ஸயவேதஜாதஸய பரகருதிஃ பரணவஸஸதஃ; பரணவஸய பரகருதிரகாரஃ; பரணவவிகாரோ வேதஃ, ஸவபரகருதௌ பரணவே லீநஃ பரணவோபயகாரவிகாரஹேதுஸவபரகருதாவகாரே லீநஃ தஸய பரணவபரகருதிஹேதுஸயாகாரஸயயஃ பரஃ வாசயஃ, ஸஸமஹேமுவரஃ" இதி

அஞசாமபாடடு - அவரவா இதயாதி ஸததிநி அவனதீநை எனகிறதென? பிதாதிகளனறோ ரக்ஷகராகிறுாகளெனன, ஒருவன் இதயர்தி கருஹாதிமுபதஙகள - தகாதயாகளைச சொலலுகிறன

அவாகள ரக்ஷகாகளாகமாடடாராக ளெனகைக்கும, ஈமுவரனே ரக்ஷக னெனனுமிடததுககுமஃ பரமாணம நஸமபதாம இதயாதி ஈலோகி - "ஷடிதளஷடிதஹேமாததாநம ஸவதநதரஸயகஸயசித" இதயுகதாராததம இதம - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பரதமேமுஸ தவாவிமமுத்யாயே முருதிக்கு முனனே புராணவசககமும ஸ்பஷ்டாாததமாகையாலே "விநாபுருஷோததமம, ஹரிம" எனற பததவயாாததம எலலாநன்மைகளையும இதயாதி அதாவது "ஷணஜாதே" எனறு தாதவாய, புரு பஹு ஸநோதீதி புருஷஃ எனறுய, பஹுபரத னெனறபடி "ஹாணாவேவஃவா நாஹரிரிதயபிதியதே" எனகிற நிருக்தியாலே விரோதிநிவாததக னெனறபடி பராமாதரம- யதவேத இதயாதி வேதாதௌ வேதாநதேச எனறது வேதாதயயநாதியிலும, அதயயநாநததிலு மெனறபடி; அலலது "கநதோவேவேதாஃ" எனறு வேதததுககு ஆதயநதஙகள இலலையிறே இஙகே "பரஹணஃபரணவஙகுரயாதாவநதேசஸவஙகாரஸவதயேநாஸவதஙவைஸவஙபரஸநாவ விமீரயதே" எனறது அநுஸநதேயம பரஹமணஃ-வேதஸய "குதௌ பராகதஃ, ஙநேபரதிஷடிதஃ" எனறதின தாதபாயம - சேபபிலே இதயாதி பரணவததை உசசரித்து, வேதததை அநுஸநதிதது, பின

வாங்கிப பூணடு, பினனையும அவவாபரணததை வாங்கிச செபபுககுளளே யிடடு வைககுமா போலே ஆக்ஷயநதபீஜமாயிருககிறது யாதொனறு "தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய" (தஸயபரகருதிலீநஸய) - அது தனனுடைய பரகருதியிலே லீநமாயிருககிறதாகிறது - அகாரம அது ஈஸ்வரனைக காடடவேதொனறிறே "யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வர" (யஃபரஸஸமஹேஸவரஃ) - அதுககு வாசயநான பரனுயிருககிறன யாவனொருவன, அவன ஸாவேஸவர னெனறதிறே [அவரவா] - தமமுடைய அநாதரமும, அவாகளுடைய வைவிதயமும தோறறுகிறது [தமதமது] - குணபேதததால வந்த பலபேதததைச சொலலுகிறது [அறிவழி] - அதுககுஅடியான ஜஞானபேதநதைச சொலலுகிறது [வகைவகை] - மாாககபேதஙகளாலே [தமதமதறிவறிவகைவகை] - சேதநபேதததோபாதியும போருமாயிறறு ருசிபேதஙகளும தநதாமுடைய குணாநுகுணமாகப புறமபே ஆஸரயிபபாருமி ஆஸரயணீயராயிருபபாருமா யிருககுமிறே ரஜோகுணபரசுரராயிருபபாரும தமோகுணபரசுரரா யிருபபாரும அளாவனுன ஸதவததைபுடையரா யிருபபாருமாயிறே இருபபது, அபபடியே குணாநு குணமாகபபிறநத ஜஞானமும அறிநதவறிநத வகைகளாலே [அவரவா இறையவரென] - அவவவா ஆஸரயணீயரெனறு [அடியடைவாகள] - அவவவதேவதைகளா தான துராராதநதேவதைக ளாய, 'பரஜையை யறுததுததா, ஆடடையறுததுததா' எனறுநிறகசசெயதேயும, ஆஸரயணமாவது - அவறறினகாலிலே குனியும அதுககு அவவருகிலலை யெனறிருககிறாாழ்வா, ஸவகோஷ்டி பரஸிததியாலே, ஓரஞசலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே தமககு வாஸனை, "அஞ்ஜலி பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" (அஞசலிஃபரமாமுதராகூஷிபரநதேவபரஸாதிநீ), "க்ருதாஞ்ஜலிபுடஸ்ய"

னையும பரணவததை உசசரிககககடவதிறே, அதில பரதமோசசாரணததாலே அகாாதயமான வேதாாததகைளெலலாம இதுககுளளே யிருககிற தெனறு ஸூசிபபிததது, அநத ஆாதஙகளை வேதமுகததாலே அநுஸநதிததது, அபிதாாததமெலலாம இதுககுளளே யெனறு தவிதீயோசசாரணததாலே ஸூசிபபிக்கை யாலே செபபிலாபரணவமாகி தோனறுகிற தெனறபடி ஆகயநதபீஜம - ஆகயநதோசசாரயமாணபீஜம பராக்ருதிலீநஸய தஸய - பரணவததுககுக காரணமான அகாரததிலே லீநமான பரணவமாவது அகார மெனறபடி ஸவாஃ - பரணவ யசசபதஸய சாாதஸ அவர் இதயாதி அதுககடியான - பலபேததததுககு அடியான ராஜஸராயும, தாமஸராயும, ஸாததவிகராயுமுளள அவவோசேதநா தநதாமுடைய பலபேதங களுககு அடியான ருசிபேதஙகளுககு அநுகுணமான ஸாதநபேதஙகளாலே எனறு பாவதாாததம ஆக, குணாநுகுணமான ருசிகளும, ருசயநுகுணமான பலஙகளும பலஙகளுககுடான ஸாதநபேதஙகளு மெனறு ஆாததகரமம அவரவர் அடியடையவாகளெனறு அநவயம கீழசசொனன ஜஞானம ருசிரூபமெனறும 'அறிவழி' எனகிற வீபஸையால பலிதத ஆாததததையும அருளிசசெயகிறா - சேதாமபுத இதயாதி இநத ருசிபேதததுககு அடியேது? எனன, தநதாமுடைய இதயாதி ஏதநவிவரணம - ரஜோகுண இதயாதி அளாவனுன - மிஸரமான ருசிபேதஹேதுவைச சொலலுகிற வழியாலே அதிகாரிபேதமும ஸிததிக்கை யாலே அததை ருசிபேதததுககு தருவஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறா - அபபடியே இதயாதி 'அறிவழி வகைவகை' எனறதுக்கு ஆாதகாநதரம - அறிநதவறிநத வகைகளாலே எனறு அவவோ அதிகாரிகள தநதாமுடைய பலவிஷயமாக அறிநதவறிநத மாாககபேதஙகளாலே யெனறபடி ஏகபலவிஷயமாகவும அநேக ஸாதநஙகளுண்டாகையாலே, அறிநதவறிநத எனகிறது அபபோதைககு, உபாயவிஷயமான ஜஞானமெனறபடி முநதின ஆாததததிலே, பலவிஷயமான ஜஞானமெனறு கணடுகொளவது 'அதுககு அடியான ஜஞானபேதததைச சொலலுகிறது' எனறு - பலததுககு அடியாகவும கீழே அருளிசசெயகை யாலே ஆராதிபபாகளெனனுதே 'அடியடைவாகள' எனகிறதென? எனன, அவவவதேவதைகள இதயாதி ஸவகோஷ்டி - பரமவைதிக பரபநநஜநகோஷ்டி பரிஹாராநதரம - ஓரஞசலி இதயாதி; தமமுடைய வாஸனையாலே அருளிசசெயகிறு ரெனறபடி யதவா, ஸவகோஷ்டியில பரஸிததிககு ஹேது வேது? எனன, ஓரஞ்சலி இதயாதி அஞசலிஸாதயவஸதுவுககு பரமாணதவயம, அஞ்சலி இதயாதி இதம பரதவாஜஸமஹிதாயாம க்ருதாஞ்ஜலிபுடஸ்ய இதயாதி - விஷகிநதாகாணடே தவாதரிமஸே ஸுக்ரீவம பரதி ஹநுமதவசநம "யஹ்வஸாதீ, தஹ்வொடிதாஸ" எனகையாலே "க்ருதாஞ்ஜலிபுடஸ்ய" எனகிற

ஹிதேநாநநு குயாஞ்சாமங்க்ஷம | அஞ்ஜலிம்பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத நாத:'' (கருதாபராதஸயஹிதேநாநயதபஸயாமயஹமகஷமம| அநதரேணுஞசலிமபதவா லக்ஷம ணஸயபரஸாதநாத) இளையபெருமாளுடைய ஜயாகோஷததைக கேட்டு மஹாராஜா கழுததில மாலையையறுததுபபோகட்டுக காபேயமாயச சிலவயாபாரஙகளைப பணணி, அருகே நினற திருவடி யையப பாாதது 'இவவளவில நமககுச செயயபவடுபபதேன?' எனன, 'அபராதகாலததிலே அநுதாபம பிறநது மீண்டோமாய எளியனசில செயகிறேமலலோம, தீரககழியஅபராதமபணணினபினபு இனி ஓரஞசலி நேராமறபோகாது' எனறுனிறே இபபடி குணதிகனுய பராபதனுயிருககிறவனுடைய வாஸனையாலே 'அடியடைவாகள' எனகிறுா மாமலாநீாசுடா தூபஙகொணடு தொழுதெழுது மெனனுமிது மிகையாயிறே இவாபறறின விஷயம இருபபது [அவரவா இறையவா குறைவிலா] - ஆஸரயிககிறவாகளுடைய இறையவ ரெனனுதல, அவவவ ஆஸரயணீயரானவாக ளெனனுதல அவாகளுககு ஆஸரயணீயரானவாகள அவாகளுககு பலபரதாநஸகதராகைககுக குறைவுடைய ரலலா அதுககு அடியேன? எனனில,—[இறையவா] பொதுவிலே 'இறையவா' எனகிறுா, அவாகளோடு, அவாகளாஸரயிககிற தேவதைகளோடு, தமமோடு வாசியற எலலாாககு மோகக இறையவராகையாலே, ''பதிம்விஶ்வஸ்ய'' (பதிமவிஸவஸய) எனகிறபடியே எலலாாககுமோகக ஸவாமியானவா [அவரவா விதிவழி யடைய நினறனரே] அவவவ ஆஸரயணீயா தநதாமுடைய ஆகமாதிகளிலே விதிததுவைதத பரகாரஙகளிலே அடையுமபடியாக நம இறையவா அநதராதமா வாய நினறுா அனறிககே, ஸாவேஸவரன காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே அவர்களடை

பர —(காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே)—ஸ்மவதீதாஸாஸ்வதேத, ''காமைஶ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேऽந்யதேவதா:| தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா||௨௦|| யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி| தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம்||௨௧|| ஸ தயா ஶ்ரத்தயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே| லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்||௨௨|| அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்'' —ஸ்வ வஹி ஜாகிகா: ஸாஸாஷா: ஸ்வயா ப்ரக்ருத்யா வாஸநயா ஸாணயமாவிஷயயா நியதா:, தே ஸ்வாஸநாநுரூபமேவ ஶாணயமேவோவ காமை:

ஶ்லோகம், ஈஸவரன அஞசலிஸாதயனு யிருககு மெனறதுககு பரமாணம க்ருதாபராதஸ்யதே ஹ்யஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் ஹேதோ என்று அகவயம "க்ருதாபராதஸ்ய" எனறதுககு ஆததம இளையபெருமாள இதயாதி "க்ருதாபராதஸ்ய" எனற பூதநிாதேஸததுககு ஸாவம- தீாக்கழிய இதயாதி தீாக்கழிய - அதயநதாதிகமாக நோாமல் - பணணுமல போகாதேன்றுனிறே - திருவடி சக்ரவாததி பிளளைகளுடைய ஸாவஜஞைகையாலே யெனறபடி நோாமற போகாது எனறு - ஸாகரமான அஞசலியை துஷகரமாகச சொனன இது 'நீ கனகக நோபபுகுகிறுய' எனறு உபாலமபதாதபாயததாலே உகதாாத்தமிகமம - இபபடி இதயாதி அஞசலிஸாதயனுன வளவனறிககே அஞசலிதான மிகையாயிருககு மெனகிறுா - மாமலர் இதயாதி ஸலாகயமான புஷபஙகளையும ஆாகபாதிஜலததையும தீபதூபஙகளையும ஸவீகரிததுககொணடு தொழு கைககாக உதயோகிபபோ மெனனுமிது உன ஸீலாதிஸயததாலே மிகையா யிருததலா லெனறபடி தொழு தெழுது மெனறு அநவயிததா இனனுருககு எனனுதே 'இறையவா' எனறதுககு ஸாவம - பொதுவிலே இதயாதி விவகஷிதாாததததை ஸபாமாணமாக அருளிசசெயகிறுா பதிம் இதயாதி விதிநறுவைதத - ''ஶாஸ்த்ரவாஸ'' போலே விதிததுவைதத அடையுமபடியாக - ஆஸரயிதது பலமடையுமபடியாக அாததாாதாம - அன்றிக்கே இத்யாதி காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே - ஸாவேஸ்வரன காமநாதிகாரததில

யுமபடியாக வேண்டுதல ஸாவேஶவரன இராமடமூட்டுவோரைபபோலே முகநதோறறுநே அந ராதமாவாய நினறு நடததுகையாலே அவாகளும ஆஶரயிததாகளாய, இவாகளும பலபரதாநமநு ராகிறாக ளிததனே, அவனையொழிநதவனறு இவாகள ஆஶரயிககவும மாட்டாாகள, அவாகள பலபரதாநம பணணவும மாட்டாாக ளெனகிறா "அயயனபாழியில ஆனை போசகு உரிசநாம" அனறுயிறறு அவவோதேவதாமாதரஙகளுககு பலபரதாநஶகதி யுளளது (ரு

ஆறும் பாட்டு.

நினறனா இருநதனர் கிடநதனர்திரிநதனா
நினறிலர் இருநதிலா கிடநதிலர்திரிநதிலர்
எனறுமோரியலவினர் எனநினைவரியவா
எனறுமோரியலவொடு நினறவெநதிடரே

[illegible]

விதிததபடியே அதாவது ஶிதாயாம ஸபதமே [illegible] இதயாதி 'அவரவா விதிவழி யடைய

நினறனா' எனறதுககு - அநத அநத ஆஶரயணீயதேவதைகள தாநதாமுடைய ஆகமாதிகளிலே [illegible] போலே விதிதத பாகாரஙகளிலே தஙகளே யாஶரயிதது பலமடையுமபடியாகவும், ஆஶரயணீயா அவாகளுககு பலபரதாந ஶகதாாகவும, ஆஶரயணீயாககும ஆஶரிதாககும அநதாயாமியாய நினறனா எனறு பரதயோஜனைக கும, அநத அநத அதிகாரிகள காமநாதிகாரமான 'யொயொயாமயாம'' இதயாதியிலே சுபவாஸ விதிதத பா காாததிலே தததததேவதைகளை ஆஶரயிககுமபடி உபயாககும அநதாாதமாவாய நினறா எனறு தவிககயோஜ னைககும விஷகருஷடமான பொருள முநதின ஆததததில தேவதாநதாயாமிதவமும, இரணடாமாததததில சேதநாநதாயாமிதவமுஞ சொலலுகிறதெனனுமது, பாடடு யோஜனையோடு விரோதிககும இநத ஆததததயத தாலும பலிதம - ஸர்வேஶவான் இதயாதி இராமடமூட்டுவோரைபபோலே - விஷயபரவணரான பிளளைகளை வாதஸலயததாலே ராததியில ஸதாஙகளிலே தாஙகள அவாகள கணபடாமல புஜிபபிககும மாதாபிதாககளைபபோலே எனறபடி மாட்டாாக ளெனகிறதென? 'வாயவ்யம் [illegible]'' இதயாதிகளிலே அவவவதேவதைக ளனறோ பலபரதாநமபணணுகிறதாகச சொலலுகிறது எனன, அயியன் இதயாதி அயியன் சாஸதா பாா ததஸதாநம காமேண அநவயஃ

(ரு)

ஆ —(நின்றனா) சேதநாசேதநாதமக ஸமஸ்த வஸதுககளினுடைய ஸமஸ்த ப்ரவருத்தி நிவருத்திகளும் பரமபுருஷ ஸஙகலபாதீநமெனறு சொலலுகிறது

ஒ —ஆறுமபாட்டில, சேதநாசேதநாதமக ஸமஸ்த வஸதுககளுடைய ஸமஸ்தப்ர வருததி நிவருத்திகளும பகவதஸஙகலபாதீந மெனகிறது

'நின்றனா இருநதனா' எனறு தொடஙகி [எனறுமொரியலவினா எனறு தொடஙகி] அநேக ப்ரகாரஙகளிருககையாலே ஒரு ப்ரகாரததைச சொலலி இதுவே படி யெனறு ஒருநாளும பரிசசேதிகக அரியனாய அபரிசசேதயனானசஸவருபனாய இப்படி ஸாதருடபரமான ஷிததனாயுளளவா 'எம' எனறு ஸவலாபததைச சொலலுகிறது நாலாமபாட்டிலே ஸவருபதாததீநயம ஸிததமாகையால இப்பாட்டில ப்ரவருததி நிவருத்தயமஸாதததீநயததிலே தாதபாயமாயிறறு, "அருணயா விக்ராகஷ்யா வொரணாதி" எனகிறவிடததில ஆருணயாதிகளே விதேய மானறபோலே

ப —அநநரம, ஸாவப்ரவருததிகளும ததீநைகளெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே அருளிசசெயகிறா

நின்றனா இருநதனா கிடநதனா திரிநதனா நிறறலும இருததலும கிடததலும திரி தலுமாகிற ப்ரவருததிககு ஆஸரயமான பதாரததஙகளும, நினறிலா இருநதிலா கிடநதிலா திரிந திலா - நிவருததிககு ஆஸரயமான பதாரததஙகளுமாய, (இததாலே), எனறும எனறுமொகக, ஒர இயலவினா ஒருஸவபாவததை யுடையவா, என எனறு, நினைவு அரியவா - நினைககைககு அரியராயிருபபா, எனறும எனறுமொகக, ஒரியலவொடு நினற ஸவேதரஸமஸத வயாவருததமான, எம திடா நமமுடைய கருடபரமாணஷிததா

ப்ரவருததி நிவருததிகளான தாமமகளினுடைய ததீநதவம சொலலாநிறக தாமி பாயநமாகச சொலலிறறு - இததாமஙகள ஆஸரயததை யொழிய பாதிபததிபணணவொணணா மையாலும, கீழே தாமி ஸவருபம ததீநமெனறு சொலலுகையாலும, தாமிபாயநத ஸபததமே யாகிலும தாமததிலே தாதபாயமாககடவது இவவிடததில 'ப்ரவருததி ஈஸவராதீநையானாலும எறிடட சட்டி விழுகைககு ப்ரேகா வேணடாதாபபோலே நிவருததிககு ததபேகைஷயுணடோ?' எனனில, தரிஸஙகு நிவருததிககு பாதிபநதம காணகையாலே நிவருததிககும ஈஸவராபேகைஷ யுணடு இப்படி பாபாதிகளில ப்ரவருததருடைய நிவருததிககும ஈஸவராபேகைஷ யுணடாகை யாலே ஸாவப்ரவருததிநிவருததிகளுககும ஈஸவராபேகைஷ யுணடு

இ —ஆறுமபாட்டில, ப்ரவருததிநிவருததிகள பகவதஸஙகலபாதீநைக ளெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொலலுகிறது

[நின்றனா இதயாதி] ஸகல சேதநாசேதநஙகளுடைய ஸகல ப்ரவருததி நிவருததி களும விதேயபாயநதாமிகாநம பணணுகிறது, இஙஙனே சொலலுமதென? எனனில,—"நாம வன" எனகிறபாட்டிலே ஸவருபஙசொலலுகையாலே இபபாட்டில ப்ரவருததிநிவருததி மாத ரததையே நினைககிறது, அருணாதிகாணததில ஆருணயாதிகளே விதேயமானறபோலே [நின்ற னா இதயாதி] ஸகலப்ரவருததிநிவருததிகளும ததீநைக ளெனகிறது நிவருததி ததீநை யாவதென? எறிடட சட்டி விழுமபோது ஒருநியாமகா வேணுமோ? எனனில,—வேணும, ஸவாகததிலினறும விழுகிற தரிஸஙகுவுககுத தனனால முடிய விழவொணணாமையாலே [எனறு மொரியலவினரென நினைவரியவா] அநேக ப்ரகாரஙகளையாலே ஒருப்ரகாரததையே சொலலி இது இப்படி யெனறு ஒருநாளும பரிசசேதிகக அரியவா [எனறுமொரியலவொடுநினற] எனறுமொகக

இப்படி அபரிச்சேதயத்தைக்கலவஹாவாயிருக்கை [எமதிடரே] இப்படி ஸ்ருபதமான எ தா 'எம' என்று தமக்கு இவவாத்தம பாகாஸிக்கையாலே ஸவலாப நனச சொல்லுகிறது

ஈடு —ஆறும்பாட்டு லீலாவிபூதியினுடைய ஸதிதியும பகவதஸஙகலபாதீநமெனகிறா இதில கீழ , அதினுடைய பரவருத்தி நிவருத்தியும பகவதஸஙகலபாதீந மெனகிறா இதில

[நினறனா இதயாதி] நிறறல இருததல கிடததல திரிதல எனறு ம, நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை எனறும சொலலக கடவதிறே பரவருத்தி நிவருத்திகளை பகவநவையதிர ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடையவும பரவருத்திநிவருத்திகளைச சொலலுகிறது இப்பன்மையால ஆக வாசகமபதம வயக்தியிலே பாயவஸிதது நிறகுமாபோலே பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகம ஸபதமும, அபாயவஸாநவருத்தயா அவனளவிலே சென்றலலது நிலலாது "அருணயாபி கஷ்யாஸோமகரீணாதி" (அருணயாபிங்காக்ஷயாஸோமங்கரீணாதி) எனகிறவிடததிலே க விஸிஷடவஸது தோறறுநிறகச்செய்தேயும ஆருணயாமஸதததிலேதாதபாயமாகிறுபபோலே,பரவரு நிவருத்திகளுக்கு ஆஸரயமான வஸதுக்களினுடைய ஸவரூபம அவனதீநமெனறு முன்னே சொ கையாலே பரவருத்தி நிவருத்யமஸதததிலே நோக்கெனறு சொலலுவாருமுணடு, அப்போது ஸ நாதிகரணயம ஸித்தியாது, ஆக, பரவருத்திநிவருத்திகளுக்கு வாசகமான இபபதம அவறற ஆஸரயமான சேதநனைக காட்டி, அவனதனக்கு ஈஸ்வரனையொழிய பருத்தக்ஸதிதியாதல உடல மாதல இலலாமையாலே அவனளவுங் காடடுகிறது, ஆக, விசிஷடவஸதுவையே காட்டுகிற

பர —வயக்தியிலே பாயவஸிததுநிறகுமாபோலே, — ஆகருதிவாசபதம ஹாவேஷ [சூ க] மஸராவெஷ உகதாதி பரகாரமபதமாகுதிவாசிதுபரா பரிணவிவை சவயபுவஸதகை, விஷணுஸ்யாபி வெதந ஸரீரதவம் மஸபரகாரக விஷணு ஸரீரகவெதநஸயாபி வாசகததவ ஹகாரகதவா வாசாநதவயா வயபுவஸதிடி ஸவெபுஷாம ஸப்தானாம வாசகவெதவ வாஹ்ஙஇதி வாசகதவாபிஸபாநத ஸாசாந ரணயஜவஸயவெதி

ஆறும்பாட்டு நின்றனர் இதயாதி உகதாநுவாத பூரவகமாக இபபாட்டில பூரவாத்தததாக கூடாகுதி அவதாரிகை லீலாவிபூதியினுடைய இதயாதி வாக்யதவயததாலே

மூலததில விஸேஷய பாயநதமா யிருக்கச்செய்தேயும நாலாமபாட்டில ஸவருபதாதநியம உக கையாலே பரவருத்தி நிவருத்திமாதாததிலே தாதபாயமெனகிறா நிறறல் இத்யாதி யத்வா, பரவருத்தி ருத்திகள இஙகுத தோறறுகிறதோ? எனன, நிறறல் இதயாதி எனனுதல பஹுவசநதாதபாயம - பஙவது திரிக்த இதயாதி பரவருத்திநிவருத்தி தாதபாயம சொலலுகிறதாகில தாதபாயததுசொலலுவானெனன? என ஆக்ருதி இதயாதி ஆக்ருதி: ஜாதி: அபாயவஸாந வருததி: - பாயவஸாநரஹித போதகஸகதி: அரு காணததில பாஷயகாரவிததாநத பரக்ரியையாலே அருளிச செயது பூரவபக்ஷமதாநுஸாரேண சொலலு பக்ஷததை அநுவதிககிறா அருணயா இதயாதி "அருணைகஹாயநயா பிங்காக்ஷ்யா ஸோமம் கரீணாதி" எனறு கஷடாஸவதகநாநயாயேந பாஸபாஸாகாங்க்ஷையாலே விஸிஷடாமிஸவருபாந தீதமதததை 'கரீணாதி' எனறு கோஸவருபம முனனே பரதிபநநமாகையாலே அருணிமபதம ஆருணயாதி தாமமாதரவாசகமெனறு பூரவபக்ஷயபிபராயம குணமெனறு - விசேஷணம, தரவயமென விசேஷயம ஸாமாநாதிகரணயம் ஸிததியாது-'எநதிடா' எனற பததோடே ஸாமாநாதிகரணயம விததிய 'ஆகருதி' இதயாதி வாகயோகத ஸவஸிததாநதமாஹ-ஆக இத்யாதி பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகமா பரவருத்தி நிவருத்யமஸததிலே தாதபாயமான உபலமபம - தோறறரவு பக்ஷாநதா நிராகாணததை உட ஹரிககிறா ஆக விஸிஷட எனறு, விஸேஷணமஸததிலே ஊறறமானாலும விஸிஷடததுக்கே வ மெனறபடி நிரவயாபாரதாருபநிவருத்திக்கும அவன வேணுமோ? எனகிற ஸஙகையை அபியுக்தோக்திய

'ப்ரவ்ருத்தி அவனதீநையாகிறது வேணுமாகில் நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேணுமோ?' என்று எம்பாரைக் கேட்க, 'ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை சக்திமான் நிற்கச் சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே, அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுங்காண்' என்று அருளிச்செய்தார் [என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்] இப்படி அநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே காலத்ரயத்தவ முள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவ னென்று நினைக்கவுங்கூட அரியவர் [என்று மொரியலவோடு நின்ற] வ்ருஷலவிவாஹமந்த்ரம்போலே என்றும் ஓரியல்வோடு நின்றவராவது என்? என்னில்,—என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவரென்று நினைக்க அரிதான நிலை என்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்கை [எம்திடர்] - அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்ய னுகையால வந்த தார்டயத்தைச் சொல்லுகிறது இப்படி ஸ்வதந்த்ர ப்ரமாண ஸித்தரான நிலை தம்முடைய லாபமாய்த் தோற்றுகையாலே, 'எந்திடர்' என்கிறார் நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலரான இவையெல்லாம், என்று மொரியல்வினரென நினைவரியவராய் என்றும் ஓரியல்வோடு நின்ற எந்திடரானவர் (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைப
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவைபவைதோறும்
உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்
சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே

ஆ — (திடவிசும்பு) கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் பகவததீநமென்னுமிடத்தை ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லிற்று, இனி இந்த ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகதீஸ்வரயோஸ்ஸரீராத்மதவநிபந்தநமென்று சொல்லுகிறது

இந்த ஶரீரத்தை இவ்வாத்மா நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருந்தாற்போலே எம்பெருமானும் அபாதித ப்ரமாண ஸித்தமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும் ததாரப்தங்களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருக்கும் இப்படி கார்யகாரணோபயாவஸ்தா ஸித்தவஸ்துவிற்காட்டிலும் பத்த முக்த நித்ய விலக்ஷண சேதநரிற்காட்டிலும் விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனாய், ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாபரிமித குணவிபூதிகனாய், அகிலபுவநநிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணாதி லீலாவிநோதனாய், ஸர்வஜகதாத்மாவாய், ஸர்வ

பரிஹரிக்கிறார் ப்ரவ்ருத்தி இத்யாதி ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகையாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு விழாமை நிவ்ருத்தியிறே அது ஸ்வாபீஷ்டமானதும் தன்னால் முடியாதே, ஶக்திமத்தீநமாகவேண்டிற்றென்னுதல் பதநமே நிவ்ருத்தியாய் அதுதானும் சக்திமதப்ரதிருத்தமாயிற்றென்னுதல் அநேகப்ரகாரராயிருக்கையாலே-'நின்றனர்' இத்யாத்யநேகப்ரகாரராயிருக்கையாலே 'என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்' என்றதை "முடிச்சோதி" யிலே வடிவழகு விஷயமாக எடுக்கையாலே இது ஸர்வப்ரகார பரிச்சேதயத்தைக்கும் உபலக்ஷணம் இஃதே 'நினைவரியவர்' என்றுவைத்து "வ்ருஷலவிவாஹமந்த்ரம்போலே" என்று கூட்டுவது வ்ருஷலவிவாஹமந்த்ரமாவது - 'அரசாணியைத் தொட்டுத் தொட்டிலேன், பாயநிட்டுப் பாயநிலேன், சொல்லிட்டுச் சொல்லிலேன்' தருடத்வமாவது என்? என்ன, அபௌருஷேயமான இத்யாதி 'எம்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - இப்படி இத்யாதி ஶரோத்ருப்புத்திஸமாதாநார்த்தம் அந்வயம் - நின்றனர் இத்யாதி இவையெல்லாம் - ஸங்கதாத்மகமான இவையெல்லாம் இவையெல்லாமென்றது - அவிதமாகைக்காக (சு)

ஜகச்சரீரஞ்ய, ஸவநாவ அகர்மவஶ்யனுகையாலே ஸ்வஶரீரபூத சேதநாசேதநகதஸமஸ்த வஸ்துகத ஸுகது:கவிகாராதி ஸர்வதோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுமிருந்த பரமபுருஷனை, "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம", "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்", "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "தேஜோபலைஶ்வர்யமஹாவபோத ஸுவீர்யஶக்த்யாதிகுணைகராஶி:", "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ", "ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:", "ததோ யதுத்தரதரம்", "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்", "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர:", "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்", "யஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ரு ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:", "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ", "ஸர்வேஷு நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே", "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா", "க்ஷீராம்புஜம் வாஸ:", "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ", "அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ", "ஸர்வதோ ஸர்வலோகாநாம் கார்யதேஶம் ஸதேஹஸ்ய ஶ்ரிய:", "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:", "யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:", "ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்", "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:", "யோऽஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்", "ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:", "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:", "ஸகாரணம் கரணாதிபாதிப:", "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:", "ஏஷ ஸர்வேஶ்வர:", "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்", "ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷு வேதேஷு", "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:", "அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா", "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்", "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்", "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:", "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:", "ஆத்மா ப்ரஹ்ம", "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்", "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே", "ப்ரஹ்ம வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்", "ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாந்யாகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே", "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்", "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷ

ந்த்ராணி', "நதஸ்யேசே கச்சந", "பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்", "யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேऽபி வா। அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:", "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" இத்யாதியாய், "அவிகாராய சுத்தாய", "சுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே", "ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரக்ருதிம் விகாராந்", "ராகாதிம் ஸ்வப்ரயோஜ்யம்", "ஸர்வாஸ்து யச்சேதனா நித்யஸ்வப்ரகாசிதா: । தத்ஸர்வம் ப்ரஹ்மவைதவ்யம் ப்ரஹ்மவேத்யஸ்ய ஸாதகம்", "ஹ்ருஷீகேசஸ்ய ஸர்வஸ்வம்", "நஹ்யதஸ்ய ஸம்ஸாரிணோ நிர்மலஸ்ய பராத்மந:", "தேஜ: பரமேயாதா சங்கசக்ர கதாதர: । ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்யச்சாச்வதோ த்ருவ:", "நித்யே வைஷ்ணவே நாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீ நாராயணீ", "தேஷாம் து ப்ரம்மஸம்ஸ்தானம் யதேவ பச்யந்தி ஸூரய:", "திவ்யம் ஸ்தானமஜரம் சாப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயம் சாகமைர் நித்யஸித்தம்", "வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ", "க்ஷராத்மானாவீசதே தேவ ஏக:", "காரணம் ஸர்வபூதானாம்", "ப்ரஹ்ம ப்ராணிநஸ்ஸர்வே ஸர்வபூதாசயஸ்ய", "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:", "தானி ஸர்வாணி தத்வபு:", "தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:", "ஸர்வபூதாத்மா விஷ்ணுர்வ்யாப்யதாத்ம்ய:", "ஜகத்ஸர்வம் சரீரம் தே", "ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத் அஸந்நிஹிதத்வாச்ச", "போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச", "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ஸமானோ ஜ்யோதிஷா", "ஏஷ ஆத்மாऽபஹதபாப்மா ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:", "தேஜோ ஜாயதே ப்ரதயேத வ்யாப்ய", "விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்" இத்யாதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணோபப்ருஹ்மிதமாய், அபௌருஷேயமாகையாலே நிரஸ்தநிகிலதோஷமாய், அபாதிதப்ராமாண்யரூப தேஜ:ப்ரசுரமாயிருந்த ச்ருதிகளிலே 'உள்ளன்' என்கிறார். ஆதலால், லோகாயத மாயாவாத பாஸ்கரீய யாதவப்ரகாசாதி வேதவிருத்த ஸமயங்களெல்லாம் நிரஸ்தமாயின.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், கீழ் மூன்றுபாட்டிலாகச் சேதநாசேதந பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகள் ஈச்வராதீனமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலுமாகப் பேசி, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநமான ஜகதீச்வரர்களுக்குண்டான சரீர சரீரிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ஈச்வராதீனமாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு சரீரமென்கிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

[திட்விசும்பு என்று தொடங்கி] ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயங்களுண்டாவதற்கு முன்பே உண்டாய் அவை நசித்தாலும் தான் சிலநாள் நிற்கும் காண் ஆகாசம் முதலான பூதபஞ்சகங்களையும் உபாதானமாகக் கொண்டு கார்யமாய் விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேவாதிபதார்த்தங்களையெல்லாம் உண்டாக்கி. இங்கு ஆகாசத்துக்குச் சொன்ன காட்யம் லோகாயதாதிமதநிராஸபரம். எரியாவது தேஜஸ்ஸு, வளியாவது காற்று. [அவையவையென்று தொடங்கி] - அவ்வப்பதார்த்தங்கள்தோறும் சரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே தாரகனுமாய் நியந்தாவுமாய்க் கொண்டு வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே வ்யாபித்து, அவ்வளவன்றிக்கே அப்பதார்த்தங்களுடைய புறம்பும் வ்யாபித்து, காலத்திலே இவற்றை ஸம்ஹரிப்பதுஞ் செய்த ஸர்வேச்வரன், முதற்பாட்டிற் தொடங்கிச் சொன்னபடியே, பௌருஷேயத்வ நிபந்தனமான விப்ரலம்பாதி தோஷரஹிதமுமாய், அபாதிதப்ராமாண்யமுமாகையாலே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், ஒருவரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் கேட்டே வருகையாலே ச்ருதியென்று சொல்லப்படுகிற வேதத்திலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு உள்ளன் காண். அநுஸந்தித்த அர்த்தத்துக்கு ச்ருதியை ஸாக்ஷி

யாகச சொலலுகையாலே ஶ்ருதிபிறசொலலுகிற ஶரீரபதிதவமும நாராயணபரதவாசயாக முமஅநுஸநதிததாராகவேணும இவவாததததில நிரீஶ்வரஸாங்கயமஶ்ருதியே பரமாணமாகப பிடிக்கை யாலே வேதவிருததரான பாஹயரும, ஜகதீஶ்வரரகளுக்கு அநயதாஸமபநதந் சொலலும குத்ருஷடிகளும ஆததாத பரதிக்ஷிபதராணுரகள

ப —அநநதரம, இநத ஸாமாநாதிகரணயம ஶரீராதமபாவஸமபநத நிபாநதந என கிறுர

திடம (பூதாநதரங்களிறகாட்டிற சிலகாலம நிறகையாகிற) சிகதனமையுடைததான விசம்பு ஆகாசமும, எரி அகநியும, வளி வாயுவும, நீர ஜலமும, நிலம - பூமியும, இவை மிசை இவை ஆஶ்ரயமாககொணடு, படர பரநத, பொருளமுழுவதும பெளதிகபதாரத நா களுமெலலாம, ஆய (தானுமபடி அவறறுக்கு) உபாதாநமாய, அவைஅவைதொறும - அவவோ பதாரததஙகளதோறும, உடலமிசை சரீரததில, உயிர என - ஆதமா வயாபிககுமா போலே கரநது கரநது வயாபிதது, எஙகும பரநது இபபடி ஸகலபதாரததஙகளிலும வயாபதனுய சுடர ஸவதஃபராமாணயௌஜவலயததாலும, மிகு மிககிருபபதாய, சருதியுள (ஸ்வாதியாயே வருவிககபபடுவதான) ஶ்ருதியினுடைய, உளன உளளானபொருளாயககொணடு நாற வரவன இவையுணட - (இபபதாரததஙகளை ஸமஹருதிகாலததிலே"ஸூத்ர ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" எ னபது தனனுளளே) விழுஙகின, சுரன - தேவஶபதவாசயன

"தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்னககடவதிறே விசுமபுக்கு அநநதரம வளியை எடாதே எரியை எடுததது தைததிரியோபநிஷததிலே "ஆகாஶாத்வாயு:" எனகிற ஆகாஶபராதமயமும, சாநதோகயததில "தத்தேஜோऽஸ்ருஜத" எனகிற தேஜஃபராதாநயமும தோறறுகைககாக இததால, ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளும அநுபரவேஶநியமநமாதிகளும மதவமும ததீந மெனறதாயிறறு

இ —ஏழாமபாட்டில, கீழ மூனறுபாட்டிலே சேதநாசேதநஙகளுடைய ஸவரூப ஸதிதி பரவருததி நிவருததிகள ஈஶவரதீநைகளெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலும வையதிகரண யததாலும சொலலிறறு, அநத ஸாமாநாதிகரணயததுக்கு நிபநதநம ஜகதீஶவரரகளுடைய ஶரீ ராதமபாவ ஸமபநத மெனகிறது ஜகததினுடைய ஸவரூபாதிகள ஈஶவரதீநமாகையாலே இநத ஜகதது அவனுக்கு ஶரீர மெனறு சொலலிறறுகவுமாம

[திடவிசமபு] திடமான விசமபு ஸவகாரயமான பூகதஙகளைடயததுக்கு முனபே யுணடாய அவை நஶிததாலும சில நாள நிறககக்கடவதாகையாலே ஸதிரமான ஆகாஶ மெனகிறது, இது முதலான பூதபஞசகஙகளெனன [இவைமிசை படர பொருள] - இவறறின காரயமாய விஸதருதமாகாநினறுளள தேவாதி பதாரததஙகளெனன [முழுவதுமாய] இந ஸகலபதாரததஙகளையும உணடாககி ஆகாசததுக்குச சொனன தாரடயம லோகாயதாதிமத நிராஸபரம வளி காறறு [அவையவைதொறும] அவவவபதாரததஙகளதோறும [உடல மிசை உயிரென] ஶரீரததில ஆதமாவைபபோலே ஆதாரகனுமாய, நியநதாவுமாய, ஶேஷியு மாய, "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" [கரநது] வயாபய பதாரததஙகளுக்குத தெரியாமே [எஙகும பரநது] உளளும புறமபும வயாபிதது [இவையுணடசுரன] பரளயதசையிலே இவறறை ஸமஹரிதத ஸாவேஶவரன [உளன சுடர மிகு சுருதியுள] - முதறபாட்டுத தொடஙகிச்சொனன ஆததஙகளெலலாவறறுக்கும பரமாணம நிரதோஷஶ்ருதி யெனகிறது சுடர்மிகுகையாவது

பௌருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதிதோஷ ரஹிதமுமாய், ப்ரமாணாந்தரங்களைக்கொண்டு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாகையாலே ஸ்திரதேஜஸ்ஸை யுடைத்தாகை ஒருத்தரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் சேட்டேவருமதாகையாலே ஸ்ருதி யென்கிறது [உளன்] இப்படிப்பட்ட ஸ்ருதியிலே ப்ரதிபாத்யனுயக்கொண்டு தோற்றினவர் காம அநுஸந்தித்த ஆத்தங்களுக்கு ஸ்ருதியை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலே அதிற்சொல்லுகிற ஸ்ரிய:பதித்வமும் நாராயணஸ்ப்த வாச்யத்வமும் அநுஸந்திதகாராக வேணும், இவர்க்கு நிர்த்தோஷஸ்ருதியே ப்ரமாணமாகையாலே பாஹ்யரும், ஜகதீஸ்வரர்களுக்கு அந்யதாஸம்பந்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் ஆத்தாத ப்ரதிக்ஷிப்தரானார்கள்

௭௫ —ஏழாம்பாட்டு [திடவிசும்பு இத்யாதி] — கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்ன இது - * ஸாவிப்ரதிஸந்தாந ந்யாயத்தாலேயாய், அத்தால் ப்லித்த ஸம்பந்தம் ஸரீராத்மபாவம் என்கிறாரத்ல, அன்றியே, கீழே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார் அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஸரீராத்மபாவம் என்கிறாரத்ல "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" (அநோஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்யநாமரூபே வயாகரவாணி) என்கிறபடியே தரிவருத்தகருதமான அசித்தி

எழாம்பாட்டு - திடவிசும்பு இத்யாதி இப்பாட்டிலே ஸரீராத்மபாவம் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழே ஸாமாநாதிகரண்யஞ் சொல்லுகிற விடத்தில் ஹ்ருதிகருதமான ஸரீராத்மபாவத்தை இங்கே வெளியிடுகிறாரென்று முதலின் ஆத்தம் ஸாவிப்ரதிஸந்தாநந்யாயத்தாலே - இந்தப்பாட்டிலே ஸரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்யப் புகுகிறாரென்று திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு கீழே "நாமவன்" என்கிற பாட்டிலும் "நின்றனர்" என்கிற பாட்டிலும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தார், அங்கு அருளிச்செய்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸரீராத்மபாவநிபந்தநமென்று தெரிய அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி அந்நால் - ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ப்ரிந்த ஸம்பந்தம் - காரணத்யா ப்லித்த ஸம்பந்தம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் இத்யாதி - "நாமவன்" "நின்றனர்" என்கிற பாட்டுக்களிலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும், "இலனது" "அவரவர்" என்கிற பாட்டுக்களிலே வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னாரென்றபடி இந்தபேதாபேதங்களிரண்டுங் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையிலே வடகஸ்ருத்யர்த்தமான ஸரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - அப்படிசொன்ன இத்யாதி அப்படிசொன்ன - வையதிகரண்ய நிர்த்தேஸஸஹசரித ஸாமாநாதிகரண்ய விஷயமான வென்றபடி 'அப்படிசொன்ன ஐக்யத்துக்கும் பேதத்துக்கும் நிபந்தநம்' என்று கூட்டுவது ஆக, கீழ் "தத்த்வமஸி", "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" இத்யாத்ய பேதஸ்ருத்யர்த்தமும், "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச", "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம்", "நித்யோ நித்யாநாம்", "பதிம் விஸ்வஸ்ய" இத்யாதி பேதஸ்ருத்யர்த்தமுஞ் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டில் "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்", "யஸ் ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்" இத்யாதியான வடகஸ்ருத்யர்த்தமுஞ்சொல்லுகிறது இங்கே "ஸூக்ஷ்ம மஹதஸ் தத்பரம்" இத்யாத்ய நுஸந்தேயம் ப்ரமாணசதுஷ்டமுமேகோக்தார்த்த விவரணம்-அநேந இத்யாதி சாந்தோக்யே ஸத்வித்யாயாம் "ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணீ" என்றதைப் பற்ற, தரிவ்ருதகருதமான அசித்திலே என்கிறார் இந்த ஸ்ருதியிற் சொன்ன தேஜோபந்நங்கள் மூன்றும் ஆகாஸவாயுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சீகருதமான அசித்திலே யென்றபடி ஐ இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ஸேயம் தேவதைக்ஷத த்ரய: ஸைவம் தேவதா அந்த ஸ்வரூபன பரதேவதை யென்று பார்த்தது, ஸங்கல்பித்ததென்றபடி திஸ்ர:- ப்ருதிவ்யப்தேஜாம்ஸி இவை தேவதைகளென்கிறது-அக்க

* ஸாவிப்ரதிஸந்தாநந்யாயம் - 'உணர்ந்து மேன்றல்' என்னும் உக்தி

* 1—7

லே ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, இவை தா னென்னலாம்படி யிருந்தால் 'மருத்தாத்மகோகட:' என்னும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, "அஜ்ஞேஷு விஷ்ணுஸ்ஸாஜ்ஞாநாம்ஸர்வஞ்ஞர்" (அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா) என் கிறபடியே ஸர்வேஷாம் ஆத்மாவாய், இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் இந்த சரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியா யிருக்கிறாப்போலே "யஸ்யாத்மாசரீரம்" (யஸ்யாத்மாசரீரம்), "யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்" (யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்) என்கிறபடியே தான் இரண்டுக்கும் தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்

ப்ர —"அஜ்ஞ:ப்ருவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" ப்ருஹதாரண்யகெ [ரு-எ] அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணெ "ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ நவெத, யஸ்ய ப்ருதிவீசரீரம் ய:ப்ருதிவீமந்தரோயமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இத்யாரப்ய "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா நவெத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சரீராத்மபாவமென்கிறார்) பகவாந் பாஷ்யகார: "யெஷு த்ரியாயமாநஸ்ய யச்சரீரம்" இதி ந்யாயஸூத்ரோக்தம் சரீர லக்ஷணத்ரயம் ஸம்ப்ரதாநாம் தமகம் ஸர்வ ஏகைகமேவெதி ஸகலசரீரவ்யாபகலக்ஷணா காரத்ரயம் உபபாதயதி "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச சக்யம் தச்சேஷதைகஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய சரீரம் யஸ்ய ஸ்வரூபேண வர்தந சரீரத்வம் நவஷ்டம் தாநியம் ஸப்ரகியொகிகம், கிந்து விதுரகாதிவத் ஸம்பந்திப்ரதியோகிகம் தது "ஸ்ஸா ஆவாகஸ்தாநத்ந:" [வெ சூ க] இத்யாதிஷு செவலாத்மஸம்பந்தியோகைவி தத்ப்ரதி நிதஸ்ய ஸர்வந ஸ்வசரீரத்வம் விவக்ஷிதமிதி ஜ்ஞாபநாய தாரயிதும் சக்யம், சேஷ தைகஸ்வரூபமிதி லக்ஷணத்ரயெ ப்ருஹாஸ்ருஹாவதோ:, லக்ஷணத்ரயெப்யா ப்ரயுக்த ஸம்ஜ்ஞாநயோஸ் சரீரசரீரிபாவஸ்யாதாவஸாயம் வேதநஸ்யேதி வா வெத

யாதிதேவதாதிஷ்டிதங்களாகையாலே ஜீவேநாத்மநா-ஜீவசரீரகேணமயா "ஸிம்ஹேநஹுங்கா வெதமவெ ஸ்யாத்தா:" இதிவத ஸிம்ஹேநஹுங்கா-ஸிம்ஹசரீரகேணபூதவா ஜீவஸ்வரூபேண மயாவெனனு தாயுக் தது-இதத்வாகையசரீராத்மஹாவபாதாபநபரமாகையாலே "சுஜேநஜீவேந" இத்யாபய ரு வெநாமென்னை லாம்படியிருந்தால்'என்னுமளவும் இப்பாட்டில பூர்வார்த்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்தபடி, "அஜ்ஞ:ப்ருவிஷ்ட:" இத்யாதியாலே மூன்றும் பதார்த்தம் சொல்லுகிறது 'இவைதானென்னலாம்படி' என்றது, "ஸ்வாத்மா ஸ்வச" என்றதைப்பற்ற "அஜ்ஞ:ப்ருவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா" என்கிற இது ஸர்வாத்மபந்த விவரணம் "அஜ்ஞ:ப்ருவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா" இத்யக்ஷேஷருபப்போவயாவருத்தி: சரீராத்மஹாவலக்ஷணமாக ஹேதுயகாரா அருளிச்செய்த ஆதாராதேயபாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, சேஷசேஷிபாவங்களாகிற மூன்றும் 'உடல்மிசை யுயிரென' என்கிற இதிலே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார், 'இவற்றைநியமிக்குமிடத் தில்' என்று தொடங்கி 'சேஷியாய்நின்று நடத்திக்கொண்டுபோரும்' என்னுமளவாக பருஹதாரண்யகே அந் தர்யாமி ப்ராஹ்மணே "ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோயம்ப்ருதிவீ நவேத யஸ்ய ப்ருதிவீசரீரம் ய:ப்ருதிவீமந்தரோயமயதி - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோயமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மாசரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோயமயதி" இதி 'ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சரீராத்மபாவ மென்கிறார்' என்றது - "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச சக்யம், தச்சேஷதைகஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய சரீரம்" என்ற பாஷ்யவாக்யத்தைப்பற்ற

துக்கு நிபந்தனம் ஶரீராத்மபாவ மென்கிறார் வ்ருக்ஷத்திலே சேதனன் நின்றானென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, ஜாதிகுணங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்ததென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, விஶிஷ்டத்திலேயிறே ஶரீராத்மபாவம் கொள்ளலாவது

[திடவிசும்பு] இது தான் அல்லாதவற்றிலும் எரி, 'த்ருடமான எரி, த்ருடமான காற்று' என்று கிடக்கிறதாகவுமாம், அன்றிக்கே, "ஆத்மந ஆகாஶஸ் ஸம்பூத:" (ஆத்மந்ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:) என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாய், அவை யழிந்தாலும் சில்நாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே த்ருடமான விசும்பென்னவுமாம், அன்றிக்கே, "ஶஶ்வதேவ ஹி பூதாநி" (சத்வாயேவபூதாநி) என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம் ஆக, பூதபஞ்சகங்களை

நஸ்ய - வைதந்ய விஶிஷ்டஸ்யைத்யர்த்த: யதி - யத் நிர்தேஶ: த்ரவ்யஶப்தஜீவ்மதக்ரியாதீநாம் ஶரீரத்வம் வ்யாகத்யதே ஸமாநாதிகரண்யநிர்த்தேஶாதி பாதாம் மஹ்யாதஸ வஸ்தாஸாரணமஹாமக்ஷத்ராதீநாம் ஶரீரத்வம் வ்யாகத்யதே ஸமாநாநாம் யாவத்த்ரவ்யாவிகயைத்யர்த்த: அதஏவ வாதாயப்ரவிஷ்டம்ப்ருதி வாதாயஸ்ய தேஜஸ்வாப்யாபத்திஶ் ஆகாஶாதி ப்ருதேஶ மசேநாதிஷ்வேஷ்வ நியமநாஸம்பவாத் அப்ராப்த்யர்த்தம் 'ஸாஸ்ய' இத்யுக்தம் ஸ்வஶப்த ஶரீரவாச:, தத்த்வஶரீரஸ்வாஸாவாதேஷ் ஷு கார்யேஷ்வபி யாவத் க்ரியாஶ்ரயாஸ்ஸ்ரதேஶ்ஸம்பந்தேஷு வாசோத்தாதிஷ்வபி வ்யாப்யவஸிஷ்டாராய நியமம் இத்யாதிவசநம் ராகாதி ஶரீரேஷு நியமநாத்யபேக்ஷநம் தேந லக்ஷணஸ்யாவ்யாப்தவ்யாப்திவசீஷ்டாராய ஶக்யமித்யுக்தம் ராகஶரீரேஷ்வபி நியமநாதி ஶக்திவிரஹாத்யதவ, கார்யாந்தஸ்யம் ரோமாதி ப்ருதிவ்யாஸ, ஶக்தப்ருதிவ்யாஸஹ்யாதே ப்ரஸநாதிகார்யாந்தஸ்ய ஶக்யம் ஶக்திவிஷயஸம்பத்திக்யர்த்த: 'தவேதஷ்யைகே ஸ்வார்த்தவஸ்' இதி ஹிஸவாக்யதயா நிர்தேஶஸ்ய, ஸ்வாஸ்ய ஶக்ய இதி வ்யவஸ்யாக்யஸ்ய பதமயாந்யாஸ் ததேஷ்வைகே ஸ்வார்த்தவதி அத ஸ்வகரணேஷ் ந ஸமாநாதிகரண்ய வதாய உக்த: வேதாந்தேஷு ஸஹகார்யாதிதயா ஸஹஸாத்யவயவாநாம் ஸஞ்சிதாநா மேவாவயவிகேஷ ஶரீரத்வா ஸதேஷ்டி வ்யாப்திஶ்ததீயா நியாம்ய த்வாதிகம் ஹி ஸஞ்சிதாநாமேவ த்ருஶ்யதே, நத்தவிபக்தாநாம் ஸத்யஶ்ரீயேஷ்வபி

அப்ருதக்ஸித்தப்ரத வ்யாவர்த்யமாஹ-வ்ருக்ஷத்திலே இதி, ப்ருதக்ஸித்தவாஹமமாகையாலே யென்றபடி. தாவ்ய பதவ்யாவர்த்யமாஹ-ஜாதி இதி, ஜாதிகுணங்கள் அதாவ்யங்களாகையாலே யென்றபடி ஆனால், எங்ஙனே என்ன, விஶிஷ்டத்திலே இதயாதி த்ரவ்யத்வஸதி ப்ரயதக்ஸித்யநமநாயாராயயஹாவ நிய ஷந்யாத்யஹாவ வேஷவேஷிஹாவ விஶிஷ்டத்திலே யென்றபடி இத்தால், தாகத்வாதி விஶிஷ்டதாவயத்திலே ஆத்மஹாவமும், தாயத்வாதிவிஶிஷ்டதாவயத்திலே ஶரீரத்வமு மென்றபடி அவஶிஷ்டம் ப்ரமாணத்திரட்டிலே வ்யக்தம்

இதுதான் 'திடம்' என்கிற விசேஷணந்தான் த்ருடத்வத்தை மூன்று வகையாக அருளிச் செய்கிறார் இது தான் இத்யாதி இரண்டாமத்தத்துக்கு த்ருடமென்கிறது - சிரகாலஸ்தாயித்வத்தைப் பற்ற "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:, ஆகாஶாத்வாயு:" இத்யாதி தைத்திரியகே சில்நாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே' யென்றவிடத்தில 'ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே" இத்யாதி ஶ்ருதி விவக்ஷிதா மூன்றாமத்தத்தில், த்ருடமென்று ஶ்ருதியிலே த்ருடமாகச் சொல்லப்படுகிற இதத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகையாலே "ஶஶ்வதேவ ஹி பூதாநி" என்கிறவனை நிராகரிக்கிறார் என்றபடி "ஶஶ்வதேவ ஹி பூதாநி ஶியஸ்ஸம்பவஸாநிஸஸோஸாதிதவைதந்யாதிதாதேந்யாத்ர" என்கிற

யும் சொல்லுகிறது [இவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய்] இவற்றை அடியாகக் கொண்டு மேலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி 'ஆய்' என்றது ஆக்கி என்றபடி. 'ஆய்' என்பானேன்? என்னில்,—''பஹு ஸ்யாம்'' (பஹு ஸ்யாம்) என்கிற தன் விகாஸமே யாகையாலே, வைதிக நிர்த்தேசம் இருக்கிறபடி [அவையவைதொறும்] அவ்வோ பதார்த்தங்கள் தோறும் அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பலதூணுக்காக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாற்போலேயன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்தி தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து நிற்கும் இப்படி வ்யாபித்து நிற்குமிடத்தில், [உடல்மிசை உயிரென] இச்சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியுமாயிருக்கிறாப்போலே இச்சரீராத்மாக்களுக்குத் தான் தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியுமாயிருக்கும் [கரந்து] இப்படியிருக்கச் செய்தே ''யமாத்மா ந வேத'' (யமாத்மா ந வேத) என்கிறபடியே அந்யைரத்ருஶ்யனுமாயிருக்கும் [எங்கும் பரந்து] அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாபித்து இதில் ப்ரமாணமேன? என்னில்,—[உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்] அபௌருஷேயமாய் நிரஸ்ததோஷமாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களைப்போலே ஹேத்வந்தரத்தால் கழிக்கவொண்ணாத ஒளியையுடைத்தாயிருக்கை சுருதி பூர்வாபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப் பற்றி உத்தரோத்தரோச்சாரண நவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது இத்தால் முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் நிரஸ்ததோஷ ஶ்ருதி என்கிறது [இவையுண்ட சுரன்] இவற்றை ஸம்ஹரிக்கும் தேவன் முன்பே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் அவனதீனமென்று சொல்லிற்று, ஸம்ஹாரம் வேறொரு சேதநாதீனமாகில் இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஶ்வர்யம் குறையுமிறே, அதுக்காக ஸம்ஹாரமும் அவனிட்ட

நாதிவ்யாப்தி: ஶ்ரீதஶரீரஸ்ய வேதாந்தவிஷயோ லக்ஷணமநவ விஶஸித்ரோஶரீரஸ்ய லக்ஷணா [illegible] விஶீர்ணத்வேநா ஶரீரத்வா நாவ்யாப்தி: தத்ர ஶரீரஶப்த ப்ரயோகஸ்ய [illegible] ஶரீரதயாऽவகளப்த ஸம்வாதேந தத்ஸம்பந்தவசேநௌபசாரிக: [illegible] ஸ்வீகாரம் ஶரீரலக்ஷணத்ரயமிதி

வன் - லோகாயதிகன் இவைமிசை - இவற்றின்மேலே இவற்றை அடியாகக்கொண்டு - பூதபஞ்சகத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆய் என்கிற பதம் உண்டாக்கி யென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுமோ' என்ன, ஆய்என்றது இத்யாதி ஆக்கி என்றபடி யென்ற இது பலிதார்த்தம் ஜிஜ்ஞாஸ பூர்வம் - ஆய் இத்யாதி உத்தரம் பஹுஸ்யாம் இத்யாதி பஹுஸ்யாமென்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி ப்ரஜாயேயேன்று ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வைதிகநிர்த்தேஶம் வைதிகநிர்த்தேஶம்போலே யென்று கூட்டுவது தாத்பர்யார்த்தம் அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் இத்யாதி அவையவற்றில் என்னுமல் 'அவை தொறும்' என்றதின் தாத்பர்யம் - ஜாதி இத்யாதி கரந்து - வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதே ஶ்ருதிக்குத் தேஜஃப்ராசுர்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார்-அபௌருஷேயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே ப்ரத்யக்ஷாதிஇதி ஆதிஶப்தத்தாலே அநுமானத்தைச் சொல்லுகிறது 'ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்கள்' இத்யாதி வாக்யம் - 'சுடர்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தாலே ஐக்யகார்ஹப்ரத்யக்ஷமும், ப்ரத்யக்ஷத்தாலே வஹ்ந்யநுஷ்ணத்வாநுமானமும் பாதிதமிறே ஶ்ருயதே நித்யமிதி ஶ்ருதி: என்றும், க்ஷணத்வம்ஸியான ஶப்தத்துக்கு நித்யத்வம் எப்படி? என்ன, பூர்வபூர்வ இத்யாதி காயநித்யத்வம் விவக்ஷிதம் இப்பாட்டிற்சொன்ன அர்த்தத்தில் ப்ரமாணமேது? என்றால், வேதங்களென்று சொல்லிற்று, முதற்பாட்டுத்தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களிலே ப்ரமாணமேது? என்ன, இத்தால் இத்யாதி இவற்றை ஸம்ஹரிக்கும் தேவன் - ''தஸ்மைபரஸ்மை தேவாய [illegible]'' என்கிற ஶ்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞைக்காக 'சுரர்' என்கிற தென்கிற திருவுள்ளத்தாலே 'தேவன்' என்கிறார் 'யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச' இத்யாதி ஶ்ருதியில் ஓதனோபஸேசநஶப்தித்தாலே ஸம்ஹர்த்தாவாக 'அத்தா' என்று ஸம்ஹர்த்தாவினிர்த்தேஶித்தாற்போலே 'உண்ட' என்கிறார் ஶரீராத்மஹாவ்யாபாரத்திலே ஸம்ஹாரார்த்தீயாய் சொல்லுவானென்? என்ன, முன்பு இத்யாதி முன்பே-''படர்பொருள் முழுவதுமாய்'',''கரந்தெங்கும் பரந்து''என்ற இடத்திலே இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஶ்வர்யம் ஸம்ஹாரம் தன்னதல்லாமையாலே ஸம்ஹாரம் தத்தீநமென்று வருகிற ஐஶ்வர்யம் இத்தால் இத்திருவாய்மொழியிலர்த்தவாதமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலே இத்தைச் சொல்லாதொழி

வழககு எனகிறா இததால, ஸருஷடிஸமஹாரஙகளை பரஹமாதிகளே நடததுகிறாக ளெனகிற குதருஷடிகளை நிரஸிககிறா 'திடவிசுமபு' எனகிற இததால, அவைதிகமாயாததையிலே நடககிற லோகாயதிகளை நிரஸிககிறா 'உடலமிசையுயிா' எனகிற இததால, ஸவரூபேண தாதாதமயம சொலலுகிறவாகளை நிரஸிககிறா 'சுடாமிகுசுருதியுள' எனகையாலே, நாராயணனுபவாகாதிகளிற சொலலுகிற பரதவம, லக்ஷ்மீஸமபநதம இவையெலலாவறறையும அஙகீகரிததாராகிறா (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சுரரறிவருநிலே விணமுதல முழுவதும
வரனமுதலாயவை முழுதுணடபரபரன
புரமொருமூனறெரிதது அமராககுமறிவியநது
அரனயனெனை உலகழிததமைததுளனே

ஆ—(சுரரறிவருநிலே) இபபடி பருதிபாஸிததனுகிற ஸாவேஸவரனுகிருன பாஹமாவாக அடுககும ஐசதஸருஷடிக்ஷமனுகையாலேயெனறுதல, ருதரனுக அடுககும ஸமஹாரக்ஷமனுகையாலே யெனறுதல சொலலுகிற குதருஷடிகளை நிராகரிககிறது எஙஙனேயெனனில, [illegible] இதயாதி வாகயஙகள அணடததுககுளளே பாஹமா பிறநதானெனறும, அநதயில ஐஸவாயம குறைநது தோறறுமிறே எனறபடி ஸரீராதமபாவபரதிபாதகமான இபபாடடிலே ஸருஷடியைச சொலலுவானென? எனனில,—ஸரீராதமபாவம அநுபரவேஸகாரணமாகையாலும, ஸருஷடிபரகரணததிலேயே அநுபரவேஸம சொலலுகையாலும சொலலுகிறது இநநால்-"படாபொருளமுழுவதுமாய" எனறும 'உணடசுரன" எனறும சொலலுகிற இததாலெனறபடி பாபக்ஷநிரஸனமும இததாலே ஸவபக்ஷஸததியும உணடாயிறறு எனகிறா - திடவிசும்பு இதயாதி ஸவரூபேண தாதாதமயவாதிந: - யாதவீயா: 'பூாவபூாவோசசாரணததைபபறறி' எனகிறவிடததிலே-"[illegible]" எனகிற பாஷயவாகயம அநுஸநதேயம 'ஸவரூபேண தாதாதமயஞ சொலலுகிறவாகளை' எனகிறவிடததிலே - "[illegible]" எனகிற பாஷயவாகயம அநுஸநதேயம இவையுணடசுரன திடவிசுமபு எனறு தொடஙகி, சுடாமிகுசுருதியுள உளன இதயனவய: (எ)

ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே ருத்ரன் பிறந்தா னென்னும் சொல்லுகையாலே [illegible] ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் அணுகாத பஹிர்பூதமான ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காராதி [illegible] அறியமாட்டாமையாலும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் [illegible] லும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை எம்பெருமான் பண்ணுகையாலும், “யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம்” என்றும், “விஷ்ணோ ரூர்ஜ் ஹமந்தர [illegible] ஜஸ:” என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்களாலே சதுர்முக ருத்ராதி [illegible] ஜ்ஞாந ப்ரதானமும் த்ரிபுரதஹநமும் பண்ணினாற்போலே அவர்கள் [illegible] னுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் முன்புசொன்ன ந்யாயத்தாலே [illegible] பூர்ணை, அதனால் தத்வாசமபந்தவாசயணுபகசொண்டு அவர்களுக்கு [illegible] எம்பெருமான் தானே செய்தருளுகையாலும் எம்பெருமானே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் [illegible] என்கிறார்

ஒ — எட்டாம்பாட்டு இப்பாட்டில் இப்படி ஸ்ருஷ்டி [illegible] ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாக ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிலே [illegible] சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகள் நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள்

[சுரரென்று தொடங்கி] ப்ரஹ்மாதிகள் அறியவொண்ணாத [illegible] யிருந்த ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக மேலுள்ள ப்ராக்ருதபதார்த்தங்கள் [illegible] மான காரணமாய விண் என்று ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாசவாசியபதத்தை [illegible] ப்ரக்ருதியிலே ப்ரயோகிக்கிறார் [அவைமுழுதுண்ட] ஸர்வானுலும், அவன் காட்டின வழியை யுடைய ப்ரஹ்மாவாலும் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களில் ருத்ரனால் ஸம்ஹார்யமானவற்றைச் [illegible], ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரன்தன்னையும், அவனுக்கு நிலமன்றிசசே யிருந்த [illegible] அகப்பட ஸம்ஹரித்தவன் [பரபரன்] அவன் காட்டின வழியாலே ஏகதேசஸ்ருஷ்டியையும் ஏகதேசஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுகையாலே அஸமர்த்திகளாக நாட்டில் ப்ரஸித்தராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராகளுக்கு நிலமல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலே அவர்களுக்கும் பர னென்றவாறு [புரமொரு மூன்றெரித்து என்று தொடங்கி] ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினு னென்றும், ப்ரஹ்மா வைதிகஜ்ஞாநத்தை தேவர்களுக்கு உபதேசித்தா னென்றும் அவர்களுக்கு ப்ரஸித்தியைக் கொடுத்து, அந்தராத்மதயா நின்று தானே அவ்வுபகாரங்களை லோகத்துக்குப் பண்ணினாற்போலே ஸமஸ்தஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் தானே செய்தருளுகையாலே வேறே சிலர் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவா ருண்டென்று சொல்ல முடியாது

ப — அநந்தரம், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார்த்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் [illegible] என்கிறார்

சுரர் தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், அறிவு அரும் அறியவொண்ணாத, நிலை நிலையையுடைத்தான, விண்முதல் ஆகாசமுதலாயுள்ள, முழுவதும் ஸமஷ்டிரூப ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும், வரன்முதலாய ஶ்ரேஷ்டமான காரணமாய், அவை அவற்றை, முழுது உண்ட நிஶ்ஶேஷமாக உபஸம்ஹரிப்பதும்செய்கையாலே, பரபரன் (வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி ஸம் ஹாரகர்த்தாக்களாய்க்கொண்டு) பரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் பரனானவன், அரன் ருத்ர னும், அயன் ப்ரஹ்மாவும், என என்று ப்ரஸித்தமாம்படி, புரமொருமூன்று அசுரஸித்தியமான புரத்ரயத்தை, எரித்து தஹித்தும், அமரர்க்கு தேவர்களுக்கு, அறிவு இயந்தும் ஜ்ஞா நத்தை உபதேசித்தும், உலகு அண்டாந்தர்வர்த்திலோகங்களை, அழித்து ஸம்ஹரித்தும், அமைத்து அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும், உளன் (அவர்களுக்குள்ளே) ஆத்மாவாயிருக்குமவன்

விணை எனறு "க்ஷிஜ்ஞாவஜ்ஞாகாஸ்ஞெதஸ்யெவ்ராதஸ்ய" எனறு சாகவிதையில சொலலுகிற கணககிலே மூலபரகருதி யாகவுமாம இபபதால கொடுககல இதநால, பரஹம ருதராதிகளபககலிலே பரதவஸங்கைபணணுகிற குதருஷடிகளை வயாவாததிககிறது

இ — எடடாமபாடடில, இபபடி ஶருதிபரஸிததனான ஸாவேஶவரனாகிறான ஸருஷடயாதிகளிலே பரஸிததரான பரஹமருதராதிகளிலே ஒருவனனறோ? எனகிற குதருஷடிகளை நிரஸிககிறார

[சுரர அறிவரு நிலை விணை] பரஹமாதிகளால அறிய அரிதான ஸதிதியையுடைய முதல பரகருதி சாகவிதையில "க்ஷிஜ்ஞாவஜ்ஞாகாஸ ஜெதஸ்ய வெ்ராதஸ்ய" எனறு ஆகாஶ ஶபதததாலே முதல பரகருதியைச சொலலுகையாலே, இஙகும ஆகாஶஶபதததாலே மூலபரகருதியை அருளிசசெயகிறார [விணமுதல முழுவதும வரனமுதலாய] மூலபரகருதி தொடககமான மேலுள்ள பதாரததஙகளெலலாவறறுககும வரிஷடமான காரணமாய வரன வரம [அவை முழுதுணட] ஈஶவரனாலும அவனடியாக பரஹமாவாலும ஸருஷடமான பதாரதஙகளில ருதரனால ஸமஹாரயமாவது ஏகதேஶம, ஸமஹாரதாவான ருதரனையும, அவனுககு நிலமலலாத மஹதாதிகளையும அகபபட ஸமஹரிககவன [பரபரன] ஈஶவரனடியாக ஏசதேஶ ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளைப பணணுகிற பரஹமாதிகள அஸமதாதிகளில பரர, அநத பரஹமாதிகளுககும பரனாகையாலே பரதபரன [புரமொரு மூனறு எரிதது எனறு தொடஙகி] ருதரனுககு அநதராமியாயக கொணடு திரிபுரதஹநம பணணி, பரஹமாவுககு அநதராமியாயநினறு வைதிகஜ்ஞாநததை தேவாகளுககு உபதேஶிததது இயநது - ஈநது, அறிவைஈநது [அரன அயனென] திரிபுரதஹநமபணணினான ருதரனெனறும, வைதிகஜ்ஞாந பரவாததகன பரஹமாவெனறும அவாகளுககு பரஸிததியைக கொடுததாறபோலே [உலகழிதது அமைததுளனே] பரஹமாவுககு அநதராமியாய நினறு அணடாநதாவாததிகளை ஸருஷடிததும, அவனுககு நிலமலலாத பரரகருத ஸருஷடியை ஸவேநரூபேண பணணியும, ருதரனுககு அநதராமியாய நினறு அவனாலே ஸமஹாரயமான அமஶததை ஸமஹரிததும, அவனுககு நிலமலலாத பரரகருத ஸமஹாரததை ஸவேநரூபேண பணணினன ஸாவேஶவரனே "ஸ்ருஷ்டேஷ்வ்யஶ்ரேஷ்ட்ட" இபபடி ஸமஸதஸருஷடி ஸமஹாரஙகளையும தானேசெயகையாலே வேறேயும சிலா ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககுக கடவாருணடெனறு சொலல முடியாது சுரரறிவருநிலை விணமுதல முழுவறகும வரனமுதலாய அவை முழுதுணட பரபரன அரனெனப புரமொருமூனறெரிதது, உலகழிநது அயனென அமரரககு அறிவியநது உலகமைததுளன "விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மாபவத்"

௫ — எடடாமபாடடு [சுரர இதயாதி] ஶருதிஸிததன அவனேயெனறும, ஸாவஶரீரியாயநிறகிறான அவனே யெனறும சொலலாநினறீர, அலலாதாரும ஓரோ காரயஙகளிலே அதிகரிதது அவையும நடததியனறோ போருகிறது? பரஹமா ஸருஷடிககுக கடவனாய, ருதரன ஸமஹாரததுககுக கடவனாயனறோ போருகிறது, இவறறை ஒரு வயகதியிலே ஏறிடடால நீர பக்ஷபாதததாலே சொனனீராகீரோ? எனன, - 'ஒரு வயகதியில பக்ஷபாதததாலே சொலலுகிறேனலலேன, பரமாணகதிகளை யாராயநதால அவை அவாகளபககலில கிடவாமையாலே சொலலுகிறேன' எனகிறார

எடடாமபாடடு - சுரர் இதயாதி 'வரனமுதலாயவைமுழுதுணடபரபரன' எனகிற பதஙகளையும 'அரனயனெனவுலகழிததமைததுளன' எனகிற பதஙகளையும கடாக்ஷிதது பரஶோததாரூபேண ஸஙகதி ஶ்ருதிஸிததன் அவனே இதயாதி ஶ்ருதிஸிததன் அவனே யென்றும எனறது-'சுருதியுளளன' எனறத்தைப பறற ஸர்வஶரீரியாய் இதயாதியாலே - ஶரீரபூதபரஹமாதிகளுக்கு ஸ்வதநத்ரதயா காதருத்வமிலலையெனறு பலிதம ததர ஶஙகதே - அல்லாதாரும் இதயாதி விவரணம - பரஹமா இதயாதி

[சுரா இதயாதி] பரஹமாதிகளால அறியவரிய ஸ்வஹாவததை யுடைததாயிருகக விண உணடு மூலபரகருதி அது தொடககமாக வுணடான எலலாவறறுககும வரிஷடமா காரணமாய ''அக்ஷரமமபராநததருதே:'' (அக்ஷரமமபராநததருதேം) எனறு அமபரா மெனறு சொலலககடவதிறே, ஶாாகி விதயையிலே ''கஸ்மிநநுகலவாகாஶ ஓதஶ்சப்ரோதஶ்ச'' (கஸமிநநுகலவாகாஶ ஓதஶசபரோதஶச) எனறு ஆகாஶஶபததாலே மூலபரகரு யைச சொலலுகையாலே இவரும ஆகாஶஶபததாலே மூலபரகருதியை அருளிச்செய ருா, பரகருதிகாயமான ஆகாஶவாசி ஶபதததை யிடடுக காரணமான மூலபரகருதின

பர—(அறிவருநிலைவிண) உத்தரமீமாம்ஸாயாம் ப்ரதமாத்யாயஸ்ய த்ருதீயே ப தே [ஸூ-க] ''அக்ஷரமம்பராந்தத்ருதே:'' அஸ்ய ஸூத்ரஸ்யார்த்த: ஶ்ரீபாஷ்யகாரேண ஸங்க்ஷிப்ய உக்த: அக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம, குத:? (அம்பராந்தத்ருதே அம்பரஸ்ய ஆகாஶஸ்ய அந்த: பாரமார்த்திகவ்யாக்ருதம் அம்பராந்த: தஸ்ய த்ருதே தாரணாத் அக்ஷரவ்யாவஹாரவிஷயம் இதி யாவத் அர்த்த:, ''கஸ்மிந்நுகலவாகாஶ ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்ச'' [ப்ரு-உ-ரு-அ] இத்யத்ர ஆகாஶஶப்தநிர்திஷ்டம் நவாகாஶமிதி அம்பர சப்தேந தத்பாரமார்த்திகவ்யாக்ருதம், அத்யவஸ்யாவ்யாக்ருதஸ்யாவ்யாதாரமாவ வ்யோமாக்ஷரம் நாவ்யாக்ருதம் ஸவிதம் இதி ப்ருஹதாரண்யகே கார்கீப்ரு [ரு-அ] ''யதூர்த்வம் கார்கி திவோ யதவாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவாப்ருதிவீ இமே யத்பூதஞ்ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷதே ஆகாஶ ஏவ ததோதஞ்ச ப்ரோதஞ்சேதி கஸ்மிந்நுகலவாகாஶ ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்சேதி''

அறிவருநிலை எனகிற விஶேஷணம — பரஹமருத்ராகளுககு ஸருவஷ்டி ஸமஹாரஙகள ஸாவதரி களனெறனறு அறிவிக்கைக்காக ஶபதாநதம — பாஹ்மாதிகளால் இதயாதி நிலை — ஸ்வஹாவம வி உணடு — மூலபரகருதி பரஹமாதிகளால துராஜ்ஞேயஸவஹாவமான ஆகாஶமெனறபோதே மூலபரகருதி மெனறு விததம முழுவதும — முழுவதுககும அாததஶெளகாயாாததாாக ஶருதயநதரம ஸூதரம உ ஸநதேயம ஆகாஶவாசி ஶபததாலே மூலபரகருதியைச சொனன இடமுணடோ? எனன, காாக்கி இதயா பருஹதாரணயகே காககிபரஶ்னே ''யதூர்த்வம்காா்கிதிவோயதவாக்ப்ருதிவ்யாயதந்தராத்யா வாப்ருதிவீ இமேயத்பூதஞ்சபவச்சபவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷதேஆகாஶஏவததோதஞ்சப்ரோதஞ் சேதிகஸ்மிந்நுகலவாகாஶஓதஶ்சப்ரோதஶ்சேதி'' ஆகாஶஶபதவாசயமான மூலபரகருதி ணிடததிலே குறுமபாவும நெடுமபாவும போலே ஸம்ஶ்லிஷ்டமாகக் கோககபபடடுக கிடக்கிறது? எனன, அ ஶபதவாசயமான பரஹமததிலே ஓதமும பரோதமுமாகக கிடககிறதெனறதிறே பரகருதி யெனறபடி. இஶ்ரு தியில ஆகாஶவாசிஶபதம மூலபரகருதிகது வாசகமெனனுமதுககு நியாமகமேது? எனன, அஙகு இதய உததரமீமாமஸாயாம பரதமாதயாயஸய தருதீயபாதே, இதமஸூதரம ''கஸ்மிந்நுகலவாகாஶ:'' எ ஆகாஶவாசிஶபதம-மூலபரகருதிவாசி யெனனுமது தோறற அக்ஷராத எனறாரிறே ஸூதரகாரரெனறபடி அமபராநதம — அமபரகாரணம, ஆகாஶகாரணம அவயாகருதம தஸ்யத்ருதே:, ததாதாரத்வ அஸ்யாக்ஷரஸ்யவ்யவஹாராக்ஷரம்பரம்ப்ரஹ்மேதிஸூத்ரார்த்த: விண' எனறு மூலப திககு வாசகமான காமமேது? எனன, பாக்ருதிகார்யமான இதயாதி ''அக்ஷரமம்பராந்தத்ருதே: என்

உபசரிககிறது [வரன முதலாய] காரணதசையிலும ஸூக்ஷமரூபேண வயாபிததுத தனமேலே யேறிடடுககொண்டு நோககியும, காரயமாமளவிலே வநதவாறே அவயகதம மஹாந அஹஙகாரம எனகிற இவறறிலும ஸூக்ஷமரூபேண வயாபிததும, காரண பரமபரையோடு காரய பரமபரையோடு வாசியறத தானேநினறு நடததிககொணடு போருகையாலே வரிஷடமான காரண மாய எனகிறது [அவை முழுதுணட] ஸமஹாரததிலும வநதால முழுகக ஸமஹாததாவாகிறு ணும அவனே "**யஸ்ய ப்ரஹ்மச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந: | ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்**" (யஸய பரஹமசக்ஷதரஞச உபேபவத ஓதநஃ, மருதயுரயஸயோபஸேசநம) யாவ னொருவனுககு பரஹம க்ஷதராதமகமாயிருககிற இதெலலாம ஓதநமா யிருககிறது, யாவனொருவ னுககு மருதயு உபஸேசந கோடியிலே நிறகிறுன "**க இத்தா வேத யத்ர ஸ:**" (கஇததாவேத யதரஸஃ) அபபடி யிருககிறவன பெருமை ஒருவாககும அறிய நிலமோ? எனறுநினறதிறே [பரபரன] பரஹமாதிகள அதிகாரிபுருஷாகளா யிருககையாலே நமமைககுறிதது அவர்கள பரரா யிருபபதொனறு உணடிறே, "**பர: பராணாம்**" (பரஃபராணும) எனகிறபடியே அவாகள் தஙகளுககும பரனுயிருககுமவன "மனிசாககுத தேவாபோலத தேவாககுந தேவா" எனனக கடவதிறே [புரம இதயாதி] ருதரன தரிபுரதஹநம பணணினு னெனறும, [அமராககு மறி வியநது] அறிவை ஈநது அனறிககே, வியததல - கடததலும, கொடுததலு மாகையாலே அறி வைக கொடுதது எனனவுமாம பரஹமா தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணினு னெனறும ஒருபரஸிததி யுணடிறே நாடடிலே அவாகளுககு, அஙஙனனறே? எனனில, —அவறறை ஆராயந தால "**விஷ்ணுர் ப்ராஹ்மவ தேவ ஸர்வஸ்ராதி தேஜஸ: | த்ருஷ்டாந்தராஸம**

எனற வாகயாநதரம 'ஆகாஸஸபத நிரதிஷடததை' எனறு ஶேஷம உபசரிககிறது காரணே காரயோபசாரம காரணததுககுப பரதவமாவது என? எனன, காரணதசையிலும இதயாதி ஸமஹாரததை ஊணுககசசொலலு வானென? எனன, யஸ்யப்ரஹ்ம இதயாதி கடவலலயாம 'யஸ்ய ப்ரஹ்மச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந: | ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ:' இதி ப்ரஹ்மக்ஷத்ரஙகள் எனறது ஸமஹாரயஙகளுககெலலாம உபலக்ஷணம மருதயுவைச சொனனது - ஸமஹாததாககளுககெலலாம உபலக்ஷணம "ஸ்வயம்ஸ்ருஷ்டிராநந்தஸ்த்ராதா ந ஹே தாஷ: உபஸேசநம், உபஸேசநம் ஓயஸ்யாதி ஸ்ய த்ர யஸ்மிந்வ்யாகாரேஷு ஸ்த:, தம் வ்யாகாரம் இத்தா இத்தம் இதிகோவேத எனறபடி, ஸ்ய த்ர ஸ்தி திஸ்ஸ்தித:, தம் ஸ்திதிம் நதிகோவேதேதிவா "பர: பராணாம் பரம பரமாத்மா ஆத்மஸம்ஸ்தித: | ரூபவர்ணாதிநிர்தேஶவிஶேஷணவிவர்ஜித:" இதி ஸ்ரீவிஷணுபுராணே 'பராணாம் பர: பர: ஆத்மஸம்ஸ்தித:' தனக்குததானே ஆதாரம 'ப்ராக்ருதரூபவர்ணாதிரஹித: ஸம வாதய மனிசர்க்கு இதயாதி - மநுஷயாகளுககு தேவதைகள உத்தேஶயமானவோபாதி, தேவாகளுககும உத தேஶயதயா ஆஶரயணீயனுயிருக்குமவனே 'சுராறிவருநிலே' இதயாதியாற சொனன ஸமஷடிஸருஷடி ஸம ஷடிஸமஹாரஙகள பகவததீநஙகளாகிலும, வயஷடிஸருஷடி வயஷடிஸமஹாரஙகள பரஹமருதராதீநஙக ளெனறனறே பரஸிததி? எனன, அவறறையும ததநதாயாமியாய ஈஶவரனே செயகிறு னெனகிறுா புரமொரு மூன்றெரிதது இதயாதி எனறு மேலுககெலலாம ஸஙகதி கணடுகொளவது இநத ஸஙகதிககு 'அரனயனென வுலகழிததமைததுளனே' எனறதிலே நோககு ஆனுல, 'புரமொருமூனறெரிததமராககுமறிவியநது' எனகிற பதஙகளுககுக கருததென? எனனில, - அவாகளுககு அநதராதமாவாய நினறு தரிபுரதஹநததையும ஜஞாந பரதாநததையுந தானே நடததினுறபோலே வயஷடிஸருஷடயாதிகளையும ததநதராதமாவாய நினறு தானே நடததினுனெனறு தருஷடாநதாாதத மெனறு கணடுகொளவது 'ருதரன தரிபுரதஹநம பணணினுனெனறும' எனற சஶபதம - 'தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணினுனெனறும' எனறதனை ஸமுசசயிககிறது அறிவு இயநது எனறுபிரித்து, இயநது எனறது ஈநது எனறதாய, கொடுதது எனனுதல, அனறிக்கே, அறி வியநது எனறு பதபேதமானபோது வியததல - கடததலும கொடுததலு மாகையாலே அறிவைககொடுதது எனறபடி,

ஸ்ஸம்ஸவிஷேஹெ... (விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:, த மாத்தநுர்ஜ்யாஸமஸ்ய ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர:) என்றுநின்றாகளிறே அகனை அடிய வா, "நண்ணுநகரம் விழ நனிமலை சிலைவளைவுசெய் தங்கழனிற வமபதுவானவனே" என்று நின்றாகளிறே மயாவறமதிநல மருளப் பெற்றவர்கள், தான் பூட்டின நாணி, தன கழுத்தை யறு துககொண்டு போகாதொழியுமபோதும ஈஸ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிறகவேணும் பரஹ்ம தேவாகளுககு ஜ்ஞானப்ரதாநம பண்ணினுனென்று ஒரு ப்ரஸித்தி யுண்டு, அதுசுடு அடி ஆராய தால "யொவ்ஹ்மாணம் விதயாதிவசுவம்" (யோப்ரஹ்மாணம விததாதிபூர்வம) எ கிறபடியே அவன் அடியா யிருககும [அரன இதயாதி] - அரன செய்தான, அயன செய னென்ன உலகழித்தமைததுளன சுராறிவருநிலை விண்முதல முழுவதும வரனமுதலாய அனை முழுதுண்ட பரபரன அரனெனப புரமொருமூன்றெரிதது உலகததையழிதது, அயனென அமராகக அறிவியந்து உலகததை யமைததுளன "ஸதஉளவிவாயஸெஷாள ஹவாதெகெ யஜனாவூதள | ததாதஸிகவநா நளவஹஷிஸம்ஹாரகாரகள" (ஏமதாதவேளா புதஸ்ரேஷ்டடேளப்ரஸாககரோதஜேளஸமருதேள, ததாதாஸிதபநதாநெளஸருஷடிஸமஹாரக கேள)எனகிறபடியே பரமாணகதிகளஇருநதபடியால ஏகதேஸஸருஷடியும ஏகதேஸஸமஹாரமுடே பரஹமாதிகளுககு உளளது, அதுதானும இவாகளுககு அநதராதமாவாயநின்று ஸருஷடிஸமஹார

பா —(பாஹமா தேவாகளுககு ஜ்ஞானப்ரதானம பணணினுனென று) ஸெஷ தாப தரெ ॥சு॥ "யொ ஹ்மாணம் விதயாதி வூவம் யொவெ வெதாஂஸ்ூ ஹிணொ தவெ । தஂ ஹ தெவசொதவாஸி ஹவாதஂ ... ஸரணஂ ப்ரவதெ" ... நாராயணீயெ, நாகிவவுநாயாயெ ॥கசு௬॥ "ஸதஉ ளவிவாயஸெஷாள ஹவாதெகெ யஜனாவூதள। ததாதஸிகவநாநள ஸவ ஸஂஹாரகாரகள" ததஹாதயாz வஸிதநாராயணதஸிக வநாநா ஹா ஊள ஹவஷிஸாஹாரகாயககா விதயசு ॥

ஆதமபேதமிலலை, பதபேதமே யுளளது அடியறிவார்-வயாஸாதிகள 'விஷ்ணுராத்மா' இதயாதி ஸமேவாக பாரதே காணபாவணி தததுரவ நாராயணீயே ஸமஹிதசகாதயாயே 'ஸதஉளஉள' இதயாதிஸச பராமா நதரம - நண்ணுர் இதயாதி ஸதருககளுடைய திரிபுரமாகிற படைவீடு ஸிககுமபடியாகப பெருதத மே வான விலலை வளைதது, அநககரஙகளிலே நெருபபுகிரமபுமபடி அமபுகககு கூரமையாயபபுககு அழியச்செய அநத விஜயாபதாநததை அவனசெயதானென று விருதுஙிதகிரியுமபடி பணணினவனே! 'ததஹாத... ஸம்ஸவிஷெஹெ' என றதுககுததாத்பாயம தான்பூட்டின இதயாதி பரமாணகதாநதரமாக உதாநவாதம-பாஹ்மா தேவர்களுக்கு இதயாதி 'யொவெவெதாஂஸ்ூ ஹிணொதவெ' என மனவும விவக்ஷிதம. இயம ஸவேதாஸவதரே "தஂ ஹதெவசொதவாஸி ஹவாத... ஸரணஂ ப்ரவதெ" இதயநதம ஆதமபுததிபரஸாதம - ஆதமபுததிபரஸாதகா அவன அடியாயிருககு என றது தான பாஹமாவுக்கு ஜ்ஞானபரதானமபணணி, அவனுககு அநதராதமாவாய அவனையிட்டு தேவாகளுககு ஜ்ஞானபரதானமபணணினு னெனநபடி அழிக்கை-ஸமஹாரம அமைக்கை ஸருஷடி இபபடி பதஙகளினுடைய ஆததஙகளை அருளிச்செயது வாக்யயோஜனையை அருளிசசெயகிறா - சுரா் இதயாதி கீழே திரிபுரதஹந துககும ஜ்ஞானபரதாநததுககும அடி அவனெனனுமதுககு பரமாணஙகாட்டி, வயஷடி ஸருஷடி வயஷடி ஸமஹாரஙகளுககும அடி அவனெனனுமதுகககு பரமாணஙகாட்டுகிறா ஸதஉளஉள இத்யாதி யதவா, 'பரமாண கதிகளை ஆராயகதால' என று அவதாரிகா விவக்ஷித பரமாணதலதக காட்டுகிறா - ஸதஉளஉள இதயாதி

கஙகளைப பணணுகிறுன ஸாவேஶவரனுகையாலே சோனனேனததனை, ஒரு வயகதியில பக்ஷபாதத தாலே சோனனேனலலேன எனறு குதருஷடிகளை நிரஸிககிறா (அ)

—-~~~—

ஒன்பதாம் பாட்டு.

———

உளனேனிலஉளன அவனுருவமஇவவுருவுகள
உளனலனேனில அவனருவம இவவருவுகள
உளனேன இலனேன இவைகுணமுடைமையில
உளனிருதகைமையோடு ஒழிவிலனபரநதே

ஆ—(உளனெனிலுான) இபபடி வேகாவலமபி குதருஷடிகளை நிராகரிதது, ‘பரமாணமு மிலலை, பரமேயமு மிலலை, ஸாவமும ஶூநயம, ஆகையாலே, வேதமும வேதவேதய ஞா ஈஶவரனும, அவனுடைய ஐஶவாயமான ஜகததும இலலை’ எனகிற ஶூநயவாதியை நிராகரிககிறது

/ ஶூநயவாதியான உனனைக கேடபோம, ஈஶவரனுடைய இலலாமையை ஸாதிககிற நீ ஈஶவரன உளனெனறோ இலனெனறோ பரதிஜ்ஞை பணணுவது? இவை இரணடுபரகாரத தாலும நீ நினைககிற இலலாமை ஸமபவியாது எததாலேயெனனில, லோகததில ஹாவாஹாவஶப தஙகளும ஹாவாஹாவ பரதீதிகளும விதயமானவஸதுவினுடைய அவஸததாவிஶேஷ கோசரமாகக காணகையாலே ஆதலால, ஈஶவரன உளனெனனில, அஸதிதவதாமவிஶிஷடனுயிருககு மெனறு சொலலிறறுய வரும, ஈஶவரன உளனலனெனனில, நாஸதிதவதாமவிஶிஷடனுயிருககு மெனறு சொலலிறறுய வரும இபபடி ஈஶவரவயதிரிகத பதாரததஙகளையும உளவெனனில, இவையும அஸதிதவதாமவிஶிஷடஙகளாயககொணடு உளவெனறு சொலலிறறுய வரும, ததவயதிரிகத பதாரததஙகளை இலலையெனனிலும, அவை நாஸதிதவதாமவிஶிஷடஙக ளெனறு சொலலிறறுய வரும, அநத அஸதி நாஸதி ரூப பதாரததஙகளும அவனுககு ரூபமாயிருககும, கீழசசொனன பரமாணஙகளாலே இபபடி அஸதிதவ நாஸதிதவஙகளாகிற குணஙகளையுடையனெனறு சொலலு கையாலே, அஸதியெனனிலும உளன, நாஸதியெனனிலும உளன, உளனுமிடதது ஸாவாநத ராதமாவாயககொணடு உளன எனகிறா இபபடி ஶூநயவாதியை நிரஸிததது

ஓ — ஒனபதாமபாடடில, இபபடி பரமாணமும பரமேயமும ஒருபடிஉளவாககொணடு ஈஶவரஸவரூபததிலும ஈஶவரவிசேஷணததிலும விபரதிபததி பணணின வாதிகளையெலலாம நிராகரிதது, ‘பரமாணமுமிலலை, பரமேயமுமிலலை, ஸாவமும ஶூநயம, ஆதலால, வேதமுமிலலை, வேதபரமேயமாயுளள ஈஶவரனும அவனுடைய விபூதியாயுளள ஜகததுமிலலை’ எனகிற ஶூநய வாதியை நிராகரிககிறது

எஙஙனேயெனனில,—ஶூநயவாதியான உனனைக கேடபோம ஈஶவரன இலலா மையை ஸாதிகக நினைககிற நீ நினைதத பொருளை ஒருவாகயததாலே பரதிஜ்ஞைபணணி, பினனை ஹேதுவாலே அததை ஸாதிககவேணுமிறே, அவவிடததில நீ ஹேது சொலலுவதறகு முனபே உன பரதிஜ்ஞையையசகொணடு ஈஶவரனுள ளெனனுமிடததை ஸாதிபபன, அதுககாக ஈஶவர

யாதல ‘சுராறிவருநிலை’ இதயாதி வாக்யததில அவயம அருளிசசெயகையாலே அநதவாகயததிலே பாடடுககு அவயவஙகண்டுகொளவது ‘உளன’ பாஹமருதராகளுக்குளளே அநதராதமாவாய நிறகுமவ னெனறபடி (அ)

னுடைய இன்மையை பரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உள்ளென்ற சொல்லாலேயோ? இல்லென்ற சொல்லாலேயோ? என்ன, இப்படிக் கேட்கைக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—உள்ளென்ற சொல்லால் இன்மையைக் காட்டவொண்ணாதாப்போலே இல்லென்ற சொல்லால் நீ நிற்ற நினைக்கும் இன்மை காட்டவொண்ணாதென்றவாறு அது எங்ஙனேயென்னில்,—உண்டென்ற சொல்லாலும் இல்லையென்ற சொல்லாலும் லோகத்தில் யாதொருபொருள் விளையக் கண்டோம், அப்பொருளே உன் சொற்களுக்கும் பொருளாக வேணுமிறே, கண்டறியாத பொருளை இச்சப்தங்கள் காட்டமாட்டாதிறே, லோகத்தில், குடமுண்டென்றால், குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உண்மையென்பதொரு தர்மத்தை யுடைத்தென்று தோற்றுகின்றது, அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணாலே பண்ணிற்றென்று அதினுடைய உண்மையாவது மண்ணும் உருளையுமன்றியே இரண்டுக்கும் நடுவில் அவஸ்தையாய வயிறும் வாயும் உடைத்தான , மண்ணாயிருக்கை இப்படியால் ஈஶ்வரனுள்னென்னில் உள்ளுய வரும், இச்சொல்லால் அவனுடைய இன்மை காட்டவொண்ணாது இப்படி ஈஶ்வரனுள்ளனென்னவே, ஐஶ்வர்யத்தைமொழிய ஈஶ்வரன் உள்ளுகைக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான ஜகத்தும் உண்டாம், ஆமிடத்திலும் அவனுக்கு ஶரீரமாயே உள்ளதாம் இப்பொருள் “அவனுருவமிவ்வுருவுகள்” என்றவிடத்தாலே சொல்லப்பட்டது இனி, ஈஶ்வரன் இல்லென்ற சொல்லாலே அவனுடைய இன்மை காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்ற பொருளிலும் லோகத்திற்கண்டபடி பொருள்கொள்ளவேணும் லோகத்தில் குடமில்லையென்றால், இல்லை யென்னுதல், இப்போதில்லை யென்னுதல், மண்ணுருளையாயிருந்தது குடமாய்ப் பிறந்ததில்லையென்னுதல், தளர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்னுதல், இவ்வளவு கிலேனை பொருளாகக் கண்டோம், இப்படியன்றியே, வெறுமனே குடமில்லையென்னில், என்றும் எங்கும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிற்றாக வேணும், அப்படியாகில், எப்படியும் குடமென்றொன்று அறிய உபாயமில்லை யாகையால் குடமென்று சொல்லவுங் கூடாது, நினைக்கவுங் கூடாது, ஆதலால், ஒன்றில்லை யென்பானுக்கு ஒருபடியாயின்றியே மற்றப்படியாலுண்டாக இசையவேணும் , ஆதலால், இங்கில்லை யென்றது அப்பாலே யுண்டு என்றவாறு இப்போதில்லையென்று மற்றொருபோது உண்டு என்றவாறு குடமில்லையென்றது மண்ணுருளையாதல், ஓடுகளாதல் இருந்த தென்றவாறு இப்படியால் இன்மையாவது மற்றொருபடியா லுண்மையாய்த் தோற்றிற்று இப்படியால் ஈஶ்வரனில்லை யென்றானுக்கும் அவன் தன்னையும் அவனைஶ்வர்யங்களையும் ஒருபடியால் உள்ளாகக் கொண்டு, அப்படியால் உண்மையில்லையென்ற சொல்லாலே சொன்னானாகவேணும், ஆகலால், உள்ளனென்ற சொல்லால் அவனும் அவனைஶ்வர்யமும் ஸித்திக்குமாறபோலே இல்லென்ற சொல்லாலும் அவன் தன்னுடைய உண்மையும் அவனைஶ்வர்யத்தின் உண்மையும் ஸித்தமாய் வந்தது இப்பொருள் - உளனலனெனில் அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் என்றதனால் சொல்லப்பட்டது அவனுருவமென்றது அரூபமென்ற சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதான உள்ளதாயிருந்த அது என்றவாறு இப்படியால் உண்மையும் இன்மையுமாகிறன உள்ள வஸ்துவுக்கே இரண்டு குணமாய் முடிந்தன ஆதலால், ஈஶ்வரனுள்ளனென்றாதல், இல்லென்றாதல், இரண்டுபடியாலு முளனும் இவ்வழியாலே வேதமுண்டாயிற்று, அதிற் சொன்னபடியே அவன்தான் எங்கும் பரந்துள்ளானன் இப்பொருள் இப்பாட்டில் மேலிரண்டடியாலுஞ் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு ஆழ்வான் யோஜித்தபடி

ப —அநந்தரம், ஈஶ்வரதத்த்வத்தை இசையாதே வேதப்ராமாண்யரில் ப்ரதமபக்ஷியராய ஸர்வஶூந்யவாதிகளான மாத்யமிக பௌத்தரை நிராகரிக்கிறார்

உளனெனில் (ஸ்வமதத்தாலே) உளனெனிலும், உளனலனெனில் (பரமதத்தாலே) உளனலனெனிலும், உளன் - (ஸத்பாவாஸத்பாவ தர்மங்களுக்கு ஆஶ்ரய வித்ர ஸத்திதியில்லா

மையாலே பரதிஜ்ஞாவேளையிலும்)உளனென்றுய ஸதஹாவங்கொள்ளவேணும, (ஆனபின்பு), உள னென இலனென இவை உளனென்றும இலனென்றுஞ சொலலுகிற இவறறை, குணமுடைமை யில - குணமாகவுடையனுகையாலே, இவவுருவுகள இவவுருவுகள ரூபவததாயும அரூபவத தாயுமுள்ள இஜஜகததில வஸதுககா, அவனுருவம அவனருவம தனககு பரகாரரூபமாயும அபரகாரரூபமாயுமுள்ள பரகாரமாயிருககிற, இருதகைமையொடு இரணடுஸவஹாவதகோடும, உளன உளனுய, பரநது - அவறறை வயாபிததது, ஒழிவிலன - ஒழிவின்றியே நிறகுமவன

இ—ஒனபதாமபாடடு ஒருபடியாலே பரமாணபரமேயஙகளைகசொணடு ஈஸவரஸவ ரூபாதிஙும ஈஸவரவிசேஷணததிலும விபரதிபததி பணணினவாகளை நிராகரிததது, கீழ இப பாடடில பரமாணபரமேயஙகளிரணடு மிலலை யென்ற ஸூநயவாதியை நிராகரிககிறது, ஸூநய வாதியை ஹேறது சொலலுவதுசகுமுனபே பரதிஜ்ஞாமாதரததிலே ஸவிபூதிகனன ஸாவேஸவர னுடைய உணமையை ஸாதிககிறார

[உளனெனில] உளனென்று பரதிஜ்ஞையாகில [உளன] - அஸதிதவ விசிஷடனுயக கொணடு உளனும, ஈஸவரன உளனும்போது ஐஸவாயததையொழிய உளனுசககூடாமையாலே விபூதியான ஜகததும உணடாம [அவனுருவம இவவுருவுகள] உணடாமிடததில, பரமாணம காடடுகிறபடியே ஸரீரமாயககொணடு உளவாம ‘இலலாமையை ஸாதிககிற நான அஸதிஸபதத காலே பரதிஜ்ஞைபணணுவனே?’ என்னில,—‘உளன’ எனகிற ஸபதம இலலாமையைக காடட மாடடாதோபாதி, ‘இலலை’ எனகிற ஸபதமும நீ நினைககிற அதயநதாஸாவததைக காடட மாடடா தெனகை [உளனலனெனில] - நாஸதிஸபததாலே அவனுடைய இலலாமையை பர திஜ்ஞை பணணில, லோகததில நாஸதி ஸபகாரதகமே உனககும ஆதத மாகவேணும, கடோ நாஸதி யென்றால்,இஙகிலலையென்னுதல, இபபோதிலலை யென்னுதல,மருதபிணடமாய உதபததய ஸாவ ந காலே இலலையென்னுதல, கபாலாவஸததமா யிலலை யென்னுதல, இவறறிலே ஒன்று நாஸதி ஸபதாரதமாகக கணடோம, ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இலலையானது பரகாராநதரததாலே உணடாயிருககையால, ஈஸவரனும நாஸதிதவ விசிஷடனுயககொணடு உளனும [அவனருவம இவவருவுகள] - அவனுடைய விபூதியும ஒருபாகாரததாலே இலலையானவை பரகாராநதரத தாலே உணடாகையாலே அஸாவவிசிஷடமாயக கொணடு உளவாம [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில] அஸதிதவ நாஸதிதவஙகள உள்ள வஸதுவுககு இரணடுங குணமாய முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஸவரன உளனென்றுதல, இலனென்றுதல, இரண்டுபடியாலு முளன [ஒழிவிலனபாநதே] இவவழியாலே விபூதியையும வயாபிததுக கொணடே யொழிவிலன

ஈடு—ஒனபதாமபாடடு ஸாவஸூநயவாதியை நிரஸிககிறார நிரஸிககிறபடிதான என? என்னில,—பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிதத கரமததிலே இவவாழவாரதாம அடி யாக பாஷயகாராககு அவனை நிரஸிககலாம, இவாதாம அவனை நிரஸிநகைககு அடியென? என

ஒனபதாமபாடடு உளனெனில இதயாதி பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிததகரமததிலே யென்றது - ‘‘ஸவடயா...’’ என்ற ஸூதரததை விவக்ஷிதது ‘பாஷயகாரா இதுகொணடு ஸூதரவாகயஙகள ஒருஙகவிடுவா’ என்றிருகக, பாஷபததில நிரஸநகரமததை தருஷடாநதீகரிபபா னென? என்ன, பாஷயகாராககு அநநதாகாலீனரான வயாகயாதாவுககு தருஷடாநதீகரிககலாமென்று பரிஹாரமாதல, காலைகபமாதரததிலே தாதபாயமாதல ஸஙகாநதரம - இவவாழ்வார்தாமடியாக இதயாதி ஆழவார்தம்பக்க லிலே புண்டு என்றது - மயாவற மதிநலமருளபபெறறவராகையாலே நிரஸிகக அறியலா மென்றபடி நிரஸிக் கும பரகாரமேது ? என்ன, முமபே இதயாதி யதவா, இவர்தாம அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடி யென்?

ணில,—அதுவும இவவாழவாாதமபககலிலே யுணடு புறமபே சிலா பரஹமாதிகளபககலிலே ஈமூவரதவபரதிபததியைப பணணி, பரமாணஙகளையும அதுககீடாக நியமிததுககோணடு வநது தோறற, தாம அஙகீகரிததவனே ஸாவஸமாதபர னெனறும, ஜகதது அவனுககு மரீரதயா மேஷ மெனறும, தத்பரதிபாதகபரமாணம வேத மெனறும, தமமுடைய மததததை உபநயஸிததுநினறா கீழ, இவையிததனையும இலலையெனனுமபோது பூரவபக்ஷமாக இவறறை அஙகீகரிதது அநுபாஷித துக கழிககவேணுமிறே, அதில் இவறறை அஙகீகரிதது அநுபாஷிதது அவனுல இலலையெனனப போகாது, முதலிலே மூநயமெனனில ஸாவ மூநயவாதம ஸிததியாது இனி உனனைக கேட போம நீதான ஈமூவரன உளனெனகிற சொலலாலே அவனிலலாமையை ஸாதிககப்பாாககிருயோ? இலலையெனகிற சொலலாலே இலலாமையை ஸாதிககப்பாாககிருயோ ? எனன, இஙஙன விகல பிககைககுக கருததென ? எனன, உளனெனகிற சொலலாலே சொனனுல, உனககு அபிமதமான அபாவம ஸிததியாதவோபாதி, இலலையெனகிற சொலலாலும உனககு அநபிமதாாததமேகாண ஸிததிபபது, ஆனபினபு, நீ இலலையெனகிற சொறகொணடே அவனுணமையை ஸாதிபபன

*எனனில் எனறது - மூநயவாதியை நிரஸிக்கைக்கு பரஸகக மேது? எனறபடி. அதுவும இவவாழவார்தம் பக்கலிலே யுணடு எனறது அநதப்ரஸககமும இவாபககலிலே யுணடெனறபடி. பரஸககமுணடெனறததை உபபாதிக்கிறா - புறமபேசிலர் இதயாதி ஸவிபூதிகனன ஈஶ்வரனுடைய உணமையையும வேதப்ராமாணயத தையும இவா கீழே ஸாதிககையாலே அவாகள பரதயவஸததாநமபணணுகிருாக ளெனறபடி. எனறு இநா்மைன ஸஙகதியாதல, அதவா, இப்பாட்டுக்கு ஸஙகதி - புறமபேசிலர் இதயாதி ஆதல உபந்யஸிநது நினறா் கீழ - ஏழாமபாட்டிலும எடடாமபாட்டிலும உபநயஸிததுநினறு ரெனறபடி. 'இவையிததனையும்' எனறுதொடஙகி 'மூந்யவாதம ஸிததியாது' எனனுமளவும ஸஙகதமாக ஆழவாருடைய விசாரம இவையிததனையும் எனறது - கீழசசொனன பரமாதருபரமாணபரமேயஙகளை கழிக்கவேணுமிறே - வெறுமனே மூநயமெனறு சொல லபபோகாதே எனறு கருதது இல்லை யென்னப் போகாது எனறது - அநுபாஷிததிலலை யெனனுமபோது, இப்போதிலலை, இஙகேயிலலை, இனனபாகாரததாலிலலை எனனவேணுமிறே, அதில இப்போதிலலை யெனருல, காலாநதரததிலே யுணடாம, இஙகிலலையெனருல தேமாநதரததிலே யுணடாம, இனனபரகாரததாலே யிலலையெனருல, பரகாாநதரததாலேயுணடாம, ஆக, லோகதருஷ்டபரகரியையைப்பாா ததால ஹாவாநதரம அபாவமாகையாலே தேமாதயுபாதிரஹிதமாக இலலையெனனப்போகா தெனறபடி. முத லிலே மூந்யமென்னில் உலலோகமாக மூநயமெனனில ஸர்வமூந்யவாதம ஸிததியாதெனறது மூநயதவபரதீதிககுப் பாரமாாததயம அஙகீகரிககையாலே யெனறபடி. அனறிககே முதலிலே இதயாதிககு - அஙகீகரிதது அநுபாஷியாதே வெறுமனே மூநயமெனனில, மூநயபூதமான மமவிஷாணுதிகளே மூநய மாமிததனை யொழிய ஸாவமூநயவாதம ஸிததியாது, ஸாவததையும ஆமரயதவேந அஙகீகரிதது அவறறில மூநயதவத்தை ஸாதியாமையாலே எனறது ஆததமாதல அது *"[illegible]" இதயாதயநுஸந் தேயம கீழ ஸவகதமாக விசாரிதது, இனி அவனை அபிமுகீகரிதது விகலபிததுதூஷிககிறா இனி உனனை இதயாதி இனி ஏவம ஸவமதே உபநயஸதேஸதீத்யாதத: [illegible] [illegible] இதி பரிஹராதி - இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்கு இதயாதி ஸிததியாதவோபாதி எனகிறவிடததில - அநபிமதஸிததியும விவக்ஷிதய தாாஷடாநதிகததில அபிமதாஸித்தி யும விவக்ஷிதம இல்லையென்கிற சொல்லாலும் இதயாதி வடோஸதியெனருல [illegible] காாகாரம பேரிய சபாலாவஸததமா யிருககுமாபோலே, அவஸததாநதராபநநமாய ஸித்திககையாலே, உனககு அநபிமதாாததமே ஸிதிககு மெனறபடி. ஸாதிககிறபடியைக காடடுகிரு - லோகததில் இதயாதி இனன

* ஸ்ரீரஙகராஜஸதவே - உததரமதகே "[illegible]"

லோகததில ஹாவாஹாவஸபதஙகளுககு யாதோருபடி பொருளகோளளுகிறேம, அபபடிகோளளில நீ நிஜனககிற ஆததம உனனல ஸாதிககபயோகாது, அஙஙனேகோளளாயாகில வாதநதனனில உனககு அதிகார மிலலை

[உளனெனில] ஈஶவரஸதஹாவம முதலிலே இலலை யெனகிற நீ அவனுணமைககு இசையாயிறே, நான உளனெனகிறபபோலே சொலலில தானே உளன [அவனுருவம இவவுருவுகள] ஈஶிதவயநிரபேக்ஷமாகவனறிறே ஈஶவரன உளனாவது, அவன உளனுமிடததில "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" (யஸயாதமாஶரீரம) "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸயபருதிவீஶரீரம) எனகிற படியே ஜகதது அவனுககு ஶரீரதயா ஶேஷமா யுணடாம உளனலனெனபாயோ? அபபோது

பர —(உளனெனில இதயாதி) (ஸ்ரீபாஷயததிலே ஶூனயவாதியை நிரஸிதத கரமததிலே) உததரஸூதரஸயாபி விதீயாயயாயஸய விதீயவாதெ "ஸவதாநுபபததெஶ்ச" [ஸூ-௨-௩௰] சஸயாயதஃ —ஸவதாநுபபததேஃ ஸவஶூநயஸவவாதி விசாரிதம ந ஸஹதே கிமஸாது ஸவதஸததவா ப்ரதிஜாநீதே? அஸததவா? ஸநயதாவா? ஸவதாஸிஷதம ததததமநஸஹதே, யொ கெஷாவாஹாவஶபதயொஸகவ்யத்தெ தரயாஶ்ச விஜநாநநெஸயவ வஸ்துநொ ரவஸ்தாவிஶெஷயொ ஸவாசகஸய ப்ரதிவாதிதகவாச ததபூஷணநிதிவ்ரதிஜாநதாஸவஸததிவ்ரதிஜாநதெகவஸவஸயவிஜஞாநஸயாவஸ்தாவிஶெஷயொரபிதெகவ ப்ரதிஜ்ஞாதாஸவ ததி ஸவஸிததாதாததாநகாதஸ்யநவிஷிஜ்யதி கிஞ்ச காதஸ்யாப்ரமாணாதநுஶூநயஸவஸ்ய ஶூநயஸவிஷாயயிஷதா தஸய ப்ரமாணஸய ஸதயஸவஸயெததவ தஸயாஸதயெவ ஸவம ஸதயம ஸயாதிதி ஸவதாஸவஶூநயஸவம வாதாநுபபததிரிதி

வஸது இஙகேயுணடு, இபபோது உணடு, இனனபரகாரததாலே உணடெனகிறது - ஹாவம, இஙகிலலை, இபபோதிலலை, இனனபரகாரததாலே யிலலை யெனகிறது - அஹாவம இபபடிகொளளில ஹாவாஹாவஙகளிரண்டாலும உணமை ஸிததிககையாலே நீ நிஜனககிற ஆத்தம உன்னால ஸாதிககபபோகாதெனறபடி அங்ஙனே கோள்ளாயாகில் இதயாதி- ஹாவாஹாவஙகளுககு இபபடி அாததஙகொளளாதே வெறுமனே இலலையெனறபோது நீ சொலலுகிறது உலலோகமாகையாலே வாதநதனனில உனககு அதிகாரமிலலை யெனறபடி இஙகே "ஸவஶூநயஸவாதிநாம வாதிநாமஃ ப்ரவதததெ। ஸயிகாஜநாயகா ததவாதெ ஶூநயவாதிநஃ" எனகிற ஶாடடவசனம அநுஸநதேயம

'எனில" எனகிற யதிஶபதததுககுத தாதபாயம - ஈஶவரஸதஹாவம இதயாதி ஸாமவருதிக ஸதயதையை யிடடு அவனுககு முளனெனறு சொலலலாயிறே, அததை வயாவாததிககிறா - நானுளன் இதயாதி ஸமவருதி - ஜஞாநம சொலலிலதானேயெனறு - முழுசசொலலாய, சொலலி லெனறபடி அவனுருவம - அவனவடிவு உரு - ஸதூலரூபம வஸது அரு - ஙாமரூப விபாகாநஹிதம ஸூக்ஷமரூபம வஸது இவவுருவுகள அவனுருவமாயக கொணடே உளவெனறு, உளவெனறததை அதயாஹரித்து அநவயம அவனுளனாகில இவையும உளவாகவேணுமோ? எனன, ஈஶிதவய இதயாதி இவவுருவுக ளெனறு - சேதநாசேதநாதமகமான ஜகததைச சொலலுகிறது ஶரீரதயா வெனறது - உருஶபதாாததம ஶேஷமாயெனறது - 'அவன' எனகிற ஷஷடயாததம உளனல னென்பாயோ? எனகிற இடததில - ஏவம விகலபோபபோதஃ ஸோபாதிகநிஷேததமே பணணுகிறதோ? நிருபாதிகநிஷேதமோ? ஸோபாதிகநிஷேத பக்ஷததிலும, ப்ரகாரொவாயிநிஷெயஃ கிம்யதெ? உத தெஶாவாயிநிஷெயஃ? காலொவாயிநிஷெயொ வா? இதி தரேயாவிகலபஃ, ஏததவிகலபதாயஸயாபி நிருபாதிகநிஷேயபக்ஷஸயாபிகாமேண தூஷணமாஹ அபபோது அஹாவதாமியாயத் தோறறுமிதயாதிநா அபாவதர்மியாய் அஹாவரூபதாமவிஶிஷடமாய இவவருவுகள அவனருவமுளனாஸதிஶபதவாசயமாய ஸூக்ஷமரூபமான சிதசிதாதமக பரபஞசமான இவை அவனுககு அவஸதாநதரஸாக்ஷாய

அஹாவதாமியாயத தோறறும [அவனுருவம இவ்வுருவுகள] அபபோது நாஸதிபபதவாசயம அவஸதாநதர பாககாயககொண்டு இவறறின உணமை தோறறும 'வடோஸதி' என்றுல வா வயிறுமான ஆகாரந தோறறும, 'வடோநாஸதி' என்றுல நாஸதிதவதாமவிசிஷடமாயத தோற இங்கு இலலை யெனறதாகில, வேறுரிடததிலே யுணடாம, இபபோது இலலையெனறதாக வேறுரு காலவிசேஷததிலே யுணடாம,எங்கும எபபோதும ஒரு பரகாரததாலும வடையிலலையெ னககூடாமையால, நிருபாதிகநிஷேத மிலலையிறே [உளனென இலனென இவைகுணமுடை யில] உளனெனகிற இததையும இலனெனகிற இததையும இவையிரணடையுங குணம வுடையனுகையாலே இவையிரணடும இரணடு தாம மாயிறறு [உளனிருதகைமையோடு உளனெனகிற சொலலாலும இலனெனகிற சொலலாலுஞ சொனன இரணடு ஸ்வஹாவததாலு உளனுன [ஒழிவிலனபரநதே] நான உளனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததே நீ இலனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததாய, ஆக, இருவருமாக உணமையை ஸா தோம, இனி அவன உளனுனு உளனுமாபோலே, ஸவிபூதிகனுயே உளனுக அமையாதே எனகிறுா

பத்தாம் பாட்டு.

பரநததணபரவையுள் நீரதோறுமபரநதுளன்
பரநதவணடமிதென நிலவிசுமபொழிவறக
கரநதசிலிடநதோறும இடநதிகழ்பொருள்தோறும
கரநதெங்குமபரநதுளன இவையுணடகரனே

அபரகாஸருபமாயக்கொண்டு சேஷமாயததோறறு மெனறபடி அவனுருவம இவ்வுருவுகள உள - அஸதிப வாசயமாய ஸததாலருபமாயச சேதநாசேதநாத்மகமான இவவஸதுககள அவனுககு ஸரீரதயாசேஷமாய பரக ரூபமாயககொணடு தோற்று மெனறபடி இபபடி ஸபதார்தங் கணடுகொளவது எபபோது - அஹாவதா வே அவனுடைய ஸதஹாவந தோறறுமபோது உணமைதோறறும பரகாரததை அருளிசசெயகிறு வடோஸதியென்றல் இதயாதி நாஸதிதவதர்மவிசிஷடமாய - கபாலாவஸததமாய பரதவமாக ததைபபறற நாஸதியெனனபபோகா தெனறுா இழ தேஸாதியாலுணடான ஸமஸாககாஹாவததா நாஸதியெனனககூடா தெனகிறுா, இங்கிலலை இதயாதியால குணமாகவுடையனுகையாலே - ஆகையா யெனகிறது - இல ஸபதாததம 'குணமுடைமை' எனறு சொலலலாமோ? எனன, இரணடும இரணடு மாய விததிககிற பரகாரம உபபாதிதமாகையாலே சொலலலா மெனகிறுா - இரணடாயிறறு எனறு உளனிரு தகைமையொடு இதயாதி உளனெனகிற இததாலே - ஒருகுணமும, இலனெனகிற இததாலே - ஒருகுண விததிககையால, நான அவனுளனெனறு சொலலுகையாலே விபூதிவைசிஷடய ரூபஸவபாவமும நீ 'இல எனகையாலே, ஸூக்ஷ்மாவஸததவஸதுவைசிஷடயருபஸவபாவமும விததிததது, ஆகையால, இலனென ஸூக்ஷ்மவஸது விசிஷடனெனறு சொலலாதே, உளனெனறு - ஸதூலஸூக்ஷ்ம ஸமஸதவஸது வயாபிய கொண்டு ஸவிபூதிகனுயிருககுமெனன வமையாதோ? எனறு வாகயாததம தகைமை - ஸவபாவம ஒழி யகககொணடு பரநதேயுளனெனறு அகவயாந திருவுளளமபறறி அருளிசசெயகிறுா - நாஙகாரெனகிற சொ லாலே இதயாதி இனி எனகிறது - ஹேதுபரம அவன உளனுனல உளனுமாபோலே - நாமுளனெனன உளனுமாபோலே யெனறபடி ஸவிபூதிகனுயே உளனுக வமையாதோ - நீ இபபடி அங்கீகரிக்க அ யாதோ வெனறபடி யதவா, அவனுளனுனல் இதயாதி-ஸ யதா பவதி ததா விபூதிரபி ஸயாத அதாவது-அ அஸதிதவதாமவிசிஷடனுனல விபூதியும அஸதிதவதாமவிசிஷடையாககடவது, அவன நாஸதிதவ விசிஷடனுனல விபூதியும நாஸதித்வ தாமவிசிஷடையாககடவது எனறபடி உளனெனில உளன, இவ வுகள அவனுருவமாயுள, உளனலனெனில உளன, இவவுருவுகள அவனுருவமுள, உளனென இலனென இ குணமுடைமையில இருதகைமையொடுஉளன, ஒழிவிலன பரநதே யுளன் இதயாவயம

ஆ —(பரநத) ஸமுதரஜலபரமாணுககளிலும பருதிவயாகரிகூஷாதி லோகாநதாவாத்தியாய அதிஸூக்ஷமமா யிருநத அசிதவஸதுககளிலும வயாபிததது அவறறினுளளே பரகாஶிககிற சிதவஸதுககளிலும ஸதூலமான அணடததில வயாபிததாறபோலே அநயாஸததாலே அஸஙகுசிதனுய அநயைர சுருஷடனுயசகொணடு ஜகதஸமஹாரககாவுமாய ஸூதருட பரமாணஸிதததனுமாயிருநத எமபெருமானுடைய துயாறுசுடாடி தொழுதெழு எனமனனே! எனகிறா

ஒ —பததாமபாடடில, கீழசசொனன ஸ்ருவதவயாபதியினுடைய ஸௌகாயததை அருளிசசெயகிறா

[பரநத எனறு தொடஙகி] பரநது குளிாநதிருநத கடலில ஜலபரமாணுதோறும அஸஙகுசிதமான அணடாவகாஶததிற போலே வயாபிததிருககும [நிலவிசுமபு எனறு தொடஙகி] இபபடி எலலா பூதஙகளிலும பௌதிகமான சூக்ஷமஶரீரஙகளிலும ததநதாவாததிகளாய ஸவயமபரகாஶமாயுளள ஆதமாககளதோறும அநயைரதருஷடனுயககொணடு ஸமஸதவஸதுககளிலும வயாபிததிருககும இவறறையெலலாவறறையும தனதிருவயிறறிலே வைதது ஸமஹரிததவஸ கிஷ பரமாணுககளிலும வயாபிததுநிறகிறு னெனறு கருதது

ப —அநநதரம, கீழசசொனன வயாபதியினுடைய ஸௌகாயததை அருளிச செயகிறா

பரநத (எஙகுமொககப) பரநத, தண (பூதாநதரகாயமான விகாரமிலலாமை யாலே ஸவதாமமான) ஶைதயததையுடைததான, பரவையுள - (காரணஜலருபமான) ஏகாணவததின, நீாதொறும (அதிஸூக்ஷமமான) ஜலபரமாணுககளதோறும, பரநத அணடம இதென - மஹாவகாஶமான இவவணடததி லிருககுமாபோலே, பரநதுளன அஸஙகுசிதமாக இருககுமவனுய, (இபபடி), நிலம பூமியிலும, விசுமபு - ஊாதவலோகஙகளிலும, ஒழிவற - ஒனறொழியாமே, கரநத அதிஸூக்ஷமமாய, சிலஇடநதொறும அலபமான ஸததலஙகளதோறும, இடம அநதஸதலஙகளிலே, திகழ - ஸவயமபரகாஶதயா உஜஜவலமான, பொருளதொறும ஆதமவஸதுககாதோறும, கரநது - (வயாபயவஸதுககளும அறியாதபடி) மறைநது, எஙகும எஙகுமொகக, பரநதுள்ள - வயாபதனுயிருககும, இவையுணட கரன இவவஸதுககளை ஸமஹார தஶையிலும தனககுளளே அடககிக தான ஸததிரனுய நினறவன

இததால, காரண தஶையோடு காயதஶையோடு வாசியற அதிஸூக்ஷமமான சேதநாசேதநஙகளிலும அஸஙகுசிதமாக வயாபிசசிருககு மெனறததாயிறறு

இ —பததாமபாடடில, கீழசசொனன ஸ்ருவதவயாபதியினுடைய ஸௌகாயததைச சொலலுகிறது

[பரநத தண பரவையுள நீாதொறும பரநதுளன பரநத அணடமிதென] - பரநது குளிாநத கடலில ஜலபரமாணுககளதோறும, சதுாதஶபுவனாதமகமான அணடாவகாஶததிலே ஒா ஏகாகி வாததிககுமாபோலே அஸஙகுசிதமாக வயாபிததிருககும இகக பூதஙகளிலும வயாபதி இபபடியே யெனகிறது [நிலவிசுமபு] - முதலான பூமியையும, முடிவான ஆகாஶததை யுஞ சொனனபடி இது அநுகதமான பூதஙகளுககும உபலக்ஷணம [ஒழிவற] ஒனறொழியாமே வயாபிததிருககும பூதகாயஙகளில அதிஸூக்ஷமமான ஶரீர ஶரீரிகளிலு முண்டான வயாபதி சொலலுகிறது [கரநதசிலஇடநதொறும] அதிஸூக்ஷமதர ஶரீரஙகளிலும [இடநதிகழ பொருளதொறும] ததநதாவாததிகளாய ஸவயமபரகாஶமான ஆதமாககளதோறும [கரநது] அநயைரதருஷடனுயிருககை [எஙகுமபரநதுளன] இபபடி ஸமஸதவஸதுககளிலும வயாபித

திருககும [இவையுணட] இவறறை யெலலாவறறையும த ன திருவயிறறி லே வை ந்து உபகரி வன [கரன] இபபடி தருடபமமான விதநன இபபடி எலலாவறறையும தன திருவயிறறி வைதது உபகரிததவனகிடீ, பரமாணுககள தோறும வயாபிந திருககிற சொ ரயு சருநது

ரு —பததாமபாட்டு [பரநத இதயாதி] ஜகதநத ஸரீரதயா ஸேஷமாகவுள யனுய எஙகும வயாபிதது யாரகனுய நியாமகனுய ஸேஷியாயிருநகுமெனறு கீழே சொன இபபடி வ்யாபிததுநின்ருல அசிதஸமஸாககததாலே சேதநனுககு ஒரு ஸஙகோசம பிறவாநிற திறே, அபபடியே அவனுககும இவறறோடடை ஸமஸாககததாலே ஸஙகோசம பிறககுமோ? ணில்?—அது செயயாது, அஸஙகுசிதமாக வயாபிததுநிறகுமெனறு வயாபதிஸௌகாயததை அரு செயகிறா

[பரந்ததணபரவை இதயாதி] பரநது குளிரநதிருநதுளள கடலில ஜலபரமாணுக தோறும வயாபிததிருககும நீரசசெறிவாலே திரணடுதோறறுகிற இகதனையிறே, பரமாணுஸங ஙிறே "ஜ்யாயாநநதரிக்ஷாத" (ஜயாயாநநதரிக்ஷாத) எனகிற வஸ்து, ஜலபரமாணுககளை வ்யாபியாநினறுல் அலபாவகாஸமாய நெருககுபபடடிருககுமோ? எனனில, [பரநதவணடமிதே அந்த ஜலபரமாணுககளதான பரநத அணடமிதெனவாயிறறு வயாபிததிருபபது ஓரணடசன சமைதது, அதிலே ஓரேகாகியை வைததாறபோலே யிருககும இபபடி ஜலபரமாணுககளிலே பிததுவிடுமிததனையோ வெனனில, [நிலவிசுமபொழிவற] பூமயநதரிக்ஷஙகளிலும அபபடி இவைமூனறும அஞசுககும உபலக்ஷணமாய, அஞசாலும ஆரபதமான அணடஙகளாயும நினை மேல் காயமான பதாரததஙகளில வயாபிததிருககுமபடி சொலலுகிறது [கரநதசிலிடநதோறும இமையோடு இமை பொருநதுமபோதைக காறறிலே முடியுமபடியான ஸூக்ஷ்மமான அவயவ கள் தோறும [இடநதிகழபொருளதோறும] அவவவஸரீரஙகளிலே ஜஞாநாநநதலக்ஷணமா கொண்டு மிளிருகிற ஆதமாககளதோறும் [கரநது] வயாபயபதாரததாககளுககு தெரியாத அந்யைரதருஷ்டனுய [எஙகுமபரநதுளன] சேதநன ஸரீரததிலே வயாபிககுமபோது அதில தேஸததிலேநினறு ஜஞாநததாலே எஙகும வயாபிககக கடவனுயிருககுட, இவன, அஙஙனனறிக ஸவரூபத்தாலே, எஙகும வயாபிததிருககும விபுதவததை அவனுககுச சொலலி, அ

பததாமபாட்டு - பரந்ததன் இதயாதி கீழேசொன்னுர் எனறது - ஏழாமபாட்டிலே சொ ரெனறபடி. சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம - ஜஞாநஸங்கோசம சேதநஜஞாநஸங்கோசம, சுஸவரஸவரூப கோசததுககு தருஷடாநதம ஸங்கோசம் பிறக்குமோ - விபுவானசுஸவரஸவரூபத துககு காயருபஸங சம பிறககுமோ ? அஸங்குசிதமாக வயாபிநதுநிறகும் - விபுவான ஸவரூபம அணுவுககுமபோல வயாபிததால வான ஆகாரததுக்கு ஸஙகோசம வாரா தெனறபடி

'கரநதசில' எனறு மேலே காயததைச சொலலுகையாலே,'பரவை' எனறது - காரணமான ஏகா வததைச சொலலுகிறது ஜலஸமுதாயமொழியப பரமாணுககளுணடோ ? எனன, நீர்ச்செறிவு இத்ய செறிவு நிபிடதை சாநதோகயே ஸாணடிலயவிதயாயாம 'ஏஷ ம ஆதமாநதர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநநதரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயாந்திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:' இதி ஏஷ ம ஆதமாநதர்ஹ்ருதயே ஏதத் ப்ரஹ்ம இதயாதிவாக்ய விவரணம் ஓரணடதநை யாதி ஒழிவற - ஒழியாதே நிலவிசுமபொழிவற - பூமியிலும அநதரிக்ஷததிலும ஒனறொழியாதே ஸபதாரததஃ இவைமூனறிலுமோ வயாபதியுளள தெனன, இவைமூன்றும இதயாதி ஆகாஸம ஸாவய கையாலே பரமாணுஸங்காதாதமகமா யிருககும கரநதவெனறும - ஸூக்ஷ்மமாய, சில எனறும ஸூக்ஷ்மம இடமெனறு ஸரீரமாய, அதயலபஸரீரஙதோறு மெனறபடி இதின சாமாவதி இமையோடு இமை இதய இமை - பக்ஷம மிளிருகை - பரகாஸிககை எஙகும பரநதுளனெனறு - பஹிரவயாபதியுஞ சொலலுகி 'நித்யம்விபும்' 'ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்' இதயாதியையப பறற 'விபுதவததையும அணுதவதை

தவததை இவனுககுச சொலலி, இதுககுளளே அவன குறைவற வயாபிததிருககுமெனறால, அதுகூடுமோ? எனனில,—[இவையுணடகரனே] சிறுவடிவைககொணடு பெரியவறறையெலலாந தனவயிறறிலே வைததால * "தமிருணடபோனவயிறு இவவேழுலகுமுணடு மிடமுடைததால" எனகிறபடியே பினனையும அவவயிறே இடமுடைததாமபடி யிருநகவலல ஸாவஜஞகதி, சிறியவற றிலே குறைவற இருககமாட்டானோ? எனகிறா [கரன] இபபடி ஸவதருடபரமாண ஸிததன இவையுணட கரன பரநததனபரவையுள நீரதோறும பரநதவ னடமிதேனப பரநதுளன, நில விசுமபொழிவறப பரநதுளன, கரநதசிலிடநதோறுமிடநதிகழபொருளதோறும எஙகுநகரநது பரந துளன எனறு அநவயம (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

கரவிசும்பெரிவளி நீாநிலமிவைமிசை
வரனவிலதிறலவலி யளிபொறையாயநினற
பரனடிமேல குருகூாசசடகோபனசொல
நிரனிறையாயிரதது இவைபததுமவீடே

ஆ —(கரவிசயபு) ஸீலோபகரணஹோகோபகரணேபயவித விபூதி விஶிஷ்டனான எமபெருமானை பரதிபாதிககிறது இததிருவாயமொழி யெனகிற இபபொருளை ஶாசிதயததாலே அவன திருவடிகளை பரதிபாதிககிறது எனகிறா, இததிருவாயமொழியின சொறகளினழகையும, ஸநதாபபதகதினழகையும, பொருளின சீாமையையும, இசையினழகையும, இசசொததிகளினு டைய நிரதிஶயபரேமகாபபதவததையும, இவை பொயயிலபாடலா யிருககிறபடியையும பாா ரதது, இபபடியாலே தமிழா இசைகாரா பததா பரவுமபடி நிரதிஶய கலயாணமா யிருபபன எம பெருமானுககு இபபாயநதமாக வேணு மெனறு தமமுடைய அபிநிவேஶததாலே ஆயிரமெனறு அருளிசசெயகிறா

ஒ —நிகமததில, ஸமஸதகலயாண குணகரனாய, நிரவதிசகருபாமபோதியாய, தன ககு ஸதருஶமான திவயதேஹததையு முடையனாய, ஹேயபரதயநீகதவ கலயாணைகதாநதவஙக ளாலே சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில அதயநத விலக்ஷண ஜஞாநாநநத ஸவரூபனுமாய, ஸவா தீநமான அஶேஷ சிதசிதஸவரூபஸததிதி சேஷடைகளையு முடையனாய, ஸமஸதஜகததையும ஶரீரதயா ஶேஷமாக வுடையனாய, அபரதிபக்ஷமாமபடி வேதபரதிபாதயனாய, வேதஙகளில பர ராககசொலலுகிற ருகராதிகளுககும பரனாய, 'பரமாணமு மிலலை பரமேயமு மிலலை' எனகிற ஶூநயவாதிகளால அவிசாலயமான தனமையை யுடையனாய, பரமாணுககள தோறும புககு அணு காரனாய வயாபிகசவலலனாய, ஶரியபதியாய, நாராயணனான ஸாவேஶவரனை ததபரஸாத லபதையான ஜஞாந தருஷடியாலே ஸாக்ஷாதகரிதது, தகநுபவஜநித ஹாஷபரகாஷததாலே தனககுததானே பிறநத இவனுடைய ஏவமவித பரதவ பரதிபாதகமாய, ஶபதசசொததிகளையும

சொலலி' எனறது இவை - பரதயக்ஷமானவை 'இவையுணட' எனகிற மாதரததுககு ஶாவம - சிறுவடிவை இதயாதி நுயீா இதயாதி தயிரையுணட ஸபருஹணீயமான வயிறனது இததஸபதலோகஙகளையும புஜிததும பினனையும அவகாஶமுடைததாயிருககும, ஆல ஆஶசாயம கரன வரன தருடன, தருடபரமாணவலி தத னெனறபடி பாடடிகலகு அநவயம - இவையுணட இதயாதி (கo)

* திருமொழி - கக, கு, ந.

ஆததபௌஷகலயததையு முடைததா யிருநதுளள இபபததும எமபெருமான திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாகப பிறநதன எனகிறா

[கரவிசுமபெனறு தொடஙகி] ஸவஹாவமான பூதபஞசகஙகளையும, தகுபலக்ஷி மான காயவாககநிதயவிபூதயாதிகளையு முடையனுகையாலே ஸாவஸமாநபரானை ஸாவேஸவர திருவடிகளிலே காவிசுமபெனனுமிடததுககு அலலாத பூதஙகளிறசாட்டில அசசகயா கூ திருககை யெனறுஞ சொலலுவா, திணமை சொலலிறறுசவுமாம நிரனிறை யெனகிற இடத ககு ஆததபௌஷகலயமும ஶபத பௌஷகலயமும 'வாடிவபெஸா/கூர்ஸஷெஹி யுப ஊிதஃ" எனறாறபோலே சொலலும பொருளும இசையுந தாளமும அநகாநியும அடைமே நிறுததபபடுகை யெனறுஞ சொலலுவா பரனடிமேறசொனன இவவாயிரதது இபபதது மோக்ஷபரத மெனறுஞ சொலலுவாகள

ப —அநநதரம, கீழபபாதிதத பரதவததை நிகமியாநினறுகொணடு இததிருவாய மொழிககு பலம மோக்ஷமாக அருளிசசெயகிறா

காம (ஸூக்ஷமமாகையாலே) காநநிலையுடைய, விசுமபு ஆகாஶம, எரி - அக் வளி வாயு, நீர ஜலம, நிலம பூமி, இவைமிசை இவறறை ஆஶ்ரயமாகவுடைத்தாய இவ றுககு ஸவஹாவஙகளாயுளள, வான - ஶ்ரேஷ்டமான, நவில ஶபதம், திறல தாஹசா வலி பலம, அளி தணணளியான குளிரததி, பொறை தாரகதவம், ஆய நினற இததாம ளோடு தாமஙகளோடு வாசியறத தனககு பரகாரமாமபடிநினற, பரன ஸாவஸமாகபரனுடைய அடிமேல துயரறுசுடரடிவிஷயமாக, குருகூர சடகோபன திருநகரியைப பிறபபிடமா யுடையராய ஶடாான பாஹயகுதருஷடிகளை வெலலும ஸவஹாவரான ஆழவாா, சொல அரு ளிச செயததாய, நிரனிறையாயிரதது (சொலலும பொருளும இயலும இசையும தாளமு அநியமும ஒனறுககொனறு சேருகையாலே) நிரநது நிறைநத ஆயிரதது, இவைபததும ப தவபாதிபாதகமான இவைபததும, வீடே (பரனடிமேல) விடபபட்டன, ஸமாபிகக பட்டன வெனறபடி

இவைபததும வீடான மோக்ஷததைக கொடுககையாலே 'வீடு' எனறு காரணத லே காரியோபசாரமாகவுமாம 'வாஜீகிஹவாநுஷ்ஃ' எனறு அநுஹவததாலும ஜஞாநதின ஹவததாலும அவனுககுப பூாததிசொனனுறபோலே 'குருகூாசசடகோபன' எனறு பரபா காததாவான ஆழவாருடைய ஆபதி சொலலுகிறது 'நிரனிறை' எனறு அடைவேநிறைநத வெ றுமாம 'ஆயிரம' எனகிற ஸஙகயாநிததேஶததாலே காததாவான இவருடைய ஹாவநதிர வம ஸூசிதமாகிறது இததிருவாயமொழி நாறசீராய அரவடி நானகும ஒததிருககையாலே கலிவிருதத மெனபது

இ —நிகமததில, இபபடி (உபயவிபூதிநாதகவமான பரதவததை பரதிபாதித இபபததும எமபெருமான திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாகப பிறநதன எனகிறது

[கரவிசுமபு] தருடமான விசுமபு ஸூக்ஷமமான ஆகாஶம [எரிவளிநீர்நிலம இநதப பூதஙகளைததும நிதயவிபூதிககும ஸவகாரயமான அணடாதிசஞசகும உபலக்ஷண [இவைமிசை வானவில திறலவலியளிபொறை] இநத பூதஙகளின ஸவஹாவமான, [வானவில இவவாகாஶ குணமாய வரிஷ்டமான ஶபதம [திறல] அக்நியினுடைய ஸவஹாவமான தா கதவாகதி [வலி] வாயுவினுடைய ஸவஹாவமான பலம [அளி] ஜலததினுடையஶைதயததாலே வநத தணணளி [பொறை] - பூமியினுடைய ஸவஹாவமான க்ஷமை [ஆயநினறபரன] - இ

உபயவிபூதியையும் ஶரீரவத்ப்ரகாரமாக வுடையனாகையாலே ஸர்வஸமாத்பரன் [அடிமேற் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்] - திருவடிகளிலே பரிசர்யாரூபமாக அருளிச்செய்தது "வால்மீகிர் ப⁴க³வாந்ருஷி:" என்னுமாபோலே தம்முடைய ஆப்தியைத் தாமே அருளிச்செய்கிறார் [நிரனிறை] ஶப்தபௌஷ்கல்யமும் அர்த்தபௌஷ்கல்யமும் சொல்லும் பொருளும் இசையுந் தாளமும் அந்தாதியும் அடைவே நிறக்கப் பாடுகை யென்னவுமாம் [இப்பத்தும் பரனடிமேல்வீடு] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது [இப்பத்தும் வீடு] மோக்ஷப்ரத மென்ன வுமாம் 'இச்செய்யடைய செல்' என்னுமாபோலே மோக்ஷமென்றது - மோக்ஷப்ரத மென்றபடி

ஈடு —நிகமத்தில், முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோக³த்தையும் நித்யவிபூதி யோக³த்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம்பாட்டிலே இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதநவிலக்ஷண மென்றும், மூன்றாம்பாட்டிலே நித்யவிபூதியோபாதி தத்³யத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார், நாலாம்பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீந மென்றார், அஞ்சாம்பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்தி²தியும் அவனதீந மென்றார், ஆறாம்பாட்டிலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் ப⁴க³வத³தீந மென்றார், ஏழாம்பாட்டிலே ஶரீரஶரீரிகளுக்கு உண்டான லக்ஷணம் ஜக³த்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே இதுக்கும் அவனுக்குஞ் சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிப³ந்த⁴நம் ஶரீராத்மபா⁴வ மென்றார், எட்டாம்பாட்டிலே குத்³ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார், ஒன்பதாம்பாட்டிலே ஶூந்யவாதியை நிரஸித்தார், பத்தாம்பாட்டிலே வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார், இப்படிகளாலே அவனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ், இத்திருவாய்மொழியில் அநுவித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[கரவிசும்பு] - கரமான விசும்பு, த்³ருட⁴மான விசும்பென்றபடி அன்றியே, [கரவிசும்பு]- கரந்த விசும்பு, அசக்ஷமான விசும்பென்னுதல் "ஶப்³த³ஸ்பர்ஶவத்தி" என்று நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்குமிறே [எரி] தேஜஸ்தத்த்வம் [வளி] காற்று [நீர்] ஜலம் [நிலம்] பூமி [இவைமிசை] இவற்றின்மேலேயுண்டான [வரன்] வரனென, ஶ்ரேஷ்டமான [நவில்] விஶிஷ்டமான ஶப்³த³ம், அக்³நியினுடைய தா³ஹகத்வஶக்தி, காற்றினுடைய மிடுக்கு, ஜலத்தினுடைய தண்ணளி, பூமியினுடைய பொறை இப்படி ஸ்வஸ்வபா⁴வமான பூ⁴தபஞ்சகங்களையுஞ் சொல்லி, இத்தாலே லீலாவிபூ⁴தியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாயிருக்குமிறே நித்யவிபூதி, அதுக்கும் இதுதானே உபலக்ஷணமாய், ஆக, உப⁴யவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வஸமாத்பரன் திருவடிகளிலே [இவைபத்தும் பரனடிமேல்வீடு] அவன்திருவடிகளிலே விடப்பட்டன, ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன [குருகூர்ச்சடகோபன்] "வால்மீகிர் ப⁴க³வாந்ருஷி:" (வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி:) என்னுமா போலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார் நிரனிறை என

நிகமத்தில் - கரவிசும்பு இத்யாதி ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகப் பாட்டுக்களில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டிலே இத்யாதி நாம்பெற்றபேறே பேறென்றது 'அவாவற்று வீடுபெற்ற' என்று தாம் பெற்ற பேறென்றபடி, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபக்ரமித்தது 'நணுகினம் நாமே' என்றதால்

'த்³ருட⁴மான' என்ற தாத்பர்யம் - சிரகால வர்த்தித்வமாதல் ப்ரமாணதாத்பர்யமாதல் அசக்ஷமானபடியென்? என்ன, ஶப்³த³ஸ்பர்ஶவத்தி இத்யாதி இவற்றின்மேலேயுண்டான-இவற்றினுடைய குணங்களான வென்றபடி ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக்கழித்து' இத்யாதியாலே விஶேஷித்தது-ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு மேலே நித்யவிபூதியென்கிற யாத்வப்ரகாஶாதிமத்வயாவ்ருத்திக்காக "தமஸஸ்து பாரே", "தமஸ: பரஸ்தாத்" என்கைக்கடவதிறே ஸ்வப்ரஶமலை பண்ணலாமோ? என்ன, வால்மீகி: இத்யாதி பாலகாண்டே சதுர்த்தே "ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் ப⁴க³வாந்ருஷி:। சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபத³மர்த்த²வத்

னுதல, நிரணிறையெனனுதல, *நிரலநிறை எனறபோது ஸபதங்களும நிறைநது, ஆததாஙகளு புஷகலமாயிருககை நிரணிறை எனறபோது நேரே நியததபபடுகை ''ப்ராமணேஷ்விஹி நிதம்'' (பரமாணஸதரிபிரநவிதம) ''வாகபவோக்ஷரவஸ்ஸ நிதயவஸ நிதம்'' (பாதட தோக்ஷரஸமஸதநதரீலயஸமநவிதஃ) எனகிறபடியே லக்ஷணஙகளிற குறையாமே, எழுததும சொலலும பொருளும அநதாதியும கரமததிலே நியததபபடுகை [ஆயிரம] ''காவ்யம ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்'' (சாவயமராமாயணமகருதஸநம்தருமைஃகரவாணபஹு எனனுமாபோலே மயாவறமதிலமருாபபெறறவ ராகையாலே மேலுளளதடையத தோறறுநினறு வாவ்க்ருவஸ்ஸுவாக், அடைவேசொலலுமததனையாகையாலே 'ஆயிரம' எனகிறது அனறிகே ஆயிரமுஞசொலலியலலது நிறகவொணணுத விஷயஸவபாவததாலே சொலலுகிறாாதல [இப பததும வீடே] இவைபததும பரனடிமேல விடபபடடன வெனனுதல, அனறிககே, 'இசசே யுடைய நெல' எனறால நெலலைவிளககுமதெனறு காடடமோபோலே, இவைபததும வீடெனற வீடடை விளககுமெனறபடியாய, மோக்ஷபரத மெனகிறாாதல பகவதபரஸாதததாலே தமக

பர —(நிரணிறை) வாககாணே வக்தவயதுஸஹ ''வாக்யவஸ்ஸவவ ப்ராமணேஷ்விஹிதம் ஜாதிஷ்விஹிதம் நிதயவஸநிதம் ॥ அ ॥'' ஸமபஹயத வாக்யஃ ப்ரீதமஸஜஃ கெவலஷ்வாரணவிஸேஷஃ, தயாவ ஸ ஷதணதா வஸம்யக்தம் கவாகாவஸநிதம் । யதவ்யதெனாடகாக ககாவ்யஸிமை தெ'' இதி மெயம மாதம் ''காவ்யமதுகம் வாக்யம் காவிதாவஸிதவதெ । மெய காவாஸிஸம்யக்த ஸ்ஸவ்யக்தவிவக்ஷ்வதம்'' இதி தயோஃ . வாக்யமெயயோஸ்யுக்தம் (ப்ராமணேஷ்விஹிதம்) ப்ராமணாதி மாநயதி வரிஷ்டிகாதி க்ருஸ வதாநஸதி ஸம்ஜ்ஞகாதி, க்ருதயவிஷதிகாதிவா வணவைதஷ்விஹிஃ ப்ராமணே நவிதம் (ஜாதிஷ்விஹிதம்) ஸ்வஸ்வக்ஷதஸக்ஷணதாஸ்வஷாதஸஜாதிஷ ஷாஷ்பூவாஷிஹிஃ யாநஹாதாஹி ஸவஹி ஜநாதிஹி வதமும் காத்ரமாணிஃ ''ஸவதீதி ஸரோயாவ ஜாதிஷிதவஸிதவதெ । ஷாஜ்ஜவெவாயவெநஷாத்ஜ வெவதீவாஷ்த்யா। ஊயதீவெ வமாயாஜ் ஸவதீவாஷிஹி ஸா'' இதி (நிதயவஸநிதம்) நித்யவெநவ வஸிதம் நிதம் விஷஷ் யஃ காலஃ, ஹெயநாதிஷ் மீநாம் கரியெணவஸம விராகாஷ்யாம் வஸிதம், ம ஷ்ஷவாஷ்வஸைகாரயெணதஸ்ஃ ராவாவவாக்யகாசம் லெ ணவாவ்யாஷிஸா ஸஹமாதம் யொஷீதி யாவக்

வாது'' ''தவெதவெ வசிஷ்டாக ''வாக்யவெயவயோரம் ப்ராமணேஷ்விஹிதம் ஜாதிஷ்விஹிதம் நிதயவஸநிதம்'' தவெதவதீயெ ''வாகபவோக்ஷரவஸஸ நிதயவஸநிதம் । ஸோகாதவ்யவஸ்யகாவெஷாகோஷவதாநாந்யா'' இதி முநதி ஆததததில, நிரல், நிறை எனறு இரணடும பௌஷகலயபரம, இரணடாமததததில நிரல் எனறு - நேரா நிறை எனறு - நியததபபடுகை நேரே - காமததிலே விவரண ம - ப்ராமணேஷ்விஹிஃ இதயாதி வா காணே திதீயெஸஹ ''கவ்யவாஸிரியம்ஜாதாவாஜ்ஜெஷஸாவிதாக்யநஃ । காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்'' அபபடி தோறறினல ஒருகாலே சொலலலாகாதோ வெனன

வாவ்க்ரு வேதிகவாக் இதயாதி பாதமறிவாஹவொணம - அன்றிக்கே இதயாதி 'இவைபததுமவீ எனறதுக்கு ''க்ருயவெவ்யதம்'' எனறததைக கணடுகொளவது முதறபாடடில ஆததததோடே

* ஸரியானபாடம கோஸாநதரஙகளிலே கணடுகொளவது

பரதவஜஞாநம பிறநதபடியையும, அநத ஜஞாநததுககு பலம மோக்ஷமெனனுமிடததையும, இப பரபநததததில ஏதேனும ஒருபடி அநவய முடையாரககு பலம தமமுடைய பலமெனனுமிடததை யும அருளிசசெயகிறா (கக)

பாட்டில ஆறததததைச சொதது நிகமிககிறா - பநவநுபாஸநத இததயாதி 'காவிசுமபு' எனறு தொடங்கி 'ஆயநினறபான' எனறததைப பறற பாநவஜஞாநமபிறந்த படியையும எனறது 'இவைபததுமவீடு' எனகை யாலே, அந்தஜஞாநததுக்கு பலம மோக்ஷமென்னுமிடததையும் எனறது 'இவைபததும' எனகையாலே இப்பாபந்தததில் ஏதேனும இதயாதி இப்பாபந்தததில் இததிருவாயமொழியிலே கரமேண அநவய: (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — ததராதெள ஶ்ரீஶஸம்பதபூர்வமதிஷ்ட ஸரவாஸாம்யமிஹ ஸம்முகீசகார ... ஹாஸம் ॥

த்ரவிடோபநிஷத தாத்பாயாதநாவளி — ஸ்வஸ்யாஶ்ரயணஸ்யாதிதரஸமஸ்தஸ்ய ... ॥

திருவாயமொழி நூறறநதாதி

உயாவேபரன்படியையுளளதெலலாமதானகணடு
உயாவேதநோகொணடுரைததது—மயாவேதும
வாராமலமானிடைவாழவிககுமமாறனசொல
வோரகவேவிளையுமவீடு

ஆழவா திருவடிகளே ஶரணம, எமபெருமானா திருவடிகளே ஶரணம, ஜீயா திருவடிகளே ஶரணம

இரணடாநதிருவாயமொழி—வீடுமின் பரவேஶம

ஆ —(வீடுமினமுறறவும) இபபடி பரமபுருஷ யாதாதமயாநுபவ ஜநித நிரவதிக ப்ரீதியானது ஸகவதேகக ஹோகரா யிருபபாா பலரோடேகூட ஸகவத ஸவரூப ரூபகுணசேஷ்டித விபவஙகளைச சொலலவும கேட்டும அநுபவிககவேணுமெனனும அபேக்ஷையை பிறபபிககை யாலே அநத அபேக்ஷாநுகுணமாக அநுபவிசகைககு இநதலோகததில ஆதமாககளில ஸகவதேகச ஹோகரா யிருபபா நிலலாமையாலே 'இவாகளை ஸகவதேகக ஹோகராககிககொணடாகிலும அநுப விககவேணும' எனறு இநத ஆதமாககளைககுறிதது ஸகவதேகஹோகததவோபாயமான ஸகதியோ கததைத ஸகவதவயதிரிகதவிஷய வைராகயபூரவகமாக உபதேஶிககிறா

ஓ —இரணடாநதிருவாயமொழியில, இபபடி எமபெருமானுடைய பரதவததை அநு ஸநதிதத ஆழவா, அவவநுபவஜநித ஹர்ஷபரகாஷததாலே' 'வொயயஞ்ஜவாஸ்' எனனும படியாலே சிலரோடே உசாவியலலது பூரிககமாடடாத கறை வருகையாலும, அதுககேடானவைக காணாமையாலும, எலலாரையும தமககுப பாஙகாமபடி திருததியாகிலும அவாகளோடேகூட எமபெருமானை அநுபவிகக நினைதது, அவாகளைத திருததும விரகு எஙஙனே? எனறு பாாத தருளி, 'சேதநாகிறா பொலலாதது கணடால கைவிடவும, நலலது கணடால கைககொளளவுங

கடவரா யிருப்பா, ஆனபினபு, அவாகளபறறின நிலததில பொலலாஙகுசஙகக காட்டிககொடு தும, ஸகவததுணஙகளுடைய நனமையைச காட்டிககொடுததும இவாகளோடு திருநதுவோம எனறு இவாகள பறறின நிலஙகளினுடைய அஸததிரதவாதி தோஷஙகளை உபதேசிதது, அகி ஹேயபரதயநீகனுய ஸமஸதகலயாண குணுதமகனுய ஸாவஸவபருஹலயனுன எமபெருமா படியையும, இவனைபபறறுமிடததிலுள்ள அநதாயபரிஹாரபூாவகமாக மறறும பஜநததுக வேணடும உறுபபுககளெலலாம உபதேசிததருளி, இபபடி அவனை பஜியுஙகோ ளெனறு ஸக யோஜதைதை அருளிசசெயகிறா

ப —இரணடாந திருவாயமொழியில, இபபடி ஸாவஸமாதபரனுனவனே ஆஶரயண யனுகையாலே ஆஶரயணருபமான ஹகவதபஜநததுககு உபயுகதமான ததிதா ஸகலதயாகததை யும, பஜநபரகாரததையும, அஸஙதயததையும, தயாகபரகாரததையும, தயாகபூாவகமாக ஆஶ யணியனுடைய ஸவரூபவைலகூஷணயததையும, அதிஶயித புருஷாாததததவததையும, ஸாவஸமக ததையும, விலகூஷணஸவரூபமான ஆஶரயணபரகாரததையும், ததபலமான அநிஷட நிவருத யையும, ஆஶரயணீயனுடைய அபிமதபலரூப நவ பூாததியையும சொலலிககொணடு ஆஶரயண ரூப பஜநததைப பரோபதேசமுகததாலே அருளிசசெயகிறா

இ —இரணடாநதிருவாயமொழியில, இபபடி எமபெருமானுடைய பரகவததை அநுபவிததவாஅநுஹவஜநிதஹாஷ பரகாஷததாலே "பொயயஞுஃ பரவஶ:" பணணி யலல தரிககமாடடாத தசை வருகையாலும, "ஏகஃஸவாது ந ஸுஞ்ஜீத" எனகிறபடியே தனியே அநுபவிககும விஷயமலலாமையாலும், இவா தாம தனியே அநுபவிகக கூஷமரலலாமையாலு துணைதேடி அதுககிடடானுரை ஸமஸாரததில காணுமையாலே 'எலலாரையுந திருததியாகிலு அவாகளோடே அநுபவிபபோம' எனறு நினைதது, 'திருததும விரகு எஙஙனே?' எனறு பாா ததருளி, 'சேதநாாகிறா பொலலாதது கணடால கைவிடுகையும, நலலது கணடால கைககொள வுங கடவாகளாயிருபபாகள, ஆனபினபு, ஸமஸாரததின தனமையைச காட்டியும, ஸசவகவிஷய தின நனமையைக காட்டியும், திருததுவோம' எனறு பாாததருளி, இவாகளுககு ஸமஸாரததி டைய அலபாஸதிரதவாதி தோஷஙகளையும, ஸாவராலும ஸபருஹணீயனுன எமபெருமா படியையும உபதேசிததருளி, அவனை பஜியுஙகோ ளெனறு ஸகதியோகததை அருளிசசெயகிறு

ஈடு —(வீடுமினமுறறவும)தததவபரமாயும உபாஸநபரமாயுமிறே மோகூஷஶாஸ்தரநத ளிருபபது, அதில தததவபரமாகச சொலலவேணடுவதெலலாஞ சொலலிறறு, கீழில திருவாயமொ யிலே, உபாஸநபரமாகச சொலலவேணடுமவறறுககெலலாம ஸஙகரஹமாயிருககிறது, இததிருவா மொழி இததிருவாயமொழிதனனை ஆளவநதாா அருளிசசெயதாாரகத திருமாலையாணடான ப பததிவிஷயமாககி நிாவஹிததுககொணடு போநது, எமபெருமானாரும அபபடியே அருளிசசெய கொணடு போநது, பாஷயம தலைககட்டினபினபு ஹகதிவிஷயமாக அருளிசசெயதுகொண்டுபோருவ பினபு எமபாரும அபபடியே அருளிசசெயதாா இவருடைய ஹகதிபரபததிகளதான விகலபிககல

வீடுமினமுறறவும பரவேஶ-கீழிலதிருவாயமொழியோடு இததிருவாயமொழிககு இரணடு விதம ஸஙகதி அதில வேதாநதஶாஸதரபரக்ரியயா ஸஙக்ஷேபேண முநதின ஸஙகதி - தததவபரமாயும என தொடஙகிப பிறக்கு உபதேஶிக்கிறாாகவமையும எனனுமளவும கீழ தாம அநுபவிததா, இதில பரோ தேஶம பணணுகிறுரெனறு விஸதரேணஇரணடாம ஸஙகதி கீழில் திருவாய்மொழியிலே எனறுதொடங் மோக்ஷஶாஸ்த்ரமான வேதாநதஸூதரம நாலதயாய மாகையாலே அதுக்குப பூாவதவிகமெனறும உத்தரதவி மெனறும இரணடுவகையான பிரிவுணடெனறு திருவுளளமபறறி, அவறறிறசொலலுகிற பரமேயஙகளை அ

யிறே யிருபபது, "மயா்வறமதிநலமருளினன" எனறு இவா தாம பெறறது ஸகதிருபாபந்ஜஞாநமா யிருநதது தாமபெறற தொனறும, பிறாகது உபதேஶிபப தொனறுமாக வொணணுதே, அபபோது

ளிசசெயகிறா - தநநவபாமாயும இதயாதி தததவபரமாயும உபாஸநபரமாயுமிறே யெனறது - "ஸவெஶ ஷாஶெஷாயெடுாநிரவயிக நிவடுாயஷேிஶா ஸஜாநாஷா தாயஃஸகுஹிவஶாஸிரகஷிதஃ! ஶ்ரியஂதஸ்யஶ்ஹீம தஷாவஸ்தநதுாஸஶஷேிஷேிஷே ஸவிஸ்ஷதுாஷவிதய்ஷதிருாஷாநஷ நிஃ" எனறு சதுஶ்ஶலோகீ வயாகயாநோபக்ரமததில பிளளை அருளிசசெயதபடியே ஸமசவயஅவிரோத ஸாதய ஸ்வரூபஆராதநபரதிபாதக அதயாய சதுஷடயாதமகமான வேதாநதஶாஸதரநதான பூாவதவிகததாலே தததவபரதி பாதகமாயும, உததரதவிகததாலே உபாஸநபரதிபாதகமாயு மிறே இருபப தெனறபடி உபாஸநபரம - உபாய பரம பூாவதவிகததில பரதிபாதிதத பரமேயஙகள - ஸாவவேதாநத வாகயஙகளும பரஹமததினிடததிலே ஒனறுகசசேரு மெனனுமதுவும, அபபடி நிரணயிதத வஸதுவுககு பரஹமபகுதருஷடிகளால ஒருபாதை யிலலாமை யும, இரணடதயாயததுககும ஸமஙவயமெனறும அவிரோதமெனறும பேர அதில முதலேழுபாடடாலே ஸமஙவயாதயாயததில அரததஞசொலலப்படடது, "உயரவற", 'உளனெனில" எனகிற இரணடுபாடடாலும பரஹம குதருஷடிகளால வரும பாதையிலலாமை சொலலபபடடது இது அவிரோதாதயாயாரததம உததரதவிகத துககு, ஸாதநாதயாயமெனறும, பலாதயாயமெனறும பேர ஸமஙவயாவிரோதபரதிபாதகமான பூாவதவிகம தததவபரம, உபாயபலபரதிபாதகமான உததரதவிகம உபாயபர மெனறபடி டலபரததையும உபாயபரமெனற றது - பலம உபாயஸாத்யமாகையாலே "நாநாஶப்தாதி பெதாச் ஶ்ருதிநமஜெந ஸஷீஷிதெத ஸஷிதுகாரெஶஃ" எனறு வேதாநதவிஹிதோபாயம தவிவிதமாகையாலே எநத உபாயததை இததிருவாய மொழி சொலலுகிறதெனன, இநதிருவாய்மொழிநதினை இதயாதி இததால பரபததயுபாயததைச சொலலு கிற தெனறபடி நலேக்கடடினபின்| இதயாதி பரபததி, வேதகுஹயமான ரஹஸயோபாய மாகையாலே உபகரமததிலே வெளியிட வொணணு தெனறு பரபத்தயபாயாயமான ஸாதயபகதியாலே மறைதது அருளிச செயதுகொணடு போநதா ரெனறபடி பக்தி ஸாதயபகதி அதாவது - பரபததி 'ஸாயுஜ்யஸகிஸஷ ஸா ஸஹஜீ" எனனக்கடவதிறே "திணகழலசோ" எனறது - பரபததிபரரதைககு ஸூசகம, "புலகுபற றறறே" எனறது - பகதிபரதைககு ஸூசகம யதவா, 'பாஷயந தலேக்கடடினபினபு' இதயாதிககு - பாஷயத திலே விவேகாதிஸாதநஸபதகஸமதமாதயஙகதவம உபாஸநததுககே யெனறு 'ஆஹாரஶுஷள ஸதவஶுஷிஃ" "ஶாநதொநதவாநதாநஂ உபெஶ்யெச்"இதயாதி வாகயஙகளை யிடடு நிரணயிககையாலே, பரபததிக குத ததஙகதவம திருவுளளமலலவிறே, ஆகையாலே, " வீடுசெயது வீடுசெயமின " எனகிற வாகயததாலே "ஸாஷாஹஷந்ஞீத" எனனுமாபோலே அஙகாஙகிஹாவம தோறறுகையாலும, "ஆறெனககு நினபாதமே சரணாக","அடிக்கீழமாநதுபுகுநதேனே" எனகையாலே பரபநநஜந கூடஸதராக அதயவஸிதரான இவா பரபந நரோ? பகதரோ? எனறு ஸமஶயிககுமபடி விஷயாநதரவைதருஷணய பரிஷகருதையான பகதியை "மயா்வற மதிநலமருளினன" எனகையாலே அவனகருபையாலே உடையராயிருககையாலும இவருடைய பரபததி வைராகயஸஹசரிதையாகையாலும, இவருடைய உகதயநுஷடானஙகளாலே ஶமதமாதயஙகளையா யிருககுமெனறு ஶஙகிகக வருமெனறு திருவுளளமபறறி, பராபயபகதி பரமாக நிரவஹிததருளினா ரெனறபடி பிததோபஹத னுக்கு ஙாககில தீறறிப பிதததைபபோககிப பாநமபணணுவிககிலிறே க்ஷீரம ரஸிபபது, ஆகையாலே, "வீடு செயதுவீடுசெயமின" எனகிறதெனறும, இவருடைய வைராகயம விஷயதோஷதாஶநததால வநததிததனை யெனறும கருததெனறு திருவுளளம ஒனறில பகதிபரமாகவேணும, இலலாவிடடால பரபத்தி பரமாகவேணு மொழிய, இனததபடி நிரவஹிககககூடுமோ ? எனன, இவருடைய இதயாதி அதாவது - ஆழவாருடைய பர பததி பகதிபாரவஶயததாலே வநததாகையாலே காரயகாரணஙகளை அபேதேந வயவஹரிககலாமெனறு கருதது இவாககு பகதியுணடோ? எனன, மயா்வற இதயாதி அனறியே, ஸாதநபகதியை உபதேசிககிறாரோ? எனன, மயா்வற இதயாதி எனனவுமாம தாமபெறறது ஸாதயபகதியாலும பிறாககு ஸாதநபகதியை உப

விப்ரலம்பககோடியிலேயாவரே. "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ் என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பரபக்தி; அந்த ஜ்ஞா கர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக அநந்தரம் விளைந்ததிறே இவருடை பக்திதான். இதுதான் வேதாந்தவிஹிதையான பக்திதானேயாறேலோ? என்னில்; - ஸர்வே வரன் அருள இவர் பெற்றுராகிற ஏற்றம் போம்; அபசூத்ராதிகரண ந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆ [illegible]

ப்ர:—(அபசூத்ராதிகரணந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்)-உத்தரமீமாம்ஸாயாம் [illegible] மோயாயஸ்ய த்ருதீயபாதே "ஸுகஸ்ய ததநாதரஶ்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" [ஸூ-க-௩௩]. அஸ்யார்த்த:- [illegible] ஹம்ஸோக்த அநாதரவாக்யஶ்ரவணாத், ததநந்தரம் ப்ருதாத்ரவணாத், சூத்ராயே ணாஸ்ய ஶோக ஸூச்யதே [illegible] ஹி. [illegible] ஜாநஶ்ருதிம் ஶூத்ர இத்யாஹ்வயதே; [illegible]

தேசிக்கிறாறாலோ? என்ன விப்ரலம்பக இத்யாதி. கர்மஜ்ஞாநங்களடியாகவன்றோ பக்தியுண்டாவ; இவர்க் பக்தி வந்தபடியென்? என்ன, உபயபரிகர்மித இத்யாதி. ஆத்மஸித்தெள யாமுநாசார்ய வசநம் - "உபயபரி கர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:" இதி. அஸ்யார்த்த: - கர்மஜ்ஞா நங்களிரண்டாலும் அலங்க்ருதமான ஸ்வாந்தஃகரணத்தை யுடையவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே நியதமாயிருப தாய் நித்யமாயிருக்கிற பக்தியோக மொன்றாலும் லப்ய னென்றபடி. அநந்தரம் - அநந்தரக்ஷண ஏவ அநந்த விளைந்ததாகையாலே ஸாத்யபக்தி யென்றபடி. விபர்யயே அநிஷ்டங்காட்டுகிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இ தான் - இவருடைய பக்திதான். "சார்வேதவநெறி" ப்ரவேஶத்திற்படியே. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யா விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். "அவஶூத்ர" இத்யாதி வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தித்து, விதுராதிகளை போலே இவருடைய ப்ரபாவத்தாலே உபதேஶிக்கக் கூடாதோ? என்ன, ஸர்வேஶ்வரனருள இத்யாதி என் கண்டுகொள்வது. அபசூத்ராதி காணமாவது - "ஶுகஸ்ய ததநாதரஶ்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" என்கிற அதிகரணத்திலே, ஜாநஶ்ருதியென்கிற ராஜா பஹுவந்நப்ரதனுமாய் பஹுதானவித்தப்ரத மாயிருக்க, ஹல்ல ஹல்லாக்ஷரென்கிற இரண்டு ருஷிகள் இந்தராஜாவினிடத்தில் அநுக்ரஹத்தாலே 'ஶுக தர்மங்கொண்டு கார்யமில்லை, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்' என்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அ ராஜாவின்மேலே பறந்துகொண்டு போகிறவிடத்திலே ஹல்லாக்ஷனே ஹல்லனென்கிறவன் 'ஜாநஶ்ருதிமே நிழல்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்' என்ன, பல்லாக்ஷனென்கிறவன் 'நிழல்பட்டால் வந்ததேது? ரைக் ளைப்புகுகிறானே?' என்று அநாதரம்பண்ணிக்கொண்டு போக, அத்தைக்கேட்டு ஜாநஶ்ருதி ஶோகித்து, ரை வனைத் தேடி, சிரங்குஞ் சொறிந்துகொண்டு கார்ப்பண்யத்தோடே ப்ரச்சந்நபாவனாயிருக்கிற அவனைக் கண் அநுவர்த்தித்து 'ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேஶிக்கவேணும்' என்ன, 'ஶுஶ்ரூஷாஹீநனுக்குச் சொல்லப்போகா என்ன, 'ப்ரஜாரக்ஷணதத்பரனான எனக்கு ஶுஶ்ரூஷைக்கு அவகாஶங் காணேன்' என்ன, ஆதரபரீக்ஷார்த்தமா 'ஆனால், பஹுத்ரவ்யங் கொண்டுவா' என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அ ராஜாவினுடைய ஆதரங் கண்டு ரைக்வன் "ஆஜஹாரேமா: ஶூத்ராநேநைவ முகேநாலாபயிஷ்யதா:" என்றதுக்கு பாஷ்யம்பண்ணுகிற பாஷ்யகாரர் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமுடையவனுக்கொழ ப்ரஹ்மவித்யோபதேஶத்துக்கு யோக்யதையில்லை; பின்னை ஶூத்ரனென்றதுக்குக் கருத்தேது?' என்று ஶ கித்து "ஶோசநாத் ஶூத்ர:" என்று ஶோகமுடையவனாகையாலே ஶூத்ரனென்கிறதென்று நிஶ்சயித்தா அந்தஶோகமாவது-பல்லாக்ஷருடைய அநாதரத்தாலும் ப்ரஹ்மவித்யாராஹித்யத்தாலு முண்டான ஶோகம். ஆ அந்த அதிகரணத்திலே ஶூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாயோக்யதையில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அ விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்றபடி. 'ந்யாயமும்' என்கிறவிடத்தில் ச ஶப்தம் - 'ஏற்றம்போம்' என்றத்தோ ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆக, ஸாதநபக்தியென்றால் பாதகத்வயம் வருகையாலே ஸாத்யபக்தியே யென்று கருத்

பின்பு, தாம் பெற்றத்தையே பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறாராக அமையும். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநாள்போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறபடி எங்ஙனே தான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லைகண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ? என்னில்;—விஷயமோ என்றால், *"தனக்குந் தன்தன்மை யறிவரியான்" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நவிஷயம்; †கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமிறே. இனித் தம் அபிநிவேஶமோ என்றால், ‡ "காதல் கடலின்மிகப்பெரிதால்" என்றும், §"மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலுநீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்" என்றும், ¶"சூழ்ந்ததனிற்பெரியவேன்னவா" என்னும்படி பெருகியிருந்தது. ஆகிலும், ஒருகால் ஒன்றிலே அபிநிவேஶம்பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயந்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணாநின்றோம்; அப்படியே சிலகாலம் அநுபவித்துப் பின்பு விரக்தி பிறந்ததோவென்னில்; — அங்ஙனஞ் சொல்லவொண்ணாது; **"எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டூழியூழிதோறு மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்" என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகவன்று; க்யாதிலாப பூஜை

[illegible]

பூர்வோக்தஹேத்வநுவாத பூர்வகமாகத் தாம்பெற்ற பக்தியை உபதேஶிக்கிறாரென்கிறார்-ஆனபின்பு இத்யாதி. ஆனபின்பு என்று - "உஶய" இத்யாதி வாக்யார்த்தத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது. தாம்பெற்றத்தையே - ப்ராப்ய பக்தியையே. ஆக, இந்தப் பத்துப்பாட்டாலும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரபத்திஶரீரமும், ததுபயுக்தார்த்தங்களையுஞ் சொல்லி, ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யதஃ பர்யவஸிக்கிற தென்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ப்ராப்யருசிக்கு உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லி, ப்ராப்யருசியிலே பர்யவஸிக்கிற தென்று பாஷ்யகாரர் நிர்வாஹ மென்றதாயிற்று; இந்த அர்த்தத்தில் வீடுசெய்ம்மினேயாவது - அவன்பக்கலிலே புத்தியை வையுங்கோ ளென்றபடி. பாஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு என்றதுக்கு - காலவிஶேஷப்ரதர்ஶநமே பலமாகவுமாம். இரண்டாம் ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தனக்கும் இத்யாதி - தனக்குந் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை யறிய வரியவன். கொள்ள வித்யாதி - அநுபவிக்க எல்லைகாணவொண்ணாத ஆநந்தஸமுத்ரம். காதல் இத்யாதி - ஆசையானது கடலிற்காட்டிற் பெரியது. மண்திணி இத்யாதி - மண்செறிந்த பூமியும், அத்தைச்சூழ்ந்த எழ்கடலும், எல்லாத்துக்கு மிடங்கொடுக்கும் மஹாவகாஶமான ஆகாஶமுந் தனக்குள்ளே யாம்படி அவ்வருகே பெருத்திராநின்றது. சூழ்ந்து இத்யாதி - அந்தத் தத்த்வத்ரயத்தையும் வ்யாபித்துக்கொண்டு அதுக்கும்பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶமானது. விஷயந்தானே - விஷயந்தன்னிலே. இங்கே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். எப்பொழுதும் இத்யாதி - எல்லாக்ஷணம், எல்லாநாள், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எல்லாவகைப்பட்ட கல்பம் கல்பந்தோறும் அவ்வோகாலங்களில் எனக்குள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன். "ஏபாவம்பரமே" என்கையாலே ஆசார்யபதநிர்வஹணார்த்தமாக வன்று. "நீசனேன்", "பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக", "தொண்டர்தொண்டன்", "ஓதவல்லபிராக்கள்" என்கையாலே க்யாத்யாதிகளுக்காகவன்று. "வீடுமின்முற்றவும்" என்று பலரைக்குறித்து உபதேஶிக்கை

---

* திருவாய்மொழி, அ, ௪, ௬. † ஷை ௪, எ, உ. ‡ ஷை எ, ௩, ௬. § ஷை அ. ¶ ஷை ௧௦, ௧௦, ௧௦
** ஷை உ, ௫, ௪.

களுககாகவனறு, "ஆஸ்ரயாச" (பரபருயாத) எனறு ஒருவிதிபரதநதரரா யன
ஆனால, இது பினனை எததாலேயாவ தேனனில,—ஸவாநுபவபரகாஷம இருநகிறபடி து
அநுபவிதத விஷயம தனியே அநுபவிககுமதனறிககே யிருநதது, இனி நமககு போதயந
பரஸபரததுககு ஆளாவாராரேனறு ஸமஸாரிகள பககலிலே கணவைததார, தாம பகவ
விஷயததிலே பரவணராயிருககிறபபோலே அவாகள ஶபதாதிவிஷயஙகளிலே பரவணராயிருநத
கள, இவாகளநாததம பரிஹரிததலலது நிறகவொணணுதா யிருநதது, 'ஒருவனுககு வைஷ
வதவமுணடு, இலலை எனனுமிடம தனககே தெரியுஙகாண' எனறு சியா பலகாலும அருள
செயவா, பிறரநாததங கணடால ஐயோ! எனறிருநதாலுகில 'நமககு பகவதஸமபநதமுண
எனறிருகக அடுககும, இததனையும படடிவோனுககெனறிருநதாலுகில, 'நமககு பகவதஸமபா
மிலலை யெனறிருகக அடுககு மெனறு இவாகளை இவா மீடகப பாாககிற வழிதானெனன? எனனி
இவாகள சேதநரா யிருநதாாகள, ஶபதாதிவிஷயஙகளில வாசியறிநது, தீயவை கழிதது, நலலன
பறறிப போருகிறதோன றணடாயிருநதது, அவறறினுடைய ஹேயதையையும, ஸாவேஶவரனுடை
உபாதேயதையையும இவாகளுககு அறிவிததால அவறறைவிடடு இவனைப பறற அடுககு மென
பாாதது, ஸாவேஶவரனுடைய நனமையையும, இவாகள பறறின விஷயஙகள அலபாஸதிரதவா
தோஷதுஷடஙகளெனனு மிடததையும, பறறுமிடததில வரும அநதராயபரிஹாரததையும, பற
மிடததில இனறு புதிதாகச செயயவேணடுவதொனறிலலை பழையஸமபநதததை உணர அமை
மெனனுமிடததையும, பறறுவாாககு அநுஸநதிககபபடுமே மநதர மினனதெனனு மிடததையும, அ

பர —(ஸ்ரேயாச எனறு) ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத் [கூ-உ-கஅ] "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தேவம் ஆத்மபுத்திப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" இதி "ஶரணம் - ப்ரபத்யே" இதி ஶ்ருத்யர்த்த: இதி பாஷ்யகாரேண ஸாதரமவதாரித:

யாலே "ஶ்ரேயாச" எனறு ஒருவிதி பாரதநதாராயவ 'வெனறபடி பரபருயாத எனறது "ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" எனகிற முணடோபநிஷசசருதியில 'ப்ரபத்யே' எனகிறதுககு அ ததவேர சொனன வேதாாததஸஙகரஹவாகயததையாதல, "நாஸம்ஶயோ ஸ்ரேயாச" எ றதததையாதல விவரணம தாம அநுபவிதத விஷயம இதயாதி "ஶ்ருத்வா த்வத் ப்ராணாபாயவஶ: ஸ்வயம் ஶரணம் ... " இதி கீதாஸாரமே ஸததிதம வசநம அவலட போதயததுபரஸபரததுககு" எனறது ஆனால அவாகள உசாததுணையாவாகளோ' எனன, நாம பகவத யததிலே இதயாதி ஆனால அவாகளுககு உபதேசிபபானெனன? எனன, தீருடைய தயாவிஶயததாலே யெ கிறா - இவர்களநர்நதம இதயாதி பிறாாததம பரிஹரிககவேணுமோ? எனன, ஒருவனுக்கு இதயா அதாவது-"ஸாத்யம் ஸம்ப்ரதர்ஶ்ய நாஸ்தி" எனறவன இருநதால 'யஸ்ய ஸம்ஸார ...' எனறு இவனுககு இருககவேணுமிறே யெனறு கருதது அடுக்கும - பாாபதம இததனையும படடிவே னுக்கு - இவவளவு அநாததமும படக்கடவன பகவதவைலக்ஷணயஜஞாந காநதமிலலாதவாகளை எவவழியாலே ஶபதாதிவிஷயஙகளினினறும மீடகப பாாக்கிற ரெனகிற ஶஙகையை அநுவதிககிறா - இவர்களை இவ மீடக இதயாதி ஶபதாதிவிஷயஙகளில ரஸிகதவஜஞாநமடியாக மீடகபபாாககிற ரெனறு ஶஙகைககு உததர அருளிசசெயகிறா இவர்கள சேதநாாயி இதயாதி "எலலையிலநலம" எனறததைபபறற, ஸர்வேஶவர னுடைய நனமையையும எனறது "மினனினிலையில" எனறததைபபறற, அல்பாஸ்திரதவாதிதோஷதுஷ டம எனறது "அதுசெறறு" எனறததைபபறற, அநதராயபரிஹாரம எனறது "அடஙகுகவுளளே" எனற ததைபபறற, ஸம்பநதததை யுணரவமையும எனறது "வணபுகழநாரணன" எனறததைபபறற, மநதரமி

னுடைய பஜநீயதையையும அருளிசசெயயாநினறுகொணடு, இதரவிஷய வைராகயபூாவகமாக பக வதபகதியைப பணணி ஆமரயியுஙகோ ளேனறு பரோபதேமபரவருததராகிறா

முதற் பாட்டு.

வீடுமினமுறறவும, வீடுசெயது உமமுயிர்
வீடுடையானிடை, வீடுசெயமமினே

அ —பகவதவயதிரிகத ஸாவவிஷய ஸஙகததையும விடடு இவவாதமாவை மோக்ஷ த வோ ஸமாபபியுஙகோள, ஸமாபபிககு மிடததில இததை உடையவனபககலிலே ஸமாபபியுங கோள, ஸமாபபணமாவது இவவாதமா அவனுககு மோக்ஷமெனறு ஸமவதிககை யெனகிறா

ஒ —முதறபாடடில, பகவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும அறவிடடு, ஸாவ மேஷியான எமபெருமான திருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோள எனகிறா

[வீடுமின] பறறினற நிலததினுடைய தயாஜயதாதிமயம தோறறுகைககாக முத லிலே விடுஙகோ ளெனகிறா [முறறவும] - பணடுபறறின விஷயஙகளில சில ஹேயமும், சில உபாதேயஙகளுமா யிருககிறனவலல, எலலாம தயாஜயமே ‘வீடுசெயது’ எனறு அநுபாஷிக கிறது பறறினவறறை விடுகையே பரயோஜகம போநதிருககசசெயதே அதுககுமேலே ஒரு நனமை உபதேசிககைககாக வெனனுமிடந தெரிகைககு [உமமுயிா எனறு தொடஙகி] உம உயிரை விடுமிடததில உறவிலலா நிலததிலனறிககே உடையவனபககலிலே விட இசையுஙகோள

ப —இதில, முதறபாடடில ஸகலேதரபாிதயாக பூாவகமாக ஹகவதவிஷயமான ஆதமஸமாபபணததை விதிசகிறா

முறறவும - பஜநவிரோதியான ஸாதயஸாதநஙகளெலலாவறறையும, வீடுமின ஸவா ஸமாக விடுஙகோள, (அவைாவில நிலலாதே), வீடுசெயது அவறறை விடடு, உம உயிா உஙகளுடைய ஆதமாவை, வீடுடையானிடை - மோக்ஷநிவாஹகனன ஸவாமிபககலிலே, வீடு செயமமின விடுகைபபணணுஙகோள வீடிமையினே யெனறு சொலலுவா

இ —முதறபாடடில, ஹகவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும விடடு ஸாவமே ஷியான எமபெருமானதிருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோ ளெனகிறா

[வீடுமின] விடுமி னெனறபடி இ ானததை விடுஙகோ ளெனனுதொழிவா னெனா? எனனில,—சிறுபாஜை ஸாபபததைப பிடிததுககொணடிருககால, விடடுககொளளெனறு பினனை யிறே ஸாபபமெனபது அதுபோலே விடுகிறவறறினுடைய தயாஜயதாதிமப தோறறுகைககாக முகலிலே விடுஙகோ ளெனகிறா உபதேமம அதிடகாணமாயிருகக பஹுவசநததாலே சொல கிறது - சிலா ஏாநதராய அாததிககச சொலலுகிறாாலலாமையாலும, அநாததம ஸாவஸாதாரண மாகையாலும, எலலாரையுங்குறிததுச சொலலுகிறா எததைவிடுவதெனனும அபேகைஷ யிலே “முறறவும” எனகிறா, “ஸஹஜஜெ ஃ ஷிவஞா ஃஃ ’ சணடாலா குடியிருபபை பாரஹம

னது எனகிறது “இறைசோமன” என்றததைபபறற, பஜநீயததையயும எனறது ‘ வீடுமினமுறறவும” எனறததைபபறற, இதரவிஷயவைராக்யபூர்வகமாக எனறது “அஙகமபுகு” எனறததைபபறற, பக்தி யைபபண்ணி எனறது

னுக்கு ஆகும்போது சண்டாலஸ்பர்சமுள்ள பரா[illegible] [illegible]
அஹங்காரகார்யமாக ஸ்வீகரித்தவற்றில் த்யாஜ்யமல்லாதவை விலவே [illegible] இனி, "உமது
வீடுடையானிடை" என்ன அமைந்திருக்க, "வீடுசெய்து" என்று அனுபாஷிக்கிறது வீடு
தானே ப்ரயோஜனம் போந்திருக்கை ராஜபுத்ரன் சிறையிலே கிடந்தால் முடிசூடுகிறதிலும் சி
விடுகைதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமிறே [உமதுயிர்வீடுடையானிடை] [illegible]
யும் சரீரத்தையும் உடையவன்பக்கலிலே, உங்களுக்குச் சரீரமானவைத் தனக்குச் சரீரமாகவுடையவன்
லிலே யென்னுதல் உங்களதமானவை விடுமிடத்தில் உடையவன்பக்கலிலே யென்னுதல், [illegible]
பரகன்பக்கலிலே யென்னுதல் [வீடு] விடுகையை, ஸமர்ப்பிக்கையை [இசைமின்] [illegible]
இசையுங்கோள் அவன்நினைவு நிருபமாயிருக்க நீங்கள் இசையாமையாலேயிறே இழந்துபோகிறது
"யதோவேதஸ்ஸ தாராஜாயஸ்யவேஷ ஹ்ருதிஸ்திதஃ । [illegible]
[illegible]"

ஈடு —முதற்பாட்டு இதரவிஷயங்களை விட்டு, உங்களுக்கு வகுத்த விஷயத்தைப் பற்
பாருங்கோள் என்கிறார்

[வீடுமின்] "வீடுமின்" என்று ஒரு சொல்லாய்க் கிடக்கவுமாம், விடுமின் என்றதை
நீட்டி 'வீடுமின்' என்று கிடக்கிறதாகவுமாம் முதலிலே 'விடுமின்' என்பானென்? என்னில்
சிறுபாளைக்கையிலே ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால், போகட்டுக்கோடு நிற்கச்சொல்
பின்னை 'ஸர்ப்பம்' என்பாரைப்போலேயும், ஒருவன் க்ருஹத்துக்குள்ளே கிடந்து உறங்காநி
நெருப்புப்பற்றிப் புறம்பே எரியாநின்றால் 'புறப்படுகேகோள்கிடாய்' என்று பின்பு 'நெருப்பு'
பாரைப்போலேயும், முந்துற விடுங்கோளென்கிறார் ஜந்மமரணங்களுக்கு நடுவேயிறே இவை
நோவுபடுகிறது "த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச" (த்யக்த்வாபுத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச) என
"பரித்யக்தா மயா லங்கா" (பரித்யக்தாமயாலங்கா) என்றும் விடுகை முன்னுறவிறே மு
பற்றினவர்களும் பற்றிற்று "வீடுமின்" என்கிற பன்மையால் சொல்லுகிறதென்? என்னில்,—
வன் தாந்தனுய வந்துநிற்க அவனுக்கு உபதேசிக்கிறு ரன்றே, ஸம்ஸாரவேக்காயம் எல்லா
மோத்திருக்கையாலே ஒருவரல்லாவொருவருக்காகிலும் ருசி பிறக்குமோ? என்று எல்லார்க்கும்

முதற்பாட்டு வீடுமின் இத்யாதி 'வீடுமின் உமதுயிர் வீடுடையானிடைவீடுசெய்ம்மினே' என
மளவுங் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - இதர விஷயங்களை இத்யாதி வகுத்த விஷயத்தை யென்றது - 'உ
யான' என்றதைப் பற்ற

ஒரு சொல்லாய் "வீடுமின" என்று ஒருபதமுண்டாய விடுமினென்றதை
யென்றது - "நீட்டவழி நீட்டல் குறுக்கும்வழி குறுக்கல்" என்ற தமிழ்ராமாயாதையைப் பற்ற, இர
ளும் பலிதார்த்தமொன்று முதலிலே - த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லாதே முதலிலே என்று கூட்டுவது பரிஹா
சிறுபாளை இத்யாதி த்யாஜ்யவஸ்துக்களினுடைய க்ரௌர்யாதிசயம் தோற்றுகைக்காக வென்றபடி
களுக்கு அர்த்தமேது? என்ன, ஜந்மமரண இத்யாதி த்யாகத்தை பூர்வகமாக த்யாஜ்யத்தைச் சொன்ன
முண்டோ? என்ன, த்யக்த்வா இத்யாதி "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநிதஃ । த்யக்
த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணங்கதஃ" இதி ஸக்ரீவஞ் ப்ரதிவிபீஷணவச
"பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச । பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி
ச" இதி [illegible] விபீஷணவசநம் உபதேசம் அவதாரணமாக வேணடியி
பஹுவசநத்தாலே சொல்லிற்று - சிலர் தாந்தராய் ஆர்த்திக்கச் சொல்லாமையாலும், அநர்த்தம் ஸர்வஸ்தா
மாகையாலும், எல்லாரையும் குறித்துச் சொல்லுகிறு ரென்னுமதத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேன அருளிச்
கிறார் வீடுமினென்கிற இத்யாதி பன்மை பஹுவசனம் வேக்காயம் - தௌக்ஷண்யம் முற்றவும்

தேசிககிறார் எத்தை விடுவதென்னில்,— [முற்றவும்] சண்டாளிருப்பிட்டத்தை ப்ராஹ்மணனாகக் காக்கும்போது சிலகூட்டிச் சிலகழித்தன்றே கொள்ளுவது, அப்படியே அஹங்காரமமகாரங்களாலே தூஷிதமானவற்றிலே சிலசூட்டிக்கொள்ளவொண்ணாதே, ஆகையாலே, கட்டடங்க விடுங்கோளென்கிறார் [வீடுசெய்து] "வீடுமின்முற்றவும்" என்றுரைக்கில் திரிய "வீடுசெய்து" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், — மேலொருபேறு பெறுவதிலும் இவற்றைவிட்டு நிற்கும் நிலைதானே பேறுகப் போருகையாலே விடுகையாகிற பேற்றைப் பெற்று என்கிறபடி, ராஜபுத்ரன் அழுக்குச்சிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம்பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமிறே [உம்முயிர்வீடுடையானிடை] இதுக்குப் பலபடியாக அருளிச்செய்வர் "யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்) என்கிறபடியே, உம் உயிரையும் அதினுடைய வீட்டையும் உடையவனென்னுதல், உம்முயிரை வீடாகவுடையவனென்னுதல், உம்முயிரை விடுமிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்குமிடத்தில், உடையான் பக்கலிலே யென்னுதல், [வீடுடையான்] பரமபதநிலயன் பக்கலிலே யென்னுதல் [உம் உயிர்] அநித்யமான ஶரீரத்துக்கு நன்மைபார்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நான் நன்மைபார்க்கச் சொல்லுகிறது, அதுதானும் என்னுயிர்க்கோ? உம்முயிர்க்கன்றோ? [உடையானிடை] பொதுவிலே யுடையவனென்கிறார், ருசிபிறந்து 'அவனார்?' என்றால், "வண்புகழ்நாரணன்" என்பாராக அவன் உடையவனாய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும் 'நான் எனது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பாருங்கோள் அவன் உடையவனான பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவது, "யம:" (யம:) பராதேஶிகமான நியம

டங்க ஸாகல்யேந இப்படி ஸகலபரித்யாகத்தில் அடியேதென்ன, சண்டாளர் இத்யாதி இங்கே 'ஸுஹ்ருதி ... ' "ஸுஹ ... " இத்யாதிவிலக்ஷிதம் இத்தால் பகவத்வ்யதிரிக்த ஸாத்யாந்தரஸாத நாந்தரத்யாகத்தைச் சொன்னபடி மேல் ஒருபேறு இத்யாதி - விடுகைதானே பலமென்கைக்காக 'வீடுசெய்து' என்று அநுவதிக்கிறதென்றபடி விடுகைதானே ப்ரயோஜநமாமோ? என்ன இதுதான் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமென்னுமதை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் - ராஜ|நான் இத்யாதி "...ஜயாய ..." இத்யாதி அழுக்குச்சிறை அழுகியேபோம்படியான சிறை பலபடியாக - நாலுவிதமாக அருளிச்செய்வர் - கஜேயரிதி ஶேஷ: ப்ருதிவீகாயமஹீ ஶரீரமென்னும் அபிப்ராயத்தாலே செல்லிற்று - "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" என்று அதினுடைய வீட்டையுமென்றபடி முந்தின அர்த்தத்திலே உடையவனென்றது - ஶரீரமாக வுடையவனென்றபடி த்ரீயயோஜனையில், உம் உயிர் - வீடுசெய்ம்மினென்று அந்வயம் 'உயிர்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - அநித்யமான இத்யாதி 'உம்' என்றதுக்கு பாவம் - அதுதானும் இத்யாதி நாராயணனென்னாதே பொதுவிலே 'உடையான்' என்றது - ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக இவ்விடத்திலே "ஜநமேஜயனை வைஶம்பாயநர் 'ஸாகல்யேந பாரதகதையைச் சொல்லுகிறேன், கேள்' என்ன, 'அவகாஶமில்லை' என்ன, 'ஓரத்யாயந்தான் கேள்' என்ன, 'அதுக்கும் அவகாஶமில்லை' என்ன, 'ஒருஶ்லோகந்தான் சொல்லுகிறேன்' என்ன, 'ஆனால் சொல்லும்' என்ன, '...' என்று ஶ்லோகமாகச் சொல்ல, அதிலே ருசிபிறந்து 'கோகாஹணம் ஏது? வரபங்கம் ஏது?' என்ன "ருசிபிறந்தபின்பு அடிதொடங்கி பாரதமெல்லாஞ் சொன்னாற்போலே ருசிபிறக்கைக்காக" என்பார்கள் பொதுவிலே - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லாமல் முந்தின அர்த்தத்தையும் இரண்டாமர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'வீடுசெய்ம்மின்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவன்உடையவனாய் இத்யாதி உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு என்றது - உயிரைவீடாகவுடையவனென்கிறதைப்பற்ற ஸமர்ப்பணமாவதென்? என்ன, அவன்உடையவனான பின்பு இத்யாதி உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - யம இதி "..." இதி மாநவே தர்மஶாஸ்த்ரே யமயதீதி - யம: நிருபாதிகம் நியமகம் யஸ்ய ஸ: யம: என்று விவக்ஷிதமென்னும் அபிப்ராயேணாஹ - பராதேஶிக இதி பாபவதீதி "..."

நததையுடையவனையனறு சொலலுகிறது, "[illegible]" (பரபவதி ஸமயமநேமமாபிவிஷ்ணு:) எனறு அவனதனனையும நியமிககுமவனுயிறறு, இவன "[illegible]" (வைவஸ்வத:) விவஸவானுடைய குலததிலே பிறநதவ னெனனுதல, ஆதிதயாநத ரவஸததித னெனனுதல "[illegible]" (ராஜா) - அவனைபபோலே "[illegible]" எனகை யனறிககே எலலார்ககும இனியனுயிருககுமவனுயிறறு, இவன "[illegible]" (ய:) அநதர்யாமிபராஹ்மண ஞுதிகளில பரஸிததி '[illegible]" (தவைஷஹருதிஸததித:) - அவன எங்குறறு னெனன, கண்டிலையோ? உனனுடைய ஹருதயததிலே புகுந்து "ஆடசியில தொடாசசி நனறு" என றிருககிறுன ஆனுல, செயயவேணடுவதேன? எனனில, "[illegible]" (தேந சேதவிவாதஸதே) உடையவனுயிருககிறவனேடே உனககு அவிவாத முணடாகில இதநால் பேறென எனபாயோ? "[illegible]" (மாகஙகாமமாகுருநகமம) ஒருதீர்ததந் தேடிபபோதல, புண்யக்ஷேதரங் தேடிபபோதல செயயவேணடா, அஹஙகாரமமகாரஙகள கிடகக பராயஶ்சிததமபணணுகையாவது நிஷிதத்ரவயததை உளளேவைதது * மெழுகூட்டின வோபாதி யிறே உடையவனுககும் உடைமைககு தககபடியிறே பராயஶ்சிததமும், உடையவன ஸாவேஶ்வரன தரவயஙகளில பரதாநமான ஆதமதரவயததையிறே அபஹரிததது அபஹரிதத தரவயததைப போகடடு பராயஶ்சிததமபணணவேணுமே போகடுகிற தரவயம தானுகையாலே பராயஶ்சிததமபண்ணுகைககு வேறு அதிகாரியு மிலலையே ஆகையாலே, நீஙகளும உடையவன பககலிலே வீடுசெயமமினே வீடு ஸமாபபிககை அதாகிறது இசைகை (௬)

[illegible] ஹரிமாமவஸ[illegible] "[illegible]" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே தருதீயேமஶே யமகிஙகரஸமவாதே வைவஸ்வத: எனறதுககு கோதராபதயததில அணபாதயயமாதல, ஸமபாநதாததே அணபாதயயமாதலஎனறு இரண டாத்தமும கண்டு கொளவ தெனகிறுர - விவஸ்வானுடைய இத்யாதி ரஞ்சயதீதி ராஜேதயபிராயேணுஹ - அவனைபபோலே இதயாதி "ஹஷ:" எனறதுககு அரததம - கண்டிலையோ என்றது ஆட்சியாவது- ஶேஷதவஜஞாந பூரவகமான அடிமையைககொளளுகை தொடர்ச்சியாவது-ஹருதயாநதரவஸதிதி "[illegible]" எனகையாலே, விவாதிககில கஙகாதிகமாமும அகிஞ்சிதகரமெனனுமததை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிசசெயகிறுர அஹஙகார இதயாதி,சேச்சப்தஸமுசசிதோயமர்தத: அத"[illegible]", "[illegible]" இதயநுஸநதேயம 'மெழுக்கூட்டின' என்று பாடமானுல, மெழு தகை - பூசுகை இதயர்தத: இது பாபவிமோசகமானமாதரமனறிககே வேறு இதுக்கு ஸதருஶபராயஶ்சிததமு மிலலையெனகிறுர - உடையவனுக்கு இத்யாதி பராயஶ்சிததமுணடானுலும அதிகாரியிலலை யெனகிறுர - அபஹரிதத இதயாதி "தரவயஙகளில பரதாநம" எனகிறவிடததில - "[illegible]" இதயாதயநுஸநதேயம "[illegible]" இத்யாதயநுஸநதேயம போகடுகிற தரவயம இதயாதிககு-போகடுகிற தரவயம தானுகையாலே உடையவனுயிருககிற ஈஶ்வரன பககலிலே போகடுகையாவது அவனதெனறிசைகையான படியால,பினனை யிசைநதால தான அவனதீனனுயத தானெனறு ஒரு ஸவதநதர னிலலாதபடியாலே பராயஶ்சிததாதிகாரியிலலை யெனறபடி ஆகையாலே யென றதுககு - 'அவனுடையவனுனபினபு'' எனற பூரவதரவாகயத்தோடே ஸஙகதி அரதததததவம இதுவானபினபு நீஙகளும இபபடியே செயயுஙகோ ளெனனும ஆஶயததாலே அருளிசசெயகிறுர - நீங்களும இதயாதி நீஙகளு மெனற ஸமுசசயம - ஸவதவேதாநுஸநதிக்கிற ஈஶ்வரனேடே "வீடுஇசைமின" எனறு இருபததுநாலாயிரத தில பாடம, "வீடுசெயமமின" எனறு இவவிடத்தில பாடம இததிருவாயமொழியில பரமேயம - பகவதாஶ்ரயணம, இபபாடடுககு பரமேயம - ஸகலேதரபரிதயாக பூரவகமாக பகவத்விஷயத்தில ஆதமஸமாபபணம முறறும வீடுமின, வீடுசெயதிதயாரபய கரமேண அநவய: (௬)

---

* 'மெழுககூட்டினுல்' எனறு ஒரு பாடமுணடு எனபது, அருமபதத்தா லேறபடும

இரண்டாம் பாட்டு.

மின்னின்நிலையில, மன்னுயிராக்கைகள்
என்னுமிடத்திறை, யுன்னுமின்நீரே

ஆ -(மின்னின்நிலை) சிரகாலவாஸிதமான விஷயங்களை விட முடியுமோ? என்னில், இவ்வாத்மஸம்பந்தியான ஶரீராதி பதார்த்த விஷயங்களினுடைய அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை நீங்களே ஆராய்ந்து உணருங்கோள், உணரவே எளிதாக விடலாம் என்கிறார்

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? என்னில், அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடுகை எளிது என்கிறார்

[மின்னின்நிலையில] மின்னுக்குள்ள நிலையு மிலலை யென்கிறது, அஸ்திரமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்திரங்களைப்போலே சிலநாள் செல்லுகிலும் செல்லு மென்றவாறு [மன்னுயிராக்கைகள்] ஆத்மாதான தனக்கு உபாதேயமாகக் கொண்டு விடேனென்று பற்றிக்கிடக்கிற தேஹங்கள் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும் 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஓராத்மாவே காமாநுகுணமாக அநேக தேஹங்களிலே நலிவுபடு மென்று தோற்றுகைக்காக [என்னுமிடத்து என்று தொடங்கி] என்னும் இஸ்தலத்தில் தோஷபரம்பரைபெல்லாம் அநுஸந்திக்கவேண்டுவதில்லை, தோஷத்தினுடைய ஏகதேஶாநுஸந்தாநத்தாலே விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும் [நீரே] தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கு பராபேக்ஷையில்லை, உங்களுக்கே அநுஸந்திக்கலாம்

ப —அநந்தரம், த்யாக்யநிதி ஸௌகர்யத்துக்காக த்யாஜ்யங்களுடைய நிலையாமையை அருளிச்செய்கிறார்

உயிர் ஆக்கம், மன் (தனக்கு அபிமதமாகச்) செறிந்த, ஆக்கைகள் பந்தகஶரீரங்கள், மின்னின் மின்னிலுங்காட்டில், நிலை இல் தோன்றியே மாய்க்கடவதான நிலையையும் உடையவல்லவா யிருக்கும், என்னுமிடத்து என்றுசொல்லும்படியாதலில், நீரே நீங்கள், இறை ஸ்வாமியை, உன்னுமின் மநநம்பண்ணுங்கோள் ''மன்னுயிராக்கைகள்'' என்று ஆத்மாவுக்கு மாறிமாறிவரு மாக்கைக ளென்றுமாம் ''இறையுன்னுமின்நீரே'' என்று ''நீரே நிலையாமையைச் சிறிது நிரூபியுங்கோள்'' என்றுஞ் சொல்லுவர், இது பூர்வோத்தரமான இரண்டுபாட்டிலுஞ் சொல்லுகிற பகவதாஶ்ரயண ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது

இ —இரண்டாம்பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? என்னில்,—அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடலா மென்கிறார்

[மின்னின்நிலையில] மின்னுக்குள்ள நிலையு மிலலை, ''[illegible]'' அது தோற்றி நசிக்கும், இது காலபத்திலே நசிக்கும், தோற்றினபோதே மாய்க்கடவதா யிருப்பதொரு வ்யவஸ்தை உண்டு அதுக்கு, இது சிலநாளிருக்கிலும் இருக்கும் அஸ்திரமென்று புத்தியில் [illegible] படவொட்டாது ஸ்திரமென்று விஶ்வஸிக்கப்பண்ணி நசிக்கும் [மன்னுயிராக்கைகள்]- உயிர் மன்னி விடேனென்று பற்றிக்கிடக்கிற ஶரீரங்கள், நித்யனான ஆத்மாவினுடைய ஶரீரங்க ளென்னவுமாம் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும், 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஓராத்மாவே காமாநுகுணமாக அநேக ஶரீரங்களிலே நலிவுபட்டுப்போருகிறா னென்று தோற்றுகைக்காக, ''பகிழலகொன்றேபோல'', ''வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநி'' என்றிக்கே, ஜாத்யேக

வசநமாகவுமாம [எனனுமிடகது] எனனும ஸதலததில, எனனும இவவாகயததிலே யெனன வுமாம, ஆனபினபு எனனவுமாம [இறையுனனுமின] இதினுடைய தோஷம எலலாட அறியவேணடா, ஏகதேசாநுஸநதாநததாலே விரகதி பிறககும [நீரே] 'நீ பாஷாநுஸநதாநக துககு ஶாஸதாம வேணடா, தோஷம பாதயக்ஷமாகையாலே உஙகளுககே தெரியும

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு ஹகவதவயதிரிகத விஷயஙகளை விட்டு ஸாவேஶவரனை எம்பெருமானபககலிலே ஆதமஸமாபபணம பண்ணப பாருஙகோ ளெனறா முதறபாட்டில, 'பகவத வயதிரிகத விஷயஙகளை விடச சொலலாநினறீா, அநாதிகாலம வாஸநைபணணிப போநதவறறை இபபோதாக விடபபோமோ?' எனன,—அவறறினுடைய தோஷதாஶநம பணணவே விடலா மெனகிறா, இதில

[மினனின நிலையில] மினனுபாதியும நிலையுடைததலல அலபமாய் அஸதிரமா யிருககுமிறே அது, இதுவும அஸதிரமாயிருககசசெயதேயும ஸதிரபுததியைப பிறபபித்து, அநாதத தோடே தலைககட்டுவிததுவிடும சநதநபராநதியாலே நாறறம குளிாததி மெனமைகளைககொணடு ஸர்பபததினமேலே கையை வைததுககொணடு கிடநது உறஙகாநினறால, ஒருதாாமிகன 'இது ஸாப பஙகிடாய' எனறு அறிவிததால, பினனை அதினினறும கைவாஙகியலலது நிறகவொணணாதிறே, அபபடியே இதரவிஷயஙகளிலே போகயதாபுததிபணணிப்போருகிற இவனுககு 'இது அலபம, அஸ்திரம' எனறு இதினுடைய தோஷதர்ஶநததைப பணணுவிககவே விடலாயிருககுமிறே [மன னுயிராககைகள] உயிர்மனனுகிற ஆககைக ளெனனுதல, நிதயமான ஆதமவஸது பரிகரஹிககிற தேஹஙக ளெனனுதல் திறநதுகிடநத வாசலகளதோறும நுழைநதுதிரியும பதாாததமபோலேயிறே இவன திரிவது, மகிழலகோனறேபோல மாறும பலயாககையிறே, ஓரலகுதானே காணிஸதாநததிலே நிறபது கோடிஸ்தாநத்திலே நிறபதாமிறே அபபடியே ஓராதமாதானே காமபேதததாலே தேவாதி தேஹபேதஙகளைப பரிகரஹிககுமிறே அனறியே, 'உயிா' எனகிற ஏகவசநம' ஜீவாநந்தயததுககு

இரணடாமபாட்டு - மின்னின் இதயாதி நீரே தயாஜயததைதயடைக விடுஙகோ ளெனறு சொலலி, அநநதரம அலபாஸதிரதவாதிதோஷஙகளைச சொலலுகிறதுககு பரயோஜநம ஸமஸாரிகளுககுபபிறநத ஶஙகை யைப பரிஹரிககை யெனகிறா - பகவநவயதிரிக்த இதயாதி

"எலலையேதுவமைசீககம" எனறு தமிழாசொனனபடியே பஞசமிககு அநேகாாதத முணடாகையாலே இவவிடததில உபமாாததே பஞசமி யெனகிறா - மின்னுபாதியும் இதயாதி நிலை - ஸவஹாவம நிலையுடைத தலலாமை எபபடி? எனன அல்பமாய் இதயாதி யதவா, மினனிறகாட்டிலெனறு அாததாநதரமாதல "மஹௌகவிஸ்ரீயதேஹ(ஸ)யொ ஜாயதே நாஸதி ச" இதயாதி மின தோறறி மறையும, அதுவு மிலலை இதுகெனறு வயாகயாநததில ஆததம போகயதாலபதை - அலபதையாவது யதவா, அலபமாய இதயாதிககு - அலபாஸதிரதவாதி தோஷமுணடா யிருககசசெயதேயும, ததபாகாஶகதவகுணமுணடிறே மின னுககு இதுககும அநதத தோஷமுணடாயிருககவும ததபாகாஶகதவரூபகுணமுமிலலை யெனறபடி தோஷதா ஶநமபண்ணினால விடலாமோ? எனன, சந்தந இதயாதி அநாதிகாலவாஸிதமான வஸதுககளினுடைய தோஷங களை தாஶிததால ஸுஶகமாக விடலா மெனறபடி இதுககு அவதாரிகையோடே சோததி உயிர்மன்னுசிற ஆக்கைகள் - ஆதமாவைபபறறி விடேனனிருககிற ஶரீரஙகள தவிதியாததத்துககு, மன்னுகை - காலத தோடே பொருநதுதல, நிதயமான வெனறபடி 'உயிா' எனறு ஏகவசநமாயிருகக 'ஆககைகள' எனகிற பஹு வசநம சேருமபடி யென? எனன, திறந்துகிடந்த இதயாதி நுழைந்து பரவேபிதத திரியுமபதார்ததம் - ஶவா ஓராதமாவே அநேகஶரீர பரிகரஹம பணணுமெனனுமதுககு பரமாணம மகிழலது இதயாதி மகிழலது - மகிழமவிரை உகதாாததததை உபர்தத பரமாணரூடமாகவி அருளிசசெயகிறா - ஓரலகுதானே இதயாதி அதாவது ஜ்யோதிஷிததுக்கள மகிழமவிரையை அலகாக வைதது எண்ணக கடவாகளிறே, அவாகளமூநது ற காணிஸதாநததிலே வைதது, பினனை பததுஸதாநததிலே வைதது நூறுஸதாநததிலே வைதது, கோடி ஸ்தாநத்திலே வைதது இபபடி வாககடவதிறே, அததைச சொனனபடி அதா "வடடதெநகவராபிதெ

உபலக்ஷணமாய், ஆத்மாக்கள் பரிக்ரஹிக்கிற ஶரீரங்களென்னவுமாம் [என்னுமிடத்து] ஹக வத்குணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதாயிற்று தோஷப்பரப்பு, இவ்விடையாட்டத்து என்றபடி [இறையுன்னுமின்] இதிலே அல்பத்தை ஆராயுங்கோள் [நீரே] இது தனக்கு ஒரு பரமாணுபேக்ஷையுமில்லை, ஸதாசாரியோபதேஶமும் வேண்டா (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீநும்தென்றிவை, வேர்முதல்மாய்த்து இறை
சேர்மினுயிர்க்கதன், நேர்நிறையில்லே

ஆ—(நீ) ஆத்மநாஶகரமான அஹங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸநமாகவிட்டு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுங்கோள், இவ்வாத்மாவுக்கு அதத்தோடொத்த சீரியது ஒன்றுமில்லையென்கிறார்

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், த்யாஜ்யத்தைச் சுருங்க உபதேசிக்கிறார்

[நீநும்தென்று] அநர்த்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்களைச் சொல்லுகிறது [இவை வேர்முதல் மாய்த்து] அஹங்கார மமகாரங்களுக்கான சொல்லாநின்றனவேயாகிலும், ஆசார்ய ஸ்வாபராசாயத்தாலும், ஶாஸ்த்ராப்யாஸத்தின் மிகுதியாலுமாக இவை அபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸிக்கை இவற்றினுடைய வேர்முதல் மாய்க்கையாவது ஸவாஸநமாக இவற்றை விட்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கை துஷ்கரமாகையால் இதுவே பொருளாகை உசிதம் [இறை என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுங்கோள், ஆத்மாவுக்கு அதத்தோடொக்கும் சீரியது இல்லை சீரியதாவது - ஹிதமும், ப்ரியமும்

ப—அநந்தரம், த்யாக்ப்ரகாரத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்

நீநும்தென்றிவை (ஆத்மாத்மீயங்களிலுண்டான) அஹங்காரமும் மமகாரமுமாகிற இவற்றை, வேர்முதல்மாய்த்து ருசிவாஸனைகளாகிற பக்கவேரோடே முதலறுத்து, இறை-ஸ்வாமியை, சேர்மின் சேருங்கோள், உயிர்க்கு ஆத்மாவுக்கு, அதன்நேர் அதத்தோடொத்த, நிறை இல்லை நிரப்பமில்லை

இ—மூன்றாம்பாட்டில், அநாதிகாலம் பற்றிப்போந்த விஷயங்களை விடும்போது பற்றின காலமெல்லாம் வேண்டாவோ தனித்தனியே விடுகைக்கு? என்னில்,—அது வேண்டா, எளிதாக விடலாமென்று த்யாஜ்யத்தை இரண்டாசாரத்தாலே சுருங்க உபதேசிக்கிறார்

வக்ஷ்யோ ஹ்யேஷ யோக்க்ஷணிகாஸ்ஸ்வணகொடிர்ஃ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் 'தேஹபேதங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமிறே'-அத்ர "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி" இத்யாதி த்ரஷ்டவ்யம் இறே இதி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தி விவக்ஷிதா ஶரீரூலத்தத்ருஷ்டாந்தேந தத்தத்ஸத்தாக பரமேஶ்வர அநபாயித்வம் ஸூச்யதே 'அன்றியே' என்கிற யோஜனையும் 'உயிர்மன்னுகிறவாக்கைகள்' என்கிற பதம்யோஜநாபேக்ஷம் யோஜநாத்வய மூலம் வக்கவ்யத்வாத்ஸம்ஸாரத்யஸ்ய அர்த்யயோஜநாயாம் நித்யகோதகஃ ப்ரயோஜநம் தேஹமாத்ரவிவேகஃ என்னுமிடத்து - என்னும் இவ்வாக்யத்திலே 'என்னுமிடம்' என்னு போதே தோஷபாஹுல்யம் ஸூசிதம் என்னுமிடத்திறையுன்னுமின்' என்றதால பலிதம் - பகவத்குணங்களை இத்யாதி இவ்விடையாட்டத்து - அஸம்நிவிஷயே, இதிலே அல்பத்தை யிதி - தாவகாத்ரோண விடலாமென்றபடி 'நீரே' என்கிற ஏவகாரார்த்தம் இதுதனக்கு இத்யாதி தோஷம் பாத்யக்ஷமாகையாலேயென்று கருத்து உயிர்மன்னுக்கைகள் மின்னின்நிலையில, என்னுமிடத்து நீரே இறையுன்னுமின் இத்யந்வயஃ (உ)

[நீர் நுமது] அநாத்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்களை 'நான், எனது' என்னும் ஆத்மத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கால் 'நீங்கள்' என்றும், 'உங்களது' என்றுமிறே சொல்லுவது அதாகிறது - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும், அஸ்வே ஸ்வத்வபுத்தியும் 'நான், என்னது' என்னில்லா வேமிறே "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: । அவித்யாதரு ஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்" என்று ஸம்ஸார பீஜத்தையும், "ஜ்ஞாநம் ஹ்யகாரணவைராக்ய ஸம்ஸாரஹேதுஜம்" என்று பரிஹாரத்தையும் சொல்லிற்றிறே [இறை சேர்முதலாயத்து] இவற்றை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி இது 'அக்ஷிநாஸிகேசங்கள்' போலே நஷ்டமான இவை நேராக விடும்போது ஸ்வதந்த்ரவிஷயத்தைப் பற்றி விடவேணும், அவனை பற்றும்போது இவற்றை விட்டல்லது பற்றவொண்ணாது, ஆகையாலே, இந்நேர்த்தாஸ்ரயகரஸ்நம் ஆனால், இதுக்குப் பொருளென்? என்னில்,— ஆசார்யஸேவையாலும் ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலும் இவை அபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸிக்கை இரண்டுவருக்கும் சேர நின்றால் ஒன்றிலே குட்டமிட்டுப் பெருங்காயத்தை வைத்தால் மற்றையது நிறக இது க்ரமத்தாலே உலர்ந்துபோமாபோலே இந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இவை ஸ்வகார்யம் செய்யமாட்டாது, "வீஜாந்யக்ந்யுபதக்தாநி" இத்யாதி ரக்ஷகன் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்க இவன் பக்கலிலே விலக்காமை யுண்டானால் விரோதி போகைக்குத் தட்டில்லை யென்கை [இறைசேர்மின்] - ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலேயிறே ஸம்ஸாரிக்கு பகவதாஸ்ரயணம் [உயிர்க்கு அதன் நேர்நிறையில்லே] ஆத்மாவுக்கு அதக்கொடொத்த சீரியதுஇல்லை பரமபதத்தில் ஹிதமாய உதாகத்தில் பரியமாயிருக்கும் நேர் ஒப்பு நிறை மிகுதி ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை யென்னவுமாம் "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம்"

ரடு —மூன்றாம்பாட்டு 'தோஷதர்ஸநம்பண்ணவே விடலா மென்றீர், காலம் அநாதி, மேல் அநந்தமாயிராநின்றது, பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிறே விடுகைக்கும்' என்ன, தயாஜ்யாம் ஸத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார், ஸம்ஸாரபீஜம் இன்னதென்றும், அதுக்கு பேஷஜம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்

[நீர் நுமது] அநாத்தகரமான அஹங்காரமமகாரங்கள் நான் என்னது என்னுமத்தைப் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கும்போது "நீர் நுமது" என்றிறே சொல்லுவது, நான் என்னது என்று தம்வாகக் காலே சொல்லமாட்டாரே, நாக்கு வேமென்று 'என்னுடைமை' என்னுமது, வேணுமாகில் தவிருகிறன், 'நான்' என்னுமது தவிரும்படி என்? என்னில்,—இவன் அஹமென்றால் ராவணாதிகள்

மூன்றாம்பாட்டு - நீர்நுமது அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியையும் பகவதாஸ்ரயணத்தையுஞ் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந தர்ஸிப்பிக்கிறார் - தோஷதர்ஸநம் இத்யாதி காலம் அநாதி அநாதிகாலார்ஜிதமானதை விடக்கூடாதிறே யென்று ஸங்கை, அநாதிகாலமாக ஆர்ஜித்ததாகையாலே விடுகைக்கு அத்தனை காலம் வேணு மென்கிறீரோ? ஆகில், அநந்தகாலமுண்டே யென்ன, அத்தைய நுவதித்து, உண்டென்கிறது மெய்யே, அதிற் குறையில்லை, அது விடுகைக்கே போருமத்தனை, ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலமெங்கே யென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - மேல் அநந்தமாய் இத்யாதி சுருங்க ஸங்க்ரஹமாகச் சுருங்க அருளிச்செய்தபடியைக் காட்டுகிறார் - ஸம்ஸாரபீஜம் இத்யாதி 'நீர்நுமது' என்கையாலே ஸம்ஸாரபீஜம் 'வேர்முதலாயத்து' என்கையாலே - பேஷஜம் அதுக்கு - ஸம்ஸாரத்துக்கு

நான், என்னது என்றன்றோ அஹங்கார மமகாரங்கள் இருப்பது? என்ன, நான் என்னது இத்யாதி பரிஹாராந்தரம்-நானென்னதென்று இத்யாதி வேம் தக்தமாம் இது கௌளாயாபிப்ராயம் ப்ராக்ருத ப்ராக்ருத விஷய மமகாரம் விடலாம், நானென்னுமது ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே அஹங்காரத்தை விடும்படி யென்? என்று ஸங்கிக்கிறார், என்னுடைமை இத்யாதி தவிரும்படியென்னென்னில்-நானென்னுமது அஹமர்த்தாநுபந்தியாகையாலே தவிரும்படி யென்? என்னி லென்றபடி பரிஹாரம் இவன் அஹமென்றால் இத்யாதி நானென்று

நான எனறுறபோலே பிறருடைய நானைத தவிாததுககொணடிறே யிருபபது, தேஹததில அஹம புததி பணணிபபோருமது தவிரவேணுமே! [இவை வோமுதலமாயதது] இவை வோமுதல மாயகைகயாவதேன? எனனில, இது அபுருஷாாததமெனனும பரதிபததியைச சொனனபடி இரணடு வருகஷம தனனிலே சோநினறால, ஒனறிலே தோனறததுப பெருங்காயததை வைககச சில நாள ஒனறுபோலே நினறு, பினனை படடுபபோகாநினறதிறே, அபபடியே அஹஙகார மமகாரஙகள தயாஜயமெனனும பரதிபததி யுணடாகத தனனடையே ஸமஸாரம அடியறறு நிறகும "அநாத்ம ந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதியா மதி: । அவித்யாதரு ஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்" (அநாதமனயாதமபுததிாயா அஸவேஸவமிதியாமதிঃ - அவிதயாதருஸமபூதிபீஜமேதததவி தாஸதிதம) எனறு ஸமஸாரபீஜமுஞ சொலலி, "அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸார பேஷஜம்" (அசயுதாஹநதவாஸமீதி ஸைவஸமஸாரபேஷஜம) எனறு பரிஹாரமுஞ சொல லிறறிறே, ரகஷகனுனவன அவஸரபரதீகஷகனாயிருககு, இவனபககலிலே விலககாமை யுணடானால விரோதி போகைக்குத தட்டில்லை யெனகை [இறைசோமின] அபராபத விஷயஙகளை விடடு வகுத்த சேஷியானவனைப் பறறப் பாருஙகோள "சோமின" எனகிறானாகாணும, கெடுமரககலம கரைசோநதாறபோலே யிருககையாலே ஸமஸாரிககு ஸவதஸமாஸரயணம [உயிாககததனோநிறை யிலலே] இததோடொதத சீரியதிலலையெனனுதல, நேரெனறு ஒபபாய, நிறையெனறு மிகுதி யாய, உயிாககு இததோடொததததும மிககது மிலலை யெனறுமாம பரதமததில *(ஔஷதமபோலே ஸமஸாரிகளுககு ஸவதஸமபநதம) ஹிதமுமாய, உதாககததில பரியமுமாயிருககும நிதயமாய ஜஞாநாநநதலக்ஷணமான வஸ்துவுககு இததோடொககுஞ சீரியதிலலை, "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நா

பேரலே-ஸவதநதரோஹ மெனறுறபோலே பிறருடைய ஈஸ்வரனுடைய "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" "பிறானனபொருள" எனனககடவதிறே ஆக, இததால 'ஸத்வநிஷ்டஸ்ய ஸதோஷாய ஸ்வாதந்த்ர்ய... அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்... ஸம்ஸ்வைரவா ஸாத்விகஸ்ய க்ஷண:' எனகிறபடியே தேஹாதமாபிமான ஸவாதநதாயாபிமானரூப தவிவிதாஹஙகாரநிவருததி வேணு மெனறபடி இவை வேர்முதல்மாய்த்தது-இவறறை ருசிபரகருதிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பககவேரோடும் மாய்த்து 'வோ, முதல' எனகிற இரடடிபபாலே ஸவாஸந நிவருததியைச சொலலுகிறது பரிபததிமாதரம போருமோ? எனன,இரணடுவருஷம் இதயாதி தாாஷடாநதி கததில அஹஙகாரமமகாரஙகள ஒருவருஷம, ஆதமா ஒருவருஷ மெனறு கணடுகொளவது அவதாரிகைககுச சேர பரமாணதவயம அநாதமநி இதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ஷஷ்டேம்ஸே காணடிகயமபரதி கேசித்வஜோக்தமிதம 'அநாத்மநி தேஹே யா ஆத்மபுத்தி:, அஸ்வே ஸ்வமிதியா மதி:, யா மதி: ஏதத் த்விதா ஸ்திதம் அவித்யாதரு ஸம்பூதிபீஜம்' அவித்யாவித்யாந்யமானகாமம காமமாகிற வருகஷததினுடைய உதபததிககு விதையாயிருககு மெனறபடி "நவ்யாவய தீக்ஷ்ணது:" எனறததைப பறற, ரகஷகனை எனறது "தவாஸ்மி" எனறததைபபறற, விலக்காமை எனறது 'நீராடுமது' இதயாரபய 'சோமின' இதயக தஸய பாவமாஹ - அபராபத இதயாதி பறறுமின எனனுதே 'சோமின' எனறதுககு பாவம - சேர்மின் என்கிறார் இதயாதி கெடுமரககலம - கெடுமரககலததிலுளளார கரைசோநதாறபோலே யெனறபடி, இததால, மரககலததை ஆலமபநமாகக கொண்டன்றே, வாயுவஸாத கரைசேருகிறது, அபபடி விஷ்ணுபோதமான ஈஸ்வரன கருபாவானுயககொணடு கடததி மெனறபடி மரக்கலம்-ஓடம இததோடொதத இதயாதி நேரெனறு-ஒபபாய, நிறையென்றத்தாலே சீர்மையாய், விலக்ஷணமான ஆதமவஸதுவுககு இததோடொதத சீரியதிலலை யெனறபடி ஆதததவயபலிதம - பரதமததில் இதயாதி இததால "விஷயேஷு யஸ்ய யோகாத்ம்ஸ்து ச தேஷாமேவாவ த்விஷிவத் ஸம்ராஜஸம்ஸ்ப்ருஹ:" எனகிற விஷயஙகளை வயா வாததிககிறது உதாக்கததில் உததாகாலததிலே முகதின ஆததததிலே நோக்காக 'உயிாககு' எனற பததுககு வாஸனை - நிதயமாய் இதயாதி விபூஹாவலோகநயாயேந, "மரக்கலமகரைசோநதாறபோலே

* குண்டலிதகாகதம - சில ஸ்ரீகோசஙகளில இலலை

ஊரம்'' (ஸமஸாராணவமக்நாநாம) இத்யாதி ''விஷ்ணுவொதம்''(விஷ்ணுபோதம) இக்கரை யும அக்கரையும ஒன்றுயநின்று அவ்வருக்கு கடத்தும ஓடம (ங)

நான்காம் பாட்டு.

இல்லதுமுள்ளதும, அல்லதவனுரு
எல்லையிலாநலம, * புலகுபற்றறறே

ஆ — (இல்லதும) த்யாஜ்யமாகச சொல்லப்படுகிற பாகருந விஷயங்களிற காட்டில ஸமாஸ்ரயணீயமாகச் சொல்லப்படுகிற விஷயம நன்று யிருக்கிலன்றே இக்தைவிட்டு அதனை பற்றலாவ தென்னில,—ஹேயப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா இந்தச சேதநாசேதநங்களிற காட்டில அத்யந்த விலக்ஷண ஸ்வரூபனாய், ஸ்வாபாவிக கல்யாணகுண விசிஷ்டனுமாகையாலே நிரவதிக போக்ய பூதனுமாயிறறு இவன இருப்பது, ஆகலால, இந்த ஹேயமான விஷயங்களில ஸங்கத்தைவிட்டு அவனைப புலகு என்கிறார்

ஒ — நாலாமபாட்டில, பற்றப்படுகிற விஷயத்தின நன்மை சொல்லுகிறார்

[இல்லதென்று தொடங்கி] ஏகரூபமல்லாமையாலே இல்லை யென்னலாம்படி இருக்கிற அசேதநத்தின தன்மையும, ஏகரூபமாகையாலே உண்டென்னலாம்படியிருக்கிற சேதநாபடியு மன்றிக்கே யிருக்கும அவனஸவரூபம, அவன ஸவரூபந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில,—[எல்லையில என்று தொடங்கி] அஸங்க்யேய கல்யாண குணங்களை யுடைத்தாயிருக்கும, புறம்புள்ள ஸங்கத்தை விட்டு அவனை ஆஸ்ரயி 'புலகு' என்கையாலே, ஆஸ்ரயணம இனிதென்று கருத்து

ப — அநந்தரம, இப்படி த்யாகபூர்வகமாக பஜநீயமான வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

இல்லதும உள்ளதும (ஸவரூப பரிணாமத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்திகவ மில்லாமை யாலே அஸத்ய ஶப்த வாச்யமாயும ஏகரூபத்வத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்தித்வத்தை யுடைத் தாகையாலே ஸத்யஶப்த வாச்யமாயுமுள்ள) அசித்தினுடையவும சித்தினுடையவும்படி, அல்லது அன்றியே, அவனஉரு - அவனுடைய ஸவரூபமானது, எல்லைஇல அபரிச்சிந்நமான, அந்நலம கீழ்ச்சொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக உடைத்தாயிருக்கும, பற்றறறுப புலனு (அதனை, இதர விஷயங்களில) பற்றற்று ஸ்நேஹயுக்தமாகச் செறி

புலனுதலாவது ஸஸ்நேஹமான செறிவாகையாலே பஜநத்தினுடைய அத்யாதர பரியதவஞ் சொல்லுகிறது 'புலகு' என்றுஞ் சொல்லுவர் கீழ் மூன்று பாட்டிலும பன்மை யாலே உபதேஶித்து இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஒருமையாலே உபதேஶிக்கிறது த்யாஜ்யங்கள பரஸ்பர விருத்தங்களாய்க்கொண்டு பலவாதலாலும, ஸத்த்வாதி குண பேதத்தாலே ருசயாதி விஶிஷ்டரான அதிகாரிகள ஒன்றேடொன்று ஒவ்வாத புத்திபேதத்தை யுடைய ராகையாலும, இதர த்யாகத்தில பன்மையாலே உபதேஶிக்கவேணும, ஐகவத்பஜநத்தில புகத்யைக்யத்தாலும், புருஷார்த்தைக்யத்தாலும், அதிகாரைக்யமுண்டாகையாலே ஒருமையாலே உபதேஶிக்கலாம

யிருக்கை' என்னுமதக்கு ப்ரமாணம ஸம்ஸார இத்யாதி ''ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் ! விஷ்ணுபோதம் விநாநாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்'' இதி ஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ''விஷ்ணுபோதம்'' என்கிற தாதவார்த்தம - இக்கரையும இத்யாதி க்ரமேண அந்வய: (ர)

* புலனுஎன்று பன்னீராயிரப்படிக்கு முதறபாடம

இ —நாலாமபாட்டில, பறறுகிற விஷய ததின நனமை சொலலுகிறா

[இலலது முளளது மலல வனுரு] ஙமபயமான அசேதநததின ஸவரூபமும, ஙக ரூபனுன சேதநனபடியு மனறிககே யிருககும அவனஸவருபம, இலலதெனறது - துசசதவ மிதயாதவஙகளைச சொலலுகிறதனறு ஙமவஸததையைச சொலலுகிறது உளளதெனறு அஸ திதவமாதரததைச சொலலுகிறதனறு, நிதயததையைச சொலலுகிறது [எலலையிலநலம] - அவன ஸவருப மிருககுமபடிதா னெனனெ எனனில, அஸஙகயேய கலயாண குணஙகளையுடைத தாயிருககும எலலையிலலாத அநநலததை யுடைததெனறுதல, எலலையிலலாத அநநல மென றுதல [புலகு] - ஆமராயி அபிமத விஷயததை அணைததாறபோலே ஆமரயணநதான இனிதா யிருககையாலே 'புலகு' எனகிறா [பறறறறே] பாகருதிபராகருதஙகளில ஸங சததை விட்டு

ரு —நாலாமபாட்டு விடுகிறவைபோலே அபோகயமுமாய, ஸதோஷமுமா யிரா தேனறு பறறபபடுகிற விஷயததினுடைய போகயததையை அருளிசசெயகிறா

[இலலதும] பரமாணயோகய மலலாமையால வரும துசசதவததைப பறறவாதல, பரதீதிமாதரமாய ஙுாயயோகயமான மிதயாதவததைப்பறறவாதல "இலலது" எனகிறதனறு, விநாஶிதவததைப்பறறச சொலலுகிறது [உளளதும] இலலாதான வஸ்துவில வயாவருததியைப பறற "உளளது" எனகிறது, "யதஸதியநநாஸதி" (யதஸதியநநாஸதி) எனறும, "ஸசசாநருதஞச" (ஸதயஞசாநருதஞச) எனறு சொல்லககடவதிறே சிதசிததுககளை

பா —தைத்திரீயகே [ரு-ரு] "ஸதயஞசாநருதஞச ஸதயமேவச" -ஙஸ்ராதி அஷ்டாநி நாஸ்தயநருதமஸ்த ந தாஸ்ஙவியாகவரா பரயாஙகா, ஙவி தா விநா ஶிஙவரா தாஸ்ஙவம் ஹி பராணஙஸ்ஙஸ்தாநமஙகும் வாயோவி யதோஸகா ராதிஸ்ஙஸ்திதயா யதஸதயாவஙஸ்ம் தஸய கதோஸகாராதி ஸஙஸ்திதயா நாஸதயாவ ஙஸ்: ந தா காராஹரெநாஹம்தஸய காராஹரெ வரிணாரோதிநா நாஸதயாவ ஙஸ்:, தஸயகாரஹெதெந விரோயாஹாவாஸ ஙதோநயயாஙதி ஹாஷயகாரெ ரஸயாயெதிஹிதஃ

நாலாமபாட்டு - இலலதும இதயாதி விடுகிறவை சிதசிததுகள அபோகயதவ ஸதோஷத வஙகள அசிதவ ஙதுவிலே, ஸதோஷதவமாதரம சிதவஸதுவிலே, ஜஙாஙகத லகஷணததவேக போகயதவாத தஸய ஸதோஷத்வம் - நரகாவஹதவாதி

ஶஶவிஷாணமெனகிற ஶூநயவாதியையும ஶுததிகாரஜதமெனகிற மாயாவாதியையும போலே இலலை யெனகிற தலல வெனகிறா - பரமாணயோக்யம் இதயாதி "பராணஸ்ஙஸ்தாநமஙகும் தாஸ்ஙவம் பரதிதகெஙஸதி ஙாயயொதயவம் - ஙியாகவதிஙிஸநஙய ஙுஷிவக்ஷிதய" இல்லாதான வஸ்துவில் - அநிதயமான வஸதுவில வ்யாவருததியைபபற்ற அவிநாஶிதவததைபபறற ஙது அஸதிதவமாதர மலலமபய எனறபடி அபபடி அசிததை அஸதயபதவாசயமாகவும, சிததை ஸத்யபத வாசயமாகவுஞ சொனனவிட முணடோ? எனன, யதஸதி இதயாதி "ஜயோதீமஷிவிஷ்ணுஹுவநாநி விஷ்ணுவநாநிவிஷ்ணு மிஶ்ரயொதிஶமு । நநயஸ்ஙரூஸவஙவஙயமயதஸதியநநாஸதி வவிஷ்ணு" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்வீதீயேமஶெ தைத்திரியகே "ஸதயஞசாநருதஞச ஸதயமேவச"-அஸதிஶபதவாசயமான ஆதமவாதகம யாதொனறு உணடு,நாஸதிஶபதவாசயமான அசிததவம யாதொனறு உணடு, ஙவமுமததகீ மெனறபடி புவநாதி யெனற விடம-காரயாவஸத்தை ஸதயஞ்ச இதயாதி-

அனறியே, ஆதமாவுககு இருப்பிடமான ஶரீரததினபடியும அததை இருப்பிடமாக வுடைய ஆதம வினபடியு மல்ல வேணடிமாம [அலலது அவனுரு] நமஸவரமா யிருககிற அசிததினபடியுமனறு அசிதஸமஸாககததாலே "ஸஹஸ்ஸவீ, ஸஹஸ்ஷீவீ" எனகிற சேதநனபடியுமனறு, அவன ஸவரூபம ஆனால, எங்ஙனேயிருககும? எனனில,—[எலலையிலநலம] "ஆநநதமய:" (ஆநந மய:) எனறும, "உணாமுழுநலம" எனறும, "ஒடியாவினபப்பெருமையோன" எனறும, "சுடர் ஞானவினபம" எனறும, "ஸமஸ்த கல்யாண குணாதமகோஸெள" (ஸமஸத கலயாண குணாதமகோ ஸெள) எனறுஞ சொலலலாமபடி யிருககும [புலகு] அங்கநாபரிஷவங்கமபோலே போகருபமா யிருககுமிறே, குணஜ்ஞாநமுடையவனுகது குணாதிகவிஷயாநுபவம [பற்றறறே] அதுசெய்யுமிடத்தில இருகரையனுகையன்றிககே, புறம்புள்ள பற்று அற்றே புலகு பற்றிலாபற் நினருனிறே அவன, ஆகையாலே, பற்றறமறே புல்கவேணும (ச

ஐந்தாம் பாட்டு.

அறறதுபறறெனில, உறறதுவீடுயிர
செறறதுமனனுறில, அறறிறைபறறே

ஆ—(அறறது) விஷயததில ஸங்கததை விடுமளவில பாகருதிவிநிர்முகதமாய ஸவருபமாயிருநத ஆதமா தோனறும, அதிலகப்படாதே பகவசசேஷைககாரஸமான உன னுடைய ஸவரூபததைப பெறறு நிலைநிறக வேணடியிருககில, முககியே விஷய ஸங்கததை விடுமபோதே எமபெருமானைப பறறி விடுவது எனகிறார

ஸதயஶபதவாசயமான ஆதமவாககமும, அநருதஶபதவாசயமான அசிததும, ஸதயஶபதவாசயனான ஈஶவர யிறறு தவிதீயாததததுககு இலலாதது முளளானது மெனறபடி. இல்லேதுறு-கருஹம உளளானது-ஆதம இவை இரணடையுமபறற பகவதஸவரூபம வயாவருததமாயிருககும பாகாரததை விஶதமாக அருளிசசெயகிறா நஸ்வாமாயிருக்கிற இதயாதி பூரவயோஜனையிலநஶவாமாயெனகிறஇது ஶபதஸாமாநதயலபயம அசிதஸமஸர் கததாலே யெனகிற இது ஆததஸாமாததயலபயம தவிதீயயோஜனையில மாறுடியிருககும அதாவது ஶரீர துககு நஶவரதவம ஆதத ஸாமாததயலபயம, ஆதமாவுககு அசிதஸமஸாககம ஶபதஸாமாததயலபய மெனறபடி அவனுரு - அவனுடைய ஸவரூபம எல்லையிலநலம் - அபரிசசிநனமாகக கீழசசொனன ஆநநததததை வடிவா வுடைத்தாயிருக்குமென்று ஶபதாத்தம ஒடியா இதயாதி நஶியாத ஆநநதம யிக்கிருககிறவன சுடர் இ யாதி - கல்யாணகுணோஜ்ஜ்வலமான ஜ்ஞாநாநநதலக்ஷணஸவரூபததை யுடையவனே ஸமஸதகலயாணதவ குண: - ஸ்வபாவோயஸய வெனகிற ஹாவ்ஹீதாந நிததேஶபரமான ஆததம இவவிடததுககு விவக்ஷித பறறெனனுதே 'புலகு' எனறதுக்கு ஹாவம - அங்கநா இதயாதி புல்குதலாவது - ஸநேஹயுகதஸமஶ்லே ஷம 'குணாதிகவிஷயாநுபவம' எனகையாலே நலமெனறு - குணங்களையுடைத தெனனவுமாம கீழமூனறு பாட்டாலும தருதீயாதயாயததில ஸமஸாரதோஷ பரதிபாதக பாதமபாதாாததம சொலலிறறு, இபபாட்டி கலயாணகுண விஶிஷ்ட பரஹ்மபரதிபாதக தவிதீயதருதீய பாதாாததஞ சொலலுகிறது, 'நஸ்ஸ்நதெகாவ வரவஸ்ரு'' இதயாதய நுஸநதேயம 'பறறறறே'' எனகிற ஏவகாரததுக்கு ஆததம - அதுசெய்யுமிடநதி இதயாதி உபாயாநதா ஸமஸாககமறறு எனறு ஆததாநதா விவக்ஷா பரமாணம - பற்றிலார் இதயாதி ஸதுமுளளதுமல்லதவனுரு, எலலையிலநலம், பற்றற்றே புல்கு இதயநவய: சிதசித்தின்படியனறியே அவனு டைய ஸவரூபமானது அபரிசசிநனமாகக கீழசசொனன ஆநநதததை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும், அதன இதரவிஷயங்களிற் பற்றற்று ஆஶ்ரயியுங்கோளிதயாதா: தைததிரீயகே "ஆநநதஹ்ரு ஆநநநதமய "ஸமஸ்தகல்யாணகுண" இதயாதி பூரவமேவ விவ்ருதம

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[அற்றது என்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அறுங்காட்டில் ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. [செற்றது என்று தொடங்கி] - அந்தப் புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து நிரதிஶய புருஷார்த்தமான ஭கவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் ஆஶ்ரயிக்கும்போது உன்னை எம்பெருமானுக்கே ஶேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஶ்ரயிப்பது.

ப.—அநந்தரம், பஜநீயனுடைய அதிஶயிதபுருஷார்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பற்று - (புறம்புள்ள) பற்று, அற்றதெனில் - அற்றதென்றபோதே, உயிர் - உயிரானது, வீடு - மோக்ஷத்தை, உற்றது - உற்றதாம்; அது - அந்த ஆத்மப்ராப்திமோக்ஷத்தை, செற்று - செறுத்து, மன்னுறில் - நிலைநிற்கும்படி (஭கவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்) பார்க்கில், அற்று - இதர ஸங்கத்தையறுத்து, இறை - ஈஶ்வரனை, பற்று - ஆஶ்ரயி.

பற்றற்றதென்னில் உயிர் வீட்டையுற்றதென்று ஸாமாந்யத்தாலே சொல்லி அந்தப் பற்றைச் செற்று நித்யபுருஷார்த்தத்தைக் கிட்டில் அறுதியுடையையாய் இறையை ஆஶ்ரயி என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஭கவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு அந்தராயபரிஹாரஞ் சொல்லுகிறது.

[அற்றதுபற்றெனில்] - பற்று அற்றதென்னில்; இதர விஷயங்களில் பற்றற்றமாத்ரத்திலே ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. அநித்யமாய் ஜடமான அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அற்றவாறே நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஆத்மா தன்பக்கலிலே கால்தாழப்பண்ணும்; நிஶ்சிதம். [செற்றது] - அத்தை ஜயித்து, அத்தை முகம்சிதறப் புடைத்து. [மன்னுறில்] - நிரதிஶயமான ஭கவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில். [அற்றிறை பற்றே] - இதர விஷயங்களில் தொற்றற்று ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்று என்னுதல்; ஆஶ்ரயிக்கும்போதே உன்னை ஭கவச்சேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஶ்ரயி யென்னவுமாம். அன்றிக்கே, விபக்தியை மாறுடி, இறையைப்பற்றி அத்தை அறுங்கோ ளென்னவுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; "இந்த்ரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஐஶ்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டானஇந்த்ரபதத்திற் கண்வையான்; ஆத்மாநுபவத்தைஆசைப்படுமவன் ஐஶ்வர்யாதிகளிற் கண்வையான்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் நித்யமங்கள விக்ரஹ

அஞ்சாம்பாட்டு - அற்றது இத்யாதி. 'செற்றதுமன்னுறில்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி. நித்ய புருஷார்த்தமான ஆத்மாநுபவத்தை அந்தராய மென்கிறதென்? என்ன, பகவத்ப்ராப்திரூப அதிஶயிதபுருஷார்த்தாபேக்ஷயா ந்யூநமாகையாலே அந்தராயத்வங் கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரபதத்தை இத்யாதி. உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியாதொழிகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதேகொள் என்றபடி. அத்தை அபேக்ஷியாமலிருக்கையே பரிஹார மென்று கருத்து. பற்றுமவன் - பாரப்யதயா பற்றினவன். இவையித்தனையிலும் கண்வையா னென்ற விடத்திலே - " [illegible] " இத்யாதியும், " [illegible] "

யுக்தனுயிருக்குமவனைப பற்றுமவன இவையித்தனையிலும சண்வையான, ஆக, இங்ஙனவரும அந்தராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார

[அற்றதுபற்றெனில] பரகருதிபராகருதங்களிலுண்டான பற்று அற்றதென்னுமளவிலே [உற்றது வீடுஉயிர] ஆத்மா மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது விலக்ஷணஜ்ஞானத்தையும ஸ்வரூபத்தையுமுடைய வஸ்துவுக்குத் திரோதானத்தைப பண்ணுகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கமிறே, யோகாப்யாஸத்தாலே கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம ப்ரகாசிக்கும, அது நித்யமாய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமா யிருக்கையாலே ‘இதுதன்னையே அநுபவிக்க அமையாதோ?’ என்று தனபக்கலிலே கால தாழப்பண்ணும [செற்றது] அத்தைச்செற்று, அத்தை முகமசிதறப புடைத்து [மன்னுறில] மன்னவுறில தன்னைப்பற்றினால ‘இன்னமும அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அநுபவ முண்டு’ என்று இருக்கவேண்டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப பற்றப பார்க்கில [அற்றிறைபற்றே] ஆஸ்ரயண காலத்திலே அவனுக்கேயென்று அத்யவஸித்து, சேஷியான அவனைப பற்றப்பாருங்கோள அன்றியே, விபக்தியைமாறுடி, இறையைப்பற்றி இத்தை யறப்பா ரென்னுதல * “மாறபால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையார்தோளகைவிட்டு” என்னுமாபோலே (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

பற்றிலனீசனும, முற்றவுமநின்றனன
பற்றிலையாயஅவன, முற்றிலடங்கே

ஜைஜைத்ய ஷைவேஷு தாஷிகாஷைஷம்” இத்யாதி ச அநுஸந்தேயம இரிஙன்வரும் - ஏவம்பராகாரேண வரும் அந்தராயம் - கைவல்யம

பற்று அற்றதெனில உயிர வீடுற்றது இத்யந்வய: ஸபதார்த்தம - ஆத்மா இத்யாதி மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது - ப்ராபிக்க ஒருப்படும, இச்சிக்குமென்றபடி இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராபித்ததென்று ஆத்தமானால அத்தை முகஞ்சிதறப்புடைக்கை கூடாதிறே ‘அத்தைச்செற்று’ என்கைக்கு - தனபக்கலிலே துவக்க வல்ல வைலக்ஷண்யம ஆத்மாவுக்கு உண்டோ? என்ன விலக்ஷணஜ்ஞாநதையும் இத்யாதி கழிந்தவாறே - திரோதானம கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம ப்ரகாசிக்கும - ஸ்வரூபம போக்யமாக ப்ரகாசிக்கும ஏவம்பூதமான ஆத்மாநுபவம பகவதநுபவத்துக்கு அந்தராயமாம ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார - அது நித்யமாய் இத்யாதி கால் தாழப்பண்ணும் - தனபக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளும ‘ஸேவ்யம அநித்யம’ என்கிற பக்ஷவ்யாவருத்தயர்த்தமாக, மன்னுறில என்றதுக்கு - நித்யபுருஷார்த்தத்தைப ப்ராபிக்க வேண்டி லென்னுதே, பொருந்தவுறில என்று அர்த்தம அருளிச்செய்கிறார - சரீசுபப்பற்றில் இத்யாதி மன்னவுறில் - பொருந்தவுறில, நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப பற்றப்பார்க்கி லென்றபடி ஸ்வாநுபவமேயமையுமென்றிருக்கிற கேவலனுக்கும் வேறேயொன்றிலே அபேக்ஷை பிறக்குமோ? என்ன, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமைசெய்து அநந்தாள்ளார்கள இருக்கிறபடியைக் கேட்டு இவனுக்கும அபேக்ஷை பிறக்கும, பிறந்தாலும தத்காரயயத்தாலே ஈஸ்வரன அத்தையே அநுபவிப்பிக்கு மென்றபடி நிலைநின்ற - அபரிச்சேத்யமாகையாலே மேன்மேலெனப புருஷார்த்தங்களில ருசி பிறவாதபடி நிலைநின்ற இறை - சேஷியானவனை முதலின ஆர்த்ததில, அற்று அநுதிராது, தவிதியார்த்ததில, இறையைப்பற்றி அறு என்றபடியாய, அறப்பாரென்றபடி விபக்தியை மாறுடி - ‘அற்று’ என்கிற ல்யப்பை ‘பற்று’ என்கிறதிலேயும, ‘பற்று’ என்றதில விகுதியை ‘அற்று’ என்கிறதிலேயும மாறுடி ஆக, பற்றியறு என்றபடி பற்றி ப்ராப்யத்யாபற்றி இத்தை - கைவல்யத்தை பகவத்விஷயப்ரீதியால இதர விஷயப்ரீதி நிவருத்திக்கு த்ருஷ்டாந்தம - மாறபால இத்யாதி ஸர்வேஸ்வரனபக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாக ஸ்தரீகள தோளோடு அணைகையில ஆசையைவிட்டு மங்கையார்தோள கைவிடுகையாவது - ஸம்ஸார நிவருத்தி யென்றும ஒருயோஜனை யுண்டென்று திருவுள்ளம “பற்றற்றதெனில் உயிர வீடுற்றது அது செற்று மன்னுறில, அற்றிறைபற்று இதிவா, இறையைப்பற்றி அறு இதிவா அந்வய: (௫)

* மூன்றாந்திருவந்தாதி - கச

ஆ —(பற்றிலன்) எம்பெருமானை நாம் பற்றினால் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்குமோ? அவன் ஸர்வேஶ்வரனல்லனோ? என்னில்,—ஸர்வேஶ்வரனே யாகிலும் ஆஶ்ரிதரெல்லாபக்கலிலும் ஒக்க ஸ்நேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கும், ஆதலால், நீயும் அவன்பக்கலிலே ஸ்நேஹஸ்வபாவனாய அவனுடைய ஸர்வஶேஷ வ்ருத்தியிலும் புகு என்கிறார்

ஒ —ஆறும்படியில், விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளையுடைய ஈஶ்வரன் அவிலக்ஷணராய இன்றுவந்த அபூர்விகர்களை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்,—

நித்யஸூரிகள்பக்கல் அவன் ஸங்கத்தைத் தவிர்ந்து இன்று ஆஶ்ரயித்தவர்களையே ப்ராப்தாதிகளாகக் கொண்டிருப்பானொருவன் ஆனபின்பு, நீயும் அப்படியே புறம்புள்ள ஸங்கத்தையற்று அவனையே ப்ராப்யபோக்யாதிகளெல்லாமாகக் கொண்டு பற்று நிரபேக்ஷனான ஈஶ்வரன் க்ஷுத்ரரான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்,—அங்ஙனேயிருந்தானேயாகிலும் ஸங்கஸ்வபாவனாய ஆஶ்ரிதரெல்லாபக்கலிலும் ஒக்க ஸங்கித்திருக்கும், நீயும் ஸங்கஸ்வபாவனாய, அவனுடைய ஸர்வஶேஷ வ்ருத்தியிலும் அதிகரி யென்றுமாம்

ப —அநந்தரம், ஜீவனுடைய ஸர்வஸமர்ப்பணத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஈசனும் ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும், பற்றிலன் (பூர்வாஶ்ரிதரான மஹர்ஷி பரிஜநாதிகளில்) ஸங்கமற்று, முற்றவும் (அபூர்வாஶ்ரிதரான நம்பக்கலிலே) தாரகத்வ போஷகத்வ போக்யத்வாதிகளெல்லாமாக, நின்றனன் நிலை நின்றான், பற்றிலையாய் (நீயும்) ஸாம்ஸாரிக ஸங்கத்தைவிட்டு, அவன் முற்றில் - அவனுடைய (தாரகத்வாதி) ஸமஸ்தஸ்வபாவங்களிலும், அடங்கு அநுதாபப்படாதே, ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல் ஸங்கத்திலே உள்ளே "ஸஹோஷ்ஸம்ப்ரத்யதே" என்று ஆஶ்ரயணீயத்வத்தில் தாரதம்யமற்று நின்றான், நீயும் அவன்பக்கலில் ஸங்கத்திலே நிலையுடையையாய அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூத்யாதி ஸமஸ்த பரகாராநுபவத்திலே அநுதாபப்படு என்னவுமாம்

இ —ஆறும்படியில், நாம் புறம்பானவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றினால் அவன் ஸர்வேஶ்வரனன்றோ? நமக்கு முகந்தருமோ? என்னில்,—ஈஶ்வரத்வம் வந்தேறி யென்னும்படி ஸங்கஸ்வபாவனாயென்கிறார்

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம், அதனை வாஸஸ்தானமாக வுடையவன் [பற்றிலன்] பற்றிலான், பற்றிலேயுள்ளான் என்னவுமாம், ஸங்கஸ்வபாவ னென்றபடி [ஈசனும்] - ஈஶ்வரனும் ஈஶ்வரத்வத்தைத் தவிர்க்கவொண்ணாமையாலே கிடக்குமத்தனை, இஸ்ஸங்கம் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது, பயப்படுகைக்கு உடலன்று, "வ்யவஸாயவுராளேநாயள" [முற்றவும் நின்றனன்] "ஸஹோஷ்ஸம் ஸம்ப்ரத்யதே" என்கிறபடியே ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸாவஸமானனாயிருக்கை [பற்றிலையாய்] நீயும் அவன்பக்கலிலே ஸங்கஸ்வபாவனாய [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனுடைய எல்லாமுற்றிலும் அடங்கு, எல்லா ஶேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வயி அதவா, நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஶ்ரயித்தாம் ஒருதலையானால் நித்யஸூரிகள்பக்கல் ஸங்கத்தைவிட்டு நம்மையே தாரகாதிகளாக நினைத்திருப்பானொருவ னென்கிறது [ஈசனும்பற்றிலன்] நித்யஸூரிகளையுடையனாயிருந்தானேயாகிலும் இன்று ஆஶ்ரயித்த நாம் ஒருதலையானால், அவர்கள்பக்கல் ஸங்கத்தையுடையனல்லன், "க்ஷயிஷ்ணுஸ்தோபமே" இத்யாதி [முற்றவும் நின்றனன்] - நாமே தனக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாக நினைத்திருக்கும் [பற்றிலையாய்] நீயும் புறம்புள்ள ஸங்கத்தைத் தவிர்ந்து, ஸ்ம்ஸ்காரமான நித்யஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டு என்கிறது, அவன் தனக்கு நித்யபோக்யமான

நித்யவிபூதியில் ஸங்கத்தையன்றோ விடுகிறது [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனுடைய எல்லா வற்றிலும் அடங்கு அவனே யாதாரங்களும் ஸர்வவித பந்துவும் எல்லாமாகப் பற்று, "மாதா பிதா ப்ராதா", "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்", "சேலேய்கண்ணியர்" "வனகேசவனையாசாய" இது பட்டர் நிர்வாஹம்

ஈடு —ஆரும்பாட்டு பற்றமிட்டத்தில் வரும் அந்தராயப்பரிஹாரஞ் சொன்னார் கீழ், நீர் பரிஹாரஞ் சொல்லுகைக்கு அவர்பத ஸமஸ்தகாமனுய சேஷியா யிருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் கைப்புகுந்தானோ? என்ன, அவன்பக்கல் திருத்தவேண்டுவதொன்றில்லை, அவன் ஸங்கஸவ்ஸாவ னென்கிறார்

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம் அத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவன் பற்றிலானென்னுமத்தை 'பற்றிலன்' என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது 'இன்னன் இங்கு உண்டோ?' என்றால், 'இங்கில்லை அவன், அகத்திலான்' என்னக்கடவதிறே [ஈசனும்] ஈஶ்வரத்வம் கழற்ற வொண்ணாமையாலே கிடக்குமித்தனை இஸ்ஸங்கம் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது பயப்படுகைக்கு உடலன்று பெரியவனெளிமையிறே குணமாவது, "ப்ராஸாதபரமௌநாதௌ" (ப்ராஸாதபரமௌநாதௌ) - தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது, மேன்மை கழற்ற வொண்ணாமையாலே கிடந்தவித்தனை இரண்டுமே அவர்வாஶ்ரயகதமா யிருக்க, தண்ணளியே யுள்ளதென்றறிந்தபடியென? என்னில், "மமகேஹமுபாகதௌ"(மமகேஹமுபாகதௌ) சேஷிகளாயிருப்பார்க்கு சேஷபூதரை அழைத்துக் கார்யங்கொள்ளலா யிருக்க, நேரே தெருவே போகிறவர்கள் நான் இருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடி வந்தபோதே ப்ராஸாதமே விஞ்சியிருக்குமென்னு

ஆரும்பாட்டு - பற்றிலன் இத்யாதி 'ஈசனும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவர்பத இத்யாதி கைப்புகுந்தானோ - கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? நீர் பரிஹாரஞ்சொல்லி, நாங்களும் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு அவன் இப்போது கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? என்றபடி

பற்றென்று ஸங்கமாய், இல்லென்று - வாஸஸ்தாநமாய், ஸங்கஸவ்ஸாவ னென்னுதல், பற்றிலானென்றத்தைப் பற்றிலனென்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், அகத்திலான் என்னுமாபோலே முழுச்சொல்லாய், பற்றியேயானவன் பற்றிலன் என்றாய், ஸங்கத்தையுடையவனென்னுதல் இரண்டார்த்தத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுண்டு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அர்த்தத்வயத்துக்கும், பற்று ஸங்கம் பற்றிலான் என்று லோகத்தில் ப்ரயோகமுண்டோ? என்ன, இன்னன் இத்யாதி ஈஶ்வரனன்றோ அவன்? என்கிற ஶங்கையிலே உத்தரம் ஈசனும் என்று 'ஈசனும்' என்ற பதம் - ஸமுச்சயார்த்தசயேதரேதரயோக ஸமாஹாரங்களில் அந்வாசயத்தைச் சொல்லுகிறது ஸங்கம் ப்ரதமோபாத்தமாகையாலே ஈஶ்வரத்வம் தத்பரா ஜக மென்று கருத்து ஈசனும் ஈஶனுமாகிறான் கழற்றவொண்ணாதே கிடந்தாலும் பயஹேதுவோ? என்ன, இஸ்ஸங்கம் இத்யாதி குணஹேதுத்வம் எப்படி? என்ன, பெரியவன் இத்யாதி ஸங்கமே ஸவ்ஸாவம், ஈஶ்வரத்வம் அது குணமாகைக்காக வந்ததென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம், ப்ராஸாத இத்யாதி "ப்ராஸாதபர மௌநாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ । தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே வஸுதேவஸ்ய வனகோஷ்டிஸம்வாதே தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது என்றது - ப்ரமஸ்பதார்த்தம் இரண்டுமே - பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் நானிருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடி - 'ஆகதௌ, உபாகதௌ, கேஹமுபாகதௌ, மமகேஹமுபாகதௌ' என்று பிரித்து, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்தும் இருளதருமாஞாலத்திலே எழுந்தருளினபடியையும், ஶத்ருபூயிஷ்டமான மதுரையிலே எழுந்தருளினபடியையும், அதிலும் வீதியிலே போகையன்றிக்கே க்ருஹத்திலே எழுந்தருளின படியையும் அநுஸந்தித்து, அதிலும் ராஜவீதியிலே யிருக்கிற க்ருஹத்திலே யன்றிக்கே க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யராகும் அருவருக்கும்படியான என் அகத்திலே வரும்படியே! என்று ஈடுபடுகிற ஆதரங்களையெல்லாம் ஹ்ருதீகரித்து - நானிருந்த முடுக்குத்தெருத்தேடி என்கிறார் உபாகதௌ - ஸமீபாக

மிடந் தெரிந்ததில்லையோ? "தந்யோஹம்" (தந்யோஹம்) என்று மோக்ஷ ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே நிதியெடுப்பாரைப் போலே "ஆசம்ஸிஷ்யாமி" (ஆசம்ஸிஷ்யாமி) என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து அழித்துக்கெடுத்து ஜீவிக்கப் பாரா நின்றேன் "இத்யாஹ" (இத்யாஹ) - சூடுநேன்மாலைகள் தூயனவேந்தி நிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே! என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான் "மால்யோபஜீவந:" (மால்யோபஜீவநம்) - பூவிலைக்கண் வைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை மாறவைத்துத் தொடுத்து, பூவிற்று ஜீவிக்குமத்தனை புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது! என்கிறான் [முற்றவும் நின்றனன்] "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாயநின்றான் இத்தலையிருந்தபடி யிருக்கத் தான் எல்லார்க்கும் மோதத் திருக்கை [பற்றிலையாய்] நீயும் பற்றிலையாய் நீயும் பற்றையுடையையாய் ஸங்கத்தை யுடையையாய் [அவன் முற்றிலடங்கே] "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி அதவா, பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி - [பற்றிலனீசனும்] "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:" (வாஸுதேவோஸி பூர்ண:) என்கிறபடியே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனாய்த் திரைமாறின கடல்போலே ஈசிதவ்யரான நித்யஸூரிகளையுடையனாய் பரமபதத்திலே எழுந்தருளி

தௌ மஹாநிதி ஸமீபாகமநமென்று தாத்பர்யம் தந்யோஹம் - தந்யன் 'என்று மோக்ஷ' என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - என்னுடைய ஸ்வரூபம் அநாதியாயிருக்க, இழந்த நான் இப்போது நிர்ஹேதுகமாகக் காணப்பெற்றேனென்று நிதியெடுப்பாரைப்போலே - "தநகணம் லப்தா" என்கிற ஸூத்ரத்திலே இருவுள்ளம் "தநம் லப்தா - தந்ய:, கணம் லப்தா கண்ய:" என்றிறே தத்வ்ருத்தி "தந்ய:" என்கிறவிடத்தில் ஈச்வரனை தநத்வேந சொல்லுகையாலே தநஸமாதியாலே சொல்லுகிறார், அழித்து இத்யாதி அழிக்கை - தாஸ்யவிக்ரயம் பண்ணுகை கெடுக்கை - அவஸ்தாந்தராபத்தி இத்தால் - யதேஷ்ட விநியோகத்தைச் சொன்னபடி ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச இத்யர்த்த: தநத்துக்கு ஆபரணத்திருப்பேண் ப்ராப்யத்வம், அபீஷ்டவஸ்துக்ராய ஸாதநத்வேந ப்ராபகத்வம் அழித்து - ஸ்வபோக்யம் அழியாதே ஸாதநமாக்கி கெடுத்தேனென்று - ஆபரணமாக்கிப் பூணுகை அத்தால் ப்ராப்யத்வஞ் சொல்லுகிறது சூடுநேன்மாலைகள் இத்யாதி- சூடுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகளைப் பரிசுத்தமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூரிகள் பூவிற்று - பூ விக்ரயம்பண்ணி புல்லியன் க்ஷுத்ரன் முற்றவும் - எல்லாவற்றுக்கும் நின்றனன் - ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாயநின்றான் "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" இதி கீதாவசநம் மயி தே தேஷு சாப்யஹம் அவர்கள் என்னிடத்திலே நிரதிசயப்ராவண்யத்தை யுடையராயிருக்கிறாப்போலே நானும் அவர்களிடத்திலே நிரதிசய ஸ்நேஹயுக்தனாயிருப்பனென்றபடி 'ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்றதுக்கு ஆகூதம் இத்தலை இத்யாதி இத்தலை இருந்தபடி யிருக்க - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாந ஸாஹித்யராஹித்யவேக்ஷணம் இருந்தபடியிருக்க முற்றில் - ஸகலத்திலுமென்றபடி, எல்லாக்கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி யென்றபடி "அஹம் ஸர்வம்" இத்யாதி, பூர்வமேவ ஸித்தம் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்ய ஸம்ஸாரியான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆச்ரயித்தாரும் ஒருதலையானால் நித்யாச்ரிதர்பக்கல் ஸங்கத்தைவிட்டு நம்மையே தாரகாதிகளாக நினைத்திருப்பானொருவனென்று த்விதீயநிர்வாஹஸ்ய ஸங்கதி: ஈசனும் பற்றிலனென்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் வாஸுதேவோஸி இத்யாதி 'பூர்ண:" என்று - குணை: உண்டான பூர்த்தி 'ஈசன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி திரைமாறின கடலென்றது - "நிஸ்தரங்கார்ணவோபம:" என்றதைப்பற்றக் கடல்போலே எழுந்தருளியிருக்கிற விதயகவய: பற்றிலன் - பற்றுடையவனல்லன் ஸங்கமில்லாதவ

யிருக்கிறவனும் அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனல்லன் அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனன்றிக்கே யிருந்தால் குறைபட்டிரானோ? என்னில், [முற்றவும் நின்றனன்] அவர்களெல்லாராலும் வரும் ஏற்றமும் இன்று ஆச்ரயிக்கிற இவனாலேயாம்படி நின்றான், "**த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம**" (த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீதயாமம) என்னுமாபோலே இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை, அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமா போலே [பற்றிலையாய்] விடவொண்ணாதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன், அவன் ஒரு தலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென் உனக்கு? [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார், "**வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்**" (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்கிறபடியே, "**மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஸ்ஸரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:**" (மாதாபிதா

னென்றபடி. அவர்கள்பக்கல் *நித்யஸூரிகள்பக்கல்* முற்றும் *முற்றவுமாக, ராமாவதாரத்தில் ப்ராதாக்களுக்கெல்லாமாக* நின்றனன் - *நின்றான்* ஏற்றம் - *அதிசய:* *அப்படிநின்ற விடமுண்டோ? என்ன,* த்வயி கிஞ்சித இத்யாதி "*ஏதாந்நிஜாக்ருபாவீர ஸர்வம்விபலம்ஹிதம் । த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம்கார்யம்ஸீதயாமம ॥ பரதேந மஹாபாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா । சத்ருக்நேந சத்ருக்நம் ஸ்வசரீரேண வா புந:*" இதி ஸுக்ரீவம் ப்ரதிதம் ஸர்வமர்யாதாபுருஷோத்தமஸ்ய ராமஸ்யவசநம் ஸ்ம்ருதி ப்ராப்தம் *ஸ்லோகார்த்தம் - இன்று ஆச்ரயித்தது இத்யாதி "இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம்வரில் பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை" என்றதுக்குப் பிராட்டி நிமித்தமாகவிறே உமக்குக் கிஞ்சித் அவமதிப்படவேண்டுகிறது, இதுக்கு நிமித்தபூதையான அவளையும் வேண்டேன், அவளிலும் ப்ரியதமரான இளையபெருமாள் நிமித்தமாக உமக்கு ஒருவாட்டம் வரில் அவரையும் வேண்டேன், அவரிலும் ப்ரியதமரான பரதன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன், அவனுக்கும் ப்ரியனான சத்ருக்நன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன், இவ்வளவுமல்ல, இவர்கள் தன்னைப்போல நிமித்தமாகவும் ஒரு வாட்டம்வரில் இவர்கள் தன்னைப்பேரையும் வேண்டேன், இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவனமிறே திருமேனி, அதனையும் வேண்டேன், ஆனபின்பு, உமக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமலிருக்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவதென்று கருத்து* ஸ்வசரீரேண - *ஸ்வேஷ்டாஸ்ரீரேண, ஸகியான பிராட்டி முதலான இத்தனைபேருக்கும் ஜீவகமான தம்முடைய திருமேனியாலென்றபடி.* ஸ்வ ஸப்தம் - *பிராட்டி முதலானாரைச் சொல்லுகிறது தம்மைச் சொல்லுகிறதல்ல, தம்முடைய திருமேனியென்கிற ஆத்தம ஸரீரமென்றபோதே ஸித்தமிறே உகதார்த்தத்தை லௌகிகதருஷ்டாந்தத்தாலும் ஸாதிக்கிறார்-* அன்றீன்ற இத்யாதி பற்றிலையாய் *பற்றில்லாதவனாய், ஸங்கமில்லாதவனாய்* விடவொண்ணாரை *இத்யாதி - நீ ஒருதலையும் நித்யஸூரிகள் ஒருதலையுமானால் நித்யஸூரிகள் தலையைவிட்டு உன் தலையைப் பற்றினான் அவன் இப்படி மாணிக்கத்தை விட்டுக் கரியைப்பற்றினாற்போலே நித்யஸூரிகளைவிட்டு உன்னைப்பற்றினால் நீயும் விடலான ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களான கரியைவிட்டுப் பரமப்ராப்யமான மாணிக்கத்தைப் பற்றத் தட்டு என் உனக்கென்றபடி.* அவன்ஒருதலையானல் *இத்யாதி-'பகவான் ஸ்வீகார்த்தவயனோ? விஷயங்களோ?' என்று கோடித்தவியே ஸதி ததா பகவானேக கோடியானாலென்றபடி.* அவன்முற்றிலடங்கு - *அவனுகிறமுற்றில் அடங்கு* அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார் - *தாரகபோஷகபோக்யத்வேனவும், ஸர்வவித பந்துத்வேனவும் பற்றப்பாரென்றபடி* அவன் அப்படி எல்லாமாக இருக்குமோ? என்ன, வாஸுதேவ இத்யாதி "*பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:*" இதி *கீதாஸு ஸ்ருஷ்டே:* மாதாபிதா இத்யாதி - *ஸுபாலோபநிஷத்தி* ஸர்வஸாபாய -

பராதாநிவாஸஸமமரணம ஸ-ஹருதகதிநாராயணஃ), " ஸகெலகக்ஷெழுஷாஹாய ஸவஹுஷா ஹாயகெஶவஃ" (ஏகைகபலலாபாய ஸாவலாபாயகேஶவஃ) (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அடஙகெழிலசமபதது, அடஙககணடு ஈசன
அடஙகெழிலஃதெனறு, அடஙகுகவுள்ளே

ஆ—(அடஙகெழில) ஸர்வேஶவரனாயிருநதானேயாகிலும இநத லீலோபக ரணமான ஜகதவிபூதியையும, போகோபகரணமான அபராசருத மஹாவிபூதியையு முடையனு யிருககிற இருபபைக கணடால செனறு அணுகலாயிருககுமோ? என னில,—அநதஸமபதசெல லாம என ஸவாமியுடைய ஸமபததெனறு அநுஸநதிசசவே கூசாதே செனறு அணுகலாம, அப படி அநுஸநதிததுக்கொணடு கூசாதேகபோய அடிமைசெயயுஙகோள எனகிறார

ஒ—ஏழாமபாட்டில, ஸகலபூவனே யாகிலும அபரிசசேதயோபயவிதமஹா விபூதியா யிருககையாலே நமபோலவாருககுக கொளளவொணணாது, ஆனபினபு, ஆஶ்ரயிககக கூடாதெனனில,—எமபெருமானோடு உளள ஸமபநதததை அநுஸநதிககவே தன சிறுமையால வெருவாதே புரிகது ஆஶ்ரயிககலா மெனகிறார

[அடஙகெழில எனறு தொடஙகி] அடஙக எழிலான ஸமபதது எலலாவறறையும கணடு [ஈசனெனறு தொடஙகி] அநத விலக்ஷணமான ஸமபதசெல்லாம எனஸவாமியது எனறு அநுஸநதிதது தானும அவன விபூதயநதாபூதனாக அநுஸநதிபபது

ப—அநநதரம, அவன விபூதிமஹததைையைக கணடு இறாயாதே அவனுககு அத தோடு உணடான ஸமபநதததை அநுஸநதிதது அதினுளளே சொருககபபா ரெனகிறார

அடஙகெழில கட்டடஙக அழகிதான, சமபதது - ஸமபததை, அடஙக ஒனறொழி யாமல, கண்டு - அநுஸநதிதது, 'ஈசன ஈஶ்வரனுககு, அஃது அது, அடஙகெழில அடங கெழிலாய அதிஶயகரமான மோக்ஷமாயிருககும,' எனறு எனறு ஸமபநதததை யறிநது,உளளே அதினுளளே, அடஙகுக (விபூதயேகதேஶமாகச)சொருகு ஸமபநதஜ்ஞானமுண்டானால உளளே யடஙகலாமிறே

இ—ஏழாமபாட்டில, ஸகலஸவஹாவனேயாகிலும அபரிசசேதயோபயமஹாவிபூதி கனாயிருககையாலே நமமால முகநதுகொளளவொணணுமோ? எனனில,—அவனோடு உளள ஸமபந தததை உணரவே கிட்டலா மெனகிறது

ஸாவவித போக்யதவமும விவக்ஷிதம '(விதயாஶ்ருத...)' இதயாதி ஈசனாயிருககசசெயதேயும நமபககல ஸஙகததையுடையனாய எல லாவறறுககும ஆஶ்ரயணீயதவே ஸமனாய நினறான நீயும அவனபககல ஸஙகத்தையுடையையாய, அவனுடைய எலலாக கைஙகாயததிலும அநதாபபவி யெனறு பாதமார்ததஃ, பட்டாயோஜனையில, ஸர்வேஶ்வரனா யிருக்கச செயதேயும ஸம்ஸாரிகளபககல ஸஙகமிலலாதவனாய இனறு ஆஶ்ரயிததவனபககலிலே தாரகதவாதிக ளெலலாமாக நிலநினறான, நீயும ஸாம்ஸாரிக ஸஙகத்தை விட்டனாய அவனுடைய தாரகதவாதி ஸமஸ்தஸ்வாவததிலும அநதாப பவிககப பாரெனறு அர்த்தம. இதுவே அநவயம (௮)

[அடஙகெழில சமபததடாககககணடு] அடஙக எழிலான ஸமபததை ஒனறொ யாமே கணடு புறமபு ஓராஸாயகிற சாஞ்ந இஸமபதை ஒழிடகீந ஸோக சண அவன விபூதியாகில கடடடஙக உபாதேயமாயிறே இருபபது, முகதாகுகும ததீய நவாகாரே லீலாவிபூதி அநுஹாவயமாயிறே யிருபபது [ஈசனடஙகெழிலஃதெனறு] - எனநாயசஞுடை ஐஸவாயம எதெனறு அநுஸநதிதது [அடஙகுச உளளே] அந ஸமபநதஜஞாநமுடையாச தாஞும அவனவிபூதியிலே ஒருவனொய அநவயிககலாம, ஸமுகரம அபரிசசிநநமானுலு அதிலுள்ள ஸதவஙகளுககு வேணடினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸமபநதஜஞாநமுண கவே கிடடலாம ஸமபநதஜஞாந மிலலாத கருணததையிறே கடல கரையிலே ஏறந்தளளுவ ஸமபநதஜஞாநததைப பிறபிககையிறே வடககருதயம இஙசே படடா பிதாபுததாகளிருவரு படவோடின கதையை அருளிசசெயவா

ஈடு —ஏழாமபாடடு ஸஙகஸவஹாவனெனறுா கீழ, அவன ஸஙகஸ்வஹாவஞுறு அபரிசசிநநோபயவித மஹாவிபூதியையுடையஞுயிருநதான அவன, இவன அதிஷுபசராஞய ஷு ரோபகரணஞுயிருநதான, ஆனபின்பு, அவனை இவனுலே கிடடலாயிருநததோ? கடலிலேபுரக து பானது இரணடுதலையிலும நினைவினறிககேயிருககத திரைமேலதிரையாகத தளளுணடுபோநது க யிலே சேருகிறதிலலையோ? அபபடியே அவனுடைய ஐஸவாயதரஙகமானது இவனைத தளளாதே எனனில,—இநத ஐஸவாயமெலலாம நமககு வகுதத ஶேஷியானவனுடைய ஐஸவாயமெனறு ஸநதிககவே, தாஞும அதுவாய அநவயிககலாமிறே, ஆனபினபு, ஸமபநதஜஞாநமே வேண்டு எனகிறுா ஒருவயாபாரி, ஸ்தரீ காபபிணியான ஸமயததிலே ஆததாாஜநமபணணவேணுமென போவது, அவளும பிளளை பெறறு, அவனும பகவஞுயத தனககும தமபபஞுருடைய வயாபார யாத்ரையாய, அவனும போய இருவரும சரககுபபிடிததுககொணடு வநது ஒருபநதலிலே தஙகுவ அது இருவருககும இடம போராமையாலே அமபறுததெயயவேணடுமபடி விவாதம பரஸதுதமா ஸமயததிலே, இருவரையும அறிவானெருவன வநது 'இவன உனபிதா, நீ அவனபுதரன' என அறிவிததால், கீழழநத நாளைககு ஶோகிதது, இருவாசரககும ஒனருய, அவன ரக்ஷகஞய, இவ

ஏழாமபாடடு - அடஙகெழில இதயாதி ஸதருஷடாநதவிவரணம - கடல்மேல இதயாதி இர நலையிலும எனறது - கடலுககும இதனைத தளளவேணுமெனகிற நினைவிலலை, துருமபுககும தளளபபோ தெனகிற நினைவிலலை யெனறபடி ஐஸவர்யதரங்கம இவனைத தளளுகையாவது அவன எவவிடததான ஆா? எனறு அயோகயதாநுஸநதாநததாலே பிறகாலிககை தாஞும அதுவாய் - அவவிபூதிககுள்ளே ஒருவனு ஸம்பந்தஜஞாநம் - ஸவஸவாமிஹாவ ஸமபநதஜஞாநம ஸமபநதஜஞாநமுணடாஞல கிடடலாமோ? என தருஷடாநதவயம ஒருவயாபாரி இதயாதி அமபறுததெய்யவேண்டுமபடி - அமபைத தாணியச றும வாஙகி எயயவேணடுமபடி தாாஷடாநதிகததிலே ஜீவபாரகள ஶரீரமாகிற வருகூததிலே ஸஙகதாயிருக செயதே "தவமெம" எனறுல "அஹமமெம" எனறு ஸவாதநத்ரயாபிமாநம பணணிபபோநத வாஸனையா அவனோடே ஸபாயதிகக, அவனும இவன செயத அபராதமடியாக "க்ஷிவாமி ந க்ஷமாமி"எனறு ஸபாயதி இஙஙனே பிணஙகுகிற ஸமயததிலே இருவருடையவும ஶேஷஶேஷிஹாவஸமபநதததை அறியும ஆசாா வநது 'நீ இவனுககுஶேஷபூதன, நீ இவனுககுஶேஷி' எனறு ஸமபநதததை யுணாததி, தன உபதேஶததா இவன அபிமாநமபோமபடி திருததி, 'தேவாககு ஶேஷபூதமான ஆதமவஸதுவை அபாாதமடியாகத தளளவெ ண்ணுது' எனறு அவன திருவடிகளிலே ஶரணமபுகககு, இவவழியாலே இரணடுதலையுந திருநதினதடியாக வருந கூடினுல, 'இபபடி ஸுலபமானவிஷயததை அநாதிகாலம இழநது அநாதபபடடோமே!' எனறு இவ ஶோகிகக 'நமககு அவாஜஜநீயஸமபநதமுணடாயிருகக, காமததை வயாஜீகரிதது அநாதிகாலம தளளிவிடடோ மே!' எனறு அவனஶோகிகக, இபபடி இருவரும கீழழநத காலைககு ஶோகிதது இருவரும ரக்ஷயரக்ஷகஹா சேருகை தாாஷடாநதிகததில, பநதலாவது-ஶரீரம எனனுமதனை ஸபரமாணமாக அருளிசசெயயாநில

ரக்ஷ்யமாய அநுபவித்துவிடுமிறே, “ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே” (ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே) ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தேஹமாகிற வ்ருக்ஷத்தைப் பற்றியிருந்தால், ஒருவன் கர்மபலங்களை புஜியாநிற்கும், ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும் அவன் நியாமகன், நாம நியாம்ய மென்னும் முறை யறியவே பொருந்தலாமிறே ராஜபுத்ரன் ஒரு உத்யானத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், ‘உன் தம்பபனதுகாண்’ என்னவே நினைத்தபடி புக்குப் பரிமாறலாமிறே, ஆனபின்பு, ததீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது, தானும் அதுக்குள்ளே ஒருவனாய் அநுபவிக்கலா மென்கிறார்

[அடங்கெழில்சம்பத்து அடங்கக் கண்டு] போகபூமியாயிருக்கும் நித்யவிபூதி, கர்மநிபந்தநமாக அவனாலே நியாம்யமாயிருக்கும் இவ்விபூதி, அதில் ததீயமென்று அநுஸந்திக்கப்புக்கவாறே கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் தோற்றாதே ததீயத்வாகாரமேயிறே தோற்றுவது [அடங்கெழில் இத்யாதி] கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தையெல்லாங் கண்டு, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து இதெல்லா மென்று அநுஸந்தித்து, அவ்விபூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனாய் அநுபவிக்கப் பார்ப்பது, அப்போது ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே, ஶேஷபூதனுடைய ஸ்வரூப

பர —(ஶேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி இத்யாதி) — பகவாந் பாஷ்யகார: “ஶேஷ: பரார்த்தத்வாத்” [பூ-மீ - 3-1-2] இதி ஶேஷஶேஷிபாவலக்ஷணபரம் ஜைமினீயம் ஸூத்ரம் பரௌத்தேஶ்யாவ்யாப்தம் ஸ்வார்த்தத்வவ்ருத்த்யர்த்தம் தஸ்ய ஸூத்ரஸ்யார்த்தம் யதாவத் தர்ஶயதி — “பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் - ஸ ஶேஷ:, பர: - ஶேஷீ” [வே-ஸம்] இதி அஸ்யார்த்த: - அந்யஸ்ய ப்ரயோஜநமேவ யஸ்ய ஸ்வப்ரயோஜநம் - ஸ ஶேஷ:, அந்ய: ஶேஷீதி, அந்யபரஸம்பந்த்யவ்யயார்த்த: பரஶப்தாதிஶயஶப்தயோ: அவ்யாப்த்யதிவ்யாப்த்யோ: மத ப்ரஸங்க:, தேந ஸ்வகதாதிஶயாயைவ ஶேஷிண்யதிவ்யாப்திவ்யாவ்ருத்தயே அதிஶய: -

---

கொண்டு எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் இத்யாதி இதம்பூர்வம் விதித்த பந்தஸந்தானத்திலே, வ்ருக்ஷமென்கிற தேஹம் ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும் என்றது - “அநச்நந் அந்யோ அபிசாகஶீதி” என்கிற ஶ்ருதியைப் பற்ற “அபிசாகஶீதி - அபிசாகஶீதி” இதி தத்வ்யாக்யா ‘ஸம்பந்தஜ்ஞானமே வேண்டுவது’ என்றவிடத்திலே ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார், இதில் நியந்த்ருநியாம்யபாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-அவன் நியாமகன் இத்யாதி இத்தால், “அபிசாகஶீதி” என்றத்தால் பலித்த நியந்த்ருநியாம்யபாவஸம்பந்தமும் இப்பாட்டுக்கு விவக்ஷித மிதி த்ரஷ்டவ்யம் த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் ராஜபுத்ரன் இத்யாதி ராஜபுத்ரனித்யாதி வாக்யத்திலே - ஸர்வேஶ்வரனை ராஜாவாகவும், ஆத்மாவைப் புத்ரனாகவும், உத்யானம் ப்ரயத்காவாகவும், ஜ்ஞாபகன் ஆசார்யனாகவும் த்ரஷ்டவ்யம் உக்தார்த்தநிகமனம்-ஆனபின்பு இத்யாதி

கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தென்னலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமன்றோ? என்ன, போகபூமியாய் இத்யாதி போகேத்யாதி - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் இவனுக்கு அநுகூலமானபடியை அருளிச்செய்கிறார் - அதில் ததீயம் இத்யாதி ததீயத்வாகாரமே தோற்றுவது - ததீயத்வாகாரமே உத்தேஶ்யதாப்ரயோஜகமாகை ஶப்தார்த்தத்துக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாதாநம் - அடங்கெழில் இத்யாதி இதி கட்டடங்க - ஸகல யோக, உபயவிபூதியு மென்றபடி அஃதடங்க ஈஶ்வரனுடைய ஸம்பத்தென்று உள்ளேயடங்குக என்று அந்வயம் அடங்குகை - அநுபவிக்கை அநுபவித்தால பலமேது? என்ன, அப்போது இத்யாதி அப்போது - தானும் அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அநுபவித்தபோது ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைவிளைக்கை - கைங்கர்யம்பண்ணுகை ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்தால ஶேஷபூதனுக்கு பலம் ஏது? என்ன, ஶேஷபூதனுடைய இத்யாதி ஸ்வரூபஸித்தியே பல மென்றபடி “பரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேய

ஸிததி, மேஷிபககல கிஞசிதகாரததாலேயா யிருககுமே [அடஙகுகவுளளே] - ஸவஸவாமி ஹா ஸமபந்தஜஞாநமடியாகத தானும அவனவிபூதியிலே ஒருவனுய அநவயிககலாமிறே, ஸமுதர அபரிசசிநநமானுலும அதினுளளில ஸததவஙகளுககு வேண்டினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸ பநதஜஞாநமடியாகக கிடடலாம, ஸமபநதஜஞாநமில்லாத தருணததையிறே கடல் கரையிலே யேறத தள்ளுவது ஸமபநதஜஞாநம பிறபபிககையிறே ஹ்ருதயம

விஶேஷ:, கிஞ்சித்காரஇத்யாவக "நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" இதி ஹி ஸ்ரீஸ லக்ஷணம் ப்ரஸித்த: அநேநாதிஶயஶப்தேந ஸ்வரூபாநந்தகுணவிபூத்யாதி ஜாதம் ஶேஷத்வஶப்தார்த்த:, ஸ்வவிபூதே: ஹி க்ருஷ்ண: ஸ்வகதவிபூத்யுதயம் ப்ரதி ந ஶேஷித்வம் த்யாநஶப்தேநாதிஶயம் ப்ரத்யதிக்ரணதயா தத்வம் விவக்ஷிதம், அநேந பரகததிஶயம் ஸ்வஸித்தாவாப்தி ந ஸ்ப்ருஹயாவா யஸ்ய ஶேஷிண ஶேஷத்வஶப்தாநிவ்ருத்தி: (இச்சயேதி) பரகதாதிஶயஸ்ய இச்சாவிஷ தயா ப்ரயோஜநத்வமுக்தே இச்சாஶப்தஸ்ய நிரவதிகா ஸாக்ஷாதேவேச்சாவி யத்வமிதி தத், ஸாக்ஷாதிச்சாவிஷயஸ்ய ப்ரயோஜநத்வ, தது "பராய உத்யமஶப்தேநோக்தம், உபாத்த இதி ஹி உபாத்த:, உத்யுக்த இத்யாவக நிர வதிஸ்வாயஶப்த: ஸ்வத: ப்ரயோஜநபர:, அநேந ஸ்வாதிஶயாயாய கே வ த்யாதள லக்ஷணாவ்யாப்திஶங்காவ்யாகாஸ: ஸ்வதேஶ்யாதி ஸ்வாஜ்ஞாராதிகஞ்சி ஸ்வாத்ய ஶயாய ஸ்வதீதி வாஸ்யா ஸ்வாதிஶயாயேத்த, அதோ ஸ்வதேஶ்ய ஸ்வாதிஶயாயாநவ பராதிஶய: ப்ரயோஜநமிதி நாவ்யாப்தி: உபாதேயத்வம் ஸ்வீகாயத்வம் ஸ்வீகாரஶ்ச யதாயோக்யம் ஸத்வத: ஶேஷஶேஷிணோரர்த்தயோரபி சேதநசேத இச்சாஸ்வீகாரஶ்ச தத்கதஸ்த:, யதா ராஜப்ருத்யயோ: ப்ருத்யஸ்ய சேதநஸ்ய ப்ருத்ய யோர்வ இச்சாஸ்வீகார, யதா ராஜஸதநயோ: உபயோரப்யசேதநத்வ ஶிஷ்டசேதநமாத்ர இச்சாஸ்வீகாரஶ்ச யதாயோக்யம் ஸம்பவத:, யதா ப்ருஷ்டாப்ருஷ்டாவதே உபாதேயத்வம் - உபாதாநார்ஹத்வம், சேதநாகிஞ்சித்கரத்வாயா வ்யாப்திவரி ஹ ர: ஸ்வாலங்காரேண ததாவித்ரஸ்வித்வாதிஶயாயாயத்வஸ்ய ஶேஷிண: பரம் ப்ர ஶேஷத்வவ்யாகாஸ: (ஸ்வரூபமிதி) ஸ்வரூபாதிரிக்தஸ்வாநாத்யாவாயி நிராக ஸ்வரூபவ்யாவர்த்தகம், ந தத்ஸ்வாநாதிஷேத ப்ரயாஜகமித்யர்த்த: பராதிஶயவ பரப்ரயோஜநம் யஸ்ய ஸ பரம்ப்ரதி ஶேஷ இதி லக்ஷணம் ஸ்தம்

க்ஷ சேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸஶேஷ:, பர: - ஶேஷீ" என்ற பாஷயகாருடைய ஸ்ரீஸூ அநுஸந்தேயம "பராதிஶயஸாவபரப்ரயோஜநம், யஸ்ய - ஸ பரம்ப்ரதி ஶேஷ என்று மேஷத்வலக்ஷணம அன்றே ஈமவரவிபூதிகளேயன்றோ இருககிறது இன்று அடஙகுகை தேன? என்ன, ஸ்வஸ்வாமிஹாவ இத்யாதி அடஙகுகை - ஸ்வஸ்யதஸ்வாமிதேஙந்தநாநந்த அவதாரிகையில 'கடலிலே புகக தருமபு' இத்யாதி ஶஙகாவாகயததைப பரிஹரிககிறா - ஸமுத்ரம இத்ய ஸததவஙகளும ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ ஸமபநததாலேயிறே ஸமுதரத்தைக கிடக்கிற தென்றபடி த்ருஷ்டாநதத பிதாபுத்ரஸமபநததை புணாதிறுறபோலே தாரஷ்டாநதிகததில மேஷஶேஷிபாவஸமபநதஜஞா நமென்ன, ஸமபந்த இத்யாதி அன்றிககே, ஸமபநதஜஞாநமுண்டாம படி யென? என்ன, ஸமபந்தஜ்ஞா இத்யாதி என்று கீழவாகயத்தோடே ஸஙகதியாதல அடஙகெழிலென்று தொடஙகி, அம்தடஙக ஈசனெ லென்று உளளேயடஙகுக என்று அந்வயம

எட்டாம் பாட்டு.

உளளமுரைசெயல, உளளவிமமூனறையும
உளளிககெடுததுஇறை, உள்ளிலொடுஙகே

ஆ —(உளளம) என்ன உபகாணஙகளைககொணடு அடிமைசெயவதெனனில, —ஸம பாதிககவேணடாதே பணடே ஸமபநநமாயிருநத வாஙமநஃகாயஙகள மூனறையும ஸகவதபரிசா யாகரஞாதஙமாகப பரிகலபிந மெனனுமிடததை அநுஸநதிதது நகவயதிரிகதவிஷயஙகளி னினறும பிவாததிபபிநது ஸஹவதவிஷயமாககுவ தெனகிறா

ஒ — எடடாமபாடடில, பஜநபரகாரததைச சொலலுகிறா

[உளளம எனறு தொடஙகி] மநோவாககாயஙகள கேடவேணடாதே ஸமபநநமாய விதேயமான மூனறையும என்ன பரயோஜநஙகொளகைககு இவையுணடாககிறது? எனறு ஆராயநது அவறறுசகு உணடான அபராபதமான பாஹயவிஷய பராவணயததைத தவிாதது அவனபககலிலே நிவேசி யெனகிறா

ப —அநநதாம, பஜநபாகாரததை அருளிசசெயகிறா

உளளம - (மநநாதிகரணமான) மநஸஸும, உரை (ஸதுதயாதிகரணமான) வாககும, செயல (பரணாமாதிகரணமான)காயமும, உளள - (நமககெனன)அடியிலேயுணடாப, இமமூனறை யும - ஸநநிஹிதமான இமமூனறையும, உளளி (இவறறினுடைய ஸருஷடி பரயோஜநததை) நிரூபிதது, கெடுதது (இதாவிஷயாநவயததைத)தவிாதது, இறையுளளில ஸவாமியான பராபத விஷயததிலே, ஒடுஙகு பாதநதாஞப ஒதுஙகு 'உரை, செயல' எனறு வருததிகளையிடடு தததகரணஙகளை லஷிககிறது 'உளளிககெடுதது' எனறு இவறறினுடைய பூாவவருததததை ஆராயநது, அநயபரதையைத தவிாதது எனறுமாம

இ —எடடாமபாடடில, பஜநபரகாரம சொலலுகிறது

[உளளமுரைசெயல] மநோவாககாயஙகள உரை செய லெனறு தததாஸரயமான கரணஙகளை நினைககிறது [உளள] இனறு தேடவேணடாதே ஸமபநநமாயிருககை [இம மூனறையும] ஸநநிஹிதஙகளும விதேயஙகளுமான இமமூனறையும இவறறுககு அவவருகே ஒனறு தேடவேணடா, இவையே அமையும [உளளி] - இனனபரயோஜநம கொளளுகைககு இவறறை யுணடாககிறது எனறு ஆராயநது "ஸாஸ்ராயநிவெஷித..." எனறு நிரூபிததால ஸஹவதவிஷயததிலே ஸமாபிககைககாகவா யிருககுமிறே [கெடுதது] - அவறறுககு உணடான பாஹயவிஷய பராவணயததைத தவிாதது [இறையுளளிலொடுஙகே] வகுததவிஷயததிலே இவறறையுங கொணடு புககு அடிமைசெயயப பாா அனறிககே, ஒடுககெனறு மெலலொறறை வலலொறறாககி அவன திருவடிகளிலே ஸமாபபி யெனறுமாய இபபாடடில பஜிககைககுப புறமபொரு உபகரணம ஸமபாதிககவேணடா, முனனமே யுணடானவறறின வயபிசாரததைத தவிாதது வகுததவிஷயததிலே ஸமாபபியுஙகோ ளெனகிறா

ஈடு —எட்டாமபாட்டு அவனுக்கு விபூதியாய அநவயித்தால பின்னை தானும தன கென்ன சிலகரணங்களும என்று உண்டாய பலித்தாகுகை அரிதாயிருந்ததே! என்ன, பஜநப்ரச ரத்தை அருளிச்செய்கிறார

[உள்ளம உரை செயல] பாஹ்யவிஷயங்களிலே பரவணமாகிற மநஸ்ஸை பரதய காக்கினவாறே ஸர்வத்நுஸந்தாநத்துக்கு உடலாமே, அவவநுஸந்தாநம வழிந்து *"பொங்கேழ்புகழ்க வாயவாய" என்கிறபடியே சொல்லாயப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாக்கு, "ஸர்வேணாஷ்டூ ஸஹஸ்ரவாமத:" (குணாதாஸ்யமுபாகத:) என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல கை காயங்களும பணணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு [உள்ள இம்மூன்றையும] இவை தான இன்றாக ஸமபாதிக்கவேண்டாதே சேஷியான தான இவற்றை யுண்டாக்கிவைத்தானே இவையும வேறே சிலவற தேடவேண்டாவே, இங்கே†"தாமுளரே"‡"நாவாயிலுண்டே" இத்யாத கள யோஜித்துக்கொள்வது உள்ள இம்மூன்றையும உள்ளுவது, 'இவைதான எதுக்காக கண் டது? இவைதான இப்போது இருக்கிறபடியேன?' என்று ஆராயந்துபாாத்தால அப்ராப்தவிஷயா களிலே பரவணமாயிருக்கும [கேடடது] கெடடபது அவற்றினின்றும மீட்பது [இறையுள்ள லொடுங்கே] பாழிலே மேட்டிலே பாயகிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாயச்சுவாரைப் போலே ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கப் பாாபபது ஒடுங்கேன்னுதல, ஒடுக்கேன்னுதல, மெல்லினமான ஙக ரத்தை வலலோற்றாக்கி ஒக்கேன்று கிடக்கிறதாதல

எட்டாமபாட்டு - உள்ளம் இத்யாதி ஸமபந்தஜ்ஞாநபூர்வகமாக அவன விபூதிகளுளே ஒருவனு அநவயிப்ப தென்ற அநந்தரம கரணத்ரயத்தையும அப்ராப்தவிஷயங்களிலே பரவணமாக்காதே பகவத்விஷய திலே பரவண மாக்குவ தென்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸங்காபரிஹார கதநமுகேந அருளிச்செய கிறார - அவனுக்கு இத்யாதி பஜநப்ரகாரத்தை யென்றது, 'இறையுள்ளிலொடுங்கே' என்றதைப் பற்ற பஜந ப்ரகாரம் - அவன தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை

'உள்ளமுரைசெயல' என்ற இது பாதிகோபாதாந மன்று பாட்டுக்கெல்லாம உபாதாநம, மேல மூன வாக்யதாதபாயம இத்தால, ஏவம்விதமான பஜநம ஸுகரமென்று தயோதித: தரிவித கரணங்களையும இறை உள்ளே யொடுக்குமபடியைக் காட்டுகிறார - பாஹ்யவிஷயங்களிலே இத்யாதி பாதய நீக்கினவாறே அந்தர்முகமாக்கினவாறே வழிந்து ஸ்ரவித்தது பொங்கேழ் இத்யாதி வாதநித்துக்கின படுகிற குணங்களா னவை வாக்விஷயங்களாக உரையுமசெயலும-ஸ்வகாரணமான வாக்கையும காயத்தையும லக்ஷிக்கிறது உள்ள வென்றதுக்கு பாவம - இவைதான் இத்யாதி பிரித்து மூன்றையும நிர்த்தேசித்திருக்க, புந: 'இம்மூன்றை யும' என்றதுக்கு பாவம இவையும இத்யாதி உள்ள இம்மூன்றையு மென்றதுக்கு ஸமவாதம - இங்கே தாமுளரே இத்யாதி ஆதிபதம - "சுரணெந்ஸுவஷிவத்ராணி", "நாராயணேதிமவொஸி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தது உள்ளுகை - விசாரிக்கை உள்ளும ப்ரகாரத்தையும, உள்ளினால இருக்குமபடி யையுங் காட்டுகிறார - இவைதான் எதுக்காக இத்யாதி எதுக்காகக் கண்டது - அவனை ஆஸ்ரயிக்கைக்காக கண்டதென்று கண்டுகொள்வது "ஆராயந்துபாாத்தால" என்ற அநந்தரம பகவத்ஸமாஸ்ரயணமாக ஸருஷ்டாக களாயென்று அத்யாஹாரம கெடுததென்றதுக்கு அர்த்தம - கெடுப்பது என்று உக்தவிவரணம - அவற்றி னின்றும் இத்யாதி பகவத்விஷயத்திலே கரணங்களை பரவணமாக்கினால அது ப்ரயோஜநமுமாய ஸவரூப ப்ராப்தமுமா யிருக்குமெனனுமிடம தோன்ற அருளிச்செய்கிறார - பாழிலே மேட்டிலே இத்யாதி கரண ங்களைக்கொண்டு ஒடுங்கென்னுதல அதாவது - கரணங்களைக்கொண்டு தான ஆஸ்ரயிக்கை யதவா, கரண ங்களை யொடுக்கென்னுதல அதாவது - கரணங்களை அவனவிஷயத்திலே பரவணமாக்குகை "ஒடுங்கு" என மூல ஒடுக்கென்று காட்டுமோ? என்ன, மெல்லினமான இத்யாதி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல் என்றது - ஒடுக்கென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுநிற்கிற தென்னுதல என்றபடி

---

* திருவாய்மொழி - அ, ௧௦, ச † இரண்டாந்திருவந்தாதி-௨௧ ‡ முதலதிருவந்தாதி ௬௫

"தாமுளரே"—தநதாமைத தேடவேணடாவே "தமமுளளமுளளுளதே"—'என கருச சறறபபோது ஊமவதவிஷயததை நினைககைககு நெஞசு தரவேணும' எனறு தனிசு வாஙகவேணடாவே, தாம உளராகில உண்டான நெஞசும உணடே "தாமரையின பூவுளதே" கைககெடடும பூ உணடாககிவைததானே *"களளாாதுழாய" எனறு அஙகுத்தைககு அஸாதாரணமான திருததுழாயைச சொலலி, அததோடொகக "கணவலா" எனறு காககணததையும ஆமபலையும சொலலுகையாலே அாகுததைககு ஆகாததிலலை யெனற படி, ஆகையாலே, 'தாமரையின பூவுளதே' எனறது - எலலாப புஷபஙகளுககும உபலக்ஷணமான இததனை "எததுமபொழுதுணடே" காலததை யுணடாககி வைததானே, அது தனிசு வாஙக வேணடாவே "வாமன" இதெலலாம வேணடுவது அவனஅவனலலவாகிலனறோ! தனனுடைமை பெறுகைககுத தான இரபபாளனுவானொருவனு யிருந்தானே 'திருமருவுதாள" அவனுடைய ஐஸவாய பரகாஸகமான திருவடிக ளெனனுதல, †"வடிவிணையிலலா மலாமகள மறறை நிலமகள பிடிககும மெலலடி" எனனுதல 'மருவுசெனனியரே" மருவுகை சேருகை இபபடிபபடட திரு வடிகளிலே சேருகைககுத் தலையாககி வைததானே "வாமன" அமரா செனனிபபூவான திருவடி களை நிதயஸமஸாரிகள தலையிலும வைபபானொருவனு யிருநதானே இபபடியிருககச செயதே, "செவவேயருநரகம சோவதரிது" இவாகள ஸமஸாரததுககு விலககடி தேடிககொணடுபோகிறபடி எஙஙனேயோ? "நாவாயிலுணடே" இது முனனம புறமபு தேடிபபோக வேணடாவே "நமோ நாரணவென்று ஓவாதுரைககுமுரையுணடே" ஸஹஸராக்ஷரீமாலாமநதரமபோலே இருககை யனறிககே எடடெழுததாய நடுவே விசசேதியாதே சொலலலாந திருநாம முணடாககிவைததானே "மூவாதமாககதிககட செலலும வகையுணடே" புநராவருததியிலலாத பராபயததை யுணடாககி வைததானே "எனனொருவாதீககதிககடசெலலுநதிறம" இஙஙனே யிருநதபினபு இவர் தணணிய வழி தேடிபபோகிறபடி யெஙஙனேயோ? (அ)

*கீழெடுதத பாடடுககளுககு வயாகயானம - நாமுளமே இதயாதி 'தமமுளளம" எனறதிககுத தாத பாயம - எனக்குச் சறறுப போது இதயாதி "உளளுளதே" எனறதுககு ஊவம நாமுளபானால் இதயாதி அனறிககே, வாககியதவயமும 'உளளுளதே" எனறதுககு ஊவமாதல சறறுப்போது கிஞசிதகாலம தனிசு - கடன கைக்கெடடும் பூ வெனறது - தாமினறு ஸாகாஹமாகையைப பறற கைககெடடுமபூவெனகிறதென? ஸமாகயபுஷபஙகளுக்கும உபலக்ஷணமானுலோ? எனன, களளார் இதயாதி கணவலர் - காககணமபூ ஈ விளை - பிலவம ஆம்பல் குமுதம புளரி - தாமரை வாமனெனறு இரபபும அளபபும கொனறும இதெலலாம வேணடுவது இதபாதியாலே இரபபையும, அமராசெனனி யிதயாதியாலே அளபபையும அருளிசசெயதார அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ வாமநனுடைய ஸாலபனனறிககே மேனமை யோடே யிருநதானுகிலனறோ அவன அவனுகையாவதென? எனன, தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத் யாதி திரு - ஐஸவாயமும, பிராடடியும ஐஸவாயபாகாஸகமெனறது - தவஜாரவிநதாதி ரேகையைப பறற வடிவிணை இதயாதி - வடிவழகுககு ஒபபிலலாத பெரிய பிராடடியாரும மறற பூமிபபிராடடியும பிடிககும மருதுவான திருவடிகளை தாதபாயாநதரம - அமரர்செனனி இத்யாதி அருநரகம் - ஸமஸாரம விலக்கடி - பராபயபராபசாநதரஙகள நாவாயிலுணடே இத்யாதி 'வாயில' எனறதுககு ஊவம - இதுமுன்னம் புறமபு இதயாதி ஸஹஸராக்ஷரீமநதரமெனறும, மாலாமநதரமெனறும இரணடு மநதரம 'ஓவாது' என கிறதின ஊவம - விச்சேதியாதே எனறு திருநாமததிலுடைய ஸௌலபயஞ சொனனபடி மூவாத - கஷி யாத, புநராவருததி யிலலாத வெனறபடி கயயநதிதி - கதி; எனறுய, பராபய மெனறபடி கதிக்கண் - கதியிலே செல்லும் வகையுணடே - செலலுகைககீடான உபாயமுணடே ஓவாதுரைககு முரையெனறு கீழே ஸாதநஞசொலலுகையாலே மூவாத இதயாதி - பராபயபரம "நாராயணேதிஸமாவஸி" இதயாதி "வ்ரஜந்தி கிம்பிஷ்ணுபதம" இதயநதம கரமேண அநவய: (அ)

* திருமொழி ௧௧, ௭, ௬ † திருவாய்மொழி-௬, ௨, ௧௦

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஒடுங்கஅவனகண், ஒடுங்கலுமேலலாம
விடுமபினனுமாககை, விடுமபோழுதேணணே

ஆ.—(ஒடுஙக) இபபடி அவனபசகலிலே கரணஙகளை ஒடுஙகப பணண பகவதகைஙகாய பாதிபநதகஙக ளெலலாம போம, பினனையும இவவாகநமான ஶரீரம பேகனையும பாாததிரு, அததனையே விளமபமுளள தெனகிறா

ஓ —ஒனபதாமபாடடில, இபபடி ஆஶரயிகக பகவதபராபதி பாதிபநதகஙக ளெலலாம நஶிககும, ஶரீரபாபவஸாநமாததரமே இவனுககு விளமப மெனகிறா

[ஒடுஙக எனறு தொடஙகி] அவனையாஶரயிககுஙகாடடில அவிதயாதி ஸஙகோசஙகளெலலாம போம, ஆககை எனறு சரீரததுககுப போ

ப —அநநதாம, பஜநபலமான விரோதிநிவருததியை அருளிசசெயகிறா

அவனகண ஸவாமியானவனிடததிலே, ஒடுஙக (அபருதககலிதத பரகாரமாய அநதாபபிககவே, ஒடுஙகலும (ஆதமாவினுடைய ஜஞாநாதிஸவஹாவ) ஸஙகோசமும, லாம (ததஹேதுவான)அவிதயாதிகளும எலலாம, விடும விடடுககழியும, பினனும ("க்ஷ க்ஷத்ாஃ ஓ்தீக்ஷஹெ" எனகிறபடியே) பினனையும, ஆககை - ஆரபத ஶரீரஶேஷததினுடை விடுமபொழுது முடிவை, எண பாாததிரு ஆககைவிடுமபொழுது எணணவேணுமோ? என மாம அனறியே, 'பஜநததுககு அஙகமெனறு நினைததுப பினனையும அநதிம நஶையிலே நினை எனறு அநதிமஸமருதியை விதிககிற தெனபாருமுளா

இ —ஒனபதாமபாடடில, பஜநம எளிதாகிலும அநாதிகாலஸஞசிதமான அவ யாதிகள பஜநபராபதிகளுககு விரோதியனறோ? எனனில, 'பஜிபபோம' எனகைககு அடியா ஸுகருதமே வேணடுவது, அதடியாக பஜநததிலே இழியவே அவையடஙகக கழியு மெனகிறது

[ஒடுஙக அவனகண] "ஶரண்ய" எனறிருககை தவிாநது அவனுககு காரமாய அவனபிமாநததுககுளளே அநதாபபிககவே [ஒடுஙகலுமெலலாமவிடும] - ஒடுஙக ஒடுககததைபபணணுமவை ஆதமாவுககு ஸஙகோசகஙகளான அவிதயாதிகளெலலாம போ ஒடுஙகல வநதேறியாய ஒடுஙகிககிடநதவை யெனனவுமாம ஸவரூபாதிரேகியாய ஒடுங கிடநத அவிதயாதிகளெலலாம போம 'எலலாம' எனகையாலே - பஜநவிரோதியோடு பராப விரோதியோடு வாசியற ஸாவமும நஶிககு மெனகிறது [பினனுமாககை விடுமபொழுதெணணே பினபு ஶரீராவஸாநமே விளமபம காமிநி தன உடமபில அழுககைச கழறறி ஹோமததிடு அலஙகிக்க அவஸரபரதீகைஷயாயிருககுமாபோலே ஶரீராவஸாநததைப்பாாததுககொணடிருககை உடையவா தமறததுசசீயரை "சிஙகபபிரான! இனறு அயநமகிடாய" எனன, நிதாநம அறியாத யாலே திகைததுநிறக, "பராபதிபரதிபநதகமான காலததிலே ஆறுமாஸம போநதது உனக ஒனறுமிருநததிலலையோ?" எனறு அருளிசசெயதா "க்ஷக்ஷக்ஷத்ாஃ" இத்யாதி எமபா "அஸததிரமான ஶரீரம தானே நஶியாநிறக இவனுககுததான மநோரதிககவேணுமோ?" என அருளிச்செயவா.

௩டு —ஒனபதாம்பாட்டு ஸம்பந்தஜ்ஞாந முண்டாகவே தன சிறுமை பாாதது அகல வேண்டா வெனறும, பஜநமாவது - தான அவன தனககாகத தாந்த கரணங்களை அவனுககு உறுப பாககுகை யெனறுஞ சொலலி நினறா கீழிரண்டுபாட்டாலே, இது தனனரசுநாடாய பராபத விஷயம அவனலலாமை பஜியாதிருககிறேமோ ? பஜநவிரோதிகள கனககவுண்டாகையனறோ நாங்கள பஜியாதொழிகிறது ? எனன, நீங்கள அவனைக கிட்டவே அவையடைய விட்டுபோ மெனகிறா இதில

[ஒடுங்க அவனகண்] பரகாரபூதரான நீங்கள பரகாரியான அவனபககலிலே சேனறு சேர [ஒடுங்கலுமெலலாமவிடுமே] - பராபததைதைச செயய அபராபதமானவையெலலாம தனனடையே விட்டுப்போம ஸவருபாநுருபமானததைச செயயவே ஸ்வருபவிரோதிகளடங்க விட்டுப போம "ஒடுங்கல" எனகையாலே இது ஸவருபத்தில் கிட்டப தோனறலல, ஸ்வருபவிரோதி யாயக கொண்டு வந்தேறி யெனனுமிடம தோறறுகிறது, அனறிககே, "ஒடுங்கல" எனகிற மேல லோறறை ஒகககவேனறு வலலோறறுககி இவனுககு ஸங்கோசததைப பிறபபிககுமவை யெனனு தல [எலலாம விடுமே] அவிதயாகாமவாஸநாருசிகள ஸவாஸநமாக விட்டுக கழியும "வானோ மறிகடலோ" இதயாதி, "மாடேவரபபெறுவரா மெனறே வலவினையாா" இதயாதிகளை யோஜி ததுககொளவது இவை போமாகில பினபு இவனுககுக காததவயமெது ? எனனில,—[பினனுமா ககை விடுமபோழுதெண்ணே] 'உபாஸநததால வநத ராஜகுலங்கொண்டு பலம தபபாது, தனன

ஒனபதாமபாட்டு ஒடுங்க இதயாதி கீழிரண்டுபாட்டு பரமேயததை அநுவதித்துககொண்டு, இப பாட்டில 'ஒடுங்கலுமெலலாமவிடுமே' எனகிற பதததைக கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செயகிறா - ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகவே இதயாதி வாககியதவயததாலே அவனைக்கிட்டவே - அவனை ஆஸ்ரயிக்கவே

ஒடுங்க - சேர அபருதகஸிததவிஸேஷணமான இவன இனறு ஒடுஙகுகையாவதென? எனன, பரகார பூதரான இதயாதி 'ஒடுங்க' எனறு பரகாரதவாநுஸநதாநம விவக்ஷிதம ஒடுங்கலெனறு - வந்தேறியைச சொலலு கிறது அபராபதம் - வந்தேறி விவரணம - ஸ்வருப இதயாதி இது - விரோதிஸமஷ்டி ஸ்வருபத்தில் கிட்டபதோனறலல - ஸவருபாநுபநதியனறு மேல்லோறறு - மருதவக்ஷரம வல்லோறறு - கடிநாக்ஷரம அவிதயா - அஜ்ஞாநம பகவதஸமாஸ்ரயணாநதரம விரோதிகள போமெனகைககு பரமாணம வானோ இத யாதி பெரியதிருவநதாதி - (௫௪) "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருஙகிறறுங கண்டிலமா - லானினற, ஏனறுயாததாயெறிநத காயுதிரத காாளாபணிந்தோம, வனதுயரையாவாமறுககு" (௬-௩௬) - "மாடேவரபபெறுவராமெனறே வலவினையாா, காடானுமாதானுங் கைககொளளா - ஞூடே போயப, பேரோதம சிநதத் திரைககணவளருமபேராளன, பேரோதஞசிநதிககபபோநது" ஆனினற எனறு தொடங்கி, தாளபணிந்தோம வனதுயரை மருஙகுகண்டிலம, வானோவொருஙகிறறும மறிகடலோ வொருஙகிறறும, மாருதமோ வொருஙகிறறும, தீயகமோ வொருஙகிறறும, கானோ வொருஙகிறறும ஆ, ஆ, ஆல!! இதயாவயாக பசுவினறகனறை எறிதடியாகத தாம உயர எறிநது விளங்காயை உதிா த்தவருடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிததோம, பாபபலதுக்கததை விளைவிககும பராபதிபநதிபநதக காமங களை நமமுடைய ஸமீபததிலே கண்டிலோம, இது ஆகாஸததிலே போயிற்றோ ? திரைகளையுடைய கடலிலே போயிற்றோ? காறறிலே போயிறறோ? நெருபபிலே போயிறறோ? காட்டிலே மஹாபரஸதாநமாயப போயிறறோ? எஙகேயொருஙகிப்போயிறறோ? ஆ, ஆ, ஆல - ஹநத ஹநத, இதெனன ஆஸசாய மெனறபடி துயரொனறு - துபரைவிளைககுங காமஙகளைச சொலலுகிறது ஊடேபோய எனறுதொடங்கி, சிநதிக்கப போநது வலவினையாா காடானுமாதானுங் கைககொளளாா, மாடேவரபபெறுவரா மெனறே இதயாவயாக கடலி லேபோயப பெரியகடல சிநதுகிற திரைகள தொடைகுததக கணவளாநதருளும பெருமையையுடையவனுடைய திருநாமஙகளைச சொலலவேணுமெனறு மநோரதிகக, நமமைவிட்டுப்புறப்பட்டு பாபதிபநதிபநதககாமததினு ரானவா தமககுக காடாதல மலையாதல ஓரரண தேடிககொளளுகிறிலா, இதுககு அடி பண்டு போலே நமமண்டையிலே வரலாமெனறோ ? வநதாராகில தாமே படுகிறு ரெனறு கருதது வலவினையா ரெனறது - அவிதயாதிகளுககும உபலக்ஷணம யோஜிததுக்கொளவது - பரமாணதயா யோஜிததுக் கொளவது பினனும் - அவிதயாதிகள கழிநதபினனும ராஜகுலங்கொண்டு - ராஜகுலமாஹாத்ம்யம

டையே வருகிறது' என்று ஆறியிருக்கை யன்றிக்கே, 'ஹேதுவான அவித்யாதிகள் கழிந்ததா அவற்றின் காரியமான இச்சரீரமும் ஒருபடிபோய, தண்ணீர்த் துரும்பற்று ப்ராப்தி கைபுகுந் வது எப்போதோ?' என்று அதுக்கு விரல் முடக்கி யிருக்கு மித்தனை, காமிநியானவள் தன்னுடைய அழகுக்குக் கழற்றி போகத்திலே அநவயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையா யிருக்குமாபோலே சரீராவஸானத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கை, "கோங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமே லென்னாவி தங்கும்" என்று அழகுக்குக் கழற்றி யொப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே, அப "அழகுக்குடம்பு" என்கிற இவ்வழகுக்கு கழன்று, ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததாவது எப்போதே என்று பார்த்திருக்க மித்தனை, "ம்ருத்யுமப்யபிவாதிதிம" (ம்ருத்யுமப்யபிவாதிதிம) என க்குமித்தனை "க்ருதக்ருத்யா:" (க்ருதக்ருத்யா:) க்ருதக்ருத்யராகிறார் ஸித்தஸாதநபரிகரர் பண்ணினவர்களிறே, "விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வ யஜ்ஞா: ஸமாப்தா:" (விது:க்ருஷ்ணம ப்ராஹ்மணஸ்தத்வதோயே தேஷாம்ராஜந் ஸர்வ யஜ்ஞா:ஸமாப்தா:) அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் கட்டினாகளாகிறார், ஓரயநத்தினன்று குன்றத்துச்சீர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, டைய சிறுபேரைச் சொல்லி "சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநங்கிடாய்" என்ன, திருவுள்ளத்திலே கிறது இன்னதென்று அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, "இத்தேஹஸம்பந்தத்திலே பரா க்கண்ணழிவற்ற பின்பு நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற உனக்கு ஒன்றுமிருந்த தில்லையோ?" என்று அருளிச்செய்தார் அன்றியே, எம்பார் ஒருருவி "பின்னுமாக்கைவிடும்போழ்தெண்ணே" என்று "இங்ஙனே காரணமாவது கழிந்தபோதே கா மும் தன்னடையே கழிந்ததே யன்றோ! ப்ராப்தியும் இனிக் கைபுகுந்ததே யன்றோ? இ சிந்தாவிஷய முண்டோ?" என்று அருளிச்செய்தார்

கொண்டு ஹேதுவான சரீரோத்பத்திகாரணமான தண்ணீர்த் துரும்பு | அற்று - ப்ரதிபந்தகம் போ 'எண்ணே' என்கிற ஏகாரம் - சிறப்பையாதல் பிரிநிலையாதல் - பாதபூரணம் அவ்யய மென்றபடி யத தேற்றேகாரமாய், என்னவேணுமென்றபடி தேறும் - நிஸ்சயம் கேவலனைப்போலே தேஹநிவரு தை அபேக்ஷிக்கிற தென? என்ன, காமிநி இத்யாதி அதாவது - ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக என்றப இதுக்கு அநுஷ்டாநம் - கோங்கை இத்யாதி முலையின்மேலே பூசின குங்குமக்குழம்பு அழிய பரவேசித்தது ஒரு நாள் நிற்குமாகில் என்னுடைய ப்ராணனும் நிற்கு மென்றபடி ப்ராணரக்ஷணத்து ஒருநாள் வந்து அணையுமாகில் தரிக்கலாமென்று கருதது அலங்கரிக்கையாலே அழுகுக்குக்கழிதத்தமை தம "நாந்ருதேரணாத்யயம்" என்றிருக்க, இது ப்ராப்யமாமோ? என்ன, ம்ருத்யும் இத்யாதி 'ஸு:வாவகாசிந்ராந்ருதே ப்ராப்தஜேதஜா: | க்ருதக்ருத்யா:ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும்ப்ரியமிவாதிதிம்" இதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே தாமஸீநுமபர்தி க்ருஷ்ண: "க்ருதக்ருத்யா: ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் ப்ரதீக்ஷந்தே" இதத அதிகாரிகளுப் புருஷார்த்த மென்றபடி இச்சம்லோகத்திலே க்ருதயாகனன்றோ இது உத்தேஸ்ய மென்கிறதென்ன, க்ருதக்ருத்யா இத்யாதி வித்தஸாதநபரிகரஹம் பண்ணி வர்கள் க்ருதக்ருத்யரென்கைக்கு ப்ரமாணம் - விது: இத்யாதி "ஸர்வே வேதா: ஸர்வே வேத்யா: ஸர்வ சாஸ்த்ரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யாஶ்ச க்ருஷ்ண:" இதி பூர்வார்த்தம் - உத்யம் ஸாந்தியபர்வே பரஹ்மணே இதுக்கு அர்த்தம் அவனை இத்யாதி சரீரநிவருத்தி புருஷார்த்தமென்கைக்கு ஹ்யம் - ஓரயநத்தின் இத்யாதி 'எண்ணே' என்றதுக்கு - தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேணுமென ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, * பிரிநிலை யேகாரமாய், எண்ணவேண்டா வென்றாய், இனி சிந்தாவிஷயமுண்டே என்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அன்றியே எம்பார் இத்யாதி பிரிநிலை - வ்யதிரேகம் அவ ன்னுடைய, ஒழிவுக்கு மித்யாரப்ய அந்வய:

---

* வினைவென்றபொருளில் இவ்வாறு வருகின்றது

பத்தாம் பாட்டு.

எண்பெருக்கந்நலத்து, ஒண்பொருளீறில
வண்புகழ்நாரணன், திண்கழல்சேரே

ஆ—(எண்பெருக்கு) இப்படி ஸகலஸமாச்ரயணீயனுக்கச் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரன் தான் ஆர்? என்னில்,—அஸங்க்யேயராய ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வபாவராயிருந்த ஸாவாத்மாக்களையும் நித்ய ஸித்தகல்யாணகுணங்களையுமுடையனாயிருந்த நாராயணன் அவனுடைய ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆச்ரயி என்கிறார்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், ஸாரதமமாந திருமந்த்ரத்தை அருளிச்செய்து இத்தாலே யாவச்சரீரபாதம் எம்பெருமானை யாச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். அஸங்க்யேயராய ஜ்ஞாநாதி கல்யாணகுணங்களையுடையருமாய் நித்யமாய் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஸாவாத்மாவையும் நித்யஸித்தகல்யாண குணங்களையுமுடைய நாராயணனுடைய ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் விடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆச்ரயி.

ப—அநந்தரம், பஜநீயனுடைய பராபரத்வப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார். (ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே), எண் எண்ணுக்கு, பெருக்கு அவ்வருகே பெருகியிருப்பதாய், அந்நலத்து (அநுகூலாஹ்மானந்தத்தோடு ஸமாநமான) ஆநந்தாதி குணத்தையுடைய, ஒண்பொருள் (அகாமஹதச்ரோத்ரியஸப்தவாச்யமாய் ஆவிர்பூதஸ்வரூப மான) விலக்ஷணாத்மவர்க்கமென்ன, ஈறில - (அஸங்க்யேயமாய்) அபரிச்சிந்நமான, வண்புகழ் கல்யாணகுணங்களென்ன, (இவற்றையுடையனாகையாலே), நாரணன் நாராயணசப்தவாச்யனான ஸ்வாமியினுடைய, திண் (ஆச்ரிதரைக்கைவிடாதபடி) ஸ்திரமான, கழல் திருவடிகளை, சேர் ஆச்ரயி. விலக்ஷணகுணவிபூதி விசிஷ்டனான நாராயணன் திருவடிகள் ஆச்ரயணீயமாகச் சொல்லுகையாலே இங்குச்சொல்லுகிற ஆச்ரயணம் பஜநபர்யந்தாராதந மென்னவுமாம். இப்படி கீழ்ப்பாட்டுக்களிலும் உபயாகார ஸாகாரணயம் நிரூபித்துக்கொள்க.

இ—பத்தாம்பாட்டில், ஆச்ரயணத்திலே இழிவார் திருமந்த்ரத்தை ஸாரதமமாக அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

‘எண்பெருக்கு’ என்று ஜீவாநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [அந்நலம்] கல்யாணமான ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடைத்தாகை. [ஒண்பொருள்] ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை. [ஈறில] நித்யமாயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மவர்க்கத்தையும் [வண்புகழ்] கல்யாண குணங்களையுமுடையனாயிருக்கை. ‘ஈறில’ என்று குணங்களுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். [நாரணன்] நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களோபாதி ஜீவஸமூஹத்தையும் ஸ்வாதீனமாகவுடையவனாகையாலே நாராயணன். [திண்கழல்] - இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தஜ்ஞானம் முன்னாகப் பற்றினாரை ஒருகாலும் விடாத திருவடிகள். [சேர்] ஆச்ரயி.

ஈடு—பத்தாம்பாட்டு. அழகிது, அப்படியேயாகிறது, பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றும்

பத்தாம்பாட்டு - எண்பெருக்க இத்யாதி. பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன வென்றது - ‘ஸாவ்ஸாதிஷ்வஸ்ரஷ்ட்ரு வ்ஷ்ராவிலாஷ்ராவலஹமஷோடியா । நவ்யூஸீ த்ரிவெவிஷ்வா விநாஸஷ்வலிஷ்மதஃ” என்றத்தைப் பற்ற மந்த்ரமமாதாம அமையாதோ? அர்த்தமும் அருளிச்செய்ய

சொலலுகிறா இதுதனனைப புறமபுளளாா ஜபஹோமாதிகளாலே காாயங்கொளளாநிறபாா நம ஆசாாயாகள 'ஸ்வரூபாநுஸநதாநதது க்கு ஈடாயிருககிற இதினுடைய அாதுதாநுஸநதாநம மோ ஸாதநம' எனறு தாஙகளும அநுஸநதிதது, தஙகளைக கிட்டினாாககும உபதேஶிததுககொணடு போ வாகள வேதஙகளுககும இவவாழவாாககும இமமநதரம பரஸதுதமானவாறே, முனபே ததததைசசொலலி அநநதரம அாததததைச சொலலுதல, அனறியே, முனபே அாததததைசசொல பினபே ஶபதபரயோகமபணணுதல, செயயககடவதொரு நிாபபநத முணடாயிருாககும, அது அடி அாததாநுஸநதாநம உததேஶயமாகையாலே, "யாவையும யாவருந தானா மமைவுடை ணன"எனனுதல, "நாரணனமுழுவேழுலகுககுமநாதன" எனனுதல செயவதொரு நிாபபநதமுண "அநதாபஹிஶச தத ஸாவம வயாபய நாராயணஸ்ஸ்திதஃ" (அநதாபஹிஶசததஸாவம வயாபயநா யணஃஸதிதஃ) எனனுதல, "நாராயணபரோஜ்யோதிஃ" (நாராயண பரோஜயோதிஃ) னுதல செயயும வேதம [எணபெருககநநலம இதயாதி] இபபாடடாலே திருமநதாா ஸாாததமாக அருளிசசெயகிறாா ஆழவான இபபாடடளவும வரப பணிதது, இபபாடடளவி வநதவாறே 'இததையுந தம ஆசாாயாகளபககலிலே கேடடுககொளளுஙகோள' எனன, பட்ட சீராமபபிளளையும எழுநதிருநது போகடபுககவாறே அவாகளை யழைதது, 'இனனபோது இனனு இருபபாா, இனனாா போவாா எனறு தெரியாது, இருநது கேளுஙகோள' எனறு திருமநதரததை உ தேஶிதது, இபபாடடை நிாவஹிதது, 'இபபாடடை இதுககு அாததமாக நினைததிருஙகோள' என பணிததான

எண்பெருககெனகிற இததாலே ஜீவாநநதயததைச சொலலுகிறது [நலநது] - இ

வேணுமோ? எனன, இதுதன்னை இதயாதி புறமபுளளாா - உபாஸநா ஸ்வரூபாநு ஸநதாநா கீடாகை - அநயாாஹ ஶேஷதவ அநய ஶரணதவ அநய போகத்வரூப ஸவரூபாநுஸநதாநத்துககு ஈடான அாததாநுஸந்தாநம் மோக்ஷஸாதநமெனறது, அாததம ஈஶவரனுகையாலே அவனே ஸாதந மெனறு இவாகளுக்கு அாததபாாதாநயஹேது ஆழவாாகள நிஷடையும வேதமு மெனனககாாக, ததுக, பாதாாமபணணுவாாக அதிஷடிககையிடுகிறாா - வேதஙகளுக்கும இதயாதி உகதநிாபபநதாாபயதி யாவையும இதயாதி எலலா அசேதநஙகளும எலலாசசேதநஙகளுந தானேயாமபடியான அமை யுடைய காரணன நாரணன இதயாதி - நாராயணஶபதவாசயனுய, அதினுடைய அாததமான ஸாவ லோகததுககும ஸவாமியானவன அநதாபஹிஶச - பஹிாஹிவிததமான ஸாவபயா பரோ யோதிஃ - ததபுருஷவிததமான பரதவம நாராயணபரஃ" எனகிறவிடததில விஸாஜநீயா பாவஶச நதஸஃ, நாராயணஃபரோஜயோதிஃ எனறபடி ஏததபாதிபாதயாாததத்தினுடைய அதயநதோததேஶபத வததைத திருவுளளமபறறி பாதமம பாதிபாதயம விஶிஷய தாஶயதி - இபபாடடாலே இதயாதி இபபா டுதே திருமநதாாததமெனனுமதுககும, மநதாாததம ஆசாாயனபககலிலே கேடடறியவேணுமெனனுமதுக் ஐதிஹய - ஆழ்வான் இதயாதி அதா "யஶ்சாயா ஶ்ரு ... நாஸ்தி ... ஶிஷ்ய ... வ்யாக்யாஸ்... ... " இதய நுஸநதேயம ஆழவானுடை முநதின வாாததைககு - கௌரவயதையிலே நோககு பிநதின வாாத்தைககு - போகயதையிலே நோககு

எண்பெருககு-எணணுககவவருகே பெருகியிருககிற வெனறாததமாய ஆநநதபததைசசொலலுகிறது எணபெருககு, அநநலம எனறு பதபேதமாய, எணணுக்கவவருகே பெருகியிருபபதாய அநதபாஹயாநததோ ஸமாநமான ஆநநதாதிகுணததைபுடைய வெனறு உரையிலாதத ஸவதாமபூதஜஞாநம அநுகூலமாகையாலே "நலம" எனகிறது நலநது, அநது - சாரியைசசொல நலம் நலத்தையுடைய நலநதெனறு ஜஞா குணததவமும, ஒனபொருளென்று - ஜஞாநஸவரூபதவமுஞ சொலலுகிறது ஜஞாநஸவரூபதவததைசசொ னற போராதோ? ஜ்ஞாநகுணததவமுஞசொலலவேணுமோவெனன, இவ்வஸதுக்கள்தான்இத்யாதி "ஜஞா

வஸ்துக்கள்தான் ஜ்ஞாநகுணாஶ்ரயமுமா யிருக்கக்கடவதிறே, ப்ரணவத்தில் த்ருதீயபதமான மகா ரத்தாலே ஜ்ஞாநகுணாஶ்ரயமுமாய ஜ்ஞாதாவுமா யிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே [ஒண்பொருள்] அசேதநம் அசித்துக்கு ஸ்வஹாவமாகாநிற்கச்செய்தே வஸ்துதான் ஜடமுமாயிருக்குமிறே அஸம்ஜ்ஞாவத்தா யிருக்குமிறே, அங்ஙனன்றிக்கே, வஸ்துதான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய, தாம் பூதஜ்ஞாநமானதுவும் விஷயங்களை க்ரஹித்துத் தன்னையும் அறிவிக்கக்கடவதாயிருக்கும், அத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது ஈறிலவென்கிற இது கீழும் மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது ஈறிலவான ஒண்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையு முடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாகிறது, "ஸாவ ஶ்ரூம் மத மஸ்ணா ஹி நிஷம்ஸு நம் ந:" (பாவத்கமங்கலகுணாஹிநிதாஶநம் ரு) தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோபாதி நித்யமுமாய ப்ரகாரமுமாயிருக்கும் இவ்வஸ்துவென்கைக்காக குணங்களை நிதாஶநமாகச் சொல்லுகிறது, நித்யரான த்ரிவிதசேதநரையும், நித்யமான கல்யாண குணங்களையு முடையனா யிருக்கையாயிற்று நாராயணனாகையாவது அவனுடைய [திண்கழல் சேரே] - இப்படி ஸம்பந்தம் காதாசித்கமாகை தவிர்ந்து நித்யமாயிற்றபின்பு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாரை அவன் ஒருநாளும் விடானிறே, ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலும் விடக்கோடாத திண்மையைப்

குணாஶ்ரயமுமாய" என்ற பதம் - ஒண்மைக்கு விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது அதாவது - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாயிருக்கு மென்றபடி இதுக்கு நியாமகப்ரமாணம் - ப்ரணவத்தில் இத்யாதி அதாவது - "ஜ்ஞ அவபோதநே" என்கிற தாதுவிலேயாதல், "ஜ்ஞா ஸ்வவபோதநே" என்கிற தாதுவிலேயாதல், ஜ்ஞாநவாசியாய, அதுதான் இன்ன ஜ்ஞாந மென்று விஶேஷியாமையாலே தாம் தாமிரு ஜ்ஞாநத்வயத்தையுஞ் சொல்லிற்றிறே யென்றபடி ஜ்ஞாதாவுமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய ஏதந்நியாமகம் - 'ஸ ஸவிகல்ப ஜ்ஞா க்ருத்வஹ ஜ்ஞாயதே' என்ற ஹாஷ்யவாக்யத்துக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே "ஸ்வஸ்மை ஸ்வாஸத ஜடத்வ ஸ்வாஸத்வ் ஸ்விஸ்வம் ஸ்வத்ருஷ்டி ஜ்ஞாதாவ்யேண ஜ்ஞாத்ருத்வ நித்யம், ந த யஜ்ஞா ஸமத ஜ்ஞாநஸ்வரணாச்" என்ற வாக்யம் ஜ்ஞாதாவுமாய் என்றது - ஸ்வஜ்ஞாதாவுமாயென்றபடியாய, ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாஶ மென்றபடி ஆனால் அந்த ஸ்வப்ரகாஶத்வம் இங்குச் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, அதுவும் இங்கே சொல்லிற்று என்கிறார் - ஒண்பொருள் என்று 'நலத்து, ஒண்பொருள்' என்கிற விஶேஷணத்வயத்துக்கும் வ்யாவர்த்யமேது? என்ன, அசேதநம் இத்யாதி அதாவது - ஸ்வரூபேண ஸ்வபாவத்தாலும் ஜடமான அசித்தில் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி அசேதநமாவது - அஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வம் அசேதநஸ்வபாவவிவரணம் - அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய் - இத்யாதி அஸம்ஜ்ஞாவத்தாய்- ஜ்ஞாநாஶ்ரயமாய 'ஜடமுமாய' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய் என்றது இத்தால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வஞ் சொன்னபடி 'அஸம்ஜ்ஞாவத்தாயிருக்கும்' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - தர்மபூதஜ்ஞாநமானதுவும் என்று தொடங்கி அத்தைப்பற்ற - ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வத்தைப்பற்ற ஆக, இவ்வளவால, ஒண்பொருள்' என்று ப்ரதிகோபாதாநம் பண்ணினதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று ஒண்மை - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் நாராயணபதத்துக்கு அர்த்தங்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க, ஆத்மாவுக்கநந்தரம் குணங்களைச்சொன்னது - நித்யவஸ்துவுக்கும் நித்யபாரதந்த்ர்யங்கூடு மென்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தவோ வென்கிறார் - பாவத்க இத்யாதியாலே "நிஷம்ஸு நம் ந:" என்ற அநந்தரம், 'ஶ்லோகத்தின் படியே' என்று ஶேஷம் கீழ 'ஈறிலவான' என்ற வாக்யவிவரணம் - நித்யரான இத்யாதி ஈறு நாஶம் இலவென்று - இல்லாமை, ஆக, நாஶமின்றிக்கேயிருக்கிற நித்யமாயிருக்கிற வென்றபடி ஸம்பந்தம் நித்யமாயிற்றபின்பு என்றது - நித்யவஸ்துக்களுடைய ப்ரகாரப்ரகாரிபாவ ஸம்பந்தமாகையாலே ஸம்பந்தமும் நித்ய மென்றபடி 'விடானிறே' ஆகையாலே யென்று கூட்டுவது உன்னுடையதாய் - உனக்கு போக்யமாய இது - 'கழல்' என்றத்தைப்பற்ற 'நாரணன்' என்ற பதத்தைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் - உனக்குவத்ததாய் என்றது யத்வா, "உன்னுடையதாய" என்றதுக்கு விவரணம் உனக்குவத்ததாய் என்று இது "நாரணன

பற்ற "திணகழல" என்கிறது [சேர்] ஆச்ரயி உன்னுடையதாய உனக்கு வகுத்ததா யிருந்த பின்பு நீ கடுக ஸ்வீகரி, நமஃ என்றபடி (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
சீர்த்தொடையாயிரத்து, ஓர்த்தவிப்பத்தே

ஆ —(சேர்த்தட) பகவத்குண ப்ரதிபாதகமாயிருந்த இவ்வாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி எம்பெருமானை யுணர்ந்து சொல்லிற்று

ஒ —நிகமத்தில், எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன இவை யென்கிறார்

[சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபர்] திரண்ட தடாகங்களையுடைய திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் "சேர்த்தடங்களை யுடைத்து" என்று சொல்லுவர் "இப்பத்தைச்சேர்" என்று காரியப்தமாகவும் சொல்லுவர் பரோபதேசம் பலரைக்குறித்து உபகாரிக்கையாலே மேல் ஏகவசநமான இடங்களெல்லாம் ஜாதயபிப்ராயம்

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியினுடைய உபாதேயதமத்வத்தை பலமாக அருளிச்செய்கிறார்

சேர் செறிதலையுடைத்தான, தடம் - தடாகங்களையுடைய, தென்குருகூர் - அழகிய திருநகரியில், சடகோபன் ஆழ்வார், சொல் அருளிச்செய்த, சீர்த்தொடை ஸம்ப்லக்ஷணமாந மான சீர்களினுடைய தொடையையுடைய, ஆயிரத்து ஆயிரத்திலும், இப்பத்து (ஆச்ரய ணோபதேசபரமான) இப்பத்து, ஓர்த்த நிரூபிக்கப்பட்டன ஓர்த்தவிப்பத்தைச் சேர் என்று வினையாகவுமாம் இத்திருவாய்மொழி இருசீராயக் குறளடி நான்கு மொழித்திருக்கையால் வஞ்சித் துறை

இ — நிகமத்தில், பகவத்குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன இவை யென்கிறார்

[சேர்த்தடம்] ஒன்றோடே சேர்ந்த தடா, கனனிலே சேர்ந்த தடமென்னுதல் [சீர்த் தொடையாயிரம்] சீரென்று - கவிக்கு உறுப்பான அலங்காரங்களைச் சொல்லுதல், பகவத் குணங்களைச் சொல்லுதல் [ஓர்த்தஇப்பத்து] ஓர்ந்துசொல்லப்பட்டன இவை பாண்ஜக்கள் தாச கதியைக் கண்டு இவற்றினுடைய உஜ்ஜீவநோபாயத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச் செய்தது, "இப்பத்தைச்சேர்" என்று காரியப்கமாச ஒருவனைச் சொன்னது இப்பக்கை நெஞ்சிலே சேர் அநுஸந்தி பரோபதேசம் பலரைக்குறித்து உபகாரிக்கையாலே ஏகவசநமான இடம் ஜாதயபிப்ராயம்

திணகழல" என்கிற ஸப்தவ்யாஹாரலபயம் அனுபிக்கே, பஹுவ்ரீஹியிற்சொல்லுகிற ஸௌலப்பத்தையும், தத்புருஷனிற்சொல்லுகிற ஸ்வாமித்வத்தையும் பற்றச் சொல்லுகிறார் - உன்னுடையநாய் இதயாதி ஆதல் 'சேர்' என்றது நமஸ்ஸம்பதார்த்தமென்றபடி எண்பெருக்கன்னத் தீதிலவான ஒண்பொருளையும் ஈறிலவான வண்புகழையுமுடைய நாரணன் திண்கழல சேரென்று அந்வயம் (க௦)

ஈடு —நிகமததில, முதறபாடடில வயதிரிகத விஷயஙகளை விடடு ஸாவேஶவரனபககலிலே ஆதமாவை ஸமாபபிகக இசையுஙகோ ளெனறுா, இரணடாமபாடடில வயதிரிகத விஷயஙகளினுடைய தோஷதாஶநமபணணவே விடலாமெனறுா, மூனறுமபாடடில தயாஜயாமஶததைச சுருஙக அருளிசசெயதாா, நாலாமபாடடில பறறபபடுகிற விஷயததினுடைய நனமையை அருளிசசெயதாா, அஞசாமபாடடில பறறுமிடததில வரும அநதராய பரிஹாரததை அருளிச்செயதாா, ஆறுமபாடடில அவன ஸஙகஸவஹாவ னெனறுா, ஏழாமபாடடில ஸமபநதஜஞாந முணடாகவே பொருநதலா மெனறுா, எடடாமபாடடில வேறு உபகரணம தேடவேணடா, அவன தநத கரணஙகளை அவனுககாசக அமையு மெனறுா, ஒனபதாமபாடடில அபபடிசசெயயவே பஜந விரோதிகள தனனடையே விடடுபபோ மெனறுா, பததாமபாடடில பஜநததுககு ஆலமபநமான மநதரம இனன தெனறுா, இதுதான வாயவநதபடி சொலலிற றேனறைலல, சேதநருடைய ஹிததததுககீடாக ஆராயந்து சொலலபபடட தெனனுதல, அனறிககே, இதுதான ஹிததமமாயிருபப தோனறுகையாலே எபபோது மோகக ஓரபபடுவேதோன றெனனுதல

[சோததடம இதயாதி] 'சோததடம' எனகிற இததைச சோதடமாககி, பொயகைகளோடு பொயகைகள சோநதிருககுமபடியைச சொலலிறறுகவுமாம, அனறியே, "தெனகுருகூா" எனறு ஊா பரஸதுதமாகையாலே தடாகஙகள சோநதிருநதுள்ள தெனகுருகூா எனறு ஊருககு விஶேஷணமாதல, அனறிககே, "சோ" எனகிற இது கரியாபதமாயக கிடததல [தெனகுருகூாச சடகோபன சொல] ஹிதஞசொலல வெனறிழிநது அஹிததததைச சொலலுவாளெருவன வாாததையனறு, ஆபததமரானவா சொனன வாாத்தை யெனகை [சாததொடையாயிரம] - "எழுததசை சீாபநதமடி தொடைபாவினம" எனறு கவிககு அவயவமாயிருபபன சிலவுண்டு, அவறறைச சொலலுதல, அனறிககே, உபாஸகாநுகரஹததாலே உபாஸயனுடைய கலயாணகுணஙகளைத தொடுதத ஆயிரமெனனுதல [ஆயிரததோாததவிபபததே] ஆயிரததிலும வைததுககொணடு சேதநாககு ஹிதமாவதேதெனறு நிருபிததுச சொலலபபடட தெனனுதல, அனறிககே, சேதநாககு ஹிததமமாயிருபப தோனறுகையாலே எபபோதும ஓரபபடுவேமதான றெனனுதல ஓாதத இபபததை, நெஞசிலே சோ அநுஸநதி பரோபதேஶம பலரைககுறிதது உபகரமிககையாலே மேல ஏகவசநமானவிடம ஜாதயபிபராயம　(கக)

நிகமம-சேர்தநட இதயாதி இதுதான கீழசசொலலபபடட அாததம

ஆதமபாஶமஸாங கூடுமோ? எனன, ஹிநத்சொல்ல இதயாதி 'ஆபததமரானவா' எனகையாலே - திருககரியிற பிறபபும ஆபததாஹேது வெனறு கருதது உபாஸகாநுகரஹததாலே உபாஸகனிடததில ஆழவாருககு உணடான அநுகாஹததாலே ஆயிரததோர்ததவிபபததே - ஆயிரதது இபபதது ஓரபபடடது - ஆராயநதுசொலலபபடட தெனனுதல, ஆயிரதது இபபதது ஓரபபடுவேது எபபோது மோகக அநுஸநதிககபபடுவ தெனனுதல ஓாதத இபபததை - நெஞசிலே சோ அதாவது - அநுஸநதி யெனனுதல இவவாததாயததையும அடைவே அருளிசசெயகிறுா - ஆயிரததிலும் வைததுக்கொண்டு இதயாதி பலரைக்குறிதது- வீடுமின' எனறு பலரைக்குறிதது சோததட வெனறு தொடஙகி, இபபததோாதத இதயநவய:　(கக)

தராவிடோபநிஷதஸஙகதி - ஸம்ஸாரிணோவ்ருஜிநவ்ருக்ஷாரவஸக்ய ஸாரஞாஹ்ரிஸாரவாஶ்ச்ருதாம் நிரஸ்ய । தத்ராமவாத்வ்ஹரிஸக்திஸாயாம் வாயாநாஶ்சிவ்ரீ ஶாவக்ஷிதேஶ ஶாந்திம் ருசிஜீ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி —ஸ்வார்ச்சாஸ்த்ராஸ்ரிதார்த்தாவிர்ஜநி ரூபவிஸ்தாரஸ்வாவதாரா ஷட்குணாநந்தஸௌலப்யவிஷயதாப்ரவ்ருத்தஸௌஸ்ட்யாஸ் । ஸ்வஸ்த்ராவஸ்தாரஜ்ஞாநஸந்தயா ஶோநஸாத்ம்யஸ்ய ஸ்வாவதாரஸ்த்ரோஸ்தாநா வக்தா ஜந்யநிதயோவாதிஶஸ்வயோஜ்யம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி | வீடுசெய்துமற்றெவையும்மிக்கபுகழ்நாரணன்தாள்
நாடுநலத்தாலடைய நன்குரைக்கும் — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர்மாறனிந்தமாநிலத்தோர் தாம்வாழப்
பண்புடனேபாடியருள்பத்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்   எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்   ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர் ப்ரவேஶம்

௧—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், லோகத்தில் கண்ணாலே கண்டு கையாலே பற்றிப் பஜிக்கலாவது இரண்டுபடியுமன்றிக்கே அதீந்த்ரியனான ஸர்வேஶ்வரனை அதிக்ஷுத்ரரான நாங்கள் பஜிக்கும்படியெங்ஙனே? என்னில்,—எம்பெருமான் நிரதிஶயபோக்யனென்று கேட்டமாத்ரத்திலே அவனைக் காணவேணுமென்று அபிநிவேஶம் பிறந்தார் அவர்களுக்குக் காணலாம்படி தன்னுடைய ஸௌஶீல்யாதி குண பலாத்காரத்தையச் சொன்னடும், அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தோடும் ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாகவும், தத்விரோதி நிரஸநார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே நிஹீநமான மநுஷ்யாதிகளோடு ஸஜாதீயனாய் ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண யுகந்தோறும் திருவவதாரம்பண்ணியருளாநிற்கும், பரத்வத்தைகளிற்காட்டில் திருவவதாரங்களிலே தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் நிறம் பெறும், இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தினுடைய சீர்மை ஒருவர்க்கும் அறிய அரிது, சிலதார்மிகர் எரியைச் கலவினால் சிலர்க்கு ஜீவநஹேதுவாய்ச் சிலர்க்கு அநர்த்தஹேதுவாமா போலே இத்திருவவதாரங்கள் அநுகூலர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு எதிரிட்டழிகைக்கு ஹேதுவாமென்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸௌலப்யத்தைப் பேசி, இப்படி ஸுலபனாகையாலே ஆஶ்ரயணங் கூடும், ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

௨—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், முதல் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே "நீர்தொறும்பரந்துளன்" என்று நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் "வண்புகழ்நாரணன்" என்று நாராயணஶப்தவாச்யனையைச் சொல்லுகையாலும், "தத்த்வம் நாராயண: பர:" என்றும், "ஶ்ரேயோ நாராயணஸ்ய" என்றும் ஸகலஶாஸ்த்ரநிஷ்க்ருஷ்டமான சரமத்திலே தத்வஹிதங்கள் நாராயணனே யென்றதாயிற்று இப்படி பரனான நாராயணனை பஜிப்பனுமிடத்தில் பஜநஸௌகர்யாவஹமான ஶுபாஶ்ரயத்துக்கு ஏகாந்தமான அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக சதுஷ்ப்ரகாரமான நவநீத சௌர்யப்ரஸ்தாவத்தையும், அவதாரக்ருத ஸௌலப்யத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யகாரணத்தையும், அவதாராஶயத்தினுடைய துர்விவேசத்வத்தையும், அவதாரக்ருதரூப நாமங்களினுடைய அபரிச்சேத்யத்தையும், ஸுலபனானவனுடைய பஜநத்துக்கு உண்டான ப்ராமாணிகத்வத்தையும், அவதாரத்திலும் த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் விவேகிக்கை அரிதென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய

விவேகபரகாரதையும், விவேகித்து பஜித்தவனுடைய விரோதிநிவருத்தியையும், பஜநீயனுடைய ஸாஜாத்யபிரதாமரக்ஷோபகாரத்வ நதையும், அவதாரமாசாயமஅறிடைறநமெனனுமிடத்தையும், உபதேசிதது, ஏவமவிதனுள ஈமாவரனை நான அநுபவிக்கப்பெறுவதே யெனறு பரிதாப, ஸாவ பராசாதகாலும அநுபவிக்க உபகாமிக்கிறா

இ—மூனறாந்திருவாயமொழியில, சக்ஷுர்விஷயதமையால அகதோடு ஸதரு மதமையாதலாயிறறு பஜிக்கலாவது, அதீநதரியனன ஸாவேமவரனை அதிகஷுத்ரரான எங்களுக்கு பஜிக்கப்போமோ? எனனில,—மாஸதரங்களிலே 'ஸமஸ்த்ரலயாணகுணாத்மகன, ஸாவாயிகன, பரமபோக்யன, பரமோதாரன'எனறு கேட்டமாத்ரத்திலே ருசி பிறந்தவர்களுக்குக் கண்டு ஆமரயிக்கலாமபடி கருபாதிகுணங்களை பரேரிக்க அஜஹத்ஸவஹாவனாயக்கொண்டு ஸங்கலபத்தாலே அபராக்ருதவிவயதேஹததை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸாது பரித்ராணாதுஷ்க்ருதவிநாமாதத்தமாக ராமக்ருஷணாதிருபத்தாலே அவதரித்து ஸுலபனாம, ஆகையாலே, ஆமரயிக்கைக்கு ஒரு தட்டில்லை, ஆமரயியுங்கோ ளெனகிறா

௩டு—ஸாவஸமாதபர னெனறா முதல திருவாயமொழியில, பரனாகையாலே பஜநீய னெனறா இரணடாந திருவாயமொழியில, "பஜியுங்கோள" எனறு பலகாலும அருளிச்செயயா நினறா, இருகை முடவனை "ஆனை யேற" எனறால அவனாலே ஏறபபோமோ? அபபடியே ஸாவேமவரனாய அவாபதஸமஸதகாமனா யிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷுத்ரனான ஸமஸாரி சேதநனாலே பறறப்போமோ? எனன, 'அவவானை தானே அவவிருகை முடவனுக்கும ஏறலாமபடி படிநது கொடுக்குமனறு ஏறத தட்டில்லையே, அபபடியே இஸஸமஸாரிசேதநனுக்கு பஜிக்கலாம படி அவன தனனைக் கொணடுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனாகில இவனுக்கு பஜிக்கத் தட்டில்லையே' எனகிறா அவதாரந்தனனில வந்தால ஹாகயஹீநாக்கு ஸஜாதீய பரதிபத்தியணணி அநாத

பததுடை ப்ரவேசம - உபாஸநா பரதிபாதநாநந்தரம இததிருவாயமொழியிலே ஸௌலபயததைச சொலலுகிறதுக்கு ஸங்கதி யெது? எனன, வருததாநுவாத பூரவகமாக ஸங்காஹ ஸங்கதி அருளிச்செயகிறா - ஸர்வஸமாதபரனெனறு இதயாதி - அநுபாஷிதது உஜஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்காமாயாயிறறு அவதாரந் தானிருபபது எனனுமளவாக 'பலகாலும அவனை பஜியுங்கோ ளென்றுநின்றீர்' எனறது - மேல விஸதர ஸங்கதி மூனறின ஸங்கதி "பலபிறபபாயெளிவரும" எனறததைக் கடாக்ஷிதது ஸாவஸமாதபரனெனறா முதல திருவாயமொழியில, பரனாகையாலே பஜநீயனெனறா இரணடாந திருவாயமொழியில, இபபடி பஜியுங் கோளெனறு பலகாலும அருளிச்செயயாநினறீா, இதகூடாது, எழுநதிருக்கவும மாட்டாத மொணடியை யானை யேறெனறால அவனாலே யேறபபோமோ? அபபடியே ஸாவஸமாதபரனாய அவாபதஸமஸதகாமனா யிருக்கிற வனை இந்த அதிகஷுத்ரனான ஸமஸாரியாலே ஆமரயிக்கபபோமோ? எனகிற மங்கையிலே ஸமஸாரிகளுக்கும ஆமரயிக்கலாமபடி ஸாவஸமாதபரனான அவனே தாழநினறு ஸுலபனாகில இவனுக்கும ஆமரயிக்கத் தட டில்லை யெனறு அவனுடைய ஸௌலபயததை அருளிச்செயகிறா இததிருவாயமொழி யெனறு பூரவோகத பஜநீயதவ வயவஸததாபகதயா ஸங்கதி: எனறபடி இருகைமுடவன் - எழுநதிருக்கவுமமாட்டாத மொணடி "பற றிலன் ஈசனும" எனகிற பாட்டிலே - ஆமரயிததால அவன அவாபதஸமஸதகாமனான ஸாவேமவரன நமக்கு முகங்கொடுதது நமமோடு கலசியிருக்குமோ? எனகிற மங்கையிலே அவன அபபடி யிருக்கு மெனறா, இங்கே - ஸாவேமவரனாயிருக்கிறவனை நாம ஆமரயிக்கக் கூடா தெனகிற மங்கையிலே அவன ஸுலபனெனறு பரி ஹரிக்கிறா ரெனறு பேதம இபபடி ஸுலபனானால எலலாரும அவனை பஜிதது உஜஜீவியாதே "அவஜாநநதி மாம மூடா:" எனறு அவமதி பணணி அநாததபபடுவானெனன? எனன அவதாரந்தன்னில் இத்யாதி "நமாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: । மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாஸ்ரிதா:" இதயாதிபபடியே அவாகள பாக்யஹாநியும பாச்யாதிஶயமுமே பரதிகூலிதது

தப்பட்டுப் போகவுமாய், ஹாக்யாதிகாநத "அரியன எளியனுகப்பெறுமே!" என்று ஆஸ்ர கலாமபடி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே இருப்பது "ஸர்வேஶ்வரன அரியனென்று ஸமஸாரத ஆளபறறுதென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போக்நோம், அதுதானே இவ ளுக்கு 'இத்தனையெளியனே!' என்று விடுகைக்கு உடலாயிறறு, அவவெளிமைதானே ஆத கைக்கு உடலாயிறறது உமக்கொருவருக்குமேயிறே" என்று எம்பாரைப் பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தருளினூராம். சில தாமிகா ஏரி கலலிருவ, சேறறிலே தலையைநோழுந்திப் பட்டுப்போ கிறபா சிலா, விடாயா அதிலே முழுகி விடாயதீரந்து போகாநிறபாகா, விளக்கை யேற்றி அதிலே விட்டிலெனறு சிலபதாாத்தங்கள விழுந்து முடிந்துபோம், சிலா அதிலொளியிலே ஜீவியா பாகள, வேதநலவிளககிறே இவனதான ஆயாகுலத்தி லுலநோனறுமாணிவிளக்கிறே, வேங்கதிரோ குலத்துக்கோா விளக்கிறே அவனதான அனறியவாணனறுமியநநோாளுநதுணிய அனறுரி கோட்ட இப்படிவந்து அவதரித்து ஸபபஞன நிலைதனனிலேயிறே, அப்படியே மிம்ப பாலாதிகள பூத மாகட யமலாாஜஜ நாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய, அநுகூலிந்து உஜ்ஜீவிப்பாாக்கு உஜ்ஜீ கவுமாயிறறு அவதாரந்தான இருப்பது பலகாலும 'அவனை பறறியுங்கோள' என்றுனீா, க ளாலே கணடாலலலது பஜிக்க விரகில்லை, பஜித்தாலலலது காணவிரகில்லை, ஆனபினபு, ஆ ரயிக்குமபடி யெங்ஙனே?' என்ன, "தஸ்மிந்ருஷ்டே பராவரே" (தஸமிந்தருஷ்டே பராவ

முடிகைக்கும் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடியென்றபடி. ஸௌலப்யமே பிராப்யாஜ்ஞீவநத்துக்கு ஹேதுவெனனுமதுக்கு இதிஹாஸமும் தருஷ்டாந்தத்வயமும் காட்டுகிறுா - ஸர்வேஶ்வரன இத்யாதி யென்றதுக்கு - "வாசத்தடம்" "மரதகமணித்தடம்" என்று கணடுகொளவது பாட்டில் தீபஸ்தானீயட வேதநல்விளக்கு வேதங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான விலக்ஷணவிளக்கு ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கு-இடையருடைய குலத்திலே ஆவிர்ப்பவித்த மணிதீபம் வேங்கதிரோன இத்யாதி - ஆதித்யனுடை குலத்துக்கு அதிதீபமான விளக்கு ப்ரதிகூலா முடியவும் அநுகூலா உஜ்ஜீவிக்கவும் கணடவிடமுணடே என்ன, அருளிச்செய்கிறுா - அவன்றான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அப்படியே - பாணனைப்போலே அனறிய இத்யாதி - பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ப்ரயோகித்த "மிம்பபாலாதிகள" என்கிற ஆதிஶப்தத்தாலே - கம்ஸாதிகளும், "யமலாாஜுநாதி" இதி ஆதிஶப்தத்தாலே யேநுகாதிகளும் சொல்லப்படுகிறுாகள அநுகூலிந்து உஜ்ஜீவிப்பார் - 'ஸ்ரூமராஜாகாராதிதுவா ஸாமவதாநுகூலா" என்கிறபடியே அக்ரூரமாலாகாராதிகள இத, பஜநீயவிஷய தெளலப்யத்தை அ ஸங்கித்து பஜிக்க விரகில்லையென்று ஶங்கித்தவாகளுக்கு அவதாரமுகேந உணடான ஸௌலப்யத்தை அருளி செய்து பரிஹரித்தது, பஜநஸௌலப்யத்தைப்பற்ற பஜநக்ஷமாவாகளுக்கு "பத்துடையடியவா கெளியவன்" என்றத்தைப்பற்ற பஜநக்ஷமா என்று பரிஹரிக்கிறுா - பலகாலும் இத்யாதி பலகாலு மென றது "வீடுசெய்மினே" "இறைசேமின்" "அநலமபுகு" "இறைபறறே" இத்யாதிகளைப்பற்ற 'பஜியு கோளென்றுனீா' என்று கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பஜநம் ஸாதநபூதபாபக்தியென்று பரமித்து சொன்னபடி கண்ணாலே - மாஸஸாலே கண்டாலல்லது - பரபக்திரூபஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத்காராபாப மானலலத்து பஜிக்க விரகில்லை பஜநமாக விரகில்லை, உபாஸநமாக விரகில்லை, ஸாதநத்வாபந்நமாக விரகில்லை யென்றபடி பஜித்தாலல்லது - ஸாதநத்வாபந்நமானலலது காண விரகில்லை - மோக்ஷதஶையில பகவத் ஸ்வரூபமவர விரகில்லை ஆனபினபு ஆஶ்ரயிக்குமபடியெங்ஙனே' ஸாக்ஷாத்காராபந்ந பரபக்தி தங்களுக்கு உணடாவதரிதென்று தாதபாயம் "கணடாலலலது பஜிக்க விரகில்லை பஜித்தாலலலது காண விரகில்லை என்கிற வாக்யத்துக்கு - ஸாக்ஷாத்காரமான பக்தியுணடானலலாது இவன பஜித்தானாக விரகில்லை, இப்படிப்பட்ட பஜநத்தைப் பணணினலலது பராப்யாவிதி யுணடாகா தென்று தாதபாயம் அதாவது - பஜந ஸாக்ஷாத்காரமாகவேணும், தாதருஶபஜநம் பணணினலலது ப்ராப்யஸித்தியுணடாகாது, ஆனபினபு, ஏத தருஶபஜநம் எங்களால் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? என்று பலிதாாத்தம் இந்த வாக்யத்துக்கு இப்ப அாத்தமானலலது "தஸ்மிந்ருஷ்டே பராவரே" இத்யாதி மேல வாக்யம் ஸங்கதமாகாது "பத்துடை யடியவாக்கெளியவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "பலகாலும் அவனை" இத்யாதி ஸங்கதயந்தரமாதல 'ஆஶ லேஶமுடையாாக்கு அவன எளியனுமபடியையாயிறறு' என்ற அநந்தரம், 'ஆனபினபு ஆஶ்ரயணம் ஸுகரம ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறுா' என்று கூட்டிக்கொளவது தஸ்மிந்ருஷ்டே இத்யாதி - "ஹிருதயக்ரந்தி

என்றும், "விஶதே ததநந்தரம்" (விஶதேததநந்தரம்) என்னுஞ் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டுமே ஸாதநபக்தியை யன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, காண வேணுமென்னும் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று ஸர்வாதிகன் தாழ்நிற்குமென்று நிவாரகரில்லை, "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" (பஹூநிமேவ்யதீதாநி) என்கையாலே அவதாரந்தன்னில் புரையில்லை, இச்சைதானே யுண்டே, இதுதன்னை அவதார

பா — பகவதா ஸ்வேநைவ "பக்த்யா மாமபிஜாநாதி, யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: | ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே ததநந்தரம்" [௫௫] — அஸ்யாயமர்த்த: — மத்பக்த்யா பரபக்த்யா "மத்பக்திம் லபதே பராம்" [௫௪] இதி ப்ரக்ருதத்வாத் அபிஜாநாதி பரஜ்ஞாநேந (யாவாந்யஶ்சாஸ்மி) குணதோ யாவாந், ஸ்வரூபேண யஶ்சாஸ்மீத்யர்த்த: தத இதி - பரபக்த்யா ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணேந பரஜ்ஞாநேந மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா ததநந்தரம் - ஸாக்ஷாத்காராநந்தரம், தயைவ பரமபக்த்யைவமேதோ: விஶதே ப்ரவிஶதி, மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: இதி தத்ரைவ சோக்தம் "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப" ||௫|| இத்யநந்தஶ்லோகே பரமேஶ்வரஸ்ய ஜந்மநோ யாதார்த்த்ய உக்தம் இதி விஶயே ஜந்மந: பரமேஶ்வரஸ்ய உக்தே, தத்ரைவ த்ருஷ்டாந்தோபாதாநாத், ஸம்ஸாரிணோ ஜந்மநஸ்ஸத்யத்வவத் பரமேஶ்வரஜந்மநஸ்ஸத்யத்வமித்யர்த்த:

ச்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: | க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே" இதி ஶ்ருதேரநுஷ்டி "பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: | ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே ததநந்தரம்" இதி கீதாஸ்வஷ்டாதஶே ஹ்ருதயஸ்ய க்ரந்தி: ராகாதய: யதா ஹ்ருதயஸ்தா: ஹ்ருதயஸ்தாநீய ஜீவஸ்ய க்ரந்தி: ஶரீரஸம்பந்த: ஸம்ஶயா: விபரீதஸ்யாபி ஸம்ஶயா: கர்மாணி புண்யபாபரூபாணி அவித்யாஸஞ்சிதகர்மக்ருதப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி: ஸம்ஸாரநாஶோ பரமாத்மாநுபவ ஸித்திரித்யர்த்த:" இது, இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தம் பராவரே - அஸ்மதாத்யபேக்ஷயா பரரான ப்ரஹ்மாதிகளைத் தனக்கு ஶேஷபூதராக வுடையவன் யாவாந்யஶ்சாஸ்மி - யாதொருபடி குணத்தையுடையனா யிருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வரூபத்தையுடையனா யிருக்கிறேன் ஏவம்விதம் மாம் என்னை பக்த்யா - பரபக்தியாலே ய: - யாதொருத்தன் தத்த்வதோऽபிஜாநாதி - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் பக்திஶப்தேந பரஜ்ஞாநம் உச்யதே, அபிஜாநாதீதி பரஜ்ஞாநம் மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணபரஜ்ஞாநேந மாம் தத்த்வத: ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய, ததநந்தரம் ஸாக்ஷாத்காராநந்தரம், தத்வைவ பரமபக்த்யேதோ:, விஶதே ப்ரவிஶதி, மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: பரபக்தி யாவது - ஶாஸ்த்ரமுகேந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே காணவேணுமென்னும் இச்சை பரஜ்ஞாந மாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவம் பரமபக்தியாவது - விஶ்லேஷாஸஹத்வம் "பரபக்திரத்ருஷ்டாயாம் ப்ரத்யக்ஷாபிநிவேஶநம் | பரஜ்ஞாநம் ததேவ ஸ்யாத் ஸாக்ஷாத்கார: பரிஸ்புட: | ப்ராப்திவிஶ்லேஷஹீநத்வம் பரமா பக்திருச்யதே" என்னக்கடவதிறே ஸர்வாதிகனானவன் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ஸுலபனாகக்கூடுமோ? என்ன, ஸர்வாதிகன் இத்யாதி ஆஶ்ரிதரான தேவர்களும் மநுஷ்யரும் நிலத்திலே ஸர்வாதிகன் வந்தவதரித்தா னென்றால் இது இந்த்ரஜாலிகமன்றோ? என்ன, பஹூநி இத்யாதி "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப" இதி கீதாசார்யதே "தவ" என்று த்ருஷ்டாந்திகைகையாலே அவதாரத்தில் புரையில்லை ஸத்யமென்று கருத்து இவனுக்கு ஜந்மஹேது கர்மம், அவனுக்கு ஹேது ஏது? என்ன, இச்சைதானே இத்யாதி "ஆத்மமாயயா" என்னக் கடவதிறே இதில் ப்ரமாணம், இதுதன்னை இத்யாதி இதுதன்னை - பகவதவதாரத்துக்கு இச்சையே

ரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்" (ஜந்மகர்மசமேதிவ்ய என்று என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும் நாம் பிற நிறக்கச்செய்தே பிறவாமையுங் கிடக்கும், தாழ்நின்ற நிலையிலே மேன்மையுங் கிடக்கும், அப்ராகரு ஸமஸ்தத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிவந்து பிறப்புதோம், இவற்றிலே ஒன்றை அறிந்தவர்களு குப் பின்னை ஜந்மமில்லை, நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ? ஈரிறை யுண்டோ என்று அவன் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்த படிகளை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ராமக்ருஷ்ணா யவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸுலபனும், ஆனபின்பு, ஆஶ்ரயணங் கூடுமே, ஆஶ்ரயியு கோள் என்கிறார் அவதாரங்களை முன்னேட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லை யான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலான நிலை களைக் கழித்து, நவநீத சௌர்ய நகர க்ஷேத்ரத்திலே அகப்பட்டு இளமணற்பாய்ந்து, 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார், பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேஶம் பண்ண னார், ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார், 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார்

முதற் பாட்டு.

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் மலர்மகள்விரும்பும் நமஅரும்பெறலடிகள்
மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு
எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே

ஈடு — (பத்துடையடியவா) ஏவம்வித்தஹக்தியும் இதரவிஷய வைராக்யமும் எம்பெரு மானை சக்ஷுராதிகரணங்களாலே அநுபவித்தாலல்லது பிறவாது, காதருமாறுபவர் தானும் 'பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கும் யோகாப்யாஸ பரிஶுத்தமான மநஸ்ஸுக்கும் கோசரனல்லன்' என்று

ஹேதுவென்னுமதனை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே யென்று அந்வயம் தானும் என்ற ஶப்தத்தால ருஷிகள் ஸமுச்சயிக்கிறது திவ்யஶப்தார்த்தமாஹ - என்னுடைய இத்யாதி 'ஜ்ஜோவிஸ்ஸு" என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் நாமபிறவாநிற்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாமையுங் கிடக்கு மென்றது - தந்நிபந்தநசுக்லஶோணிதாதிஹேயத்தைப் பற்ற 'வஹ்வம்யொவெ...' இத்யாதி ஶ்லோகமேஷார்த்தம் இவற்றிலே இத்யாதி ஜகமாதி காமாணி யென்றதே "ஜந்மகர்ம" என்கிற ஏக வசநத்தைப்பற்ற-ஒன்றையறிந்தவர்களுக்குஎன்றது நானும் பிறந்து என்றது "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி" என்ன அமைந்திருக்க, "வ ... ந:" என்றதின் தாத்பர்யம் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகள் என்றது-"ஜ்ஜோவிஸ்... ... ..." ... ... இத்யாதிகளைப்பற்ற உபஜீவித்துக்கொண்டு - ஆஶ்ரயியுங்கோளென்று அந்வயம் பரோபதேசபரவருத்தரான தாம் 'எத்திறம்' என்று மோஹிப்பானென்? என்ன, அவதாரங்களை இத்யாதி முன்னேட்டுக்கொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு இளமணற்பாய்ந்து - ஆதரஹ்ருதயராய ஈடுபட்டு பரத்வத் தைப்பற்ற ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்துமோ? என்ன, பரத்வத்தை இத்யாதி பரத்வாபேக்ஷயா ஸௌலப்யமே ஈடுபடுத்து மென்றபடி

"மன்னகம்" என்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான்பக்கல் கூடாது, ஆதலால் இனி எம்பெருமானை யிழந்துபோமத்தனை யாகாதோ? என்று அவஸந்நரானவர்களைக் குறித்து 'எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையராயிருப்பார்க்குக் காணலாம்படி எளியனும் ப்ரதிகூலர்க்கு அவன் அரியனும் அரியனுமிட்டது, ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனான இவ்வாகாரத்தாலே பிறர்களுக்கு அரியனாயிருப்பா னொரு விஸ்மயநீயன்' என்றுகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்து உள்ளும் மெய்யர்கட்டுண்டு ஏங்கினபடியே யிருக்கிற எளிமையைக் கண்டு, இவ்வதிமாத்ர ஆஶ்ரித ஸௌலப்யமஹாகுணத்திலே ஈடுபட்டு, ஆஶ்ரித ஸமாஶ்ரயணீயனா யிருக்கைக்கு தத்ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருள அமையாதோ? இங்ஙனே உரலிலே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே இருந்தருளவேணுமோ? பிரானே! இது என்செய்தருளினாய்? எதுக்காகச் செய்தருளினாய்? என்கிறார்.

ஒ—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்துக்கு உதாஹரணத்தைப் பேசுகைக்காகத் திருவவதாரங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆழ்வார் பரோபதேஶார்த்தராய், க்ருஷ்ணனுடைய நவநீத சௌர்யசரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

பத்தென்கிறது, பக்தியை [வித்தகன்] ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஶத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்க முடியாதே யிருக்கும் விஸ்மயநீயன் [மலாமகளென்று தொடங்கி]- பெரியபிராட்டியாரும் ஆசைப்பட்டப்படுவானாய விலக்ஷணனுக் பரஸித்தனான பெறுதற்கு அரிய ஸ்வாமி, யஶோதைப்பிராட்டி ஆயாஸித்துக் கடையாநிற்கச் சாபலாதிஶயத்தாலே அந்தவெண்ணெய் காவுகாண்கிற தஶையிலே உரஸ்தலத்திலே உரலோடு கட்டுண்டு உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாதபடியிருந்து ஏங்கின ஸௌலப்யம் எத்திறம் என்றது இது என்னபடியென்று தாம் ஈடுபடுகிறார். உரத்தையுடைய விடையென்னவுமாம், பெருமிடுக்கு என்றவாறு.

ப—முதற்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரஸௌலப்யத்தை உபதேஶிக்க உபக்ரமித்து ப்ரதமத்திலே நவநீதசௌர்யப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார்.

பத்துடை பக்தியையுடைய, அடியவர்க்கு அடியார்க்கு, எளியவன் எளியனாய், பிறர்களுக்கு அதில்லாத பிறர்க்கு, அரிய கிட்ட அரியனாய், வித்தகன் வித்தகனாய் (இவையிரண்டாலும் உகந்து), மலாமகள் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மியானவள், விரும்பும் விரும்பும்படியான, பெறல் அரு - பெறுதற்கு அரிய, நம் அடிகள் நம்ஸ்வாமியானவன், மத்து மத்தாலே, உறு (உற்று) வருந்தி, கடை கடைந்த, வெண்ணெய் களவினில்-வெண்ணெயினுடைய களவினில், உரவிடை மார்வினிடையிலே, ஆப்புண்டு கட்டுண்டு, உரலினோடு இணைந்திருந்து உரலோடொக்கச் சலியாதேயிருந்து, ஏங்கிய (அச்சத்தாலே) ஏங்கின, (குரல் இரங்கமாட்டாத), எளிவு எளிமை, எத்திறம் என்னபடியாயிருக்கிறது!

பத்தியை 'பத்து' என்றது கடைக்குறைத்தல் வித்தகன் ஆஶ்சர்யபூதன் உரவிடை-மார்பிடை உரந்த ஏறுபோலச் செருக்க னென்னவுமாம் எளிவு எளிமை

இ—முதற்பாட்டில், ஸௌலப்யத்தை உபதேஶிக்கைக்காக அவதாரங்களை அநுஸந்தித்தவர், தொடங்கின உபதேஶத்தை மறந்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நவநீத சௌர்யசரித்ரத்திலே தாம் அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

[பத்து] பக்தி பத்தென்று பக்தியைக் காட்டுமோ? என்னில்,—"எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தன்னைக்கட்டி" என்னக்கடவதிறே பக்திஶப்தத்தால் இங்கு

பரத்வத்யாதிகளைச் சொல்லுகிறதன்று, ஸ்வத்யபகாரமான அங்கவேஷமாத்ரத்தைச்சொல்லுகிறது தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்குமென்கிற குணப்ரகரணமாகையாலே [உடை] - இம்மாத்ரத்தைத் தனக்கு வுடைமையாகச் சொல்லுகிறது - "வினையுடைச் சீரியர்" என்று இங்கே ஸ்வத்பு ஸ்வம்பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருசாக நினைந்திருக்கும் ஹகவத்பிப்ராயத்தாலே [அடியவர்] இதுவும் ஹகவதபிப்ராயத்தாலே ஆநுகூல்யலேசம் குவாலாயிருக்கை "க்ஷயிக்கிஸ தூரோவகௌ"என்று இன்று கிட்டிறரொருகுரங்கை நித்யஸூரிகையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகா நினைத்திருக்கையாலே [எளியவன்] பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக் கொடுக்கல், தத்பரமான ஸ்வர்க்காதிகளைக் கொடுத்தல், தன்னைக் கொடுத்தல் செய்யுமவனல்லன், அவர்களுக்குத் தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும் "ஹக்தீதொஜஹாதசூநஃ" தாத்யஸாரகயங்களைப் பண்ணுகையாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹனுனிறே இவ்வெளிமை உகவார்க்கும் பொதுவாகிறதோ வென்னுமத்தைப் பரிஹரிக்கிறது, [பிறர்களுக்கரிய] ராவணாதிகளுக்கு இளைக்கடபோகாதிருக்கை "ஹிவோஜூதூரெராஜெரா:" [வித்தகன்] விஸமயநீயன் யசோதைக்குப் பவ்யனுயிருக்கிற இருப்பிலே யமலார்ஜுநர்க்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கை இப்படி இருக்கிறவன் தான் ஆர்? என்னில், [மலர்மகள் விரும்பும்] "ஶ்ரீம் ஸஹஸ்ரநாமா"என்கிறமேன்மையையுடையளாய்ப் பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற போக்யதையையுடையளான பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று விரும்பும் ஏதவம் [அரும்பெறலடிகள்] பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீயஃபதியென்னையிறே ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம் "நம" என்று இந்த மேன்மையும், நீர்மையும் நமக்கு ப்ரகாசித்திருக்கிறபடி. [மத்துறு]-இப்படி மேன்மையை உபபாதித்து ஸௌலப்ய காஷ்டையைச் சொல்லப்புக்கு அதிலே காம ஈடுபடுகிறார் மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் - மத்தாலே புறறுக்கடையாநிற்கிற வெண்ணெய் களவு காணாநிற்கிறவளவிலே உறுக்கடைகையாகிறது ஆய்ச்சித்துக் கடைகை "கடைகிற பாக்கிலே ஒதுங்கிச் சாபலாதிசயத்தாலே அள்ளியமுதுசெய்யும்போலே காண" என்று பிள்ளான் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் தனக்கு ஒருகுறைபுண்டாய், அது நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே களவிலே யிழிந்து, அது தலைக்கட்டப்பெறுதே வாய்த்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது [உரவிடையாப்புண்டு] உரஸ்ஸ்தலத்திலே கட்டுண்டு மலர்மகள் விரும்பியணைக்கும் மார்விலேகிடீர் கயிறுமையிட்டுக் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது காமோவரனென்கிறபடியெங்ஙனே? என்னில், அப்பரதேசத்தைக்கெல்லாம் நினைக்கிறதாசலாமிறே அன்றிக்கே, உரத்தவிடையான தான் கட்டுண்டு - பெருமிடுக்கனென்றபடி. [உரவிநோடிநோந்திருந்து] உரல் மூச்சுவிடிலும் தான் மூச்சுவிடாதே அசிதவயாவருத்தனுயிருந்தபடி [ஏங்கியவெளிவு] இந்த ஸாத்தனைக் கள்ளனென்று கட்டினால் பொறுக்கமாட்டாதே அழத்தொடங்குமே, அவள் "வாய் வாய்" என்றால் ஏறிட்ட தவசி இழியவிடமாட்டாதே பயப்பட்டு நிற்கும் [எளிவு] ஸௌலப்யம் [எத்திறம்] இதென்னபடி! "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதம் மீண்ட பரத்வத்தை எல்லைகாணலாம், இந்த ஸௌலப்யம் தரைகாணவொண்ணுதாயிருந்ததீ! என்கிறார்

ஈடு —முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கப்புக்கு அவனுடைய நவநீத சௌர்ய சரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

முதற்பாட்டு - பத்துடை இத்யாதி 'வெண்ணெய்களவினிலுரவிடையாப்புண்டெத்திறம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை எம்பெருமானுடைய இத்யாதி

[பதது] ஹகதி பததெனறு ஹகதியைக காடடுமோ? எனனில், "எடடினோடிரண டெனுங கயிறறினால மனநதனைககடடி" எனனக கடவதிறே, ஆகையாலே, பததெனறு ஹகதி யைச சொலலுகிறதாய, அதுதனனிலும பரஹகதியையனறு இங்குச சொலலுகிறது, ஹகதயுபகரம மாதரததை உபகரமமாதரமெனறு இததை நியமிபபாரார? அதினுடைய சாமாவஸதததையைக காடடினாலோ? எனனில், அது ஒணணாது, இபபோது இங்குச சொலலிக்கொணடு போருகிற இது குணபரகரணமாகையாலும, ஸாவேஶவரனுககு ஒரு உதகாஷ சொல்லுகை இபபோது இவாககு அபேக்ஷிதமலலாமையாலும, தநதாமையொழியச செலலாதாாககு ஸநேஹிககுமது அலலா தாாககு முணடாகையாலும, "ஸ்ருஹாவெ நஸம்ஹ்ராம் நதஜெயம் கயஷு ந" (மிதர பாவேநஸமபராபதமநதயஜேயமகதஞசந) எனனுமவனுகையாலும, உபகரமமாதரததையே சொல லிறறுககடவது, ஆஶாலேஶமுடையாாககுத தனனைக கொடுபபதாக ஹகவதுகதிபுமுணடாயிரு ததிறே, "எதிர்சூழலபுகக" எனறும, "எனனினமுனனம பாரிதது" எனறும விலககாமைதேடித திரிகிறவனிறே [உடை] இநத அபரதிஷேயாதவேஷ மாதரததைக கனததவுடைமையாகச சொலலுகிறது 'விணணுளாரிலுஞ்சீரியா" எனறு இங்கே ஹகவதநுஹவம பணணுவாரை நித யஸூரிகளிறகாடடில கனகக நினைததிருககும ஹ ஹவதஹிபராயததாலே சொலலுகிறது "இவாகள பககலிலே இமமாதரமுணடானால, பினனை இவாகளுடைய பரததுககெலலாம நானே கடவன" எனறிருககுமாயிறறு இவன, ராவணஹவநததை விடடு ஆகாஶததிலே கிளமபினபோதே ஸ்ரீவைஷ ணவலக்ஷ்மி குடிகொணடபடியிறே "அநதரிக்ஷகதஸ்ரீமாந" (அநதரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந)

எடடினோடு இதயாதி எடடினோடிரணடு - பதது எனனுங கயிறறினால பததெனறு பகதியாய, பகதி யெனகிற கயிறறாலே, மனநதனைககடடி - மாஸஸை பகவததவிஷயததிலே பாவணமாககி பததெனறு பகதியைச சொலலுகிறபடி எஙஙனேயெனனில,-பகதி எனறு பகதியாய, அதில இகாரங்குறைநது, பததெனறிருநதாலும, ஏகதேஶவிகாரநயாயததாலே அநயமாய பகதியைச சொலலுமெனறபடி பக்தயுபக்ரமமாதரததை-அபரதிஷே யாதவேஷமாதரஙகளை சாமாவஸ்தைதயை டாபகதியை குணபகாணமாகையாலும் ஸௌலபயகுண பரதி பாதந பரகரணமாகையாலும 'புனபுலவழியடைதது" எனகிறபடியே உதகாஷஞசொலலுகை முதல திருவாய மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமெனறபடி உதகாஷம அபேக்ஷிதமானாலும, பகதயுபகரமமாதரஸாலபதவமாதரமே உதகாஷ மெனகிறார் - தநதாமையொழிய இதயாதி "ஸ்ருஹாவெ ந ஸம்வ்ராவம் நதஜெயம் கய ஞந। தொஷொயதஹ்யவி தஸ்யஸ்யாதகாஜெதத்மஹிதம்" இதி யுததகாணடே அஷடாதஸே ராம: அபரதிஷேயமாதரஙகொணடு காரயம செயயுமோ? எனன, ஆஶாலேஶம இதயாதி யதவா, "ஸ்ரு ஹாவெ ந" இதயாதி விவரணம - ஆஶாலேஶ இதயாதி ஆதல ஹகவதுகதி - சாயஶலோகமாதல, "ஸஷ வஷுஸஹ்ருதஸ" எனறதாதல உககியுமெனறு அபிஶபதம - கீழச்சொனன யுக்திகளோடே ஸமுச சயிககிறது அநுஷடடாநஙகாடடுகிறார் - எதிர்சூழல் இதயாதி, எதிரே திருவவதரிதது எனனில் இதயாதி- எனககுமுனனே பாரிதது விலக்காமை - அபரதிஷேயம 'உடை' எனற மதுபபு பூமாவிலே பத்தான வெனன அமைநதிருகக, 'உடை' எனகையாலே இதுவே ஒரு மஹாஸமபததெனறு தோறறுகிற தெனறபடி லோகததிலே தமமுடையவனை - உடையவ னெனறும, தரிதரனை - இலலாதவனெனறுஞ சொலலககடவதிறே இது கனதத உடைமையாகக கூடுமோ? எனன, விணணுளார் இதயாதி, பரமபதவாஸிகளிலும சீரமையுடை யவாக ளெனறபடி அவனதான அபபடி நினைததிருககுமோ? எனன, இவர்கள இதயாதி "ஸஹம்ஸா வஷுவாவெஹ்ய:" "சுநநாஸிஞ்யஞ:" இதயாதயபிப்ரேதம ஹகவதபிபராயமாதரததாலனறியே வஸதுகதயாவும ஆதமாவுககு இதுவே ஸமபத்தெனகிறார் - ராவணஹவந இதயாதி யதவா, லோகததிலே ஐஶவா யததைபனறோ உடைமையாகச சொலலுகிறது அததவேஷாதிகளைக கனததவுடைமையாகச சொனன விட முணடோ? எனன, ராவணபவந இதயாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி - ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யஙகள் ஶம ஐஶ

எனறது, “ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” (லக்ஷமணோலக்ஷமிஸமபநந:) எனறிறே இளை பெருமாளை, இதிறே இவனுககு நிலை நினற ஐஸவாயம இததைபபறற, ‘ உடை ’ எனகிறது [அடியவாககு] இதுவும ஸகவததஹிபராயததாலே, “ தவயிகிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் காா்யம் ஸீதயா மம ” (தவயிகிஞசிதஸமாபநநே கிமகாாயமஸீதயாமம) எனறு இனறு கிடடிறறே குரஙகை நிதயாஸரிதையான பிராடடிககும அவவருகாக நினைததானிறே ஒருதிருவடி திருவநநதா வானலல இவனுககு ஸேஷபூதராய அதிஸயததைப பணணுகிறவாகள, இவவிலககாமைமை யுடையவாகளாயிறறு, உளளகுணததை யநுபவிததிருககு மிததனையிறே அவாகள, குணம நிற பெறுவது இவாகளபககலிலேயிறே [எளியவன] அவாகள பாபததைப போககுதல, புணய ததைககொடுததல, தனனைககிடடலாமபடி யிருததல செயகையனறிககே தனனை அவாகளுக இஷட விநியோகாாஹமாககிவைககும, தனனை யொழிநததொனறைக கொடுததல, தனனை யழைததுககொடுததல செயயான, “ இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ ” (இமௌஸமமுநிஸாாதூல கிஙகரௌஸமுபஸததிதௌ) எனகிறபடியே “ நான உஙகளடியான எனனை, வேணடினபடியேவிக காாயஙகொளளுஙகோள ” எனறு நிறகும, “ பக்தயா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதோ(அ)ர்ஜுந ” (பகதயாதவநநயயாஸகய அஹமேவமவிதோாஜுந பீஷமாதிகள சொலல ‘ பரம்ப்ரஹ்ம பரந்தாம ’ (பரமபரஹமபரநதாம) எனறு, கனகக

வாயமாமதொழிய ஐஸவாயததயாதிக ளாககூடுமோ? எனன, கூடுமெனனுமததை பாமாஸரபபதிகளாலே தாமிபபிககிறாா - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந இதயாதி “ உக்த வாக்யமிதாவானிரு......ஹிஸ்ய வெஸ்லஹ । ஸப்ரவீத்து ஸ்திராத்மா ஜாதவெக்ஷாயொ விஷ்ணு: । லக்ஷ்மிகஷ்மதக ஸ்ரீ ராம ஹ்ராதாவெராக்ஷஸாயிவம் ” இதி யலக்காணடெஷாயபெ ‘ லபுஷ்பியகாரஸ்ய ராவஸ்ராவிஷரீரக: லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ விபீஷணஸ்ச வாநரா: ” இதிபாலகாணடெ ஸஷ்டாடிபெ அதவேஷமாதாஙகொணடு ‘அடியவா’ எனனலாமோ? எனன, இதுவும இதயாதி அதவே ஷம கனததவுடைமையான வோபாதி, இதுடையாா - அடியாரெனகிற இதுவு மெனறு - ஸமபநாததப தவயிகிஞசித் இதயாதி - ‘முறறவுமினறனன’ இதயதா லிகிதம தாவநமாதாமனறிககே ததவஸததிதியு அபபடியே யெனகிறாா - ஒருதிருவடி இதயாதி அதுககு ஹேதுவேது? எனன, உளளகுணததை இதயாதி பாதிஸயாயயகதவருப ஸேஷதவம இவாகளுககே யுளள தெனறபடி எளிமையின காமாவழியைக காடடு கிறாா - அவர்கள பாபத்தை இதயாதி இததால ஐஸவாயகைவலய ஸகவதபாாபதிகாமரை வயாவாததிகிறது விவாணம தன்னை யொழிந்தது இத்யாதி அழைநதுக் கொடுததல செய்யான-தானே மேலவிழு மெனறபடி அபபடி இஷடவிநியோகாாஹமாகக எஙகே கணடோம? எனன, இமௌஸ்ம இதயாதி - “ ஆஜ்ஞாபய யதெஷ்டம் வெஸாஸநம் காரவாவகிம ” இதயுததாாததம இதம பாலகாணடே வாமநாஸரமே விஸவ மிததமபரதி ராமலக்ஷமணௌ இபபடி ஸகதிமானகளுககு ஸலபதையிருககை ஸஹஜமெனனுமதுககு தயோதக பரமாணததை அருளிசசெயயாகினறுகொணடு அாததததையும அருளிசசெயகிறாா - பக்த்யாத்வநந்யயா இதயாதி நிலைநின்ற ஸ்வபாவமென்றனிறே யெனனுமனவும “ நாஹம் வெதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந செஜ்யயா । ஸக்ய எவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா । பக்த்யாத்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதோ(அ)ர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ” இதி கீதாஸவேகாதஸே ‘ பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந் புருஷம் ஸாஸ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும் । ஆஹுஸ்த்வாம் ருஷய: ஸர்வே தேவர்ஷிர்நாரதஸ்ததா । அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே ” இதி தததாவ தஸமே “ பக்த்யாத்வநந்யயா ” எனறது அதவேஷமாதாபாமெனறு இவவிடததில விவக்ஷிதம பாநதாம வெனறு

கேட்டிருந்தபடியாலே 'நீயொருவன பகதிகக எளிபவனுவதேன?' என்ன, "ஒருவன கறுததிருகக ஒருவன சிவநதிருககிறபடி கணடாயே, அபபடியே எனககும இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம" என்றுனிறே, "ஹ்ருதி ஸ்ரீ தொஜநாதிந:" (பகதிகரீதோ ஜநாரதநஃ) ஸார்வபௌமனை ராஜ புதரன க்ஷாமகாலததிலே அலபதரவ்யத்துககாக தன்னை எழுதிககொடுததால பின்னை தன சேலவகக கிடப்புக காட்டி மீட்க வொண்ணாதாபபோலே ஸர்வேஶ்வரனும பகதிநிஷ்டனுககுத தன்னை அறவிலைசெயது கொடுததால பின்னை மேனமைகாட்டி அகலமாட்டான, கழுததிலே ஓலையைககட்டி "தூதுபோ" என்னலாமபடி தன்னைக கையாளாககிவைககும

இவவெளிமை உகவாதார்ககும பொதுவாகிறதோ? என்னுமிததைப பரிஹரிககிறது, மேல, [பிறர்களுககரியவித்தகன] பிறர்களாகிறார் "இவனைககொணடு காரியங்கொள்ளோம" என்றிருககுமவர்கள, [வித்தகன] விஸ்மயநீயன இங்கு விஸ்மயநீயமேன? என்னில, யஶோதாதிகளுககு ஸுலபனானநிலைதன்னிலேபூதனாஶகடயமலார்ஜுனாதிகளுககு அநபிபவநீயனாயிருககை, இன்னமும பள்ளிகொண்டருளாநிறகச் செய்தே அர்ஜுநனும துர்யோதநனும கூடவர, அர்ஜுநனுககுத தன்னைககொடுதது, துர்யோதநனுககுப பங்களத்தைக கொடுததுவிட்டானிறே, நமமுடையவர்கள எமபெருமானையே உபாயமாகப பற்றாநிறக அலலாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப பற்றாநிற்குமபோலேயிறே துர்யோதநனநிலை, ராமாவதாரத்திலும "ஹிமவாந்நரோமேரு:" (ஹிமவாநமந்தரோமேருஃ) இத்யாதி "ஶத்ருணாப்ரக்ருஷ்டோபிலகஷ்மணஃ" (ஶத்ருணாமப்ரகமப்யோபிலக்ஷமணஃ) - ராவணன ஸபரிகரனாயக கொணடு எடுககப புககவிடததில நெஞ்சில ஶாத்ரவததாலே எடுககமாட்டிற்றிலன, திருவடி தனியனாயிருககச் செய்தேயும நெஞ்சில செவவையாலே கருமுகை மாலைபோலே எடுததேறிட்டுககொணடு போனான, இங்கு

பீஷ்மாதிகள சொலல என்று அநவயிபபது "ஸாவம்வியஃ" என்றதுககுத தாதபர்யம - ஒருவன் இத்யாதி பகதிவஶ்யனானாலும ஸ்வதநத்ரனாகையாலே கதாசித தூலபனுமாயிருககுமோ? என்ன, ஹ்ருதி ஸ்ரீத இத்யாதி "ஸர்வேந்த்ரஸ்ய ஸம்ஸாரே நராணாம் க்ரூரகர்மணாம் । மஹாவம்ஶேநாஹம்கொஹ ஹ்ருதி ஸ்ரீதொஜநார்தந:" இதி வைஷ்ணவே புராணே 'ஸ்ரீத:' என்றதுககு வாஸனை ஸார்வபௌமனை இத்யாதி சேல்வக்கிடப்பு - ஸமபதஸம்ருத்தி அறவிலை - ஶாததகாயம பின்னை என செய்யுமென்னில, கழுததிலே இத்யாதி பொதுவாகிறதோ - நாராயணதவ ப்ரயுகதஸமபநதம ஸர்வ ஸாதாரணமாகையாலே யென்றபடி விஸ்மயநீயனாகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருககை யென்னுமததை ஶங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இந்த விஸ்மயநீயம இத்யாதி வாக்யத்வயததாலே அர்ஜுநனும ஸுயோதநனும படைவேணடிவந்தபோது இவ்வாகாரத்வயமுங் காணலாமென்கிறார் - இன்னமும் இத்யாதி பங்களத்தை - படையை துர்யோதநனபடி உபாயாந்தரபரரோடொககச் சொலலாயிருந்ததென்கிறார் - நமமுடையவர்கள் இத்யாதி இவவனவனதிகசே ராமாவதாரத்திலும ராவணஶக்தியால ஈடுபட்ட இளையபெருமாளிடததிலும இவ்வாகாரங்காணலா மென்கிறார் - ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி "ஹிமவாந்மந்தரோ மேருஸ்த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை: । ஶக்யம் புஜாப்யா முத்தர்த்தும் ந ஸங்க்யே பரதாநுஜ:" இதி யுத்தகாணடே ஏகோநஷஷ்டிதமஸர்க்கே "ஹிமவாந்மந்தரோமேரு:" என்றவிடத்திலே - ராவணனொருவனே எடுததானென்று சொலலிற்றேயாகிலும, அநுவாதததிலே "ஶத்ருணாம்" என்று பஹுவசநமிருககையாலே 'ஸபரிகரனாயககொணடெடுகக' என்றது "ஸந்தோஷ தேஜஸ்வீ லக்ஷ்மணம் ராவணாஹிதம் । அநயத்ராவவாஹ்யாஶம் வாஸுஹ்யம் வஶீக்ருதம் । வாயுஸூநோஸ்ஸுஹ்ருத்வேந பக்த்யா பரமயா ச ஸ: । ஶத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:" இதி தத்ரைவ நெஞ்சில் ஶாத்ரவததாலே யென்றது 'ஶத்ருணாம்' என்றதின தாதபர்யம "லகுத்வமகமத்" என்றதுககு ஆததம கருமுகை இத்யாதி "நெஞ்சில

னன்றிகில் "ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்" என்றும் "திருவடிக்கு நோயதாகவேணும்" என்றுமன்று வஸ்துஸ்வபாவம் இருக்கும்படி யாயிற்று இது [மலர்மகள் விரும்பும்] இவ்விரண்டுக்கும் அடி இவளுடைய சோத்தியிறே புஷ்பத்தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், அதில் பரிமளந்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருப்பாளாய், நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புவார்களாகில், பரிமளந்தான் "தண்ணீர் தண்ணீர்" என்னப் பிறந்தவன் √[நம] "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது நாராயணனுவாகாதிகளோடே சேர, "ஹ்ரீஶ்ச தேலக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" (ஹ்ரீஶ்சதேலக்ஷ்மீஶ்சபத்நயௌ என்னக்கடவதிறே, "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஶ்ருதிவழியாலே அங்கீகரித்த லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறார் [அரும்பெறலடிகள்] பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள்; [மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்] பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படி யிருக்கைபோலேகாணும் ஸ்வாமிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம் "அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:" (அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ என்னக்கடவதிறே [மத்துறு] கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறார் மேல் மந்தரத்தை பிடுங்கிக் கடலில் நடுநெஞ்சிலே நட்டு நெருக்கிக்கடைந்து வெளிகொடுவெளியே தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாபாஹு கிடீர்! இப்போது இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணெய களவுகாணப்புக்கு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நின்றுனென்கிறார் [மத்துறுகடை வெண்ணெய] தயிர்ச்செறிவாலே மத்தாலே நெருக்கிக் கடையப்பட்ட வெண்ணெய "கடைவெண்ணெய" என்றால் காலத்ரயத்திலுள்ளதையுங் காட்டும் "முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய

செவ்வையாலே" என்றது "வாயுஸ்ஸுர்யோ நாஸுஹ்யதே" என்றதின் தாத்பர்யம் இராவணன்றனக்
ஆபிமுக்யமுண்டாகையும் இல்லாமையுமே ஹேதுவன்றுகில் ஆனால் அவைதான ஹேதுவாம்படி யெங்ஙனே
என்ன, வஸ்துஸ்வபாவம் இத்யாதி இத்தவஸ்துவின் ஸ்வபாவமென்றபடி ஸங்கதிமாஹ இவ்விரண்டுக்கு
இத்யாதி இரண்டுக்கும் - எளிமைக்கும் அருமைக்கும் இவளோட்டைச்சேர்த்தி அருமைக்கடி யென்கிறது
'அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜோயஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா" என்றதைப் பற்ற "மலர்மகள்" என்றதுக்கு
தாத்பர்யம் புஷ்பத்தில் இத்யாதி மகளென்று, உத்பத்தி தோன்றுகையாலே, பரிமளத்திலுடைய பரிணாம
போலே யிருக்கிறு ளென்று விவக்ஷித மென்கிறார் - அதில்பரிமளம் இத்யாதி தண்ணீர்தண்ணீரென்ன
பிறந்தவனென்றது "விரும்பும்" என்றதுக்கு ஆசயம் "பிறந்தவள்" என்று திருத்தி நிர்வஹிப்பதும் ஒ
வகையுண்டு "பிறந்தவன்" என்றபோது, பரிமளந்தானென்று - பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது "பிறந்தவள்
என்றபோது, பரிமளமென்று ஸர்வகந்தனென ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது √உளன் இத்யாதி 'நம' என்று
விஶிஷ்ட ப்ரஸித்திபரமென்று தாத்பர்யம் அந்தப்ரமாணமேது? என்ன, நாராயணனுவாக இத்யாதி அதிலே
ப்ரஸித்தியேது? என்ன, ஹ்ரீஶ்ச இத்யாதி ஹ்ரீயென்று-பூமிப்பிராட்டி இந்தப்பத்தத்துக்கு ப்ரயோஜனம்-உளன்
சுடர் இத்யாதி ஶ்ருதிப்ரதிபாத்ய னென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்நமான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை அங்கீகரித்த
ரென்று தோற்றுமிறே, அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறு ரென
படி 'மலர்மகள்" இத்யாதி ஸம்ஶ்லேஷாதிஶயம் ஸ்வாநுபவகாப்யம் பாவமாஹ-பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி
லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனே ஸ்வாமிகனென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் அப்ரமேய இத்யாதி "அப்ரமேயம் ஹி
தத்தேஜோ யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா । நத்வம் ஸமர்த்தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாஶ்ரயா
வநே" இத்யாரண்யகாண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச: மந்தரத்தை இத்யாதி - அம்ருதமக்க வருத்தாந்த
சொல்லுகிறது, 'மலர்மகள்விரும்பும்' என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ப்ரஸக்தமாகையாலே தத்வதாரஹேதுபூத வ
பாரமும் ஸ்மர்த்தமாகைபாலேயாதல், தயிர்கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடிதவேத புத்திஸ்தமாகைபாலேயாதல்
நடுநெஞ்சிலே - ஸர்வதோமத்யே வெளிகொடுவெளியே ஸமந்தாத்பஹி: செறிவு - நைவிடயம் கடை
யப்பட்ட - கடையப்பட்டாலின்ற கடைவெண்ணெயென்றால் வர்த்தமானநிர்த்தேஶத்தாலே காலத்ரய
திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, முப்போதும் இத்யாதி காலத்ரயத்திலும் கடைந்ததிரண

என்னக்கடவதிறே, இந்த வாத்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகாய முண்டாகையாலே, “ கடையா நிறக்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறுசமைப்ப பொறுமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயி லிடுமோபோலே, கடையப்பொறுமல நடுவே அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது ” என்று பிள்ளான பணிக்கும்படி [களவினில்] கடைகிற பராக்கிலே நிழலிலே யொதுங்கிச் சாபலத் தாலே அள்ளி யமுதுசெய்தானபோலே காணும் [களவினில்] களவிடையாட்டத்தில உப கரம ஸமயத்திலேகிடீர அகப்பட்டது! [உரவிடையாப்புண்டு] உரமென்று மார்வு * (மார் விடையிலே யென்றபடி) “ பொனபெயரோனதனதுரம்பிளந்து ” என்னக்கடவதிறே பெரிய பிராட்டியார் நெருக்கியணைக்கும் மார்வைக்கிடீர கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்டக் கட்டுண்டது! அன் றியே, மிகேகையுடைய ருஷபம்போலே யிருக்கிறவனகிடீர கட்டுண்டான! [உரவிடையாப் புண்டு] உதரவிடையாப்புண்டு உதரமென்கிற இத்தை “ உரம ” என்று இடைக்குறைத்த லாயக் கிடக்கிறது தாமோதரனென்று பிள்ளைபெறறுப் பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது “ தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே ” (தாமநாசைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்ய பதநாதுலூகலே) என்றும், “ யதிஸக்நோஷி கச்ச த்வம் அதிசஞ்சலசேஷ்டித: । இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்மஸா சகார குடும்பிநீ ” (யதிஸகநோஷிகசசதவ மதிசஞ்சலசேஷ்டிதஃ, இத யுக்த்வாத நிஜம கர்மஸாசகார குடும்பிநீ) என்றுஞ் சொல்லும்படியிறே எளியனாயிருக்கும்படி, தான தாயான பரிவு தோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே யத்துக்கட்டி, மறுகண்ணியும் போதகி “ துருதுருக்கைத்தன மடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணுய ? ” என்று உறுக்கிவிட்டால, போகமாட்டாதே யிருக்கும், “ பரஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ரூயதே ” (பராஸய ஸகதிா விவிதைவ ஸரூயதே) என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளிய

வெண்ணெய ‘கடை’ என்று - காலத்ரயத்தையுங் காட்டினாலும், வாத்தமாநமாகக் கிரவஹித்தால ஆத்தாஇ ஸ்யமுண் டென்கிறா - இந்த இத்யாதி வர்த்தமாநத்திலே ஒருஸௌகர்யம் ஆமரிசஸ்பாஸமுள்ளதொரு தாவயத்திலே அவனுக்கு உண்டான சாபலாதிஸ்ய தோற்றுகிற ஸௌகாயம் சமையப்பொறாமல் - சமைப்ப பொறுமல் வெந்ததுகொத்தையாக - வெந்ததும் வேகாததுமாக கொத்தை - வேகாதது கடையாநிறக்க களவுகாணும்படியென ? என்ன, கடைகிறபராக்கிலே இத்யாதி நிழலிலேயொதுங்கி - பின்மாலையே திருவிளக்கேற்றிவைத்துத் தயிர்கடைவார்களாகையால விளக்குநிழலிலே யொதுங்கி யென்றபடி “உர விடையாப்புண்டு ” என்கிறத்துக்கு மூன்றாத்தம் அருளிச்செய்கிறா - உரவிடை இத்யாதி பொன் பெயரோன் இத்யாதி ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்து ‘ மலாமகள்விரும்பும ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறா - பிராட்டியார் இத்யாதி தவிதீயார்த்தத்துக்கு, உரமென்று - மிடுக்கு விடை - வ்ருஷ பம தருதீயாத்தம் - உதர இத்யாதி இடைக்குறைத்தலாய் - நடுவக்ஷரங்குறைந்து உதரத்திலே கட்டுண் டானென்வென்ன, தாமோதரன் இத்யாதி கட்டுண்டு ஸ்வபஞனத்துக்குப் பரமாணம - தாம்நா சைவ இத்யாதி “ தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே । க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணமாஹ சேதமமர்ஷிதா । யதிஸக்நோஷி கச்ச த்வம் அதிசஞ்சலசேஷ்டித: । இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ ” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்டேடே ஸ்யாயஸலோகதவயாநுபூரவகம ஸலோகாத்தமாஹ - தான் தாயான இத்யாதி தாயானபரிவுதோற்ற -“ இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது ” என்கிற பரிவுதோற்ற அடுத்துக்கட்டி சோத்துக்கட்டி தாம்நா உதரே இதி ஸவிஸேஷணபத்த்வா ப்ரத்யபத்நா இத்யவயவிவக்ஷயா மறுகண்ணியும்போதகி என்றது துருதுருக்கைத்தனம என்றது - ஏவகாரார்த்தாய விதமும துருதுருக்கைத்தனமடித்து - தாமாசகம பண்ணி உறுக்கிவிட்டால் - மிரட்டிவிட்டால ஸாவ ஸக்கியை “ யதிஸக்நோஷி ” என்கைக்கு அடியேது ? என்ன, பரஸ்ய இத்யாதி ஸவேதாஸவதரே “ ந தஸ்ய கார்யம் ” இத்யாதி “மிகுநரையிலனே” இத்யத்ர விவிதம் “எத்திறம” என்றதுக்குத் தாத்பாயம

* குண்டலித்தகாந்தம் சில ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லை யென்பா

தானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லலாகிறது, ஸம்ஸார ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி மோக்ஷஹேதுவான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான், ப்ரஹ்மாதிகளைத் தன ஸங்கல்பத்தாலே கட்டவேது விவேதாகிறவனிறே இப்போது ஒரு அபலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான, “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி” (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி) என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை யவிழக்கவிறே தான கட்டுண்டிருக்கிறது [உரலினோடிணைந்திருந்து] “உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுள்ளது” என்று தோற்ற இருந்தபடி [ஏங்கிய] - உரலிற்கட்டில வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையேகாணும அழப்புக்கவாறே “வாய்வாய” என்னுமே, பின்னை அழமாட்டாதே ஏங்கி யிருக்குமித்தனை எளிவுண்டு எள் வந்தபடி [எத்திறம்] பிரானே! இது என்ன பரகாரம? இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம நீர்மை தரைகாணவொண்ணாதாயிருந்ததீ! “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன” என்கிற மேன்மை யிலே போவேன என்கிறார், நியாமயனு யிருக்கிற இருப்பில் நியந்தாவாயிருக்கிற இருப்பு பேச்ச யிருந்ததீ! பேசப்புக்க வேதங்களும “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்றதும் மேன்மையிலேயிறே, நிலமன்று என்கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை இத்தனை தாழ்நில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கல காணவொண்ணாது, பரத்வத்தில் இந்நீர்மை யில்லை இதென்ன பரகாரம? என்கிறார் பெரியவன்தாழச்சி யாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலர் (௧)

ஸம்ஸார இத்யாதி இயமபி ஸவேதாஸ்வதரே, “ஸவிஸ்வக்ருத் விஸ்வவித் ஆத்மயோநி: ஜ்ஞ: காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்ய: । ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஸ: ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதிபந்தஹேது:” ஸ: ஸர்வேஸ்வர: விஸ்வக்ருத் விஸ்வகர்த்தா ஸவேஷ்டிஸம்ருஷ்டி: விஸ்வக்ருதாத்மயோநி: - விஸ்வகர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மாத்யாத்மாக்களுக்குக் காரணபூதன வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி: ஜ்ஞ: என்றும், ஸர்வவித் என்று சொன்னது - ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஜ்ஞானத்தைப்பற்றவாதல், ஸர்வவித ‘யஸ் ஸர்வஜ்ஞ:’ என்கிற தாத்பர்யமான அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தைச் சொல்லுகிற தென்னுதல் காலகால: - காலநியந்தா, குணீ கல்யாணகுணவிஸிஷ்ட:, ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி: ப்ரதாநஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய பதி: அசேதநசேதநயோ: நியந்தா, ஸம்ஸாரஸ்ய ஸ்திதே: மோக்ஷஸ்ய ச ஹேது:, மோக்ஷம் பந்தஞ்சைவ ஹேதுரித்யர்த்த: ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி ஸர்வஸக்தியானவன இப்படி அபலைகையாலே கட்டுண்கைக்கு ஹேதுவேது? என்ன த்யக்த்வா இத்யாதி இணைந்திருந்து - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து “இணைந்திருந்து” என்றதுக்கு பாவம் - உரலுக்கு இத்யாதி அழாதே ஏங்குவானென்? என்ன, அழப்புக்கவாறே இத்யாதி எளிவந்தபடி ஸௌலப்யம் இன்னம் மேன்மைதரைகாணலாம் இத்யாதி வாக்யம் “எளிவு எத்திறம்” என்கிற ஸ்வரஸாசிதமாதல் ஏகாரஸூசிதமாதல் ஆகையாலே-“உயர்வற” என்று கூட்டிக் கொள்வது உக்தவிவரணம - நியாமயனும் இத்யாதி பரத்வத்தைப்பேசப்புக்க வேதங்களும் “அபரிச்சிந்நம்” என்று மீண்டனவில்லையோ? என்ன, பேசப்புக்க இத்யாதி மேன்மை நிலமாகையாலே சிறிதுபேசி மீண்ட திறே யென்றபடி ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள்பக்கலிலும இந்தஸௌலப்ய முண்டேயென்ன, இத்தனை இத்யாதி அர்ஜுனன் ருத்ரனை வில்லாலேயடிக்க அடியுண்டானிறே, அது ஜயாதிகளால உத்க்ருஷ்டவிஷய பாரதந்த்ர்யமாகையாலே விஸ்மயஹேதுவன்று என்றபடி அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் மாதாபிதாவிஷயத்தில ஸுலபராயிருக்கவில்லையோ? என்ன, இத்தனை இத்யாதி லோகத்தில களவுகாணபாரும் கட்டுண்பாருமில்லை யோ? இதுக்கீடுபடவேணுமோ? என்ன, பெரியவன் இத்யாதி பத்துடையடியவர்க்கென்று தொடங்கி, உர விடையாப்புண்டு உரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்? இத்யந்வய: (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய்
ஒளிவருமுழுநலம் முதலில கேடில வீடாம்
தெளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன் முழுவதுமிறையோன்
அளிவருமருளினோடு அகத்தனன் புறத்தனன் அமைந்தே

ஆ —(எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனாம்படியைச் சொல்லப்புக்கு, அந்த ஸௌலப்யத்தை பரஸத்தாலே உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கின படியே யிருக்கிற நிரதிசயஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து அபாகருதிக்கரான ஆழ்வார் நெடும்போதுக்கு பரகருதிக்கதராய், பின்னையும், பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஸௌலப்யமிடத்தில ஜநமசேஷ்டிதங்களினுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே ஆச்ரித ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அபாயநதமான பிறவிகளைப் பிறந்துவந்து ஸௌலப்யனும் பிறந்தருளும்போது, நித்யஸித்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாந்த ஸ்வஸாக்ஷாத்காரரூபமோக்ஷப்ரதஸ்வ ஸர்வேச்வரத்வாதி ஸர்வகுணங்களையும் ஒன்றுமொழியாமே கொண்டுவந்து பிறந்தருளும் இப்படிப்பிறந்தருளி ஆச்ரிதர்க்கு ஸஸ்நேஹமாக ஆத்மதானம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனும் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனுமிருக்கு மென்கிறார்

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து விவசரான ஆழ்வார் பரகருதிஸ்தராய் பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதேசிக்கிறார்

[எளிவருமியல்வினன்] எல்லார்க்கு மொக்க எளியனும் ஸ்வஹாவன் [நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய்] உத்கருஷ்டயோநி அபகருஷ்ட யோநி யென்றின்றிக்கே, உத்கருஷ்டசேஷ்டிதம் அபகருஷ்ட சேஷ்டிதமென்ற தின்றிக்கே யிருந்துள்ள பலஜந்மங்களையு முடையனாய், இவையிரண்டு பொருளையும் நிலையில்லாமைக்காக்கி, வரம்பில்லாமைக்குப் பொருளாக திருவவதாரங்களிலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கவேண்டிலும் ஆவிஷ்கரிக்கு மென்றுமாம் [ஒளிவருமுழுநலம்] திருவவதாரங்களிலே நிறம் பெறும்படியான பூர்ணமான கல்யாணகுணங்கள் [முதலில கேடில]- அக்குணங்கள்தான் இன்னநாள் தொடங்கி யுண்டாயிற்றென்றுதல், இன்னநாள் முடியு மென்றுதல் சொல்லவொண்ணாதே நித்யமாயுள்ளன [வீடாமென்று தொடங்கி] மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வஹாவர் தொடக்கமான எல்லாவற்றோடுங்கூட [அளிவருமென்று தொடங்கி]- ஆச்ரிதபரிதாணம் தன்பேறாகக்கொண்டு அவர்களிட்ட வழக்காய், அநாச்ரிதர்க்கு எட்டாதே யிருக்கும் [அமைந்தே] இங்ஙனே சமைந்து

ப — அநந்தரம், பரஸ்கதமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கிறார்

(ஜந்மவருக்கங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமையாலே), நிலை ஒருநிலையும், வரம்பு- ஒருநியதியும், இல இல்லாத, பல பிறப்பாய் பலவகைப்பட்ட பிறப்பையுடையனாய், முதலில கேடில முழுநலம் முதலுமின்றியே முடிவு மின்றியே யுள்ள முழுநலம், ஒளிவரும் ஒளிவரும்படியான, எளிவருமியல்வினன் எளிவருகிற இயல்பாகவுடையனாய், (அவ்வளவிலும்), வீடாம்- வீடாகிற, தெளிதரும் தெளிவைத்தரும், அது நிலைமை அந்த நிலைமையை, முழுவதும்- அடங்கலும், ஒழிவிலன் ஒழிவிலனான, இறையோன் ஸ்வாமியானவன், அளிவரும் உபகார

ஶீலமான, அருளினோடு அருளோடே, அமைந்து சமைந்து, அகத்தனன் (அடியவர்க்கு அகத்தனாய், புறத்தனன் (அல்லாதார்க்குப்) புறத்தனாயிருக்கும் நலம் - கல்யாணகுணங்கள் இத்தால் அவதாரத்தசையில் ஐஶ்வர்யமான ஸ்வபாவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யம் மிகுந்திருக்குமென்றதாயிற்று

இ —இரண்டாம்பாட்டில், இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து ஆறுமாஸம் மோஹித்தவராய், "ஸ்ரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விஶ்ரம்யமாணோ விஶாலநேத்ரா" என்கிறபடியே காலமுணர்த்த பரவஶத்தரானவர் பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமா உபதேஶிக்கிறார்

[எளிவருமியல்வினன்] "பத்துடையடியவர்க்கு" என்று ஸோபாதிகமன்று இவனெளிமை, ஜலத்துக்கு ஶைத்யம்போலே ஸ்வாபாவிகத்தம் எளிமையை இயல்வாகவுடையவன் [நிலைவரம்பில] நிலையில்லாமையாவது ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷமில்லாமை வரம்பில்லாமையாவது சேஷ்டிதங்களில் நியதியில்லாமை இவையிரண்டும் நிலையில்லாமையிலே யாக்கி வரம்பில்லாமைக்குப் பொருள் அவதரிக்கவிடத்திலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும் அதாகிறது - வண்டாகாண மோக்ஷாதிகள் ஒன்றிலும் ஒருநியதியில்லை, ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானவை எத்தனையுமாக அமையும் [பலபிறப்பாய்] தேவனுச்சொல்லிலும் 'பஹுதா விஜாயதே" என்னும்படி தான் சொல்லிலும் "பஹூநி மே" என்னும்படி உட்புக்க தம்போல்வார் சொல்லிலும் "எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள்" என்னும்படி [பிறப்பாய்] பரார்த்தமாகத் தாழ நின்றேனென்று கற்பிக்கிலும் புரையின்றிக்கேயிருக்கை "ஶ்ரீஜாநம் ஶாந்தாஷம்ஸேந்த்" "ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா" என்னக்கடவதிறே [ஒளிவருமுழுநலம்] பிறக்கப்பிறக்க கல்யாணகுணங்கள் கட்டடங்க உஜ்ஜ்வலமாகாநிற்கும் 'ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" [முதலில்கேடில] இக்குணங்களுக்கு உத்பத்தி விநாஶங்களில்லாமையாலே நித்யங்களாயுள்ளன [வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்] - மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வபாவத்தை விடாதே கூடவந்து அவதரிக்கும் இதுவும் கல்யாண குணங்களிலே ஒன்றாயிருக்கப் பிரித்துச்சொல்லுகிறது அவதாரத்துக்கு மோக்ஷப்ரதானத்திலே நோக்கானமையாலே [வீடாந்தெளிதரும்] அவனே இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் போகமோஹங்களைப் பண்ணும் ஸம்ஸாரி அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பண்ணுமென்கை "ஸர்வம் ஸாத்ருஶ்யந்தே" [முழுவதும்] ஒளிவரு முழுநலம் வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது முழுவதுமொழிவிலன் [இறையோன்] "ஈஶானோ பூதபவ்யஸ்ய ஸர்வாவாஸோ ஸ்ருஜதி" என்கிறபடியே நியாமகனாவே நியாமகத்வம் குலையாமல் வந்துபிறக்கும் [அளிவருமருளினோடு] பகவான் அருளோடே அதாகிறது ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் கைப்பெறுபிருக்கை [அகத்தனன் புறத்தனன்] அகத்தனாயிருக்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கு, புறத்தனாயிருக்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கு, அதாகிறது அர்ஜுநாதிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கையும், துர்யோதநாதிகளுக்கு ஆளிட்டு விடுகையும் [அமைந்தே] இங்ஙனே சமைந்திருக்கை இறையோன், முதலில் கேடிலவாமொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது, முழுவது மொழிவிலனாய் அளிவருமருளினோ டகத்தனன் புறத்தனனாய்க்கொண்டு சமைந்து நிலைவரம்பில பலபிறப்பா யெளிவருமியல்வினன்

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு 'எத்திறம்' என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தா

இரண்டாம்பாட்டு எளிவரும் இத்யாதி பெரியவர்களுடைய ஸத்திதிப்ரஸங்காதிகளெல்லாம் இவர்த்தமாவுக்கு ஹேதுஹேத்தி வார்த்தைகளாய்க்கொண்டு தஞ்சமாயிருக்கையாலும், காமினிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் அபிநிவேஶத்தாலே போக்யங்களாயிருக்குமாபோலே

ரென்று ப்ரஸித்தமிறே, இவர் மோஹித்துக்கிடக்க, பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளி கொண்டருளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாற்போலே, ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜனங்களடங்கலும் பலிதமான வ்ருக்ஷத்தைப் பக்ஷிஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமா போலே, இவரைச் சூழ்ந்துகிடந்தார்கள், “[illegible]” (மந்யேஸாபரணஸ்ஸுப்தா ஸீதாஸ்மிஞ்ஶயநோத்தமே) வழிநடந்த விடாயாலே ஆபரணங்கள் கழற்றுதேயாயிற்றுப் பள்ளிகொண்டது “[illegible]” (தத்ர தத்ர ஹி த்ருஶ்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ:) பசியாக்குத் தந்தாம் ஜீவநத்தைப் பகுந்திவோரைப்போலே, வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த விடத்தைக் காட்டுகிறானிறே அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே “[illegible]” (ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்ஸ்தித:) என்னும்படி அவ்விடத்தைக் கண்டு மோஹித்துக் கிடந்தானாயிற்று ஸ்ரீபரதாழ்வான், அப்படியே மோஹித்துக்கிடந்த இவர் “[illegible]” (சிரேணஸம்ஜ்ஞாம்ப்ரதிலப்யசைவ விசிந்தயாமாஸவிஶாலநேத்ரா) என்கிறபடியே அநுபவித்தார்கள் பாக்யத்தாலே காலமுணர்த்த உணர்ந்தார், நல்லார்நவில்குருகூரிறே, ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் படுகாடுகிடந்தது, உணர்ந்த

இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்கு உண்டான அபிநிவேஶத்தாலே இவருடைய மோஹாவஸ்தையும் தமக்கு போக்யமாயிருக்கையாலும், அதில் தமக்கு உண்டான ஆதராதிஶயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்த போது ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்டடிகை டருளிச்செய்கிறார் இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி பலிதமான வ்ருக்ஷத்தை இத்யாதி - பழுத்தமரத்தைப் பழத்தின் நசையாலே பக்ஷிகள் சூழ்ந்துகிடக்குமா போலே ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான ஆத்மவிஶேஷாநுஷ்டாந விஶேஷ ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யாதி ஸித்யர்த்தமாக வென்றபடி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டிருந்ததுக்கு நியாமகமேது? என்ன, [illegible] இத்யாதி ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுடைய ஆஶ்ரமத்தினின்றும் பெருமாள் புறப்பட்டெழுந்தருளினதுக்கும், அங்கே பரதாழ்வான் எழுந்தருளினதுக்கும் நடுவே இருபத்திரண்டுநாள் வ்யவதாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தச்சயநசிஹ்நங்களை அநுபவித்தபோதே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் இவ்விடத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தமை ஸித்தமென்று கருத்து “ஸாபரணாஸ்ஸுப்தா [illegible]” என்னுமதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் பாவமாஹ - வழிநடந்த இத்யாதி விடா யாலே - ஆயாஸத்தாலே “ஸாபரணாஸ்ஸுப்தா”என்றதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, [illegible] இத்யாதி [illegible] தன்ஜீவநத்தை பரதாழ்வானுக்குக் காட்டுவானென்? என்ன, பசியர்க்கு இத்யாதி பகுந்து பாகித்து நோக்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்காட்டி அவர் மோஹித்ததுக்கும் த்ருஷ்டாந் தம்-அவ்விடத்தை இத்யாதி புநருக்திபரிஹாரார்த்தமாக, அவ்விடத்தைக் காணவென்றது-கண்டவநந்தரக்ஷணத் திலே யென்று கண்டுகொள்வது [illegible] என்றது தொட்டால் முடியுமென்னும்படியான அவஸ்தையைப் பார்த்துத் தொட அஞ்சி ஸமீபத்திலே நின்றானென்றபடி உத்தரார்த்தத்தில “[illegible]” என்றது மோஹநிதெளிந்த அவஸ்தையைப்பற்ற [illegible] ஸாபரணா இத்யாதிக்கு பூர்வஶ்லோகத்திலே “[illegible]” உணர்ந்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அப்படியே இத்யாதி சிரேண இத்யாதி ஸுந்தரகாண்டே [illegible] த்ருஷ்டவான் ஸீதா “[illegible]” இத்யாதி, “[illegible]” இதி பூர்வார்த்தம் அப்படி அநுபவித்தார்களுண்டோ? என்ன நல்லார் இத்யாதி மதுரகவிப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்ட திருநகரியையுடையவர் இதுக்கு அர்த்தம் - ஸத்துக்கள் இத்யாதி படுகாடு - வெட்டிவிழுந்தகாடு நவிலுகை - சேருகை, ஸமூஹமாக நெருங்கி

அநந்தரம் 'நான் இங்குச் சொல்லுகிறதென்?' என்று கேட்டார், "'பத்துடை யடியவர்க்கெளி வன்' என்று ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லா 'எத்திறம்' என்று மோஹித்துக் கிடந்தீர்" என்றார்கள் 'தப்பச்சொன்னோம், அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேணும்' எனகி இரண்டாம்பாட்டில் ஆவதென்? என்னில், —பரோபதேசம் பண்ணப்புகுகிற தாம் அநுஸந் தார் முதற்பாட்டில், இப்பாட்டுத் தொடங்கிப் பரோபதேசம் பண்ணுகிறார் கீழ் ப்ரஸ்துதமா ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறார் இதில்

[எளிவருமியல்வினன்] எளிமையை இயல்வாக ஸ்வபாவமாகவுடையவன் ஸ்நே களுக்கு ஸ்நேஹியாயிருக்கு மென்னுமித்து குறைமன்றே? எல்லார்க்கும் காதாசித்கமாக எளின கூடமே இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூப மென்கிறார் [நிலைவரம்பில] 'இன்ன அவதாரம், இன் சேஷ்டிதம் என்றில்லை' என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாஹம் பட்டர் இவ்விரண்டையும் நி யில்லாமையிலே கொண்டு, "இனி வரம்பில்லாமையாவது அவதரித்து எளியனாய் நின்ற தன்னிலே பரத்வம் தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்" என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே தாழநின் செய்தே ஸ்ரீவிச்வரூபத்தைக் காட்டியும், தான் புத்ரார்த்தமாகப் போகாநிற்கச் செய்தே கண் காணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருநக்ஷத்ரத்திலே கோவர்த்தநகிரியைத் தரித் கொண்டு நின்றருளு செய்தவை இத்தால் சொல்லுகிறது ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை, ரக ணத்துக்கு உறுப்பாமத்தனையே வேண்டுவது, ஏதேனுமாக அமையும் இவனுக்கென்கை [ப பிறப்பாய்] தெளிவுடைய தான் சொல்லும்போதும் "*பஹூநி*" (பஹூநி) என்று யதார்த்தவாதியான வேதம் "*பஹுதா விஜாயதே*" (பஹுதா விஜாயதே) என்றும், அவ கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவார் "பலபிறப்பு" என்பார்கள் [பிறப்பாய்] "பரார் மாகத் தாழநின்றோம்" என்று தன்பக்கலிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கை, "*ஆத்மா கம்ச*

வாத்திகை யென்றுமாம் ஆனால், மேல் ப்ரபந்தம் நடந்தபடி யெங்ஙனே? என்ன, உணர்ந்துவந்தாம் இத்யா ப்ரஸக்தமென்றது 'பத்துடை யடியவர்க்கெளியவன்" என்றது அநுப்ரஸக்தமென்றது அத்தை யுபபா கைக்காக "மத்துறு" இத்யாதி சிலவற்றைச் சொல்லா வென்றது பாட்டை முடியச்சொல்லில் மீள மோஹிப்பரென்று நினைத்து தப்பச்சொன்னோமென்றது - தப்பச்செய்தோ மென்றபடியாய், அதாவது பரோபதேசம்பண்ண இழிந்ததைவிட்டு ஸ்வாநுபவம்பண்ணினோ மென்றபடி அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞைப ணுகை - பரோபதேசம்பண்ணுகை ப்ரதிஜ்ஞார்த்தோபபாதகம்-ஆவதென்னென்னில் இத்யாதி ஆவதெ ன்னென்னில் என்றது - அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகையாவ தென்னென்னில்? என்றபடி இப்பாட்டுக் அவதாரிகை - கீழ்ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி ஸப்ரகாரமாக - ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வ மோக்ஷப்ரத ஸர்வேச்வரத்வ விசிஷ்டனானவன் அவதரிக்கையாகிற ப்ரகாரஸஹிதமாக

"பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றதை வ்யாவர்த்திக்கிறார் - ஸ்நேஹிகளு இத்யாதி "இயல்வினன்" என்றதுக்கு பாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி, ஸ்வரூபாநுப யென்றபடி "ஜந்ம கர்ம ச" என்கிற விஷயத்தைப் பற்ற, "நிலைவரம்பில" என்றதுக்கு ஆத்த இன்ன அவதாரம் இத்யாதி உபபாதகம் - ஸாரத்யவேஷத்தோடே இத்யாதி அவயவஸ்தித்த விருத்தமன்றோ? என்ன, இத்தால் இத்யாதி இத்தால் - "வரம்பில" என்றத்தால 'பல' கிறதென்? இவ்வளவென்று ஸங்கையில்லையோ? என்ன தெளிவுடைய இத்யாதி அதாவது - ஈச னோடு வேதங்களோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற முடிவுகாணவொண்ணாமையைப்பற்ற 'பலபிறப்பாய்" என தென்றபடி அவன்கொடுத்த அறிவு என்றது-"மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்றதைப்பற்ற "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" இதி பூர்வமேவ லிகிதம் 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" 'ஆய" த்துக்கு பாவம் ப்ரார்த்தநமாக இத்யாதி பிறந்ததென்னாதே "பிறப்பாய்" என்கையாலே - பிறப்பிலுண் அபிமதத்வம் தோற்றுகிறதென்றபடி புரையின்றிக்கே யிருக்கை-தன் ஹ்ருதயத்திலும் பரத்வஸ்பர்ஸமில்லாமை

ஷம்க்ஷெத்ரு' (ஆத்மாநமமாநுஷம்மந்யே) "அஹம்வொவாஸுவொஜாத:" (அஹம்வோ பாநதவோஜாத:) [ஔிவருமுழுநலம்] அபஹதபாபமத்வாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு முண்டிறே, இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிபந்தநமான திரோதாநம பிறவாநின்றதிறே ஸ்வரூபத்துக்கு அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதிகளுண்டு, இவன் தன்னைத் தாழவிட்டப் பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாண குணங்கள் புகர்பெற்று வாராநிற்கும் "ஸஉஶ்ரேயாநுஸவதிஜாயமாந:" (ஸஉஶ்ரேயாந் பவதிஜாயமாந:) கர்மநிபந்தநஜந்ம மாகிலிறே பிறக்கப் பிறக்கப் புகரழிவது, அநுகாஹமடியாக வருகிற ஜந்மமாகையாலே புகர்பெற்று வாராநிற்கும் ஸஏவஶ்ரேயாந் என்றபடி அக்குணங்கள் தானிருக்கும்படி யென்? என்றுல, [முதலில்லகேடில] ஒருநாளவரையிலே தோன்றி ஒருநாள் வரையிலே முடியுமவையன்றே, ஸ்வரூபாநுபந்தியாயுள்ளன [வீடாந் தெளி இத்யாதி] இக் குணம் "ஔிவரு முழுநலம்" என்ற இதிற் புகாதோ? என்னில், — மோக்ஷப்ரதத்வமும் தனியே சொல்ல வேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறு, அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே [வீடாம் இத்யாதி] - மோக்ஷமாகிற தெளிவு பரமபதம் அதனைத் தரும் ஸவ ஹாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன், அவன் இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் ஶோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம், இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம், "தெளிவிசும்பு" என்னக்கடவதிறே [முழுவது மொழிவிலன்] கீழச்சொன்ன இரண்டையுங்கூட்டிச் சொல்லு

அப்படி தாழநின்ற நிலையிலே பரத்வகதோறுமே நின்றதுண்டோ? என்ன, ஶ்ருதாநம் இத்யாதி ப்ரமாணத் வயம் "ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம் । யொzஹம் யஸ்யயதஶ்சாஹம் ஸக வாம்ஸ்துவீத்மெ" இதி யுத்தகாண்டே ராவணவதாநந்தரே தரிதஶாநபாதி ராம: அஹம்ய: யஸ்ய-நான் எவன், எவனுடையவன் அஹம்யத: - யாதோரிடத்திலவன் தஸ்வவட்டும் ஸவாநு வீத்மெ "நாஹம் தெவொ ந ஶம்வொ ந யக்ஷோ நவ தாநவ: । அஹம்வொ வாநுவொ ஜாதெ நெதச்சிந்த்யம்தொzந்யதா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேமஶே ஶ்ரீவாத்ஸநோக்தரணநந்தரே "பலபிறப்பா யொளிவரு முழுநலம்" என்ற டதச்சோத்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறு அவஹத வாப்ம இத்யாதி ஸ்வநுபந்துக்கு - ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு தாமூதஜ்ஞாநத்துக்கும் விகாரமுண்டெனகிறு- அவனுக்கு இத்யாதி அவனுக்கு-ஜீவாத்மாவுக்கு ஸாமஸாரிகபாவருத்திகளிலே ஸஂஶ்ரிதவ து:விதவாதிகளுண் டென்றபடி. "நலம்" என்று ஜாத்யேகவசநம், கல்யாணகுண பரமென்று கல்யாணகுணங்கள் என்கிறு அவன் அப்படி பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்றுவருமோ? என்ன, ஸஉஶ்ரேயாநு இத்யாதி "யஂவாவாஸுவாஸா: வரிவீகக்ஷாஸ்ஸஉஶ்ரேயாநு ஸவதிஜாயமாந: । தந்தீராஸ: கவய உந்நயந்தி ஸ்வாதியொமநஸாதெவயந்த:" யஂவா தருண: ஸுவாஸா: ஶோபநவஸ்வாநு ஜாயமாநஸ்ஸவ ஶ்ரேயாநு ஸவதி, தம் தீராஸ: தீரா: கவய: மநஸா உந்நயந்தி த்யாநம் குவந்தீத்யர்த்த: ஜந்மம் இருவாக்கும் ஒத்திருக்க ஈஶ்வரனுக்குக் கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெறு கைக்கு ஹேதுவேது? என்ற ஶங்கையிலே ஶருதிக்குத தாதபர்யம் - கர்மநிபந்தந இத்யாதி "ஸஉ" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்வவ இத்யாதி ஈஶ்வரகுணங்களானபோதே உத்பத்திவிநாஶரஹிதமாயிருக்க இப்படி விஶேஷிக்கிறது - காதாசித்கோத்பத்தி விநாஶவத்தான லௌகிககுணவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாக வென்கி று - ஒருநாளவரையிலே இத்யாதி ஸ்வநுபாந்நர்க்கதம் - ஸ்வரூபாநுபந்தி இக்குணம் மோக்ஷப்ர தத்வம் மோக்ஷப்ரதத்வம் ப்ரதாநகுணமாகையாலேயிறே பாஷ்யகாரர் 'ஶ்லோகேதாதி' என்கிறவிடத்தில் ஆதிஶப்தாந்தர்க்கதமாக்காதே "விதத" இத்யாதியாலே பிரித்து அருளிச்செய்தது ஹேதவந்தரம் - அவதாரத் துக்கு இத்யாதி தெளிவை விளக்கிறதாகையாலே, வீடாகிற தெளிவென்றது - பரமபதம் நிலைமை என் றது - நிலையென்றபடி தெளிவைவிளக்குமென்னுமதனைக் காட்டுகிறு - அவன்இங்கே இத்யாதி ஶோக மோஹங்களைப் பண்ணுமென்னுமது - அபிப்ராயம் இது தருஷ்டாந்தார்த்தம் கீழ்ச்சொன்னஇரண்டையும-

கிறார் [இறையோன] மோக்ஷப்ரதத்வம ஈஶ்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே அவதரிக்கச் செய்தே ஈஶ்வரத்வத்திற் குறையாதே நிற்கை [அளிவருமருளினோடு] குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடே, நிர்ஹேதுகமான அருளோடே [அகத்தனன்] ஆஶ்ரிதர்க்குக் கழுத்திலே ஓலை கட்டி தூதுபோ' என்னலாம்படி யிருக்கும் [புறத்தனன்] அநாஶ்ரிதர்க்கு அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும் [அமைந்தே] இப்படி சமைந்து இறையோன அளி வருமருளினோடகத்தனன புறத்தனனாயமைந்து, முதலில கேடிலவா மொளிவரு முழுநலம, வீடாந் தெளிதருநிலைமையது முழுவது மொழிவிலனாய, நிலைவரமபிலபலபிறப்பாய எளிவருமியல்வினன என்று அந்வயம (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து
அமைவுடைமுதலகெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம
அமைவுடையமரருமி யாவையுமியா வருந்தானாம
அமைவுடைநாரணனமாயையை யறிபவர்யாரே

ஆ —(அமைவுடை) அகில ஸர்வ நிரதிஶய புண்யமாகக்கலிதமாய, இதரஸர்வ புருஷார்த்தங்களிற்காட்டில உதக்ருஷ்டமாய, நிரபேக்ஷமாயிருந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராவாந்தர ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வங்கள கைவந்திருக்கையாகிற இவவைபவத்தை யுடையராய நிரபேக்ஷரா யிருந்த ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களுக்கும மற்றுமுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கும ஆத்மாவாயிருக் கையாகிற நிரபேக்ஷஸவபாவத்தையுடையனாயிருந்த நாராயணன ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு பிறந் தருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆஶ்சர்யமான குணம ஒருவருக்கு நிலமோ? என்கிறார

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில, ஸர்வேஶ்வரனான நாராயணனுடைய ஸௌலப்யமான ஜந்ம ரஹஸ்யம அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும நிலமன்றென்கிறார

[அமைவென்று தொடங்கி] இன்னபடி அநுஷ்டிக்க இன்ன ஃபலத்தைத் தருமென்னும வ்யவஸ்தையையுடைய தர்மமாகக்கம எல்லாவற்றிலும எல்லார்க்கும மேற்பட்டுவர்த்தியா நின்றபடியாக வென்றால அப்படியுண்டாம சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம அவாந்தர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும கைவந்திருக்கும சமைவையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும மற்று முண்டான அசேதநங்களெல்லாமும சேதநரெல்லாரும [தானுமென்று தொடங்கி] இவை யெல்லாம தனக்கு ஶேஷமாகையாலே இவை தானே என்னலாம்படியான சமைவை யுடைய நாராயணனுடைய

ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும, மோக்ஷப்ரதத்வமுமென்றிரண்டையும 'வீடாந்தெளிதரும்' இத்யாதியோடே கூட்டித் தாத்பர்யம - மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி ஈஶ்வரனகையாலே மோக்ஷப்ரதனானன என்றபடி "பிறப்பாய இறையோன" என்றுகூட்டித் தாத்பர்யம - அவதரிக்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டடையாலும மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும ஈஶ்வரத்வத்திற்குறைவற்று நிற்குமென்றபடி அளி' என்று - குளிர்த்தியும பக்வதையுமாகி, உபயத்தையும தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார - குளிர்ந்து இத்யாதி 'குளிர்த்தி' என்றத்தால பலிதம - நிர்ஹேதுகமான என்று அருளுக்குப் பக்வதை ஃபலவ்யாப்த மாகை யதவா, அளிவருமருளினோடு - க்ருபையாலே வரும க்ருபையோடு என்று அர்த்தாந்தரமாய, 'நிர் ஹேதுகமான அருளோடே' என்கிறதால அளி கருபை, "க்ருதே ஸ்வம் என்னுமாபோலே அகத்த னன் - அகத்தங்கன அந்வயம காட்டுகிறார - இறையோன் இத்யாதி (உ)

ப —அநந்தரம், அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகாது என்கிறார்

அமைவு உடை - சமைவை உடைத்தான, அறம் நெறி தர்மத்தினுடைய வரவாறு, முழுவதும் எல்லாவற்றிலும், உயர்வற உயர்ந்து - மிகவும்முயர்ந்து, அமைவு சமைவை, உடை- உடையவான, முதல் கெடல் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள், இடைவொடிவு இடைவொடிவான அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இவை அற ஒழிவும், நிலம் துவாம் நிலமான, அமைவு சமைவை, உடை- உடையரான, அமரரும் பரஹ்மாதி தேவர்களும், யாவையும் எல்லா அசேதநங்களும், யாவரும் எல்லாச் சேதநங்களும், தானும் தானேயாம்படியான, அமைவு சமைவை, உடை- உடையனான, நாரணன் நாராயணனுடைய, மாயையை அவதாரரஹஸ்யத்தை, யார் அறிபவர்- யார் அறியவல்லார்? அமைவு நிரப்பம்

இ —மூன்றும்பாட்டில், இவ்வவதாரரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது என்கிறது

[அமைவுடையறநெறி] பலத்தோடு நியதமாயிருந்துள்ள தர்மமாக்கம் [முழுவதும் உயர்வறவுயர்ந்து] - எல்லாவற்றிலும் இவையநுஷ்டிக்கரில் இவர்களுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னும்படி எல்லையிலே நிற்கை [அமைவுடைமுதல் கெடல்] இதின் பலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் மிகவும் விதேயமாயிருக்கை [அமைவுடைமுதல்] பரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினால் "ஸாதுவாமோ!" என்று ஸங்கிக்க வேண்டும்படியிருக்கை [கெடல்] ஸம்ஹாரம் [ஒடிவிடை] - அவாந்தரஸம்ஹாரம் [அறநிலமதுவாமமைவுடை] மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய [அமரரும்] பரஹ்மாதிகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானுமமைவுடைநாரணன்] தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கையாலே நாரணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவன் [மாயையையறிபவர் யாரே] ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடைய தான் தன்னுடைய விபூதியிலே ஒருபதார்த்தத்துக்குத் தான் ப்ரகாரமாய் அவர்களுக்கு நியாமயனாய் நிற்கிற ஆஸ்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமோ? "விதாஸ்ச ஸத்ரூணவிதா யோகினோநாவேதிவிந்நாத்தம் வ்யூஹஹ" இத்யாதி நித்ய ஸூரிகள் அநுபவத்திலே அந்யபரராகையாலே அறியமாட்டார்கள், பரஹ்மாதிகள் தாமாந்தகரிலே அறியமாட்டார்கள், ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்கள், இவர்போலவர் "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடப்பார்கள்

ஈடு —மூன்றும்பாட்டு எளியனென்றார், எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார், இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்லகிடீர் என்கிறார் இதில்

[அமைவுடையறநெறி இத்யாதி] ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியாநிற்கச் செய்தே இப்போதே பலம்பெறத் தொழியிலும் ஒழியும், இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும், அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹூதிபண்ணி நாலு ரத்நத்தை எடுத்துக் கொண்டாற்போலே பலத்

மூன்றும்பாட்டு - அமைவுடை இத்யாதி கீழிரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன பரமேட்டத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - எளியன் இத்யாதி "மாயையை" என்றதைப்பற்ற, அவதாரரஹஸ்யம் என்றது

அமைவு - சமைவாய, அவிளம்பய ஃபலப்ரதமான வென்றபடி 'அமைவுடை' என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதர்மத்தை இத்யாதி இப்போதே பலம்பெற தொழியிலு மொழியும்-காமகர்த்ருஸாத்ய வைகுண்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பலம் லபியாதேபோகிலும் போம் காமவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தர க்ருதபாபம் கர்த்ருவைகுண்யமாவது - கர்மாநுஷ்டாநாயோக்யதை ஸாதநவைகுண்யமாவது - ப்ராஸ்த

தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ தாமமாக்கம் எல்லாவற்றுலும், "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமா போலே 'இதுக்கு இவனுக்கவருக்கு ஒருமில்லை' என்னும்படி சமைந்திருக்கை [அமைவுடை முதல இத்யாதி] - ப்ரஹ்மா ஜகஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் 'ஸர்வேச்வரனே?' என்று சங்கிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை இப்படி சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டியென்ன, அப்படி யிருந்துள்ள ஸம்ஹாரமென்ன, இடையொடி வென்ன இடை இடையிலே, நடுவே ஒடிவு ஸம்ஹாரம், அவாந்தர ஸம்ஹார மென்றபடி இவை [அறநிலமதுவாம்] இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டகே கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறுத்துக் கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவையுடையனுகையாலே நாராயணனென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனுடைய [மாயையை அறிபவரியாரே] இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல வென்கிறார் ப்ரகாரியான தான், ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று 'என்மகன்' என்று அபிமானிக்கும்படி வந்து பிறந்த இவ்வாச்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] ஒருவன் ஒருவனை 'உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்? என்றால், தனபுத்ராதிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு 'எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்' என்னுநின்றுனிறே, அப்படியே இவையடங்கலும் தன் 'அஹம்' சப்தத்துக்குள்ளே யடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமானியா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது [அறிபவரியாரே] நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள், ப்ரஹ்மாதிகள் தாந்தாமறிவோடே அறிய இருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் மோஹித்துக்கிடப்பர்கள், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞன் தானும் "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்" (ஸ்ரீகீதை ௪-௯) என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார்

ரோசதக்ரமாநுஷ்டாநம் தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும் என்றது - சாமம் யஜுருதாதபோலுபேன மூன்று ராசியா யிருக்கையைப் பற்ற முழுவதும - முழுவதினாலும் "உயர்வறவுயர்ந்து" என்றதுக்கு ஹாவ உயர்வற இத்யாதி "அமைவுடை" என்கிற இது - முதலிலும் கெடலிலும் விசேஷணமாகிறது இது அமைவு - ஸங்கடித்தவம் முதலென்று - மஹாப்ரளயாநந்தரகார்யஸ்ருஷ்டியும், நித்யஸ்ருஷ்டியுஞ் சொல்கிறது கெடலென்று - மஹாஸம்ஹாரமும், நித்ய ஸம்ஹாரமுஞ் சொல்லுகிறது அவாந்தர ஸம்ஹார மென இது அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம் அறநிலமதுவாம் - மிகவும் விதேயமாம் மறுத்து வா-ந மூன்றும்பாதத்தில் அமைவுக்கு ஐஞானசக்திவிபாகம் அர்த்தம் நாலாம்பாதத்தில் அமைவுக்கு-"வஹூஸ்யாம்" என்கிற ஸவிபாகஸங்கல்பம் அர்த்தம் பஹுபவரீஹிவிசிஷ்டமான அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி நிலமல்லாமை எப்படி? என்ன, "வித்தாவதோத்ரணை" இத்யாதி ச்ருதியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்ட பாவம் - ப்ரகாரியான இத்யாதி யொநியொநள-யொநளயொநள தத்புருஷஸமாஸமான அர்த்தம் ஒருவன் ஒருவனை இத்யாதி "யாரே யறிபவர்" என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வார்களோடு ஈச்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்களென்று விவக்ஷிதத்து, இவர்களறியாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் நித்யஸூரிகள் இத்யாதி 'அறிபவர்யார்' என்ற ஸவரத்தாலே - வரும் அறியார்க ளென்றபடி திவ்யமென்னும் 'விலக்ஷணம்' என்று சொல்லும் இத்தனைபோக்கி, இன்னபடியென்று சொல்லமாட்டா ரென்றபடி க்ரமேண அந்வயம்

நான்காம் பாட்டு.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியஎம்பெருமான
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவெளியஎம்பெருமான
பேருமோராயிரம பிறபலவுடையஎம்பெருமான
பேருமோருருவமும உளதில்லை இலதில்லைபிணக்கே

ஆ - (யாருமோர) பரதிகூலாக்கு அறியவரியனாயிடத்தில் அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும அவர்களுக்கு, இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன் என்று அறிய அரியவ அநுகூலாக்கு அறிய எளியனாயிடத்தில அவர்கள எத்தனையேனுந் தண்ணியரேயாகிலும 'இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்' என்று அறிய எளியன் 'இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்' என்று அறிய எளியனாவதென ? என்னில,—அஸங்க்யேயகல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், மற்றும் ஆஸ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக அஸங்க்யேய திவ்யரூப விசிஷ்டனென்று அறிய எளியனாம் இப்படி ஓர் பேரும் ஓருருவமும் தங்களுக்குத் தோற்றாமையாலே பரதிகூலர் 'இல்லை' என்ன, அநுகூலர்க்குத் தோற்றுகையாலே அவை அவர் 'உண்டு' என்ன, இப்படி விபரதிபந்நங்களாயிருக்கு மென்கிறார்

ஒ —நாலாம்பாட்டில, இப்படி யிருக்கிற திவ்யாவதாரங்கள ஒருவர்க்குப் நிலமன்றோ வென்னில,—இதெல்லாம ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபமாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமா யிருக்கு மென்கிறார்

[யாருமென்று தொடங்கி] எத்தனையேனும அறிவுடையாரேயாகிலும அநாஸ்ரிதரால ஒரு ஸத்துலாகாரமும அறிய அரியனாய ஒன்றும அறிவிலராகிலும ஆஸ்ரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டா னென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி யிருக்கும ஸ்வபாவனாய்த் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசக மான அநேகதிருநாமங்களையும மற்றும அநேக விக்ரஹங்களையு முடையான [பேருமென்று தொடங்கி] - இப்போதுகளிலே ஒருபேரும ஓருருவுமாக்ரங்கூட அநாஸ்ரிதரில்லை யென்றிருப்பர், ஆஸ்ரிதர் இவையெல்லாமுண்டென்றிருப்பர், இப்படி நித்யவிபரதிபந்நமாயிருக்கும பலகாலும 'எம்பெருமான' என்று ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனாய அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனானபடியை அநுஸந் தித்திருக்கிறபடி

ப — அநந்தரம், அவதாரக்ருதமான அஸங்க்யேயரூப நாமங்களையுடையவனை பரதி கூலர் அறியமாட்டாதே அநுகூலர் அறியவல்லராய நித்யவிவாதமாய் நடக்கு மென்கிறார்

பேரும - (விக்ரஹவாசகமான) திருநாமங்களும, பிற (அநந்தநாமவாசயங்களான) மற்ற விக்ரஹங்களும, பல ஆயிரம உடைய அநேகமாயிரம உடையனாய்க்கொண்டு தோற்றி, எம்பெருமான எனக்கு நாதனானவனாய், யாரும - எத்தனையேனும ஜ்ஞாநாதிகரால அதிகாரி கிலும அநாஸ்ரிதரால, ஓர்நிலைமையன ஒருபடியையுடையன, என என்று, அறிவரிய அறிய அரியனாம்படியைக்காட்டி, எம்பெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனாய, யாரும - எத்தனை யேனும அறிவிலிகளாகிலும ஆஸ்ரிதர்க்கு, ஓர்நிலைமையன வ்யவஸ்தித ஸ்வபாவன, என- என்று, அறிவெளிய அறிய எளியனாம்படியைக்காட்டி, எம்பெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனானவனுக்கு, ஓர்பேரும ஒருபேரும, ஓருருவமும ஒருரூபமும, உளதில்லை உண்டா யிருப்பதில்லையென்று பரதிகூலர்க்கும, இலதில்லை - ஒருபேரும ஒருரூபமுமில்லையாயிருப்பதில்லை யென்று அநுகூலர்க்கும, பிணக்கு நித்யபிணக்காயிருக்கும

இங்குப் பலவிடத்திலும் "எம்பெருமான்" என்றது அநேகங் உபகாரங்களா லுண்டான உகப்பாலே

இ—நாலாம்பாட்டில், இப்படி யிருக்கிற அவதார ஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் நில மன்றோ வென்னில்,—ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாய், அநாச்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமா யிருக்கு மென்கிறார்

[யாருமோராநிலைமையனென அறிவரிய] அநாச்ரிதர் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரான பரஹமாதிகளேயாகிலும் ஒருஸ்வதந்த்ராலாகாரமும் அறிய அரியனாயிருக்கும் தன்னையுட புகக்கியமாட்டிறிலாகளேயாகிலும் ஆபாதபரிதியாயும் அறியப்போகாதபடியிருக்கும், "நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங்காணகிலான் கண்ணைனடிக்கமலந்தன்னை யயன்" என்னக்கடவதிறே [எம்பெருமான்] உகவாதார் கண்படாதபடி யிருக்கிற விடம் தம்பேறாக உகக்கிறார் [யாருமோரா இத்யாதி] அறிவிற்குறைந்த இடைச்சிகள், குரங்குகளேயாகிலும் ஆச்ரிதர்க்கு இப்படிப் பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும் [எம்பெருமான்] ஆச்ரிதர்க்குச் சைப்புகுந் திருக்கிற இடமும் தம்பேறாக உகக்கிறார் "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" இத்யாதி [பேருமோராயிரம்] ஆச்ரிதர்க்கு அநுஸந்தேயமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான அநேகம் திருநாமங்களையுடையவன் [பிறபலவுடைய] இத்திருநாமங்களாற் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்க்குக் காட்டும் வடிவைச் சொல்லுகிறது 'பிற' என்று, வடிவைக்காட்டுமோ? என்னில், நாமத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் 'பிற' என்று ரூபத்தைச் சாட்டுமிறே, "நாமரூபே வ்யாகரவாணி" [பேருமோருருவமுமுளதில்லை] இவற்றிலே ஒருபேரும் ஒருருவமும் அநாச்ரிதர்க்கு ப்ரகாசி யாமையாலே இல்லையென்றிருப்பார்கள் [இலதில்லை] - ஆச்ரிதர்க்கு இவையெல்லாம் ப்ரகாசித் திருக்கையாலே உண்டென்றிருப்பார்கள் [பிணக்கே] இப்படி நிர்யவிபாதிபந்நமாய்ச் செல்லா நிற்கும்

ஈடு —நாலாம்பாட்டு இப்படியிருக்கிற அவதாரஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றோ? என்னில், —ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனா யிருக்கு மென்கிறார்

[யாரும்] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும் ஸ்வயத்நத் தாலே காணுமன்று 'இன்னபடிப் பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தை யுடையவன்' என்று அறிய வொண்ணாத என்ஸ்வாமியானவன் [யாரும்] இந்த யச்சப்தம் தாழ்ச்சிக்கு எல்லையிலே நிற்கிறது ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் ஓரளவுமில்லையேயாகிலும் தானேகாட்டக் காணுமவர்களுக்குத் தன்படி களெல்லாம் அறியலாயிருக்கும் எங்கே கண்டோம்? என்னில்,— ஒருகுரங்கு, வேடச்சி, இடைச்சி இவர்களுக்கு எளியனாயிருக்கக் கண்டோமிறே [எம்பெருமான்] ஆச்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனென் என்னுடைய நிலையிருந்தபடியேன்? என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார்,

---

நாலாம்பாட்டு யாருமோரர் இத்யாதி கீழ் 'பாயை' என்ற அவதார ப்ரஸங்கமாக அநுஸந்தி ஸௌலப்யம்

முதலின் யச்சப்தம் உத்கர்ஷபரம், பிறகின் யச்சப்தம் - நிகர்ஷபரம் அவதாரிகையிற்சொன்ன ஆச்ரிதாநாச்ரிதர்கள் - ஸ்வயத்நபரரும் நிவ்ருத்திபரரு மென்னுதல் யத்வா, அந்தத்வயபாதல் நிலை ஸ்வபாவம் யாரும் - யார்க்கும் ஸப்தார்த்தம் - ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி குரங்கு - ஸுக்ரீவ ஹநுமதாதி வேடச்சி ஶபரி இடைச்சி - யசோதையாதல், சிந்தயந்தியாதல் எம்பெருமானென்று பத்தவயோபாதானம் அப்படி ஆச்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த

“ நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே ”
(நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோநமோ வாங்மநஸைகபூமயே) என்றாற்போலே [பெருமோராயிரம்] அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையானபடி அநேகந்திருநாமங்களையுடையனாயிருக்கை குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓரெல்லையில்லையிறே, “தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்கிறபடியே [பிறபலவுடைய] அந்நாமத்வாரா காணும் அநேகந்திருமேனிகளையுடையனாயிருக்கை ‘பிற’ என்ன, திருமேனியைத் காட்டுமோ? என்னில்,—“நாமரூபஞ்சபூதாநாம்” (நாமரூபஞ்சபூதாநாம்), “நாமரூபே வ்யாகரவாணி” (நாமரூபேவ்யாகரவாணி) என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தையுஞ் சொல்லக்கடவது அவ்வளவேயல்ல, இவர்தாமும் இத்தை அநுபாஷிக்கிற இடத்திலே “பெருமோருருவமும்” என்று அருளிச்செய்து வைத்தார் [பெருமோருருவமும்] இவற்றிலே ஒருதிருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும் [உளதில்லை] - அநாஶ்ரிதர்க்கு ஸத்தாலபரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும் [இலதில்லை] ஆஶ்ரிதர்க்கு எல்லாங் காணலாமாகையாலே இலதில்லை [பிணக்கே] ஆஶ்ரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்களாஶாஸநம்பண்ணி நிற்பார்கள், அநாஶ்ரிதர் இவை இல்லையென்றிருக்கையாலே முதலிலே கிட்டார்கள், இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து நித்யமாகப் பெற்றோமே! என்று தாம் இனியராகிறார் * (அன்றியே, [பெருமோருருவமுமுளது] திருநாமமும் திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம், இலதில்லை [இல்லைபிணக்கே] இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதம் வேண்டா வென்கிறார்) (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த
கணக்கறு நலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன்
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று புறநெறிகளைகட்டு
உணக்குமின்பசையற அவனுடை யுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே

பெருமுண்டோ? என்ன, நமோநம இத்யாதி பூமயே என்றாற்போலே இருக்கிறதென்று கூட்டிக்கொள்வது ஆயிரமென்று ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது, “ஶதம் ஸஹஸ்ரம் அயுதம் ஸர்வமாநந்த்யவாசகம்” என்னக்கடவதிறே உபபாதநம் - குணத்துக்கு இத்யாதி “ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரசரணோவிபு: | ஸஹஸ்ர பாஹுஸ் ஸர்வஜ்ஞோ தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” இதி மஹாபாரதே பீஷ்ம: ஸ்வரூபத்துக்கு - ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹங்களுக்கு பிற - மற்றவை, திருநாமங்களுக்கு அர்த்தமாயிருக்கிற திருமேனிகளென்றபடி நாமத்வாரா காணும் - நாமத்வாரா அறியப்படுகிற ‘பேரும்’ என்ற அனந்தரம் ‘பிற’ என்கிற இது - ரூபவாசியென்னுமதுக்கு நியாமகம் - பிறவென்ன இத்யாதி ‘நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் | வேதஶப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ்சகார ஸ:” இதி பாத்மமேலே பஞ்சமே சாந்தோக்யே, “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம் ரூபஞ்ச க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநஞ்ச கருத்யங்கள் - செயல்கள் ப்ரபஞ்சநம் - வெளியிடுகை நியாமகாந்தரம் - அவ்வளவே இத்யாதி ஓர்பேரும் ஓருருவமுமென்று அந்வயம் ஸத்தாலபரதிபத்யபாவ: - தாமிஜ்ஞோபஜ்ஞாநாபாவ: பிணக்கே பிணக்குண்டோ? இல்லையென்று ஶப்தார்த்தம் ஏகாரம் - பிரிநிலையேகாரம் பிணக்கில்லையென்று உக்கிருவென்கிறார் - ஆஶ்ரிதரெல்லாம் இத்யாதி பிணக்கு - விவாதம் அன்றிக்கே, பிணக்கே - பிணக்காயிருக்கும் இப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கும் நித்யவிவாதமாயிருக்குமென்றுமாம் நித்யமாக நிரவத்யமாக க்ரமேண அந்வய: (௪)

* குண்டலிதகரந்தம் அடையவ்வந்தான அரும்பதத்துக்குச் சேரும்

ஆ —(பிணக்கற) இப்படி விபரீதப்ரதிபத்தியுண்டாயிருந்தவிடத்தில் இவனுடைய உண்மையை நிஶ்சயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்,—அந்த ப்ரதிகூலஷட்ஸமயங்களுக்கும் அநுகூலரான வைதிகர்க்கும் இப்படியுள்ள விப்ரதிபத்தி தீரும்படி வேதமார்க்கத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து, ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாத்யனென்னுமிடத்தையும், அபௌருஷேயமாகையாலே நிரஸ்ததோஷமான வேதத்தோடே விரோதிக்கையாலே இந்த ஸமயங்கள் அப்ரமாணமென்றென்னுமிடத்தையும், ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞ்யாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபேதனான தானே ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளினான், இப்படி வேதார்த்தத்தை உள்ளபடியே வ்யக்தமாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனான எம்பெருமானிடமான ஸக்தியோகத்திலே நின்று பாஹ்யவிஷயங்களாகிற கிளையைக் கடிந்து, அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள் என்கிறார்; அங்ஙனே விடும்படியென்னில்,—அவன் அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீகீதையாலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான அவனை உணர்ந்து வ்யதிரிக்தஸங்கத்தை விடுவதென்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி அவன் ஆஸ்ரிதஸுலபனானபடியாலே ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு அடைவானென்னுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆழ்வார் ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்தபடியே பக்தியோகத்தாலே எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிப்பீர்கோளென்கிறார்.

[பிணக்கற என்று தொடங்கி] ஷட்ஸமயங்களுக்கும் வைதிகஸமயங்களுக்கும் அந்யோந்ய விரோதத்தாலுள்ள பிணக்கு அறும்படி வேதமார்க்கத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த பரமோதாரன் [அந்தமிலாதியம்பகவன்] ஈஶ்வரனுக்கு அந்தமின்றி எல்லார்க்கும் காரணபூதனாய ஸ்வாபாவிகமாய ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி கல்யாணகுணபரிபூர்ணனான இங்ஙனே சொல்கிறது, இவன் சொல்லியதை விஶ்வஸிக்கலாம்படி இவனுடைய ஆப்ததமத்வம் தோற்றுகைக்காக [வணங்கென்று தொடங்கி] பக்தியோகத்தை நிரந்தரமாக அநுஷ்டிக்கத் பாஹ்ய விஷயங்களாகிற விரோதிகளைத் தவிர்த்து அவற்றின் ருசியையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள், ஆஶ்ரிதர்க்கு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும் இதைப் பெருவருத்தமாகக் கொள்ளும் அபிப்ராயத்தாலே 'தவநெறி' என்கிறது [அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] பக்திரூபத விஷய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமஶ்லோகோக்தமான உபாயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்.

ப —அநந்தரம், இப்படி ஸுலபனானவனை ஆஶ்ரயிப்பது அவனருளிச்செய்த கீதோபநிஷத்ப்ரமாணஸித்தமான பஜநத்தாலே யென்கிறார்.

அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும் (தன்னில் தானும் வைதிகரோடும்) பிணக்கறும்படி, நெறி வேதமார்க்கத்தை, உள்ளி - ஆராய்ந்து, உரைத்த அருளிச்செய்த, கணக்கறு நலத்தனன் எண்ணிறந்த ஔதார்யஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனாய, அந்தமில் முடிவில்லாத, ஆதி முதலாகையாலே நியந்தாவாய், அம் ஹேயப்ரதிபடனாய, பகவன் (கல்யாணரூபமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணவிஶிஷ்டனான) பகவானுடைய, வணக்கு உடை நமஸ்யாதிகளை உடைத்தான, தவநெறிவழி பக்திமார்க்கத்திலே, நின்று நிலைநின்று, புறநெறி ("க்ஷுத்ராவைஷயிகோ"ஸ்ய" என்கிற) அல்லாத வழிகளாகிற, களைகளை, கட்டு அறுத்து, அவனுடை அவனுடைய விஷயமான, உணர்வுகொண்டு - பக்திரூப ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, உணர்ந்து தாஶித்து, பசை (வாஸநாரூபமான) பசை, அற அறும்படி, உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள்.

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஆஶ்ரயணீயன் ஸுலபனானபின்பு ஆஶ்ரயிக்கும் வழியென்? என்ன, அவன் ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[பிணககற அறுவகைசசமயமும] ஆறுவகைபபடட பாஹயஸமயததுககு வைதிக ஸமயகதோடு உணடான பிணககு அற [நெறியுளளியுரைதத] வேதமாககததை ஆராயநது அருளிசசெயதபடி "வாதவ்யஸ்தாதவ்யேஷா:" என்று தான சொனனகடடஙக வழியாயிருகக பரஜைகளபககல பரிவாலே, ஓராததமபோதியாதவன நிரூபிககுமாபோலே ஆராயநது அருளிச செயதபடி [கணககறுநலததனன] எலலையிறநத ஔதாயகுணஙகளை யுடையவன [அநத மிலாதி] தனககு முடிவினறிககே எலலாககும காரணபூதனாயிருககும [அமபகவன] ஷாடகுணயபரிபூரணனான ஜஞானாதிகுண பரிபூரணனாயிருககை இததால உதாரனாய பரமபதனாய ஆபதனாயிருநதவன வாரததையாகையாலே விஸவஸநீய மெனகை [வணககுடைததவநெறிவழி நினறு] வணககததையுடைய பகதிமாரககமாகிற வழியிலே நிலைநினறு பகதிஸாஸ்ததிலே "நமோநமஸ்தே" எனகையாலே "வணககுடை" எனகிறது தபஸஸபதததாலே பகதியைச சொலலிறறு, பகதி ஜஞானவிசேஷமாகையாலே "யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:" எனகிற நயாயததாலே யெனனுதல, இவனுடைய பரமமாதரததையே குவாலாக நினைததிருககும அவனபிபராயத தாலேயாதல [புறநெறிகளைகடடு] இதுககு விரோதியான ஸபதாதிவிஷயஙகளிற போகிற வழியாகிற களையைக கடிநது பறிதது இதனை 'நெறி' எனபானென? எனனில, இருநததே குடியாகபபோகிற மஹாபரமாகையாலே, தூமாகக மெனனச சடவதிறே [உணககுமின பசையற] பறிததாலும கிடநதிடககே கிடககுமாகில, பருவம செயயுமிறே அதுககாக ஸவாஸநமாக விடுஙகோள இது செயவது எனகொணடு? எனனில, [அவனுடையுணாவுகொணடு ணாநதே] தததகதஜஞானம, ததவிஷயஜஞானமெனனுதல அவனை விஷயீகரிதத ஜஞானததைக கொணடு விலக்ஷணவிஷயததிலே நெஞசைவைதது, இவறறின தோஷததைக காணகது விடுங கோள அவனை ஸரணமபுககு, இவறறை ஸவாஸநமாக விடுஙகோளெனனவுமாம "தாபிஸ்வ ஹ்ருணிஸம்யக்"', "ஸர்வஸ்யச் சாஹம்" ஸாமஸலோகததினபடியே

ஈடு —அஞசாமபாடடு பலகாலும பஜியுஙகோ ளெனறுநினறீர, பஜநோபாயம இருககுமபடியை அருளிசசெயயீ ரெனன, இனறு நான உபதேஸிககவேணுமோ? அவனதான ஸ்ரீ கீதை யிலே அருளிசசெயத பகதிமாரககததாலே அவனை ஆஸரயியுஙகோ ளெனகிறார

[பிணககற அறுவகைசசமயமும] வைதிகஸமயததுககும பாஹயஷடஸமயஙகளுககும தனனிலதானுண்டான பிணககு அறுமபடியாக [நெறியுளளியுரைதத] தானசொலலிறறுடைய வேதாரததமா யிருககசசெயதே, தநதாமுககெனன ஓராததம ஸ்ரீஷ்டியாதாா ஆராயநதுசொலலுமா போலே விசாரிதது அருளிசசெயதான அதுககு நினைவென? எனனில,—அஹருதயமாகச சொல லிலும நனறுயிருககசசெயதே, பரஜைகளுடைய ஹிததில் லுணடான ஆதராதிஸயததாலே, சடக கெனச சொனனால 'வாயவநதபடிசொனனான நிரூபியாதே' எனபாகளெனறு ஆராயநதுசொனனானுகச சொனனபடி [கணககறுநலததனன] எலலையிலலாத குணததையுடையவ னெனனுதல, எலலையிலலாத ஸநேஹததையுடையவ னெனனுதல, ஆா இரககச செயதான? தன வாதஸலயத் தாலே அருளிசசெயதா னிததனையிறே வாதஸலயததாலே சொலலிறறேலலாம ஆததமாமித்தனை

அஞசாமபாடடு - பிணக்கறஇதயாதி அறுவகைச்சமயம ஸாகயோலூகயாக்ஷபாதக்ஷபணக கபில பதஞசலிமதஙகள 'உளளி' எனறு விஸேஷிததிதுககு ஹாவம நான்சொல்லிறறு இதயாதி "வாதவ்ய ஸ்தாதவ்யேஷா:" எனறதிலே நோககு போதியாதார் - தேறறுதாா சடக்கென ஸீகரமாக ஆதராதி ஸயததாலே - ஆராயநது சொனனானெனறு அநவயம பரதமாரததததுககு 'கலம' எனறு - ஜாதயேகவசநம ஸநேஹமெனறதுககு ஹாவம-ஆரிக்க இத்யாதி ஸிஷயஸநேஹமெனறது வயாஜமாத்ரம, சுஹ்ருநஸ்நேஹ இத்யாதி வாதஸல்யம் ஸநேஹம அர்ததமாமிததனையோ - யதாாத்ஸிதவமும வேணடாவோ? எனனி

யோ? என்னில்,—[அநதமிலாதி] ஆபததமான எலலாரககும உகபநதி விநாமங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம பிறபபது, இவனுககு அவையில்லாமையாலே அகாமவயனெனகிறது [அம பகவன்] ஜ்ஞாநாதிகளால அவபமஉதகாஷமுடையவனபககலிலே ஸம்பவசசபதம வாததியாநின்றதிறே, "...." (அநயதராஹுபுபசாரதம்) ஸ்வசசபதம முககியமாக வசிபபது இவனபககலிலே, அல்லாதாராபககல ஔபசாரிகம [அமபகவனவணககுடைத தவநெறிவழி நின்று] "...." (நமஸ்யநதசசமாமபகதயா) என்று ஸநதிமரீரத்திலே நின்று அருளிசசெய்தானிறே அங்கநாபரிஷ்வங்கமபோலே ஸ்வமருபமாயிறே இதுதான் இருப்பது [வணககுடைத்தவநெறிவழிநின்று] வணக்கத்தையுடைய ஸநதிமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று ஸகதிமரீரத்திலே"...." (மாமநமஸகரு) என்கையாலே "வணககுடை" என்கிறது தபமமபதத்தாலே ஸகதியைச சொல்லிற்று,ஸகதி ஜ்ஞாநவிமேஷமாகையாலே "...." (யஸயஜ்ஞாநமயமதபஃ) என்கிற நியாயத்தாலே யென்னுதல, இவனுடைய பரோ மாதரததையே த்வாலாக நினைத்திருக்கும ஸமவத ஹிபராயத்தாலே யாதல [புறநெறிகளை நட்டு] புறநெறியாகிற களையைக கடிந்து பறித்து கட்டல களைதல ஸகதிவிஷயமானபோது, ஸலா தரததிலே போம விலககடிகளைத தள்ளி என்கிறது, பரபததிவிஷயமானபோது,இதரஸாயநங்களை

வென்றபடி ஆதயநதாரஹிதபதத்தாலே யதாததமாமிதவமும ஸூசிதம எததபரிதம - அபரநதமான என்று விவரணம எல்லார்க்கும இதயாதி உகபநதிவிநாமங்களாலெ - ததஹேதுபூதகாமங்களாலே அது வையில்லாமையாலே - அநதகாமங்களில்லாமையாலே அநீமாவமயன ஜ்ஞாநஸங்கோச ரூப காமவமயததை யிலலை 'பகவன' என்ன அமையாதோ? அமபகவன' என்ன வேணுமோ ? என்ன ஜ்ஞாநாதிகா இதயாதி 'அ என்றதின தாதபாயததை அருளிசசெயகிறார் - .... இதயாதி அம அழகு முசயமெயே அழகெனது கருதது "...." இதயாதிககு ஸாவ பகவச்சபதம இதயாதி அல்லாதார்-பரஹமாதிகா வணககுடைததாயிருககுமோ தவநெறி? என்ன .... இதயாதி "...." என்று பக்திஸ்வரூபத்தை பரதிபாதிககிறவிடத்திலே தானே நின்று அமபகவன விஷயமான வணக்குடைத தவநெறி யென்று கூட்டி ஸ்வாவம-அங்கநாபரிஷ்வங்கம் இதயாதி குணவதவிஷயமாகையாலே போகரூபமாயிருக்கு மென்றபடி மபதாரததமபண்ணுகைககாக மீளவும பாதீகோபாதாகம - வணக்குடை இதயாதி வணககுடைதத யிருக்குமெனனுமதுசகு பரமாணுசதரம பக்திமரீரததிலே இதயாதி, பக்திபரதிபாதகஸதத்வததிலேயென்றபடி பக்தி ஜ்ஞாநவிமேஷமாகையாலே"...." "...." த்வாலாக தபஸ்ஸாகவாதல, அதிசயமாகவாதல பகவ பிபராயத்தாலே யென்றது - ஸாதகபக்திபக்ஷததில அங்குராவஸதையைபபற்ற ஸாதயபக்தியானபோது ஸ்வாஸம அனறிககே, யோஜநாதவயமும பக்திபரபத்தியோஜநாதவத்தைபபற்ற வாதல கட்டு - பிடுங்கி விலக்கடிகள - காமயங்கள பரபததிவிஷயமானபோது 'தவநெறி' என்றவிடத்தில, தபமமபதம - "...." என்கிறபடியே பரபததிபரம மேலே "அவனுடையுணர்வு கொண்டு" என்றததோடு புநருகதமாகாமைககாக, தவநெறிவழிநின்று என்றது - அதயவஸித தென்றபடி பரபததிவிஷயமானபோது என்கையாலே பரபததிபரமாக யோஜிபபது அபபோது வணக்குடைததவநெறி

தாளி என்னுகிறது [உணக்குமின் பசையற] "ஸஸவஜம்" (ஸஸவாஜம்) என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸனைகளோடே விடுங்கோள் இத்தலாம் என்கொண்டு தான்? என்னில்,—[அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] தத்விஷயஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு என்னுதல், தத்கத்ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு என்னுதல், பக்திமார்க்கத்தைக் கொண்டு என்னுதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகத்தின்படியைப் பற்றிநின்று என்னுதல் (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலை உணர்வரிதுஉயிர்காள்!
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே

ஆ —(உணர்ந்துணர்ந்து) ஜ்ஞாத்ருசைதந்ய ஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞானத்ஸாவஹமாய், பரசரீரநிரபேக்ஷமாயிருந்த பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே விசதமாய் உணரிலும் ஆச்ரித ஸமாச்ரயணீயத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ணனான இந்த ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமாவோ ருத்ரனோ நாராயணனோ என்று அறிகை அரிது ஆகில் எங்ஙனே அறியும்படி? என்னில்,—அரியயனரனென்னுமிவர் நிறமாக சாஸ்த்ர ச்ரவணமனனங்களைப் பண்ணுவது, இப்படி சாஸ்த்ர ச்ரவணமனனங்களைப் பண்ணவே அவர்களில் ஒருவன் ஈச்வரன் என்று தோற்றும், அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

யென்று 'ஹ்ருதயஸ்தம் ஸர்வபூதாநாம்'' என்று உபதேசிக்க "ச்ராவயஸ்வ ஸர்வத்ர ஜ்ஞாநாத்மநே" என்று அநுஷ்டானத்தையில் சொன்ன காயிகநமஸ்காரத்தையுடைத்தான், "தவஸாஸ்மி ஸ்திதோஸ்ம்யஹம்" என்கிற தபஸ்ஸ்வபாவசயமான அதவேஷரூப பரபத்தியைச் சொல்லுகிறது பக்திபரமான பக்ஷத்தில், காம்யபலங்களில் ருசிவாஸனைகளை விடுங்கோளென்கிறார் ஸஸவஜம் இத்யாதி 'விஷயாவிநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" இதி கீதாஸ்ய த்விதீயே ஸஸவஜம் என்கிறபடியே "ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" இதி ச்லோகத்தின்படியே இத்தால் - நிராஹாராதிகளாலே விஷயப்ராவண்யத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசிவாஸனைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுங்கோள் என்றபடி பரபத்திபரமானபோது, உபாயாந்தரங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் பசையறவுணக்குமி னென்று கண்டுகொள்வது தபஸ்ஸப்தோக்தார்த்த த்வயாநுகுணயோக்யத்தயம்—தத்விஷயஜ்ஞாந இத்யாதி உக்தார்த்த த்வய விவரணம் பக்திமார்க்க இத்யாதி தத்க்தஜ்ஞாநம் என்கிறது - பரபத்தியை தத்விஷயஜ்ஞாநமென்கிறது - பக்தியை பக்திபரமானபோது கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் றுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளியுரைத்த வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று அதாவது - உபக்ரமத்தையில் அத்யவஸித்த அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து - அநுஷ்டானத்தையில் ஜ்ஞானத்தைப் ப்ராபித்து புறநெறி களைகட்டுப் பசையறவுணக்குமின் இத்யந்வய: அன்றிக்கே - பரபத்திபரமானபோது, அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கறவென்று தொடங்கி அம்பகவனவனுடைய உணர்வுகொண்டு உணர்ந்து வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உணக்குமின் இத்யந்வயா நெறி - வேதமார்க்கம் சமயமும் சம்பத்துக்கும் பிணக்கு விவாதம் உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள் (ரு)

ஒ — ஆறும்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் ஸுலபனுகைச்சார பாஹ்ம ருத்ராசளே ஸஜாதீயனுபத் திருவவதாரம் பண்ணுகையாலே ஸமாஸ்ரயணீயன் இன்னான் என்று நிர்ணயி வொண்ணுமே பழைய தூலபத்தவஸ்துகை மீளவும் பாஸங்கிக்க, ப்ராக்நிர்ணய நிர்ணயோ யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த தெள்ர்லப்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறா

[உணர்ந்து உணர்ந்து] வீப்ஸையாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆகந்துகமன்ன ஸ்வாபாவிக நித்யதாமம என்கிறது [இழிந்தென்று தொடங்கி] ஸவஜ்ஞான பாவையாலே ஸ்ருத்திக்கும் வ்யாபித்து ப்ரக்ருதிவிபுக்தமாயக்கொண்டு இப்படியிருக்கிற ஆத்மா தன்னிலைமை ஸ்ரவணமனனாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடிலும் ஸர்வேஸ்வரன் பாஹ்மருத்ராகளோடொக்க தன்னை ஸங்கோசித்துக்கொண்டு நிற்கையாலே இவர்களில் ஈஸ்வரன் இன்னான் என்று அறிவ அரிது [உணர்ந்தென்று தொடங்கி] குணரூபநாமாதிகளாலும் ப்ரதிபாதகமான ப்ர மாணங்களாலும் இவர்கள் மூவரிலும் எவன் ஈஸ்வரனென்று மிகவும் ஆராய்ந்து ஈஸ்வரத்வ நிர்ணீதனானவனை மநநாதிகளாலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரதிஷ்டிதனாம்படி அநுஸந்தித்து ஆப்ர யுங்கோள்

ப — அநந்தரம், பாஹ்மருத்ரமத்யகதமான ப்ரகாராவதாரம் ஸஜாதீயபுக விஷயமாகையாலே விவேகிக்க அரிது, அதை விவேகித்து ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறா

உணர்ந்துணர்ந்து (ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்வபாவனுகையாலே என்றபடியாக) உணருகை ஸ்வபாவமாகவுடையனாய், இழிந்தகன்றுயர்ந்து (அந்த ஜ்ஞானம் நிஸ்ஸங்கோசத்திலே அபரி சிந்நமாகையாலே தத்வாரா) பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்து, உரு ரூபஸ்வாஸ்ரயமான அசித்தி காட்டில், வியந்த வேறுபட்டிருக்கிற, இந்நிலைமை - இந்த ஆத்மாவின் நிலைமையை, ஈ ணர்ந்த (ஸ்ரவணத்தாலே) உணர்ந்து, உணர்ந்து (அதுக்குமேலே மநநத்தாலே) உணர்ந்து, உணரிலும் (யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து) உணர்ந்தாலும், இறைநிலை - ஸர்வேஸ்வரன் (பாஹ்மருத்ராக நடுவே தன்னை மறைத்துநிற்கிற) நிலை, உணர்வரிது விவேகித்தறிய அரிது, உயிர்காள் (சேதனப்படியாலே) விவேகித்தறியும் ஸ்வபாவரானவர்களே! அரியயனரனென்னுமிவரை அரி அயன் அரனென்று பரஸித்தரானவர்களை, உணர்ந்துணர்ந்து (அவர்கள் குணவிக்ரஹாதிகளை யிட்டுப்)பலகாலும் ஆராய்ந்து, உரைத்துரைத்து (தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களையும் பல காலும்) வ்யவஹரித்துப் பார்த்துப்பார்த்து, மனப்பட்டதொன்று நெஞ்சிலே ஈஸ்வரனுகப்பட்ட தொருவஸ்துவை, ("ஸ்த்ராஹ்மாத்ரோ ஹ்ருதாவஹ்ந்" என்கிறபடியே), உணர்ந்துணர்ந்து - (தத்குண விக்ரஹாதிகளைப்) பலகாலும் அநுஸந்தித்து, உரைத்துரைத்து (தத்வாசகமான மந்த்ரநாமங் களைப்)பலகாலும் வ்யவஹரித்து, இறைஞ்சுமின் உபாஸியுங்கோள்

இயத்தல வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமாயிருந்தால 'இந்நிலைமை' என்று உக்தப் காரவைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கொழிய விலலை என்கிற ஸம்ப்ரதிபத்தியைச் சொல்லுகிறது

இ — ஆறும்பாட்டில், "ஐயெஷ்விஞ்ஞமிஸ்ஸம்வ்யூயோவதாரா:" என்று ப்ரதமாவ தாரம் பாஹ்மருத்ராதி ஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ண அரிதாகையா பழைய தூலபத்தவமே ஸமஹ்வித்திருந்தீ! என்ன, தரிமூர்த்திஸாம்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறா

[உணர்ந்துஉணர்ந்து] உணர்வென்றதே 'உணர்ந்து' என்கையாலே 'ஜ்ஞப்திமாத்ர வஸ்து' என்கிறவனை நிரஸிக்கிறது வீப்ஸையாலே ஆகந்துக சைதந்யவாதியை நிரஸிக்கிறது ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யதாமமாகையாலே "ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம்ஜ்ஞாத்ருத்வம்" 'அதுகான அநி யம்' என்கிற க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது [இழிந்தகன்று உயர்ந்து] தான் அணுபரிமாணனு யிருக்க ஸவஜ்ஞாநத்தாலே பதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்திருக்கும் "வாலாக்ரஸதபாகஸ்ய

இதயாதி [உருவியாக] - ஆகையாலே ஜடமான அசிததிறாடடிவ வியநதிருககும வேறுபட டிருககும 'உருவு' எனறு பரபேதமானபோது, இயககல கடதகலாய, சடநதிருககு மெனா வுமாம வேறுபாடுசான பாகாரிகவ பாமாதருதவ மியாகருதவஙகளாலே [இநநிலைமை]- ஸஙகிஷிகனுன ஆதமாவினுடைய ஸகதிதி [உணாநதுஉணாநதுஉணரிலும] ஶாவணமனாகி சளாலே ஸாகஷாதகரிததாலும, [இறைநிலையுணாவரிது] ஈஶவரா பரஹமருதராகளோ டொககத தனனை ஸஙகோசிததுநிறகையாலே ஈஶவரா இனனுனெனறு அறிகை அரிது [உயிகாள] சேதநராயுளளீாகாள! ஜடவஸதுவாய அறியாதொழியப பெறறதிலலை சேதநராய ஜஞாதவயஙகளை அறியபபெறறதிலலை உஙகள நிலை யிருநதபடியென? நீா அறிவிகக அறியப பாாதத எஙகளுககு அவவருமை உணடோ? எனன, ஆகில கேளுஙகோ ளெனகிறாா [உணாந தெனறு தொடஙகி] அரியயனாசெனனனு மிவரை உணாநதுஉணாநது உரைததுஉரைதது இவா களுடைய குணருபவிபூதிராமாதிகளையும ததபாதிபாதகமான பரமாணஙகளையும மிகவும ஆராயநது [உணாநதுஉணாநது இதயாதி] மனபபடடதொனறை உணாநதுஉணாநது உரைதது உரைதது இறைஞசமின உஙகளுககேற ஈஶவரதயா நிாணீதமான வஸதுவை மநராதிகளாலே அநுஸநதிததும, ததவாசகமான நாமஙகளை உசசரிததும ஆஶரயியுஙகோள "வ்ராஹ்மா-நாத-நாவஹ்ராந"

ாடு —ஆறுமபாடடு அவதாரததிலே ஆஶரயியுஙகோளெனறு நினறீா, "தயேவிரிஞ்சகிரிஶமபரதமாவதாரஃ" (மதயேவிரிஞசகிரிஶமபரதமாவதாரஃ) எனகிறபடியே பரஹம ருதராகள நடுவே அவதீாணனாயநிறகிற நிலையாயிருநதது பரதமாவதாரம, அதில மூவரும ஒதத காா யததிலே அபிசரிததுநினறாாகள, இபபடி நிறகையாலே, மூவரும பரயாநரோ? மூவரிலே ஒருவன பரயாநனோ? மூவாககுமஅவவருகே ஒருவன பரயாநனோ?எனறு எஙகளால விவேகிக்கபபோகாமை யாலே ஆஶரயணததிலே அருமைகூடமேபடியாயிருநதது, ஆஶரயணீயவஸதுவை நிருபிததுத தரலா காதோ நாஙகள ஆஶரயிககுமபடி ? எனன,—'காண்கிற தேஹமே ஆதமா' எனறிருககும நிலை தவிாநது, 'தேஹாதிரிகதமா யிருபபதொரு ஆதமவஸது உணடு' எனறு அறிகைதானே அரிது, வருநதி அதனை யறிநதானேயாகிலும, பரஹமருதராதிகளை ஶரீரமாககககொணடு தான ஶரீரியாயநிறகிற ஸா வேஶவரனபடிதானே யறியபபோகாது , ஆனபினபு, இவவழியே இழிநது ஆஶரயிககப பாருஙகோள எனறு, ஆஶரயணீயவஸது இனனதெனறும, ஆஶரயிககும பரகாரம இனனதெனறும அருளிசசெய கிறாா

[உணாநது] உணாவு எனறதே "உணாநது" எனகையாலே, 'ஜஞபதிமாதரமே யுளளது, ஜஞாதருதவம இலலை' எனகிற பகஷததைத தவிாககிறது "உணாநதுணாநது" எனகிற வீபஸைக்குக

ஆறுமபாடடு—உணர்ந்து இதயாதி 'அரியயனாசெனனனு மிவரை யுணாநதுணாநதுரைததுரைதது' எனகிற பதஙகளைக கடாகஷிதது ஶஙகாபூாவகமாக ஸஙகதி - அவதாரததிலே இதயாதி அவதாரிகையிலே "த்ரயோ தேவா ஸ்துல்யாஃ" இதயாதயநுஸநதேயம 'தயேவிரிஞ்சகிரிஶமபரதமாவதாரஸ ஸத்த்வைகஸம்ஶ்ரயதயா ஸ்தவநீயவேஷஃ ... ஸ்ப்ருஹயா பரம்மவதாரவானநாதேஃ" "உணாநதுணாநது" எனறுதொடஙகி, "உணரிலும" எனகிற பதததளவும கடாகஷித்து ஸாவம அருளிசசெயகிறாா - காண்கிறதேஹம இதயாதி 'இறைநிலையுணாவரிது' எனறதைபபறற, வருந்தி இதயாதி 'அரியயனாசெனனனுமிவரை யுணாநதுணாந துரைததுரைதது' எனறதைபபறற இவவழியே இதயாதி 'மனபபடடதொனறை' இதயாதியைபபறற - ஆஶாயணீயவஸது இதயாதி

'உணாநதுணாநதுரைததுரைதது' எனறதைப பறற ஆஶாயிக்கும பாகாரமின்னது எனறது ஜஞபதிமாத்ரமேயுளளது எனகிறவன - யோகாசாரன வீபஸை - தவிருகதி "தேதநத்ரோமஹாநகம்"

கருத்து 'சைதந்யம் ஆகந்துகம், முக்தயவஸ்தையிலும் பாஷாணகல்பமா யிருக்கும்'' கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்து, சைதந்யம் நித்யமா யிருக்கு மென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே 'ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம் - ஜ்ஞாத்ருத்வம், அதுதான் அநித்யம்' என்கி க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது [இழிந்தசனமுயர்ந்து] இச்சேதநன்தான் அணுபரிமாண யிருக்கச்செய்தேயும், ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கு மென்கிறது ''வ்யாப்யைஶ்சேதநா ஶரீரவ்யாப்யைஶ்சேதநா'' (பாதேவேதநா, ஶிரஸிமேவேதநா) என்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது [உருவியந்தவிந்நிலைமை] உருவிற்காட்டில் வியந்து வேறுபட்டிருக்கிற இந்நிலைமை யுண்டு இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் அன்றியே, உருவு இயந்த என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல் கடத்தலாய், உருவிற்காட்டில் கடந்திருக்கும் வேறுபட்டிருக்கு மென்னவுமாம் ஆக, இரண்டாலும் ஜடமான ஶரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தைச் கேவலஶ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கச்சட்டிலும், தேஹாதிரிக்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகஶாஸ்த்ரத்திற்சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே இழிந்து வருந்தி ஒருபடி யறிந்தார்களேலும் [இறைநிலையுணர்வரிது] ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ராகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியாய் நிற்கிற நிலை அறியப்போகாது [உயிர்காள்] - சைதந்யயோக்ய மன்றிக்கே யிருப்பதொன்றுயத் தானிழக்கப் பெற்றதோ? சேதநரானபின்பு அதினகார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லையே அறிவுகேடராய நீங்கள் பட்டதென்? 'எங்களறிவும் அறியாமையும் கிடக்கிடீர், அறிந்த நீர் அருளிச்செய்யீர், நாங்கள் அப்படி ஆஶ்ரயிக்க'என்ன, அருளிச்செய்கிறார் மேல, [அரியயனரனென்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து]—[உணர்ந்துணர்ந்து] ஒருவுணர்த்தி ஸ்வரூபபரம், ஒருவுணர்த்தி ஸ்வபாவபரம் உரைத்துரைத்து ஸ்வரூபபரமான ப்ரமாணங்களையும், ஸ்வபாவபரமான ப்ரமா

என்கிறவர்களை ப்ரதிக்ஷேபிக்கிறார், முக்தயவஸ்தையிலும் ஆத்மா பாஷாணகல்பமாயிருக்குமென்று அவர்கள் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநம் ''ஜாநாதி'' என்கிற தாத்வர்த்தமாகையாலே க்ரியையாயிருக்கும் க்ரியைதான் - சலநாத்மகமாயும், தாத்வர்த்தரூபமாயும் தவிவிதமாயிருக்குமிறே க்ரியைக்கு உத்பத்தி விநாஶங்களுண்டாகையாலே, க்ரியாஶ்ரயத்வமான ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநித்யமென்றுசொல்லுகிற க்ரியாவாதியானவரை நிரஸிக்கிறதென்றபடி ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே - ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமென்னுமிடத்துக்கு பக்ஷமானையாலே ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வமாவது - ஜ்ஞாநரூபக்ரியைக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கை 'இழிந்தசனமுயர்ந்த என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் இச்சேதநன்தான் இத்யாதியாலே முந்தின அர்த்தத்தில், நிகருஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஸ்வாபாவிகமான வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. தவிதீயார்த்தத்தில், ஶரீரவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது இந்த இரண்டர்த்தம் - வ்யாப்யைஶ் இத்யாதி உரு-ஶரீரம் வியத்தல் இயத்தல் இரண்டும் வேறுபாடு இந்நிலைமை இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை 'உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்' என்றதுக்கு - தயாரஹித கேவலஶ்ரவணாதிகளாலே உணரிலு மென்னுதல் அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தாலே உணரிலுமென்னுதலென்று இரண்டர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ஆக, இரண்டாலும் இத்யாதியாலும், ஸாக்ஷாத்கரிக்கச்சட்டிலும் இத்யாதியாலும் யதவா, தேஹேந்த்ரியாதிவ்யதிரேகம் விவரணமாகவுமாம் ''உருவியந்த'' என்கிறவிடத்தில் பதபேதமொழிய அர்த்தபேத மில்லை யென்கிறார் ஜடம் இத்யாதி ''உணர்ந்துணர்ந்து'' என்கிறது ஶ்ரவணமநநங்களை கேவலஶ்ரவணமநநாதிகளாலே பகவத்விஷயமான ஶ்ரவணாதிகளன்றிக்கே கேவலாத்மவிஷயமான ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே லக்ஷ்யமானதைக் கடாக்ஷித்து இறைநிலையுணர்வரிது' என்கிறதுக்கு அர்த்தம் ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி அறிதால தேவதாந்தரங்களில பரத்வஶங்கை உதியாதென்றபடி பரத்வநிர்ணயப்ரகரணத்திலே சைதந்ய விஶிஷ்டதையைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் சைதந்யயோக்யமன்றிக்கே இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே அரியயனரனித்யாதியாலே-தத்வவிஷயாவஷ்டம்பணனும் க்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது 'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து'என்கிற வீப்ஸைகளுக்கு விஷயபேதத்தாலே பேதம் அருளிச்செய்கிறார் ஒரு உணர்த்தியென்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே 'அரியயனரன'' என

ணங்களையும் விரோதிநிரஸநசீலனுய ரக்ஷகனுயிருக்கும் ஒருவன், ஒருவன் திருநாபிகமலத்திலே அவயவதாநே பிறந்தவனு யிருக்கும், ஒருவன் ஸம்ஹாரமோன்றுக்கே கடவனுயிருக்கும், இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னைப் பலகாலுஞ் சொல்லிப்பார்த்து லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியா யிருப்பதொரு ப்ரபந்தம் பண்ணித் தரவேணு மென்னு பாரைப்போலே ஒருவயத்திலே பக்ஷபதிக்கப்பாராதே இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பல காலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோலவிழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷங்கிடந்த வயத்தியைப்பற்றப் பார்ப்பது இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒருவஸ்துவே ப்ரதாநமென்று உங்களநெஞ்சிலே தோற்றும், அவ்வஸ்துவை ச்ரவணமநநாதிகளாலே 'கைபுகுந்தது' என்று விச்வஸிக்கலாமளவும் ஆச்ரயிக்கப் பாருங் கோள் (௪)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றெனப்பலவென அறிவருமவடிவினுள்நின்ற
நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனரனென்னுமிவரை
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து உள்ளிநும்மிருபசையறுத்து
நன்றெனாலஞ்செய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே

ஆ—(ஒன்றென) ஏகாதிஷ்டிதமோ? அநேகாதிஷ்டிதமோ? என்று அறிய அரிதான வடிவிலே நின்ற நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னும் இவருடைய ச்ரவண மநநங்களை அவஹிதமநஸ்கராய்ப் பண்ணுவது அவர்களிலே ஒருவனே ஈச்வரனென்று தோற்றி வரும் தோற்றிவருமிடத்திலும் பரஹம்ருதர்களுக்கு ஸாவர்த்தமான அஸம்பாவிதமான கல்யாண குணங்களையுடையவனுன நாராயணனென்றே தோற்றிவரும் ஆனபின்பு, தத்வத்ரிகத பரஹம

றதுக்கு ஆத்தம் 'விரோதி' இத்யாதி ரக்ஷகனுயிருக்கும் ஒருவன் என்றது—"நஹிவாஸுநவா ஈயுஷ்ம் ஸ்ய்தே ஸ்வேடூச்ரமஹரிம்" இத்யாதியைப்பற்ற அவ்யயா நெநெதீ ஜூஷ விஷ்ணோ: ஜாத: ஸஜ: என்றபடி 'உணர்ந்துணர்ந்து' என்கிற வீப்ஸையாலே ஸ்வரூபஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தென்றும், 'உரைத்துரைத்து' என்றதுக்கு—பலகாலும் சொல்லி என்று ஆத்தமாகக், இந்த இரண்டா மாத்ததைத அருளிச்செய்கிறார் இவர்களை இத்யாதி பலகாலு மென்றது வீப்ஸையைப்பற்ற ஆராய்கை யாவது—பக்ஷபாதமின்றிக்கே மத்யஸ்தத புத்யா விசாரிக்கை யென்கிறார்—லிங்கத்துக்கே இத்யாதி ஒருப்ர பந்தம்பண்ணித்தரவேணு மென்பாரைப்போலே என்றது—"த்ரேதாத்வஹம் வ்ருணாஹே ஸ் தேவ ராணிகாத்ருதா । பூராணஸம்ஹிதாம் புண்யாம் லிங்கமாஹாத்ம்யஸம்யுதாம்" என்றதைப் பற்ற ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார்—இவர்கள் ஸ்வரூப இத்யாதி கோல் விழுக்காட்டிலே ஸ்வத: ப்ராப்தியாலே "மனப்பட்டதொன்றே" என்றதுக்கு ஆத்தம் இப்படியாராய்ந்த இத்யாதி 'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின்' என்றது ச்ரவணமநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்து, வஸ்துவுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகாலும் உச்சரித்து ஆச்ரயியுங்கோளென்றபடி உரைத்துரைத்து என்றது—அஸக்ருதுச்சாரணத்தை உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது—அஸக்ருந்மநநத்தை கைபுகுநகை—பலோந் முகமாகை இது வீப்ஸாதாத்பர்யம் உணர்ந்துணர்ந்து என்று தொடங்கி உயிர்காள்! அரியயனரனென்னு மிவரையுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து, மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்திறைஞ்சு மின இத்யந்வய: முதலில், உணர்ந்துணர்ந்தென்றதுக்கு—ஜ்ஞாதருத்வஸ்வபாவனுகையாலே என்றுமொருக உணருகையே ஸ்வபாவமாகவுடையனுய இத்யாத்த: (௪)

ருத்ராதிகளப்பக்கல் ஈச்வரத்வ சங்கையை விட்டு அந்த நாராயணனானவனுடைய சரீ ரோபகரணங்கள் உள்ளபோதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யப் பெனெகிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், மந்தாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் சிறந்த பொருளால் [illegible] இன்னின்ன பரனென்று நிரூபித்து, ஈச்வரனையே இன்றே ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்

[ஒன்றென்று கொண்டு] ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாம் ஆகமம் ஒருவனோ பலரோ? [illegible] அவர்களில் பரதானன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாப்படியையுடையராய் நின் [நன்று எழில் நாரணனை] தன்வடிவைக்கண்டால் பரமபுருஷன் என்று தோற்றும்படி நல்ல எழிலையுடைய நாராயணனை [ஒன்று நும் மனத்து வைத்து] [illegible] விலக்ஷணமாயுள்ள இவர்களைப் பக்ஷபாதியாதே

ப—அநந்தரம், விவேகபரரானவர்கள் [illegible] ஆச்ரயுங்கோள் என்கிறார்

ஒன்றென்ப பலவென்ப ஏகாத்மபரராயென்னும் அநேகாத்மபரராயென்னும் (ஒருவன் பரதானனென்றும் தனித்தனியே பர நாதனென்றும்), அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற வாத்ஸல்ய, நன்று விலக்ஷணமாய், எழில் (அபஹதபாப்மத்வாதி) குணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, நாரணன் நாராயணனுமாய் ஸமஸ்த சித்சித் அந்தராத்மாவான நாராயணனை, நான்முகன் (சதுர்வேதபாராயணத்துக்குப் பஹுமுக ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபயுக்தமான முகங்களையுடைய) சதுர்முகன், அரன் (ஸம்ஹார ஸ்வபாவனுன்) ஹரன், என்றிவரை என்று [illegible] ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டவர்களை, ஒன்ற (ஒருவராக) [illegible] காத்யா, நும்மனத்துவைத்து உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து, உன்னி (ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை) ப்ரமாணமாக ஆராய்ந்து, நும் இருப்பசையறுத்து உய்ய பரிபக்த்தோடே தாலே இருவாப்பக்கலிலுமுண்டான ஈச்வரஸம்சயத்தை யறுத்து, அவனிடை அந்நன்றெழில் நாரணன்பக்கலிலே, நம்முடை நம்முடைய, நாள் ஆயுஸ்ஸானது [illegible], ("வணக்கமொத்த" என்கிறபடியே), நன்றென நன்றென, நலம் ஸ்நேஹத்தை, செய்வது [illegible]

இ—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி அருளிச்செய்தவிடத்திலும் அவர்கள் ஆறியிருவாதே திரியிட்டும் மந்தாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் வஸ்து இன்னதென்று நிரூபித்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்

[ஒன்றென்ப பலவென்ப அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற] ப்ரத்யக்ஷமுமா ஏகாத்மதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மதிஷ்டிதமோ? [illegible] அவர்களில் பரதானன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையராய் நின்ற [நன்றெழில்நாரணன] அநந்யபரமான நாராயணனுவாகங்களை நினைக்கிறார் [illegible] "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்கிற ச்ருதியை நினைக்கிறது [நான்முகன் இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடைய சதுர்முகன், அழிக்குங்கொழிலிலே நிற்கும் ருத்ரன் இவர்களோடு மற்றுள்ள சேதநாசேதநங்களோடு வாசியறச் சாமான்ய சப்தமென்னுமிடத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை யுடையானொருவன் [என்னும் இவரை] இப்படி விலக்ஷண ஸ்வபாவராயுள்ளவர்களை [ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து] இவர்களிருவரையும் [illegible] பக்ஷபதியாதே 'ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால் கோலவிழுந்தவன் பரனுகிறன்' என்று ப்ரவண

மொக்க உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து [உள்ளி] மாருதிரயாயாராலே ஆராய்ந்து [நும இரு பசையறுத்து] நீங்கள் ஈஸ்வரதயா ஸங்கித்த பரஹம்ருத்ராதிகளபக்கல் நசையறுத்து [நும இருபசை] புருஷோத்தமான ராஜஸதாமஸர்களால் வந்த ஸங்கையொழிய பாமாணஹதிகளால் அவர்களபக்கல் ஈஸ்வரத்வஸங்கையு மிலலையென்கை [நன்றெனாலஞ்செயவதுஅவனிடை] அவனபக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந க்தியைபபண்ணப பாருங்கோள [நமமுடைநாளே] காமத்திலே செய்கிறோமென்று இராதே, ஸரீரத்தினுடைய நிலையிலலாமையை புநதிபண்ணிச சடக்கென ஆஸ்ரயியுங்கோள "நதஜ்ஞாதீ கதாஜிதே நதஜ்ஞாதீ தேமவ: । கூதநோ நாவஹாய்ஜே நதஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்"

ஈடு —ஏழாமபாட்டு 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருந்தாாகள, ஐயோ! நீங்கள், உங்களுடைய ஆயுஸ்ஸினுடைய ஸ்த்திதியும், இழக்கிற விஷயத்தின நன்மையும் அறியாமையிறே ஆறியிருக்கிறது, நீங்கள் முடிந்துபோவதற்குமுன்னே நிரணயோபாயங்களாலே வஸது இன்னதென்று நிரணயித்து, நிரணீதனானவனபக்கலிலே கடுக ஹக்தியைப பண்ணப பாருங்கோ ளென்று கீழ்ப்பாட்டோடு சேஷமாயிருக்கிறது இப்பாட்டும் நீங்கள மந்தாயுஸஸுக்களாகையாலே கடுகசசெய்துகொடுநின்று, 'செய்கிறோம்' என்னவேணும், 'செய்கிறோம்' என்று செய்யவொண்ணாதெனகிற இதுவே விசேஷம் கீழ்ப்பாட்டிற்காட்டில

[ஒன்றென] மூவர் பரதாநராய மூவராகும் மூன்று ஸரீரமுண்டாயத தோற்றுகையாலே, மூன்றுஸரீரத்திலும ஒருவனே அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிறகிறுனே? அன்றியே, மூன்றிலும மூன்று சேதநா அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிறகிறாகளோ? என்று அறிய அரிய வடிவுகளையுடையராய நிறகிற ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்டிதமோ? என்று அறியவரிதான வடிவையுடையராய நின்ற [நனறெழிலநாரணன] அநந்யபரமான நாராயணனுவாகாதிகளை நினைக்கிறா எழிலென்று- "அபஹதபாபமாதிவ்யோதேவ ஏகோநாராயண:" (அபஹதபாபமாதிவயோதேவ ஏகோநாராயண:) என்கிற புகரை நினைக்கிறது [நனறெழில] ரூபஸ்ரீயைப பாாத்தவாறே *"கண்டவாறறுலதனதேயுலகெனநின்றுன" என்கிறபடியே ஸாவரக்ஷகன இவனே யெனனலாம [நார

ஏழாமபாட்டு - ஒன்றென இத்யாதி 'நமமுடைநாளே' என்றதைப பாதமாக்கிக்கொண்டு, 'நலஞ்செயவதவனிடை' என்னுமளவுங கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அப்படியே இத்யாதி வாக்யத்தாலே நன்மையுமென்றது-"நனறெழினாரணன" என்றதைப்பற்ற 'நலஞ்செயவது' என்றதைப்பற்ற, பக்தியைப்பண்ணப பாருங்கோள் என்றது கீழ்ப்பாட்டில இதுக்கு விசேஷமிலலையோ? என்ன, நீங்கள இத்யாதி

ஒன்றெனப பலவென அறிவரும நனறெழில நாரணனென்ன அமையாதோ? "வடிவினுள நின்ற" என்னவேணுமோ? என்ன, இது கோட்யுத்தாபநாாத்தமெனகிறா மூவர்பாதாநராய இத்யாதி ஸரீரம மூனறுகையாலே மூவரென்னலாயிருக்கும, அந்த அந்த ஸரீரத்தை அதிஷ்டித்து பாபலமாப துல்யமாயிருந்துள்ள மூனறுகாாயங்களைச செய்கையாலே ஏகைககாாயஸக்தியைப பாாத்தால "இவனே ஸாவஸக்தன, இவனே ஸாவஸக்தன" என்று தோற்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்குமென்று தாதபாயம யோஜநாநதரம - ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ இத்யாதி ஒன்று ஒன்றாலே அதிஷ்டிதம,பல பலராலே அதிஷ்டிதம "அறிவருமவடிவினுள" என்றதுக்கு முந்தினயோஜநையில- அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவிலென்று அாத்தம த்விதீய யோஜநையில அறிவருமைக்கு விஷயமானவென்று அாத்தம வடிவு ஸவபாவமாதல, ஸரீரமாதல நன்மைக்கு அாத்தம - அநந்யபரமான இத்யாதி எழிலென்றதுக்கு அாத்தம- அபஹதபாப்மா இத்யாதி விகாஹத்தில நன்றுன எழிலென்று அாத்தாநதரம-ரூபஸ்ரீயை இத்யாதி இதுக்கு நன்மையேது? என்ன, கண்டவாறறுல இத்யாதி ப்ரத்யக்ஷவிதமான சேஷ்டிதப்ரகாரங்களாலே ப்ரமாண நிரபேக்ஷமாக லோகம தனக்கே சேஷமென்று

---

* திருவாய்மொழி ச - ௫ - ௧0

ணன்] திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே கண்ணே ஒழிந்தக்கடைய பாராரமாய்க்கொண்டு தா பரகாரியாயிருப்பானொருவனென்று தோற்றியிருக்கும் [நான்முகன்] ஒருவன், ஸ்ருஷ்டிகா திலே வந்தால் நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தையுமுடையனாய ஸ்ருஷ்டிகா மொன்றிலும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும் [அரன்] ஒருவன், ஸம்ஹாரகர்த்தவமொ லும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும் "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம் | ஸஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:" (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம் ஸஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:) என்னும்படியே ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் ஒக்க எண்ணலாய விஷ்ணுசப்தத்தோடு பர்யாயமான ஜநார்த்தநசப்தத்தையிட்டுத் தலைக்கட்டுகையாலே தானே ப்ரதாநனென்று தோற்றும்படியாயிருக்கு இப்படி விஸத்ருச ஸ்வபாவராயிருக்கிற இவர்களில், [ஒன்றும் மாணத்துறைந்து] அவனையொழி இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல், ஏணாயிப்பக்கற்கு முன்னே இவனுக் உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல் பாராதே ஒருபடிப்பட்ட உங்கள் நெஞ்சிலே வைப்பது [உள்ளி] உள்ளுவது ப்ரத்யக்ஷநியாயங்களாலே ஆராய்வது அவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை இப்படி ஆராய வாறே ஒருவஸ்து ப்ரதாநமாய் இரண்டு அப்ரதாநமாய்த் தோற்றும், தோற்றினவாறே [நும்மிருபா யறுத்து] அவ்விரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற நசையைத் தவிர்ந்து, வஸ்துக்தமாய ...

---

‡ நாடகச்சொல்லும்படி நின்றவென்றபடி ஸுபாலோபநிஷதி "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" [illegible] உபயவிபூதி [illegible] ஸர்வவிதபந்துத்வம் [illegible] திவ்ய: [illegible] தேவ: [illegible] ஏக: [illegible] நாராயண [illegible] இதி 'ரூபத்தையப் பார்த்தவாறே' என்றவிடத்திலே "[illegible]" என்கிற ப்ரமாணம் அநுஸந்தேயம் '[illegible]' [illegible] உக்தம் "[illegible]" என்று ரூபத்தை ஸ்மாரகமாக சொல்லிற்றே பஹுவ்ரீஹியில் அர்த்தம் திருநாமத்தை இத்யாதி ப்ராதான்யத்துக்கு அப்ரதாநத்தை ஸூ சிக்கிறது "நான்முகன்" என்கிற நாமமென்கிறா - ஒருவன் இத்யாதி நாலுவேதங்களையு மென்றதைக் பரமாணுக்களை ஜ்ஞாநத்வத்திலே தாத்பர்யம் 'அரன்' என்றதும் - ருத்ரனுக்கு அப்ரதாந ஸூசகமான நாம மெ கிறார் ஒருவன் இத்யாதி 'நாரணன்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸர்வஸ்மாத் பரகாரமாய்த் தான் பரகாரியாயிரு மென்று சொன்னபோதே அவனுக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றுமிறே அவன் ப்ரதாநனென்னுமதுக்கு ப்ர ணம் - ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த [illegible] 'ஜநார்த்தந:' என்னும் படியே என்ற அநந்தரம், 'இந்தநிர்த்தேசமும்' என்று வாக்யசேஷம் அதெங்ஙனே ? என்ன, ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி ஒக்கவெடுக்கலாய் என்ற அநந்தரம், 'இருக்கிற'வென்று வாக்யசேஷம் 'ப்ரத னென்று தோற்றும்படியாயிருக்கும்' என்ற அநந்தரம், 'அப்படியே இங்கு "ஒன்றெழில" என்கிற வி ஷணத்தால் இவனே ப்ரதாநனென்று தோற்றுகிறது' என்று வாக்யசேஷம் விஸத்ருசஸ்வபாவர் - வி த்ஸ்வபாவர் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்ருத்வங்களாலே வைஸாத்ருஶ்யம் [illegible] - ஒருபடிப்ப ப்ரத்யக்ஷந்யாயங்களாலே - ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ந்யாயங்களாலும் ந்யாயங்கள் - யுக்திகள் உள்ளி - விசாரித் பாசை - நசை 'நும்' என்றதுக்கு பாவம் - வஸ்துக்தமாய் இத்யாதி [illegible] - மநஸ்ஸிலே எழும்படி (தோற்ற

வதொரு உதகாஷமில்லை,நீங்களேறிடுகிற இவ்ஹறைத தவிருவது [நனறேனாலஞசெயவதவனிடை]- இபபடி நிரணீதனுனவனபககலிலே 'இவன நமககுக கைபுகுநதான' எனறு உஙகளுககேறத தேறறமபிறககுமபடி அநநயபரயோஜநமான ஸுகதியைப பணணப பாருஙகோள கரமததிலே செய கிறேமெனறிருநதாாகள, [நமமுடைநாளே] கேடவிகாள! நமமுடை ஆயுஸஸின நிலையறிவி கோளே! கடுக ஆஸரயிககப பாருஙகோள "நமமுடைநாள" எனனுஙகாட்டில ஆயுஸஸின நிலையை அறிநதபடி என? எனனில, --முனபே "மினனினனிலையில" எனறு அருளிசசெயதாரிறே ஒருவன இரணடுகேதவையும அடைததுககொணடு கிடநது உறஙகாநினறால,நெருபபுபபறறி யெரியா நினறால, 'அவிககிறேம' எனறு ஆறியிருககலாமோ? "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ। ஆத்மநோநாவபுத்யந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்" (நநதநதயுதித ஆதித யேநநதநதயஸதமிதேரவௌ, ஆதமநோநாவபுதயநதேமநுஷயாஜீவிதக்ஷயம) ஆதிதயோதயததிலே வநதவாறே 'தரவயாாஜநகாலம வநதது' எனறு உகபபாகள, அவன அஸதமிததவாறே 'அபிமத விஷயஙகளோடே ரமிககைககுக காலம வநதது'எனறு உகபபாகள, சாலிலெடுதத நீாபோலே தஙக ளாயுஸஸு குறைகிறதெனறு அறியாதிரா நினறாாகள எனனுநினறதிறே (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாளுமநினறநெமபழமை அஙகோடுவினையுடனே
மாளுமஓாகுறைவிலலை மனனகமலமறககழுவி
நாளுமநநதிருவுடையடிகளதம நலஙகழலவணஙகி *
மாளுமோாிடததிலும வணககொடுமாள்வதுவலமே

ஆ —(நாளுமநினறடும) இபபடி அநநயபரயோஜநராயககொணடு நமதிருவுடை யடிகளதம நலஙகழல வணஙகவே, இடைவிடாதே நினறு நமககு ஸ்வாயகமாய அநாதிகால ஸஞ சிதமாய ஸுகவததுஹவிரோதியான நமமுடைய கொடுவினையெலலாம வணஙகின அபபோதே

தெளிவு அநந்யபரயோஜநமான பக்தி ஸாதயபகதி 'நமமுடைநாள' எனறதுககு - அஸததிரதவததைபபறற அருளிசசெயகிறா - கேடுவிகாா இதயாதி கெடுவிகாள - துஷடாதமாககளே! இவவிடததில "ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தா: ஸமுச்ச்ரயா:। ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தம் ச ஜீவிதம்" எனறது அநுஸநதேயம 'நமமுடைநாள'' எனறதுககு அநாததாவஹததவத்தாலும ஆறியிருக்கபபோகாதெனறு ஹாவாாதம - ஒருவன் இத்யாதி ஆயுஸஸு தானே ஸததிரமானாலும ஸமஸாரப்ரவருததியாகிற அநாததவிஸேஷம வருகிறபடியை அநுஸநதிததால ஆறியிருககவொணணாது, அவனைக கடுக ஆஸரயிககவேணுமெனறபடி. ஆயுஸஸின அஸததைாயததுககு பரமாணம நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே உதயேயாஸ்தமாயேச்ச விததக்ஷே ஹ்ருஷ்டஸம்ருஷ்ட ரோசவதநந்த ஆதமநஷ்யா: ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபுத்யந்தே ஜந்தவ: சாலிலெடுததநீர்போலே எனறவிடததில, 'ஆய: பரிஸ்ரவதி பிந்நகடாதிவாம்ப:'' எனறது அநு ஸநதேயம சாலிலெடுதத நீரெனறது - ஆயுஸஸினுடைய அலபதையும, க்ஷயததினுடைய பரதயக்ஷதையுந தோறறுகைககாக குளததில நீாவறறுகிறமை தெரியாதிறே ஒனறெனறு எனறுதொடஙகி, நம இருபனைச யறுதது அவனிடை ஒனறென நலமசெயவது நமமுடைநாளே இதயநவய: ஒன்றெனபபலவென அறிவருமவடி வினுள்நின்ற ஏகாதமாதிஷடிதமெனறும, அநேகாதமாதிஷடிதமெனறும, ஒருவனபராதாகனெனறும, தனித தனியே பராதாகரெனறும அறியவரிதான வடிவுககுளளே வாததிககிற எனறு ஸபதாாததம நன்றெழில்நாரணன்- விலக்ஷணமான அபஹதபாபமதவாதி குணொஜஜவலயதவததையுடைய நாரணன (எ)

---

* வணஙகின எனபது உரையினபாடம

மாளும் இனி ஒருநாளும் ஒருகுறைவில்லை, நாம் அபேக்ஷித்தபடி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறலாம். இப்படி சிரகாலங்கூட ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஹக்தியோக்யத்தை ஸாதிக்கைக்கு கால பலமும் இன்றியே அந்திமதசைபந்நரான இழக்கப்போமிக்காரனோ? என்னில்,—அந்த அந்திமதசையிலேயாகிலும், ஓர் அநுசந்தானமாத்ரமாதல், ஒருகதிமாத்ரமாதல், ஒருஸ்மருதிமாத்ரமாதல் அவன்திறத்திலே செய்ய, அந்தபக்தியோகத்திலும் நன்று என்கிறார்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய பஜநீயனுக்கு திராவிட ப்ர பதிதவத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பஜநோபகாரகாலத்திலே பஜநவிரோதிஸர்வ நிவ்ருத்தியும் உண்டாமென்கிறார்.

[நாளுமென்றுதொடங்கி] நாள்தோறும் இடைவிடாதே நலியாநின்ற பழைய தாய மிகவும் க்ரூரமான நம்முடைய கர்மங்கள் ஆஸ்ரயிக்கத்தொடங்கினவாறே விஸ்லேஷ நசிக்கும், ஸர்வேஷ்டங்களும் பூர்ணமாம் [மன்னென்று தொடங்கி] 'சமவான இவரே மறைபவர்களோ?' என்று தொடக்கமான மங்களஸ்லோகத்தில் ஸமஸ்யமர்கபோல் ப்ரீமானும் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதபராக்ரமம் பரா திருவடிகளை நாடோ வணங்கி [மாளுமென்று தொடங்கி] நெடுங்காலங்கூட ஸாதிக்கவேண்டும் பக்தியோகம் ஸாதிக்க, காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமதசாபந்நரானவர்கள் இழந்தே போமத்தனையோ? என்னில்,—அத்தசையிலேயாகிலும் பரனுமாகிற்றானாகிலே உபகாரமி அவ்வளவிலேதான் முடியில் அதுவே பரமபக்தியிலும் நன்று.

ப—அநந்தரம், ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கில் ஆஸ்ரயணத்துக்கும் ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களானவையெல்லாம் நசியும் என்கிறார்.

மன்னகம் மன்னகத்தை, மலம் அற (தரிஸநாதிஸாமாயமங்களையாருடைய ஸம்பந்தமாகிற) மலம் அறும்படி, கழுவி (விவேகத்தாலே) பரிஸுத்தமாக்கி, நாளும் - (நம அஹம்தமான) நாடோறும், நம் நமக்கேகூறுபட்ட, திருவுடை ஸ்ரீமானுமான, அடிகள் ஸ்வாமியினுடைய, நலம் கழல் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயமாய போக்யமுமான திருவடிகளை, வணங்கின - ஆஸ்ரயிக்கில், நாளும் நாள்தோறும், நின்று அடும் - விடாதே நின்று பரிதபிப்பது நம் - (நாம் புத்திபூர்வகமாக) நமக்குத்தேடின, பழமை அநாதிஸித்தமாய், அங்கொடுவினை மிகவும் க்ரூரமான அகருத்யகரணாதிபாபங்கள், உடனே - ஆஸ்ரயணகாலத்திலே, மாளு நசிக்கும், ஓர்குறைவில்லை (ஸ்வாஹ்மத்தில்) குறைகிடப்பதொன்றில்லை, (இப்படி ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில்), மாளுமோரிடத்திலும் ஸரீரவிஸ்லேஷதசையிலும், வணக்கொடு - ஆஸ்ரயணத்தோடே, மாள்வது - முடியிலும் அதுவே, வலம் பரபலம் ("ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ... விஷ்ணு ..." என்னுமாபோலே) "வணங்கி" என்று பாடமாய - வணங்கவென்று திருத்திச் சொல்லுவாருமுளர்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், "நன்றெனநலஞ்செய்வது" என வுயசாட்டில ஆஸ்ரயிக்கவிருக்குமோ? அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான கர்மம் ஆஸ்ரயணத்தை விலக்காதோ? என்னில், பஜநோபகரமவேளையிலே அவையடங்க நசிக்கும், நசிப்பிப்பாருமுண்டு என்கிறது.

[நாளுமநின்றடும்] நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கை ஆகமா... பன, காலம் அநாதி, என்றுமொக்க நலிந்து போருகிற இதிறே [நம] நாம் புத்திபூர்வமாக பண்ணிப்போந்த [பழமை] அநாதியாயிருக்கை [அங்கொடுவினை] - மிகவும் க்ரூரமாயிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆஸ்ரயிக்கத்தொடங்கினவாறே மாளும் நசிக்கும் "தத்தைவ ஸ்லேஷா...

ஸ ஹாந்யெஷதः'' [ஓாகுறைவிலலெ] மேலும ஒரு விரோதஙகள வாராதெனனுதல, ஸாவாஹிமதஙகளும பூாணமா மெனனுதல ''ஸஹாநி வஷா''ி [மனனகமலமறககழுவி]- ஆஶரயணீயன இவனே? மறறையவனே? எனறு மாஸஸிலுணடான ஸமஶயததை ஸவாஸாமாகப போககி ''சுஜ்ஞஸ்யாஸ்ய ஓயாநஸ்ய ஸம்ஶயாத்ராவிநஸ்யதி'' இறே [நாளும] நாடோறும வேணுமெனறு ஒருவிதியனறு, அபாவணி கடலதீணடலாகாது எனனுமாபோலே இதுககு நிஷித்தமாயிருபபதொரு காலமிலலை யெனகை [நதிருவுடையடிகள] ஸ்ரீமானன ஸவாமியானவனுடைய 'நம' எனறு ''சுஜாயமோநோஸஹஶாவிஜாயதே'' எனறு அவதாரததை பரஸதாவிததது, ''ஸ்ரீஸ்ஸதே லக்ஷ்மீஸ்ஸவ்தைச்ச'' எனறு பரமாணபரஸிததமான ஸ்ரீயபதிதவததைத தமககு பரகாசிபபிததபடியை அருளிசசெயகிறா [நலஙகழலவணஙகி] ''வாஷः வாமாராய-யிதா ஷவதஸ்யிதஸ்யஃ'' எனறு அவள முனனுகப பறறுவாருடைய குணகுணநிருபணம பணணுந திருவடிகள 'வணஙகி' எனகிற இது விணையெசசம பெறறு, வணஙக எனறு ஆததமாயக கிடககிறது 'வணஙக நாளுமநினறடும' எனறு அனவயம [மாளுமோரிடததிலும வணககொடுமாளவதுவலமே] காலமும கரணபாடவமும மினறிககே சரமதஶாபனநாஞா இழநதுபோமிததனையோ? எனனில,—அததசைஶயிலேயாகிலும பரணுமாதிகளிலே உபகாமிதநவளவிலே முடியிலும அதுவே பரபலம, அதுவே ஶரேஷடம ''ஷ்ஸ்யாஸ்யாஜேதாஜெஷி ஜஹநிவஹாணஜ்ஞஷி'' எனறு ஆததமஸாக்ஷாததகாாததுககு அகபபட இபபடி சொலலாநினறால, ஜகவதவிஷயததுககுச சொலல வேணுமோ?

ாடு —எட்டாமபாட்டு 'ஒரு நாளாகிலும முறபட்டது உடலாக ஆஶரயிககச சொலலாநினறீா, அநாதிகாலம நாஙகள பண்ணிவைதத பாபஙகள விலககாவோ? இனிக காலநதானுணடோ?' என்ன, 'நீஙகள ஆஶரயணததிலே ஒருபபடவே விரோதிகளடஙகலும நஶிககும, ஸ்ரீயபதிஸமாஶரயணமாகையாலே காலஙகழிநதது எனறிருககவும வேணடா, நீஙகள தணடுகாலா வூனறியூனறித தள்ளி நடககுமபோது அககோலோடே சாயவும அமையும' எனகிறா

[நாளும நினறடுமே] நாளதோறும இடைவிடாதேநினறு ஹிமஸிககக கடவதான பரமாணுமதமான பாரிமாண்டலயாதிகள நிதயமாயிருககச்செயதே நிதயபரதந்தரமா யிருககுமாபோலவும, ஜகவத ஸவரூபததோபாதி குணஙகள நிதயமா யிருககச்செயதே நிதயபரதநதரமாயிருககுமா

எட்டாமபாட்டு - நாளும் இதயாதி 'அஙகொடுவிணையுடனேமாளும, வணககொடுமாளவதுவலமே' இதயாதியைபபறற பாஶநோததரரூபேண ஸஙகதி ஒருநாளாகிலும் இதயாதி விலக்காவோ பாதிபாதககஙளாகாவோ? காலந்தானுண்டோ - வருநதி ஒருபடி யாஶரயிககிறோ மெனறாலும, இனி யிருக்கபபோகிறது அலபகாலமாகையாலே காலநதானுணடோ? எனறபடி ஆஶரயணததிலே ஒருபபடவே, எனறது - வணங்கி எனறததைபபறற விரோதிகளடஙகலும நஶிககுமெனறது - உடனேமாளும் எனறததைபபறற ஸ்ரீயःபதிஸமாஶரயணமெனறது - திருவுடையடிகள் எனறததைபபறற ''மாளுமோரிடததிலும'' இதயாதியைபபறற, நீங்கள தண்டுகாலாய் இதயாதி, தணடததையே காலாகபபலகால ஊனறியூனறித தமொறி நடபபதறகுமுனனே

நாளுமநினறடும எனறு - விணைககு நிதயதையும், நம எனறு - பாரதநதரயமும தோறறுகிறது, விணைதான அசிதஸமஸாககௌபாதிகமாகையாலே அது நிதயமாகிலிறே இது நிதயமாவது, அசிதஸமஸாககநதான ஆதமபாரதநதரமாயிறே இருபபது, பாரதநதரயமும நிதயதவமும பரஸபரவிருததஙகளனறோ? எனன, வயாக்யாதா அருளிசசெயகிறா—பரமாணுகத இதயாதி யதவா, நாளுமநினறடும நிதயமுமாய பாரதநதரமுமான ஆதமவஸதுவை நாடோறும இடைவிடாமல நினறு ஹிமஸிக்ககக்கடவதான எனறு ஶபதாாத்த மாகையாலே, நிதயவஸதுவுககு நித்யபாரதநதரயமகூடுமோ? எனகிற ஶஙகையை ஸதருஷடாநதமாகப பரிஹரிததுககொணடு, இபபடி நிதயமாயப பாரதநதரமான ஆதமவஸதுவை ஆஹததுககாமம ஈவிகைககு ஹேதுவேது? எனகிற ஶஙகையையும பரிஹரிக்கிறா பரமாணுகத இத்யாதி பாரிமாண்டல்யம்-பரமாணுகத பரிமாணம நிதயமாய் அநாதி

போலவும், நித்யவஸ்துவாய் நித்யபரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நி மாயப் போருகிறதிறே [நம] "ஸவிஷந்நவாபகர்தவ்யம்" (சவிஷந்நம்பாபகர்தவ்யாம்) கிறபடியே பிறர்தாய அசல் பிளந்தேறிட வந்ததல்ல, நெஞ்சு உணர நாமே பண்ணிவைத்தன "அஜ்ஞாநாத்வா(அ)ப்யஹம் மமபாவிக்மவா" (அஜ்ஞாநாத்வா மமபாவிகிமவா) என்கிற, முன்பு ஸவியாததாய், மேல் அநுபாவ்யமாயிருப்ப தொன்று உண்டோ? "ஸர்வம் ஸஹே" (ஸர்வ ஸஹே) எல்லாம் பொறுக்கவல்லேன் "மேருஸஹ்ஜம் ஸஹிஷ்யே" (மேருஸஹஜமஹிதும்க தனக்காய்ப்பொறுத்த கொம்பு உண்டோ? என்று சொல்லலாம்படியிறே நாமே பண்ணிவை மவை இருப்பது [பழமை] அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருந்தை [அம அம என்று கரோளாயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது [நோவினை] அநுபவவிநாஶ்ய யிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆஶ்ரயணகாலத்திலே நஶிக்கும் "யதேஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" (யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவமஹாஸ்ய ஸர்வேபாப்மாந: ப்ரதூயந்தே), "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (மேருமந்தரமாத்ரோபி) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே விரோதி போமாவேயே [ஓர்குறைவில்லை] மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாரா தென்னுதல், ஸ்வாபிமதங்களும் பூர்ண மென்னுதல் "கோந்தேயப்ரதிஜாநீஹி நமே பக்த: ப்ரணஶ்யதி" (கோந்தேயப்ரதிஜாநீஹி நமேபக்தம் ப்ரணஶ்யதி) அர்ஜுந! இவ்வர்த்தத்தில் நம்மை விஶ்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு, நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்தம் வாராது ஶரண்ய ஶக்வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணைக்கும் விளக்கைக்கும் அகந்நாஸிருஞ்சேதப்போலே என்ன சேர்த்தியுண்டு? அஸங்கத

யாய பாபமாகில் நம்மதென்று ஸித்தமாயிருக்க, 'நம' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஸவிஷ இத்யாதி "ஶாட்யாயநஶாகாயாம் "ஸ்வஹஸ்தோப்தஸ்ய விஷவ்ருக்ஷஸ்ய ஸவிஷந்நவாபகர்தவ்யம்" க்ருத வ்யாவ்ருத்த:" "நாமே பண்ணிவைத்தவை" என்றதால் பலித்ததை அபாயந்தர ப்ரஸங்கமுகேந ஸிப்பிக்கிறார்-அஜ்ஞாநாத்வா இத்யாதி இதுக்கு அர்த்தம் எனக்கு இத்யாதி 'நாமும் நின்றமை' திருக்க, பழமை' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - அதுதான் இத்யாதி பாபத்துக்கு அழகாவது 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே கரோளாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் அம அம் இத்யாதி கரோளா ஏவ்வளவு? என்ன, அநுபவவிநாஶ்யம் இத்யாதி பழமையென்று - அபேக்ஷிதமில்லை பழமை விவக்ஷிதம் ஆ யிற்றால் பூர்வாகம் போமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - யதேஷீக இத்யாதி உபாஸ்ய ப்ரஹ்ம வித்யாரூ ஈஷீகதூலம் - நாணற்பஞ்சு ப்ரோதம் - போடப்பட்டது ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே க்ஷத்ரபந்தூபாக்யாநே "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்தோ ந்ருணாம் ஜந்மஶதைஶ்சிதம் । பா பராஶிம் தஹத்யாஶு தூலராஶிமிவாநல: । மேருமந்தரமாத்ரோபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" 'ஓர்குறைவில்லை' என்றதுக்கு பூர்வாகங்கள் நஶிக்குமளவேயன்று, உத்தராகமும் ஶ்லேஷியாதென்னுதல், அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியுமுண்டென்னுதல் இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - மேலும் இத்யாதி இவ்விடத்திலே, "யதா புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த ஏவமேவம்விதி பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" இத்யாதியோக்த: 'ஸ்வாபிமதங்களும் பூர்ணமாம்' என்கிறவிடத்தில், 'ஸர்வாந் காமாந் ஸமஶ்நுதே' "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" இத்யாதியோக்த: உத்தராக ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம் கௌந்தேய இத்யாதி ஶுஷ்கேந்தனவஹ்நிபோலே - அக்நிக்கும் ஶேஷத் துக்கும் போலே அன்றிக்கே, பூர்வாகநாஶத்துக்கு ப்ரமாணம்-"மேருமந்தரமாத்ரோபி" "நவாஸுதேவ இத்யாதி என்னவுமாம் ஸர்வஶக்தாஸ்ய நவதே "ஸுசிந்த்ய ஶ்ரீமந்நாராயண..." ஸாயம்ப்ராத: ... ஸ: । ...

“ ஷுூராவாரொவி ” (துராசாரோபி) செயயககடவதலலாதவறறைச செயதுபோருவது “ ஸவ-ூாஶீ ” (ஸாவாஶீ) அபோஜயபோஜநஙகளைப பணணுவது “கூுதவூ:”(கருதககம்)- உபகரிததவிஷயததிலே அபகாரததைப பணணுவது ‘ நாஸ்திக: ” (நாஸதிகம்) வைதிக மாயாதையை இலலையெனறு போருவது “ வுூரா ” (புரா) இதுதான பழையதாயப போருவது “ ஸமாஶ்ரயெதிதயாதி ” (ஸமாஶ்ரயேதிதயாதி)—‘ இவன அநுகூலிபபது எபபோதோ ? ’ எனறு ஏறகவே அவஸரம பாாததிருககிறவனைப பறறி அநுகூலிககுமாகில பினனை அவனை நிாததோஷனாக பரதிபததி பணணுவது ஏனதான ? எனனில,— “ ஶ்ரஹாவாத்ருரமாதமந: ” (பரபாவாதபரமாதமநஃ) இவனைக குறைய நினைககையா வது ஹகவதபரஹாவததைக குறைய நினைககையிறே, “நவாஸுதெவஸகதாநாமஶுஹம் விஷ்யெதகவசித” (நவாஸுதேவபகதாநாமஶுபமவிதயதேகவசித) எனனுமாபோலே இனிச செயயவேணடுவதொனறுணடு, [மனனகமலமறககழுவி] ஸாவேஶ்வரன பரஹமருதராகளநடுவே கலசிநினறால, ‘இவனோ கடவான ? மறறையவாகளோ?’ எனறு ஸமஶயிககுமது தவிாநது, ‘ஸா வேஶ்வரனே கடவான’ எனகிற அநதஃகரணஶுததியுணடாகவேணும திருவடிதனனுமமறநதும புறநதொழாதொழியுமிததனையே வேணடுவது [நாளும] அபாவணி கடலதீணடலாகா தெனனுமா போலே ஒருநியதியிலலை [நநதிருவுடையடிகளதம] ஸ்ரீமானான ஸவாமியானவனுடைய இத தால நிதயயோகததைச சொலலுகிறது ‘ஸாவேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிததாலகில அவன பலபரதனா கிறான, பிராடடியைப புருஷகாரமாகப பறறவேணடுகிறதென?’ எனறு நஞசீயா படடரைக கேடக, “ ‘நாளும நநதிருவுடையடிகளதம நலஙகழலவணஙகி’’ எனறு அவள முனனாக ஆஶ்ரயிககவேணு மெனனு நினறது கணடீரே’ எனறு அருளிசசெயது, அவனை ஆஶ்ரயிககுமிடததில இவனகுறறம

ஶுவாஹிஹமஹதி। ஊளஜெயபுதிஜாநீஹிநஷொகூ: வுணஶுதி॥”ஹாரதெ ஸாதவதெவ “ஷுூராவாரொவிஸவ-ூாஶீ கூுதவொநாஸ்திகஃவுூரா । ஸமாஶ்ரயெஷாதிதெவம் ஶரணா ஶரணஂயதி । நிதெூாஷஂவிதிதஂஜநுஂவுஹாவாத்ருரமாதந:” ஸ்ரீஸஹஸராநாமாதயாயே, “நவாஸுதெவஸகதாநாமஶுஹம் விதயதெ கவசித। ஜநமமருதயுஜராவயாயி ஹயம்வாபயு பஜாயதெ” ஸதவஶவலிக: - தபுனாயவஸாயயுகூ: இதுதான்பழையதாய்பபோருவது- “ஷுூராவார: ஸமாஶ்ரயெத” எனறபோதே பூாவததவம ஸிததமாயிருககசசெயதே ‘புரா’ எனகிறது- அநாதிதவாபிபராய மெனறு கருதது ஏறகவே எனறது - ஆஶிஸபதாாததம அவஸரம்பார்த்திருக்கிறவனை எனறது - “திவுகீ ஶா” இதயாதியில கதயாததமும சொலலுகையாலே, ‘மதயயூா: வுஷயயூா:’’ எனறதைபபறறஸர்வேஶவான்இதயாதி கீழிரணடுபாடடிலேபாஸகதமாகையாலேபாகாணாநுகுணமாக‘மலம’ எனறு இஸஸமஶயததைச சொலலுகிறதெனறு தாதபாயம தேவதாநதாபாதவபுததி தவிரவேணுமோ? எனன, திருவடி இதயாதி ஸவாமியுடைய திருநாமததை மறநதும ததவயதிரிகத க்ஷுதரதேவதைகளைத தொழாத மஹாப்ரபாவரானவாகளை மேலே, “மாளுமோரிடததிலும” எனகையாலும, ‘ஸகுதெவஹிஶாஸாயூ:’ இதயாதியாலும, ‘நாளும’ எனறது - காலநெயதாஹாவபர மெனகிறாா அபர்வணி இதயாதி க்கு “கஶஶ்வதஂஸிநுராஜஹநிதயம் ஸெவெதநஸயெஶ । ஊாவாரொவயெஶதபவ-ூ: பரம்பவூணிஸயெஶ” எனறது அநுஸநதேயம நாளும - ஏதேனு மொருகாலததிலே நம்திருவுடை யடிகள்தம் - நமககு ஸவாமிநியான பிராடடியை யுடையனான ஸவாமியானவனுடைய இததால் - மதுபபால நதுஸம்ஸமெூாஸ்திகமாதருாதயொவதி ஹாவ: புருஷகாரம அவஶயாபேக்ஷிதமெனனு மதுககு ஸமவாதம-ஸர்வேஶவானை இதயாதி இஙகே, “நிஶஹாஅராணம் காலெஸநுக்ஷண ஶநுமெ। காஸ்திகஶூாஹூஹலெகூதயெஶதயுமஂஶியஃ” எனறது அநுஸநதேயம பரமாணம அருளிசசெயது உபபததி அருளிசசெயகிறாா அவனை இதயாதி ‘பறறவேணும’ எனறு உபபததியும அருளிச

பாராதே தன்னிழலிலே இவனை வைத்து, அவன்பக்கல் முகம்பெற்றவாறே குற்றத்தைப்பெ பிக்கும்வள் முன்னுகப்பற்றவேணும் [நலங்கழல] அவர் முன்னுகப்பற்றினருடைய குணப் பாராதே கைக்கொள்ளுந் திருவடிகள் வணங்கி என்றது வணங்க என்றபடி. 'வண என்கிற இது [*] வினையெச்சமாய், வணங்கவேணும் ஆகதமாயிருக்கும் வணங்க, நாளு றமே நம்பழமை அங்கோடுவினை உடனேமாளும், ஓர்குறைவில்லை 'ஆனுலும் ஆம்ப்ரயணத்து காலம் தப்பின்றதே' என்ன, [மாளுமோரிடத்திலும்] முடிகிற ஒருக்ஷணத்திலும் [வணக மாள்வதுவலம்] "ப்ரியாஹஜெத்யஉவெத்வம்.க.நஜெயம்" (நவிதாபஜயேமபியேவமநு யம) என்னுதே, கிடக்கிற சீரைப்பாயைக் கவிக்கவிழ்ந்துகிடந்து சாவும் அன்மையும் [வல வரமேன்னுதல், ஶ்ரேஷ்டமேன்னுதல், பலவத்தரமேன்னுதல் அவனையும் ஆம்ப்ராயித்து சிலாபக்கலிலும் தலைசாய்க்க இராதே, முடிகிற ஸமயத்திலே ஆம்ப்ராயிக்கவே பின்னைப் பேறு தலைக்கட்டுமே இத்தால் ஜந்மபரம்பரதி ஆம்ப்ராயித்தாலும் பலமில்லை ஸ்வதந்த்ரவ்யதிரிக்தாபக்ஷ ஆம்ப்ராயணத்திலே உபகரித்து முடிந்தாலும் பலந்தப்பாது ஸ்வதந்த்ரவிஷயத்தில் வேண்கை

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத் துந்தித்
தலத்து எழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமுந் தானும்
புலப்பட பின்னுந் தன்னுலகத்தில் அகத்தனன் தானே
சொலப்புகில் இவைபின்னும் வயிற்றுள இவையவன் துயக்கே

செயதா இதி ஶேஷ: ணமைக்கு அர்த்தம் - அவர் இத்யாதி வணங்கவென்று காட்டும்படி என்ன என்ன, வணங்கியேன்கிற இத்யாதி வினையெச்சம க்ரியாஸங்கோசம் வணங்கியென்கிறது - க்ரியா மாலையாலே, அதனை ஸங்கோசித்து வணங்கவென்கிற தென்றபடி அதாவது வணங்கியென்றால் - க்ரி யினுடைய யாவதநுஷ்டாநம் தோன்றும், வணங்கவென்றால் - க்ரியையினுடைய உபக்ரமமாத்ரம் தோ மென்றபடி வணங்கவென்று ப்ரதிஜ்ஞித்தத்துக்கு அநுகுணமாக அந்வயிக்கிறார் - வணங்கநாளும் இத்யாதி 'ஆ யணத்திலே ஒருப்படவே' என்ற அவதாரிகாநுகுணமாக, வணங்கவென்றதுக்கு வணங்குகையிலே ஒ பட வென்றபடி முடிகிற ஒருக்ஷணத்திலும் - இடமென்று காலத்தைச்சொல்லி, அத்தால் க்ஷணத்தை சொல்லுகிற தென்றபடி சீரைப்பாயை - சீரையையும் பாயையும் விவரணம - ஶ்ரேஷ்டமேன்னு என்று ரவயோரபேத: த்விதீயார்த்தம் - பலவத்தரமென்னுதல் என்று பவயோரபேத: ஏதத்பார அவனையும் இத்யாதி பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே ஸர்க்கே பாதி ராவண "ப்ரியாஹஜெத்யஉவெத்வம் நநஜெயஹநகஸ்யசித் ஶஷிஜேஸஹஜாஜெஷஷஸஹாவொ ரதிக்ஷ:" "மாளுமோரிடத்திலும்" என்ற விடத்திலே, "ஸஷாப்ராஷ்யஸிதிஃவாயுஜெஜெ ஷ்ராவ்யவிஷஷ்கஷிக்காஸாஸஹஸ்ஜெவிப்ஷதிவ்ராணஷ்ஷதி" என்றது அநுஸந்தே கந்காஜெவ்யஸாம் விந்யாயாம் ஷிதா பஹாநதும் ப்ராஜொந்தயத: நிர்வாணம் தம் "வணங்கநாளும்" இத்யாத்யாயவித்தவிடத்திலே, "நஜஉஜெத்யவெயாப்ரயா நஷஸஶஸ வித: கஸ்யாக்ஷயொஹவெஜெஷாக்ஷ:ஸவாகஸ்யாவிநாரக" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் மன்னக மறக்கழுவி நாளும் நந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளுநின்றடு நம்பழமையங்கொடுவினையுட மாளும், ஓர்குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே இத்யந்வய:

* இது - எச்சத்திரிபு

ஆ — (வலத்தனன்) ருத்ரனுடையவும் சதுர்முகஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடையவும் சதுர்முகன் தன்னுடையவும் ஸ்வரூப ஸத்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூதனாய், பின்னையும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே ஸ்வேச்சாரூபேண ஸ்வஸம்ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆஸ்ரிதர்க்குக் காணலாம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் இவனுடைய குணங்களைச் சொல்லப்புகில் இவை பின்னையும் உள்ளுள்ளும் அபர்யந்தமாயிருக்கும். இந்த குணங்களையுடையனான அவனை எல்லாருமொக்க அறிந்து ஆஸ்ரயியாதொழிவானென்? என்னில்,— தன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதார்க்குத் தன்னை உள்ளபடி அறியவொண்ணாதொருபடி அவர்களை மோஹிப்பித்து வைக்குமென்கிறார்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனான தான் ஸ்வஸ்ருஷ்ட லோகங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணுகிறது ஆஸ்ரிதர் கண்டு அநுபவிக்கைக்காக என்கிறார்.

[வலத்தனன் என்று தொடங்கி] - த்ரிபுரதஹநாதி ஸமர்த்தனான ருத்ரன், எம்பெருமானுடைய தக்ஷிணபார்ஸ்வத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாக இருக்கிறது திருநாபிகமலத்திலே, இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகாரரக்ஷைக்கும் உபலக்ஷணம். நல்லுலகமாவது எம்பெருமானுக்கு வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆஸ்ரிதரோடே ஸமாஸ்லேஷிக்கைக்கீடான தேசம் [சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள] இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக்கால் பேசி முடிக்கவொண்ணாது, ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமென்றுமாம் [இவை அவன் துயக்கே] - ஏவம்விதஸ்வபாவனென்று எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்? என்னில்,— தன்பக்கல் விமுகரானவர்களுக்கு அறியவொண்ணாதபடி ஸந்தேஹவிபரீதஜ்ஞானங்களை எம்பெருமான் பிறப்பிக்கையால்.

ப — அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் இவனாலே லப்தஸ்வரூபராயிருக்க, ஸ்வஸ்ருஷ்டயந்தர்பூதனாய் அவதரித்துத் தத்தத்ஸஜாதீயாதிகளாலே நெஞ்சு கலங்கப் பண்ணுமென்கிறார்.

எழுதிசைமுகன் (சதுர்த்தசபுவந நிர்வாஹகமான) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன், படைத்த ஸ்வஸ்ருஷ்டமான, நல்உலகமும் தானும் விலக்ஷணலோகமும் தானும், துந்தித்தலத்து இடம்பெற (அஸங்குசிதமாகத்) திருநாபியிலே இடம் பெற்றிருக்க, திரிபுரமெரித்தவன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணின ருத்ரன், வலத்தனன் ("ஏகாதஶருத்ராத் தக்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதா:" என்கிறபடியே) வலபார்ஸ்வத்திலான, பின்னும் (ஈஸ்வராபிமானிகளுக்கும் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறதுக்கு)மேலே, (அவன்), புலப்பட - (காணவாராய் என்றிருப்பார்க்கு) காணுகைக்காக, தானே தானே (காமாதி பாரதந்த்ரனன்றியிலே), தன்உலகத்தில் - தன்னதான லோகத்திலுள்ளே, அகத்தனன் அவதரித்து நிற்கும் சொலப்புகில் - இப்படி சொல்லப் பார்த்தோமாகில், இவை ஏவம்விதமான குணங்கள், பின்னும் பின்னையும், வயிற்றுள உள்ளேயுள்ளே அகாதமாய்த் தொலையாது, இவை அவன் துயக்கு இவை அவன் ப்ரமிப்பிக்கும்படி. "வயிற்றுள" என்று ப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்ததாகவுமாம். துந்தி - நாபி.

இ — இருபத்தோராம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அபரத்வமும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார், இப்பாட்டில் இவனைப்பற்றி அவர்கள் லப்தஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்] த்ரிபுரதஹநாதி ஸமாச்ரயணீயனான ருத்ரனையுடைய திருமேனியில் தக்ஷிணபார்ச்வத்தை யாச்ரயித்திருக்கும் "வபுஷ்யேகாதசமூர்த்தேஃ தக்ஷிணம்பார்ச்வமாச்ரிதாந்", "தவைகாதசதையாக விஷ்ணோர்விஷ்ணோ! ஸவ்யாபஸவ்யதக்ஷிணைஸம்ஹோராத்ராவாஸ்ஃ வரிஷ்டைஃ" [இடம்பெறத் துந்தத்தெழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமுங்காணும்] ஏழுசசியைப்புடைய திசைமுகன் தான் படைத்த நன்றான லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலேயிருக்கும் இவ இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ஏழுசசியாவது சதுர்முகசம்புவ துக்கும் நிர்வாஹகனென் வள்முடைமை ஈச்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கைக்கு யோக்ய யிருக்கையாலே நல்லுலகமென்கிறது ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும்த மஹாகுணமாகையாலே எப்போதும் மொக்க ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்து போராநிற்பார்க ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டானாலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியை யைத் தங்களுக்கு வரிசைக்கு உடலாக ஆசரித்துப்போராநிற்பார்களிறே, அப்படியே இவர்களு திருமேனியிற் பண்ணிவைக்கும் பரப்பு விடார்கள் [பின்னும்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு தன்திருமேனியிலே இடங்கொடுப்பதற்கு மேலே [தன்னுலந்தில்லாதன்ன] தான் உ டாக்கின லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும் [கானே] ஒரு நாமசாலனும், தன இச்சை யாலே "நாகாரணாத்காரணாத்வா" இத்யாதி இப்படி அவதரிக்கிறது எதுக்காகவென்னில், [புலப்பட] காணவாரா யென்றென்று தன்னும் வாய்ந்துவாரத்து இருப்பார்க்குக் காட் கொடுக்கைச் சேடாச புலமென்று இந்த்ரியம், படுகையாவது விஷயமாகை, தன்னுடைக் காகை [சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள] - இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக்க உள்ளேயுள்ளேயாய்த் தோண்டத் தொலையாது, பாசுரமிட்டுப்பேசி முடிக்கவொண்ணாதென் ப்ரலயாபத்துக்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கும் என்னவுமாம் [இவை அ துயக்கே] துயக்கென்று - மனந்திரிவு இப்படிகளை எல்லாரும் அறியாதொழிவானென் என்னில்,—விமுகராயிருப்பார்க்கு ஸம்சய விபர்யயங்களை அவன்தானே பண்ணிவைக்கையா "மமமாயா" என்று ப்ரக்ருதியையிட்டு மறைத்து அறிவுகெடுக்கும் தன்மேன்மை தோ நிற்கில் எட்டானென்று கைவாங்கிப்போவார்கள், தாழநிற்கில் நம்மிலே ஒருவனென்று க கடைக்கொள்வார்கள்

௯—ஒன்பதாம்பாட்டு கீழ், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அபரத்வமும், ஸர்வேச்வரனுடை பரத்வமும் சொன்னார், இப்பாட்டில் அவர்கள் தாங்கள் இவனைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபராயிருக் படியை அருளிச்செய்கிறார் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனாய் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான ஸர்வே வரன் அவர்கள்தாங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென் னில்,—'அவன்தான் அருளிச்செய்து வைத்ததுவே ஹேது, "பரித்ராணாய ஸாதூநா

ஒன்பதாம்பாட்டு வலத்தனன் இத்யாதி கீழ் என்றது - கீழ்ப்பாட்டுக்குக்கீழ் இரண்டுபாட்டு மென்றபடி இப்பாட்டுக்கு ஆர்த்தவ்யாத்ருணமாக ஸங்கதித்வயமாதல், யத்வா, ஏகஸங்கதிய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி - கீழ்வாக்யவிவரணமாய், அவர்கள் லப்தஸ்வரூபரா யிருக்கிறபடியை அவதாரத்துக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார்தல் இந்த யோஜனையில், 'ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு என்றதுக்குக் கீழே, 'ஆனால்' என்று கூட்டிக்கொள்வது அருளிச்செய்து வைத்ததுதான் எ என்ன, பரித்ராணாய இத்யாதி "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" இதி தோஸ்சதுர்த 'ஸாதூநாம் பரித்ராணாய', 'தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய' என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஆத

(பரித்ராணாய ஸாதூநாம்) என்றன்றே ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே தவரை பிறக்கைக்காகவும் ருசிஜநகனுகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன, அதின்பலமாய் வருமதிறே துஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாஶம்' என்று அருளிச்செய்தத்துவே ஹேது வென்கிறார்

[வலத்தன்ன திரிபுரமெரித்தவன] கீழ்ப்பாட்டுக்குக் கீழ்ரண்டு பாட்டாலுஞ் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் திரிபுரதஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநியான ருத்ரன் திருமேனியில் வல வருகைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபனாயிருக்கும் "வக்ஷஸ்யாத்மா ச ருத்ர தக்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரித:" (பக்ஷயைகாதஶமேருத்ரா: தக்ஷிணமபார்ஶ்வமாஶ்ரிதா:) என்கிறபடியே [இடம்பெறத் துந்தித்தலத்து எழுதிசைமுகன் படைத்த நலவுலகமும் தானும்] எழுச்சியை யுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும், "ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம்" (ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம்) என்கிறபடியே இவை இவர்களுடைய ஸாவயவகாரரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் எழுச்சியாவது சதுர்தஶ புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனென அளவுடைமை ஈஶ்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கையாலே "நல் லுலகம்" என்கிறது *"ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளும் தனியுடம் பன" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து வைத்தால், அந்த:புரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்களிருப்பிடத்தில் இவர்களுக்கு நலியவொண்ணுத படி கூறுகக் கொடுத்துவைக்கும் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது [இடம்பெற] ஸவிகாஸமாயிருக்கும் ருத்ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனாய சதுர்தஶபுவந ஸ்ரஷ்

ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி அதாவது - முன்பே ருசியுடையார்க்கு தவரைபிறக்கைக்காக வந்து பிறப்ப னென்னுமது - 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் தன்னுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்கிற இது - 'ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய' என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் "விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறதே யென்ன, அது ஆநுஷங்கிகம் என்கிறார் அதின்பலமாய் இத்யாதி "விநாஶாய ச" என்ற சகாரம் - அவதாரத்திலே அவதாரமா வது-அபர்தாநம் "துஷ்க்ருத் துஷ்க்ருதாம் விநாஶ:" என்றிறே ஸாஷ்யத்திலே ஸாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது ஆக, ருசிஜநநமும் தவராஜநநமும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி ஸங்கல்பத்தாய பரதாஶ்ய மின்றி யிலே கூடாமையாலே அவற்றுக்கே பராதாந்யம் துஷ்க்ருதவிநாஶம் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்யலாமாகை யாலே இது அபரதாந மென்றபடி

ப்ரஹ்மாத்யபாதவம் கீழே சொல்லிற்றே யென்ன, கீழ்ப்பாட்டுக்கு இத்யாதி சொன்ன அர்த்தமாவது - இருவர்களுடைய அபாதவம் அப்படியிருக்குமோவென்ன, வக்ஷஸ்யாத்மா இத்யாதி "ஆதித்யா வஸவோ ருத்ரா: ஸாத்யாஶ்ச மருத: ஶ்ருதா:" இத்யுதாராத்தம் இதம் மோக்ஷ தாமே 'திரிபுரமெரித்தவன்' என்றது - ருத்ராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உந்தித்தலத்து என்றது- உந்தித் தலத்தன என்றபடி எழுச்சி - ஸமருத்தி கீதாஸங்கேதமே, "பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்" ஶம்ஶப்த: ஸ்யாத் நாராயணவாசி: கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணம் இதிந்யாய: கமலாஸநஸ்தம் ஈஶம் இதி ஶம்ஶவிஶேஷணம் வா கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணமீஶமிதி த்ர்யந்த:

அளவுடைமை ஐஶ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதிகயமவா 'இடம்பெற' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-ஏறாளுமிதயாதி வருஷபத் தையாளுகிற ருத்ரனும், சதுர்முகனும், பிராட்டியுங் கூறிட்டு வ்யவஸ்தித்தமாக ஆளுகிற அத்விதீயமான திரு மேனியை யுடையவன் இதி ஶப்தார்த்த: இவர்களுக்குக் கூறுகக்கொடுப்பானென்? என்ன, ஸர்வாபாஶ்ரயம் இத்யாதி பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் பரதீகோபாதாநம் - இடம்பெற இத்யாதி எழுச்சியையுடைய' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - நீந்தானுக்கும் இத்யாதி உக்தியென்றிறே - ஈபிகுப போ

---

* திருவாய்மொழி ச அ க

டாவான சதுாமுகன தானுணடாககின நனருன லோகமும தானும திருநாபிகமலததைபபறறி ல ஸவஞபனுமிருககும 'உநதி' எனறும, 'துநதி' எனறும திருநாபிககுப போ [இடமபெ துநதி] இட'மபெற, அதது, உந்திசதலம, எனருய பதம, அதில, "அதது" எனகிற பதம ச யைசசொலலாயப பொருளினறியேபோய, "இடமபெற உநதிததலம" எனகிறது "பூதல எனனுமாபோலே [திசைமுகனபடைதத நலலுலகமும தானும உநதிததலததனன] - ஸதநந பரஜை தாயமுலையை அகலில நாககு ஓடமோபோலே, திருநாபிகமலததை விடில தனஸதஎ இலலையாமபடி இருககை இபபடி பினனை ஸாவகாலமும இவாகளிருபபாாகளோ? எனனில, ஆபததுககளிலே திருமேனியிலே இடஙகோடுககும அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழவாாச எபபோதுமோகக அருளிசசெயதுகொணடுபோருவாகள ஸாமநதாககுப புறமபே நாடுகள கந வுணடாகிலும மாளிகைககுளளே செமபாலே நாழியரிசியைக் தஙகளுககு வரிசையாக நினைத்திரு பர்களிறே, அபபடியே இவாகளும திருமேனியில பண்ணிவைககும பராபதி விடாாகளிறே கலகஙகளிலே அடையவளைநதானுககுளளே குடிவாஙகியிருநது, காலமதெளிநதவாறே புறமபே பு படடாலும 'இவவிடம இனனாபறறு, இவவிடம இனனாபறறு' எனறு பினனும பராபதி சொல வைககுமாபோலே [பினனும] - பரஹமாதிகளுககுத தன திருமேனியிலே இடங்கொடுததது மேலே [தனனுலகத்திலகததனன] தானுண்டாககின பரஹமாவாலே உண்டான லோக களிலே வந்து அவதரிககும பரஹமருதராகளும தன திருமேனியில ஏகதேசததைப பறறி ல ஸ்வரூபராமபடியிருககிறவன அவர்களுஙகூடக காலிட அருவருககிற ஸமஸாரததிலே வநது அ தரிககைககு ஹேதுவேன? எனனில,—[புலபபட] காணவாராயெனறெனறு கண்ணும வாய துவாநதிருககுமவர்களுககுத தனஸஙகலபததாலே ஸமவிதானம பணணவொண்ணுதே அவாக சக்ஷுராதிகரணஙகளுககு விஷயமாகவேணு மெனறு என? ஸஙகலபததாலே ஸமவிதானம பண ணிலுல் எனசெயயும? எனனில,—*"மழுஙகாதஞானமே படையாக மலருலகில தொழுமபாயா

ஆகையால இடமபெற உநதியெனறிறே சொலல அபேபதெனன, உந்தியேனறும இத்யாதி "துநதி" எ றும சொலலலாமெனறு கருத்து இவவிடததிலும 'உநதி' எனறு பதமாகவுமா மெனகிறா - இடமபெற துந்தி இதயாதி எனகிற தெனனுமளவும 'அதது' ஐ.தூ சகாரமெளவ: என்றுமீ பாடம என யதபேதமாய சாரியைச்சொல் - கிராததகபதம ஷபததுககு பரயோஜநம - பூதலம இதயாதி தலமெ கிறது எனறு சேஷம 'உநதிததலததனன' எனறு நிருபகமாகச சொனனதுககு பாவம - ஸதநநதய இதயாதி நாக்த ஓடமோபோலே - நாககு உலருமாபோலே ஆழவாாகள அருளிசசெயத மாதாமனறிக்கே தாஙகளு தஙகளுககு இததைப பெருமையாக நினைததிருபபாரெனறு ஹாவாநதாம ஸாமந்நர்க்கு இதயாதி செம்பு தாமராழி செம்பாலே நாழியரிசியை - செமபுநாழியாலே நாழியரிசியை வரிசையாக - பஹுமானமா அவாகள ஒருகால இருநதபோதும அவாகளிடம எனனுமதுககு தருஷடாநதம - ஒருகலகங்களிலேஇ யாதி அடையவளைந்தான் எழாமபாகாரம பற்று - இடம, ஸதல மெனறபடி. இதே, 'திசைமுகன படைதத' எனறுவைதது, 'தனனுலகம' எனகை வயாஹதமனறே? எனன, நானுண்டாக்கின இதயா அதாவது - தானுணடாககின பரஹமாவாலே உணடாககபபடட தாகையாலே தனனதெனலா மெனறபட அருவருக்கிற - ஹேயமாக நினைககிற ஹேதுஎன? என்னில்!- பரயோஜநமென னெனனில காணவாரா இதயாதி - உனவடிவழகைக காணுமபடி வரவேணுமெனறெனறு பலகாலும பாாததுககூபபிட்டு, பாாககி கணணும கூபபிடுகிற வாயும பசையற உலாநது எனறபடி விஷயமாகவேணுமெனறு - சக்ஷுராவிஷயதவ பரயோஜகதயா ஹேதுவெனறபடி ஸங்கல்பததாலே ஸம்விதாநமபண்ணுகை - குணவிஷகாராதிகளாலே ஸமவிதானம பணணுகை மழுங்காத இதயாதி - அமோகமான ஸஙகலபரூபஜ்ஞானமே பரிகாமாக விஸதரு மான லோகததிலே உனககு சேஷபூதாாணுககு உபகரிததால, ஆாததாக்ஷணம பணணுகைககு மடுவினகண யிலே தவரித்து வநதாயெனகிற உனனுடைய அதயுஜஜவலமான தேஜஸஸு திரஸகருதமாகாதோ? எனறபடி

* திருவாயமொழி ௯-க௬

களிததா லுனசுடாசசோதி மறையும '' எனபாகள இதுதனககுததான அடியேன? எனனில,—[தானே]-''ஆத்மாயயா''(ஆதமமாயயா), ஆதமேசசயா ஒருகாமம பரேரிககவனறு,இசசையாலே [சொலபபுகில இவைபினனுமம வயிறறுள] அவன இபபடி அவதரிததுபபணணும ரக்ஷணஙகளில ஏகதேசமம சொலலில சொலலுமததனை, எலலாஞ சொலலித தலைககடடபபோகாது சொலபபுகில உளளேயுளளேயா மிததனை அனறியே, தனனாலே ஸ்ருஷடரான பரஹமாதிகளாலே ஸ்ருஷடரானவாகளுககு 'எனமகன' எனறு அபிமானிககலாமபடி வநதுபிறநது, ''உனககு ராஜயததைத தநதேன, அதுதனனை வாஙகினேன, போ'' எனறும, கையிலே கோலைககொடுதது ''பசுககளின பினனே போ'' எனறுஞ சொலலலாமபடி எளியனாயிருககிற தான, இவாகளுககு ஓா ஆபதது வந்தால இவாகளை வயிறறிலேவைதது நோககுமபடியைச சொலலிறறுகவுமாம 'இபபடி இதுவே அர்ததமெனனுமிடம நீா அருளிசசெயதபோது தெரிநது, அலலாதபோது எஙகளுககுத தெரியாதபடி இராநினறதீ!'எனன,—[இவை அவனதுயககே] ''மமமாயாதுரதயயா'' (மமமாயாதுரதயயா) எனகிறபடியே அவனதானே பரகருதியாகிற விலஙகையிடட பாகயஹீநரானவாகள தனபதகள் அணுகாதபடி பணணி, அவாகள அகலபபுககால அவனதான அநுமதிதாநம பணணி, உஙகள பககல அவன உதாஸீநனா யிருககையாலே தெரியாதொழிகிறது எனகிறாா துயககு ஸமமயம

பத்தாம் பாட்டு.

துயககறுமதியிலநலஞானததுள அமரரைததுயககும
மயக்குடைமாயைகள வானிலுமபெரியனவலலன
புயறகருநிறததனன பெருநிலஙகடநதநலலடிபபோது
அயாபபிலனலறறுவன தழுவுவனவணஙகுவனமர்நதே

இதுதனக்கு - அவதாரததுககு இது காரணபரமமம, 'புகபபட' எனறு பரயோஜநஞ சொலலுகையாலே அடியேன்னென்னில் எனறதுககு கருதது - காமததாலேயோ வெனறபடி 'புகில' எனற யதிஸபதாாததம- அவன் இபபடி இதயாதி இவை' எனறு - ரக்ஷணபாகாரஙகளைச சொலலுகிறதாதல, பாஸதுத லோகஸததையாய, தமாதாதிகளைச சொலலுகிறததல வயிறறுள - உளளேயுளளேயாம, வாசாமகோசர மெனறபடி. தவிதியாாததததில, வயிறறுள - வயிறறுககுளளே வைததுககொணடாறபோலே அநத தயையிலும ரக்ஷிககு மெனறபடி பாதயயோஜனையில, ரக்ஷணஙகள - பூாவவாகயதாதபாயலிதஙகள தவிதியயோஜனையில ஆாதஙகள - ''உலகததிலகததனன'' எனற பதோபஸததாபிதஙகள இவை அவன் துயக்கே - அருளிசசெயத போது தெரிகது, அலலாதபோது தெரியாமையுமான இவை அவனுணடாககின ஸமமயம அவன பரமிப பிக்கும்படி யென்றபடி இவ்விடததிலே [illegible] இதயாதயநுஸமேயம அநுமதிதாநம்பண்ணி - இருககும இதி சேஷஃ 'உஙகளபககல'எனகிறதுககுமுனனே'அபபடியே' இதி சேஷஃ துயககெனறு - மனநதிரிவுககுப போ அது - ஸமமயமும், விபாயயமும இஙகே பாகாணறு குணமாக ஸமமயம விவக்ஷிதமெனகிறாா - துயக்குஸம்மயமெனறு திரிபுரமெரிததவனிடமபெற வலததனன, எழுதிசைமுகனபடைதத நலலுலகமுநதானு மிடமபெற வுநதிததலததனன, பினனும தனனுலகத்திற புலபபடத தானேயகததனன, இவை பினனும சொலபபுகில வயிறறுள, இவை அவனதுயக்கே இதயநவயஃ இடம்பெற-அலஙகுரிதமாக (க)

ஆ.—(துயக்கறு.) நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராய் ஸம்யக்ஜ்ஞாநிகளான ப்ரஹ்மரு ராதிகளுக்குக்கூட அறியவரிதாயிருந்த திவ்யாவதாரந் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஶ்சர்யங்களை செய்தருள வல்லனாய், காளமேகநிபமான திவ்யரூபத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடை திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை உபதேஶநிரபேக்ஷமாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலு அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனாகாதேயென்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வபாவ தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜலஸ்தல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார்தலையிலும்பொருந்து வதாய்த் தனக்கும் அயத்நலப்தமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமா டைய திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதி யென்று தொடங்கி]-நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞா வான்களான தேவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின திவ்யாவ தாரங்களாகிற மஹாஶ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். [புயற்கருநிறத்தனன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே கறுத்த நிறத்தை யுடையான். [அமர்ந்தே] - அநந்யப்ரயோஜநனாய்; 'மநோ வாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்யாதமான ப்ராமகத்வம் கிடக்க, அவனழ கையே அநுபவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு - (ஸம்ஶயவிபர்யயமில்லாமையாலே) கலக்கமற்ற, மதியில் - நெஞ்சிலே பிறந்த, நல்ஞானத்துள் - நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான, அமரரை - தேவர்களையும், துயக்கும்- கலங்கப்பண்ணும், மயக்கு - ப்ராமகத்வஶக்தியை, உடை - உடைய, மாயைகள் - ஆஶ்சர்யமான ஆகாரங்கள், வானிலும் - (எல்லையில்லாத) ஆகாஶத்திலும், பெரியனவல்லன் - அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லனாய், (அதனில்), புயல் - காளமேகம்போலே, கருநிறத்தனன் - கருகின நிறத்தை யுடையனானவனுடைய, பெருநிலம் - பூமிப்பரப்பை, கடந்த-அநாயாஸேந அளந்த, நல்-விலக்ஷண மான, அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளை, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் பற்றற்று) அமர்ந்து, அயர்ப்பிலன் - மறப்பில்லாதவனாய், அலற்றுவன் - (அக்ரமமாக குணங்களை) வாயாலே சொல்லுவன்; தழுவுவன் - (அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸம்ஶ்லேஷிப்பன்; வணங்கு வன்-(தலையாலே) வணங்குவன்: இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பேனென்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் விமுகர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட் டின வழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுபவிப்போமென்று பாரிக் கிறார்.

[துயக்கறு என்றுதொடங்கி]-துயக்கறு மதியுண்டு - ஸம்ஶய விபர்யயரஹிதமான அந் தஃகரணம். அத்தையுடையராகையாலே யதாஜ்ஞாநத்தையுடைய தேவர்களை மதிகெடுக்கும்படி தெரியாதகுணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஆஶ்சர்யமான அவதாரங்களுக்குளெல்லையின்றிக்கேயிருக்கை. முற்பட,'தங்கள்விரோதிகளைப்போக்குகைக்காக வந்தவதரிக்கவேணும்'என்றுஶரணம்புகுவர்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே 'நம்மிலுந் தாழ்ந்தானொருவன்'என்று காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்த்ரன் வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே.அமரர்களென்று நித்ய ஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிஹாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டக் கண்ட நாம் அநுபவிப்போமென்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறார். [புயற்கருநிறத் தனன்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பெருநிலங்கடந்த]-

பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்த. [நல்லடிப்போது] - குணுகுணநிரூபணம்பண்ணுத பரமஹோக்யமான திருவடிகள். [அயர்ப்பிலன்] - மோஹித்துக்கிடக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற் றுவன்] - ப்ரஹர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். [தழுவுவன்] - கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனுய் விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] - ப்ர யோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றே னென்றுஞ் சொல்லுவர்.

ஈ௫.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டினவழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே நம்விடாய்கேடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போ மென்று பாரிக்கிறுர்.

[துயக்கறுமதியில்] - துயக்கற்ற மதியையுடைய. ஸம்ஶயவிபர்யயரஹிதமான மதியை யுடையராகையாலே, [நன்ஞானத்துளமரர்] - உள் - மனமும் இடமும் மேலும். இங்கு, மேலான அமர ரென்றபடி. நன்றான ஞானத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. [துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்] - துயக்கு - மனந்திரிவு. அறிவுகேடும்படி தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். [வானிலும் பெரியனவல்லன்] - ஆகாஶத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. 'அமரர்' என்கிறது - இந்த்ராதிகளை. ரஜஸ்தமஸ் ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, 'நங்கார்யம் நம்மாற் செய்யப்போகாது; அவனே நங்கார்யத்துக்குக் கடவன்' என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; தங்களிருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீ களும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய், நரகவதம்பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போரா நிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அன்றிக்கே, 'நன்ஞானத்துளமரர்' என்கிறது - நித்யஸூரிகளை யாய், ஜ்ஞாநாதிகனுன பெரியதிருவடியும், 'தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றே' என்றாற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னுனிறே. அவனுடைய ஆஶ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடீர், அவனநுக்ரஹத்தாலே காட்

---

*பத்தாம்பாட்டு - **துயக்கு** இத்யாதி. கீழெல்லாம் பரோபதேஶம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக் கடவேனென்று சொல்லுகிறது, அவர்கள் திருந்தாமையாலே. இதுக்கு ஹேது - அவன் பண்ணி வைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிறுரென்கிறுர் - **அவன்விமுகர்பக்கல்** இத் யாதி. **அவன்காட்டினவழியே** - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.*

*· **மதி** - அந்தஃகரணம்; தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். துயக்கறுமதியி லென்றது - ஹேதுகர்ப்ப விஶே ஷணமென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறுர் - **ஸம்ஶய** இத்யாதி. **மேலான அமரர்** - மநுஷ்யரிற்காட்டில் மேலான அமரர். 'துயக்கும், மயக்குடை' என்கிற புநருக்திக்கு **அர்த்தம் - அறிவுகேடும்படி** இத்யாதி. துயக்கு உண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடே கூடின அவதாரங்க ளென்றபடி. **'வானிலும்பெரியன'** என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறுர் - **ஆகாஶத்தை** இத் யாதி. **அறிவுகேடு** - ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். **தெரியாமை** - ஜ்ஞாநாபாவம். மயக்கத்தைப்பண்ணுகையாலே, மயக்குஎன்று - குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது. ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை 'நன்ஞானத்தமரர்' என்னலாமோ? என்ன, **ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்** இத்யாதி. **அப்போது** - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது. அப்படி எதிரிட்டவிட் டுண்டோ? என்ன, தங்களிருப்பிடமும் இத்யாதி. **பூண்டை** - பாரிஜாதத்தை. **உள்ளமரர்** - மேலான அமரர்; நித்யஸூரிக ளென்றபடி. **சிவியார்** - கைவர்த்தர்; தண்டிகைமுதலானவை சுமப்பா ரென்றபடி. 'சொன்னு னிறே' என்ற அநந்தரம், 'அத்தைச்சொல்லுகிற தென்னுதல்' என்று வாக்யஶேஷம். அவிஸ்மரணார்த்தம் உக் தார்த்தாநுவாதம் - **அவனுடைய** இத்யாதி. "பெருநிலம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - **அவனநுக்ரஹ***

டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நா மென்கிறார்; [புயற்கருநிறத்தனன்] - வர்ஷுகவலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [பெருநிலம் இத்யாதி] - "மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "இவற்றாலே யநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்" என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [பெருநிலங்கடந்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிறவிடத்தில், வஸிஷ்டசண்டாலவிபாகமற எல்லார் தலையிலு மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். இவர்கள் நன்மை தீமை பாராதே, தன்னுடைய சுத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினன். [நல்லடிப்போது] - *"படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியிறே இருப்பது, "கதாபுநః" (கதாபுநః) என்று ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்குமதிறே. செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [அயர்ப்பிலன்] மறக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். [தழுவுவன்] "ஸாதரம் பரிஷஸ்வஜே" (ஸாதரம்பரிஷஸ்வஜே) என்னுமாபோலே, கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் இப்படி செய்யக் கடவேன். (கo

பதினோராம் பாட்டு.

அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன் தன்னை
அமர்பொழில்வளங் குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள்
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுளிவைபத்தும்வல்லார்
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே.

ஆ.—(அமரர்கள்.) ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யே அவதீர்ணனாய் தேவாதிஸகலஜநங்களுக்கும் தாஸ்யாவஹமான அம்ருதமதநாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களை யுடையனை

இத்யாதி. "அயர்ப்பிலன்" இத்யாதியை - வர்த்தமாநார்த்தத்திலும் பவிஷ்யதர்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். 'பெரு' இத்யாதிக்கு பாவிதம் - வஸிஷ்ட்ட இத்யாதி நன்மைக்கு அர்த்தம் - இவர்கள் இத்யாதி. 'தன்னுடையஸுத்தியே' என்கிறவிடத்தில் - கங்காப்ரவாஹாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்வேந த்ரஷ்டவ்யங்கள். 'போது' என்றதுக்கு பாவம் - படிக்களவாக இத்யாதி. நிருபாதிபந்துவான நீ பூமிக்கு அந்யாபிமாநம் வந்ததொருநாளிலே பூமிக்களவாம்படி நிமிர்த்தளந்துகொண்ட உன்னுடை திருவடித்தாமரையை என்தலைக்கு அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதம் கதா இத்யாதி. "கதாபுநஸ்ஸ" இத்யாதி, ஸ்தோத்ரே. "ஸவ்யாரணாதி ஜ அயம்" என்றதுக்கு பாவம் - செவ்விப்பூ இத்யாதி. பஞ்சமேம்பே அஷ்டாதபே, "ஸொவெந் யுஜவஜ ஜகத ஹெந வாணிநா । ஸமஸ்ர்யாக்ஷ்ய ஸ்ர்ந்யாஸாரம் பரிஷஸ்வஜே". துயக்கறு மதியை யுடையராகையாலே நன்ஞானத்தராயுள்ளான. அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய் வானிலும்பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனனானவனுடைய பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன், வணங்குவன் இத்யந்வயః. அமரரைத்துயக்கும் மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியனவல்லன் - தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய ஆஸ்சர்யாவதாரங்களை எல்லையில்லாத ஆகாஸத்திலும் அதிஸயிக்கப் பண்ணவல்லன் இதி ஸப்தார்த்தః. மயக்குடை - ப்ராமகத்வ ஸக்தியை யுடைய வென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (கo

---

* திருவாய்மொழி-கூ-உ-உ.

யிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்திரூபமாய் நிரதிஶயரஸரூபமாயிருந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் திருவடிகளிற்கொண்டுபோகப் பற்றாமை, முந்துறத் திருவடிகளிலே கொண்டுபோய், அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தபின்னை ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் அறிவார் முந்துற அயர்வறுமமரர்கள்வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிகல விச்சேதத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அமரர்களென்று தொடங்கி] - தேவஜாதி அநுபவித்து வாழ அஹ்ருஷ்டஹ்ருதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்ந்திருந்துள்ள பொழிலின் வளர்த்தியுடைய திருக்குருகூர்ச் சடகோபனுடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் ரஸகநமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொக்க உயர்த்தியைப்போய்ப்பெற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்தவ ரென்கிறார்.

அமரர்கள் - சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுதெழ - ("தொழுதெழு" என்ற தம்மைப்போலே) கையும் அஞ்சலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும்படி, அலைகடல் - அலைகிற கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - (ஹ்ருஷ்டஹ்ருதமாம்படி) கடைந்த அபேக்ஷாப்யஸ்வபாவனைப்பற்ற, அமர் - பொருந்தின, பொழில்வளம் - பொழிலினழகையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குக்கடவ, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், (வாசிககைங்கர்யமாகையாலே), சுவை - ஶப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர் - பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றினுள் - ஆயிரமான அவற்றினுள், இவைபத்தும் - (திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலேயிருக்கிற) இவைபத்தையும், வல்லார் - (அப்யஸிக்க)வல்லார், உயர்வில் - உயர்த்தியில், அமரரோடுசென்று - அமரரோடொக்கச் சென்று, தம்பிறவி - தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறையறுவர் - சிக்கென்ற சிறை அறுவர். இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிலடிநான்கும் ஒத்திருக்கையாலே கலித்துறை. "நேரசைபதினாறே நிரையசைபதினேழே" என்று அடியெழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது - கட்டளைக்கலித்துறையல்லாமையால்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள்வரிசையைப் பெற்றுப் பின்பு ஸம்ஸாரநிகலத்தை அறப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[அமரர்கள் தொழுதெழ] - கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அழகுக்குத்தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. "ததஃ ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டாஃ । தாஷ்டவாஃ வாணீகாக்ஷம் ஶரண்யம் ஶரணாயிநஃ॥".'தொழுதெழு' என்கிற தம்பாசுரமாயிற்று என்கிறார். [அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை] - ஒருகடல் நின்று ஒருகடலைக் கடையுமாபோலே அதிஹ்ருஷ்டஹ்ருதமாகக் கடலைக் கடைந்தபடி. [அமர்பொழில் இத்யாதி] - சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று இவைதான். வாசிகமான அடிமையிறே. பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற் செய்யலாவதில்லையே. "தஸ்யாஸேவிநஃ" நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - இவ்வாசிகமான அடிமை முறையென்று - கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டாதபடி ரஸகநமாயிற்று இவ்வாயிரமும். [அவற்றினுளிவைபத்தும்] - அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதிஶயம் இருப்பது.

[அமரரோடு உயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவிபஞ்சிறையே] - சிறையிலேயிருந்த ராஜகுமாரன்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரவஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈஶ்வரன் ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸூக்ஷ்மஶரீர வியோகம்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்களென்கிறார்.

[அமரர்கள்தொழுதெழ] - கவிழ்ந்து 'உப்புச்சாறுகிளருவது எப்போதோ?' என்றுகிடக்கிற தேவஜாதியானது எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளுந் தோள்மாலையுமாய் ஒருகடல் ஒரு கடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. [தொழுதெழ] - குணங்களுக்குத் தோற்று "தொழுதெழு" என்கிற தம்பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்ற அவர்களுக்கு மென்கிறார். [அம பொழில்] - சேர்ந்த பொழில். [வளங்குருகூர்] - வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடைத்தான திருநகரி. [சடகோபன்குற்றேவல்கள்] - இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசிகமான அடிமைசெய்தபடியாயிற்று இதுதான். பூர்ணவிஷயத்தில் வாசிகமான வ்ருத்திக்கு மேற்பட செய்யலாவதில்லையே; "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தான் இருப்பது. இத்தால் - வாசிகமான அடிமை "முறை" என்று கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டா வென்றபடி. [அவற்றினுளிவைபத்தும்]-*"விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட' என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உச்ச்ராயத்தை யுடையராய், தங்களுடைய ஜந்ம

நிகமம் - **அமரர்கள்** இத்யாதி. 'அமரரோடுயர்வில்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - **இத்திருவாய்மொழியை** இத்யாதி. **அறவைச்சிறை** - தயநீயமான சிறை, து:கைகரூபமான சிறை யென்றுமாம்.

அம்ருதப்ராஶநாந்மரணராஹித்யார்த்திகள் அமரர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் **கவிழ்ந்து** இத்யாதி. இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகாரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபிநிவேஶமும், இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிஶயமும் சொல்லுகிறது. **உப்புச்சாறு** - அம்ருதம். **கிளருவது** - உத்பந்நமாவது. **எழுத்துவாங்குகையாவது** "ஏகோ₂ஹமஸ்மி ஸரோவிஷ்ணுதாஸஸ்ஸ த₂ஹ்யாஸ்யத₂ந்த விந்யது₂" என்றதில் "ஸரோவிஷ்ணுதாஸஸ்ஸ" என்கிற தாஸ்யம். அதாவது ஸ்வாமிபேரை மார்விலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. **தோளுந் தோள்மாலையு** மென்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். 'அலைகடல்' என்றதாலே - அக்ஷோப்தகருணாம்புதி ஸூசிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - **ஒருகடல்** இத்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ 'தொழுதெழு' என்னக்கூடுவது, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குக் கூடுமோ? என்ன, **குணங்களுக்கு** இத்யாதி. **குற்றேவல்** - குறுகின ஏவல், அந்தரங்க கைங்கர்யம். **இத்திருவாய்மொழி** இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - **இத்திருநகரிக்கு** இத்யாதி. வாசிகமாத்ரம் போருமோ? என்ன, **பூர்ண** இத்யாதி. உக்தாவதாரநு - தத்விப்ராஸஜத்யாதி. தத்விஷ்ணோ விப்ராஸ: - மேதாவிந: ஸமவதாநாதஶைவகதாஶாஜதியாவகா. விபந்யவ: ஸ்துதிஶீலா:. வத ஸ்துதாவிதியாதோ: வாசிகமேகஈயவஷாஜதியாவகா. காயவாஸ்யா கதயவ்யவாஸ்யா. இதினுடைய போக்யதையே இழியப்பண்ணு மென்றபடி. போக்யத்திலும் போக்யாம்ஶமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - **விண்ணவர்** இத்யாதி. தேவர்கள் அம்ருதத்தை புஜிக்க அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதில்நின்றும் வந்துதோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை புஜித்த என்

---

* பெரியதிருமொழி, சு - க - உ.

மாகிற விலங்கு அறப்பெறுவர்கள். இப்பத்தைக் கற்றபோதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒரு வனாக நினைப்பிடும், ஶரீர விஶ்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகு மித்தனை; ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியைவைத்து, பின்னை விலங்குவெட்டிவிடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராம்படியான தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரநிகலவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள்.(*அன்றியே,[அமரரோடு உயர்வில்சென்று]-ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. [அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே] - ஸூக்ஷ்மஶரீரவிதூநநம்பெறுவர்.) "த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி" (த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி) என்று அருளிச்செய்த அதுவே பலமாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், ஸுலபனென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியநிலமல்ல வென்றார்; நாலாம்பாட்டில், அப்படிகள்தான் ஆஶ்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாஶ்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த ஃபக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும்,ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார்; ஏழாம்பாட்டில், நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்பிக்கவொண்ணாது, கடுக ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனானவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொன்னார் நிகமத்தில். (கக)

ஸ்வாமியானவனே என்றபடி. அமரரோடு உயர்விற்சென்று - உயர்வில்வந்தால், அமரரோடொத்த உச்ச்ராயத்தையுடையராய். சிறைக்கு அழகாவது - 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே க்ரூரமாயிருக்கை. பிறவியற்று அமரரோடுயர்விற்சென்று என்னவேண்டாவோ ? என்ன, இப்பத்தைக்கற்ற இத்யாதி. ஶரீரவிஶ்லேஷத்தை உடனே பிறப்பிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, ராஜா இத்யாதி. இவன்பக்கல் ஆதரத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய அநர்த்தகரத்வத்தாலும் நினைப்பிடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. தரம் - வரிசை. அவதாரஸௌலப்ய ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஸ்ரீகீதையிற் சொன்னதுவே பலம் என்கிறார் - த்யக்த்வாதி. தேஹம் த்யக்த்வா இதி ஸம்பந்த: புநர்ஜந்மநைதீத்யந்வய:. ஶ்லோக: ஸ்வயம் ஶ்லோகஃ ப்ரவேஶ ஸ்வயம் விவித:. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டில் இத்யாதி. அமரர்கள் தொழுதெழ இத்யாரப்ய, பத்தும்வல்லார் உயர்வில் அமரரொடு சென்று தம்பிறவி யஞ்சிறை யறுவர் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:—ஸௌலப்யம் பாஹ்ய ஸாத்ய: ஸகலஸமாஶ்ரயணே ஸத்வரம் ஸம்ப்ரதாயஸ்ஸௌலப்யாதிஸம்பாத் ஸுகஸுத ஜனிகா ஸம்பதாம் மோக்ஷதாஸ்யம் ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி:—வாஸாஸஞ்சாபிக ஸ்வகீய ரஹித தமஶுத்தி ஹேதுத்வாத் ஸாதிரேகாஶ்ரயணாக ஸர்வாணி ரக்ஷிதவ்யான் ஸ்வதந்த்ர ஸாஶ்ரய ஸௌலப்ய ஸ்ரஷ்டா ஸத்ய ஸங்கல்ப வாஸுதேவ பக்தி ஸௌலப்ய ஸம்பந்த ஸ்வ ஸ்வாமி ஸம்பந்த முக்தி ஸாதகத்வம் ஸௌலப்யஹேது ஸாரம் ॥

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

ஈடு.—பரத்வத்தையும் பஜநீயதையையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமானதன்மை யழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; "**அயமபர꞉காரக நியம꞉**" (அயமபர꞉காரக நியம꞉) என்னுமாபோலே, கீழ்ப் போந்த ரீதி யொழிய வேறொன்றாயிறே இருக்கிறது. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனா யிருப்பானொருவன், 'வீதராகரா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிற தொன்றா யிருந்தது தத்த்வபரமாக அடுக்கும்' என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமா யிருந்ததீ!' என்று கைவிட்டுப்போனானும்; "**நிதித்யாஸிதவ்ய꞉**" (நிதித்யாஸிதவ்ய꞉) என்று விதிக்கிற பகவத்காம மென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே. "'அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது அநுபவிக்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்குமென்ற இது, இவருக்கு முனியேநான்முகனளவும் உள்ளது மாநஸாநுபவ மாகையாலே அத்தோடே சேரவிழுமிறே; அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறா ரென்கிற விடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும். திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்; அது ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை யழிந்து ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது."**ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த꞉**" (ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த꞉) என்கிற விஷயத்தை அநுபவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் என்? என்னில்;-'ஆமத்திற் சோறு **வாயகம்**' என்னுமத்தாலே நிதாநஜ்ஞரான பிஷக்கு

அஞ்சிறையமடநாரை ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி - பரத்வத்தையும் இத்யாதி. **தாமானதன்மை**- *புருஷபாவம்.* ஆற்றாமை - *விரஹக்லேசம். ரீதிபேதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்* - அயமபர இத்யாதி. இது - *மஹாபாஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்த்ருகரணாதிரூபேண காரகம் அநேகவிதமிறே; அங்கே "அபர꞉காரக நியம꞉" என்று பூர்வகாரகநியமாபேக்ஷயா உத்தரகாரகநியமம் விலக்ஷணமென்று சொல்லிற்றிறே; அது* போலே என்றபடி. *ரீத்யந்தரமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம்* - முற்காலத்திலே இத்யாதி. விவக்ஷிதன் - *வித்வான்.* *தத்த்வபரமான இதிலே காமுகவாக்யமென்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடி யெது? என்ன,* நிதித்யாஸிதவ்ய꞉ *இத்யாதி.* ப்ருஹதாரண்யகே - மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே - "ஆத்மா வாரே த்ரஷ்டவ்ய꞉ ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய꞉". "ஆத்மாவாரே ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ த்ரஷ்டவ்ய꞉" இதி ஶ்ருதி꞉. *பக்தி சார்யமான உக்தியைக் காமுகவாக்ய ரூபேண சொன்னது - புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்குமதிலும் "காமிநீ ஹ்ருதயம் பவேத்" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்குப் புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்ருசமான தம்முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பரிக்ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பர்க ளென்னுமத்தாலும். விஸ்தாரஸங்கதி* - அயர்ப்பிலன் இத்யாதி. *ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமேது? என்ன,* அயர்ப்பிலன் *இத்யாதி என்னுதல்.* அத்தோடே - *பிள்ளான் பணித்த மாநஸாநுபவத்தோடே.* இத்தோடே - *இத்திருவாய்மொழியோடே.* போரச்சேர்ந்திருக்கும் - *மாநஸாநுபவ மாகையாலே மாநஸமாக* அநுபவித்து *பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து தலாபத்தாலே தாமானதன்மை யழிந்து என்று அத்யாஹரித்து நிர்வஹிக்கவேண்டும் பிள்ளான் நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரு மென்றபடி.* "*தழுவவுன் வணங்குவன்*" இத்யாதிக்கு *வர்த்தமாநார்த்தங் கொள்ளுகிறதும் அமுக்யமிறே. போரச்சேர்ந் திருக்கு மென்றத்தைக் காட்டுகிறார்,* திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி. துணுக்கென்று-*திடுக்கிட்டு, பயப்பட்டு, கலங்கி என்றபடி.* "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த꞉ - அரி꞉ ப்ராணாந் ஶரணாகத꞉ ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய꞉ க்ருதாத்மநா" ப்ரேஷாம் நியோக்ரணேக்ஷ꞉. *பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனுகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனாகவுமா மென்றபடி.* அநுபவித்த இவர்க்கு-*அநுபவித்து அநுபவவிசேஷத்தையாசைப்பட்ட இவர்க்கு.* இழவு-*விஶ்லேஷவ்யஸநம்.* ஆமம்-*அஜீர்த்தி.* போநின்றன்-

கள் ஹோஜந நிரோதம்பண்ணு மாபோலே,மேல்வரும் அநுஸவங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடிபேர நின்றான்; மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே. அநந்தரம் கலங்கினார். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார்; அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விஶ்லேஷத்தில் அகிஞ் சித்கரமாம்படியிறே அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்;“ தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருந்தவள்தானே வேண்யுத்க்ரதநாதிகளிலே ஒருப்பட்டாளிறே. “ஹம்ஸ காரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம்” (ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம்நதீம்) என்றும், “அஶோகஶோகாபநுத ஶோககோப ஹதசேதஸம்” (அஶோகஶோகாபநுத ஶோககோப ஹதசேதஸம்) என்றுமிறே அவர்கள் வார்த்தையும். பிராட்டி மார் தஶைதான் உண்டாகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில்;—அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தாலும் அநந்ய ஶரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் தரித்தும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாதொழிகையாலும்,ததேக ஸோக ராகையாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார்தஶை யுண் டாகத் தட்டில்லை. ஆனால், பிராட்டிதானாகப் பேசுவானேன்? என்னில்;—தாமரை திருவடி

போனான். இவன் பிஷக்கோ? என்ன, மருத்துவன் இத்யாதி. ஆசார்யாதிரூபேண ஸம்ஸாரபிஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன். அநந்தரம்-போகின்ற அநந்தரம். கலங்கினார்-கலங்கிப் பிராட்டி தஶையை ப்ராப்தராய்த் தூதுவிடுகிறார். “ ஸந்தோஷோ நாநவிஷ்டஸ்ய | ஸுஹ்ருச்சந்த்ரோஜநாவ்யவதேஃ” என் றிருக்கவேண்டாவோ? ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் கலங்கலாமோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி. ஹக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடைய ராகையாலே கலங்கினாரென்றபடி. ஹக்திமாத்ரமன்றிக்கே தத்வைலக்ஷண்யமும் கலங்கப் பண்ணுமென்கிறார் - அவன்தான் இத்யாதி. அகிஞ்சித்கரமாகை - “ தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத் ” என்றிருக்கும்படி பண்ணுமை. இப்படி ஜ்ஞாநாதிகராய்க் கலங்கின பேருண்டோ? என்ன, தத்தஸ்ய இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஹநுமந்தம் ப்ரதி ஸீதா; “ ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: | மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத் ”. தத்ரைவ ஷட்த்ரிம்ஶே “ உத்பந்தநேந வா ஹம் விஷஸ்ய வா ஸேவநம் ஸீதாயா வேண்யுத்க்ரதநம் ஸ்ருஹீஷ்வா | உத்க்ரதய்ய வேண்யுத்க்ரதநேந ஶீக்ரம் அஹம் கமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம் ”. ‘தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத் ’ என்றது-வேண்யுத்க்ரதநாநந்தரத்திலே யாகிலும்,வேண்யுத்க்ரதநாத்பூர்வமும் இந்தநினைவு உண்டாகலாமாகையாலே விரோதமில்லை. கலங்கி, பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் — ஹம்ஸ இத்யாதி. “ க்ஷிப்ரம் ராமாய ஶம்ஸத்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: ” இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஆரண்ய காண்டே கோதாவரீம்ப்ரதி, ராவணநீதஸீதாவாக்யம். தத்ரைவ ஸீதாவியோக ஸந்தப்தோ ராம: - அஶோக இத்யாதி. “ ஸுஸ்தநீம் குஶலா க்ஷிப்ரம் ப்ரியாம் த்ருஷ்ட்வா நமோஸ்து தே ” இத்யுத்தரார்த்தம். ஹம் ஸேத்யாதிக்கு - நதிக்குப் பக்ஷிகளைக்கொண்டு தேசாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஶக்தி யுண்டென் றிருக்கிறாளாயிற்று, கலக்கத்தாலே யென்று கருத்து. அஶோகேத்யாதிக்கு - ஒருவன் அஶோகனாயிருக்கைக்கு பலம், பிறர்ஶோகத்தைப் போக்குகை யென்றிறே தாமிருப்ப தென்று கருத்து. பகவத்விஶ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய தர்மமிறே. அது இவர்க்குக் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-பிராட்டிமார் தஶை இத்யாதி. “அநந்யதைவதஃ” இத்யாதியாலே அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வ மும், “ தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத் ” “ தவாஸ்மி தாஸ: ” இத்யாதியாலே அநந்யஶர ணத்வமும், “ ஜீவிதம் வ்யஜதி ” “ ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி ” இத்யாதியாலே ததேக போகத்வமும், “ யஸ்யா ஸஹ ஸஹஸ்ர: ” “ நவஸீதா ” இத்யாதியாலே அந்வயத்தில் தரிப் பும் வ்யதிரேகத்திலே தரியாமையும், “ அநந்யாராதவனாஹம் ” இத்யாதியாலே ததேகநிர்வாஹ் யத்வமும் பிராட்டிக்குக் கண்டுகொள்வது. சேதநர்க்கும் இந்த குணஷட்கம் திருமந்த்ரத்திலே கண்டு கொள்வது. ஆனாலும், கிஞ்சித்ஸாத்ருஶ்யங்கொண்டு இப்படி சொல்லலாமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து ஸௌஸாத்ருஶ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. பிராட்டி தானா

களுக்குப் போலியாயிருக்க, "வையங்கொண்ட தடந்தாமரை" என்று - தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறாப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; முற்றுவமை யிருக்கிறபடி. ராஜருஷி, ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தையழித்துப் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது. கூடுமிடம் - குறிஞ்சி; அதுக்கு பூதம்-ஆகாசம்; பிரியுமிடம் - பாலை; அதுக்கு பூதம் - தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தானம்-மருதம்; அதுக்கு பூதம் - வாயு; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் - நெய்தல்; அதுக்கு பூதம் - ஜலம்; பிரிந்தார் இரங்குவது - நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே; பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுவர, ஏவுண்ட ம்ருகம் இவளை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, 'இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்' என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் "எம்மின்முன் னவனுக்கு மாய்வர்" என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, 'இவை வார்த்தை சொல்ல

கப் பேசுகிறதென்றது - "கிளிமொழியா ளலற்றியசொல்" என்றத்தைப் பற்ற. வையம் இத்யாதி - பூமியெல்லாம் அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. அங்குத்தான் எப்படியென்ன, முற்றுவமை இதி. முற்றுவமை - ஸௌஸாத்ருஸ்யம்; பூர்ணோபமை யென்றபடி. புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோ? என்ன, ராஜருஷி இத்யாதி. 'விஸ்வாமித்ரனுக்கு' என்று கூட்டுவது. ஸ்த்ரீத்வம் ஸித்தமானாலன்றோ தத்விஸேஷமான பிராட்டிதசை கூடுவது? இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வதஸாப்ராப்தி ஹேதுவேது? என்ன, எதிர்த்தலை இத்யாதி. "[illegible] ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத்ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம்" "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. "[illegible]" என்று த்ரௌபதியினுடைய ப்ராக்ருதஸரீரம் அவஸ்த்தாந்தரத்தையுண்டாக்கினால் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாய் அப்ராக்ருதமான வடிவழகு பண்ணச் சொல்லவேண்டாவிறே இதிஹாஸ:. பெண்ணுடையுடுக்கும்படி - ஸ்த்ரீவஸ்த்ரதாரணம் பண்ணும்படி. அந்த:புரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூது விடுகைக்குப் பக்ஷிகளுண்டோ? என்ன, தமிழர் ஸமாதியாலே கூடுமென்கிறார் - கூடுமிடம் இத்யாதி. அத்தாவது - நாயகவிஸ்லேஷஜநித ஸோகாவிஷ்ட நாயிகாஸ்த்தானம் ஸமுத்ரப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதியாலே, தானிருந்த இத்தேசத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறாளென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதமாக "போக்கெல்லாம், பாலைபுணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி - யாக்கஞ்சேர்ந்தூடலணிமருதம், நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை யிரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பால் தொகை" இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸங்காத் ஸ்த்தலாந்தரங்களையும் நிரூபிக்கிறார் - கூடுமிடங்குறிஞ்சி இத்யாதியாலே, போக்கெல்லா மென்றது - புணர்ந்துடன் போக்கென்றும், தனிப்போக்கென்று முண்டாகையைப் பற்ற. "கொடுங்காற்சிலையர்" என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், "நானிலம் வாய்க்கொண்டு" என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன்போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடுசார்ந்த நிலம் - முல்லை. நாடுசார்ந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி. கடற்சார்வு-நெய்தல். நீரின்றி வேனில் தெறுநிலம் - பாலை. வேனில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல்-ப்ரணயகலஹம். நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே என்றதுக்கு - 'சுண்ணுற்கண்டவற்றை யெல்லாம்' என்றத்தோடே அந்வயம். இவளுடைய விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷ பூர்வகமாயல்லது இராமையாலே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடியென்? என்ன, - காந்தர்வவிவாஹப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதானும் இத்யாதி. உத்யாநமென்றது - "புன்னையம்பொழில்சூழ்" என்றத்தைப்பற்ற. ஏவுண்ட-எய்யப்பட்ட. தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோ வென்ன, எம்மின்முன் இத்யாதி. ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே 'இவளுக்கு அவனுதவப்பெறு

மாட்டாது' என்னுமது அறியாதே. 'இவற்றுக்குப் பக்ஷபாத முண்டாயிருந்ததாகையாலே கடுகப் போய் நங்கார்யம் செய்யவற்று' என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றாசாக, ராவணமாயையால் வரும் அதிஶங்கையு மில்லாமையாலே கண்ணுல் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறுள்; "சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்த பின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாற்போலே காணும், ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்துத் திர்யக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இனி, இவர்க்கு யாத்ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேர விடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தவன் இவர்பக்கலிலே அப்ரதிஷேத முண்டாவதொரு அவகாஶம் பெற்று, அவன் மயர்வறமதிநலமருளபெற்ற இது. விஶ்லேஷமாவது - அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெறுமை. தூதுவிடுகைக்குப் பற்றாசுதான் ஏது? என்னில்;- தன்மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மைபாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்ஶநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்தவளவிலே 'இதுவன்றோ இருந்தபடி' என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்ஶநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு அபராதஸஹத்வ மென்றொரு குணமுண்டு நிரூபகமா யிருப்பதொன்று; அத்தையறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறுள்.

முதற் பாட்டு.

அஞ்சிறையமடநாராய்! அளியத்தாய்நீயும்நின்
அஞ்சிறைய்சேவலுமாய் அவாவென்றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என்விடுதூதாய்ச்சென்றக்கால்
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?

ஆ.—எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்முன்னே ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக் கண்டு, தான் வ்யஸநாதிஶயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், 'தன்வார்த்தைகளை அறியா' என்னுமிடத்தை விவேகிக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே தன்னோபாதி அளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக் குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில் சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்

கிறதில்லை' என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடா நிற்பர்கள். செய்யவற்று - செய்ய ஸமர்த்தம். பக்ஷபாத மேன்கிறது - சாடு, பக்ஷாப்யாம் கமநம். "பத்லு - கதௌ" இதிஹி தாதுः. தன் ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். பற்றாசாக-அவலம்பநமாக. பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட்டால் அமையாதோ? என்ன, ராவணமாயை இத்யாதி. ரஸோக்தி - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. யாத்ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஶம் அருளிச்செய்கிறார் - இனி இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்வாபதேஶ ப்ரஸங்கத்திலே 'பிராட்டிதானும்' இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இச்சேதநன் "தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்" என்கிறபடியே தூர்த்தரோடேகூட "பெய்தகாவு" என்கிற லீலாவிபூதியிலே அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றவளவிலே, ஸர்வேஶ்வரன் "தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தானுமாக "காட்டைநாடித்தேனுகனும்" என்கிறபடியே விரோதி நிரஸநார்த்தமாக லீலாவிபூதியிலே அவதரித்து இவர்பக்கல் அத்வேஷமாகிற அவகாஶம் பெற்றவாறே அங்கீகரிக்கையென்று. பற்றாசு எது? என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அபராத ஸஹத்வமென்னப் பார்த்து, பிரிகைக்கு ஹேது அபராதமென்று விவக்ஷித்து, அபராதமுண்டானால் முன்பு கலப்பானேன்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்-தன் மேன்மையாலே இத்யாதி. மேன்மை - ஸ்வாதந்த்ர்யம். கலந்தவன் பிரிவானேன்? என்ன, கிட்டின இத்யாதி. தோஷ தர்ஶநத்தைப்பண்ணி - பிரிந்தானென்று கூட்டுவது. "என் பிழைத்தாள் - தகவினுக்கு" என்றதைப் பற்ற, அபராத ஸஹத்வம் என்றது.

லாமையாலே, அத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், ஔசித்யத்தாலே பேடையை நோக்கி, 'நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களை யுடையையாய், ஸம்ஶ்லேஷத்தையே ப்ராரகமாகவுடையையாய், துஃகாஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஆஶ்ரிதருடைய ஸமஸ்த துஃகநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என்விடுதூதாய்ச் சென்று என்திறத்தைச் சொல்லவேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, 'சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென்?' என்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு, இப்படி ஆஶ்ரிதவத்ஸலனானவன் அங்கீகரியா தொழியுமோ? அவன் என்வார்த்தையை அங்கீகரியா தொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில் அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டால் ஆகாதோ? என்றே செய்யவேணு மென்று சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, உத்யாநத்திலே ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில நாரைகளைக் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக்கி எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணு மென்கிறாள்.

[அஞ்சிறை என்று தொடங்கி] - சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செந்தலித்து நினைத்தவிடத்திலே போகைக்கீடான சிறகை யுடையையாய் பவ்யமான நாராய்! இத்தலையிலே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும் நீ இட்டவழக்காய் அழகிய ஶமந ஸாதநத்தையுடைத்தான சேவலுங் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோ? என்று க்ருபை பண்ணி. [வெஞ்சிறைப்புள் உயர்த்தார்க்கு] - அங்கேபோனால் அவனை அறியும்படி எங்ஙனே? என்னில், - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு வெவ்விதான சிறகையுடைத்தான பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனென்று அடையாளம் சொல்லுகிறாள்; தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே "ககுந்தோ துஃகு - ரஹஸ்யஃ" என்னுமாபோலே இவ் வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனுக்கு என்றுளாகவுமாம். [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்] - அத்யார்த்தையான எனக்குத் தூதாய்ச் சென்றக்கால். [வன்சிறையில் என்று தொடங்கி] - தான் அர்த்திக்கச்செய்தே அவை போகாதொழிந்தவாறே, தன்பக்கல்நின்றுஞ் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியானென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு அப்படி நீர்மையுடையவன் உங்களைக் கொண்டாடாமையாகிற வன்சிறையிலே வைக்கில்; 'பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்பதொன்றோ?' என்று ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன்சேவலோடும் இருக்கும் நாரையைக் கண்டு கருடத்வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிறாள்.

அளியத்தாய்-எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையையாய், அஞ்சிறை (நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான) அழகிய சிறகையும், மடநாராய் - (சேவலோடு உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே) மடப்பத்தையுமுடைய நாராய்! நீயும் - (சேவலை யொழியச் செல்லாத) நீயும், நின் அஞ் சிறைய சேவலுமாய் - உன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆவாவென்று - (என் தனிமைகண்டு) ஐயோ! ஐயோ! என்று, எனக்கு அருளி - எனக்கு க்ருபையைப்பண்ணி, வெஞ்சிறை - (விரோதி விஷயத்தில்) வெவ்விய சிறகையுடைய, புள் - பெரிய திருவடியை, உயர்த்தார்க்கு - ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுத்தவனுக்கு, என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் - என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கால், வன்சிறையில் - (உங்கள் முகம்பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலியசிறையிலே, அவன் வைக்கில் - ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் - அதுக்கு இசைந்திருந்தால் என்செய்யும் - (அவ்விருப்பு) என்ன குற்றஞ்செய்யும்?

ஓ என்கிற அசை-கூடாததுகூடுமோ? என்றபடி. பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை பெரிய கோன்மையென்று கருத்து. புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவ ரென்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமானவற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - ஙடகருடைய கார்யதேஶிகத்வ ஸூசநார்த்த மாக. சிறகைக் கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாநப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத்தாலே. பேடும் சேவலு மான சேர்த்தி - ஙடகருடைய பரஸ்பர ஶேஷஶேஷி பாவஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன்கண்வட்டத்திலே சேவலோடே கலந்திருக்கிறதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நீ அவனுக்கு என் தசையை அறிவிக்கவேணும்' என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண் ஓடுமாபோலே தனக்கு உபகாரக மான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, ஙடகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணு மிறே. 'அம்' என்று அழகு. 'சிறை' என்று சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய. தன்னைப்போலே உருவியிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை. "ஸவத்ராநேநம் காராம் விவத்ராஜிவவதீந்தீ" என்றிறே தன்தசை. [மடநாராய்]-ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. நாண் மடம் அச்சம் என்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்ய ஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறா ளென்னவுமாம். [அளியத்தாய் நீயும்] - இத் தசையிலே உதவும் அநுக்ரஹஶீலையான நீயும். [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - நீ இட்டவழக் காய், நல்ல ருமந பரிகரத்தையுடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னாக வென்றும், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதுந மென்றிருக்கிறாள். [ஆவாவென்று] - என் தசையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. [எனக்கு] - "ஸாஹிவஶ் ஶரீராணி" என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். [அருளி]-க்ருபைபண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே உங் கள்பேறாக அருளி. "விக்ஷஜஸ்ஸம் ஸயோஜஸ்ஸம் ஶ்ராஜஸ்ஸம் வாநரோத்தம." எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கேசென்றால் எல்லாரும் ஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே தெரிய வொண்ணாது; அடையாளமென்? என்று இருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் - [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - வெவ்விய சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத் தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஸாவநிவஸஸவேஸவாதகம்". உயர்க்கையாகிறது-வஹிக்கையாய் "கக்ஷேஃ க்ஷேஸ்ஃ ஷயஃ" என்னுமாபோலே தன்னைப்பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல் லிற்றாகவுமாம். [என் விடுதூதாய்] - பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாற் போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் விடவன்றோ போகிறது? பரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? [சென்றக்கால்]-அவன்பக்கலிலே யன்றோ செல்லுகிறது. உங்கள் வழிபோக்குத்தானே அடிக்கழஞ்சு பெறுதோ? [வன்சிறையில்]-ப்ரணயிநிபாடுநின்றும் வந்தவர் களைச் சிறையிடுவான் ஒரு மூர்க்க னுண்டோ? இனி, சிறையாகிறது - இவர்கள் வார்த்தையை அநாதரிக்கை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்கென்று "ஶயாநாஶயாநாவா கிரோஷ ஜீஹாஜிநீ" என்னுமையிறே. [அவன் வைக்கில்] - "நைவ ஶ்ஸாஸேரகாஷ" என்று ஆதரியாதொழியுமோ? [வைக்கில்] - அநாதரிக்க ப்ரஸங்கமில்லை, ஶிரஸா வஹிக்கு மென்று கருத்து. [வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ?]-அங்ஙனேயாகில் அது உங்கள்பேறன்றோ? பரார்த்த மாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ? என்றிருக்கிறாள். தேவஸ்த்ரீகளுக்காகத் தான் சிறையிருந்தவளிறே?

* 1—22

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தன்பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து, 'எ றும் சேவலைக்கார்யங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னாகக் காரியங்கொள்ளவேணும்' என்றிருக்கு தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி, 'நீ என் தசையை அறிவித்து எ னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாங் கிடக்க, முலையிலே வா வைக்குமாபோலே கமநஸாதநமான சிறகிலே யாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. நீர்பாய்ந் பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தோடைகொள்ளலாம்ப இராநின்றது. சிறையென்று சிறகு. ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண் ணுமாபோலே சிறகிலே கண்வைக்கிறாள். [மட]-ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற் இருந்தது. ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கை. நாண் மடம் அச்சமென்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன்னினமான பேடையைப் பார்த்து சொல்லுகிற ளென்றுமாம். [நாராய்] - "அம்மே!" என்னுமாபோலே. [அளியத்தாய்] - அவ போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் அநுக்ரஹஶ லதை இருந்தபடி யென்! அளி - க்ருபை; க்ருபைபண்ணத் தக்கா யென்றபடி. "பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கத:" (பம்பாதீரேஹநுமதா ஸங்கத:) போலே; வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. [நீயும்] - "ஸப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: | ஸீதாமுவாச" (ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம் நிபீட்யரகுநந்தந:, ஸீத

முதற்பாட்டு - அஞ்சிறைய இத்யாதி. "மடநாராய்" என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்கு ஹாவ என்றும் சேவலை இத்யாதி. இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும் புருஷகாரம் வே மென்றபடி. சேவல் - பும்பக்ஷி. பேடை - ஸ்த்ரீபக்ஷி. நீ என் தஶையை அறிவித்து இத்யாதி பலிதம்.

அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்கச் சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - ப்ரஜை இத்யாதி. 'அ என்றதுக்கு ஹாவம் - நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷம் - சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷ தோடைகொள்ளலாம்படி - அறியலாம்படி. த்ருஷ்டாந்த முகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இ யாதி. ஆசார்யன் - சேவல். "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் யதா கே பக்ஷிணாம் கதி:| ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே ப்ரஹ்ம ஶாஶ்வதம்||" இத்யாதிகளையும், "ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாநுஷ்டாநமிதி தத்த்வவஸ்து நிஶ்சீயதே" என்ற பாஷ்யவாக்யத்தையும் உட்கொண்டு, ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தை என்றது. ஸ்வாபதேசத்திலே 'சிறகு' என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களும், 'மட' என்று தயாத்யாத் குணங்களும், 'நாரா' யென்று வெளுப்பாய் ஶுத்தஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மத்ஸ்யாதிகளை த்யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகவத்த்யாநபரதையும் தோற்றுகிறது. மடப்பம் பவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்த்ரீத்வமாதல். துவண்டு - ஶரீரம்வாடி; லகுவாய். நாண் - லஜ்ஜை; அச்ச பயம்; மடம் - ஒடுக்கம். ஸ்த்ரீத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் - பிரிவில் இத்யாதி. தன் இனம் - த கூட்டம். "நாராய்" என்றஸ்வரத்துக்கு பாவம்-அம்மேயென்னுமாபோலே என்று. அதாவது-ப்ரஜை ஸங்காதி யத்தாலே "அம்மே" என்னுமாபோலே, இவளும் இதன்பக்கல் ஸங்காதிஶயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை யென்றபடி. அளியத்தாய் - எனக்கு க்ருபை பண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தை யுடையையாயென் னாரைக்கு விசேஷணம். போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே, முகங்காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பம்பா இத்யாதி ஸம்க்ஷேபே - "ஶபர்யா பூஜித: ஸம்யக் ராமோ தஶரதாத்மஜ: | பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ" இதுக்குத் தாத்பர்யம் - வழிபறிப்பார் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், வ பறிப்பார்கையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான செங்கழு தாமரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சுபறியுண்கை. விழித்தாற்போலே இருக்கிறது ருஷிக்கு என்று தா பர்யம். சேவலுக்கு முன்னே "நாராய்நீயும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஸப்ராது: இதி. அயோத்யாகாண்ட

மூவாச) என்கிறபடியே' என்றும் சேவலைக் காரியங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப்போலே காணும் கார்யம் கொள்வது. [நின்அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - பேடையை யிட்டாயிற்று சேவலின் பக்கல் ப்ரதிபத்தி. "ஶ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - " பெண்ணணைந்தவடிவு " என்று தோற்றுநின்றதாயிற்று. அதுஇட்டவழக்கான நீயும், நீயிட்ட வழக்கான சேவலுமாய். [ஆவாவென்று] - "ஐயோ! ஐயோ!" என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது தன்ஆர்த்தி பரிஹரிக்கைக்கு என்றிருக்கிருள். [எனக்கு] - "**ஸஹிவஶ்ய ஶரீராணி**" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன்வடிவைக் காட்டுகிருள். அவனோடேகலந்து பிரிந்து, 'கண்ணாலே காணப் பெறுவதுகாண்' என்னும் அபேக்ஷையோடே யிருக்கிற எனக்கு. [அருளி] - இரப்புக்குச் செய்த தாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேருக அருளி. தயைபண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றுப்போலே யன்றே! தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்திலுபகரிப்பார், ப்ரத்யுபகாரத் துக்கல்ல உபகரிப்பது, தங்கள் க்ருபையாலே யாயிற்று ; உபயவிபூதியுக்தனை அவர்கள் உபகரித் தால், அவனுக்கு ஸத்ருஶமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு! "**விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம**" (விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம) என்றுற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ஶ்லாகித்தது. "எங்களை இங்ஙன் கொண்டாடுகிற தேன்? உன் தசையைக் கண்டு போகட்டுப்போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாநின்றானோ?

ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மணேனோக்தம். "ஸீதாஉ-வாவாதியஶாராவவஞு உஹாவ்தஃ" இத்யுத்தரார்த்தம் அத்ர விவக்ஷிதம். பலிதத்தை ஸ்வாநுபவ கர்ப்பமாக அருளிச்செய்கிறார் - என்றும் சேவலை இத்யாதி. *'நின்' என்று நிரூபித்ததுக்கு ஹாவம்* - பேடையையிட்டு இத்யாதி. ப்ரதிபத்தி - *விஶ்வாஸம். "நின்னஞ்சிறைய" என்றவிடத்தில் 'அம்' என்றதுக்கு ஹாவம்*-பெண்ணணைந்த *இத்யாதி. ஸமுச்சயத்வயார்த்தம்* - அது இட்ட *இத்யாதி. 'நீயும்' இத்யாதி பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம்* - மிதுநம் *இத்யாதி.* எனக்கு - *விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - "ஸஹிவஶ்ய" இத்யாதியாலும்,* அவனோடே கலந்து *இத்யாதியாலும். ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்டே ராமம்ப்ரதி முநய:.* "ஸஹி வஶ்ய ஶரீராணி உ-நீநாம் ஹாவிதாத்நாஃ । ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம் பஹுதா வநே." இரப்புக்கு *இத்யாதி* -"ஸ்வாயத்நிரபேக்ஷ வரஉ-:வ நிராவிக்ஷீஷ்டாஉயா" *என்று திருவுள்ளம். 'நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாயெனக்கு' என்று கூட்டித் தாத்பர்யம்* - தயைபண்ணுகைக்கு *இத்யாதி. அத்தலை குறைவறுகையாவது - மிதுநமாயிருக்கை. இத்தலை குறைவற்றிருக்கையாவது - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களையுடைத் தாயிருக்கை. 'அருளி' என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம்* - பகவத்விஷயத்தில் *இத்யாதி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே உபகாராநுகுண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடா தென்கிறார்* - உபயவிபூதி *இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,* "ஶஹவிஷ்யா வூஉாநஸ்ய ஜெவெராவி ந ஶக்யதெ । வூதிவூஉாநஉயவாஉஷ்யாஷகித கூஉராக॥ யொஉஷ்யாஉமவஜ ஜாநம் கூ-யஉாஉஜெ-உாவஸெவநீ । கூஸ்ஸாம் வா வூயிவீம் உஉஷ்யாஞத தூ-ஷ்யம் கயஞந" *என்றது அநுஸந்தேயம். தர்மோபஸேவநம் - தர்மாநுஷ்டாநம். 'அஞ்சிறைய' என்று தொடங்கி ஶ்லாகித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்* - விக்ராந்த *இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநூமந்தம்ப்ரதி ஸீதா.* "ததஸ்ஸஹீஉத் பாஷா ஸதஉஸ்ஸெநூஶஹஷிதா । வரிதஉஷாவியம் கூக்கா வூாஶம்ஸதஉஹாகவிம்॥விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம। யெநெஉம் ராக்ஷஸவஉம் கவெயகெந வூயஷிதஃ ॥." *விக்ரமம்* - வராஹிஹவநஸா உயஷ்யம். *ஸாமர்த்த்யம் - கார்யகரணஶக்தி. ப்ராஜ்ஞதை - இக்குணங்களை* யுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவு *படுகிற அபலையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை யென்கிற ஜ்ஞாநம். மேலுக்கு அவதாரிகை* - எங்களை இத்யாதி. *'உன்தசையைக்கண்டு' இத்யாதி ஶங்காத்வயமும் - "புள்ளுயர்த்தார்க்கு வெஞ்சிறை" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து. "எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றானோ" என்கிற முந்தின ஶங்கையிலே - வழியில் விரோதிக*

இனித்தான் "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (நிரஞ்ஜந:பரமம் ஸாம்யமுபைதி) எகிறபடியே அங்குள்ளார் பரமஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. 'நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்?' என்றன்றோ நாங்களிருக்கிற தென்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக மேல் வாத்தை சொல்லுகிறாள். [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - அவர்கள் பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிஶேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையனாயிருக்குட விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆளுண் டென்கிறாளாதல், நிர்த்தயமகப் பிரித்துக்கொண்டு போகையாலே "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:" (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:) என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாளாதல். [புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டரென்னுதல்; புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ ரென்னுதல். [என்விடுதூதாய்] - அவன் ஆள்வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றோ விடுகிறேன். [விடு] - "க்ரியதாம்" (க்ரியதாம்) என்கிறபடியே நாஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாபோலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் ஏவவன்றோபோகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபேகை கிடைப்பதொன்றோ? [சென்றக்கால்]-எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேஶ்யமன்றோ ஸித்திக்கப்புகுகிறது? உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறுதோ? [வன்சிறையில்] - இவள்பாடுநின்றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறானன்றே; இவர்களுக்கு முகங்கொடாதே அந்யபரனாகையிறே இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்தகாலங்களிலே வெளியிலேயிடாதபோது மாந்துவர்களிறே. [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வைவ

ளுண்டேயென்கிற ஶங்கையும் கண்டுகொள்வது; உத்தராநுகுணமாக. இனித்தான் - கிஞ்ச. முண்டகோபநிஷதி; "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி." த்விதீயஶங்காபரிஹாரம் - அவர்கள் இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்துக்கு, புள்ளை த்வஜமாக உடையவ னென்று அர்த்தமே வேண்டுவது. ப்ரதமஶங்கையை த்விவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார்—விரோதியை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'வெம்' என்று - சிறகுக்கு விஶேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விஶேஷணமாதல். விரோதியை இத்யாதி முந்தின பரிஹார வாக்யத்திலே - ப்ரதமஶங்காவாக்யத்திற்சொன்ன ஶங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரங் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; விரோதியைப் போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண் டென்றபடி; த்விதீயபரிஹாரம் - ஸ்வபுத்த்யாவன்றிக்கே பரப்ரேரிதனாய்ப் போகையாலே வருமென்று. இந்த அர்த்தத்வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்று கண்டுகொள்வது. "வஹந்தி பக்ஷாச்ச கருத்மத: க்ருஷ்ணஸ்ய ..." ; "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதயஶ் ஶீக்ரம் ப்ரயாதி ஸமாயாது । ஸர்வதா ... க்ருத்வா கஸ்ய நஜாயதே." 'என்விடு' என்றதுக்கு - அபிமதையான நான் விடுகிற என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஆள்வரவிட இத்யாதி. 'விடு' என்றதுக்கு ஸாவம் க்ரியதாம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே பஞ்சதஶே பஞ்சவட்யாம் ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:-"பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயம் து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத". நான் ஏவ நீங்கள்போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றோ வென்றபடி. "என்விடு" என்றதுக்கு - அபலையாய் ஆர்த்தையான நானென்று அர்த்தாந்தரம் - பெருமிடுக்கரான இத்யாதி. சென்றக்கா லென்றதுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதுபோலேயும், அக்ரூரயாநம்போலேயுமாக ஸாவத்வயம் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - பரார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம் - உங்கள் இத்யாதி. ஆக, பரார்த்தமாகப் போகை அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்றும் எனக்குமுன்னே உங்களுக்குப் பலஸித்தி யென்றும் இரண்டர்த்தம். அடிக்கழஞ்சு பெறுகை - ஶ்லாக்யதை. சிறையிட்டுவைக்குமோ? என்ன, இவள்பாடு இத்யாதி. அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதகமென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்யாதி. மாந்துவர் - க்லேஶிப்பர். தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்கா ப்ரதீகோபாதாநம் - என்விடு தூது இத்யாதி. ஸ்வரஸஸூசிதம் ஸாவமாஹ-நீங்கள் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே,

கில்] - நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூதுபோகிறீர்களோ? சிறைகட்டுதல், சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென்? என்று கூசுகைக்கு; எனக்குத் தூதுபோனாரை "பரிஷ்வங்கோஹநூமத:" (பரிஷ்வங்கோஹநூமத:) என்னுமாபோலே மார்பிலே யணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது? [அவன்வைக்கில்] - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும்) என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ? ப்ரஸாதம் ஸஹியானோ? [வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?] - அது போல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்ப தொன்றோ? ராவணன் தேவஸ்த்ரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்கத் தான் அவர்கள்காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறையிட்டவளிறே.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய்
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்! நீரலிரே
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல்
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே?

ஆ.—(என்செய்ய.) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே சில குயில்களை நோக்கி, தன்அழகாலே என்னைத்தோற்பித்துஅடிமையாக்கினவனுக்குநீங்கள்என்திறஞ்சொன்னால் தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், சொல்லும்வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக்கொண்டு, 'என்னுடைய ஜந்மாந்தரபாபத்தாலே உன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன்திருவடிகளை நான் அகன்றுபோமத்தனையோ? என்று சொல்லுங்கோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து எம்பெருமான்பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம் செய்யும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[என் என்று தொடங்கி] - விஶ்லேஷதஶையில், 'ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் உன்னது' என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும் இத்தலையைத் தோற்பிக்கை

அவனுக்கு - அவனனுப்ப வென்றபடி. சிறைகட்டுதல் - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுதல். சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - லோகத்திலே ஸிம்ஹாகாரப்ரதிமை பண்ணி அத்தைத் தலையிலே வைத்தெரிக்கை யென்று த்வநி. இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி யெரிக்கை; அவமதிபண்ணுகையென்று தாத்பர்யம். பின்னை என்செய்யுமென்ன - எனக்குத்தூது இத்யாதி. இது "வைக்கில்" என்றதின் தாத்பர்யம். யுத்தகாண்டே ப்ரதமே "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத: । மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:." ஸர்வஸ்வபூத: என்றதுக்கு பாவம் - நான் அணைய இத்யாதி. பரிசில் - ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். யதிஶப்தார்த்தம் - "வ்யஸநேஷு இத்யாதி. இதம்வசநம் "துயரறு சுடரடி" இத்யத்ர லிகிதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வைய்யானென்றபடி. ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தம் - அதுபொல்லாதோ இத்யாதி. அது து:க்கரூபமன்றோ வென்ன, பரார்த்தமாக இத்யாதி. "கிடைப்ப தொன்றோ" என்கைக்குத் தனக்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமோ? என்ன, ராவணன் இத்யாதி. இதுக்கு, "ஸாத்ரீ ராவணநாமஸ்ய ஸாராவஸ்தேவவோஷயே। ஸுராணமஸ்ய ஸகெ ஸுராஸராணாம் வாஸவ" என்றதிலே நோக்கு. (க)

யாலே மிகவும் மேனாணிப்பையும் உடையவனாயிருந்தவனுக்கு; ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஸ்
நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்யார்த்
யான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால் உங்களுக்கு என்ன
சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகை கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. [இன
க்குயில்காள் நீரலிரே] - எங்களைப்போலே பிரியாதே கூட இருப்பது நீர்மைக்கு நீங்களாவது
[முன்செய்த என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே திருவடிக்கீ
அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்
போமித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. [வி
யினம்] - பாவியோம்; விதி இன்ன மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங்
ளென்று நினைத்து, சில குயில்களை, 'என்னுடைய புண்டரீகாக்ஷன்பக்கல் தூதாக வேணும்' என்
அபேக்ஷிக்கிறாள்.

இனக்குயில்காள் - திரளான குயில்காள்! நீரலிரே-ச்ராவ்யமான வாய்வீட்டையுடை
நீங்களல்லீர்களோ? என் - எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய தாமரைக்கண் - சிவந்
தாமரைபோலும் கண்ணையுடையராய், பெருமானார்க்கு - (பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திரு
கிற) ஸர்வாதிகருக்கு, என்தூதாய் - என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால் - வார்த்தைசொன்னா
என்செய்யும் - என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த - முன்புசெய்த, முழுவினையால் - பூர்ணபாப
தாலே, திருவடிக்கீழ் - (ச்லாக்யமான) திருவடிகளிலே, குற்றேவல் செய்ய - அந்தரங்கவ்ருத்
பண்ணுகைக்கு, முன் - முன்புத்தை, முயலாதேன் - ஸாதநத்தில் முயலாத நான், இனம் - இ
னம், அகல்வதுவோ விதி - அகல்வதுவோ அறுதியிட்டது? இவ்விடத்தில் வடகருடைய உக்
மாதுர்யமும் ஸமவாயமும் ஸூசிதம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, அவன்பக்கலிலே சென்று
சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள். நாரைகளைத் தூதுபோகவேணுமென்று அர்த்தித்தா
அவை போனால் சொல்லும் வார்த்தையைச் சிலகுயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்; ஈடூஉ
வகூ ாஜஈடூஉாவசிதமாயிருந்ததீ! என்னில்;—இவ்வஸங்கத பாஷணம் பண்ணிற்றில்லாகி
விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்கார மாமிறே.

[என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு] - விச்லேஷ தசையிலே தான் வருந்தி
யும் இவள் தரித்திருக்கைக்காக 'ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனுங் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ?' எ
கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவ ரென்கிறாள். ஐச்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் கல
யாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிறே; முத
திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யமும், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யமும், இத்திருவா
மொழியிலே கலவியும். [பெருமானார்க்கு] - ஸ்வாபாவிகமான பௌஷ்கல்யத்துக்கு மேலே
தன்னைத் தோற்பித்தத்தால் வந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிறாள். ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்
ஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். [என்தூதாய்
அந்நோக்குக்கு இலக்காய்; இன்று வெறுந்தரையான என்தூதாய். [என்செய்யு முரைத்தக்கால்
அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனோ? ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த்
ரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்றோ? [இனக்குயில்காள்] - இனமாயிருப்பார்க்கு, தனிய
பிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? [நீரலிரே] - நானும்அவனும் சேர இருந்தபோது, போ

போக்கக்கடவர்களல்லீர்களோ? 'நீர்மைக்கு நீங்கள்' என்னுமத்தனையன்றோ? என்னவுமாம். போனால் சொல்லும் பாசுரம் அறியாமலிருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் - [முன்செய்த முழுவினையால்] - அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபத்தாலே. பாபம் ஸாவதியாதல், பாபம் பண்ணின காலம் ஸாவதியாதலானாலன்றோ என்கையில் என்னைக் காட்டித்தருவது ? இதிஹாஸம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, தெற்காழ்வானும் கோளரியாழ்வானுமென்று இரண்டு திருப்பதியாருண்டு ; கோளரியாழ்வான் ஸதாசாரபரனாயிருக்கும் ; தெற்காழ்வான் மேலெழத் திரியும் ; ஒரு விசேஷதிவஸத்திலே இருவரும் சேர்ந்தவளவில், கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை 'இன்றாகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?' என்ன, 'என்னுடைய பாபம் தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே போக்கப்போமதொழிய ஓரிரண்டுமுழுக்கால்போமதன்றுகாண்' என்ன, அத்தைக் கேட்டு 'இவனை மேலெழ விசாரித்தோமே' என்று வித்தராயருளினார் பட்டர். [திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோ] - திருவடியின்கீழே அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு ஏற்கவே ப்ரவர்த்திக்கப்பெறாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? முன்செய்ய முயலுகையாவது-அதுக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணுகை;"கி யதாஹீ ...வ" என்றும், " முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய் " என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்வட்டத்திலே நின்று பண்ணுகைக்கு ஈடாக முயலாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? என்றுமாம். தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. "...வாஸ...வ..." என்னக்கடவதிறே. [விதியினம்] - விதியென்று பாபமாய், விதியையுடையோம்; பாவியோமென்றபடி.கீழே "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே? என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோமென்றபடி. "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எங்கள்தலையில் குற்றத்தை இசைந்தபின்பும் அகலுமத்தனையோ? என்றுமாம். இனம் - இன்னம். விதி - உன்கருத்து.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சிலநாரைகளைத் தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள்; "...வ..." (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது ; இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமே, இப்படி கலங்கப்பண்ணுதவன்று குணாதிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமா மித்தனையிறே.

இரண்டாம்பாட்டு - என்செய்ய. இத்யாதி. இரண்டும் அஸங்கதமென்கிறார் - ...
... ஹரிஹரி...
...", "...", " ... "
... " இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இப்படி கலங்கலாமோ? என்ன,இத்தனையும் இத்யாதி. இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவ்விஷயத்தைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதரவிஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமென்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கினாளென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - கலங்கிற்றிலளாகில் என்று ஸ்வகர்த்ருகநிர்த்தேசம். விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலுங் கலங்கினாளென்கிறார் - இப்படி இத்யாதி. ஆக, இரண்டு வாக்யத்தாலும் இவர் ப்ரமேயத்துக்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவத்யமாமென்கிறாரென்றபடி. நமஸ்காரமாமித்தனை என்றது-'...' என்னுமாபோலே பரித்யாஜ்யமாய்விடுமென்றபடி.

[என்]-பிரிந்த ஸமயத்திலும் 'என்னுடையவன்' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் கலக்கி
ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்டவழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே தான்வருமளவு
இவள் தரிக்கைக்காக 'இது எங்கேயிருக்கிலேன்? எங்கே போகிலேன்? உன்சரக்கன்றோ?' என்
சொல்லிப்போமே; அத்தாலே யாகவுமாம். [என் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானுர்க்கு] - ஸ்
பாவிகமான ஐஶ்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலு
சிவந்திருக்கும்; மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக்கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாே
அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவளிறே. முதல் திருவா
மொழியிலே ஐஶ்வர்யம், மூன்றுந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம், இத்திருவாய்மொழியிலே க
வியும் பிரிவும். [பெருமானுர்க்கு] - பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கிப் போ
படி; ஸ்வாபாவிகமான ஐஶ்வர்யத்துக்குமேலே இத்தலையிலொடுக்குமாட்டா லுண்டான ஐஶ்வா
முண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே. [என்தூதாய்] - கடலேறிவடிந்தாற்போலேகாணு
கிடக்கிறது. அவனோடே கலந்துபிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். [என்செய்
முரைத்தக்கால்] - உபயவிபூதியுங் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவென்றிருக்கிறாள். [உரை
தக்கால்] - அவனைக்கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ; ஒருஉக்தி நேர்ந்தால் என் செய்யு
[இனக்குயில்காள்] - என்னைப்போலே தனியிருக்கிறீகளன்றே. [நீரலிரே] - நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ
நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள் அவன்பிரிந்தவா
வேறு சிலரானிகளோ? [முன்] - நான்பாபம்பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? [செய்த
ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? [முழுவினை]-அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சுரிப்பட்டதுண்டோ

பிரிந்துபோகட்டுப்போன ஸமயத்திலே "என்னுடையவன்" என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டுவ
யாக அருளிச்செய்கிறார் - **பிரிந்தஸமயத்திலும்** *இத்பாதி வாக்யத்வயத்தாலே.* **இவளிட்டவழக்காய்** - *இவ*
ளீனாய். **இது** - *த்வததீநவஸ்து.* **உன் சரக்கு** - *உன்பதார்த்தம். பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமே*
என்ன, ஸ்வாபாவிக இத்யாதி. *இத்தால் - தூதர்க்கு நாயகனை யறியும்படி அடையாளஞ் சொன்னபடி.* **அ**
யாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும் - *அர்த்தம் சிவந்திருக்கும். இதெல்லாம் இவளநுபவித்தாளோ? வென்ன,* இ
யெல்லாம் *இத்யாதி. எங்கேயநுபவித்தாள்? என்ன,* முதல் *இத்யாதி. வாத்ஸல்யமென்றது, 'கணக்கறுந*
தனன்' என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும் என்றது பிரிவு கலவிமுன்னாக வ
மதாகையாலே கலவி அர்த்தாத்ஸித்த மென்றத்தைப் பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படி
இவளநுபவித்தாளோ? என்னில்,-பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது பிரிவாற்றாமையாலே பு
துபார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணிற் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்கு மத்தைக் கண்டு அநுபவித்தாளென்
படி. 'என்' என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி ஸாவம் - **பிரிகிறபோது** *இத்யாதி. 'என்' என்றத*
'பெருமானுர்க்கு' என்றத்தோடேகூட்டித் தாத்பர்யம்-**ஸ்வாபாவிகமான** *இத்யாதி. ஆக, 'பெருமானுர்க்கு' என்*
துக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க் கென்றும், இத்தலையில்ஸர்வஸ்வாபஹா
பண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலேபெருமானாயிருக்கிறவர்க்கென்றும்இரண்டர்த்தம். **ஒடுக்குமாட்டால்** *-மாட்*
யொடுக்கி யென்றாய், முட்டுக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்த்ரீத்வம்முதலான ஸர்வஸ்வாபஹாரத்தாலு மென்றப
மாடு-*தநம், ஸர்வஸ்வாபஹாரம். விவரணம்*-**அவனோடே** *இத்யாதி.* "ஸ்வாகெதாவஹ்யம் நிணயஃ" என்கி
ந்யாயத்தாலே. **உரைத்தக்கா லென்செய்யும்** - *என்னபொல்லாங்கு வரும்? ஒருபொல்லாங்கும் வாராது; ப்ரத்ய*
விபூதித்வயத்தையும் தருமென்கிறார் - **உபயவிபூதியும்** *இத்யாதி. "உரைத்தக்கால்" என்றதிலே நோக்கா*
"என்செய்யும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - **அவனை** *இத்யாதி.* **ஒரு உக்தி நேர்ந்தால்** - *ஒருவார்த்*
சொன்னால். **என்செய்யும்** - *என்ன ஹாநிவரும்?* **இனக்குயில்காள்** - *மிதுநமான குயில்காள்.* **நீர்மை**-*க்கு*
அர்த்தாந்தரம் - **நானும்அவனும்** *இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று - நீர்மையாய், நீர்மைய*
ப்ரவித்தரன்றோ? என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நீரலிரே - நீங்களன்றோ? வேறுசிலரானீர்களோ? எ
படி. 'முழு' *என்றதுக்கு - ஸாகல்யமும் மஹத்வமும் விவக்ஷிதம்.* **அகஞ்சுரிப்பட்டது** - *குறைந்தது.* * வி

என்னால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்க வொண்ணுதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்கவேண்டுவது. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத்துறையிலே சொன்ன வார்த்தை. "ஒருமுழுக்காலும் இரண்டுமுழுக்காலும் போகாதுகாண் - தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே வினையையறுத்துக்கொண்டுபோகில் அத்தனை யொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான்பண்ணின பாபம்"என்று. [திருவடிக்கீழ்] - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினுலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானுலும், முலையால்அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே யணையத் தேடமேத்தனை. [குற்றேவல்] - திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. **[திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்]** - ஏற்கவே கோலாத நானென்னுதல்; [முன்]- "क्रियतामिति मां वद" (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே இன்னத்தைச் செய்யென்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதே னென்னுதல். [அகல்வதுவோவிதி] - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என்தலையால் பண்ணுத நான் அகன்றேபோ மித்தனையோ? முதலில்லாதார் பலிசையிழக்குமித்தனையன்றோவென்ன, முதலில்லாதாரன்றோ பலிசையிழப்பார்! அவன்தானே முதலாகவிருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி; * "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும், † "உன்சரணல்லால் சரணில்லை" என்றும், ‡ "மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை" என்றும், ¶ "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்றும், § "விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், $ "வாழும் சோம்பர்" என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி. [விதியினமே] - விதியினன் என்றாய், பாபத்தை யுடையேனான நான்; அகன்றே போமித்தனையோ?

---

*யின் விசேஷணங்களால் பலிதம் - **என்னால் இத்யாதி**. இவனால் அபரிஹார்யமென்னுமதுக்கும், அவனால் பரிஹரிக்கலாமென்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் - **திருக்கோட்டியூரிலே இத்யாதி**. 'இந்தப்புண்யதிவஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்தஸ்நாநம்பண்ண வேண்டாவோ?' என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. ஸம்ஶ்லேஷிக்கவென்னுதே "திருவடிகீழ் குற்றேவல்" என்கிறதென்? என்ன, **ப்ராஹ்மணர் இத்யாதி**. ஓத்து-வேதம். **அணைக்க** - ஸம்ஶ்லேஷிக்க. **முன்** - ஏற்கவே யென்னுதல், ஸந்நிதியிலே யென்னுதல். இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - **ஏற்கவே இத்யாதியாலும், क्रियताम् இத்யாதியாலும்**. முயலுகை-ஒருப்படுகை. **கோலாத நான்**-ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணக் கோலாத நான். "முன்செய்யமுயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோவிதி" என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்-**திருவடிகளிலே இத்யாதி**. விதி-ஸங்கல்பம்,ந்யாய்யமாதல். இனம்-இன்னம்;ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுத நான் இன்னம் அகன்றேபோமதுவேயோ ஸங்கல்பம்? என்றுபொருள்; அன்றிக்கே, விதியினம்-"[illegible]"என்று புண்ணியமாய், அரந்தன்மேற்கிடந்த எம் புண்ணியனை யுடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ?என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்-**முதலில்லாதார்இத்யாதி**. இந்த யோஜனையில் விதியினம் - புண்யத்தையுடையோ மென்றபடி. பலிசு-வ்ருத்தி. **இவர்கள்**-ஆழ்வார்கள். **களைகண்மற்றிலேன்**-வேறொரு கதியுடையேனல்லேன். **உன்சரணல்லால்சரணில்லை**-தேவர் திருவடிகளல்லது வேறுஉபாயமில்லை. **மைத்தெழுந்த இத்யாதி**-ஆகாசத்திலே கறுத்தெழுந்த மேகங்களையே பார்த்திருக்குமத்தனையல்லது நீர்நிலந் தேடிப்போக அறியாத பயிர்போலே. **நெறிவாசல் இத்யாதி** - உபாயமும், தத்ஸாத்யமான உபேயமும் அநந்யஸாத்யனான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. **விழிக்கும் இத்யாதி** - உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறுநோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை யுடையேனல்லேன். **வாழும்சோம்பர்** - உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபாரராய் ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஈஶ்வரனேயானால், பின்பு ஹேயமே யுள்ளதாகையாலே ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானஇருப்பாயிருக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, 'விதி' என்றதுக்கு-பாபமென்று அர்த்தாந்தரம். **விதியினமே இத்யாதி - விதியினன்** - பாபத்தை யுடையனான நா னென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில் "மனக்களுழறிவரும்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. 'திரு*

---

* திருவாய்மொழி, ரு - அ-அ. † பெருமாள் திருமொழி, ரு - க. ‡ ஷை, ரு - எ. ¶ முதல் திருவந்தாதி, ௬௰. § பெரியாழ்வார் திருமொழி, ரு - க - உ. $ திருமாலை, ௩௰அ.

என்னுதல்; "இனம்" என்ற இத்தை இன்னம் என்ருக்கி, 'எங்களபிமதம் பெறுகைக்கு எங்
பக்க லொரு நன்மையில்லாதபின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ ? என்கிருள் ' என்று பிள்ளை திருந
யூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் - பாவியோ மென்றபடி. கீழே 'முழுவினை' என்று
லிற் றிறேயென்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோ மென்றபடி; *" பாவமே செய்து பா
யானேன்" என்னக்கடவதிறே.

மூன்ருும் பாட்டு.

விதியினல்பேடைமணக்கும் மென்னடையஅன்னங்காள் !
மதியினல்குறள்மாணுய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்றுஒருத்தி
மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே.

ஆ.—(விதியினல்.) பாபம்பண்ணினல் அது மாளுந்தனையும் அநுபவிக்கவே டாவோ? என்னில், என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாத தென் ஒருத்தி மதியெல்லா முள் கலங்கி அறிவிழந்தா ளென்று, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களா என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோ ளென்று, பாக்யாதிசயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம் ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிருள்.

ஒ.—மூன்ருும்பாட்டில், "தாந்தாம்பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அவஶ்யம் அ பவிக்கவேண்டாவோ?" என்று உபேக்ஷித்திருக்கிருனாகக் கொண்டு எல்லைச்சதிரியான சிந்தயந் பாபம் அநுபவவிநாஶ்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவ விநாஶ்யமாகாதென் எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிருள்.

[விதியென்று தொடங்கி] - நான்பண்ணின பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ் ஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள் ! புத் யோகத்தாலே வாமநவேஷனாய் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபாவனானவனுக் [ஒருத்தி] - ஒருத்தியென்னவே, தானே "இன்னாள்" என்று அறிகிருனிறே என்று கருத்

வடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு ' இத்யாதியாற் சொன்ன முந்தின அர்த்தத்துக்கு விவரணம் - இனமேன் இத்தை இத்யாதி. பிள்ளைதிருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ-அகல்வது ந்யாயமோ? என்றப 'விதியினனென்ருய்' என்ற வாக்யவிவரணம்-விதியினம் பாவியோமென்றபடி என்று. ஆக, விதியினமென் துக்கு - புண்யத்தையுடையோ மென்னுதல், பாபத்தையுடையனை நா னென்னுதல், இன்னம்அகல்வது ந்ய மோ? என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்தம். கீழே இத்யாதி - 'முழுவினை' என்று சொல்லிற்றிறே, 'பாவியோ என்ருல் அத்தோடு புநருக்தமன்ருே? என்னில் என்றபடி. பாவமேசெய்து பாவியானேன் - பாபங்களை பண்ணிப் பின்னை பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியானே னென்றபடி. "இனக்குயில்காள் ! முன்செய் என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ ? விதியென்று, என்செய்யதாமரை தொடங்கி உரைத்தக் லென்செய்யும், நீரலிரே" இத்யந்வய:; இந்தப்பக்ஷத்திலே இழந்தகால விஷயஶோகமும் த்வரையும் ஸூ பிக்கப்படுகிறது. யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப்ய முயலாதேனை நான் விதியினம் எங்க குலமாகப் புண்யத்தை யுடையோமாயிருக்க, அகல்வ துவேயோ? என்செய்யதாமரை தொடங்கி அந்வயமாதல் இந்தப்பக்ஷத்தில் ததேகாங்க்ஷத்வ அத்யவஸாயம் ஸூசிதம். யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப் முயலாதேனாய் அதவ விதியினன் - பாபத்தையுடையேனை நான் அகல்வதுவோ என்று என்செய்யதாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கா லென்செய்யும் நீரலிரே இத்யந்வயோவா. இந்தப்பக்ஷத்தில் ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதி வங்கள் ஸூசிதங்கள்.

* பெரிய திருமொழி க - கூ - சு.

[மதியெல்லாமென்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே மயர்வறும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகக் கலங்கி மயங்காநின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஸௌத்தியையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்குத் தூதாகவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால் - பாக்யத்தாலே, (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே), பெடை மணக்கும்- பேடையோடுங்கூட போக ஸக்தராய்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள் - அத்தாலே ம்ருது கதிகளான அன்னங்காள்! மதியினால் - (இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷயும் மஹாபலியௌதார்யமும் அவிருத்தமாம்படியான) புத்தி ஸாமர்த்யத்தாலே, குறள் மாணாய் - வாமநனான ப்ரஹ்மசாரியாய், உலகு இரந்த - லோகத்தை இரந்து, (சிறுகாலைக்காட்டிப் பெருகாலாலே யளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாழநின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு - க்ருத்ரிமர்க்கு, மதியிலேன் - (அன்றே இக்களவறியப்பெறாதே) மதிகேடியான என்னுடைய,வல்வினையேயோ-(அநுபவவிநாஸ்யமல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாதென்று - (சிந்தயந்தீ ப்ரப்ருதிகளுடைய வினைகள் முடியச் செய்தே) முடியாதென்று, ஒருத்தி - ஒருத்தி, மதியெல்லாம் - (நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி - ஆஸ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும் - மோஹியாநின்றாள், என்னீர் - என்னுங்கோள். ஒருத்தியென்றாலே - ''அது அவன்கையுணரும்'' என்னுமாபோலே தாமே அறிவரென்று கருத்து. விதியினாலென்றது - போக ஸாஸ்த்ரமர்யாதயாலே யென்றுஞ் சொல்லுவர். இத்தால் - வ்யடகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யமும் ஸ்ரைஷ்ட்யமுந் தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்தலையில் இரக்கத்தால் என்பாபம்போகை தவிர்ந்தால், அநுபவ விநாஸ்யமன்றோ? என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

[விதியினால் பெடை மணக்கும்] - என் பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும். பெடைமணக்கும் - பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றாமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறே. உங்கள் பாக்யத்தாலேயிறே ஸம்ஸ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்ற தென்னவுமாம். [மென்னடைய அன்னங்காள்] - ஸம்போகத்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப்பாடும்! [மதியினால்]- ஔதார்யமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே மஹாபலியை அழிக்கவொண்ணாது, இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெறவேணுமென்று புத்தியோகத்தாலே தன்னை அர்த்தியாக்கினான். [குறள்] - பால் செல்லச்செல்ல ரஸிக்குமாபோலே சிறுகினவடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணாய்] - ''உண்டு'' என்ற போதோடு, ''இல்லை'' என்ற போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. [உலகிரந்த] - தன்னதான பூமியை அவனதாக்கி அவன்பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. [கள்வர்க்கு] - 'அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு' என்பர் ஆளவந்தார். 'அன்று அச் செயல் செய்ததும் - அக்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காகவிறே' என்பர் எம்பெருமானார். [மதியிலேன்] - ''பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே, போகாதே கொள்ளும்'' என்று ஒருக்தியாலே விலங்கிட்டுவைக்கலாயிருக்க, ''அதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ'' என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. [வல்வினையே மாளாதோ] - பாக்யவதியாகையாலே அநுபவவிநாஸ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவு காணாதொழிகிறது? ''தத்வித்விஜைஹா...'' இத்யாதி. இவர்தம்மை தீர்க்கசிந்தயந்தியென்றிறே நம்முதலிகள் சொல்லுவது. [ஒருத்தி] - ஒருத்தி என்னவே ''இன்னாள்'' என்று தானே அறிகிறானிறே; உபய விபூதியிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவளொருத்தியு மாயிற்று;

நித்யவிபூதியிலுள்ளார் விஶ்லேஷம் அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்க [மதியெல்லா முள்கலங்கி]-நீர் கொடுத்த மயர்வற மதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி என்று சொல்லுங்கோள். [மயங்குமால்] - இப்போது அறிவு போயிற்றாகில் பின்பு அறிவுண் கிறதென்று இராமே, முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். [என்னீரே] - உங்களவத்யத்தை பரிஹரியுங்கோள் ; அறிவித்தால் பின்பு அவத்யம் அவனதிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "அகல்வதுவோ" என்றாற்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்க நமக்குத் தெரியாது, "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்று சொல்லு படியே அநுபவித்தேயறவேணும் என்று ஈஶ்வராபிப்ராயமாகக்கொண்டு, " நான் பண்ணின ப மேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது! " என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை யிரக்கிற

[விதியினால்]-நீங்கள் ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலேபிரிவின்றியேயிரு கோள், இவன் அடைவுகெடக்கலக்கையிறே எனக்குப்பிரிவுவந்ததென்கிறாள்.உங்களுடையபாக்ய தாலே யென்னுதல்,என்னுடையபாக்யத்தாலேயென்னுதல். அபிமதஸம்ஶ்லேஷம் புண்யபலம்,அ மதவிஶ்லேஷம் பாபபலம்; (தங்களுடையஸுக்ருதத்தாலே)*அன்றியேஇவைசேரவிருக்கிறஇரு இவள்பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும்மலையும்அரித்துக்கொண்டுவாரா கச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களையிழந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவர்குறைதீர்த்த பின்பிறே தம்மிழவ நெஞ்சு சென்றது. அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்றிருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமா யிருக் மிறே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாமிழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவ [பேடைமணக்கும்]-பேடையோடேகலக்கும்*(பேடையினுடையகருத்தறிந்து)அத்தையுகப்பிக்க [மென்னடைய வன்னங்காள்]-இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என்கார்யஞ் செய்யப் புகுகிறது [மென்னடைய வன்னங்காள்]-"ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ" (ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ) என்னுமாபோலே. இளை பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் சேவிப்பட்டவநந்தரம் மதுபாநத்தாலே வந்த கலக்கமுந் தெளிந்

மூன்றாம்பாட்டு - விதியினால் இத்யாதி. ஸங்கதியாஹ-அகல்வதுவோ இத்யாதி. பக்திவாதங்க பக்திக்ருதோபசாரோக்திகள். "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம்! நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி." கொண்டு என்ற அநந்தரம் 'என் அரை க்ஷணம் வி லேஷித்தபோதே யநுபவித்தே னில்லையோ ? ஆனபின்பு' என்று ஶேஷம்; நான் பண்ணின இத்யாதி சிந்தயந்தியுடைய வினை யநுபவித்தால் மாளலாமோ ? என்று தாத்பர்யம். இது -'மதியிலேன் வல்வினை யேயோ மாளாது' என்கிற அந்வயத்தைப் பற்ற.

'விஹிதேந விதிநா' என்று விதிஶப்தம்-ஶாஸ்த்ரவாசியாய், ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரம தாலே கலக்குமென்றபடி. 'உங்களுடைய பாக்யத்தாலே' என்றதின் விவரணம்-அபிமதேத்யாதி. 'என்னுடை பாக்யத்தாலே' என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபாஷிக்கிறார்-அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி. இவ பாக்யமானபடி யெப்படியென்ன - பெருமாள் இத்யாதி. என்றஆற்றாமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களை கூட்டுகையிலேயும் யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறேயென்று பலிதார்த்தம். அரித்து - தேட அங்ஙனன்றிக்கே - மஹாராஜரைப்போலே தாராதிகளை யிழந்திருக்கை யன்றிக்கே. தம்மிழவு கிடக்க, மஹ ராஜர் குறையை முற்படத்தீர்ப்பா னென்? என்ன-நீர்மையுடையார்க்குஇத்யாதி. மணம்-ஸம்ஶ்லேஷம். கல பதுபேடையோடேயாயிருக்க 'பேடை' என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம்-பேடையின்இத்யாதி. இவ்வன்னநடை ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்யம் விவக்ஷிதம். மென்னடை-மெலிந்தநடை. 'பெடைமணக்கும் மென்னடைய' என் கூட்டி த்ருஷ்டாந்தமுகேநஹாவாந்தரம்-ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே. பாவ தரபாவது - தாரையுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான நடையழகுபோன்ற நடையழகாலே அவனை வஶீகரித்து சேரவிடுகை. ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் பாவம் - இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி. தன்பட்டமஹிஷியை

---

* குண்டலிதம் சில ஸ்ரீ கோஶங்களில் இல்லை என்பர்.

கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்போகட்டு, 'இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணாது' என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவஶ்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாற்போலே யிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். இளையபெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் சிவிட்குத் தாரையை யிட்டு ஆற்றவேண்டிற்றுக்காணும். "ஸா" (ஸா)-ஒருகலவியும்பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். "ப்ரஸ்க²லந்தீ" (ப்ரஸ்க்கலந்தீ)- ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். "மத³விஹ்வலாக்ஷீ" (மதவிஹ்வலாக்ஷீ)-மதுபாநாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளா யிருந்தாள்; "ப்ரலம்ப³காஞ்சீகு³ணஹேமஸூத்ரா" (ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா) - அரைநூல்வடமிழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேணாதே வந்தாள். "ஸலக்ஷணா" (ஸலக்ஷணா) - ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். "லக்ஷ்மணஸந்நிதா⁴நம் ஜகா³ம" (லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம) - 'தாய்க்கு ஒளிப்புதுண்டோ?' என்று புறப்பட்டு வந்தாள். "தாரா" (தாரா)-தாரையானவள். 'இளைய பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே யாற்றலாம்?' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேறொன்று லாற்றுமதல்ல, தாரையை யிட்டு ஆற்றவேணும்' என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். "நமிதாங்க³யஷ்டி:" (நமிதாங்கயஷ்டி:) - உருதுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதாபோலே இத்துவட்சி நிரூபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி யிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையு மென்றிருக்கிறாள். [மதியினால்] - அவர் சால தூரதர்ஶிகள்கிடிசோள். 'ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஔதார்ய மென்றொரு குணலேஶத்தை யேறிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; இந்த்ரன் ராஜ்யத்தை இழந்துநின்றான், இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்யலாவதேன்?' என்று "கோ³ஸஹஸ்ரப்ரதா³தாரம்" (கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம்) என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று அவனுக்குக் கொடுத்த விரகர்க்கு. [குறள்] - கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. [மாணாய்] - 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம்மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவையுடையனானபடி. [உலகிரந்த] - தன்ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்

முன்னிடலாமோவென்ன, ரஸோக்தியாகப்பரிஹாரம் -**இளையபெருமாளுடைய** *இத்யாதி. சிவிட்கு-கோபமும், **உஷ்ணமும்**, சுளுக்கும்.* சாடுவுக்கு - **தாரையை**; *தாரா - தைலதாரையும்* **ஒருகலவியும்** *இத்யாதிக்கு பாவம்- கலவியாலுண்டான அழகேயன்றிக்கே வெறும் புறத்திலும்ஆகர்ஷகமான நடையழகையுடையவளென்றபடி.* **பிரிவும் வேண்டாத***வென்றது - வார்த்தைப்பாடு.* **தடுமாறி** *- வ்யத்யஸித்து.* **தழுதழுத்த** *- கலங்கின.* **ஸம்போக சிஹ்நங்களோடே** *பரபுருஷஸமீபத்திலே வரலாமோ? என்ன -* **தாய்க்கு** *இத்யாதி. புறப்பேபுறப்பட்டாளென்றதே 'லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம்' என்ற வால்மீகிக்கு இதிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். "தாராஜகா³ம" என்று ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரலாமோ ? என்ன,* **இளையபெருமாள்** *இத்யாதி. ஹேதுசொல்லாமையாலே சொல்லுகிறார் -* **உருதுபதத்திலே** *இத்யாதி.* **உருதுபதம்** *- ம்ருதுபக்வம்.* **துவட்சி** *- நம்ரதை.* **துவக்கிக் காரியங் கொள்ளுகை** *- நடையழகாலே வஶீகரித்துச் சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. தூதவாக்யம் ஸபலமாமோ ? என்ன, ஹேதுத்வேநாஹ-***மதியினால்** *இத்யாதி.* **மதியினால்** *- விசாரத்தால்.* **சால தூரதர்ஶி** *- மிகவும் விசாரவான்.* **உபபாதநம்** *-* **ராவணனைப்போலே** *இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶே ஸமுத்ரம் ப்ரதி ஶரணவரணகாலே, "த³க்ஷிணோ த³க்ஷிண: பா³ஹோ மஹாபரிக⁴ஸந்நிப⁴: கோ³ஸஹஸ்ர ப்ரதா³தாரம்யேநாயம் ஜக்³ருஹே ஶர:". மதியினால் என்கிறவிடத்திலே- "ஸ்ரீவத்ஸ தவிஷ்யாமி கிராமாதிகோஸரா । வாமிஸந்தாகிநீ ப்ராணா ஸூர்யகோத்ரா காமிகீமதா" என்றது அநுஸந்தேயம்.* **அவனுக்கு***-இந்த்ரனுக்கு.* **விரகர்க்கு***-சதுரர்க்கு. ஹ்ரஸ்வத்வ ப்ரஹ்மசர்ய பரிக்ரஹங்களுக்கு ப்ரயோஜநம்-* **கோடியை** *இத்யாதி.* **மாணாய்***-ப்ரஹ்மசாரியாய்.* **முகந்து***-க்ரோடீகரித்து.* **தழும்பு***-தகண்.* **கொள்வன்** *-இத்யாதி-*

தின லோகத்தை * "கோவலனான" என்கிற [களவாகத] 'வஞ்சகர்க்கு' என்று திருமாலை யாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், 'ஒன்றை நினைத்து ஒன்று செய்த (செய்தவர்க்கு)' என்று அருளிச்செய்வர் மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக, கீழ் தான் †"பரு நிலங்கடந்த நல்லடிப்போது" என்கிறே ஆசைப்பட்டதும், ‡"உலகம் கொண்ட அடியன் அறிவரும் மேனி மாயத்தனாகிலும் கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்றும் § 'அன்று குறளுருவாய வந்து மண்ணாந்த பிரான் வாரானென்றேன் ஒருநால் சொல்லாதுவது" என்றும் இவள் கிடப்பது, திருமங்கை யாழ்வாரும் ¶"முன்னங்குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டு அளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்று இவர்களெல்லாரும் பேசுவது (அச்சேஷ்டிதத்திலே) [மதியிலேன்] - பிரிகிற ஸமயத்திலே, 'போகாதொழிகொள்' என்றேனாகில் ஜயபாடு படாது, அவியுமோ? நேடியானேன [வலவினையோமானோ] இவள் ஒரு தீர்க்கரிந்தயந்தியாயிற்று ஸம்ஸ்லேஷத்தியாய குருதாமாநத்திலே முடிந்தாளிறே அவர், "த்ரிகூவிர்முக்தா ஸாக்து" ஸ் ஸ்ருதி (தத்சிந்தவிபுலாஹ்லாத இத்யாதி)-அவனோ (ஸ்)ரவில்லே நெஞ்சை வைக்கையாலே புண்ணியம் அநுபவிக்கார், அந்நினைவின் படி அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே பாபபலம் அநுபவித்தாள், ஆகையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் அரைக்ஷணத்திலே அநுபவித்தாளிறே அவர் [ஒருத்தி] 'ஒருத்தி' என்று அறியுமோ? என்னில், எய்தவன் கை உணராதோ? 'இன்னகாட்டிலே மானையெய்தேன் கிடந்து மாய்யா நின்றது' என்று சோலே வார்த்தையன்றோ எய்தவன் கை உணராதோ? 'நியன்றோ' எய்தாய்?

'மாவலி தான் மூவடிகொள்வன்' என்று இரந்த வஞ்சகர்க்கு, [illegible] "என்று ஈ [illegible] பித்தனாயில அவனை வாமனப்படை [illegible], [illegible] விரஹிணி மஹாபலியைய இத்யாதி பாஸ்யமானாம் பொருளோல் [illegible] தம் வசீகரிக்கையே பலமாகக்கொள்ளுமே அப்படி [illegible] என்ன, [illegible] இத்யாதி உலகம் இத்யாதி லோகத்தைத் தாவி கொண்ட [illegible] விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகிய வடிவையுடைய ஆச்சாயத்தையுடையவனிலே [illegible] அரிதாம்படி கொடிய என்னெஞ்சானது இவ்வேவ்பாவங்களை யுடையவனே தஞ்சமென்று [illegible] இத்யாதி 'அபஹரித்த அன்று ஒரு காலத்திலே பூமியை யளந்துகொண்ட உபகாரத்தினை உருகும்படு' என்றிலும் தருவார்த்தையை ஒருகாற்சொல்லாதே போகா நின்றார் ¶ முன்னங்குறள் இத்யாதி - முன்பு ஒருகாலத்தில் குட்டைவடிவையுடையனாய மூவடிமண்ணை யிரந்து, அவ்வடியைக் [illegible] லோகத்தை யளந்துகொண்ட ராஜாதிராஜனுடைய அவனுடைய செயலிலே வ்யாமுக்தையாய் [illegible] பொன்னாயினேன் என்ற அர்த்தம் இப்படி பேசுவதும் [illegible] அன்றோ' என்ன, [illegible] யாதி வல்வினையேயானது' என்று அந்வயித்தது, [illegible] அருகுதி - இவள் ஒருத்தி இத்யாதி இந்த அந்வயத்துக்கு வ்யாக்யானம் பேசும்படிக்கு அவதாரிகை அருளுகின்ற [illegible] என்ன, ஸம்ஸ்லேஷத்தி இத்யாதி 'மதியிலேன வல்வினையே மாளாதோ' என்கையாலே - மதியுடையான ஒருத்தி வல்வினையை மாளும்படி எல்லேச்சத்தியாய் - சாதுர்ய பர்யவஸாயியாய குருதர்மந்திலே - யாவாரும் ஆளுடைய நாசத்திலே முடிந்தாள் - பல்லுந் பாதிப்பகங்களும் பேரா பெருமையை பெற்றாளிறே என்றபடி. இதற்கு ப்ரமாணம் - தச்சிந்த இத்யாதி பஞ்சமோபமே தமிழேரதமோ, 'தச்சிந்த விபுலாஹ்லாதக்ஷீணபுண்யசயா ததா । ததப்ராப்தி மஹாதுக்க விலீநாசேஷபாதகா ॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" பக்திபாயத்திகொண்டும் அநுஷ்டியாயிருக்க முக்தி வந்தபடியென்னவே' என்ன, காமப வெய்யாய அநுபவித்தத திருவையாலே யென்கிறன ருக்ஷ் பாதிபாதக க்வருதந்தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவன்பக்கலிலே இத்யாதி நாமென் பேரய சொல்லும் வார்த்தையத்து' என்ன, ஒருத்தியென்று தொடங்கி மான்பேடை பெண்மான் [illegible] - அம்பேபட்ட [illegible] - [illegible]

* திருவாய்மொழி ஈ - அ - க. † திருவாய்மொழி ச - ௩ - ௪௦ ‡ ஷ்டி ௭ - ௧ ௫ § ஷ்டி ௬ - ௪ - க. ¶ பெரியதிருமொழி க - ௪ - உ

என்று சொல்லவேண்டாவிறே [ஒருத்தி] ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ளாள் இவளொருத்தியுமிறே ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர், நித்யஸூரிகளுக்கு விஶ்லேஷமில்லை, மறையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமா யிருப்பார்கள் [மதிநலங்கி] அறிவழிந்தா ளென்னுங்கோள் தன் அறிவழிந்தாளாகிலும் நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர், [மதியெல்லாங்கலங்கி] நாம்கொடுத்த அறிவுகொண்டு "தத்வஸ்யஸத்ருஶோ பவேத்" (தத்தஸ்யஸத்ருஶம் பவேத்) என்றிராளோ? என்றிருப்பர், அறிவுதந்தார் தாமன்றே! என்று அறியுங்கோள் நாம் மயர்வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநம் பரபக்தியெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள் மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றே, அப்படிக்கலங்குமோ? என்பர் [மதியெல்லா முள்கலங்கி] தாம் தந்த மயர்வறுமதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள் அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே! பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக்கொள்ளுகிறோமென்றிராமே [மயங்குமால்] "மயங்கினாள்" என்னில், 'இனிப்போனால் செய்வதென்?' என்றிருப்பர், முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள் [என்னீரே] உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள், அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவன்தனன்றே அவத்யம்? ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள் [என்னீரே] உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்குக் குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒருஉகதி (௩)

—⟶⟵—

நான்காம் பாட்டு.

என்னீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்னாத
என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனோ?
நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றொருவாய்ச்சொல்
நன்னீலமகன்றில்காள்! நல்குதிரோ? நல்கீரோ?

ஆறு—(என்னீர்மை) நான் தாமைப் பிரிவில் ஒருக்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவை யென்னுமிடத்தை அறிந்தானை நக்க என்பக்கலிலே பக்ஷபாதமுடையனை, 'இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கீடல்லள்' என்று பாராதவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது? என்று

விசேஷியாதே 'ஒருத்தி' என்றதுக்கு பாவம் ஸம்ஸாரவிபூதியில் இத்யாதி 'இவளொருத்தியும்' என்கிறதென்? அவனுடைய விஶ்லேஷத்தில் நோவுபடுவார் வேறொருவரில்லையோ? என்ன, ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இத்யாதி மதிகலங்கி, எல்லாங்கலங்கி, உள்கலங்கி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அறிவழிந்தாள் இத்யாதி 'தன்னறிவழிந்தாளாகிலும்' என்ற கீழ்வாக்யவிவரணம் - நாம்கொடுத்த இத்யாதி 'இராளோவென்றிருப்பர்' என்ற அனந்தரம், மதியெல்லாங்கலங்கி என்று பதோபாதானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அனந்தரம் 'அறிவுதந்தார் தாமன்றே' இத்யாத்யநுஸந்திப்பது அறிவுதந்நார் நாமன்றோ என்றது அறிவும் அகிஞ்சித்கரமாம்படி விலக்ஷணரான தாமன்றோ? என்னுதல், பக்ஷபாதமான அறிவன்றோ தந்தா ரென்னுதல் 'மதியெல்லாங்கலங்கி' என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் - நாம் மயர்வறுத்து இத்யாதி அடிமண்டி - அடிச்சேறு மேலுக்கு அவதாரிகை - அத்தனையோ இத்யாதி அத்தனையோ நாமிருந்தோம் என்றது - அறிவு போன அத்தனையன்றே, ஸத்தையுண்டே, நாமிருந்தோமே யென்றபடி. மயங்குமால் - மயங்காநிற்கும் 'மயங்கும்' என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்தம் - முடியும் தசை என்று விதிக்கு பாவம் - உங்கள் இத்யாதி பாவார்த்தம் - ஆர்த்தத்வநி இத்யாதி ஆர்த்தத்வநி ஞையாலே வரு மென்றபடி. 'உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உகதி' என்கிற வாக்யம் சில கோசங்களிலே இருந்ததாகில், அதுவும் பாவார்த்தமென்று கண்டுகொள்வது ஆல் - அசை காரோண அநவய: (௩)

எம்பெருமானைச் சொன்னாராய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, அவனுடைய நலமுயிரானது இனி அவன்பாசல் ஒரு கூழைமாராமும் தங்கள் பென்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும் மென்று சில அன்றிலச்சிலை நோக்கிச் சொல்லி, அவையும் போசாதிருக்க விடத்தில், இச்சுவைப்பு சொல்ல வல்லீரோ? மாட்டாதீரோ? என்கிறாள்.

ஒ —நாளாமாட்டில, என் பாரதத்தியை அறிகுணைக்க வியப்பிலே அவனுக்குச் சொல்லலாவதொன்றோ என்று பிறவாமையாய், மீர புரானையாலே சில மகன்றிலகளைக் குறித்து, என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்க வல்லீர்களோ? மாட்டீரோ? என்கிறாள்.

[என்னீலமுகிலவாணர்க்கு] கருணையுடைய வெளிக்காயாத்திக்கோல நாட்டு முகம், என்னை எடுபெத்தி அவனுக்கு நானிப்பினிச் சொல்லுமா ஏக்கம் தீர் [கணீசலமென்று சொல்லி] அனைடனச் சென்று வாம்பலேலேயிடத்தில அவன் இடையாமொன்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பிப்பீர்களோ [என்னீலமென்று சொல்லி] பிறம் அவனைப் போலே பிறக்கது, அவனைப் போலே அகிறிகளோ? என அறிவிக்கச் செய்கிறீர்களோ? என்று கருத்து.

ப —அதற்காக, சாளமேசதிப்பாயமாரான வழுவறைக்கடைய அவனுக்கு துரக்க விடுவதாக நிறக்குறையுடைய சில மகன்றில்களைப் பார்த்து சொல்லுகிறாள்.

(வம்பலேலை ஏனையிலே), என்னீரமை காணுடைய (வியப்பிலேதானும்)வைவாரவகளை, கண்டு (ஆலிங்கன வைகிலயாகிகளில் அங்கவிகாரத்தாலே) கண்டுவைத்து, இரங்கி (இவள் மருந்துபாசருதிய என்று) இரங்கி, இதுசகலெனக்கு இந்த வியப்பிலேயும் தகுதலேவேணும், என நீல முகிலவண்ணர்க்கு காளமேகம்போலே எனக்குக் காட்டி புடைத்தினர வடிவையுடையவருக்கு, என்சொல்லி என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, யான் நான், சொல்லுகேனோ வார்த்தை சொல்லுவது? (ஆனாலும்), நல (உமக்கு அதானியமாய்) நன்றான, நீரை (அவனுடைய) ஸ்வபாவம், இனி இனிமேல், அவர்கண் அவரிடத்து, தங்களென்று - நிறகமாட்டித்து, ஒருவாய்ச்சொல் ஒருவார்த்தைசொல்லுகைவ, நனனீலமகன்றில்காள் நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! நல்குதிரோ ("வாஷாயநேஷேவாராசஸி" என்று) உபகரிக்கிறீர்களோ? நல்கீரோ உபகரியீர்களோ? "அவர்" என்கிற பஹுமானோக்தி நாயகியான கௌரவத்தாலே அந்த அவனை வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாள் இதில் வேட்கருணைய வடிவலக்ஷணமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ —நாலாம்பாட்டில, என் பாரதத்தி அறிகுணைக்கு இப்பக்கத்தே போகட்டு போனவர்க்கு சொல்லலாவதுண்டோ? என்று வைராக்யத்தோடே சொல்லி, பின்னையும் சாபலதிசயத்தாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்கிறீர்களோ? அல்லீர்களோ? என்கிறாள். மகன்றிலச்சேவல் அன்றில்களிலே ஒருவகைப் பக்ஷம்.

[என்னீரமைகண்டிரங்கி] - என் பாரதந்த்ர்யத்தைக் கண்டிரங்குவோரே! என்று இது மிகவு தகாதென்னுதல் இவன் பாரதந்த்ர்யத்தைக் கண்டால் கிருபையோடுதான் இரங்கவேண்டுகாணும் இருப்பது ஆனால், இப்போது இவ்வளவிலை அவன் கண்டானோ? என்னில், கலக்கிறபோது அணைக்கைக்காகக் கை நெகிழ்க்கப்போவது அதுவும் பொருகாய் அறியுமிறே, "வருணாகேணி", "புலமிகவிடகேதண" [என்னீலமுகிலவண்ணர்க்கு] - அடியிலே வடிவைக் காட்டியாயிற்று அநியாமையாக்கிற்று இவ்வடிவிலுள்ளது அகவாயிலும் முண்டாகா. பெறாதிலோம் சிலபதார்த்தங்கள் உருவு அழகிதாய், அகவாய் கருத்தாய் இருக்குமாப்போலே காணும் [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லி விடுவது? என் தசையைக்கண்டு இரங்காதவர் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டோ இரங்கப்புகுகிறார்?

கண்டவர்க்குச் சொல்லிவிடுவது ஒரு பாசுரமுண்டோ? "ஸ்யமாகிஞ்சநாவஜ்ஞெவொர்வரா கிங்கரஜ்ஞா" என்று இராமர் அவர்கள் "கவ்யெவஸ்ரோதரம் ஜுஷ்டம் ஸக்ருதவ்யாமதஞ்சக்ஷ்" என்றாற்போலே பின்னையும் கண் ஆற்றாமையாலே "கலங்கிரோ கலங்கிரோ" என்கிறாள் [நன்னீர்மை] நற்சீவன் "ஜீவ நீரோம்யதாராணீ" [இனி] பாட்டறலாவிகெல்லாம் ஆற்றினாள், இனிச் சமாட்டாது [அவாசனங்காது] சேஷியான உடம்புடையப்பக்கலிலே சாங்கிலகுரும்ந்தனை [என்றொரு வாய்ச்சொல்] என்றொரு வார்த்தை சொல்லு [நன்னீலமகன்றில்காள்] நன்றான மேல்நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! உங்களுக்கு நிறம் அவனைப்போலே இராநின்றது, உள்ளாயுமவனைப்போலேயாய் அசாத்திக்கப் புகுகிறீர்களோ? அன்றிக்கே, இத்தசையிலே முகங்காட்டின உங்கள் ஸ்வாவத்தாலே கலங்குகிறீரோ? என்கிறாள்

ஈடு — நாலாம்பாட்டு அநுபவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ! என்று நினைந்து கீழ், இவர் அநுபவித்தாரோ பின்னை? யென்னில், அவன் அரைக்ஷணந் தாழ்ந்து முகம் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபவித்தாளிறே இவ்வளவிலே சிலமகன்றில்கள், 'நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்லவளவு' என்று, 'நாங்கள் இங்கு உனக்குச் செய்யவேணுவதென்?' என்று, வந்து முகங்காட்டிற்றினவாகக் கொண்டு, அவற்றைப்பாராதது, 'என்தசையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?' என்று நீராசையாய், பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் சொல்லுமதுக்தாகச் சொல்லுவாரைப்போலே, இத்தனையுஞ் சொல்லவல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்கிறாள்

[என்னீர்மை கண்டிரங்கி] என் நீர்மையுண்டு என் ஸ்வபாவம், என் மார்தவம் [கண்டிரங்கி யிதுதகாதென்னாத]- இத்தைக்கண்டு தயைபண்ணி 'நாம் பிரியுமது தகாது' என்னாதே போகட்டுப் போனவர்க்கு பட்டரை ஒரு தமிழன் 'கேட்டிரங்கி' என்னாதே 'கண்டிரங்கி' என்னப்பெறுமோ?' என்ன, 'அணைத்த கை நெகிழ்ந்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரியத்தகாதென்றிருக்க வேண்டாவோ? இப்படி கூடுமோ?' என்னில்,—"புல்லி" இத்யாதி,

நாலாம்பாட்டு - என்னீர்மை இத்யாதி தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் இவள் இத்யாதி அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்ந்து இத்யாதி வாக்யத்திலே "ஸ்யாஸஹமொரஷீஸ்ராரபியோஸாஸ்ருத்: | யதாஸ்கொப்ருக்ஷிதக்ஷணவெஸ்நவிநாலை கூ" என்றதைக் கண்டுகொள்வது தாழ்ந்து - விளம்பித்து மகன்றில் - அன்றிலிலே பேதம் நீலமகன்றில்காள் என்னாதே "நன்னீலமகன்றில்காள்" என்றதையும், "என்சொல்லியான் சொல்லுகேனோ" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவ்வளவிலே இத்யாதி அவைகள் இவளை உத்தேச்யமாக நினைத்திருக்கையாலே, 'நமக்குக்கிஞ்சித்கரிக்க' என்கிறார் நல்லவளவு நல்லஸமயம் "என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்று உத்தரமிருக்கையாலே 'நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்று வந்து முகங்காட்டிற்றின என்றது நிராசையானவள் மீளவும் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - பின்னையும் இத்யாதி சொல்லுமதுக்தார்க்கு - சொற்கேளாதவர்களுக்கு

நீர்மை - மார்தவம் இது - விஶ்லேஷமென்று பாதமிவாஹம் தலிநியமிவாஹேது, நீர்மை - துக்கானுபவத்தை, இதுவென்று அந்த தசையைச் சொல்லுகிறது கண்டிரங்கி ஸம்ஶ்லேஷ தசையிலே கண்டிரங்கி தகாதென்றும் - பிரிந்துபோனவென்று கூட்டுவது பாரஸ்வகிகமாக ஐதிஹ்யம் - பட்டரை இத்யாதி நாயகஸந்நிதியில் வைவர்ண்யம் கூடாமையாலே கேட்டிரங்கி யென்னவேண்டாவோ? என்றபடி என்னப்பெறுமோ என்றது - அதயுக்தமன்றோ? என்றபடி நாயக்ஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே "கண்டிரங்கி" என்னப் பெறுமென்று பரிஹரிக்கிறார் - அணைத்தகை இத்யாதி 'வேண்டாவோ' என்ற அநந்தரம் 'என்கிறாள்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார் காண் என்று மேலும் இப்படி கூடுமோ? என்னில் என்றது- இப்படி அதயுக்தமாய்ச் சொல்லலாமோ? என்றபடி, கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் - புல்லி இத்யாதி,

* 1—24

"காதலா தொலேழ்நீ" இத்யாதி, 'உனக்கு இத்தமிழ் போதாதோ?' என்றார் [என் நீலமுகில்வண்ணனுக்கு என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனே] இத்தனையிலும் 'என்னுடையவன்' என்னும்படிகாணும் முகங்கொடுத்தபடி, கலந்தபோது அவர்க்கு நான் சொல்லி விடுவது எத்தை யென்கிறாள் திருமுகம் மறைத்துப்போனவர்க்கு எத்தைச் சொல்லுவது? என்கிறாள்காணும் இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்,—கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப்படுகிறாரென்னுமத்தாலே கண்டாரோ பின்னை? என்னில், என்? கண்டிலரோ? கலக்கிற ஸமயத்தில் கைநெகிழ்ந்துவிட்டமை எல்லாம் வெளுக்கக் கண்டிருக்குமே அன்றிக்கே, இவ்வளவிலே ஸங்க்ஷிப்தனாய் என்கையைக் கண்டு இதுக்கு ஒரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாமே [என்னீர்மை] - அவரை அநுபவிக்கப்பெறுமதிலும் அவரைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தன்ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அமைந்திருக்கின்றது காணும் [கண்டு இரங்கி] "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்போருகைக்கென்றிருக்க வேண்டாவோ? [இது] - தன் தசை தானும் தனக்கும் பேசச்சுக்கு நிலமல்லகாணும் [என்நீலமுகில்வண்ணர்க்கு] அடியிலே வடிவைக் காட்டிக்காணும் அநர்த்தமாக்கிற்று, இவ்வடிவில் புகர் அக்காலத்திலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை இல்லையோ? என்னில், யாமுடையாயன் தன் மனம் கல்லிறே [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனே]

"புலம்பிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில், அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு" முன்பெற்ற ஞானத்தின் காதலைப் புலம்பிக்கிடந்தேன் புடை - அப்பால் பெயர்ந்தேன் - விச்லேஷித்தேன் அவ்வளவில் அப்புடை பெயர்ந்தவளவிலே பசப்பு வைவர்ண்யம் அள்ளிக்கொள்வற்று - கப்பிக்கொண்டது இது வள்ளுவன் குறள் "காதலர் தொலேழ்நீ தொடுவுழித் தொடுவுழிநீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பயத்தலானே" என்று *சங்கத்தார் செய்யுள் காதலா - நாயகன் தொலேழ்நீத் தொலேழ்நீ தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் நீங்கி - பயத்தல் நீங்கி விடுவுழிவிடுவுழி - விட்ட விட்ட விடமெல்லாம் பயத்தலானே - வைவர்ண்யத்தையுடையளானேனென்றபடி இவ்விரண்டையும் எடுத்து 'உனக்கு இத்தமிழ் போதாதோ?' என்றாரென்றபடி இரங்காதே அகன்றவரை "என்" என்பானென்? என்ன, இத்தனையிலும் இத்யாதி ச்லோகத்தில் - திருமுகம் இத்யாதி திருமுகம் - ப்ராஸாதம், ஸ்வபாவார்த்தம் பிராட்டியான தன்னுடைய முகம் திருமுகம் - ஸ்ரீமுகம் திருமுகம் மறைத்துப்போகையாவது தன் தசையைக் கண்டு அநாதரித்துப் போகை யென்றபடி ச்லோகத்தில் காபிதான ஞானத்தை மங்களாபூர்வகமாக ஸங்க்ஷேபமாகச் சொல்லு - இங்ஙன் இத்யாதி என் கண்டிலரோ' என்றது, பட்டர் நிர்வாஹமல்லாமை அன்றிக்கே இத்யாதி - தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்குத் தெரியுமானையாலே, 'இவ்வடிவைப் பிரிந்தவன் தரிக்கப்பட்டான்' என்று இவ்வளவிலே ஸங்க்ஷிப்தனு யென்றபடி இதைப்பக்ஷத்திலே, 'என்னீர்மை' இத்யாதிக்கு - என்னுடைய விச்லேஷவ்யஸனத்தை ஓடிவந்து கண்டிரங்கி, இந்தவிச்லேஷவ்யஸனம் தானென்றே யிருக்கிற என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு இதி சப்தார்த்தம் "என்னீர்மை" என்று - மமகாரம் பண்ணலாமோ? என்ன, அவரையநுபவிக்கும் இத்யாதி தத்தநுபவாபேக்ஷயா விச்லேஷத்தில் ஏற்றம் தோன்றியிருக்கிறபடி தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கை - தன்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை முதலின் ஆரம்பத்திலே ஸ்வாபதேசம் - கண்டிரங்கி எத்திறம் இத்யாதி கிடக்கும்படி கண்டால் என்றது - விச்லேஷத்தையிலே "எத்திறம்" என்று கொண்டே மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால் விச்லேஷத்தையில் போகலாமோ? என்றபடி. விரஹவ்யஸனமென்றே, 'இது' என்கிறதென்? என்ன, தன் தசை இத்யாதி ஆக, "நீர்மை" என்று - விச்லேஷாஸஹமானமையால், விரஹவ்யஸனமாத்ரம் 'இது' என்று பிரியுமதென்றுதல் - இதை வ்யஸனமென்று பேசச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே "இது" என்று ஸாமாந்ய நிர்த்தேசமென்று தாத்பர்யம் கீழே "இத்தனையிலும்" இத்யாதியாலே, 'என்' என்றதை முகில்வண்ணர்க்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்து, வண்ணத்துக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் அடியிலே இத்யாதி இதனால் குணத்தை விட்டு வடிவைச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது வெறுப்பாய் முன்னுருமல்லாவம - இவ்வடிவில் இத்யாதி புகர் - குளிர்த்தி வண்ணம் நீலமுகில் போன்றது, உள்ளு அங்ஙனல்லவென்றபடி. இல்லை யோவென்னில் இல்லையென்றே இவளுக்கு விப்ரயோ? என்னில் யாமுடை இத்யாதி - நமக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய மருதல்வபாவமான நெஞ்சு கல்லாயிட்டதாகவேணும் கல்லிறே கலவென்றுமிறே யென்றபடி. அர்த்தம் - ஏன்ன

* "பசலை காதலா, தொடுவுழித்தொடுவுழிநீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பாத்தலானே" என்று குறுந்தொகையிற் காணப்படுகின்றது

என்ன பாசுரத்தையிட்டு எதனை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது? கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எதனைச் சொல்லுவது? என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். திருமுகம் மறுத்தவன் கடையீட்டுக் கேட்கப் புகுகிறானோ? ஸ்ரீ கோபிமார் "[illegible]" (அதவாகிந்நதாலாபை:) என்று அநந்தரத்திலே "[illegible]" (அபயட்ஸளமாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யாக மிஷ்யதி) என்னுமாபோலே இக்கிருஷ்ணன் பிறந்தொழிய வேறொன்றில்லையோ? என்று, கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது? பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் போதாரோ? என்பார்களிறே! [நன்னீர்மை] - நல்லுயிர் [இனி] - ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்தார் போலே காணும் [அவர்கண் தங்காது] சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை "[illegible]" (நசாஸ்யமாதா) பெருமாள்பக்கல் குறையேயாய், தன்பக்கல் குறை தோற்றாதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, 'நாமோதான் இங்கு நன்றாகச்செய்தோம்? பெருமானைப் பிரிந்த அநந்தரம் முடிந்திட்டதனனும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே' என்ன, 'மாதா' என்றும் 'பிதா' என்றும் பலர்பக்கலிலே பாலிபாய்க்கிடப்பதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என்னொருத்திபக்கலிலும் ஒருமடைசெய்து போந்தார், அவர் இவ்வாறொருமையாலே உணர்ந்து

பாசுரத்தை இத்யாதி, எந்த அர்த்தத்தை இத்யத்யாஹாரம் எந்தப் பாசுரத்தைச் சொல்லி, நான் எந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிடுவதென்றபடி. எதனை - எந்த அர்த்தத்தை "என் சொல்லி யான்சொல்லுகேனோ" என்றதுக்கு, "நன்னீர்மை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவார்த்தம் - நான் சொல்லிவிட இத்யாதி இவ் வாக்யார்த்தம், "திருமுகம் மறுத்தவன்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "[illegible]" என்னும் நிலைகுலைந்து தாதவிமேபடியான அவஸ்தையை வருமளவும் தாழ்த்தவர் உங்கள் சொல்லுக்கு வரப்புகாநின்றாரோ? என்றபடி. ஆனாலும், நாங்கள் சொன்னது கேட்டு வாராதிருக்குமோ? என்ன, திருமுகம் இத்யாதி அதாவது - பரதாழ்வான் ராஜாவின் நிலை மறுத்தவன், அபராதங்களைக் கணக்கிட்டிலே கேட்கப்புகுகின்றானோ? என்றபடி. அப்படியே நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் உங்கள்வார்த்தைகேட்டு வரப்புகுவாரோ! என்றபடி. கடையீடு - [illegible]

நாவ: மேலுகவு அவதாரிகை கண்டிரங்காதவர்க்கு இத்யாதி இப்படி அலாபத்தாலே வெறுத்து நிராசை களாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகோபிமார் '[illegible]' என்று தொடங்கி ஆருபலாகத்தை பரோபலாக ஸமாநார்த்தமாக வ்யாக்யானம்பண்ணுகிறார் பிறந் தொழிய என்று பிறந்து - பாலபம "[illegible]" என்று - என்று சொல்லாநிற்கச் செய்தே யென்றபடி. போதாரோ - வாராரோ கால்கட்டுகை - போகிறவனைத் தகைகை அப்படியே வருந்தித் தரித்திருந்தா ரென்றபடி. கால்கட்டி இதி சாஸ்: காலிதி [illegible] அவர்கண் தங்காது என்றது - அவர்களுக்காகத் தகாதென்றபடி. ஸவர ஸம்ஜிதார்த்தமாறு - சேஷியான இத்யாதி உம்முடைய பக்கலிலே - உமக்காக வென்றபடி. அப்படியே நாயகவிஸலேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் நசாஸ்யமாதா என்று தொடங்கி இஸம்ஸ்லோகம் எவ்விடத்திலே ' இத்தகைத்த தாதபாய மோதர் ' என்ன, பெருமாள்பக்கல் இத்யாதி முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே என்னா என்றது - "தாதஜ்ஜீவிதேஷயம்" என்ற உத்தரத்துக்கு அநு குணமாக பாலிபாய்கை - பிரிந்துபோகை ஒருமடைசெய்கை ஏகமுகமாக்குகை உணர்ந்து இத்யாதி - "[illegible]" என்கிறபடியே ஊணும் உறக்கமும் அற்று துடிப்போடேகிடந்து அடைந்து உணர்ந்து இத்யாதி தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல்

உறங்காது ஒலிகட்லை யூடறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன் தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக் கொள்ளச் சால உருண்டு கிடந்தாற்போலேயாகப் பெற்றதென்று நோக்கியிட்டு வைத்தே னத்தனை, அவரைக்கண்ட பிறைநாள் இருந்தேனுக்கு காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவ தென் ருளிறே [ஒரு வாய்ச்சொல்] ஒரு உக்தி நேர் அத்தைப்பும் "வாசா [illegible]"(வாசா தாமமவாப்நுஹி)[நன்னீலமஇத்யாதி] அவர் நலமுகில்வண்ணராயிருந்தார், நீங்களும் நீலமுகன் நிலகளாயிருந்திகோள் செய்யும் அவரைப்போலே யாகிறதோ? இத்தனையும் செய்கிறிகோ? முதல வார்த்தையிலே பதினகால சொல்லமறந்தாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே ஆற்றாமையின் கனத்தாலே (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நலகித்தானகாத்தளிந்தம பொழிலேழுமவியேறே
நலகத்தானகாதோ? நாரணனைக்கண்டக்கால்
மலகுநீடபுனலப் படபை இறைதோணிபுநதகே!
மலகுநீர்க்கணணேற நதுணாசகங்கொணடருளாயே

ஆ—(நலகி) [illegible] அவர் களுடைய அதிஷ்டானங்களையெல்லாம் [illegible], ஸம்ஸாரிகள் [illegible] பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்கு, நான் செய்த [illegible] பொறுத்து [illegible] பரிமாறலே [illegible] ஆகாதோ என்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வார்த்தைகளைக் கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை இரக்கிறாள்

ஈ—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை இப்படி உபேக்ஷிக்கால் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கை யாலே பரிபூர்ணமான தனனுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ? என்று அவனுக்கு அறிவிக்க

அவனுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யார் தன் [illegible] கொள்ள [illegible] அதா, "ப்ரவாஸிவவிவாஸித" இதி ஹந்[illegible] சாப்பாந்தி [illegible] கழிந்து அவனைக்கண்ட பிறைநாள் என்றது - அவனை [illegible]கண்ட பிறைநாளென்றபடி. "[illegible]" என்கையாலும், அதைக்கண்ட பிறைநாள் என்னுமல், 'அவனைக்கண்டபிறை நாள்' என்கையாலும் இதுவே பொருள் [illegible] அப்படியே இருக்கும், [illegible] என்றபடி. [illegible] - இத்தனை [illegible] [illegible] [illegible] ஒருவாய்ச்சொல் - ஒருவார்த்தைசொல்லுகை ஒருவாய்ச்சொல் சுருக்கியோ [illegible] - [illegible] [illegible] நேர் சொல்ல அதாவது, [illegible] - [illegible] என்றபடி. "நீலம்" இதி விசேஷணம் [illegible] அவர் நீலமுகில்வண்ணராய் இதி [illegible] - [illegible] என்னவுமாம் [illegible] [illegible] முதல் வார்த்தையிலே இதி [illegible] அதிசய [illegible] என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை [illegible]

கால், அவன் அருளிச் செய்த பரிவசங்களை எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[பொழில்] பூமி, எல்லாலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ] பாபபராய் ஹேதுவான எனக்கேயோ இரங்கலாகாது? [மலர்ந்தெழுந்து கொட்டாய்] பெருகாநின்ற சீரையுடைய தீர்த்தங்களிலே இரையைத் தேடி உன் ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமாய், நினைக்க இடத்திலே போகலாம்படி நேர்யதான சரீரத்தையுடைய குருகே! [மலர்ந்தோர்ச்சனோனறுக்கு இதயாதி] அர்த்தாக்கு ஐயோபிரகமும்படி தன் கதையைச் சொல்லுகிறாள்

ப — அனந்தரம், ஸர்வரக்ஷகனானவன் பக்கலிலே போய் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று வடிவின் சிறுமையாலே ஸமர்த்தாய் நினைத்து ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்

பொழிலேழும் லோகங்களையும், நல்கி (அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருந்தே தானே) நல்கி, தான் அவர்களபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் அத்தேசத்தைத் தெரியப்பித்து, அளிக்கும் அபிமதங்களைக் கொடுக்கும், வினையேற்கே பாவி-வினையேனான எனக்கேயோ, தானல்கலாகாது தான் நல்கலாகாதென்று சொல்லி, நாரணனை (ஸர்வாத்மக ஏகாந்தமான ஸம்பந்தத்தையுடைய) நாராயணனை, கண்டக்கால் கண்டவாற்றிலே, மலரும் மிகுமருளும், சீர் ஸ்வபாவத்தையுடைய, புனல் - புனலையுடைத்தாய், பட்டமை கொடி தேடாட்டங்களிலே, இரை தேர் இரையை ஆராய்கிற, வளைசிறுகுருகே கண்ணுக்கினிய சிறுகுருகே! மலரும் சீர் கண்ணோறுக்கு மிக்க சீரையுடைத்தான சனகனையுடைய எனக்கு, ஓர் வாசகம் ஒரு வாசகம், கொண்டு (என் பக்கலிலே) கைக்கொண்டு, அருளாய் (அவனுக்குச் சொல்லுகையாகிற) உபகாரத்தைப் பண்ண வேணும் பொழில் - லோகம் ஈராயிரத்தைந்து அந்தாக்கமத்த ஸமுத்ராபாயித்தவர்களாகவுமாம் இத்தால், "சிறுமாமனிசர்" என்கிறபடியே வடகலைகாரரும் ஸௌகாரமுமென்று தோற்றுகிறது

இ — அனந்தரம் 'என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வரக்ஷகத்வகாலே பூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ? என்று அறிவி' என்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[நல்கி] விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்போது காக்கவும் புகுகிறாலன்றிக்கே, பேறு தன்னதாகத் தானே ரக்ஷிப்பது என்கைக்கு ஆபத்துக்களுடைய வியாமோஹம் காக்கும் தன்விபூதியிலே உண்டாயிருப்பது ரக்ஷிப்பது [நல்கி] ஸல நீர்த்தகமாக [தான்] அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன் [ராதகளிக்கும்] - காப்பாற்றும்செய்து கருணைபண்ணுவதும் செய்யும் பொழிலேழென்று பூமியாய், நிகமவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நல்கத் தானாகாதோ] ரக்ஷகன் அநாதிகாலம் விடமாட்டாதாய்யான பாபத்தைப் பண்ணின எனக்கேயோ நல்கலாகாதது? நாட்டுச் சிட்டனையும் அரக்கப்ர த்ருக்கு அரிதாக வேணுமோ? [நாரணனைக் கண்டக்கால்] குணங்களில் ஜ்ஞானாக்காமலத்வங்கள் நிருபசமானது போலேயன்றோ பப்பத்வங்களில் இத்திருநாமமும் இத்தாலே நிருபிகமான வஸ்துவுக்குச் சில விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது அக்கீனயன்றோ மற்றைத் திருநாமங்கள் நாமங்களிலே ஒன்று குறைந்தாலும் நாராயணத்வமன்றோ? என் ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையாகிலும் அவன் ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையோ? என்று சொன்னேனென்று சொல்லுங்கோள் [மலரும் புனல்பட்டணம்] - மிக்க சீரையுடைத்தான தீர்த்தங்களில் கொடிக்கோட்டங்களிலே திருவடியையிட்டிருக்கையாலே தேடிக்கொண்டிருக்கிற உனக்கு [இரைதேர்வளைசிறுகுருகே] உன்னுடைய ஸஹசரத்துக்கு 'நொடிகரைகார இரை'ப்படி ஸ்வபாவமிக்க உன்னது உபகாரஸ்க்கு

மையாயிருக்க நினையாதேயிருக்கு மவனைப்போலன்றிறே [illegible] உனக்கு [மலக்குநீசங்கனேனாகு] [illegible] நிருபகம் அதுபோலே [illegible] [பாவாசாமலோ நடருளாயே] - [illegible] சொல்லவேணும் [பாவாசகம்] அவர் "கேவலா" [illegible] [அருளாயே] சொல்லே [illegible] [illegible] இவ்விஷயத்தில் [illegible] இப்படி லது சொல்ல வீரகிலலே

ஈடு — அஞ்சாமபாட்டு நலகித்தான இதயாதி [illegible] முடிவார்க்கு [illegible] விறே, ஜீவிக்க நினைத்திருக்கில் தமக்குத்தாம் வேண்டாவோ? என்கிறார் தம்முடைய நாரா யணத்வம் ஒழிவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லு மென்கிறார்

[நலகி] [illegible] பண்ணும்போது, காத்தவய பூதயாமா [illegible] பேறு [illegible] தாக்கிடா ரக்ஷிப்பது [illegible] [illegible] ரக்ஷிப்பது [தானே] அபேக்ஷியாமலிருக்கேயிருக்கக் தானே ரக்ஷிக்குமவன் [பொழி லேழும்] கீழ்மேலுமொன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை

அஞ்சாமபாட்டு நலக்தான் இத்யாதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நாராயணத்வம் இத்யாதி [illegible] [illegible] ஒழிவாய்ப்போகாமே - [illegible] போகாமே யென்றபடி

"நலகித்தான காத்தளிக்கும்" இத்யாதி [illegible] பொழிலேழும் தான [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நாராயணத்வம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என்கிறார் தான மலக்குநீக்கண்ணனாயிருக்க, தான பொழிலேழும் [illegible] [illegible] "தான" இதி [illegible] - என்கிறது [illegible] பொழிலெனறு லோகங்களைச் சொல்லுகிறது "பொழிலே சேரேழு முலகும் புகழவா" [illegible] புகழவா சொல்லுவா கீழ்மேலு மொன்றாக நினைத்து என்றது பூமிக்கும் [illegible] போல ஆறாக [illegible] ஸப்தத்வீபவதியான "[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] யதவா, கீழ்ப் பேறு [illegible] லோகங்களையும் [illegible] அத்தையிரண்டையும் [illegible] [illegible] [illegible] இப்படியே [illegible] யத்வா, [illegible] ஸப்தபாதாளங்கள் [illegible] - பூமி கீழும் மேலு மொன்றாகக்கையாவது - பூவிவரங்களானையாலே பாதாளங்களை, அவற்றையும் பூமியிலே அந்தர்ப்பவிப

சொல்லுகிறதால் ஸர்வசரீரரக்ஷணம் பண்ணுவது ஸ்நேஹபுரஸ்ஸரமாகவிறே. [நாகத்தணை இத்யாதி] நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய்க் கிடந்தவன்று, ஆர் இருந்து அபேக்ஷிக்க இத்தை உண்டாக்கிறது? ஸத்யவஸ்தையைப்போலே தான் என்கிற சொல்லுக்குரியனாய், தன்னையிட்டு வ்யவஹரிக்க வேண்டினவன்று தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கினுனிறே. [காத்தளிக்கும்] - காத்துக்கொடுக்கு மென்னுதல், நோக்கி ரக்ஷிக்கு மென்னுதல். [வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ] இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய், உண்டாக்கினதுக்கு பலம் காண்கைக்கு யேறிட்டுக் கைவிடுகையோ? ஸர்வஜ்ஞரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? [வினையேற்கே] கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாமபடியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனோ? [நாரணனைக் கண்டக்கால்] ஜீவஸமூஹத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸத்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாய், இவை ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தம இழவாம்படி யிருக்கையாலே நாராயணனென்று விருதூதித் திரிகிறவனைக் கண்டக்கால் 'இப்போ யோகரூடியோ? என்றிருந்தோம், மஹாவருஷ்டத்தோபாதியோ?' என்று கேளுங்கோள். [மால்கு நீர் இத்யாதி] உன்செயல் பாராத்தமா யிருந்ததீ! பெருகாநின்றுள்ள நீரை யுடைத்தான நீரில

பித்து கண்டபண்ணுகை இது பாதயோஜனா விவரணம். இரண்டாம் ஆர்த்தத்தில், "அவனிபொழில் பாரகலிடம் வையம் புவனி புவி பதவி பூமி குவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி காசினி படி தாலம் தாணி தலம்" என்று நிகண்டு. 'நாரணனை' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸ்வாம - ஸர்வ[illegible] இத்யாதி, ரக்ஷகத்வ நல்குதல் - கொடுத்தலாய், அதாவது - காணக்கொடுப்பதாக என்றபடியாய், அத்தால் ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறதென்று ஆர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாய் இத்யாதி. இத்யோஜனைக்கு, 'தான்' என்கிற பதத்துக்கு ஆர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் [illegible] என்று 'காத்து' என்கிற பதம் - ஸம்ஹார வாசகமென்று விவக்ஷித்து, ஸம்ஹாரம் ரக்ஷணமாமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் ஸத்யவஸ்[illegible] இத்யாதி ஸத்யவஸ்த[illegible] - பொடிமூடுதணல் 'தான்' என்றதுக்கு - ஸம்ஹாரம், ஸ்ருஷ்டி யென்று சொன்ன யோஜநாத்வயாநுகுணமாக 'காத்தளிக்கும்' என்கிற பதத்துக்கு இரண்டர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - காத்துக் கொடுக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே ஸ்நேஹபக்ஷத்தில், அநிஷ்டங்களை வாராமல் காத்து, இஷ்டங்களைக் கொடுக்குமென்கிறது ஸ்ருஷ்டிபக்ஷத்தில் ஸம்ஹாரதிசையிலே தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ரக்ஷிக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டங்களைக் கொடுக்குமென்றபடி. த்விதீய நிர்வாஹத்துக்கு ஸ்வாம - இல்லாதவன்று இத்யாதி. பாதநிர்வாஹத்துக்கு 'பொழிலெழு மளிக்கும்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸ்வாம - [illegible] இத்யாதி. 'வினையேற்கே' என்கிற அவதாரணார்த்தம் இது [illegible] நாட்டுக்கிட்ட இத்யாதி [illegible] ஸர்வலோகம் காத்தளிக்கும் நாரணனை உத்தேஸ்யம் 'பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனை' என்ற அநந்தரம், 'வினையேற்கே' என்கையாலே [illegible] வைக்கும் என அரிதாய் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றும் அர்த்தம் தோற்றுகிற தென்பதைத் ஸ்திரமாக அருளிச்செய்கிறார் - கடலிலே இத்யாதி தார்ஷ்டாந்திகே தண்ணீர் ஸ்தாநீயம் - ஜீவாத்ம ஸ்வாஸ்த்யார்த்தத்தையும் தந்தேனே அருளிச்செய்கிறார் ஜீவஸமூஹ இத்யாதி இவ்விடத்திலே ப்ரகாராநுகுணமாக, ஸ்ருஷ்டிஸத்திஸம்ஹாரங்களையும் சொல்லுகிறது 'நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி' என்றதைப்பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீநமென்கிறது, பஹுவ்ரீஹியாலே ஸத்தி அவனதீநமென்கிறது 'நராஜ்ஜாதாநி' என்று காரணத்வம்சொன்னபோதே வ்யஸ்தாநமே உபாதாநகாரணமாகையாலே ஸம்ஹாரம் அவனதீநமென்கிறது ஸத்த்யாதீத் - ஆதிபதத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது ப்ரகாரப்ரகாரிபாவகதநத்தால் பலிதம் - இவற்றிலே இத்யாதி நாரணனைக்கண்டக்கால 'வினையேற்கு நல்கலாகாதோ'' என்று கேளுங்கோ ளென்று சொல்லுகிறதுக்கு ஸ்வாம - இப்போ இத்யாதி யோகரூடியாவது - அவயவார்த்தம் புஷ்கலமாய், அந்தப்பதந்தானே அவனுக்கு அஸாதாரணமான பேரா யிருக்கை மஹாவருஷ்த்தோபாதியோவென்று கேளுங்கோள் மஹாவருஷ்த்தோபாதி கேவலரூடியே யாம் போ மாத்ரமோ உள்ளதென்று கேளுங்கோ ளென்றபடி. மஹாவருக்ஷம் - கள்ளி 'இலாதோ'' என்கிற இலே போக்காக ஸ்வாம - உன் செயல் இத்யாதி [illegible] - நீர் நிலம் அதாவது - கோடித்தோட்டம்

முண்டு பொகடித்தோட்டம், அதிலே [இரைதேர்] பேடையினவாய்க்கு அடங்குவது தேடாநின்றது *"புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடும்" என்னக்கடவதிறே கயலுண்டாக்கிறச்செய்தேயிறே பிள்ளைவாய்க்கு அடங்குவது தேடுகிறது [வண்சிறுகுருகே] குருகு வண்டானம், (காயடிநாரை வண்மை அழகும், ஔதார்யமும் கைப்பட்ட இரை தன்னிட்டுறக்குக்கித்த இத்தாதாயிற்று நான் உபவாஸகருசையா யிருக்க நினையாதிருக்குமவனைப்போலன்றே உன் ஔதார்யம் [சிறுகுருகே] காயராலத்தில் புருஷகாரமாக மாகாமாகவேண்டா தூதுபோகைக்குச் சிறகுசெய் திருப்பாரைப்போலே யிருந்தது உன் வடிவிப்பலாரவம் [மலர்நீர்க் கண்ணேறக்] இதுவும் ஒரு நீரில மிருக்கிறபடி. பாராய் இரைதேடுகிற இதனை விட்டு இக்குறைப்பார்க்குமோ? என்னில், பார்க்குமிறே, இங்கேயும் சேலுங் கயலு முண்டாகையாலே [மலர்நீர்க் கண்ணேறக்] - தனக்கு நிரூபகம் கண்ணநீரபோலேகாணும் அதாவது நலவியில ஆனந்தாமரு, பிரிவில சோகாமரு [ஓர்வாசகங்கொண்டு] நேரே உடம்பைத் தரவேணுமென்று சொல்லமாட்டாளோ! 'மறப்பரோ' என்னும் பயத்தாலே மறக்கும் வார்த்தையும் அன்மையும் இத்தலைக்கு, அவர்பக்கலுள்ள தொன்றுமத்தனையே வேண்டுவது, † "தாரான் தருமென்றிரண்டத்திலொன்றதனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாசுரம் ‡"மெய்ம்மையே சொல்லி முகம்நோக்கி விட்டான்கருமேல் மிகுனன்று" என்றும், ¶ "பாவிநீயென்றொன்று சொல்லாய்" என்றுமிறே இருப்பது [அருளாயே] அவை நியக்குக்காகவுமாம், தான ஜநகதுல ஸுந்தரியாகவுமாம் உபகரிக்கிறது பரவாசுலிஷயமாகுள் இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது 'நம்பியேறுதிருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்று பட

ஜ்வலாருதயாலே மத்ஸ்யஸாருத்யம் விதர்க்கயிருக்க, தேடுகிறதென்? என்ன, பேடையின் இத்யாதி மதலைக்கு உண்டாயிருக்கச்செய்தே ப்ராதாந்யேந இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் புள் இத்யாதி "பனைச்செறுவிறகயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்" என்ற முதலின பாதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு விடுக்க பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - "புள் இத்யாதி 'பனைச்செறுவில" இத்யாதி - தாழ்ந்தசெய்களிலே கயல்களானவை துள்ளாநிற்கச்செய்தே, நீர்நிலையுடைய கழனிகளிலுள்ளிட்டுப் போய், புள்ளானது பிள்ளைக்கு இரை தேடாநிற்கும்" இதி சப்தார்த்தம் புள்ளு - கொக்கு முதலான பக்ஷி இதுக்கு ஔதார்யமேது? என்ன, வாசுபாட்டு இத்யாதி இதினுடைய ஔதார்யத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தமாவது - நான் உபவாஸ இத்யாதி "உபவாஸகருசாம் நாம்" என்னக்கடவதிறே, அவ்வப்பாலன்று அவனைப்போலிருக்கும்படியன்றே சிறுமைக்கு ஹேது - காரியகாலத்தில் இத்யாதி ஸ்தநகாணடேத்திலேயே "ஸர்வதுவாஸம் மகரமக்ருத்து டிமம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப்ரம்ஸிதா:। ஸ்ப்ருஷ்டோபகாரா குணா ஸர்வதுவாரா ஸம்ஹ்ருதா:" பாரங்குஸகம் பூவீ சிறகுசெய்து - ஸ்வயம்பண்ணி, அப்பாலைப்பண்ணி சேலுங் கயலுமென்றது சாடு 'சேலேய்கண்ணியரும்' 'கயலோடுமகண்கள்' என்று சொல்லுகிறதிறே (கல் மத்ஸ்யம் கயல் - அதில அவாந்தரபேதம் தனக்கு இத்யாதி - தனக்கு அஸ்ருவே நிரூபகமென்கிறதென் என்னபடி விவரணம் அதாவது இத்யாதி ஓர்வாசகங்கொண்டருளாயே - அத்தலையிலதாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி வந்தருளவேணும் ஓர்வாசகம் - அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல் 'ஓர்வாசகம்' என்றதுக்கு ஸாவதயம் - நேரே உடம்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே முதலின பாவத்துக்கு 'வாசகம்' என்றதிலே நோக்கு, இரண்டாவதுக்கு 'ஓர்' என்றதிலே நோக்கு நேரே - ஸாக்ஷாத் மறுக்கும் - நிஷேதிக்கும் மறுக்கும் வார்த்தை உபதேஸமென்றதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - தாரான் இத்யாதி தரினுமாம், தாராதொழியினுமாம், இரண்டிலொன்று அவையும் நமக்கு அதாவது - தந்தானாகில் அதனாலே தரிக்கிறோம், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம் என்றபடி. மெய்ம்மை இத்யாதி ஒருகால் மெய்சொல்லி என்முகம்பார்த்து 'எனக்கு நீவேண்டா, போ' என்று நம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமாகில் மிகவும் நல்லது பாவிநீ இத்யாதி - காணகாணும்படி முன்னே வந்து 'பாவிகாண்' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை நியக்கை 'அருளாய்' என்கிறதென்? என்ன, அவை இத்யாதி இதுக்கு ஸமாதாநமாக ஓர ஐதிஹ்யம் - நம்பி இத்யாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறுமபடிக்கு - ஸ்ரீவைஷ்

* பெரிய திருமொழி - ஒ - ௪ - உ † சிறிய திருமடல் ‡ நாய்ச்சியார் திருமொழி - ௪௩ - ௩
¶ திருவாய்மொழி - ௪ - ௭ - ௩.

டாகத் திண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து, அவர் பரமவைஷ்ணவர்களுடன் பரி மாறும்படிக்கு, 'திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினுரென்னவேணுங்காண' என்று அருளிச்செய்தார் (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அருளாதநீரருளி அவராவிதுவராமுன
அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளென்று
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
யருளாழிவரிவண்டே யாமுமென்பிழைத்தோமே

ஆ — (அருளாதநீரருளி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவீரான நீரும் அதையும் விஸ்ம்ருதிபண்ணி அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாற்றத்தாலே வரும் காருண்யாதிகுணங்களும் வேண்டா வென்றிருந்தாகில் அவர் ஆர் சொல்லுவாரென்? என்னில்,—அவளோடு கலந்து பரிமாறுகை திருவுள்ளமானாகிலும், உம்முடைய குணங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கும் தாழ்வு வாராமே அவளும் ஜீவிக்கலாம்படி அவர்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு முன்னே பரமாநுக்ரஹமான பெரியதிருவடிமேலே யேறியருளி ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது, பெரியதிருவடியை ஒருநாள் அத்தத் தெருவே கடாவியருளீரென்று சொல்லுவது; அதுவும் நடவாது என்னில், இப்பாசுரத்தையும் சொல்லுகைக்கு நாங்கள் என்ன பிழைசெய்தோமென்று இதைப் பரமதயாளுவான திருவாழியை ஸந்நிதமாகவும் ரக்ஷிக்கக்கடவதான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் சொல்லவேணுமென்று வண்டுகளைக் கொண்டாடி இரக்கிறாள்

ஒ — அருளாதநீரருளி, 'இக்கலை ஸாபராதரோடே ஸம்பந்திக்கத்' என்று வரும் அபிராதியிராட்டுவ காரியங்களையும் விகலமாயிருக்கிலும் ஆக அமையுமென்னில், அதுவும் விகலமாகாதே, நாங்கள் பிழைப்பதொரு விரகு சொல்லுகிறேன், அப்படி செய்யச்சொல்லென்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீரருளி யென்று தொடங்கி] ஸம்பந்திக்கச் சீலியாத நீர் தயநீய தசையையுடையளான இவள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி அவளுயிர் முடிவதற்கு முன்னே, ஆச்ரிதபக்ஷபாதியான திருவடியை நடத்தீர் [அருளாத நீர்] - பண்டு இப்படி ரோகப்பட்டவாறில்லாமையாலே க்ருபைபண்ணாதிருக்கிற நீரென்றுமாம் [அவர் வீதியொருநாள்] - அவர் வீதியிலே ஒருநாள் போனதுசாக அவதயமாயப் பிறவாதென்று கருத்து [அருளாழியம்மானை] அருட்கடலான ஸர்வேச்வரனை, தயாசீலமான திருவாழியை உடையவனென்றுமாம் [கண்டக் காலென்று தொடங்கி] அவர்வீதி ஒருநாள் எழுந்தருளவேணுமென்று சொன்னவார்த்தையைச்

சொன்னவிடத்திலே உத்தேச்யதா பாதிப்பதிபண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்ற இருந்தபடிக்கு "மல்குநீர்ப் புனல் படப்பை இரைதேர் வண்சிறுகுருகே, பொழிலேழும் தான் மலிக்காத்தளிக்கும் பாரணனைக் கண்டக்கால் வினையேற்கே நலத்தாளுகாதோ" என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவன்தாக மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வாசகம் கொண்டருளாய்" இத்யாதி; வினையேற்கே நலத்தாளுகாதோ வினையேனென எனக்கேபோ ஸரோ ஷித்து ரக்ஷிக்கத்தானுகாதென்றபடி நலக்கத்தாரென்று - முழுச்சொல்லு, யதவா, வினையேனென எனக்கேயோ தான் நலகலாகா தென்னுதல் நேர்கை - நேநேக (சு)

சொல்லி யருளவேணும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கைக்கீடான அழகையும் பரமபதத்தை நிர்வஹிக்கைக்கீடான வடிவையுமுடைய வண்டே! [யாமுமிவனைப்பெறுமோ] - அவ்வளவும் செய்யாதொழியவேணுமோ எனனில்; எங்கள் தெருவிலே போகவொன்மைக்கு காங்கள் செய்த குறை முண்டோ?

ப—அநந்தரம், கையும் திருவாழியுமான அழகை அநுபவிக்கைக்கவேணும் வரவை யெனமோ என்றிவருண்டு ஒருவர்த்தனை சொல்லென்று தாபம்பெயனான புருஷனுடைய நாயிகை கூடி தாயாரும் அவர்கட்குப் பிரானான கதியாற்றா கூறுகிறாள்

ஆழி - வட்டமான, வரிவண்டே - வரியையுடைத்தான வண்டே! அருள் (தனியேன பெரிய துயரங்களில்) அருளையுடையானை, ஆழி அம்மானை - திருவாழியையுடைய ஸ்வாமியை கண்டக்கால் கண்டவளவிலே, அருளாத நீர் (இவ்வளவிலே ஸ்ரீபீசுதாமைப்போலே கைதரவிலே) அருளக்கடவோமல்லோம் என்று அறுதியிட்டிருக்கின்ற நீர், அருளி - (ஸ்ரீமான் குணங்களால்) க்ருபைபண்ணி, அவர - அவருடைய, ஆவி - ஆத்மா, துவராமுன் - நீர்மையில் நலிந்தற்று முன்னே, அருளாழி - க்ருபாஸமுத்ரமான, புள் - பெரிய திருவடியை, அவர் வீதி - அவளிருக்கின்ற வீதியே, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், கடவீரென்று - (புருஷோத்தமனாகிலும் போகமில்லை போலே அபாயத்தைப்பாராதே) கடத்தவேணுமென்று, இது சொல்லிப் - இத்தைச் சொல்லி, (வாராத தயமேயன்றியே) யாமும் நாமும், எனாமிரைத்தோம் என்று அறியச்சொல்லுதிர் (இதனாலே கூடக்குடைய வரைக்கரமுகத்வமும், ரூபமேவமையும் தோற்றிற்று.

இ—அருமையான, இக்கனிக் கன்னியாரோடு கலந்தருளின் திறத்தே யுள்ளதாய் வகர்த்வம் விக்கமாக அமையுமென்றில,-அவ்வளவும் விகல்பமாகவே, எங்கும் ஸர்வமும் கிடைக்குமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறோள், அத்தைச் செய்யச்சொல் என்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] - 'அவனைக்கல அருளக்கடவோமல்லோம்' என்று வர்த்தமாயிருக் கிற நீர். "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று நாடு போகமாட்டாதே கெஞ்சுக்கொள் இவர், 'அருளாதநீர் என்னுமபோதைக்கு என்ன அபக்ஷமாகாவிசேஷம்? அறிகிறிலோம்' என்று பிள்ளான் 'அருளாத நீர் என்று திருநாமம் சாத்துகிறான்' என்று சீயர் [அருளி] - அவனை தபவிய நஸையைக் கண்டு அருளவேணும் இதற்கு முன்பு இப்படி க்ருபையில்லாமையாலே க்ருபை பண்ணியிருக்கிற நீரென்னையுமாம் [அவராவி துவராமுன்] அவ்வளவல்லோ அவள் முடிவதற்கு முன்பே அருளவேணும் "ஸீதா ஸோபவரா ரா॰ஜேந்தரமாயபதி கிங்கிஞ்சோஷ்ய। ந சிரம் ஜீவிஷ்யாமி மாஸ॰மேஷ்வர விநா:" அந்தீல் நிர்மமனான வன்று மனமும், நீக்கமாக்கறுக் ஜனகயோ! என்னவேண்டுமதனை அவளது, அருளாதிருத்தியாலும் என்னவோ? [அருளாழிப் புட் கடவீர் அவர் வீதி] - என்னைப்பற்ற வல்லவரன்றே கிறக்கேடு காலக்ஷேபமென்று அழைந்திருக்கை யூ என்னுதல், ஆனைக்கு அருளச்செய்ய என்னுதல் ஒரு வாரமக்காலே எங்களிலோதெ வழி போக அமையும், ஸர்வகுறும் ஜலக்ஷதாக்காலே ககன், எமக்குருக்கு அருளி விசரமமாம் [அருளாழிப்புள்] - அருட்கடலான புள்ளு, 'வெஞ்சிறைப்புள்' என்றுமோ வென்றபோலே. இப் போது வரவுக்கு உடலானமையாலே 'அருளாழிப்புள்' என்கிறாளிதே [ஒருநாள்] - பலநாள் ஒரு தெருவே போகாநின்றால், 'இது வெறுமனன்று' என்றிராக்களோ? எனனில், ஒருநாளையும் [அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால்] - பெரியதிருவடியுடைய க்ருபையும் பிசைந்தென்னுமபடி பன்றே அவனநீர்மை நிருபாதி அருட்கடலான வரவேப்பவனை அவனைப்பக்கல் அருள் மறந் தாலும் மறக்காத திருவாழியென்று திருவாழிக்கு விசேஷணமாகவுமாம் [இது சொல்லி யருள] - "அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி யொருநாள்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லியருள வேணும் [ஆழிவரிவண்டே] - ஸமீர வைபவத்தையும், மாமத்தில் வரியையுமுடைய வண் டென்னுதல்; வட்டமான வரியையுடைய வண்டென்னுதல், பரமஹம்ஸ அழகிதான வண்

டென்னுதல், வட்டமாகப் பறக்கிற வென்னுதல், கட்கருடைய ஆகமகுணகதோபாதி ரூபகுணமும் உகந்தருளுமென்கை [யாமுமித்யாதி] இவ்வளவும் செய்யாமைக்கு நாங்கள் என்ன பிழை செய்தோம்? காமயமாநிகளே நாங்களும் செய்த குற்றமுண்டோ? பாணாபிகக்குக் குற்றமாவது பிரிந்தாலும் ஆறியிருக்கையிறே

ஈடு —ஆரும்பாட்டு எங்கள் ஆற்றாமை பரிஹரித்திலராகிலும் தம்முடைய நாராயணத்வம் ஓறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள் என்று நினைத்து சீழ், இதுக்கு அவர்கள் மறுமாற்றம் 'நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழிய அமையும், தாமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில' என்றிறே, தமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கைக்கு ஒருவழியுண்டு—தாம் அழகு செண்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப் புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே, அப்போது எங்கள் தெருவே போருதல் தமக்கும் ஸ்வரூபஹாநி வாராது, நாங்களும் ஜாலகரந்த்ரத்தாலே கண்டு ஜீவித்துக்கிடப்புதோம், இப்படி அவிருத்தமாச செய்யலான பின்பு அதனைச் செய்யச்சொல் என்று ஒருவனை இரக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] "[illegible]" (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்குமாபோலே அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர் "மயா வ்ரதம் இதம் கருளினன்" என்று நெஞ்சுருக்கிக்கிடக்குமவர் "அருளாத நீர்" என்கிறது என்ன தயாவிசேஷமென்றறிகிலோம் "அருளாத நீர்" என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள் அன்றிக்கே, தயாவிஷயம் பெறாமையாலே தயை குமரிருந்து தயை பண்ணுதிருக்கிற நீர் தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயை பண்ணியென்னாமாம் [அருளி] அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உமது, நிர்த்தயர்க்கும் 'ஐயோ!' என்னவேண்டுமே தயை இவளது, அருளாதொழியும்படி யெங்ஙனே? [அவராவி துவராமுன] பின்னையும் அருளத் தவிரீரிறே? அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும் அவளுடைய ப்ராணன் பசையற உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும், "ஜீவந்தீம் [illegible] ஹாவயதி [illegible]" (ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்) என்னுமாபோலே நாங்கள் சொல்லுமத்தனையேயோ வேண்டுவது? அவன் அருளப் புகாநின்றானே? என்ன, நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது, நோவுபடுவாரும் அங்கே உண்டு, [அருளாழிப்புள்]

ஆரும்பாட்டு - அருளாத இத்யாதி ஏழ்ப்பாட்டில பரமேயாதுவரத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி எங்களாற்றாமை இத்யாதி ஓறுவாய் - விகலமாய் மறுமாற்றம் பதயுத்தரம் "அவா வீதி யரு வாழிப்புட்கடவீர்" என்றதலைத ஸடாக்ஷித்து ஸங்கதி - நமக்கு அவத்யம் வாராமே இத்யாதி அழகு செண்டேறப் புறப்படுகையாவது அழகுகாட்டப் புறப்படுகை அதாவது - தான் அலங்கரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆஸ்ரிதர்நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை, யத்வா, அழகு செண்டேறப்புறப்படுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைப் புறப்படுகையுமாம்

அருளாதநீரருளி - முந்தின அர்த்தத்தில ஸங்கல்பத்திலே லக்ஷணை வியாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - மயா வ்ரத இத்யாதி [illegible] அருளாத நீர் இத்யாதி குமர் ருந்து - அது பவயோசயமன்றிக்கே யிருந்து த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் அருளேநிரூபகம் இத்யாதி 'நீர்' என்கிற பதத்திலே தயாநிரூபயத்வம் தோற்றுகிறதென்று கருத்து 'அவராவி துவராமுனனருளி' என்று அந்வயித்து, 'அருளாதநீர்' என்றதின் முந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர ஸங்கதி - பின்னையும் இத்யாதி ஸப்தார்த்தம் - அவளுடைய இத்யாதி முன்னே அருளவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஜீவந்தீத்யாதி [illegible] "[illegible]" [illegible] 'அருளாழிப்புள்' என்றதுக்கு அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி ஆழி - கடல் போலே, 'வெஞ்சிறைப்புள்' என்றவைத்து,

அருட்கடலான புள்ளு "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றாள் கொண்டுபோனபடியாலே, இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே "அருளாழிப்புள்" என்கிறாள். [கடவீர்] - அங்கே அவர் கண்டு வாழுமாகைக்கும் ஸ்பர்சத்தாலுமாகப் போகாதே பிசுகிச அழியாநிற்குமிறே; அசேதனமான ரதத்தோபாதி வடிம்பாலே தாக்கி நடத்த வேணுமாயிற்று எங்கேதான்? என்னில், [அவர்வீதி] - அவள தெருவிலே அங்ஙன் செல்ல வேணுமோ? ஒருதெருவிலே பலகால் போகப்புக்கவாறே "இது வெறுமனன்று" என்றிரார்களோ? என்னில், [ஒருநாள்] - நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போக அமையும். [அருளாழியம்மானை] பெரிய திருவடியும் மிகை, *"தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார்" என்னுமபடி அருட்கடலானவனிறே அழிக்கே, திருவடி ஒரு வனுமாயிருந்ததோ! அங்கு கையாளாயுள்ளாரடைய நம பர்சுரமன்றோ? அருளை நிருபகமாக வுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவனை அருளார் திருச்சக்கரமிறே! ஸர்வேச்வரனுக்கு கைக்குறியாப்பை வாங்குவது இங்கேயிறே! ஸர்வேச்வரனபக்கல் அருள் மறைத்தாலும் அருள் கூடே கடாக்ஷிக்கும் இடமிறே. [இது சொல்லியருள்]-இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணும் ஏதேனுமில, "அருளாழிப்புட்கடவீ ரவர்வீதியொருநாள்" என்கிற வார்த்தைமாத்ரம சொல்லியருளவேணும். [ஆழிவரிவண்டே] ஸ்ரமஹரமாய அழகிதான வண்டே! என்பது, வடிவு சிறந்திருக்கச் செய்தே காம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிற படியைச் சொல்லுதல். ஆழியென்று - வட்டமாய, சுழலப்பறக்கிற வண்டே என்னுதல். கடக்ருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேச்யமென்றாக. [யாமும் என் பிழைத்தோமே] நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? தாம் பிரிந்து துவளவிட்டு வைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோமென்று ஆறியிருந்தோமோ? தீயத்தின் காலிலே

'அருளாழிப்புள்' என்ற வ்யாக்யானமன்றோ? என்ன, வெஞ்சிறை இத்யாதி 'கொண்டுபோன' என்னுமாபோலே அசேதன மானதியாலே கொண்டுபோனபின் என்ன, அநுகூலர் இத்யாதி [illegible] அசேதனமான இத்யாதி - [illegible] - வடிம்பாலே தாக்கி - வளி மார்க்கத்திலே குத்தி அங்ஙன் செல்லவேணுமோ - அப்படி புக்கபோது இதுவெறுமனன்று - இது வெறுமையன்று [illegible]? என்ன - நாங்கள் இத்யாதி அருளாழியம்மானை [illegible] மிகை அதிகம் [illegible] திருவடியும் மிகையாம்படி [illegible] இருக்கும் என்ன, தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி - பெரியபிராட்டியாரே யாகிலும் குறைகூறினால், என்னடியார் குற்றஞ்செய்யார் என்று சொல்லுமபடி கையாளாயுள்ளார் - பரிகரமாயுள்ளார், கையிலேயிருக்கிறதாகச் சொன்னதாம் [illegible] மர்த்தம் - அருளை நிரூபகமாக இத்யாதி அப்படி அருளே நிரூபகமாயிருக்கும் என்ன, அருளார் இத்யாதி. 'ஆர்' என்றதற்கு அர்த்தம் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இத்யாதி கைக்குறியாப்பை வாங்குவது - அபயமாபோலே கடன்வாங்குகை. 'கைக்குறி - ஆபணைக்குறி' என்று வெளிப்படையானது. அதாவது - ஒருபதார்த்தம் கடன் வாங்குமவர்கள் 'கைக்குறியாகத் தருவேன், ஆபணைக் குறியாகத் தருவேன்' என்று சொல்லுவதை குறி - அடைவு. விவரணம் - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி - [illegible] - ஸர்வேச்வரன்பக்கல் இத்யாதி அருள் மறைத்தாலும் - தடையில்லாதே போனாலும் அருள்கூடே கடாக்ஷிக்கும் [illegible] போலே அனைத்திலும் இருக்குமென்று பாவார்த்தம், [illegible] என்று தவிர் மிறது ஆழியென்றது - [illegible] என்று விவக்ஷித்து - ஸ்ரமஹரமாய் இத்யாதி ஆழியென்று - ஆழமாய, அத்தாலே - காம்பீர்யம் விவக்ஷித்து, வடிவு இத்யாதி வட்டமாகையாலே, வடிவு சிறந்திருக்குமென்று அர்த்தம் அபிப்ராயம். ஆழியென்று - வட்டமாய, அத்தாலே - சுழலுதலைச் சொல்லுகிறதென்று - ஆழியென்று இத்யாதி இரண்டு பொருளுக்கும் வரியென்று - அழகு இரண்டர்த்தத்திலே, இதற்கு காம்பீர்யமென்று - சொன்னவர்த்தத்துக்கும் அவ்வழகே [illegible] ஆத்மகுணமாக [illegible] பிராயம் - கடக்ருடைய இத்யாதி 'யாமும்' என்ற சப்தார்த்தம் - தாம்பிரிந்து இத்யாதி துவளவிட்டு-தம் கடைவிட்டு ஆறியிராதே செய்ததென்? என்ன, தீயத்தின் இத்யாதி தீயத்தின் காலிலே-"ஸர்வ ஸ்ரீ [illegible]

* பெரியாழ்வார் திருமொழி ௪-௯-௨

விழுவாரும், தாதுவிவோரும், தாமாயிருக்க, அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம்? எங்களதோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற
என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு
என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கென்றொருவாய்ச்சொல்
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே! யானவளர்த்த நீயலையே

ஈடு — (என்பிழை) தாமரைப் பிரிந்துபடுகிற வ்யஸநத்தினாலே எலும்பிலே இழை கோத்தாற்போலே என்னைப் பனிவாடை ஈராநின்ற செய்கையும், என் குற்றத்தை யொன்றும் நினையாதே என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாதிருக்கிறவருக்கு, நான் என்னுடைய பிழை செய்தால் தம்முடைய கருணைக்கு விஷயமல்லாததொரு பிழையு முண்டோ? என்று ஒருவார்த்தை சொல்ல வேணும். என்னுடைய நிறத்தைக் காட்டியும் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியும் என்னுடைய எலும்பை யிழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வார்த்தையை மறுத்தருளினும் பிராட்டி திருமுன்பே சொல்லவேணுமென்று இத்தனைக்கும் உறவு போராதோ? என்கிறாள்.

ஓ — ஏழாம்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான அபராதஸஹத்வத்தை அநுஸந்தித்து, 'என்னுடைய இக்குறைத்தீர்க்கு நான் புறம்போன்' என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவி' என்று ஒரு கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

[என்பிழை என்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸநத்தாலே எலும்பை இழைகோத்தாற்போலே பனிவாடை ஈராநின்றது, நிரதிசய க்ருபாவானான தனக்கு இங்ஙனே நோவுபடக் கண்டிருக்கை போராதென்று பார்த்தே பிராட்டியோடே கூடி என்குற்றங்களையே அநுஸந்தித்து அருளாதிருக்கிறவனுக்கு என் அபராதமெல்லாம் பொறுக்கக் கருதும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலே அறிவியென்று கருத்தாகவுமாம். [என்பிழைத்தாள் என்று தொடங்கி] ஸ்வாமியான உன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்துக்கு விஷயமன்றிக்கே நோவுபடுகைக்கிடான என்ன தப்புச் செய்தாள்? என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு. [என்பிழைக்குமென்று தொடங்கி] பரமஹம்ஸமான நிறத்தாலும் வடிவழகாலும் பவளவாயாலும் மெல்லப் பேச்சாலும் வாயின் சிவப்பாலும் பருவத்தாலும் எம்பெருமானோடு ஒத்திருக்கிற உன்படியைக் காட்டி எலும்பை யிழைத்து நோவு படுத்துகிற இளங்கிளியே! என்பிழைக்கும் என்ன தப்புண்டா மென்னவுமாம். [யானவளர்த்த நீயலையே] தாய்மாரைப் பிள்ளைகளும் நலிவரோ?

பு — அநந்தரம், அவர் தம்முடைய அவாப்திக்குறைக்குச் செய்ததொரு தப்புண்டோ? என்று சொல்லென்று, தான் வளர்த்ததொரு கிளியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

ஜூ.கி. ஆழ்வாரிவரன்பே, அருளாழிப்புள்ளினைக் கண்டக்கால் அருளாதநீர் அவராவிதுவாமுன் அருள், அவர் வீதியொருநாள் அருளாழிப்புட்கடவீர் என்று இது சொல்லியருள, தங்கள் குற்றம் பாராதே வாசசொல்லுகிறது என்? பாடோடுகின்றில், யாமுமென்பிழைத்தோமோ என்று சொல்லியருள அதாவது இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணுமென்பது (௭)

என்பு இலகும் இளங்கிளியே (உன்னுடைய ரூபசோபையாலும் வடிவின் மென்மையாலும் மாரகமாகக்கொண்டு) என் என்னை செய்கைக்குரிய கிளியே! யான் வளர்த்த நீயலையே - (பருவத்துக்கும் இளமைக்கு ஈடாக) நான் வளர்த்தபோந்த நீயல்லையோ? (என்கவலையறிந்தாய்)! என்பு-எலும்பிலே, இழை அளிழைகளை, கோப்பதுபோல - கோக்குமாபோலே, பனிவாடை குளிர்ந்த வாடை, ஈர்கின்றது - ஈர்கின்றது, என் பிழையே நினைந்தருளி-(இவள் பக்கலிலே)யான் பக்கல் அபராதத்தை நினைந்தருளி, (தம்முடைய தப்புப் பாராமல்), அருளாத சர்வாபஸ்ரயமாக, திருமாலார்க்கு - அருளுவிக்கு பலருக்கு அவலாயிருக்கிற அவர்க்கு, திருவடியின் - வடிவுடைய உடைமுடைய, தகவினுக்கு வாத்ஸல்ய கருப்பருணைக்கு, என் - என்ன, பிழைத்தாளென்று - தப்புச் செய்தாளென்று, ஒருவாய் ஒருவார்த்தை, சொல் - சொல்லியாகிலும் வாய் - வார்த்தை, என்பிழைத்தாள் - உடம்பெடுப்பதைக்குத் தான் யதாபண்ணிற்றோனோ? என்று கருத்து. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டாமென்னுமாம். "ஈர்கின்றது" என்றும் பாடம் இதிலே கடக்கருடைய அபயவசப்பாயிருந்தும், திருந்தவாராதிலையம்பிதனைக்கொண்டு வந்த பரமயத்து தோற்றுகிறது.

ஈ —ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய அபராத ஸஹத்வமுண்டோ? என்ன பிழைபென்று அவர்க்கு அறிவிப்பது தன் கிளியைப் பிரார்த்திச் சொல்லுகிறாள்; இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான பாட்டாயிருக்கும் இது.

[என்பிழைகோப்பதுபோல] - எலும்பிலே துளைகளும் நுழைக்கோக்குமாபோலே. [பனிவாடை] "வாவகைஷ்டிகேஸவனே" என்கிறபடியே பண்டு குளிர்ந்து போரும் வாடை இப்போது வெப்பமாகிறபடி [ஈர்கின்ற] - ஈர்கின்றது விரஹத்துக்கு வெயாயிருக்கிற இன்மேலே வெப்பங்களுக்கும் ஈர்கிறபடி "வஹ்வாஹ்நிஜ்வலநம்" [என்பிழையே நினைந்தருளி] வாடை ஈர்கிறபடி போராதென்று இப்ரண்டிசைகளை யாயிறும் அனைக்கிறது அவிழேயே தாளைத் தவிர்த்து, இப்போது "வகஷவ ஹபாகு"என்கிறபடியே தோஷத்திலே வாத்ஸல்யரயிர இருக்கிறது. [அருளாததிருமாலார்க்கு]-என்பிழை பார்த்துக் கைவிட்டு, "நகஶ்சிந்நா பராத்யதி" என்னுமவனோடே அன்றோ இருக்கிறோம்? அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி யண்மையிலே அறிவி வென்னவுமாம் 'அபராதங்களைக் கைக்கொள்ளுகைக்கு அவளும் கூடப்போந்தாலே காண்' என்றும் சொல்லுவர். [என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு] ஸ்வாமியான உம்முடைய தகவினுக்கு என்ன தப்புச் செய்தாள்? அபராத ஸஹத்வமாகிறது - அதுமை அருளுக்குஅடியான தலை - தகவிறது என்பிழை அறிகிலர்ஜீதமாகும் தம்முடைய க்ஷமைக்கு எவ்வளவு போரும்? "கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ர புத்ர" [திருவடியின் தகவினுக்கு] - இழவுபெற நம்மதாமப்பான முடலிலேதொடக்கு உண்டாயிருக்க, குற்றத்தைக் கைக்கொண்டு அமையாதோ? பாபத்துக்கு போராது, க்ஷமைக்கும் போராது [என்றொருவாய்ச் சொல்] - ஒரு வார்த்தை சொல்லு. [என்பிழைக்குமிளங்கிளியே] - பருவத்தாலும் நிறத்தாலும் வாயின் பழுப்பாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் அவன் வடிவுபோலேயான உன்வடிவைக் காட்டி என்னைப்பிழைக்கிற நீ, ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன குறையுண்டாமென்னவுமாம் [யான்வளர்த்தநீயலையே] - கலந்தார் செய்யுமவற்றை வளர்த்தில் பிறக்குமா செய்யவோ? நீ யாகிலும் வளர்த்தார் செய்வதை நீயும் செய்யவோ?

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு தந்தாமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, "அருளாழிப்புள் கடவீரவர்வீதி" என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது தென்று அவர்க்குக் கருத்தாக; எங்கள்

ஏழாம்பாட்டு - என்பிழை இத்யாதி பிற்பாட்டிலே, 'என்பிழைத்தோம்' என்று பிழையை

குற்றமொன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராதஸஹத்வம் பார்க்கக் கடவ தன்றோ? என்று சொல்ல என்று தன்கிளியை இரக்கிறாள்

[என் பிழை கோப்படுவதுபோல] எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி சரீரந்தான் போரக் கருசமாயிற்று எலும்பைத் தொளைத்து, அதிலே ஜாதமாயிருப்பதொன்றை வியாபிப்பித்தாற்போலே யாயிற்று, பனிவாடையாகின்றது நஞ்சூட்டின வாடையானது இருக்கிறபடி. "பம்போபவநமாருதம்" (பம்போபவநமாருதம்) என்று நாயகனுக்கிருந்தாற்போலே இராநின்றதுகாணும் இவ்வாடை இவளுக்கு. "பத்மஸௌகந்திகவஹம்" (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் சூடுவாரைப் போலே தாமரையோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, "பூவில் நீயில் அதில வேகத்தை தடமே" என்று, மேலே நின்று, அதிதீயான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு வாராநின்றது "சிவம்" (சிவம்) கலப்பற்ற பசுந்தென்றலாயிராநின்றது அதாவது புறம்பே சிலாத்து உடம்பு கொடுத்துச் சுணங்கியாதே காய்த்தலைத் தென்றலாயிருந்தது "சோகவிநாசநம்" (சோகவிநாசநம்) நம்மை இனி பிராணனோடே வைத்து நலியாதே போலேயிருந்தது "தந்யா:" (தந்யா:) காற்று வாராநின்றதென்று, ஏ நாங்கள் கவலை தேடிப்படுகிறவர்களும் சிலரே "லக்ஷ்மண ஸேவந்தே" (லக்ஷ்மண ஸேவந்தே) இதுபோதோ வருவது என்றிருப்பார்கள் "பம்போபவநமாருதம்" (பம்போபவநமாருதம்) 'ஆகரந்திர நெருப்பு' என்றாற்போலே இப்படி மஹிஷியானவர் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, இதைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி. நாயகநாயகிகள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தவாறே அந்தராளகாலிலே துணை புண்பதே இப்படி? *(அந்தரத்திலே ஜாதமானது அந்தரஜாதி ஆகாசாதவாயுவிறே கால்

கடந்ததுவெம் பத்துவாடிக்காலே அருளிச்செய்த இப்படியல, காத்துவெம் பத்துவாடிக்காலே அருளிச்செய்கிறார்

உடம்பொன்றுதே 'எலும்பு' என்றதற்க பாவம் - எலும்பு இத்யாதி ... சொல்லுகையாலே - 'இழை' என்று - தாக்ஷமான ஜ்வாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. கோபபத தொளை யிலேயாகையாலே தொளைத்தென்கை - ஜாதமாயிருப்பது 'பனி' என்ற விசேஷித்ததற்கு பாவம் ... இத்யாதி பனிவாடை யென்றதற்கு தாத்பர்யம் பம்போபவநமாருதம் இப்போதைக்கு வியாக்யானம் ... ஸ்ரீகோஸலாதிநாடு பம்போபவநமாருதம் ... - "பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம் தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்"

ஸௌகந்திகம் - செங்கழுநீர் புஷ்பங்களையலர்த்துக்கு தாத்பர்யம் - கலம்பகன் இத்யாதி கலம்பகன் - நானாபுஷ்பங்களை தொடுக்க மாலையானமாலை ... - ஸௌலப்ய ... ஸௌகந்திகபுஷ்பங்களை தத்தத்வஸ்துக்களை என்று திருவுளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - பூவில் நீயில் இத்யாதி அதிதீயான என்றது - சாடு அதி யாலே - வண்டாலே மிதிக்கப்பட்ட பரிமளமென்று வியாபாவார்த்தம் அதிஸயித்த வேலலென்று சாடு அது போலே ஸ்வாசயமான பரிமளமென்றபடி கொய்துகொண்டு - கவறிக்கொண்டு சிவம் - சாந்தம் சுகாநிசாதி யாதே - தன அதிசயமருளுமே காய்த்தலைத்தென்றல் - தாய - பாதமத்திலேயுண்டாய தலைத்தென்றல ஸ்வாத்யமான தென்றலென்றபடி சோகவிநாசகத்வம் - பிராணவிநாசகவாமா என்றுகருத்து வாதமாகதற்கு அர்த்தம் - இருவர்பொருநோ இத்யாதி இதுக்கு - லேவிதாமஸகில அபர்யாயமில வோகுக ஆகாசத்தில் நெருப்பு பாவம் 'ஆகரந்திர நெருப்பு' இத்யாதி வாசயாகந்தரத்திலே, 'நாயகநாயகிகள்' இத்யாதி வாக்யத்தாலெஸலிப்பு மேலுக்கு அவதாரிகை-இப்படி மஹிஷியானவர் இத்யாதி இது வயதிரேக லக்ஷணை அந்தராஜாதி காலிலே-அந்தரத்திலே - ஆகாசத்திலே ஜாதியை - ஜந்மத்தையுடைய, காலிலே - காற்றிலே என்றபடி 'ஆகாசாநிலயோஷு' இதே ஸ்ரீஸூக்திகாலிலேயென்று தவசி இதனைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவ கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி என்ற வ்யதிரேகலக்ஷணையோக்யோபந்யாஸயதி நான்படு

* குண்டலிதம் வ்யாக்யாநஸ்ருக்தம் என்பர

காற்ய) [எனபிழையே நினைதருளி] - காணபுகிற க்லேசம் போராதேன்று கீழாண்டைச்சினை வாசியாநின்றார், அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்க்கு, "[illegible]" ([illegible]) என்கிற படியே இப்போதுதோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது [அருளாததிரு மாலார்க்கு] "[illegible]"(தகம்சிக்கபராத்யதி) என்பாரும்அருகே யிருக்க,எங்கள்குற்ற மோர்த்து அவன்பக்கல் முகம்பெறவிருக்கிறாரோ?"என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. "நானிப்படி நோவுபடவேண்டுகிறது அவனுக்கு அவன் முகங்கோடேத்து அவனே நுவாகரமைப்பிறே யென்று இனைதாகிறள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. உறவுள்ளாவிடத்திலேயிறே வெறுப்புமாகுவ அருளாதொழிகிறதேன்? என்றால், தந்தாஙகுற்றம் பாராதே அருளச் சொல்லுகிறீர்களோ வேண்டுவது? என்று சொல்ல நினைத்தாராகில் நீங்கள்தான இங்ஙனே சொல்லுங்கோள் எனபிழைத்தாள் திருவடியினைதகவினுக்கு என்னுங்கோள் எனகுற்றத்தைப பார்த்து தரிக்க நினைந்தாராகில், தமபொறையாகிற நோதரவைக் காட்டுங்கோள் ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ் செய்யப் போமோ? என்னுங்கோள் ஆபராயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எமமாம; நாங்கள் குற்றஞ் செய்வதும் எங்களளவிலே, தாம பொறுப்பது அ தம்மளவிலே யன்றோ? [திருவடியினை தகவினுக்கு எனபிழைத்தாள்] "தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்க் துரும்பாக ஏதேனும் பரதஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. [தகவினுக்கு] "[illegible]" (ஆந்ருசம்ஸ்யம்பரோதர்ம:) என்று சொல்லும்படி யிருக்கும் நீலுக்கு என்பிழைத்தாள் - என்ன தப்புச் செய்தாள்? "[illegible]" (கிமகோபமூலம்) என்று னிறேதானை ராஜபுத்ரர்களை காருமாஸம்பின்னுக்கு ஈஇடிக்கும்இழையாக்கி நதாஙகள்போகப்ரமாணம

[illegible] இத்யாதி கீழாண்டைச்சினை - பழமனைச்சுக்கனிலே கிடக்கிற கிழமை 'பிழைப்பே' என்கிற வைபாரத்தம் - அவிஜ்ஞாதா - [illegible] ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம் - "[illegible]" பூர்வாஷ்டபிஷேதோஷவிஷயத்திலே அவிஜ்ஞாதாவாய, குணவிஷயத்திலே ஸர்வஜ்ஞராயும் - ஸர்வஜ்ஞராய்ப் போந்தவர் இப்போது அந்த ஆகாரத்தை விட்டு, தோஷஜ்ஞத்தராஞரென்றபடி. நிருமாலார்க்கு என்றதுக்கு - திருவிடத்திலே மாலார்க்கு என்று மெய் கிரமம், திருவினையுடைக்கு விஷயபூதனென்று பிள்ளையின்வாக்கு. எனக்குஅருளானையாமே, இவர் திருவிடத்திலே மாலையான பொருகிறதித்தலே போக்கி, அவன முகங்கொடானென்று மெய் கிரமத்துக்கு அர்த்தம் அருளாதொழிகைக்கு ஹேது - அவனுக்கு அவன் வ்யாமுக்தையாய், தன்பக்கலேறக்குத்துக்கு விஷயமாக்கி முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையிறே யென்று பிராட்டியை நின்னகாதிருவென்று பிள்ளானின்வாக்குக்கு அர்த்தம் [illegible] [illegible] - "[illegible]" [illegible] இன்றாகிறள் - வெறுக்கிறன் ஸ்வாமிகளை வெறுக்கலாமோ? என்ன, உறவுள்ள இடத்திலே இத்யாதி [illegible] 'தகவு' என்றதுக்கு - பொறையாக அர்த்தம்-என்குற்றத்தை இத்யாதி தரிக்க நன்மைக்க (?) தேதுரவு - விஸ்தரத்திலேபோலே 'திருவடியின் தகவினுக்கு' என்ற கூட்டி பாவார்த்தம் - ஸ்வாமிகள் இத்யாதி. செய்யப்போமபடியென்? என்ன, அபராதத்துக்குத் இத்யாதி விபுத்வனுத்வ ரூபஸ்வயத்துக்கு என்றபடி. விவரணம் - நாங்கள் இத்யாதி இத்தப்படியிலே பிழை - அக்ருத்யகரணம். 'தகவு' என்றது க்ருபையாக அர்த்தம் - தேவரீர் இத்யாதி. இத்தப்படியிலே பிழை உபாயாந்தரவ்யம். விவரணம் . [illegible] [illegible] "[illegible]" பொறையென்ற அர்த்தத்திலே உதாஹரணம் [illegible] [illegible] "[illegible]" இதுக்கு அர்த்தம்-ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி. [illegible]

யிருந்து அவற்றையெல்லாம் புகுதிபண்ணுகே, 'உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியேன்?' என்றுளிறே, அவர்கள் பொறுமையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே "க்ஷமாஜ்யேஷ்டா வாத்" (மஹஜேநதாபுதர)- அறுபதினாயிரமாண்டு செய்தார்செய்த குற்றங்களைப் பொறுக்குசசேரவிட்டு ஆண்டுகொண்டு போந்தான உங்கள் தமப்பனார், அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றஞ்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர், அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு! "கலௌ தநல நிஷ்டிவாநிதிஷ்டே பெற' (கலதேநலநதிஷ்ட திவாநதேபே) பராஸ்தரவமாய மனத்ககே கண்டத்திலே கடுக்கச சாபததைப்பண்ணி மீளமாட்டாத தியக்குக்களை நீரே 'இழந்த போகங்களை புஜிப்பது' என்று சோதத்துவிட்டு, நீர் சொல்லிறுச செய்தன வென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் இப்படி சொல்லலாமபடியிறே இவர் பொறை யிருப்பது [ஒரு வாய சொல] "ஒருவாய" என்றது ஒரு வார்த்தை யென்றபடி. "சொல" என்றது சொல்லு என்றுய, ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி. [என பிழைக்கு மிளங்கிளியே] மௌக்த்யத்தாலும ஸங்கதமான பணிதியாலும, வடிவில பசுமையாலும, வாயில பழுப்பாலும நாயகனுக்கு ஸ்மாரக மாய எவுமுடையிழைக்கிற கிளி யெனனுதல, என பிழைக்கும என தலைமையை அறிவித்தால என்ன தப்புண்டா மெனனுதல் [யானவளர்த்த நீயலையே] ஸ்ரீயப்பதியாயத தானதோன்றியா யிருப்பார் செயவதை வயிற்றில பிறந்தாரும செயவரோ? கலந்துபிரிந்தார் செயவதை வளர்த்தவர் களும செயவாகளோ? [யான வளர்த்த நீயலையே] அவன்தான இப்படிச செயயவேண்டிச செய் தானோ? என்னோடுடை ஸமபந்தமனறோ அவன இப்படிச செய்தது? அப்படி என்னோடுடை ஸமபந்தம உனக்கு முண்டானபினபு, நீ நலியச சொல்லவேணுமோ? [யான வளர்த்த நீயலையே] எனக்குத தக்காற்போலே யனறோ நீயும இருப்பது, உனக்குக் குறையோ? (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

நீயலையேசிறுபூவாய்! நெடுமாலார்க்கேன்தூதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய
சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேனநான் இனியுனது
வாயலகிலின்னடிசில வைப்பாரைநாடாயே

போக்கு - வ்யாபாரம பரத்யுத பரிஹிமுலமே உள்ளதெனகிறார் - கலதே இத்யாதி பாதிஜஞாதகாலாதிக்ரமத் திறும 'கலௌ தநல நிஷ்டிவாநிதிஷ்டே பெற' என்றதுக்குக் கருத்தென? என்ன, ப்ராஸ்துவஸ்ருதிக்ராதி காலாதிக்ரமம உம்முடைய நியமத்தாலே வந்ததென்றபடி. என்பிழைக்கும் - எனும்புகளைச சிலதக்கு மென்று முதலர்த்தம என் - என்ன, பிழைக்கும் பிழையாம? தப்புண்டா மென்றபடி என்று இரண்டா மர்த்தம யான் வளர்த்த நீயலையே என்றதுக்கு-'ஒருவாயசொல' என்றவாறே, அது செருக்கடித்து அநாதரித் திருக்க, சொல்லுகிறுனென்று அவதாரிகை அநுஸந்தேயம 'திருமால்' என்றதைப்பற்ற ஸ்ரீயப்பதியாய் என் றது தான்தோன்றி என்றது 'திருவடி' என்றதைப் பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. விவரணம - கலந்து இத்யாதி தாத்பர்யார்த்தம - அவன்தான் இத்யாதி விவரணம - எனக்குத்தக்கார்போலே இத்யாதி, மூன்றும தாத்பர்யமாதல 'என்பிழைக்கும' என்றதின பரமதாத்பர்யார்த்தானுகுணமாக, 'யானவளர்த்த' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயமென்று கண்டுகொள்வது ஸ்ரீயப்பதியாய இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு -'வளர்த்த' என்றதிலே நோக்கு அவன்தானித்யாதி வாக்யத்துக்கு - 'நீயலையே' என்றதிலே நோக்கு என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே, என்பிழைகோபத்தபோலப் பணிவாடையீரென்ற என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு திருவடியின தகவினுக்கு என்பிழைத்தாளென்று ஒருவாயசொல பின்னையும அது அப்பராமு கிருக்க, யானவளர்த்த நீயலையேயிதி இத்யநவய: (௭)

ஆ —(நீயலையே) தன்னுடைய அவஸ்தைகளைக் கண்டு அவஸந்நமாகிற பூவையை நோக்கி, எனக்கு அரியனாகையாலே தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கிறவர்க்கு நோயெனது நுவலென்ன, நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையோ? என உயிரானது முடிந்துவிட்டது, உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடாய் என்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில, ஒரு பூவையைக் குறித்து பகவத்விஷயத்திலே தனக்கு வந்த மறுவலைத்தன்னைச் சொல்லுகிறாள்.

[நீயலையே யென்று தொடங்கி] - இன்று என் அவஸ்தையைக் கண்டு மிகவும் கனிகிற நீயன்றோ? ஆஸ்ரிதருடைய நோவு பொறுக்க அவர்களளவிலே அதிவ்யாமுக்தனாயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு விரஹவ்யஸனத்தாலே மிகவும் நொந்திருக்கிற என்னுடைய தூதாய் என்னுடைய மறுவலைகளைச் சொல் என்ன, சொல்லாதே செல்வமயிருந்தனை தவிர்ந்தாய் [சாயலொடு என்று தொடங்கி] - சாயலோடேகூட நல்ல நிறத்தை இழந்தேன் நான், இனி உன் பசிக்குப்பரிந்து உணவு வைப்பாரைத் தேடு, நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து.

ப —அனந்தரம், விரஹவ்யஸனத்தாலே போய் என்னை அறிவித்திலையென்று, தான் வளர்த்தெடுத்த பூவையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

சிறுபூவாய் - பாலையத்தாலே சிறிய பூவாய்! நெடுமாலார்க்கு - (ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹத்தாலே) பெருமையுள்ளவர்க்கு, என்தூதாய் - என்னுடைய தூதாய்ச் சென்று, எனது - என்னுடைய, நோய் - விரஹவ்யாதியை, நுவலென்ன - சொல்லென்ன, நுவலாதே - சொல்லாதே, இருந்தொழிந்தாய் - செருக்கடித்திருந்துவிட்டாய், நீயலையே - நீயல்லையோ? நான் - நான், சாயலொடு - ஒளியோடுகூடின, மணி - அழகியதான, மாமை - நிறத்தை, தளர்ந்தேன் - இழந்தேன், இனி - இப்படி முடிந்தபின்பு, உனது - உன்னுடையதான, வாயலகில் - வாயலகுக்குள்ளே புக, இன் அடிசில் - மதுரமான அடிசிலை, வைப்பாரை - வைப்பாரை, நாடாய் - புறம்பே போய் ஆராய்வேணுமென்கை. இத்தால் - படுகிறதென்னென்னாமல் பண்ணுதல் தன் இழவென்று தோற்றிற்று. சிறுபூவையென்று - பூவையினுடைய பருவச்சிறுமையும் உண்டென்று தோற்றுகிறது.

இ —ஈட்டாம்பாட்டில், தன் தசையைக் கண்டு உருகுகிற தன் பூவையைக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறாள்.

[நீயலையே] - என் அவஸ்தையைச் சென்று சொல்லென்ன, செருக்கடித்திருந்தாய் நீயன்றோ? இதுக்குச் சொன்னதென்? என்னில், கீழில் அவர்க்குச் சொல்லிற்றிலையாகில் இதுக்குச் சொல்லிற்று என்றிருக்கிறாள், கலக்கமின்றி பருவத்திலே இன்று என் அவஸ்தையைக் கண்டு தளர்ந்திருக்கிற நீயன்றோ அன்று செருக்கடித்திருந்தவொன்றாமாம். [சிறுபூவாய்] - உன் பாலைய ஸம்ஸ்காரத்தைக் கெடுத்ததிலையோ? [நெடுமாலார்க்கு] - ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அதிவ்யாமுக்தனென்னுதல். [என்தூதாய்] - அவன் அவன் வ்யாமோஹத்துக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்னுடைய [நோயெனது நுவலென்ன] என் நோயைச் சொல்லென்ன இவள் நோயென்றது வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கிறது இருப்பது ஸ்ரீ பரதாழ்வானை நோயென்றது ஸாதாரணமாயிராதே, "ஐயப்பு," "பொருவற்றாள் என் மகள்" என்பவர்களுக்கு பரமாத்மவிஷயத்திலே இழவு பேற்றையாலே பகவத்விஷயத்திலும் அறியாய்க்கே. [நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்] நோயுடையவனைச் சொல்லாதிருந்தவளவில் ஆன ஸ்வாபமுடையவள், செல்வப்பிள்ளைத்தனமடித்திருந்த பித்தனையிறே அத்தலையில் வ்யாமோஹம் அது, இத்தலையில் நோவிது, இரண்டு தமியையும் ஒருமிடத்தாலே நோக்கவிருக்கவன்றோ நீ ஆயிருந்தது?

[சாயரலாடு மணிமாமை தளாநதே ஙன நான்] அது, 'போகிறேன' என்று உக்யோகிந்தது, இனி ஆனை நோக்ஙப போகிறு யெனகிறுள ஸமு ஙாயஸோபைபோடே கூடின அழகிய நிறத்தை இழந்தேன [இனி உனது வாயலகில இன்னடிசிலவைப்பா ரைநாடாயே] இனி உனக்குச செய்ய அடுப்பது, உன பாக்ருஜியரிங்கு வளாப்பாரை க் கேடுகைகான சாமத்தைசயிலே கமழுடைய திருவா ராதனமான பிளளையைப பாரது, "வாயலகிலின்னடிசில வைப்பாரை நாடாயே" என்று அருளிச் செய்தார் பெரியதிருமலைநம்பி

ரடு —எட்டாம்பாட்டு முனபு இவள வாரத்தை சொலலிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள உருவப்புக்கவாறே தானும உருவப புக்கது, அதனைப பாரது முனபே என தாமையை அறிவியென்னச சேருக்கடித்திருந்தாய, நானோ முடியாநினறேன, இனி உனனை ரக்ஷிப்பார ரதத தேடப்பாராய யெனகிறுள பூவையெனபது நாகணவாயப்புா, அதாவது ஒரு பக்ஷிவிசேஷம

[நீயலேயே] எனதாமையை அறிவிக்க வேணுமெனனை, அறிவியாதேயிருந்த உனனாலே வந்த தனறே இது ? அறிவித்தால வாராதே யிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது? பகவலலாபம சோபபாராலே எனறிருக்கிறுள, அவயவதாநேந ஸமபநதம எமபெருமானோடே யாயிருக்க, ஆசாரியனை விருமபுகிறது - பண்ணின உபகாரத்தைப பறறவிறே, "ஆசுதீதயதொஜ்ஞா நம்தமவமசெவதிவாதயேத" (ஆதத்தயதோஜ்ஞாநம தமபூரவமபிவாதயேத) எனனுநிறதிறே [சிறுபூவாய] உனபருவம நிரமபாமையிறே நமகாயத்தைக் கேட்டது [நேமோராகத] அவர்கது வயாமோஹததை யுண்டாக்கிககோடுவரவேணுமெனறு இருந்தாயலலேயே? [எனதாதாய] எனக்கு அவர்பக்கல வயாமோஹந்தா னிலலாமை இருந்தாயுமனறே ! *(வயிறறில பிறந்த உங்க ளைக் கொணடு உபிமதம சோரகவேண்மேபடியனறே ! எனக்கு உணடான ஆசை) [நோயே னது] 'பரீபரதாழவான நோய' எனறுல சாதுாததிகமாயிராதே ? "ஜடிலும" (ஜடிலம) நல்ல மாலை வநதால 'பிளளை பாதனமயிருக்காயிருந்தது' எனறுயிறு,*சகாவாததி வாயவிவேது, அவனு யிறு சடை புனைந்திருக்கிறுன "சீரவஸம" (சீரவஸநம) நலல பரிவட்டங கணடால 'இது பிளளைக்காம' எனறு வாயவிவோாகள, அவனனறே மரவுரியுடுத்திருக்கிறுன "ப்ராஞ்ஜலிம" (பராஞ்ஜலிம) அவாக எிரநதுகோடுக்கப பெறுமவன, தன அபிமததததுக்குத் தான இரப்பாளனு

எட்டாம்பாட்டு - நீயலேயே இத்யாதி 'நவலென்ன நவலாதே யிருந்தொழிந்தாய' என்று இப போது சொலலுகைபாலே, 'எனதமையை அறிவி' என்று சொனனது விததம

'எனதகோய நவலென்ன நவலாதே இருநதொழிநதாய நீயலேயே' என்று அருளிசசெய கிறுா - என் தமையை இத்யாதி இது - தனனுகை எனனாலே யெனகிறதென? வாராதிருந்த அவனதனறே குறையாவது, அறிவிந்தால் இத்யாதி ஸவாபதேசம - பகவல்லாபம இத்யாதி ப்ரஸாதாஷ்பகார்ய கடிவெ... அருளிசசெயகிறுா - அவயவதாநேந இதபாதி அவயவதாநேந - ஸம்பந்தத் ஆசாரியனை ஆதரிக்கையிலே பமாணம - ஆசுதீதெதத்யாதி "லௌகிகம வைதிகம வாபி ததா த்யாத்மிகமேவ வா' ஆததீத யதோ ஜ்ஞாநம தம பூர்வம அபிவாதயேத் ... லௌகிகம விஷயம ... வைதிகம ... ஆத்யாத்மிகம மோக்ஷா ... 'சிறு' என்றதுக்கு பாவம - உன்பருவம் இத்யாதி நேமோமால் - மிக்க வயாமோஹம அவர்க்கு இத்யாதி - முனபே அவா வேமோமானறே? என்று கருத்து எனக்கு அவர்பக்கல் இத்யாதிக்குக் கருத்து - வயிறறில்பிறந்த உனனைத் தூதுவிடுமபடியனறே என வயாமோஹமெனறு 'எனதகோய' எனகையாலே - லோகவயாவருத்தியை விததவததரித்த தருவேண்டாதம - ஸ்ரீபராநதாழ்வார் இத்யாதி ஙகவைக்கவோன்

* முணடலிதம வயாக்யானவிருத்தம எனபர்

யிருந்தான "[illegible]" (பதிதம்புவி) - "[illegible]" (அங்கேபரதமாரோப்ய) என்னும் நிலை பெற்றதில்லை 'படுக்கை உறுத்தும்' என்று மடியிலே கல்வளருமவனாய்த் தரைக்கிடை கிடக்கிறான் "[illegible]" (தர்ப்பஸம்ஸ்தரம் ...) - வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண் வைக்கவொண்ணுதபடி இருக்கிறவனை "[illegible]" (யுகாந்தே பாஸ்கரமிவ) - பெருமாளொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணுமையே யன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ?' என்னும்படி யிருந்தான [கோயென்று நவலேனை] என்றதைப் பற்ற அங்கே சென்று சொல் என்ன, சொல்லாதே யிருந்தொழிந்தாய். நவலாதே யிருந்தா யென்னுதல், நவலாதே யொழிந்தா யென்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பானென்? என்னில்,—'வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தான்' என்கை கடவதிறே, வழக்கச்சொல் இருக்கிறபடி. இரண்டு தாழ்வையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே போக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது! 'அதுக்கு இப்போது வந்ததென்?' என்ன, - [சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்] - ஸமுதாய சோபையோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன் 'இனிப் போய் அறிவிக்கிறேன்' என்று தவிக்கப்புக்கது; கதேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? [இனியுனது இத்யாதி] - இனி உனக்கு ரக்ஷகனைத் தேடப்பாராய் அவன் வந்தாலும் போனநிறத்தை மீட்கப்போகாதென்றிருக்கிறாள் பெரியதிருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திமதசையிலே, தமக்கு ஒரு வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளையாயிற்று திருவாராதனம்; அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச் சொல்லி, "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனி யுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்தன்
வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று
வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றதென் செய்வதோ?
ஊடாடு பனிவாடாய்! உரைத்தீராய் எனதுடலே

ணுமையேயன்றிக்கே - கண்வைக்கப் போகாமை மாத்ரமன்றிக்கே. என்னும்படி - என்று சொல்லும்படி [illegible]

[illegible] 'பெருமாளொருவர்க்கும்' என்கிற இடத்திலே - எல்லார்க்கும் கண்வைக்கப் போகாதவனும் [illegible] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கை யாவது - இவன் தசையைக் கண்டால் பெருமாளும் இல்லையாய், பின்பு விபூதியும் இல்லையாமென்னும்படி. நவலுகை - சொல்லுகை நடந்த மார்க்கத்தை அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நவலாதே இத்யாதி வழக்கச்சொல் - [illegible] நிலைச்சொல், செய்யுட்சொல், வழக்கச்சொல் என்று த்ரிவிதமிறே பதம் 'நவலாதேயிருந்தொழிந்தாய்' என்றதுக்கு பாவம் - இரண்டுதாழ்வையும் இத்யாதி இரண்டு தாழ்வையும் என்றது - அவனையும் தன்னையும் புணர்தல், தன்னையும் புணர்வையுமாதல் சாயல் - சாயை, ஸமுதாயசோபை [illegible] மணி என்று - [illegible], சொல்லுகிறது மேனிக்கு அழகியதை - இனிப் போய் இத்யாதி வாக்யார்த்தம் இனி உனக்கு இத்யாதி [illegible] வாக்யவிவரணம் - அவன் வந்தாலும் இத்யாதி பாவம் [illegible] - பெரிய திருமலைநம்பி இத்யாதி [illegible], [illegible] என்று கோயில் நம்பெருமாள் [illegible] இருந்தொழிந்தாய் நீயிலையே, என் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே இத்யர்த்தம். (அ)

ஆ—(நாடாமலர்) ஒருவாடை வந்து தன்னை நாப்புக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டு அதனைக் குறித்து, 'ஸர்வஸ்வாமியான தன் திருவடிகளிலே அபராதக் கார்புஷ்பாதி ஸர்வபரிசார்யோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஸர்வ போக்ஷ வருத்தியும் பண்ணுகைக்காசவன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிகல்பிதமாயிற்று? ஆன பின்பு, இப்படி சேஷத்தைக்கு ஸ்வபாவையான என்னைத் தன்னை விஶ்லேஷிக்க, விஶ்லேஷத்திலே அபிஷிக்கையாயிருக்கும் இப்பொல்லாவிருப்பு என்செய்வதோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால் அவன் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில் பின்னை வந்து நாலேனும் என்கிறாள்

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், தனக்கு போக்யமாயிருக்கிற வஸ்து இங்ஙனே அவஸந்நமாய் முடிந்துபோகப் பெறலாமோ? என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தருளினானாகில் அவ்வளவும் என்னை முடிக்கவேணுமென்று ஒரு வாடையை இரக்கிறாள்

[நாடாமலரென்று தொடங்கி] இஜ்ஜகத்தில் ஒருவரால் தேடவொண்ணாத செவ்விப் பூவெல்லாம் தேடி ஸர்வேச்வரனானவனுடைய வாடாதமலரின் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே விண்ணப்பம் அடிமைசெய்ய இவள் ஆசைமை உண்டாகிறது [வீடென்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸநத்திலே ப்ராணத்யாகம்பண்ணுகை பொல்லாத இருப்பு என்செய்யக்கடவேனோ? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹவ்யஸநத்திலே ப்ராணத்யாகம் பண்ணுகை இருக்கைக்கீடாக பாக்யஹீனமான இவ்வாத்மவஸ்து என் அபிப்ராயம் என் உடைய முறையாரோடே கூடத் தொற்று அறுகைக்கும் உண்டைப் பிரிந்திருக்கைக்கும் ஈடான இப்பொல்லாதான இருப்பு என்செய்வது? [வாடைப்பனிவாடாயென்னுமேனுக்கு] அங்கோடு இங்கோடு உலாவித்திரிகிற குளிர்காற்றே! எம்பெருமானுக்கு என்னை அறிவித்தால் அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் அவ்வளவும் நாலேனும், அவனோடே விரஹத்தாலும் நெஞ்சு இளையாதிருக்கிற என்னுடைய உடலை

ப—அனந்தரம், முன்புபோலன்றியே முடிப்பதாக அவன் பக்கலினின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பார்த்து, திருமாளிகைப் பந்துவானவனுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லிவந்து பின்னை நலியாயென்கிறாள்

வடு - (அவர்க்கும் எனக்கும்) நடுவே, ஆடு நடையாடித்திரிகிற,பனிவாடாய குளிர்ந்த வாடாய்! நாடாத (ஆகாரதுல்யமாகக்) தேட அரிய, மலர் பூக்களை, நாடி தேடி, நாடோறும் நியமமாக, நாரணன் தன் - (திருப்பதிச ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வாமியான) நாராயணனுடைய, வாடாத மலர் அடிக்கீழ் செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே போக்யமான திருவடிகளிலே, வைக்கவே ஸமர்ப்பிக்கவே, வகுக்கின்று (காரணங்களை) வகுக்கிறதாயிருக்க, வீடு விஶ்லேஷத்திலே, ஆழ் - வர்த்தித்து, வீற்றிருக்கல் - தனியிருக்கலாகிற, வினை அற்றது பாக்யஹீனம் கருத்தும், என்செய்வதோ என்ன ப்ரயோஜனம் கருவதோ? என்று, உரைத்து (அவனுக்கு) உரைத்து (அதுகூடேலாதாமம் பெறறிலையாகில்), என்து உடல் - என் சரீரம், நாய இராப்படி நீர்த்துப்போகடு வீடு - பிரிவு இதனால் - வாடா அவஸ்தா விசேஷத்தாலே பாதகமாகிலும் அதில் தாத்பர்யமில்லை, சாயகாராகில உதவேயப்பயிரென்று சருத்து

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், முன்பு தந்ததாடைபோலன்றிக்கே, தன்னை முடிக்க அவன் வரக்காட்ட வந்ததாகத் தோற்றிற்றொரு வாடையைப் பார்த்து, தனக்கு போக்யமான வஸ்து இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணுமென்று இரக்கிறாள்

[நாடா மலர்நாடி] அபிநிவேசத்துக்கீடாகத் தேடவரிதான புஷ்பங்களைத் தேடி, "எண்டிசையும் உள்ள பூக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி நிருசித

அசித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு, விசேஷம் ஸ்வரூபஹாநியிறே [காதலன் தன் பாதமலராக்கிழ] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஏகரூபமான செவ்விப்பூப்போலே இருக்கிற திருவடிகளிலே அகிஞ்சித்காரமானவனாயும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள் [வைகலே வருகின்று]-"ஸ்வருபேணாவதிஷ்டதே" என்னுமாபோலே இருக்கைக்காகவிறே இவளை உண்டாக்கிற்று. வைக்க - சேதந் சேஷபூதமான வஸ்துவை அவ்வஸ்துவாலே, சேஷிக்கும் இருவிதக் கொண்டு கிருதார்த்தனாயிறே ஸ்வரூபம் சித்தி [வீடாடிவீற்றிருத்தல்லென்று கொடியை] - வீடென்று விஷயமாய் துறவை - அதிலே அவளை ஒழிக்கை வீற்றிருத்தல - அதிலே ப்ராதான்யம் விளை - கலவியின் அநுபாவ ஸுகங்களை விஸ்லேஷத்திலே அவனை ஒழித்து அதிலே ப்ராதான்யம் பாக்யம் இருப்பு, பக்ஷமானஇவள் தலைவலைப் பண்ணுமாம் விடுதை வேண்டாதபடி உறவுமுறைப்பார்கோமதொற்றுமைக்கும் உண்மை பிரிவிருக்கைக்கும் கூடாத இடமாகவிருப்பு என்னுமாம், "எம்மானும் பழிப்புண்டிகொண்டாலும் விழிப்புண்டு" என்னுமாபோலே [என்கிற பயர்த்தார] - என் செய்யுமோ என்றுகாக என்னுமாம் இது துளிரும் மாலை, இதுக்கு ஒருபாவியார்ப்பாளிலே என்றபடி. [வடபேரிவாடைய] - வடவே உள்ளது, துறவை - சதேசிகனை அஞ்சுமானாக வந்து சீதை அவனோடே இவனோடே அநுபவங்கொண்டு ஸந்தேசிக்கிற தான் காதல்சிற 'வாழ்வு வேஷதசையில் எனக்கு பாக்கியத்தை ஸந்தேசிக்க வேணுமோ' என்று சொல்லுவார் [நமக்கு] - அவனும் என் ஸ்வரூபத்தை விஸ்மரிக்கையாகில் நான் பரக்கப் பிரிவினை 'வாடாமல ரடிக்கீழ வைகலே வருகின்று' என்கிற பாகங்களைச் சொல்லி, [சாகில்லை மேல்]-'அவனால் வரும் நிறவுகையும் வேண்டா' என்று போகியாதல், அவன்தான் வந்து ஈர்ந்தாக வேணும் [என்றுடலே] - அவனோடே பிரிவுக்கும் வேறிடங்காக இந்த பரிசனைத முடிக்க வேணும் இப்போது இருப்புத் தேடமாட்டாதேபோலே அப்போது முடிவு தேடமாயிறே.

ஈடு —ஒன்பதாம்பாட்டு "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்றுஇருக்கிற ஸமயத்திலே ஒருவாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; இதினுடைய தோற்றரவு இருந்தபடியாலே வெறுமனன்று, மஹாராஜருடைய மிடற்றோசையில் தெளிவைக் கேட்டுத் தாரை, 'பூர்வபக்ஷணத்திலே வாலியாலே நெருக்குண்டுபோனவர் இப்போது இப்படி தெளிந்தாரவாரிக்கிற இது வெறுமனல்ல, இதுக்கு ஓரடியுண்டு' என்றாப்போலே, இவ்வாடைக்கு ஓரடியுண்டாக வேணும் என்று பார்த்து, ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தார்களை நலிகைக்கு வேதகாரரை ஏவிவிடுமாபோலே நலிகைக்காக ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாடையை ஏவிவிட்டானாகவேணுமென்று பார்த்து, வேற்காரர் கோலோடேபோய் நலியப்புக்கவாறே 'நிதியுண்டு' என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால் 'அத்தலையால்வரும் நலிவையும் வேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவன்தான் வந்து என்னை முடிக்கவேணுமென்று அவ்வாடையை இரக்கிறாள்

ஒன்பதாம்பாட்டு - நடமாடு இத்யாதி "சாய" என்பதுபோலே வாடை பாதகமென்றும், 'உரைத்து' என்று அவனுக்குச்சொல்லி என்னை முடி பென்பதையிலே - அவனையுவிட்டு வென்றும் தோற்றமையாலே இவ்விரண்டுக்கும் அநுகுணமாக அவதாரிகை சாயலொடு இத்யாதி 'வடபேரிவாடாய்" என்றதைப்பற்ற- இதினுடைய இத்யாதி என்றாப்போலே இங்கும்-இதினுடைய தோற்றரவு இருந்தபடியாலே, வெறுமனன்று இவ்வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து என்று அங்குமம் பிறந்தபடி ப்ராதாந்யமான மிடற்றோசையில்தெளிவென்றது - "கர்ஜதஸ் ஸ்வநம்" என்றதைப்பற்ற "ஸ்வரம் ஸ்ரவஸ்மஸ்ய நிநதம் ஸதெள ஸ்பஷ்டம் ஸுக்ரீவஸ்ய" என்றதைப் பற்ற, பூர்வபக்ஷணத்திலே இத்யாதி. அறைகூவுகை யுத்தத்துக்கு அழைக்கை, இதுக்கு ஓரடி உண்டு - ஓரடியுண்டாகவேணும் - ஸம்பவமுள்ளதாக உண்டாகவேணும் 'உரைத்தியேல்" என்றதைப் பற்ற - ராஜாக்கள் இத்யாதி பெற்றவரை ஆயுதமாக்கிக் கொண்டு நலியுமவர்களை - "வைகலே வருகின்ற" என்றதைப்பற்ற. கோலோடேபோய், நிதியுண்டு - வெறுமைகளால்

[நாடாதமலர்நாடி] 'ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு, அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர், "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிறபடியே, 'தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாம் தேடி' என்று அருளிச்செய்வர் இதுதான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே [நாரணன்] - நித்யபரிசர்யை பண்ணவேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன் [வாடாதமலரடிக்கீழ்] செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே ஸ்வரூபஹாநியாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள் [எய்தற்கே] சேர்க்கவே [வகுக்கின்று] உண்டாக்கிற்று "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) போலே இப்படி வகுத்ததுமாய ஸம்பந்தமுமாய நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தை யுண்டாக்கிற்று சேஷபூதனுக்கு கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபஸித்தி யானாற்போலே சேஷிக்கும் கிஞ்சித்காரப்ரதிபத்துக் கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி இப்படியிருக்க, [வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றது என்செய்வதோ] வீடென்று விடுகை அதாவது - விச்லேஷிக்கை ஆடுகை அவகாஹிக்கை வீற்றிருக்கையாவது விச்லேஷத்திலே மாத்தாசிரிக்கையாயிருக்கை வினையற்றுகையாவது நல்வினையற்றுகை இப்படி பாக்யஹாநியாலே விச்லேஷத்திலே அபிஷேகம்பண்ணின தன்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்போலாத இருப்பு உண்டு, இது என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல், அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தை யிட்டு பந்துக்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல் * "எமராலும் பழிப்புண்டு இங்கு என்தம்மால் இழிப்புண்டு" என்னக்கடவதிறே [ஊடாடு பனிவாடாய்] வேறுகாரர் அங்குத்தை வார்த்தையை

நாடாத தேடஅரிய பரமில் தேடப்போகாத தொன்றில்லையிறே ஆகையாலே, தேடஅரியது ஆத்மபுஷ்பமிறே யென்று கருத்து (ப)தத்தை மனோவிறது - ஆத்மாவைத் திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கையும் ஈச்வரனுக்கு புஷ்பஸமர்ப்பணத்தைப் போலேயாகையாலே (ந)ந்தே "[illegible]" என்றது அருளிச்செய்ய அநுஜ்ஞையிலாதவர் ஸ்பந்திக்கிறார் வேணுமோ? என்ன, ஸ்ரீநிகர்ந்து (ந)த்யாதி விச்சேதம் - ஸ்வரூப ஹாநியாகைக்கு ஸ்வரூபமாகிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன நித்யபரிசர்யை இத்யாதி திருவடிகளின் போக்யதையுபபாதனம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஹாநி இத்யாதி ஸ்வரூபஹாநியானாலும் நாரணனதல்லாவிடார் உதாரதநிகமன (இ)படி (ந)த்யாதி † லாஸ்தவயாபிபாரயேண வநந்தாமாம் ஸ்ரலபுமாம் என்றது அயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணம்பாதி ஸ்ரீராமர் "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய [illegible]" கைங்கர்யத்தால இவனுக்கு ஸ்வரூபலாப மொழிய ஈச்வரனுக்கு பரபோஜஸ்திலேயே ஆகையாலே, அவதாரிகையில சொன்ன கைங்கர்ய தருக்குநாமத்தசோரதே என்ன, (சே)ஷபூதனுக்கு இத்யாதி 'வாடாத' என்கிற விசேஷணத்துக்கு - மலரடிக்கீழுள்ளவையாதபோது மலரடி வாடுமென்று கருத்து 'வினையற்றதாலே வீடாடி வீற்றிருத்த லென் செய்வதோ' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இப்படி பாக்யஹாநியாலே இத்யாதி என் செய்யக்கடவதோ - ஸம்ச்லேஷமாகமாகிறதோ? நாசமாகிறதோ? என்றபடி வீடாடியிருப்பதாய வீற்றிருத்தலையுடைத்தா யிருக்கிற வினையற்றது - பாக்யஹீனமான இந்தச் சேதநவஸ்துவென்று தவிரிய நிர்வாஹார்த்தம் தவிரியாததத்துக்கு வீற்றிருத்தல் வேறுபட்டிருக்கை வீடாடியென்று - பரத்விச்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'வீற்றிருத்தல், வினையற்றது' என்கிற பதத்வயத்துக்கும் அர்த்தமயமா 'வினையற்றது என்செய்வதோ' என்ற அந்வயம், என்று இத்யாதியாக இவ்வஸ்துவென்றது-ஸ்வஸ்வரூபத்தை அவனைப் பிரிந்திருக்கிற தசையிலே அவனோடுடை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பந்துக்களும் கைவிடுகைகன்னகைக்கு உதாஹரணம் - "எமராலும்" இத்யாதி என்னுடை அநுபந்துமுடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு, தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, இங்குத்தை யிருப்புக்கு என்ன பரயோஜனமுண்டு? ஊடாடு நடுவாக, அந்தரங்கமாதல் அந்தரங்கமென்ற பக்ஷத்தில் - அவனுக்கு அந்தரங்கமென்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கமென்னுதல் நடுவென்ற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் - வேற்காரர் இத்யாதி

* திருவாய்மொழி - ௯ ௭ ௨. † ராமாயணமயோத்யாகாண்டத்தில ஸர்க்கம்

இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித்திரியுமாபோலே, அங்கோடிங்கோடாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று. ஊடேனா - உள்ளாய், ஆகை - ஸஞ்சரிக்கையாய, அங்கே அந்த ரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை, அனுகிக்கே, ஸம்ச்லேஷஸமயத்திலே கிட்டி வர்த்தித்துப்போந்த நீயென்னுதல் [உரைத்து] - நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படி யிருக்கக்கடவதோ? என்று அறிவித்தால், 'அத்தலையால்வரும் கைங்கர்யமும் நமக்குவேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவ்வளவும் வந்து அவனுடைய பிரிவுக்குச் சிளையாத என்னுடலை முடித்துவிடவேணும் என்று காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உடலாழிப்பிறப்புவீடு உயிர் * முதலா முற்றுமாய்க்
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்
அடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
விடலாழிமடநெஞ்சே! வினையோமொன்றாமளவே

ஆ—(உடலாழி) ஸர்வ ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதங்களையுமேந்திக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால், "உடலாழியம்மான்" இத்யாதி, "வினையத்தற்கொள்ளவேண்டும்" என்று இது சொல்லி, அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளுமளவும் என்னை நீ தரித்துக்கொண்டிரு என்று தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டிலே பரஸ்ப்ருதமான ஸௌஹார்த்தத்தை அறுவல் இதுப பற்றுகிற மாஸ்தனை 'எம்பெருமானுக்கு நம்முடைய ஆயத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து நமக்கும் அறுதிப்படுத்தியுந் செல்ல என்னை விடாதே கொள்' என்று பார்த்திக்கிறாள்

[உடலென்று தொடங்கி] - அஸங்க்யமான ஶரீரங்களினுடைய ஜன்மத்தையும் ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாவையும் மற்றுமெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஆத்மாவை உண்டாக்குமையாவது - ஶரீரஸ்தோடே கூட்டுகை [கடலென்று தொடங்கி] - பெரிதான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தோற்றுவித்து இப்பாலுள்ள ஸ்ருஷ்டபதார்த்தங்களுக்காக அதிலுள்ளே கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வாவயவ ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநவ்யாபாரமான திருவாழியை யுடையவனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன வார்த்தை சொல்லி [விடலென்று தொடங்கி] - சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே! நமக்கும் அறுதிப்படுத்தியும் என்னை விடாதேகொள் அவனுடைய பயமான செஞ்சொன்றாம்

அந்தாம்மமென்ற பதத்தில் அர்த்தத்வைத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - வடுடென்று-உள்ளாய் இத்யாதிபரதம், ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதிபரதம். இத பேரதிகைக்கு; வடுடென்று - உள்ளு ஆகை-ஸஞ்சரிக்கை சிளையாத-சலியாத காலைப்பிடித்தென்றது - சுமை கால் - வாற்றும், பாதமும் மடப்பெண்வொடப, வடுடதும் உடைத மலர்ப்படி கான்கின்ற வடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று - உண்டாக்கித்து இப்படியிருக்க வினையற்றது - வினையுள்ளையலே விடாதிவிர்த்திருத்த வேண்செய்வதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்றானில்; என்று உடலை யீராய் இத்யர்த்தம் (௯)

*'முதலாய' என்று உரையின்பாடம்.

ப—அநந்தரம், கிம்ஸந்தேசமென்னவெனில் ஸ்ரீமானாவதிலே அநுஸ்வரவாநதி யானவனாகவிலே தானே போகிற நெஞ்சைக் குறித்துச் சந்தேசம் பண்ணிவிடுகிறாள்

அ—ஆழி அகாதமாய், மட நெஞ்சே (எனக்கு) பவ்யமான நெஞ்சே! உடல் உடலிலே, ஆழி சமுத்ராகாரமாக, பிறப்பு மாறிமாறிப் பிறக்கிற ஸம்ஸாரஸாகரமும், வீடு (அதனின்று நீக்கி ப்ராப்யமான) மோக்ஷமும், உயிர் (இப்போகமோக்ஷங்களுக்கு அவஸ்தா போக்த காலே போக்தாவான) ஆத்மாவும், முதலாய முதலானவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், முற்றுமாய (மற்றும் போக்யபோக்யோபகரணங்களெல்லாம் ஸ்வப்ரகாரமாம்படி) ப்ரகாரியாய், (ஸகலாத்மாவாக), ஆழிநீர் அகாதஜலமான, கடல் க்ஷீரார்ணவத்திலே, தோற்றி ஸந்நிஹிதனாய், அதனுள்ளே - அதற்குள்ளே, கண்வளரும் கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனாய், அடல் (ஆச்ரித விரோதிநிரஸந) யுக்தமான, ஆழி திருவாழியாழ்வானையுடையனான, அம்மானை ஸ்வாமியை, கண்டக்கால் கண்டால், இது - (வக்ஷ்யமாணமான) இந்த அர்த்தத்தை, சொல்லி (அவனுக்குச்) சொல்லி, வினையோம் (விரஹதுக்கப்) பாபத்தை யுடையோமான நாம், ஒன்றாமளவு (அவனோடு) ஒன்றாமளவும், விடல் விடாதே கொள் 'என்னை விடாதே கொள்' என்று சொல்லுவார் 'ஆழிமடநெஞ்சே சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே' என்றும் சொல்லுவார் இத்தால் [illegible]

இ—ப்ரதமபாட்டில், கீழ் பரஸ்தமான பேற்றைக் கனக்கப் பற்றுகிற திருவடிகளை 'நம் காரியம் உறுதிப்படுமளவும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்' என்கிறாள் 'இழந்த ப்ராப்யமாகையாலே தலைவனைத் தூதுவிடுகிறாள்' என்பாருமுண்டு

[உடலாழிப்பிறப்பு] சரீரரூபமான ஸமுத்ரம் போலிருக்கும் பிறப்பு வீடு மோக்ஷம் இப்போது மோக்ஷமென்? என்னில், மோக்ஷப்ராப்திக்கு ஸ்ருஷ்டி [உயிர்முதலா] நித்யமான ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது சரீரத்தோடே கூட்டுகை [முற்றுமாய்] இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக முற்றுமா யென்கிறது, "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே அஸங்க்யேயமான சரீரங்களையுடைய ஜகத்தையும் சரீரஸ்தமான ஆத்மாவையும், இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக என்றுமாம் அப்போது, ஆழியென்பது - காம்பீர்யமாய், அபரிச்சின்னமான சரீரபேதங்க ளென்றபடி [கடலாழி நீர் தோற்றி] - அகாதமான நீரையுடைத்தான கடலைத் தோற்றுவித்து "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, [அதனுள்ளே கண்வளரும்] இப்படி உண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அதிலே கண்வளரும் இப்போது காரணத்வம் சொல்லுகிறது, இதனை உண்டாக்கினவன் அறிவித்தால் விடவொண்ணாதாக [அடலாழியம்மானை] ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸந சீலமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனை 'கண்வளரும் அடலாழியம்மானை' என்று காரணத்வத்திலும் ஆபத்ஸகத்வம் நிலயம்ருதம் இவற்றினுடைய ஸ்வபாவம் சொல்லுகிறது [இது சொல்லி] கீழ் "வைகலே வருகின்று" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி [விடல்] விடாதே கொள் [ஆழிமடநெஞ்சே] - கம்பீரமாய் பவ்யமான நெஞ்சே! சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே! என்றுமாம் [வினையோம்] அவன் தொடங்கின காரியத்துக்கு இன்று நாம் விழிபார்த்திருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நாம் [ஒன்றாமளவு] நம் காரியம் ஓர்ந்து பிறக்குமளவும் "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" என்கிறபடியே அவனோடே சேர்ந்துவிடுமளவு மென்றுமாம் 'அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, வினையோமொன்றாமளவும் என்னை விடல் ஆதலால் அவனைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, நம் காரியம் அறுதிப்படுமளவும் அவனை விடாதே கொள்' என்று அந்வயம்

* 1—27

௯௰ —பத்தாம் பாட்டு 'அல்லாதவற்றை யெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிடேருள்' என்பாரு முண்டு. அப்போது, விட்டேனாகில் அவனை விடாதே கொள் என்கை. அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில், 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாம் முலையை நினைத்த கணப்போலே திருவுள்ளம் பதறி ஶரீரத்தை விட்டுப் போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓரளவு பிறக்குமளவும் நீ என்னை விடாதே கொள் என்னுதல்.

[உடலாழிப்பிறப்பு] உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு *(ஆத்மாவினுடைய ஸம்ஸார ரூபமான பிறப்பு) வீடுமுதலா முழுமையாகைக்காக - மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகைக்காக ஶரீரத்தினுடைய வடிவமான பிறப்பு, அன்றிக்கே, ஆழியென்று கடலாய், அத்தால் - காம்பீர்யமாய், அலங்க்யமான ஜந்மமென்னுதல். வீடு - மோக்ஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, [வீடு உயிர்] - ஜந்மங்கள்தோறும் முக்தமான ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள் உயிர்தொடக்கமாக முற்றமுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக [ஆய்] - "ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே, தன் விகாஸமேயாகையாலே [கடலாழி நீர்தோற்றி] - ஆழ்ந்த ஆழியநீர் "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி, இவற்றுக்குண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளும் [அடலாழியம்மானை] - ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச்செய்கைக்காக ஆசிலே வைத்த கையுந் தானுமாயிறைக் கண்வளர்ந்தருளுவது [கண்டக்கால்] என்னிலுமுண்டாக்கன்றே பெறும்படியிருக்கிறது "ஸமெ, த்ருஷ்டிஸோமகம்" (சந்த்ரே த்ருஷ்டிஸோமகம்) போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு [இதுசொல்லி] -

பத்தாம் பாட்டு - உடலாழி இத்யாதி விட்டுப் போகப் புக்கது - அத்தைக் குறித்து என்று அத்யாஹாரம். அளவு - நிச்சயம். விடாதே கொள் என்னுதல் - விடாதே கொள்வேணுமென்றபடி.

அர்த்தம் - உயிரினுடைய இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவினுடைய ஶரீரத்தினுடைய வடிவமான பிறப்பினுடைய வீடென்று மோக்ஷம், அது முதலான ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் பெறுகைக்காக என்றபடி. "ஆழி" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆழி ஆம் - ஆகைக்காக, பெறுகைக்காக என்றபடி. இத்யாதி அடையவே சொல்லுகிறதாம் ... முன்னே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன, ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி. "உடலாழி" இத்யாதிக்கு அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே வீடுயிர் இத்யாதி. இதில் பக்ஷத்தில், ஶரீரத்தினுடைய அவஸ்தாநமான பிறப்புக்கள்தோறுமுண்டான ஶரீரஸ்தாத்மாக்கள் முதலான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. வீடுயிர் - ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள். ஆய் - ஆக்குகைக்காக, உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், ஆக்குகைக்காக என்னும்போது "ஆய" என்னவேணாதோ? என்ன - பஹுஸ்யாம் இத்யாதி. "கடலாழிநீர்தோற்றி" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. ஆழி நீர்க்கடல் இத்யாதி. [illegible] - "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" [illegible] "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டி. க்ரமவர்ணனையின்படியே என்றபடி. அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ என்றது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி பரமிறே. "கடலாழிநீர்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ஏகார்ணவத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனுள்ளே என்று - அநிருத்தரூபியான கடலை ப்ரஸ்தாபிக்கிறது. ஆக, முன்னே ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, அதிலே ஸகல ப்ரபஞ்சத்தை விட்டு, அதிலே அண்டத்தை யுண்டாக்கி, அதிலே மஹார்ணவத்தை யுண்டாக்கி, அதிலே சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவற்றுக்குண்டான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே அநிருத்தரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுமென்றபடி. ஆக - ஆயுதத்திலேயிடு. "கண்டக்கால்" என்று - அப்பயலைப் போலத் சொன்னதுக்கு பாவம் - என்னிலும் இத்யாதி. தான் கண்டிலனோ? என்ன, [illegible] "[illegible] த்ருஷ்டிஸோமகம்" [illegible] இதுசொல்லி என்றதுக்கு

* குண்டலிநம் ஸ்வரிதம் என்பர்

'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்கிற வார்த்தையைச்சொல்லி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்" (விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. விடல் என்கிற பதம், மேலே அந்வயிக்கிறது. [ஆழிமட நெஞ்சே] அறிவுடைமையாய் பவ்யமான நெஞ்சே யென்னுதல், சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே யென்னுதல். [வினையோம் ஒன்றாமளவும் விடல்] ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே அவரைக் கிட்டி அடிமை செய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்குடலான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதே யொழியவேணும். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை
வளவயல் சூழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரத்துள் இப்பத்தின்
வளவுரையால் பெறலாகும் வானோங்கு பெருவளமே

ஈடு (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்ய மஹிமையை யுடையனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், ஆஶ்ரித ஸுலபத்வத்தையுடையனாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றி பாடுகிற அபரிச்சேத்ய மஹிமையையுடையதான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர் திருநாட்டிலே சென்று பரிபூர்ண கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுவாரென்கிறார்.

ஞ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டிலே முக்தப்ராப்யமான கிஞ்சித்கார ஸம்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

[அளவியன்ற என்று தொடங்கி] அபரிச்சேத்யமஹிமனாய ஸர்வலோகேஶ்வரனாய ஆஶ்ரிதபவ்யனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை, ஏழுலகத்தவர் பெருமான் என்னும் தன்மையும் அசப

அர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. விவரணம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - விசித்ரேத்யாதி. ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணே "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மன் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" அவனை விடல் என்ற பதத்திலே - அளவுடையாய் இத்யாதி என்னை விடல் என்ற பதத்திலே - சுழன்று இத்யாதி. ஆழியென்று - ஆழமாய், அதனாலே அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது. அளவு - ஜ்ஞாநம். மடப்பம் பவ்யதை. இரண்டாமர்த்தத்தில், ஆழியென்று - சுழலுகையாய், மடப்பமென்று - அறிவிலித்தனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநெஞ்சமே! என்றபடி. வினையோம் என்று ஆத்மகதபஹு வசநம். பாதமாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி. ஆழிமடநெஞ்சே, உயிருடலாழிப்பிறப்பு வீடுமுதலாய முற்றுமாய், ஆழிநீர்க்கடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி—ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தேவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்றோ? என்கிற இதனைச் சொல்லி, வினையோமொன்றாமளவும் - வினையோமான நாம அவனோடே சேருமளவும் அவனை விடல் என்று முதலின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம். த்விதீயாவதாரிகைக்கு, அடலாழியம்மானைக்கண்டு, வினையோமொன்றாமளவும் வினையோமான நாம் காரியம் தீராது பிரிகையாகுமளவும், இது சொல்லி - கீழிற்பாட்டிலே "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னைவிடல் என்று அந்வயம். கண்டக்கால் என்றது - கண்டபடி. கால் என்றது - அவ்யயம். கண்ட - கண்டு (கo)

பட்டர்களையிலே உதவுக்கதனுறினன்று பரிதாபச் சொல்லுகிறார் [வளவயலெல்லாம் நெருட கதி] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்த நிரதிசயபோக்யமான குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த உரைத்த அபரிச்சேத்யமாய அந்தாதியான ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய வளவிதான உரையாலே

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏவம் விதமானபலமாய்ச் சொன்னது அருளிச்செய்கிறார்

அளவு இயன்ற - எல்லையைக் கடந்த, ஏழு - ஏழுலகைப் பட்ட, உலகத்தவர் - லோகத்திலுள்ள சேதனர்க்குக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான ஸௌசீல்யமுடையனாய், கண்ணனை - (ஆச்ரிதஸௌலப்யனான) க்ருஷ்ணனை, வளம் - வளருதலான, வயல் - வயலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, வண் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்து உரைத்த - (தம்முடைய ஐஸ்வர்ய பரேமத்தாலே) கிட்டி அருளிச்செய்த, அளவு - (எழுத்துச்சொல்பொருள்யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற) ப்ரமாணங்களிலே, இயன்ற வாத்தியப்பதாய, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்துள்ளும், உள் - இவருடைய பால பக்த பாகமாகமான, இப்பத்தின் - இப்பத்திலுடைய, வளம் - இனிதான, உரையால் - மதுரத்தாலே, வான் - பரமபதத்தில், ஓங்கு - உத்துங்கமான, பெருவளம் - கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம், பெறலாகும் - பெறலாம் அளவியன்ற கண்ணனென்று - அளவுக்கடங்க வந்து முகங்காட்டின வென்றபடி அளவியன்ற அந்தாதியென்று - எல்லையிறந்த பெருமையையுடைய அந்தாதியென்றுஞ் சொல்லுவர் இத்திருவாய்மொழி அனாயாஸமாக பொருந்தியிருத்தலால் கவிநிருத்தமாம், கலியுதாழிசை யாகவுமாம்

இ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரமபதத்தில் முக்தப்ராப்யமான மஹாவைபவத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான்] "தூ காதுஷு விக்ரமோ யாவதூர லோகேஷு" என்கிறபடியே தமது இழவுதீர வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறார் [அளவியன்ற] - அபரிச்சேத்ய மஹிமாவானவையாலே இவ்வளவிலே வந்து முகம் காட்டுகைக்கிடான ஐச்வர்யத்திலுண்டான வைலக்ஷண்யம் [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] - ஸர்வலோகத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேச்வரனை, ஏழுலகத்தவரென்று தமமையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் [கண்ணனை] - 'இவ்வளவில் முகங்காட்டிற்றிலன்' என்கிற குறை தீருகையாலே ஆச்ரிதஸௌலப்யமானதுவும் "பத்துடை அடியவ"ரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே அது விடப்பாரகையாலே இவருக்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம் [வளவயல்சூழ் வண்குருகூர்] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்த நிரதிசயபோக்யமான ஊர்; இவர் உருகினபோது "கரைவது காதலிதாகா" என்கிறபடியே உருகின ஊர் இவர் தரித்தவாறே "அக்ஷேம சிவதா ஸுகா" என்கிறபடியே தளிரும் முறியுமானபடி. [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த அதாவது - மானஸமான கிட்டுதலைப், பரேமார்த்ரசித்தராகை [அளவியன்றவந்தாதியாயிரம்] - அபரிச்சேத்யனானவையும் தனக்குவளே ஆக்குவறுய அந்தாதியான ஆயிரம் [இப்பத்தின் வளவுரையால் பெறலாகும்] - வளவுரை - நற்சொல்லு பாலைக்குடிக்க நோய் போமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் [வானோங்குபெருவளமே] - வானென்று பரமபதமாய், பரமபதத்திலே விலக்ஷணமாய நிரதிசயமான ஸம்பத்தைப் பெறுவர்கள் பித்ரு க்ருஷியன்வியிலைத்தால் புத்ரனுக்கு பலத்திலே அந்வயமாமாபோலே, இப்பத்தையும் கற்றவர்களுக்கு, இவர் தாமிட்டுப் பட்ட க்லேசம் படவேண்டா, இவர் பேற்றைக் கொடுக்கும் இப்பத்து

(று —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் பதமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கவே யமையும் திருநாடடைய பெறுகைக்கு என்கிறார்.

[அளவியன்ற] வியந்த என்கிறஇது 'வியன்ற' என்று கிடக்கிறது. தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கு மென்றபடி, அபரிச்சேத்யமஹிமனான இத்தால் இத்தசையிலே முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி குண பூர்ணனென்கை. [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேச்வரனான ஏழுலகத்தவரென்னவே, தாமும் அதிலே அந்தர்பூதரிறே. [கண்ணனை] - இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றில னென்கிற குறை தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனான 'பத்துடையடியவ'ரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணனென்னவுமாம். இத்தால் அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்ய மும் நிலனின்றது, இவர்க்கு முகங்காட்டினபின்பாயிற்றென்றபடி. [வளவயல்] "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. [வாய்ந்துரைத்த] வாய்க்கை கிட்டுகை. அதாவது பாவபந்தத்தையுடையராகை, நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதாயிருக்கை. [அளவியன்றவந்தாதி] அபரிச்சேத்யவஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சின்னமாய், ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதாயிருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே [வளவுரையால் வானோங்குபெருவளம் பெறலாகும்] பாலகுடிக்க நோய் தீருமாபோலே இத்திருவாய்மொழியில் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந

நிகமம் அளவியன்ற இத்யாதி 'வளவுரையால் வானோங்குபெருவளம் பெறலாகும்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி

அவதரிகை வியத்தல் கடத்தலாய் அளவு பரிச்சேதம், அதுக்கு வாசகமல்லவோ? என்ன, இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் அபரிச்சேத்யமஹிமன் இத்தால் இப்போது சொன்னதுக்கு ஸாமர்த்யம் நாராயணத்வம் இத்யாதி ஏழுலகத்தவரென்றும் ஸர்வேச்வரத்வம் விகலமாமிறே, ஆகையாலே இவரை விசேஷித்த பின்பாயிற்று நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேச்வரனென்றபடி. 'ஏழுலகத்தவர்' என்றும் தம்மைச்சொல்லிற்றுமோ? என்ன, ஏழுலகத்தவர் இத்யாதி. கண்ணன் என்று - கண்ணுக்கு விஷயபூதனென்னுதல், க்ருஷ்ணனென்னுதல் முதலின் அர்த்தம் - இவ்வளவிலே இத்யாதி த்விதீயார்த்தம் பத்துடை இத்யாதி 'பெருநிலங்கடந்த' இத்யாதியாலே பாரிக்கப்பட்ட தனிஸ்மாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடே தோன்றுகையாகையாலே, 'க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப்பாரித்து' என்னக் குறையில்லை. கீழ் பத்தவய பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி 'வள' என்கிற விசேஷணம் வயலுக்கும் ஊருக்கும் விசேஷணமென்று ஸூசிப்பதாக "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா: ... அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா: ..." இப்போது 'வளவயல்சூழ்வண்குருகூர்' என்கையாலே விச்லேஷதசையிலே 'அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:' இத்யாதிப்படியே யிருந்ததென்று பலித்தது. 'அகாலபலிந:' என்றதுக்கு ப்ரதானவசனம் வ்யாக்யானம், ராமாகமனே போது, இல்லையாகில், 'அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:' என்று விச்லேஷத்தில் வாட்கட்டாதிறே, அப்போது

ஒருவன் சாபமில்லையிறே. தளிரும் முறியும் - பலவகையான பொட்டும் முறி இளந்தளிர் விவரணம் - நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது - நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே. பிணிப்புண்கை - கட்டுண்கை. அந்தாதி அளவியந்து இருக்கையாவது எது? என்ன, 'அளவியன்றபெருமான்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாமர்த்யம் அபரிச்சேத்ய இத்யாதி. அந்தாதியாகையாலே பாடோபயோகத்தை யில்லாமையாலே அவிசால்யத்வம் ஸித்திக்கையாலே - சலிப்பிக்கவொண்ணாது என்கிறது வளவுரை. நன்றான உரை 'வளவுரை' என்றதுக்கு ஸாமர்த்யம் - பால்குடிக்க இத்யாதி இத்தால் ஸாதநத்வ ப்ரஸக்தி யாவருந்தி 'வளவுரையால் வானேறுங்குபெருவளம் பெறலாகும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்யாதி வானேறுக்கு

மான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலை போய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று விஸ்த்ருதஜ்ஞானமாகிற நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம் .

முதற்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூது விட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில், நான் பண்ணின பாபமேயோ மாறாததென்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம்பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, என்தசையை அங்கே சென்று சொல்ல வல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒழியும்படி போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோளென்றாள்; ஆறாம்பாட்டில், ஒரு வண்டைக் குறித்து, தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹானி வாராமே எங்கள் ஸத்தையும் கிடக்கும்படி [illegible] எழுந்தருளச் சொல் என்றாள்; ஏழாம்பாட்டில், ஒரு கிளியைக் குறித்து, இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச் சொல் என்றாள்; எட்டாம்பாட்டில், தான் உருவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உருவி, நானே முடியவன்றோ, நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்றாள்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒரு வாடையைக் குறித்து, என்தசையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்கவேணுமென்று இரந்தாள்; பத்தாம்பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து நம் காரியம் ஓரளவில் நிற்கிலுமாம் நீ அவனை விடாதே கொள் என்று போகவிட்டாள்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞான வைபவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், மதுரபாஷியாயிருக்குமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், ஸாரஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம்பாட்டில், விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நினைத்தது கிட்டுமளவும் சலியாத மஹத்வ்யவஸாயனென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், பகவத்போகமுடையனாயிருக்கும் ரூபவானுமாய் க்ருபாவானுமாய் [illegible] ஸ்வபாவனுமாயிருக்குமென்றார், மதுகரமிறே; ஏழாம்பாட்டில், தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கல் கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யானென்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித்தார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை

பெருவாழ்வைப்பெறலாகும், *வான் - பரமபதத்திலேபோய், நுமது விஸ்த்ருதஜ்ஞானமாகிற, பெருவாழ்வு [illegible] ஸம்பத்தைப் பெறலாம்*

பத்துப்பாட்டுக்கும் ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இத்யாதி [illegible] கிறது. அதில் ஜ்ஞானவைபவத்தைப் பற்ற - ஜ்ஞான வைபவத்தை என்றது. மதுரபாஷியாய் என்றது, குயிலினுடைய மதுர பேச்சாயிருக்கு மவையாலே 'அலம்பொலாய் [illegible]' என்றத்தைப்பற்ற, ஸாரஸாரவிவேகஜ்ஞன் என்றது. விக்ரஹஸௌந்தர்யம் என்றது '[illegible] மன்றில்காள்' என்றத்தைப்பற்ற. நினைத்தது கிட்டுமளவும் என்றது 'நுமரோ' என்றத்தைப்பற்ற, புருஷார்த்தம் ஸித்திக்குமளவு மென்றபடி. மஹத்வ்யவஸாயன் என்றது குருகினுடைய [illegible] சலியாமையாவது - '[illegible]' இத்யாதிப்படியே இருக்கை. 'வண்டு' என்றத்தைப் பற்ற - பகவத்போகமும் என்றது. ரூபவானுமாய் என்றது - 'அளி' என்றத்தைப்பற்ற. 'ஆழி' என்றத்தைப்பற்ற - க்ருபாவானுமாய் என்றது. 'அருள்' என்றதைப்பற்ற [illegible]மாய் என்றது. வண்டு ஏகபோகமென்னை - மதுகரமிறே என்றது. தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இத்யாதி - கிளி, [illegible] சொல்லுமிறே. ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரை இத்யாதி - '[illegible]

என்றார், ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆசார்யஸம்பந்தமாத்ரமே ஸத்தாதாரகம், இதரஸம்பந்தம் ஸத்தா பாதகமென்கிறார், பத்தாம்பாட்டில், ஆக இப்படி ஜ்ஞாநவானுமாய், மதுரபாஷியுமாய், ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனுமாய், தார்மிகனுமாய், ஸம்பந்தஸ்வபாவனுமாய், க்ருபாகாம்பீர்யங்களையுமுடையனுமாய், சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தஸேவையனுமாய், ஸச்சிஷ்யனுகையாலே ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸம்பந்தமும் தனக்கு பாதகமாய், இப்படி ஸதாசார்யஸேவை பண்ணுகையாலே பகவதநுக்ரஹத்திலே பரவசனாய், *"நின்னிடையே னல்லேன்" என்று நீக்கி ஓரோவிஷயங்களினெஞ்சுகுன்றம் வருவதோபாதுண்மலாப்பாத மடைந்தது தந்திருவுள்ளமென்று தலைக்கட்டினார் (௧௧)

நாடாயே' என்றதைப்பற்ற வாயுஸம்பந்த பாதகத்தையாலே பாகிகோடிதவேன ஆசார்யஸம்பந்தமே தாரக மென்று ஸிக்தம் உத்தாரத்தஸங்கரஹமான இப்படி இதயாதி ஆஃது என்றது - 'ஆழி' என்றதின தன்னோவிஷய பற்ற சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தர் ஸேவையர் யவ்வ என்றபடி இனி சிரகாலம் அப்யஸித்தா லொழிய வாராததொன்றென்றாரிறே 'உடலாழி' என்கிற பாட்டிலே தனியாவதாரிகையிலே வோதகாக நிகமிக்கிறார் - இப்படி ஸதாசார்ய இதயாதி இவ்விடத்திலே, எழாம்பாட்டு பாயந்த ஆசார்யலக்ஷணத்தை விசித்து மேல் மூன்றுபாட்டாலே - ஶிஷ்யலக்ஷண விதி இவ்விடம் இதயாதி என்றெந்தமானது, 'உனக்குச் சரணாரவே னல்லேன்' என்று நாவிலாள என்னை விட்டகன்று அதலீயமாய தாமஸியாய நிலைநிறத்தை யுள்ளதாய விலக்ஷணமாய் உத்துங்கமான மலை நடந்துவருமாபோலே வருமவனுடைய அப்போதலாந்த தானமையோன்ற திருவடிகளாயிடை நத தென்றபடி அளவியன்றவென்றுதொடங்கி, ளவுரையால வாஞேனகு பெருவனம் பெறலாகும் இதயவயர் (௧௧)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible] ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவலி — [illegible] ॥

[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி— அருசிறையப் டிகள் தமையாழ்வார்க்கு சீர் / எனசெய்யிலச்சொல்லுமென இந்து—விநேச / நலங்கியதாம் மாறனிலகேசாயகளைத் தகேதடி / மலங்கியதாம் பத்திவளம்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

* திருவாய்மொழி-அ உ-௧0

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி வளவேழுலகு ப்ரவேசம்

ஆ—(வளவேழுலகு) இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானை விஸ்லேஷித்து அத்யர்த்தம் அவஸந்நராய், 'தேவரீருடைய திருவடிகளைக் [illegible] அடியேனை [illegible] ஸர்வாபராதங்களையும் க்ஷமித்தருளி அடிமைகொண்டருளவேணும்' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, எம்பெருமானும் தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து [illegible] [illegible] [illegible], அவனுடைய [illegible] [illegible] [illegible] தம்முடைய [illegible] [illegible] [illegible] பார்த்து, 'இப்படி நிஹீநனான நான் அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவிலே அவனுக்கு அவத்யமாகையாலே அவனுக்கு அவத்யமாம்படி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கையிலே அடிமைசெய்யாதே முடிந்துபோமதே எனக்கு ஆத்மலாபம், ஆனபின்பு இனி அகலாநிற்பனாக அவன் திறத்து [illegible]' என்று பார்த்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இருந்தாராய், இதுக்கு முன்பு இப்படி [illegible] எம்பெருமான் திறத்து [illegible] தாம் [illegible] தம்மை [illegible]கிறார்.

ஒ—அருளாத்திருவாய்மொழியிலே, [illegible] [illegible] [illegible] அபராதங்களைத் [illegible] அறிவித்த அனந்தரம் எம்பெருமான் வந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கத்தொடங்குகையாலேறே, அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'அமிருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே விலக்ஷணர்க்கு போக்யனான எம்பெருமானை, [illegible] நான் தூஷிக்கை [illegible]' என்று பார்த்தருளி, ஆழ்வார், 'நான் ஸம்ஸ்லேஷித்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைவித்து உஜ்ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும் விஸ்லேஷித்து முடிந்தேனாகிலும் முடிய அமையும்' என்று பார்த்தருளி, பெருமாளுக்கும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தசையிலே, 'தானவன் பெருமானை மாதேகும்' என்னும் [illegible] அவனுடைய ஆணைக்கு [illegible] [illegible], பெருமாளுடைய [illegible] [illegible] தம்முடைய [illegible] இளைய பெருமாளை விடைகொண்டாற் போலே, தம்முடைய [illegible] அயர்த்து, அவனை ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலே ஆசையற்று, '[illegible] அவனுடைய [illegible] [illegible] [illegible]' என்று இவர் அகலப்புக, இவரோடே ஸம்ஸ்லேஷம் தனக்கு அவத்யமன்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], இவர் தன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலே [illegible] இசைந்தருளி, மீளவும் [illegible] [illegible] எம்பெருமான் [illegible] பார்த்தும், 'என்னுடைய [illegible] வரும் [illegible] எம்பெருமானுக்கு வேண்டா' என்று அகல [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] புத்தத்திலே [illegible] போலே, "[illegible]" இத்யாதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மீளவும் சேர்த்துக்கொண்டருளினான் என்கிறார்.

ப—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியிலே, இப்படி கடகமுகத்தாலே இவரைத்தம்மை [illegible] அறிவித்த அனந்தரம், இவர் தம்மை திருமடியான "[illegible] [illegible] பெருமானைக்கண்டேன்" என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு அவனாலே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தவன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய [illegible] [illegible] அருளிச்செய்வதாக, ததுபாதமான அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், ஸர்வஜ்ஞதையும், அபேக்ஷ [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], ஆஸ்ரித [illegible] [illegible], போக்யமான [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], ஆஸ்ரித [illegible], ஸர்வத்ர [illegible], ஆஸ்ரித

பகாராதிஶயத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இப்படி விலக்ஷணனான ஸர்வேஶ்வரனை, அத்யந்த நிக்ருஷ்டரான நாம் அணுகுகை அவத்யாவஹம், அதிஶயிதஜ்ஞாநர் அணுகிலும் அவனுக்கு மாலிந்யகரம்" என்று அகலப்புக, இவரைத் தன் ஶீலத்தைக் காட்டி துகவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய் அநுபவித்தவர், பின்னையும் அவனுடைய ஸாகாங்க்ஷனாகையாலே அகல, தன்னுடைய ஹேயப்ரதிபடத்வத்தையும் ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து அகவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய், காலாகால ஸம்பவானுக்கு ப்ரத்யுபகாரகத்வத்தையும் மேன்மையையும் அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ—அநந்தரதிருவாய்மொழியில், தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே அபராதஸஹத்வத்தை அறிவித்த ஸமனந்தரம் வந்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனாக, ஸர்வபோக்யமான அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும் நிருபாதிகமான தம்முடைய நீசதையும் பார்த்து, 'அவனுக்கு விஷயத்தாலே தூஷிக்குமாதலாலே நாம் ஸம்ஶ்லேஷிக்க அவகாஶம் இல்லை; விஶ்லேஷிப்பதுமுறை' என்று பார்த்து, பெருமாளுக்கும் தேவர்களுக்கும் மந்தரம் பர்வதத்தால் கடையப்பட்ட கடலைக் 'ஶ்ரீவாஸ பெருமானை ஸமிக்கும்' என்னும் பத்தாலே அவன் வரவை இளையபெருமாள் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்த "யதி த்ருஷ்டோ மஹாராஜ ..." என்று அவருடைய பரிஜ்ஞாநத்தை மாத்ரம் பாராதே இளையபெருமாள் விடைகொண்டாற்போலேயும் "நவேத்மி ..." என்ற பிராட்டியைப்போலேயும் இவர் அகலப்புக, அவனும் 'உம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கு அவத்யாவஹமன்று, ஸௌஶீல்யவானத்தகம்' என்றபின்பும், 'என்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அவனுக்கு வரும் ஸௌஶீல்யமும் வேண்டா' என்று இவர் அகல, "ஶ்ரீ..." என்கிறபடியே தன் பாங்கைக் காட்டி, 'நீர் ஸம்ஶ்லேஷியாதவன்று, நம்முடைய ஸத்தையே இல்லை' என்று புத்ராதிவருக்கத்தை அர்ஜுநனை "காரிஷ்யே வசநம்தவ" என்னப்பண்ணினாற்போலே தன்னோடே சேர்த்துக்கொண்டானென்கிறார்.

௰—ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே அவனை யாஶ்ரயிப்பார்க்கு ஒரு குறை யில்லை யென்றார், அந்த ஆஶ்ரயணந்தான் புருஷோத்தமனை ஆஶ்ரயிக்கிறதாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், பஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸுலபனாகை யாலே பஜிக்கத்தட்டில்லை யென்றார்; ஸுலபனானவன்தான் அபராதஸஹனாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுவாரையும் தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளும் ஶீலவானென்கிறார் இதில். கீழ்க் கலங்கித் தூதுவிட்ட இடம் ப்ரேமகார்யம், இங்கு அகலப்பார்க்கிற இடம் ஜ்ஞாநகார்யம், "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" என்று பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமிறே இவர் தாம் பெற்றது. தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், 'இவரை இங்ஙனே நோவுபட விட்டோமாகாதே'

வளவேழுலகு ப்ரவேஶம் - முதல திருவாய்மொழி தொடங்கி வகைதி - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி அநந்யப்ரயோஜனோபதேஶ பரகரணையாலே அருளிச்செய்கிறார். அவனை யாஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி ஒரு குறையில்லை என்றது - 'வீடு' என்றதின் தாத்பர்யம். புருஷோத்தமன் என்றது - 'பற்றிலனீசனும் முற்றவும் நின்றனன்' என்றதின் தாத்பர்யம். பலத்தோடே வ்யாப்தம் என்றது - 'ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே' என்றதின் தாத்பர்யம் அநுஸந்தானமடைவிலே, பலத்தோடே வ்யாப்தமாயென்றது - 'எழில் கொண்ட பெருமான்' என்றதைப்பற்ற 'திருவடியாலதாயோன' என்றதைப்பற்ற - ஶீலவான் என்றது. கீழ் அத்யந்தவிலக்ஷணமாய தூதுவிட்டவர் இப்போது அகலுவானென்? என்ன, கீழ்க் கலங்கி இத்யாதி. இரண்டுமுண்டோ? என்ன, மயர்வு இத்யாதி. பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம் என்றது - ஜ்ஞாநமும் பக்தியுமென்றபடி. விஶதாலங்கி - தூதப்ரேஷண இத்யாதி. நோவுபடவிட்டோமாகாதே இத்யாதிக்கு - 'அளவியன்ற'

என்று பிறபாடேக்கு நோக்கு, ஆனைக்கு உதவ வந்து தோற்றினாற்போலே அரைக்குலையத் தலைக்குலைய வந்து தோற்றின, அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார், 'தார்மிகனை வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அழிப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப்பார்ப்போமல்லோம், அகலுமித்தனை' என்று பார்த்தார் அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ? என்னில், முடியுமித்தனையே; பேற்றுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாசம் பாரார்களிறே, பெருமாளும் [illegible] தேவதூதனும் [illegible] குத்தமான ஸமயத்திலே, துர்வாஸா, 'என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்' என்ன, 'இப்பகைத் தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில் நாம் அகன்று முடியுமதமையும்' என்று பார்த்து, அவனைப் புகவிட்டு, "[illegible]" ([illegible]) என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள்; "[illegible]" ([illegible]) என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி, அப்படியே இவரும் 'ஊருணியிலே கள்ளியை வெட்டி யெறிவாரைப் போலவும், அமுதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் புக்கு அழிக்கையாவது என்?' என்று இவர் அகலப்புக, 'இவரை இழக்கொமாகாதே' என்று ஈச்வரன, 'ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ?' என்ன, 'அடியேன் அகலப் பார்த்தேன்' என்ன, 'நீர், நமக்கு அவத்யம்வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது? நீர் அகலவே, இவ்விஷயம் அதிக்ருதாதிகாரமாகாதே! என்று நமக்கு ஆர்ப்பறுது; இப்படி தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, 'ஸர்வாதிகாரம்' என்று தோற்றும், ஆனபின்பு, நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம், இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை யென்றவிடம் பண்டே அடிப்பட்டுக்காணும் கிடப்பது' என்று - 'நாம் குணைதனை நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டீரே' என்று தான் திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக் காட்ட,

---

என்கிற படியிலே மறுதலை அரைக்குலையத் தலைக்குலைய என்றது - " [illegible] " என்றதைப் பற்ற 'வாரேறிரைக்கை அருளிலேபோல' என்றதைப்பற்ற - அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்றது 'ஸா[illegible]' என்றன்றோ சொல்லுகிறது? இப்படி ஸௌசீல்யத்தை இவர் கண்டோ? என்ன பேசுகிற இச்சாதி இதற்கு அதைப்பட்டவும் - பெருமாளுக்குமா இச்சாதி. தேவதூதன் - [illegible] [illegible] உதாஹரித்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" பத்தா வாக பெருமாளுடைய ஸமயத்திலே பெருமாளை வெகுமானத்து இருக்கவே குடியாக விடாதே இருக்குமென்று நான் ஜீவிதத்தை விடாதே இருக்கிறேன் நான ஜீவிதத்தை விட்டால் பெருமாளை வேகம் தவிர்க்குமென்று கருத்து. '[illegible]' என்கிற நாது பிராட்டிக்கு ஜீவிக்கவே விநாசம் அதுவும் பாவனைத் தைக் காட்டுமே - ஊருணியிலே இச்சாதி ஊருணி - ஊராக விடபோகக்கொள்ளுகிற தடாகம் வருவிக்கு பரிசேசயாக 'வாகத்தடம்' 'மாதகவணித்தடம்' என்றது அதனைச்சொல 'ஆழருகத்திலே' என்றதற்கு பரிசேசயாக-'[illegible]'என்றதை அதனைச்சொல் அதிக்ருதாதிகாரமாகதே- பேசப்புக்கிற ஆச்சர்யக்கலை வஸ்துவமோ என்றபடி. அடிப்பட்டு - எனி, அதனைத்து - பழமையைத், இரு

'ஆகில், கிட்டுவோம்' என்று பார்ா, 'ஒரு சௌஜந்யமேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் குணமும் அவனுக்கு வேண்டா' என்று அகப்படுக, 'உம்மால் வரும் சௌஜந்யமேயன்றோ வேண்டாதது? உம்மால் வரும் நான் தான் வேண்டுமோ? வேண்டாவோ?' என்று *(நீர் அயோக்யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி, கிட்டுவது - ஸத்தாதாரகங்காணும், ஆனபின்பு) நீர் அயோக்யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி நமக்கு தாரகங்காணும், இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகவீர்கிடீர், நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தாஹாநி' என்று, "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்று அவன் பக்கலுள்ளது போட்கணுக்கவுமாம், நாம் அவனை விட்டு உளோமாகோமென்று; சோதித்துக் கொண்டாற்போலவும், 'பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்' என்ற அர்ஜுநனை, "கரிஷ்யே வசநம் தவ" (கரிஷ்யேவசநந்தவ) என்னப் பண்ணினாற்போலவும், தம்மை வருந்தி இசைவித்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனாக்கினபடியே ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினானென்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்
இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய் என்பன் நினைந்து நைந்தே

ஆ —ஸர்வலோககாரணபூதனாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான எம்பெருமானை அயோக்யனான நான் என் வாயாலே 'களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா' என்பன், அதின்மேலே பின்னையும், 'ஔதார்யாதி குணங்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்காக அவள் குலத்தோடு ஸதந்ருஶமான குலத்திலே வலியையுடையரான ஆயர் தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி, இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய்' என்று சொல்லுவன், சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை என் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன், என்ன அதிஶங்கிதேனோ? என்ன அப்ருத்தகாரியோ? என்றுகொண்டு தம்மை நிந்தித்து, அவன் குணங்களை இப்படிச் சொல்லிவைக்கிறது அவன் பக்கலிலே எனக்குள்ள நிரதிஶயஸ்நேஹமாகிற பாபமிறேயென்று நோகிறார். பரமபுருஷார்த்தமான பரமபுருஷவிஷய ப்ரேமத்தைப் பாபமென்று சொல்லுவானென் என்னில்,—அநிஷ்டகமானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வருகை

வடிகளில் படுகெடுகின்றதென்று 'ஸஸ்யமிநீம் ப்ரூர்ஷ்ட்ரஸ்ய' என்றதைப் பற்ற - குணமும் அவனுக்கு வேண்டா என்றது 'மிக்கொன்றும் அகப்படுக' என்றது - அடியேன் சிறியஞானத்தன்' என்றதைப் பற்ற இசைவித்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் - மித்ரபாவேந, கரிஷ்யேவசநம் தவ இத்யாதி. [illegible] "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்" ஸ்ரீகீதையிலே "நஷ்டோ மோஹஸ் ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத । ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ", 'போட்கன் [illegible] சாதித்திருவளின்' இத்யாதியைப் பற்ற - ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்றது

* குண்டலிதம் பல ஸ்ரீகோசங்களில் இல்லை என்பர்

தமக்கு ஆகுமானையாலும், தம்முடைய வாயாலே அவனைப் பேசுகை அவனுக்கு அவத்யமாகத் தாமநுஸந்திக்கையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவத்யமானையாலே தமக்குத் துக்கருபமான இப்பேச்சைத் தவிர்த்தவியலாமையறனது விளைவிக்கையாலும், தமக்கு அவன் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தையே பாப மென்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், அத்யந்த நிகர்ஷ்டனான நான், அத்யந்த விலக்ஷணனான எம் பெருமானை என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேனென்று போகிறார்

[வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை] பகவத்போகத்துக்கிடான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவாய், ஏழுலகுக்கும் முதல்வரான அயர்வறுமமரர்களுக்கு நாயகனை, வளவிதான ஏழுலகு என்றுமாம். தொடங்கின வாக்ய பூர்த்திக்குமுன்பே தம்முடைய நெஞ்சியத்தை அநுஸந்தித்து "அருவினையேன்" என்கிறார் அடியேனான பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்தை விளைக்கையாலே, பக்தியை அருவினை யென்கிறது [களவேழென்று தொடங்கி] - 'களவு பாணியமான படி வெண்ணெயைக் களவுகண்ட கள்வா!' என்று யசோதைப்பிராட்டி அவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் சொல்லைச் சொன்னேன் [பின்னையுமென்று தொடங்கி] - அதுக்குமேலே முலைப் பருப்புபோலே இருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டி யுடைய ஸௌந்தர்யத்தை வலியையுடைய இடையருக்கு பாதகமாய் வந்த ஏழெருதுகளை முடித்த அது ஊனமாகையாலே 'இவ்வேழெருதுகளின் இடைச்சேர்க்கையாலே என்னை அடிமை கொண்டவனே!' என்பதும் செய்தேன்

ப —முதற்பாட்டில், அமருகத்திலே ஸநகாதிகளைப்போலே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரனை எனக்கான்தர்யத்தாலும் தூஷித்தேனென்கிறார்

வளம் வளவிதான, ஏழுலகின் - ஏழுலகத்துக்கும், முதலாய - முதலான, வானோர் இறையை - வானவர்க்கு இறையான உபயவிபூதிநாதனை, அருவினையேன் - கழிக்க அரிதான பாபத்தையுடையனான நான், நினைந்து - (என்னெஞ்சினாலே) நினைத்து, கைகூப்பி - (மரியாதை) கடக்குமளவு, களவேழ் - களவுமிகப்புமபடியாக, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, தொடுவுண்ட - ஒளித்து உண்ட, கள்வா - களவுகண்டவனே! என்பன - (என்று தாயர்பாசுரங்களை)ச்சொல்லுவன, பின்னையும் - அதுக்குமேலே, தளவு - முல்லை, ஏழ் - தோன்றுமபடியான, முறுவல் - முறுவலை யுடைய, பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, ஆய - உன்னை ஆக்கினையுந்த, வல் - பராக்ரமானன, ஆனுயர் - கோபர்க்கு, நல்வலிய - நல்வலிய (வந்த), இன - இனமானவை ஒருங்கின, ஏறு ஏழும் - எருதுகளை ஏழையும், தழுவிய - (அம்மதவம்ப்ரஸ்லேஷத்தமானாகையாலே உகந்து) தழுவி முடித்த, எந்தாய் - என்னையாண்டவனே! என்பன - என்று (அம்மைப்பாசுரங்களை) சொல்லுவன்

ஏழுலகின் முதலாய வானோரென்று - 'அலத்ரப்ருஷ்டத்தாபகர்மதாலே ஸூரிகளுடைய ஐஸ்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள் இவ்விடத்தில், விஸ்தீர்ணமான அத் தமைக்கு அவத்யமாம்படி தமமை பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகையாலே அத்யந்தமான பத்தியைச் சொல்லுகிறது தளவு முல்லை 'இனத்துமைந்தே' என்று பாடமாய், 'இனத்தை வருத்துதல்' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்

இ —முதற்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான அவனை அத்யந்த நிகர்ஷ்டனான நான் மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேனென்கிறார்

[வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை] - வளவியதாய ஏழுலகுக்கும் காரண பூதனாய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமிருக்குமவனை வளவியனுமையாவது - ஸௌகுமார்ய

காரணத்வ வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகை. வளவியதாயிருந்துள்ள ஏழுலகுக்கு என்னவு-மாம். வளவியதாய ஏழுலகுக்கும் காரணபூதனாயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்ன-வுமாம். நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வமுண்டோ? என்னில், அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின்-படியே, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்கு மென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்கு மென்றும் சொல்லுகிறது. இவர் வாசியாகையாவது பகவத் பலத்தில குப்பலாகை [அருவினையேன்] வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மௌக்-யத்தைப் பார்க்கிறார் 'அருவினையேன்' என்கிறார். இவர் இப்போது அருவினையேனென்கிறது பகவத்ப்ராவண்யத்தை. இப்போது பகவத்விஷயத்தை விடுகை அநிஷ்டமாகையாலே அவ்விஷ-யத்தை மேல்விழப்பண்ணுமது பாபமாய்ச் சட்டவிறே. அநிஷ்டாவஹமிறே பாபம் [களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்] களவிலே வேட்கையையுடையனாய் ஆசைப்-பட்டை யுடையனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெயைக்களவுகண்ட. "களவெழ்" என்கிற இதனை "கள-வேழ்" என்று நீட்டிற்று, களவு ப்ரஸித்தமாம்படி. யென்னவுமாம். ப்ரஸித்தமாகையாவது பரமபதத்திலும் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி யிருக்கை [கள்வா என்பன்] ஸர்வேச்வ-ரனைப் பிள்ளையாக்கி, பெறுகைக்கீடான ஸௌபாக்யத்தை யுடையவளான யசோதைப்பிராட்டி, வெண்ணெய் களவு காண்கிற ஸமயத்திலே கண்டு பிடித்தாலே அவள் சொன்ன வார்த்-தையைச் சொன்னேன். "[illegible]" என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலாய்ப் பேசக்கடவதிறே, அப்படிப்பட்டவர் தொழ இருக்கும் மேன்மையிறே கண்டது, அவன் காலே கொழுந்தீண்டக் கண்ணீர் பெருகிற்று 'என்பன்' என்கிற இது - காலத்ரயவர்த்தி-யானதும் இப்போது பூர்த்தி பெறுகிலேயாய், என்றே சொன்னபடி [பின்னையும்] அதுக்குமேலே பிராட்டிமார் பாசுரத்தையுஞ் சொன்னேனென்கிறார் [தளர்வேழ்முறுவல் பின்னைக்காய்] முல்லை யரும்புபோலே யிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காய் எழுகை தோற்றுகை தளவு முல்லை எழுகையாகிறது முறுவல் கண்டால் முல்லையரும்பு ஸம்ருத்திவிஷயமாகை [பின்னைக்காய்] "கவாஷ்டி" என்று முறுவலுக்குக் தோற்றுப்படி [வல்லானாயர் தலைவனாய்] "க்ருஷ்ணாச்ரயாஃ" என்கிறபடியே வலிமையுடையரான இடையருக்குத் தலைவனாய் அப்பர், "த்வம் ஸ்ருஷ்டீவயோஷ்ட்ராஃ" என்று இரண்டுதலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்டவனென்னச் சொன்னவுமாம் [தலைவனாய்] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவனிருக்குமாபோலே யாயிற்று இடையர்க்கும் அவனிருக்கும்படி. அபிஜாதனுக்கல்லது பெண் கொடாதொழிகிற [இளவேறு] பருவத்தின் இளமையாலே மதத்துடைய போலேயிருக்கை [ஏழும்] நப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைக்கைக்குடைய அபிநிவேசத்தாலே, துவான்றுக்கவல்லிக்கதோஷு ஜாலேயெரிகைக. [தழுவிய] அவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு பலம் அவளை அணைக்கையாகையாலே, இதுவும் போகரூபமாயிருந்தபடி [எந்தாயென்பன்] அவன் இச்செயலுக்குத் தோற்று 'என்னுடையன்' என்று சொல்லும்படியுஞ் சொன்னேன் [நினைந்து] அநுருத்யமாகச் சொல்லிவிட்டேனோ? நெஞ்சாலும் த்யாநித்தேன் [நைந்தே] - மாநஸமாய், பிறர் அறியாதபடி யிருந்ததோ? 'இவ்விஷ-யத்தே இவன் சிக்கலுற்றான்' என்று நாடறியும்படி நாவிகமாகவும் த்யாநித்தேன் அவதாரத்தில அணைய ஆசைப்பட்டவர் அவள் பாசுரத்தாலேயிறே சொல்லுவது முதல் திருவாய்மொழியிலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான மேன்மையை த்யாநித்தேன், பத்துடையடியவரிலே, யசோ-தைப்பிராட்டிக்கு அநுபாவ்யமான நீர்மையை த்யாநித்தேன், அஞ்சிறையமடநாரையிலே, பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொன்னேன் நினைந்து மாநஸம் நைந்து காயிகம் என்பன் வாசிகம். "நினைந்துநைந்து, வளவேழுலகின் முதலாய வானோர் இறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன், பின்னையும், தளர்வேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவ-னாய் இளவேறேழும் தழுவிய எந்தா யென்பன் அருவினையேன்" என்று அந்வயம்

ஈடு —முதற்பாட்டு நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானவனை என்னுடைய மநோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேனென்கிறார்.

[வளவேழுலகு இத்யாதி] - வளவிதான ஏழுலகென்று லீலாவிபூதியாய, 'வானோரிறை' என்கையாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி உபயவிபூதிநாதனைக் கிடீர்! நான் அறிக்க பார்த்ததென்கிறார். வளவிதாய், ஏழுவகுத்தான முதலாய், வானோரிறையுமாயிருந்த [illegible] யென்று அவனதனக்கே விசேஷணமாகவுமாம், [illegible], ஏழுவகுத்தான முதலாயிருக்கிற வானோரென்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; இவ்வளவான [illegible] பகவதநுபவத்தில் குறைவாகை *அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திலே, [illegible] ஸ்ரீ[illegible] ஷ்டியை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி [illegible] தரிக்கிறானென்று சொல்லுகிறதே [வானோரிறையை] தேஜிஷ்டமாகையாலே [illegible] இத்யாதி, "[illegible]"

---

* [illegible]

முதற்பாட்டு [illegible] நித்யஸூரிகளுக்கு [illegible]

[illegible] 'வானோரிறையைக் கள்வனென்பன' [illegible] இத்யாதி [illegible] நித்யஸூரிகளுக்கு [illegible] இத்யாதி [illegible] ஸ்ரீ [illegible] நித்யஸூரிகளுக்கு [illegible] இத்யாதி [illegible] வானோரிறையைக் கள்வனென்பன [illegible] என்ன, வானோரிறையை இத்யாதி [illegible]

* [illegible]

(ஸ்வாமி) என்றேயாயிற்று இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி "வானோரிறையைக் கள்வா வென்பன்" என்ன வாயிற்று நினைத்தது, (தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை யநுஸந்தித்து 'அருவினையேன்' என்கிறார் தார்மிகராயிருப்பார் ஒருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், கர்மத்திலே அக்ரியாவசேஷப்பட்டதைப் பண்ணி, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார் [அருவினையேன்] இப்போது 'அருவினையேன்' என்கிறது 'கள்வா' என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை அத்தை 'அருவினை' என்கிறார் அநிஷ்டாவஹமாம் பாபம் என்றிருக்குமவராகையாலே [களவேழ் இத்யாதி] களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய், அபிநிவிஷ்டனாயென்னவுமாம், அன்றிக்கே, களவு எழும்படி களவு ப்ரஸித்தமாம்படியென்னவுமாம் களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருஷ்ணனே! என்பன் இத்தால், பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடீர்! சொல்லிற்றென்கை 'என்பன்' என்றது சொன்னேனென்றபடி [பின்னையும்] - அதுக்குமேலே [தளவு இத்யாதி] பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபிமதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன் [தளவேழ் முறுவல்] நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை நெஞ்சிலே, கவயத்தைக் கண்டவாறே கருஹத்தில் கோ ஸ்ம்ருதிவிஷயமாமாபோலே * (தளவேழும்படியான முறுவலென்னவுமாம் அதாவது, எழுந்து - போஷையாய், தோற்றும்படியான முறுவல) "பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை" என்னக்கடவதிறே [பின்னைக்காய்] நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத்திலே தோற்று அவளுக்குக் கன்னி இஷ்டவிநியோகார்ஹனாக்கினான் [வல்லானாயர் தலைவனாய்] "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:" (க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:) என்னுமாபோலே, அவனைப் பற்றி நாட்டை யழித்துத் திரியுமிடுக்கைப் பற்ற, 'வல்லானாயர்' என்னுமாம், அன்றிக்கே, ஆயர் வலிய தலைவனாய் அதாவது - உடம்பிருக்கத் தலை குளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது, கார்த்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில

றது நினைத்ததென்றபடி. தர்மிஷ்டரான - தார்மிகராய் இத்யாதி ப்ரேமத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்ன, அநிஷ்ட இத்யாதி அதாவது - அகலுகை இஷ்டமாயிருக்க ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அத்தைப் பாபமென்கிறார் என்றபடி. களவிலே வேழ்க்கையுடைய - களவு - களவிலே வேழ் - வேழ்க்கை தொடுவுண்ட - களவுகண்ட த்விதீயார்த்தத்தில - 'ஏழ்' என்று நீட்டினதைக் குறுக்கி, எழும்படியென்றபடி எழும்படி - ப்ரஸித்தமாம்படி 'க்ருஷ்ணனே' என்று மிதித்து அநுதபிக்கிறாரோ? என்ன அங்ஙனல்லவென்கிறார் இத்தால் இத்யாதி அதையும் சொன்னேன் இதையும் சொன்னேன் என்னாநிற்க, 'பின்னையும்' என்றதுக்கு ஸாரம் - பரிவுடைய இத்யாதி பரிவு - ஸ்நேஹம் நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது - இளவேறேழும் தழுவியவெந்தாய என்றது தளவு - முல்லை "தளவலும் தளவும் முல்லையாகும்" என்னக்கடவதிறே அவயவ ஸாம்யத்தாலே ஸ்மரணைப் த்ருஷ்டாந்தமுகேன பரிஹரிக்கிறார் - தளவேழ்முறுவல் இத்யாதி முறுவலென்றது - ஸ்மிதமாய், அத்தாலே தந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது எழுகையாவது - ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை ஸாத்ருச்யமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது நெஞ்சிலே க்ருஷ்ணனை நெஞ்சிலே கவயம் - காட்டிலே திரிகிற மனை அது பசுபோலேயிருக்கும் முல்லையரும்பு பல்லுக்கு உபமானமோ? என்ன, பல்லுக்கு இத்யாதி 'ஆய' என்றதுக்கு ஸாரம் - நப்பின்னை இத்யாதி வன்மை - ஆயர்க்கு விசேஷணமாய் அதை நிர்வஹிக்கிறார் க்ருஷ்ணாச்ரயா: இத்யாதியாலும், அவ்விடம் இத்யாதியாலும் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: | க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:" [illegible] வன்மை தலைவனுக்கு விசேஷணமானபோது, அன்றிக்கே இத்யாதி கார்த்திகை இத்யாதி - எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பார்கள் புது செல்லு வரு

* குண்டலிதம் க்வசித்கம் என்பர்

இவன அநுபவம செய்யாதே இடைத்தனத்திலே வாங்கி நிறகுமபடியைச் சொல்லுதல் இப்படி யிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர் "அ ஜெ கவடிபுஷ்" (ருசேயஸ்தருசி) என்னக்கடவதிறே "தாவ்யூஷீலவ்யொவ்ருத்தா" (துர்யஸீலவயோவ்ருத்தாம) என்று இப்படியும் குறைவறவிருக்க, எருக்கிலை முன்னிட்ட வண்ணென்ஞ சொன்னபடியாமே [இராமோ] (ருதயுகமா) யிருந்துள்ள ருஷ்டாங்க ளெனறுமா ஏட்டியாத ஒருநாசில தழுவினன அநநதரம அவளை யவிழக்கையாலே அவள் முலையிலே யசினைக்நாறபோவே யிருக்கைகையாலே - தழுவி யெனகிறது [எந்தா யெனபன] - எருதேழடர்த்த செயல்களுக்குத் தோற்ற நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும பாசுரத்தைச் சொன்னேன உக்திமாத்ரமேயோ? [நினைந்து] - நெஞ்சாலும அநுஸந்திதேன அப்படி [நைந்தே] - பிறர் அறியும்படி சிதிலனுமாய், காயிகத்தாலும ஸாஷிதேன மாவேழுலகு ஒத்தாதிக்கு 'அயாவனமனர்தாதிபதி' என்றேன, 'எந்திரம்' என்றேன, பிராட்டிமார் தன்மையை பராபதனாய்த் தூது விட்டேன என்று அவற்றுக்கு அநுபவிக்கிறர் நினைந்து நைந்து மாவேழுலகு முதலாய மாசேறுறைய்க் காவேழ வெண்ணெய் தொட்டுண்ட கள்வா வெனபன் ; பின்னையும், தாவேழுமுலகம் பின்னைக்காய வல்லானுயர் தலைவனுய இராவேழு ழெழுந்தழுவிய எந்தாயெனபன ; அருவினையேன என்று அந்வயம் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைந்துநைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்பலருமுனிவரும்
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புகையோடேந்திவணங்கினால்
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய்முதலிற்சிதையாமே
மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசூணாதோமாயோனே!

பொது மனைக்கண்ணாலன்னி இடையர் தேவதைக்குப் பெண்ணையிட்டு பக்தர்களும் அவனுடைய புதியவர்களிறே, ஆகையாலே, கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கு மென்றபடி "புனத்தினைவிள்ளிய புதுவிசாட்டி புனவெள்ளைவாழ்க" என்னக்கடவதிறே. புத்தியது - புதுச்சோறு ஆக, வண்ணமையவனை-இடைத்தனத்திலே வைளதிதிக்கு இதுக்கு பாபோஜூ மேறு ? என்ன - இப்படி இத்யாதி இடைத்தனத்திலே வனைதிதிருக்கும்படி? என்ன, [illegible] ஸப்தகந்ராசௌனலீ [illegible] காலியநாயஃ" [illegible] [illegible] ஈட்டி என்று எழுத்தாய, எழுமுத்தையும் ஒன்றாக கட்டித் தழுவினு னென்றபடி அடக்கி தொலுதே, 'தழுவி' என்றதுக்கு தாவம் - அநந்தரம் இத்யாதி எந்தாய் - என ஸ்வாமியே! அடிமைகொண்டிப பாட்டுக்குத் தாதபர்யம்தாம் - வளவேழு இத்யாதி வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு - 'வளவேழுலகு' என்றிப் பாட்டுச் சொன்னபடிக்கு 'என்பன' என்று அநுபவிக்கைக்கு அப்படி நிற்சொன்னதோ? என்ன, அயர்வறும் இத்யாதி பிராட்டிமார் தன்மையை ப்ராப்தனும் என்கையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையுஞ் சொன்னேனென்று வித்தம் அநுபவிக்கிறர் என்றது 'அருவினையேன்' என்றதைப் பற்ற வாசேறுறை என்றதுக்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு 'எவை' என்றதுக்கு - பத்துடையடியவனிலே நோக்கு 'ஏறேழுந்தழுவியவெந்தாய' என்றதுக்கு-அஞ்சிறையமடநாரையிலே நோக்கு 'வாசேறுறையைக் கள்வனென்பன' என்று ஏகவசனமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, இங்கே 'வாசேறுறைபென்பன் கள்வனென்பன்' என்று பாரமாக அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு பொருளென்பது என்னே சொல்லுது பாட்டுக்கு அந்வயம் - நினைந்து இத்யாதி தேனோத்தரேத்யாதி - வளர் அழகே! திருமணுவதாமான ஒரு ஜன்மத்திலே இரண்டு தாயாரையும் இரண்டு தமப்பனாரையும் இரண்டு ஸம்பந்தத்தையும் ஒரு க்ஷணகாலத்திலே பெற்றதுக்கு பலம் - குலத்தோடொத்திருக்கிற நப்பின்னை பிராட்டியும் ருக்மிணிப்பிராட்டியும் இத்தால்-சேஷத்வ ஞானியுணகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை வரித்தருளிற்று ஆத்ரியஞானியுணகையாலே ருக்மிணிப் பிராட்டியை வரித்தருளிற்று என்றபடி. (க)

ஆ —(நினைந்து) நீ எனக்கு இறப்பப் பண்ணும் வருந்தினார் எனக்கு வேற்று மதங்களை யல்லது, எனக்கு அவசியமானதோ? என்னில், ஜாதி ப்ராப்த வருத்த ஜ்ஞாநிகளால உத்க்ருஷ்டரான பாரதைவபாரமிகா பலரும் ஸநாநியோகிகள் பலரும் நயானமான உபசாரங்களைக் கொண்டு பரமபாகியராக உனக்கு அடிமை செய்தாலும், சிலபூவை நிமாணாராண ஸம்ஹாரஞ்சிகள் பணியிலும், குறிப்பறியாதே யிருக்கிற நிவ்யஸங்கலாதி கல்யாணகுணங்களையுடைய ப்ராப்யருக்கு உரியது பரிமாறுகைகாகோ? ஆம்சாய்பூதனே! ஆனபின்பு, ஸர்வபாரமிக்ருஷ்டனான நான் உனக்கு அடிமைசெய்கால அது உனக்கு அவத்யமாமென்னுமிடத்தை சொல்லவேணுமோ? ஆகலால், நான் உனக்கு அடிமை செய்த இவ்வளவும் அத்யந்தாயுக்தம், இனி அடிமைசெய்கையும் அயுக்தமாகலால் உனக்கு அடிமைசெய்வேனல்லேன் என்று அகலுகிறார்

ஓ இரண்டாம்பாட்டில், ஆறல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்மாவித்தரான பாரம்பர்யகாரிகளானதே அது சொல்ல அரிது என்கிறார்

[நினைந்து எழு கொண்டனி] கலக்ருணஸமாநதாலே அத்யந்தம் மதிலாய [புனைந்து கண்ணினீர்] ஸாதமான கொடிகள் மாலே [நினைந்து எழுந்து கொண்டனி] ஸம்ஹார ஸாம்யத்திலே 'ப்ருஷ்டாக்ஷேத்ர பௌரியா காவரதே பாரமசனை இழந்து கோவிட்டன' என்று ஸமமித்தகப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய், ஸகலாயங்களைப் பிறப்பிக்குமபோது தான் முதலுயியாயிருப்பார ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமை மழுங்காதோ? ஆம்சாயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே!

ப —அநந்தரம், உம்முடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யகரமாவா னென்? என்று பரமாத்மாவாக, 'எம்மனையேவேயோ, விலக்ஷணரான தேவாதிகளும் அநயபரயோஜநஸமாதியாலே பரமைப்பதராய ஆம்சாயிகளிலும் ஸாவசாணப்ருதனை உன்னுடைய விலக்ஷணமானதும்ய த்துக்கு பாவிக்யமாமன்றோ?' என்கிறார்

இமையோர் (அந்யத்தில்) யுரிபிஷ்ணான் பாறுமாமி தேவாசுரும், முனிவரும் மனமயிலான ஸநாதி பாமநதிகளுமாள், பலரும் அனன்யாதப்ருஷர்கள், நினைந்து - (உன் குணங்களை நெஞ்சாலே) அநுஸந்தித்து, நைந்து அதனாலே பரிசமருதியம் பிறந்து, உள் சமைந்து மனமெலாம் கரைந்து, உருகி பெருமையடையாயக்கொண்டு, புனைந்த (இடாமி காதலிமானா பரமபிராகபேரமிட்ட) பொறிக்கப்பட்ட, சாலணி மாலே, நீர் (அர்க்யாதியுபயோகி) ஜலம், சாகம் சாதம் (இப்படி இவற்றை), புகைபோடு அமிதுகையோடே கூட, காகி யாவதனிர்மாம் ஏரிந்து, வணங்கிலும் - (அநுகிராமேசபார ஸம்ருதியாலே) வணங் கிலும், மாயோனே அம்சாயமான விலக்ஷணா விபூதியுகனே! (ஸ்ருஷ்டி சமயத்திலே தயமாக மானவயக்கொண்டு), நினைப்பு நினைக்கப்பட்ட, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஸாமக்யதாநகங்களுக்கும், வித்தாய உபாநாகாரணமாய், முதலில் சிதையாமே ஸவரூபவிகாரம் பிறவாதபடி, மனம் மனஸ்ஸாலே, செய் செய்யப்பட்ட, ஞானத்து ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடைய, உன் உன்னுடைய, பெருமை பெருமையானது மாசூணாதோ மலினமாகாதோ? அகாமவயம் விபூதியாலே ஆராதிதனை உன்னுடைய பெருமைக்கு, அதிசயவீதரோ யாகிலும் அவித்யாதயுபதி கருடைய ஆராதநம் மாலினயாதென்று கருத்து இங்கும் 'இமைந்து' என்று பாடஞ் சொல்லுவர்

இ —இரண்டாம்பாட்டில், ஆறல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்ம சித்தரான பாரமார்கிகளன்றோ அது சொல்லப்பெறுவர் என்கிறார்

[நினைந்து] - மூன்று பகலைகளை [illegible] [நைந்து] - அந்த [illegible] பாலே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மனம் அழியும் [உருகி] - [illegible] [illegible] [illegible] [இமையோர் பலரும் முனிவரும்] - [illegible] [புனைந்த கண்ணி] - இச் [illegible] தொடுக்கிறபோதே [illegible]. 'மாலை' என்றபோதே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] - [illegible] [illegible] [நீர்] அர்க்யாதிகளும் [சாந்தம்] சந்தனமும் [புகை] அகிற்புகை [ஏந்தி] "[illegible] [illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [நினைந்த] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible] [illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible]" [illegible] பெருமை, இமையோர்பலரும் முனிவரும் நினைந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி [illegible] [illegible] [illegible]

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், கையும், தப்பச்செய்தே னென்றார் கீழ்; தப்பச்செய்தேனென்ற இடம் தப்பச்செய்தே னென்கிறார் இதில் சண்டாலன் 'ஓத்துப்போகாது' என்று தான் சொல்லப்பெறுமோ? அப்படியே யன்றோ நான் அயோக்ய னென்று அகலுகையும், பரமார்த்தசித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அதுதான சொல்லப்பெறுவார்! 'நான் தப்பச்செய்தேன' என்று அகலுமதில், கிட்டிநின்று பரிமாறுவது நன்றன்றோ? என்று, கீழ் நின்ற நிலையையும் நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்

இரண்டாம்பாட்டு - நினைந்து இத்யாதி க்ருத்ராதனை பூர்வமாக இப்பாட்டிற்கு அவதாரிகை-நெஞ்சாலே இத்யாதி தப்பச்செய்தேனென்கை தப்பாமோ? என்ன, சண்டாலன் இத்யாதி. 'இமையோர் பலரும்' என்றத்தைப்பற்ற, ப்ரமாத்ரா இத்யாதி

[நினைந்து இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும்போது, திருமாலை தொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக்கொண்டாயிற்று இழிவது; நாம் இவற்றைக் கொண்டு சென்றால் நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கக்கடவனே, "ஶாகம் ... மாமகஶ்ரேதி வக்ஷ்யதி" (மாமகஶ்ரேதிவக்ஷ்யதி) என்கிறபடியே நம்மை வினவக்கடவனே என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள், அநந்தரம், தரிக்கமாட்டாதே சிதிலாந்தக்கரணராவார்கள் [உள்கரைந்து] - நையுமது ஸத்தால மேனுப்படி உள்கரைவார்கள் பின்னை ஓரவயவியாக்கி எடுக்க வொண்ணாதபடி மங்குவார்கள் இப்படிப் படுகிறவர்தாம் ஆர்? என்றால்,- [இமையோர் பலரும் முனிவரும்] ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும் இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் தாமஸம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது பகவதநுபவம்பண்ணி சிதிலராம்படியும் இப்படி ப்ரேம ஸ்வபாவராகையாலே தொழுகைக்கும்போது தொடங்கி, 'அவன் இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே, சாத்தியருளக்கடவனே' என்று ஸாதரமாகத் தொடுத்த மாலை, ஸமாராதநோபகரணமான பரம மாறுவதைத்த அர்க்யபாத்யாதிகைக்காக உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்தநாதிகள், தூபங்கண்டருள உண்டாக்கின அகிற்புகை இவை தொடக்கமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு வந்து, நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள் [ஏந்தி வணங்கினால்] - அவன் இவைகொண்டு காரியங்கொள்ளுமதிலும், அவனுக்கென்று தரிக்குமதுவே பேறாயிருக்கும் இவர்களுக்கு, "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன ஏந்தி" என்னுமாபோலே அவன்தான் இவைகொண்டு காரியங்கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் தரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமதுவே பேறாக நினைத்திருக்கும், ப்ராப்தம் இரண்டுதலைக்கும் உண்டிறே வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ? என்கை. [நினைந்த இத்யாதி] - மேலே, "மனஞ்செய்ஞானம்" என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "நினைந்த" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,— தேவாதி கார்யமாய்க்கொண்டு விஸத்ருஶமானது அடங்கலும் அழிந்து, "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்று வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து தனியனானால் தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேஶாந்தரகதனான புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும் இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநமுண்டு, அத்தைச் சொல்லுகிறது [நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய] 'நினைத்தல் நலத்தலும், கூட்டுமாய், ஸத்வஸத்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய' என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர், அன்றியே, இப்படி தன

'நினைந்து' இத்யாதிக்கு ப்ரதீகை ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி 'நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி' என்கிற பதசதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம் - நாம் இவற்றையும் இத்யாதி, மங்குவர்கள் இத்யந்தம் வினவ ப்ரமாணமன்னை மங்குவர் சிதிலராவர் [illegible] "[illegible] ஶாகம் [illegible] வக்ஷ்யதி" முனிவர் மொழிய, தாமாங்களான இமையோர்க்கு இப்படி கூடுமோ? என்ன, இவர்கள் இத்யாதி புனைந்தகண்ணிக்கு அர்த்தம் - இப்படி ப்ரேம இத்யாதி ஸாதிபத்து என்னுதே 'ஏந்தி' என்கிற தென்? என்ன, த்வேதா பரிஹாரம் அவன் இவை இத்யாதியாலும், அவன்தான் இவைகொண்டு இத்யாதியாலும் சூட்டு இத்யாதி சூட்டுநன்மாலைக்குத் தகுதியான ஸலைகரானவற்றை யேந்திக்கொண்டின்று ஸேவிப்பதனுக்கொழிய ஸேவிக்கு தரித்துநிற்கக் காணுமது புருஷார்த்தமாகக் கூடுமோ? என்ன - ப்ராப்தம் இத்யாதி இதுக்கு அந்வயம் எதிலே? என்ன, வணங்கினால் இத்யாதி 'நினைந்த' என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தை பூர்வபாஸுரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கையாலே அநுஸந்தாநவிஶேஷம் சொல்லப்படுகிற தென்று முதலினர்த்தம் "[illegible]" என்கிற ஶ்ருத்யநுகுணமாக, தன் படியே கூடிநிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று தமிழ்யார்த்தம் 'நினைந்த' என்றதின் முதலினர்த்தவிவரணம் அன்றியே

திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய [முதலில் சிதையாமே] - அவற்றை யுண்டாக்கச்செய்தே தானுண்டானமையில் குறை வாராதபடி யிருக்கும் மருத்பிண்டம் கடமுராவாதிகாரியமானவாறே விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும், இங்கு அது இல்லை, நாட்டில் கார்யங்களை யுண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி யென்கிறது ஆனால், பின்னை, ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம்? ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரணமாமபோது ஸங்கல்பபூர்வக மாகவேணும், ஸங்கல்ப விசிஷ்டம் காரணமாகையாலே "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம) என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதான்யத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடைய உன்பெருமை யுண்டே உன் ஸௌலப்யம், அது, இவர்கள் வணங்கினால் மாசூணாதோ? 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனுக்கு, அவ்வருகே ஸ்ருஷ்யரான நாம ஸ்பர்சித்த தரவ்யம் அங்கத்தைக்கு அர்ஹமோ?' என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரமுள்ளது அவர்களுக்கன்றோ? அதுக்குத்தான் ஆர்? [மாயோனே] - பரமமாதிகளையும் ஸுபத்ரமஷ்யஸ்தானத்திலே யாக்கவல்ல உன்னுடைய ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யம் இருந்தபடியென்? நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் மாசூணாதோ மாயோனே! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரும்
நீ யோனிகளைப் படையென்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன்
சேயோனெல்லா அறிவுக்கும் திசைகளெல்லாம் திருவடியால்
தாயோனெல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் தானோருருவனே

ஆறு — (மாயோனிகளாய) இப்படி தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே தாமொரு மாலை அகல, அவனும் இவரைப் பிரிகிலே தரிக்கமாட்டாமையாலே 'இவரை ஸமாதாநம் பண்ணுவனை

இத்யாதி மனஞ்செய்ஞானபலத்து - பஹுஸ்யாமென்கையாம். நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. தானானதன்மையில் இத்யாதி-விசேஷணபூத சேதநசேதநகத ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விகாரங்கள் விசேஷ்யபூத பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் இல்லையென்றபடி. அப்படியன்றோ? என்ன, மிருத்பிண்டம் இத்யாதி விசிஷ்டாகாரம்-பிண்டத்வவிசிஷ்டாகாரம். ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வேதரஸமஸ்தவ்யாவ்ருத்தமன்றோ! என்ன, நாட்டில் இத்யாதி, ஸ்வரூபவிகாரமில்லாததிலே தாத்பர்யமென்றபடி. நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாயிருப்பதால், முதலில் சிதையாமேயிருக்கிற மனஞ்செய்ஞானமென்று காரணத்வமும் அவிகாரித்வமும் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்துக்கே விசேஷணமென்கிற பக்ஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிலுண்டான ஶங்கையை அநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் பின்னை இத்யாதி காரணமாம்போது-ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து விசிஷ்டமே காரணமாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேணும் - ஸங்கல்பவிசிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும் ஆனால், ஸங்கல்பவிசிஷ்டஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணத்வம்? கேவல ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானேன்? என்ன, ஸங்கல்பவிசிஷ்டம் இத்யாதி 'ப்ரஹ்மவனம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்' என்னுமாபோலே என்றபடி. 'மனஞ்செய' இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-இப்படி. இத்யாதி 'இமையோர்வணங்கினால் உன்பெருமை மாசூணாதோ!' என்றதால பலிதம் - தன்ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி பாட்டுக்கு அர்த்தம் - நினைந்த இத்யாதி (உ)

க்கு உபாயம் 'நீயே காண்' என்று நிற்கிறது, தேவாதிஸஜாதீயனாய் அவதரித்தவனான ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கும் காரணபூதனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனாய், வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய மஹிமனாயிருந்து வைத்து, அவர்களோடே ஸஜாதீயனாய் அவதரிக்கைக்கு மோக்ஷ மார்க்கத்தை ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தைக் காட்டியருள, அந்த குண விசிஷ்டனாயிருக்கிறவனுடைய பரிபூர்ணத்வத்தாலே ஒருவனை நாமே ஒருருவனென்று அவனைக் கொண்டாடுகிறார்

ஓ—மூன்றாம்பாட்டில், இப்படி அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்று பகவத்ஸ்வபாவத்தைப் பக்கினிக்கிற அநுஸந்தான விபரீதங்களைத் தீர்த்தருளிப் பண்ணி, தம்மை சாரவிகாரமான ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளைக் காட்டியருளி மீண்டும் பயாக வஸீகரித்தருளினானென்கிறார்

[மாயோனிகளாய் என்று தொடங்கி] மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் அதிகமான யோனிகளிலே பிறந்து, அவ்வவற்றுக்கான மர்யாதைகளைக் கற்றுள்ள வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று அதிசயஸ்தியான ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தவன் [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] — எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞானரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் கோசரமல்லாதானாய் [திசைகளெல்லாம் என்று தொடங்கி] — ஊர்த்வாதோகாஷ்டமபாராகேணு ஸகல பதார்த்தங்களோடும் கூட திருவடிகளை ஸ்பர்சிக்கும்படி லோகங்களையெல்லாம் அளப்பதாகச்செய்தது ஜகத்துக்கு ஆதிராஜ்யாலே ஸ்ரீமானாகிய அப்படி எல்லார்க்கும் பரிவனானவன் ஒருருவனே யென்று அவன்குணங்களை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்

ப—அதாவது, ப்ரதிபுயோனிகளாய்க்காதிகோபாதி, ஸாதயராஸிதமாக எல்லாரோடும் கலக்கும் நீர்மையுடையனென்று, அப்ரமேயஜ்ஞ ஸமஸ்வலேஷ்ரூபமான லோகவிகாரமான ஸ்வபாவத்தை நம்மவரான காட்டக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

மாயோனிகளாய் - விலக்ஷணஜந்மாக்களாய்க்கொண்டு, நடைகற்ற தத்தத்ரூப ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரத்தை அறிந்திருக்கிற, பலரும் பலவகைப்பட்ட, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் ருஷிகளுமாகிற, யோனிகளை ஜந்துக்களை, நீ படையென்று நீ படையென்று, நிறை (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகமாக பூர்ணமான ஜ்ஞானாதி) வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, நான்முகனை சதுர்முகனை, படைத்தவன் ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், எல்லாவறிவுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மாதி ஸமஸ்தசேதநர் ஜ்ஞானங்களுக்கும், சேயோன தூரஸ்தனான மேன்மையையுடையனாய் வைத்து, திசைகளெல்லாம் திக்பாலகாதியான ஸமஸ்தலோகங்களையும், திருவடியால் ஸர்வ மாக்கமான திருவடிகளாலே, தாயோன் (அவற்றுக்கு நோவுவாராதபடி) ஸ்பர்சித்தவனாய், (அத்தாலே), எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் (நானாப்ரகாரமான எவ்வகையையுடைய) எல்லாப்ராணிகளுக்கும், தாயோன் மாதாவைப் போலே வத்ஸலனான, தானோ தான், ஓருருவனே ஒருபடியாயிருக்கிறானே! மேன்மையோடே நீர்மையும் அளவிறந்ததீ! என்று கருத்து

இ—மூன்றாம்பாட்டில், 'இப்படி நீர் அகலுகைக்கு அடிநம்மேன்மையைப் பார்த்தீரிறே, அவ்வளவாதி நம் நீர்மையையும் பாரீர்' என்று தரைவிகாரமாயானங்களைக் காட்டக் கண்டு, இருந்தபடியென்! என்று அகலுகை தவிர்ந்து காலதாழ்கிறார்

[மாயோனிகளாய்] விலக்ஷண ஜந்மங்களையுடையாரை [நடைகற்ற] தங்கள் ஜந்மாநுகூலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி மர்யாதைகள் கற்றுள்ள [வானோர் பலரும்] தக்ஷப்ரஜாபதிகள் ஏகாதஸருத்ரர் அஷ்டவஸுக்கள் முதலான ஸர்வதேவதைகளும் [முனிவரும்] ருஷிகளும் [நீ யோனிகளைப் படையென்று] வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று, அவர்களுக்குள்ளெல்லாம் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, 'தேவாதிகளையெல்லாம் நீயே

[illegible]

[illegible] தொருபடி என ? என்று விஸ்மயிக்கிறார்

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு நினைக்கும் பேசியும் வைத்தும் தப்பச் செய்தேனென்றார், முதற் பாட்டில்; தப்பச்செய்தேனென்றது தப்பச்செய்தேனென்றார், இரண்டாம்பாட்டில்; 'நீர் உம் முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அங்ஙனே கேழ்ப்போகாதே, நானை தாழ்ந்தனை ஏ ஏய்ப்போமோ பொருந்தும் சில குணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்' என்று திருவுளக்கருத்தின் [illegible] காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து, அநுஸந்தாத்த அனுஸந்தித்து மாட்டாதே, நமே [illegible] அனுவாயத்துக் காலங்கழிக்கிறார் [illegible] னில்,—சேர்க்கலந்த சொல் நினைந்து [illegible] போக்கலாமிறே

[மாயோனிகள் இத்யாதி] மஹாயோகிகளாய், [illegible] ராய தங்களுடைய அதிகாரானுரூபமான மரியாதைகளுண்டு [illegible], அவற்றில் [illegible] தால் அறிவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கல் இருகால்மட்டே [illegible] கொள்ள வேண்டாதபடி கற்றிருப்பாரான வாஸேர்ப்பரும் முனிவருமான யோகிகளை, அசைக்காகிறார் [illegible], தப

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ப்ரஜாபதிகள் ஏகாதஶ ருத்ரர்கள், த்வாதஶாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள ஜ்ஞானசக்தியுடையரானவர்களை நீ படையென்று, முந்துற சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, 'இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை நீ யுண்டாக்கு' என்று விட்டால், ஸர்வேஶ்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி தப்புறவுடைய [illegible] சதுர்முகனைப் படைக்கவன் [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] அவ்வவ காலங்களில் தனியே பிறந்து தான் ஓதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞானத்தில் குறைவறவிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருக்கும் [திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்] [illegible] அதிசயித ஜ்ஞானரானவர்களுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும் திக்குகளோடே கூடின பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளாலே தாவி யளந்துகொண்டவன் நாய்ச்சிமார் தொடும்போதும் [illegible] போலே கூசித்தொடும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்ட [illegible] என்று அநுஸந்திப்படுகிறார் [illegible] எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொடுவந்து வைக்கத் தேடுகிறான்? என்னில்,—[எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்] ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவனாகை. எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் என்கிறது உத்க்ருஷ்டாப

[illegible]

[illegible] ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே — [illegible]

ஏகாதஶ ருத்ரா: ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே —(க-கரு) [illegible]

த்வாதஶாதித்யாஶ்ச [illegible] —(க-கரு) [illegible]

அஷ்டவஸவ: [illegible] —(க-கரு) [illegible]

ஸ்ருஷ்டித்ததற்கு ப்ரமாணம் 'யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி' [illegible] கேள்விகொள்ள - கேட்க. தப்புறவு - ஸாமர்த்யம். [illegible] - ஜ்ஞானாதிபூர்த்தி. எல்லாவறிவுக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுக்கும். சேயோன் - தூரஸ்தன். திருவன்று - நாய்ச்சியாராய், அவர்கள் கூசித்தொடும் திருவடிகளென்னுதல், யத்வா, திருவன்று - அழகாய், அத்தாலே ஸௌகுமார்யத்தை விவக்ஷிக்கிறதாதல். வாக்யதாத்பர்யம் - [illegible] இத்யாதி திக்குகள் தோறும் அளந்தானோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார். நாய்ச்சிமார் இத்யாதி காடும் ஓடையும் காடுகளையும் ஸரஸ்ஸுக்களையும். மேலுக்கு அவதாரிகை [illegible] இத்யாதி உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே என்றது எவ்வுயிரினுடைய பாவம் [illegible] - ஸகிதனாகை 'சேயோன், தாயோன்' என்றதைப் பற்ற - மேன்மையையும் நீர்மையையும் என்றது அவதாரிகாநுகுண

கர்ஷம் பாராதே பரிவுகை [தானொருருவே] - ஒருவர்க்கும் நிலமல்லாத மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார், அப்படிப்பட்டவனுடைய நீர்மையையும் அநுஸந்தித்தார், இவை இரண்டும் ஒரு படியை யுடையவனு யிருக்கிறனே! என்று வித்தராகிறார் [illegible] குணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால்தாழ்கிறார் (ச)

நாலாம் பாட்டு.

தானோருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னின் மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்த்
தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்
வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந்தனெம் பெருமானே

ஆ—(தானோருருவே) [illegible]

ஒ—[illegible] 'வளவேழுலகு' [illegible]

[தானொருரு என்று தொடங்கி] - [illegible] [தானொன்று தொடங்கி] - [illegible] வானோர் பெருமான் [illegible]

ப.—[illegible]

தான - [illegible] தான, ஒருருவே - [illegible] தனி - [illegible] தனியாய், வித்தாய - [illegible] தன்னில - [illegible] மூவர் - [illegible] மூவரும், முதலாய - முதலான, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் - முனிவர்களுமாகிற, பலரும் - பலசேதநரும், மற்றும் - மற்ற

[illegible] - [illegible] - [illegible] (ஐ)

மநுஷ்யஜாதியும், மற்றும் மற்ற திர்யக்ஜாதியும் ஸகாரமுமான, முற்றாய எல்லாமுமாகிற (பஹுவிதவிசிஷ்டரும்), நாநா (இப்படி ஸங்கலப்பிக்கநுள்ள) காரர், ரணஜுவர்க்க தகாவித ஸமுதாயத்திலே, நா (புதாமரசமாஷ்யாகதி விரோதமைப்பாலே) அாவிதியான, பெருநீர் ஏகார்ணவ ரூபசாரஜலத்தை, ரேகாற்றி ரேசா மடியிந்து, யுகரோரகமவாற்றும் (பரஹமாதிஸ்ருஷ்டியாத்த மார்) அதிலே சராசாரருமாருடைய, வைகுந்தன் பரமபதியையுடைய, வானோர்பெருமான் நிபபமாதிதிராஜநானமான, மாமாயன் (நிரபேக்ஷனையவைதந்த) தன ஆமசாயகுணசேஷ்டி தாதிகாராலே நிரவதிகசீலவானனவன், எம்பெருமானை எனக்கு ஸவாமியே இந்த ஸம்பந்தம் அவனுடைய சீலவகைமயாலே அவயகாமலல வொாறு கருதது

இ நாலாமபாட்டில, தான நிரபேக்ஷனை வைத்து ஸருஷ்டயாதிகளைப் பணணி ஏனனை விஷயிகரித்தான், ‘ நானாலேன ’ என்றிலும் தன செல்வமீலயதாலே விடா தெனனறு ஸாதிகாிறார

[வானோர்பெருமான் கணிமித்தமாய] நிமித்தோபாதானம் ஸஹகாரிகாரண முமாகாரணமாய விஸ்காய என்று உபாதானத்தை சொல்லுகிறது, தனிவிகாய என்று நிமித்த காரணம் ஸித்தம் பண்ணினது காகணிமிகாய என்று ஸஹகாரிகாரணமாகி ஸமபண் ணிறது, ‘‘ஸதேவ ஸோம்யேத மக்ர ஆஸீத் ஏகமேவா த்விதீயம் ’’ என்கிற ஶ்ருதிச்சாயையாலே அருளிச் செய்கிறார் நாட்டில் இவை ஒருபடியே இருப்பது [நாநாவில முனிவர் முதலாய] இக்ஷவாகு வம்சயாரிலே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எனனலாமபடியிருக்குமபோலேயும், யாதவர் களாலே வந்து அவதரித்து அவர்களோடொக்க எனனலாமபடியிருக்குமபோலேயும், ஸவேச ரூபியான நின்று பாலநகவைப் பணணி, அவர்களுக்கு அநுகாரகமானாய நின்று ஸருஷ்டி ஸமஹா ரஙகளைப் பணணிப்போருகையாலே, கண்ணோடேகூடின முனிவர்முதலாய என்னுதல் , தன்னில தன்னுடைய ஸஙகல்பத்திலே, முனிவர் முதலாய பரஹ்மேசாதிகளுக்கு முதலாய என்று மாம் [வானோர்பெருமான்] தேவஜாதியும் [முனிவரும்] மற்ற ஸம்ஸார தாஷ்டாக்களான மநுஷ்யாதிகளும் [மற்றும் மற்றும்] மநுஷ்யதிர்யக்குகளும் [முற்றுமாய] அநுகதமான ஸதாவராதிகளும், இவையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ‘ஆய்’ என்கிறது - ‘‘ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய ’’ என்கிறபடியாலே [வானோர்பெருமான் ஏகாற்றி] நிரபேக்ஷன தான ஒருவனாக ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பத்திலே தோற்றுவிக்கு [அநுஸாதகனவன ரும] அதுக்கு ரக்ஷை புருஷார்த்தம் இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பணணிக் கொண்டு ஆயநுதநின இப்படி செய்கிறவன ஆர் என்னில், [வானோர்பெருமான்] நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனுமவன் [வைகுந்தன்] அவர்களும் தானுமாய அநுபவிக்கைக்கு நித்ய மான விபூதியையுடையவன் [மாமாயன்] அவர்க்கு அநுபவமிருக்கச்செய்தே, இவ்விபூதி யிலே வந்து இவர்களோடே மருவிக்கக் கலந்த ஆச்சர்யமான சீலாதிகளைக் காட்டி என்னை அகலாமல சேர்விட்டுக்கொண்டவன் [எம்பெருமானை] இவன் எனக்கு ஸவாமியே, நானும் அவனுக்கு அடிமை இக்கதில இருப்பாகிறக, தன்னோடு சேர்விட்டுக்கொள்ளுமவனிறே ஸவாமி யாமவன

ஈடு — நாலாம்பாட்டு ‘அவனபடி இதுவாயிருந்தது, இனி நீர் செய்யப்பார்த்ததென்?’ என்ன,—‘நாம் அகலப் பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவார்களோ?’ என்கிறார் அத்யந்த நிரபேக்ஷன

நாலாம்பாட்டு தாஹ்ஹோநு இத்யாதி இழவாகயவிவரணம அத்யந்தநிரபேக்ஷனும் இத்யாதி வானோர் பெருமான என்றதுக்குப்பதம் - அத்யந்தநிரபேக்ஷனும் என்றது அவன்படி இதுவாயிருந்தது - ஸௌசீலனுடைய யாயிருந்தது நீர்செய்யப்பார்த்ததென் என்றது அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி.

யிருந்துவைத்து, ஸ்ருஷ்டியாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி 'நானேயோ' என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே என்னை விடானென்று ஸமாஸ்ரித ராகிறார்

[தானோருருவே தனிவித்தாய்] - "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" (ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்) [illegible] அத்விதீய [illegible] உண்டாயிருக்கது இவற்றால் சொல்லுகிற விசேஷம் ஏது? என்னில்; ஸ்ருஷ்டியுன்முக [illegible]ச்சையாலே காரண விஷயமாய்க் கிடக்கிற த்ரிவித காரணமும் தானேயென்கை 'தானே' என்கிற இத்தால் உபாதானகாரணமில்லை யென்கை, 'ஓர்' என்கிற இத்தால், ஸஹகாரியும் தானில்லை யென்கை, 'தனி' என்கிற இத்தால் நிமித்தகாரணம் இல்லையென்கை 'உரு' என்று அழகு அழகிய த்ரிவித காரணமுமாய [தனிப் பூவர் முதலாய] இ[illegible] ம்யர்நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி யிருந்தபோதாம், யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடு ஒக்க எண்ணலாம்படி யிருந்தபோதாம், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே அவர்களோடு ஒக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேச்சையாலே [illegible] பாவகத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தானோருருவே மூவர்க்கு [illegible], அன்றியே, 'தன்னில்' என்றது-தன் பக்கலிலே யென்றபடியாய், தன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலே, மூவர் முதலாய - "ஏகோ ஹ வை" (ஸ்ருதி) என்கிற இந்நிலையும் கூடச் சொல்லுதல் [வானோர் பலரும்] - ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமான தேவர்களையும் [முனிவரும்] - ஸநகாதிகளையும் [மற்றும்] - ஸ்தாவரங்களையும் [மற்றும்] - ஜங்கமங்களையும் [முற்றுமாய] அநந்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. [தானோர் இத்யாதி]- இப்படி ஸ்ருஷ்டியுன்முகனான தானே, தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்

தான்வித்து, ஓர்வித்து, தனிவித்தாய் என்றுஅந்வயம் உரு-அழகு [illegible] - பாத[illegible], 'உருவே' என்று [illegible], அழகோடேகூடின என்றும், அழகிய த்ரிவிதகாரண மென்றபடி. [illegible] இந்த ஸ்ருஷ்டியோடே [illegible] இதுவே யென்று தாத்பர்யம் [illegible], மூலத்திலு மென்றபடி. அத்விதீயபதங்கள் - அத்விதீயத்வ பரிபாதகமாக "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்ற [illegible] அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி மேலே * "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவ" என்று [illegible] இன்றும் 'மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய' என்று [illegible] தானே [illegible] - [illegible], [illegible] நிமித்தமும், [illegible] அந்த ஸ்ருதியில் அர்த்தமே இவ்விடத்திலும் காட்டுகிறார் - தானோர் என்கிற இத்யாதி அழகிய த்ரிவித [illegible] [illegible] ஸ்வரூபத்திலே [illegible] 'ஸமஷ்டியத்திலே, 'ஏகமேவாத்விதீயம்' என்கிற பதத்தாலும் - உபாதான [illegible] [illegible], 'ஸதேவ' என்றது - [illegible] அருளிச்செய்திருக்க, இவர் இங்கே, 'ஸதேவ' என்றதுக்கு - [illegible] அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு நிர்வாஹமென்று அருளிச்செய்வர் [illegible] - [illegible] தொடக்கமான [illegible] தன்னில் - தன ஸங்கல்பத்திலே [illegible] தொடக்கமான [illegible]. ப்ரஹ்மாதிகளோடே கூடியின்றுல, தனக்கும் அவர்களுக்கும் [illegible] ? என்ன, [illegible] இத்யாதி '[illegible]' இத்யாதிப்படியே, [illegible] [illegible] என்று கருத்து. [illegible] [illegible] - தானோர் இத்யாதி

* இங்கே "ஏகமேவாத்விதீயம்" என்கிற வாக்கியம் இருக்கவேணும், இந்த [illegible] பாடமாயிருக்கவேணுமென்கிறார்

கலந்தின்று முண்டாக்கி அதனுள் கண்வளரும் இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன் தான் ஆர்? என்னில், - [வானோர்பெருமான்] - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் [மாமாயன்] - ஆச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன் [வைகுந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தலையிருக்கையாக வுடையவன் [எம்பெருமானே] - அவன் என்னுடையனே உடைமை தப்பிப் போகப் புக்கால், உடையவர்கள் ஆறி யிருப்பார்களோ? பெறுகைக்கீடாக ஏற்கவே நோன்பு நோற்று வருந்தி ப்ரஜையைப் பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே, 'தேசாந்தரம்போவேன்' என்றால் விட்டு ஆறியிராளிறே, அப்படியே ஒருநாள் தன்வாசி யறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப்புக்கால், அவன் விட்டு ஆறி யிருக்குமோ? (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மானேய்நோக்கிமடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா!
கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்திற்றெறித்தாய்கோவிந்தா!
வானார்சோதிமணிவண்ணா! மதுசூதா! நீயருளாய் உன்
* தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே.

ஈடு — (மானேய் நோக்கி) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தாலே ஆழ்வார் வசீக்ருதரா யிருக்கச்செய்தே, பின்பும் 'தானேசென்று ஸம்ச்லேஷிக்கில் இவர் பண்டு போலே தம்முடைய அநர்ஹாநுஸந்தானத்தாலே அகலுவர், இவர்தாமே நம்மோடே 'ஸம்ச்லேஷிக்க வேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கப் பெற்றிலோம், பின்னை அவரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஈடாம்' என்று ஏறப்பார்த்திருக்க, இவரும் அவனை அபேக்ஷிக்கிறார் எங்ஙனே யென்னில் — லக்ஷ்மீ கடாக்ஷ ஸம்பந்தத்தாலே ஸௌகுமார்யத்தாலே மாதவனென்னும் திருநாமத்தை யுடையனா யிருக்கிறவனுக்கு, ஆச்ரித பரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆச்ரிதர்களுக்கு அநுகூலரான அவர்களை விஷயீகரித்து, பின்னை ஆச்ரிததோஷங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், நித்யயோகித்தமான ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலே ஆச்ரிதரான நித்யஸூரிகளையும் திருவுடையு முடையையாய், நிர்மலமாய் ரமணீயமான திவ்ய ரூபத்தையுடையையாய், ஆச்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனா யிருந்தவனே! உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு அருளாய் என்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி இசைந்த ஆழ்வார், 'சடக்கென முகங்காட்டப் பண்ணியாதிக்க அநறுவர், இவர்தாமே அநதிகருதணையும் செல்ல முகங்காட்டாதே நிற்போம்' என்று எம்பெருமான் பேர நிற்க, மீண்டு 'உன் திருவடிகளிலே சேர்த்து அடிமை செய்யும்படி பார்த்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

தானேறாபெருநீர்தன்னுள்ளே தோற்றி யென்று - அண்டஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, அதுக்குள்ளே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கண்வளர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது பெருநீர் - ஏகார்ணவம் கலவிருக்கை கொழுச்சாவடி. அவதாரிகையிற்சொன்ன சேர்ப்பலித்ததைஅருளிச்செய்கிறார் - உடைமை இத்யாதி ஆறியிராமைக்கு ஹேது ஏது? என்ன, 'பெறுகைக்கு இத்யாதி தானேறாருருவே தொடங்கி, முற்றுமாய், தான் தன்னுள்ளே ஓர்பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன், வானோர்பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே இத்யாவயி

* *அருட்பதத்திலே தேனேயாமலரும் என்று ஒரு பாடம் உண்டென்று தோற்றுகிறது*

[மானேனெனை கொடங்கி] - மானினுடைய நோக்குப் போலே முக்தமான நோக்கை யுடைய பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையையாகையாலே மாதவனென்னும் திருநாமத்தை முக்யமாகவுடையையாய், அதுவே காரணமாக கூனியுடைய முதுகிலுண்டான கூனுக்கும் வாட்டமாமாறே கூனே சிதையும்படி உண்டைவில்லை தெறித்தாற்போலே அநாயாஸேன [illegible] ஆச்ரிதருடைய அவயவபாதகமான அவைகளை விரோதிகளாக அவாந்தரமான அவயவத்தையும் பின்னையும் போகும்படி தந்தது [கோவிந்தா] - [illegible] காக்கும் ஸ்வாமியானவனே! கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் [illegible] - கூனியுடைய கூனே போம்படி மார்பிலே பெருமையை [illegible] [illegible] ஸர்வத்தாலும் பரி[illegible] திருமகளுடையவளாலே பெருமாளுடைய அவயவங்களிலே வைகுந்த, 'கோவிந்தா' என்கிறது' என்றருளிச் செய்வர் [வானார்சோதி மணிவண்ணா] - இருப்பிடமான [illegible] பான தேஜஸ்ஸையும் வடிவழகையும் பிறந்ததும் முடையையாய், ஸௌலப்யத்துக்குடைய [illegible] லப் போக்கும் ஸ்வபாவனான நீ, உன்னுடைய ஸ்வரூப போக்யமான திருவடிகளை வினையேனான பெறும்படி பார்த்தருளவேணும் [illegible] திருவடிகளிலே அடிமை செய்யவேணுமென்று இவர் இசையும்படி [illegible] பெறுமென்கிறார் 'வினையேன்' என்கிறார்

ப — அநந்தரம், ஆச்ரிதர்க்குத் தானாகவே யுடையவனே இங்கு [illegible] மாக அநுபவிக்க வேண்டியதுக்கு [illegible] என்று அருளிச் செய்கிறார்

மானேய் நோக்கு - மானினுடைய, நோக்கின் - நோக்கை யுடையவளாய், மடவாளை மடப்பத்தை நிரூபகமாகவுடையவளான பிராட்டியாரை, மார்பிலே மார்பிலே, கொண்டவை யைத்தக்கொண்டவனாய், மாதவா அதனாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றவனாய், (வேறொரு அவயவத்துக்குக் குறையற), கூனே - கூனிகூனே, சிதைய - சிதையும்படி, உண்டை வில் நிறத்தில் - உண்டைவில்லினுடைய வேகத்தாலே (அநாயாஸேன தெறித்தாற்போலே), தெறித்தவ னாயிருந்தவனாய், கோவிந்தா அறிவில்லாத பசுக்களையும் (பெருமாளாக) ரக்ஷித்தவனாய், வானார் அறிவுடையார் தேசத்தை, ஆர் - நிறைக்கும், சோதி - ஒளியையுடைய, மணிவண்ணா மணியைப் போன்ற வடிவையுடையவனாய், மதுசூதா (ஆச்ரிதவிரோதியான) மதுவை நிரஸித்தவனே! நீ-நீ, உன உன்னுடைய, தேனே - மதுவுடைத்தான, மலரும் - விகஸிதமான, திருப்பாதம் - திருவடிகளை, வினையேன்-(இசைந்தபின்பும் விளம்பிக்கைக்கு அடியான) பாபத்தையுடையேனான நான், சேருமாறு - கிட்டும்படி, அருளாய் - க்ருபை பண்ணவேணும் இத்தால் - பரத்வத்திலுண்டான திவ்யபூஷணாதி போகத்தையும், ஆச்ரிதர்களைக் காக்கும் ஆர்ஜவம் ஸௌகர்யத்தையும், ரக்ஷணத்திலே வேற்றைமையும், பரமமான தேஜஸ்ஸினுடைய [illegible] பரிபூர்ணத் தத்வத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று "கூனேசிதைய' என்கிற இடம் - பெருமாளை கண்டு விலாலே கூனிகூனைச் சிதைத்தபடி சொல்லிற்று' என்பாரு முண்டு, அப்போது கோவிந்தனென்னும் பூமிக்கு ரக்ஷகனென்று கொள்வது

இ — அநுஸந்தானபட்டியில், 'இவ்வளவிலே முதன்மைக்கு அவஸ்யம் பேற்றுக்கும், அவ னாலே அர்த்திக்கத்தக்கவும் முகம் காட்டக் கடவோமல்லோம்' என்று அருளிச்செய்த, 'உன்னைச்சேரு மாறு அருளாய்' என்கிறார்

[மானேய்நோக்கி மடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா] மானின்நோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கை யுடையவளாய், நிரதிசயமான ஸௌந்தர்யத்தாலே அடிமையுடையவனான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனாகையாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தை முக்யமாக வுடையவனே! "தஸ்யாஸ்த்வமஸி" என்னுமவள் ஸந்நிதியாயிருக்க, உனக்கு அருளா

கொழியப் போமோ? [கூனேசிறைய மணேடையில் நிறகதில் தெறிகாய்] மற்றெருவயவ தாசகு வாட்ட மனோரதப்படி கூடு ற்ம்பிருமபடி. காடுவிலலே தெறிகாறபோலே அனாயாசேன நிரசனாய ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் புறப்பொருவாயிருப்பவனிறே தெறிகையாவது காரியமாய, இப்போது, நிராகரப்பரஸ்பரம் ஆபரணத்தை அலங்கரமாயாதே நிஷிகரித்து, பின்னை அவா களுடைய அபயங்களை போக்குமாவனே! [சோவிந்தா] தாயக்குக்கோரம் பொருந்துமல் தென்னை அபயங்களையும், பெருமாளுடைய பால்யத்திலே உண்டவில் விட்டுக் கூனியுடைய கூனைநிமிரத்தவாறு போல நிலை தெரிந்த படியையச் சொல நிறுகவுமாம் கோவிந்தா பூமிக்கு ரக்ஷக னென்னை அபயஸ்தனே, 'ஸ்மபுசொலலுவது சருக்ஷணனுக காலத்திலே பெருமாள் தீமையை அவன்பாசலிலே வைபுக்கு 'கோவிந்தா! என்கிறது' என்றுஞ்சொல்லுவார் [வானோசோதிமணி வண்ணு] தீர்பர்க்கவிழந்த நிறபுப்படியான தேஜஸ்ஸையும், நீலமணிபோலே ஸ்வரூஹணீயமான நிறத்தையுமுடையவனே! [மதுசூதா] மதுவை நிரஸித்தாறபோலே, 'என் அபேஷயனை' என்று அசுரனைகளையும் களிநாசாயே! [உனதோாலதநதிருபபாதம் விஷயேன சேருமாறு நீயருளாய] "வினேசமோசஞ்சுவொர வாயமன் அமுதல் ரூடீ" என்கிறபடியே சிந்திப்பியையாயான திருவடி களை விண்மேறுஞ்சாவ வைபாபலு நிருஷாயாவறுயியே நூம் காம இசைநதினடும் இடையானபாலே விஷேஷிய வொன்றுரு

மது அருசபமபாட்டு ஆபிமுகயமபணணினா அனந்தரம் "கிரியதாமிதி மாம வத" (சரியதாமிதி மாம வத)போலே, ஏவி அடிமைகொளளாவேணு மென்று பராாததிக்கிறு ரேனனுதல், இவா ஆபிமுகயம பணணைசசெய்தே அவன முகங்காட்டாதே அலபம விளமபிகக, அதுபறறுமை 'அருளாய' எனகிறு ரேனனுதல

[மானேயநோதி] அருளுவிட்டாரும அருகே உணடாயிருக்க, 'எனககருளாய' என்று பரார்ததிக்கவேணடுகிறதென? [மானேய நோககி] மானேயந்த நோககை யுடையளாய ஏயகை பொருந்துகை மாறுகேடாகுத நோககை நணைணயுடையளாய [மடவாளை] ஆதமகுணேபேதை யாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை நாரியப்பாட்டாக தண்ணாலே அவளை ஒருகால் நோககினால், ஒருபாட்டம மழை விழுந்தாறபோலே குளிருமபடியாயிறறு நோககு இருப்பது அன்றிக்கே, [மட வாள்] மடபபமாவது துவட்சியாய, அவனதான கணணாலே இவளை நோககினால், *"தெய்வ வணடுதைந்தவெமபெணமையமபூ" எனகிறபடியே, வணடாலே ஆதத்ஸாரமான பூபபோலே

அருசாபபாட்டு மா னேய்நோக்கு ப்ரதாநம் மதிக்காணபொட்டிலுய ஸாமத்யதானவா இபபாட்டிலே 'சேருமாறருளாய' எனறு பராாததிககிறதேதுசெனன, தேவதா பரிஷூரிககிறா ஆபிமுக்யம் இத்யாதி முநதின அவதாரிகையிலே, 'அருளாய' எனறு ஒவ்வொரு பராாததனை இரணடாவதில, புருஷாாததமாக்கக அவன தாழுக, பராாததிக்கிற ரெனறபடி பராாதாவதாரிகையில், விஷேயெனதிநது - அகலுகைக்குணடான அபிலா நிலை தவிரியாவதாரிகையில, பராபதிபரதிபநதகபாபம

பிராட்டியைச சொனனதுக்கு ஸாவம - அருளுவிபபார் இதயாதி நோககு' எனறதுக்கு- கண் எனறு ஓராத்த அருளிச்செயது, கடாக்ஷபரமாக அாததாநதாம - காரியபபாடற இதயாதி காரியப்பாடற - பரயோஜநநதா மினறிக்கே ஸ்நேஹததாலேகூட 'மடவாளை' எனறதுக்கு ஆதம குணேபேதை யெனறு ஓராத்த அருளிசசெயது, துவட்சியையுடையவ ளெனறு அாததாநதாம - அன்றிக்கே, மடவாள இதயாதி துவட்சி ஏககவம அவன நோக்கினதுக்கு பபதம எங்கே? என்ன, 'மானேய நோக்கி' எனறு அவளைச சொனனபோதே, அர்த்தாதவித்தம அதாவது - இநநோககையுடைய இவள் அவ னுடைபோது அவன் நோககாலே யாகவேணுமிறே தெய்வவண்டு இத்யாதி - பரதேவதையாகிற வணடானது விமாததிதது புஜித்து, அதனாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய ஸத்ரீதவயானது, பரிதாபஸஹமலலாத ஸாகு

* திருவாய்மொழி ௯. ௯. ௪

யாயிற்று இவளிருப்பது [மாயிறகோணடாயமாதவா] - மாமடழத்தோடு ஒருவலமாநதிணரிககே யிருக்கச்செய்தே அபபோறை தரிக்குமாபோலேயிறே இவ்வா யோழியும் நீமாணேனைறும போறை தரிக்கிறவர்கள் அர்மனைஞ்கிகே, "வ்விஷ்ணு [illegible]" ([illegible]) என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே 'மாதவன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே! [கூனேசிதைய] - அவள அருகிருக்க யோழியவாழுமதான உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அபாயம் வருமோ? "கூனேசிதைய" என்றது [illegible] அப்படி அபாயங்களுக்கு ஒருவாட்டம் வாராதபடி [illegible] அத்தைப்பற்ற [illegible] சொல்லிறும், பாலயத்திலே கண்டேயிறே [illegible] தீயாந்தப [illegible] ரேணம் உண்டே, அத்தைப்பற்ற சொல்லுகிறது அப்படியாக 'கோவிந்தா' என்கிறது [illegible] ரக்ஷகனுமவன் என்கிறது அவள்கிகே, திருவடிசேருவது [illegible] ஆகையாலே "[illegible] யெல்லாம் அமணன்தலையோடே" என்னுமாபோலே, அவனைத்தலையிலே யேறிட்டுச்சொல்லுதல், அதா

[illegible] "88-[illegible]" [illegible]

[illegible]

இவனுடைய [illegible] 'பின்னோரக்க [illegible]' [illegible]

[illegible]

அமணன்தலையோடே—[illegible] - ஒருவனை ஒருபிராமணன் [illegible] நக்ஷத்ரங்களையலே இருத்திக்கொண்டு [illegible], அவ்வளவில் அவனைப் [illegible] [illegible] 'பாருமனுஷ! நீ நக்ஷத்ரங்களை [illegible] அவன் [illegible]; [illegible], நீ பரிஹரிக்க வேணும்' என்ன, அவன் 'எனக்குத் தெரியாது; [illegible] வேண்டும்' என்ன, அவ்வளவில் 'நீ [illegible]; நீ பரிஹரிக்கவேணும்' என்ன, அவனும் '[illegible] [illegible], என்னுஞ் செய்வது [illegible]?' என்ன, [illegible], அவனும் '[illegible] பெருமானினைத் தந்தான். அதனுமே நீ [illegible]' என்ன, [illegible], அவனும் '[illegible]

மணிக்கே, சாந்திட்டுக் கணிதனையே சொல்லிற்று, வருத்தமறச் சுணையில் நிமிர்க்குமாபோலே நிமிர்க்கவேணுமென்று தேசிகையாகிறது சரியையாய், நிமிர்த்தாயென்றபடி. கிருஷ்ணனுக்கும் வில் உண்டோ பின்னை? என்னில், —வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே, "தருமமரியாத குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல" என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச்செய்தாளிறே [கோவிந்தா] திர்யக்குகளோடே பொருந்துமவனல்லையோ நீ? [வானோர் சோதிமணிவண்ணா] அதுகிடக்க, "ஸம்ஸாரம்" (பரநாமா) என்னும்படியான வடிவு படைத்தவனல்லையோ? ப்ரபையில் மாணிக்கம்போலே திரிபாதவிபூதியிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று, வடிவிலபுகர் இருப்பது [மதுசூதா] அவ்வடிவை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்கும் வாயுமன்றே? மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! [உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்] இரையானவும் இல்லையானாலும் அடியில் உன் போக்யதையைப் பார்த்தால் நான் விடப்போமோ? "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" (விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:) என்னக்கடவதிறே இவர் பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதிறே ஆசைப்பட்ட

வைத்தவன், மூலமிட்டவன், குசவன், வேஸ்யை, ராஜன் அமணனென்று அடைவு இந்தக் கதையை யநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் அபிப்ராயத்தாலே பாதபர்யந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் வருமென்னில் 'இத்யாதி 'தெறித்தாய்' என்றுல – நிமிர்த்தாயென்று காட்டுமோ? என்ன தேறிக்கை இத்யாதி உண்டான விபரீதம் நிமிர்க்கும் பாசாத்திலே ஏனைக்கு கருஷ்ணனுக்கும் என்று கூட்டுவது பெரியாழ்வார் திருமொழி (உ, ௩, ௯) "வேலிக்கோல்" இத்யாதி,வேலிக்காலகளிலேயிருக்கும் கோலை வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றி– ரியாத்தார் யிபாணனி நாணியேறிட்டு நாச்சியார்திருமொழி (௧௨,௬) தருமமறியா இத்யாதி "ஸுந்ர ஸாவஸ்யவைசோசயமபூ:" என்று ஸ்ருதிப்படி யறியாத குறும்பன் தனதிருக்கையிலுண்டான அந்த ஸார்ங்கம் போலே கோபதாரத்தம் ஸ்ரீயந்தர என்மெ என்று வானோர் இத்யாதி வானிலேபூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடையவருக்குத் தெரியாத வண்ணத்தையுடையவனே! ஸ்ரீபாதத்தை 'மணிவண்ணா'என்றதுக்கு ஸர்வ ஸமத்தி இதயாதி 'ஆர்' என்றதுக்கு அர்த்தம் ருபரில் இத்யாதி குபஸ்தமான பரமபதம் உத்தரத்தை விசேஷணமிட்டாக உபாதிக்கிறார் மதுவாரிப் இத்யாதி, ஸர்வாந்தராமாதல என் விரோதியை என்றது அபோக்யதாநுஸந்தானத்தை (உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்)–தேன்போலே போக்யமான திருவடிகளென்னுதல், தேன் என்று–தேன்போலே போக்யமான ஜலத்தையுடைய கங்கையாய், கங்கை பரவுகின்ற திருவடிகளென்னுதல் இரண்டு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் – இவை இத்யாதி போக்யதைக்கு ப்ரமாணம் விஷ்ணோர்த்தி தவிதியார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் இவர் பெருநிலம் இத்யாதி உரு வேஸ்ய விஷ்ணோ: பரமே பதே மத்வ உத்ஸ: ... என்றபடி *"தஸ்ய ... மத்வ உத்ஸ:" என்னக்கடவதிறே இவ்விரண்டாலும் ... – "மத்வ உத்ஸ:" என்றதுக்கு – மதுவத்போக்யமான

–

ஞல உத்தனும், ஒருவேஸ்யை போகவாத்திருந்தான், அவளைப்பார்க்கிற பார்வையிலே பானை பெருத்தது' என்ன அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்னுடைய அன்று,வண்ணான் புடைவைதாராமையாலே போகவாத்திருந்தேன்' என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்னுடைய அன்று, துறையில கலலிலே ஓர் அமணன் வந்திருந்தான், அவன் போகவிட்டுத் தப்பவேணுமென்று' என்ன, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து 'நீயன்றோ இத்தனையும் செய்தாய்? நீ பழிகொள்ளவேணும்' என்ன, அவன் மௌனியாகையாலே பேசாதிருக்க, 'உண்மைக்குத்தரமில்லை யென்றிருக்கிறான், இவனே எல்லாம் செய்தான்' என்று ராஜா அவன் தலையை அரிந்தான் இக்கதையை யநுஸந்திப்பது என்பது, அடையவளைந்தான்

* "ஸோ யஃ கிரணஸ்ரோமணா ... விஷ்ணோ: ... தஸ்ய ... மத்வ உத்ஸ:" இதி ஸ்ருதீ: ... என்பது–ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்

டது, இவர் ஆசைப்பட்டபடியே "திசைகட்கு [illegible] திருவடி [illegible]" என்று அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேரவிட்டான் உன தேனே [illegible] திருப்பாதம் [illegible] - அந்நாதனே அபேக்ஷிக்கிறார் [சேருமாறு, வினையேனே] - காத்திவிட்ட சேர்வதை [illegible] [illegible], நீ வந்து [illegible] கொள்ள - அகலு [illegible] அடியானை [illegible] [illegible] தாம் இசைந்தபினைப் [illegible] வினையேன் [illegible] (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா! கேசவா!
மனைசேர் ஆயர் குலமுதலே! மாமாயனே! மாதவா!
சினையேய் தழைய மராமரங்கள் ஏழும் எய்தாய்! சிரீதரா!
இனையாய் இனைய பெயரினாய் என்று நைவன் அடியேனே.

ஆ—(வினையேன்) [illegible]

ஓ—[illegible]

[வினையேன் [illegible]] [illegible]

[illegible]

[illegible] (௬)

சோராய என்றது பலமினைகளும் சோருபடிய இடைய னென்னுமாம் ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜரை விமவஸிபபிக்கு அடிமைகொள்ளுகைக்காக, பெருமபணைகளையுடைத்தாயக் கழைத்திருக்கை யாலே இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி நசிக்கிற மராமரமேழையும் எய்தவனே! [சிரீதரா] எய்கிற போதைக் வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனியாயென்று தொடங்கி] ஏவமவித குணசேஷ்டிதங்களை யுடையையாய், இவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை யுடையவனே!

ப —அநந்தரம், அநிஷ்டநிவாரணம் அநுபவம் ஸித்தியாமையாலே, தத்ஸித்திஹேதுவாய போக்யமான ஸௌசீலயங்களையும் திருநாமங்களையும் ஸமரித்து ஸம்பாஷிக்கிறார்

வினையேன் வினையேனாகே அனாசாரணமாய, வினை - (ப்ரமாதிமயத்தாலே ஆலஸ நிமிஞர் வ்யாகூலங்கனை அநுஸந்திக்கு அசலப்பணைனும) பாபத்துக்கு, தீர் மூலஸிகா மான, மருந்தானாய (ஸர்வபாபங்களுமாம்) மருந்தானவனே! விண்ணோர் (விரோதிபாலங்கமில்லாத) ஸூரிகளுக்கு, தலைவா நிரவாஹகனானவனே! கேசவா (அவர்களைப்போலன்றியே பாயோஜனாந்தர பரான பாஹலமந்தார்க்கும ஸத்தாஹேதுவாகையாலே) கேசவனென்னும் திருநாமமானவனே! மனேசா (குடிலகூடச்சொண்டு கிரிகையாலே) மனையோடு சோரந்த, ஆயர் குலம - ஆயருடைய குலத்துக்கு, முதலே மூலமானவனே! மாமாயனே (அபாயத்தமான ஸமீக நிரமாணமாய) அபசாரசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! மாதவா (ஸுலபகடியாய "லக்ஷ்மீநாராயண ஸ்ரீநாத" என்ற பரமார்த்தமான இவ்விகாரத்தமான ஸ்ரீயபதித்வத்தாலே) மாதவனென்னும் திருநாமமானவனே! சினை பணைசொண்டு, எய சோர்ந்து, தழைய கனைமையுடையவான, மராமரங்களேழும மராமரங்களேழையும், எய்தாய எய்தவனே! சிரீதரா (அதனாலேயுண்டான வீரஸ்ரீயாலே) ஸ்ரீதரனென்னும் திருநாமமானவனே! இனியாய - (இப்படிப்பட்ட) ஸௌந்தர்யங்களை யுடையவனே! இனியபெயரினாயென்று இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனேயென்று, அடியேன் (உன்னோடு நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையுடைய) நான், எவ்வளவு ஸம்பாஷிக்கிறேன் இத்தால் அநுபவவிரோதி நிவர்த்தகத்வமும், அநுபாவ்ய விபூதி யோகமும், ஆஸ்ரிதஸுலபத்வமும், தத்விஷய சேஷ்டிதங்களும், அதனால் வந்த உத்கர்ஷமும், தத்தேஜஸான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும், ஸௌந்தர்யமும், தந்நாமஸம்பந்தமும் காட்டுகிறது

இ —அநுபவம், இவர் அபேக்ஷித்தபோதே முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை மநஸ்ஸிலே நினைந்து ஸம்பாஷிக்கிறார்

[வினையேன்வினை] இவரைப்போலிய வேறொருவர்க்கும் ஏற்கொண்டு இருந்தவினை, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபவத்தாலே இல்லை "யஸ்யாவஸம்ஸ்தம்" என்று ஸம்ஸாரம் ஸாதமாகவிழுந்த பின்புக்கு ஸம்பாவனை யுடையாருடைய வார்த்தையும், ஸம்ஸாரிகள் அறியார், பரஸ்பரத்திலே 'அயோசயன்' என்று அதனுடைய இவர்க்கே உள்ளதென்று [தீர் மருந்தானாய] ஸமாதிகளைக்காட்டி அகன்றுபோகிற என்னை மீட்டவனே! அதனுகிற இவரைக் காலமிருக்கிறவன்தான் ஆரென்னில், —[விண்ணோர் தலைவா] நிரந்தராநுபவம் பண்ணுவாரை யுடையவனே! [கேசவா] - அவர்களைப் போலப் பிறவாதே, திருத்தி அடிமை கொள்ளுகைக்கு "அவாப்தவாஞ் ஜந்மபந்தோ ப்ரவர்த்ததே" என்று பாஹும ருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனுமாய, தமத்தமஸ்ஸுக்கு வந்தவதரிக்கும்படி [மனேசாராயர்குல முதலே] பஞ்சலக்ஷங்குடியாகையாலே மனையோடு மனைசோர்ந்த என்னுதல், இவருக்கே இடையிருந்த மனைகளிலே வந்து அவர்கள் குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே! மனைசோர்ந்த ஆயனென்னுமாம், பசுக்களைக் கையோடே கொண்டுபோய், பசுக்களுக்குப் புல்லுள்ளவிடத்தே வினைத் துக்கொண்டிருக்குமத்தனை யொழிக "புலிக்குலமானவர்க்கேகொ" என்னுமதுக்கு அவருக்கே

யாயிற்று 'ஆயர்குலமுதலே' என்கிற இது [மாயப்பேனே] - லாவண்யாதிகளாலே என்னை வசீகரித்து அது கண்டுகொண்டிருக்கும் ஆச்சர்யம் [பாதகனே] - இவ்வளவுக்கு நிகரம் இருக்கிறபடி அவனே உகப்பிக்கையாகிறது அவ் நிதாநருசனிலானை மீதே சகுனத்திலே அதிசயத்தை பண்ணுவாருக்கு முடியாது சஜாதீயமாய் சொல்லுகிறது மேல [வினையேன் இத்யாதி] வினை-கவடு பெருமையை பாவைகளை புடை தவா, தன்மதத்திநகை யாலே இலக்குக் குறிக்க அரிதான மாயா வானவிறைவ [ஓ] ... விரஸத்தியைச் சொல்லுகிறது [இனியாய] ... யுடைய வனே! [இனியபெயரினாய] - இக்குண சேஷ்டிதங்களிலே இட்ட ... யுடையவனே! [எனது ஆவி] 'அருளாய' ... [அடியேனே] - இது வைலக்ஷண்யவாய பரிமாறுகிறீர்? ... அறிகிறேர்?

௬௫.—ஆரும்பாடே இவர் ஆபிமுக்யம பண்ணினவாறே அவனை அப்படி தழுவுதான்; இவர் 'என்னை இழக்தாய்விடாய்!' எனகிறார்

[வினையேன இத்யாதி] - உனனைப் பார்த்தவ, எனனைப பார்த்தோ ... வோ? [வினையேன வினை] சேதநரெல்லார்க்குமுள்ள வினைபோல் ... இவரது, 'பகவத்ஸம்ஶ்லேஷம் பெறவேணும' என்றிறே அவர்கள் இருப்பது, அது ... இது உள்ளது இவரொருவர்க்குமிறே [தீராநோய் தீர்க்குமருந்தாவாய]? 'நான் கிடந்தை அத்தாராக அமர்ந்தல' ... கைக்கு அடியான வினையைப போக்கும் மருந்தானவனே! வினையைப் போக்கிறது எங்ஙனேயும் வந்து? எனனில், - [விண்ணோர் தலைவா] - நித்யஸூரிகளை பண்ணோர் ... 'நானே அயோக் யன்' என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பு ... [கேசவா] அதுக்கு இவ்வருகே ஒருபடியை வைத்துவிட்டபடி; "ஆவாஸோ ... " (ஆவாந்தவாங்கே ...) என்கிறபடியே [மனின சேராயர்குலமுதலே] அந்நிலையில் ... இவ்வருகே போந்து கிடக்கிறபடி. ...

ஆரும்பாடே - 'வினையேன் இத்யாதி' ... முதலிய அது ... கொண்டு, 'ஸமவகை' ... இத்யாதி ... -'ஸமவய' என்றதைப பற்ற

'இனியபெயரினாய்' என்றதுக்கு ... 'அபயேன' என்றதைப் பற்ற - என்னைப் பார்த்தல், அஸ்மதி வோஹம, ... 'வினையேன்' என்ற இரண்டையும் பற்ற ... அம்மதுவும் அமைத்தது என்னைப பார்த்த வோதுமது ... என்றதுக்கு ... சேதநரெல்லார்க்கும் இத்யாதி சேதநரெல்லார்க்கும் ... படி? என்ன, பகவத்ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி ... 'கேசவ' என்று - ... இத்யாதி "..." ... அர்த்தமாயிருப்பது - ... இடையர்க்கு ...

கையாலே, மனையோடே சேர்ந்த வென்னுதல், ஆயர்மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவ னென்னுதல், அன்றிக்கே, நாலுமூங்கிலைக்கொண்டுபோய்த் தங்குமிடத்திலே வளர்ந்தது தங்களையாலே சொல்லிற்றுதல் [மாமாயனே] - இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் காவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்ட மாட்டாதே வாய்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை இவ வெளிற்றைந்த அடி சொல்லுகிறது [மாதவா] அவளோடேசேர்த்தி [சினையேய இத்யாதி] மஹாராஜரை விச்வஸிப்பித்துக் கார்யஞ் செய்தபடி. சினையென்று பணை ஏய்கை நெருங்குகையாய், பணைகளோடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நின்றபடி. இலக்குக் குறிக்க வொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்கள் ஏழுமும் எய்தவனே! இத்தால் - ஆச்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சங்கித்தால், சங்காநிராகரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவ னென்றபடி. [சீர்தரா] மராமரங்களை யெய்கைக்கு இலக்குக் குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனையாய] ஏவம்விதமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [இனையபெயரினைய] குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களையுடையவனே! [என்றுனைவன்] 'காணவேணும், கேட்கவேணும்' என்னமாட்டாதே நையாநின்றேன் [அடியேனே] ஆருடைமை அழிகிறது? உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்கிறார் இது ஏதேனும் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? உன்னால் ரக்ஷிக்க வொண்ணாமே அழிகிறதோ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானைக்
கடிசேர்தண்ணந்துழாய்க்கண்ணி புனைந்தான்தன்னைக்கண்ணனைச்
செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்குந்திருமாலை
அடியேன்காண்பானலற்றுவன் இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே?

ஈடு—(அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிற ஆழ்வார், இன்னமும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'கெட்டேன்! அவனை அகலாதே நான் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞானமோ!' என்று பண்டைமை நிந்தித்து, 'இவனைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படாதே இவன

குலமென்று பசுக்களுக்கும், வம்சத்துக்கும் பேர் த்விதீயார்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே, 'சேர்' என்றது - திருவவதாரம் பண்ணுகையிலே யாகையாலே தருதீயார்த்தத்துக்கு மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்றபடி வடிவஷ்டி லிங்க அர்த்தமாகும் - மராமரங்கள் இத்யாதி ஸப்தமம், 'மாதவன்' என்கையாலே இதுவே பொருளென்று தாத்பர்யம் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி குணவாசகங்கள் - "கேசவா, ஆயர் குலமுதலே" இத்யாதிகள் சேஷ்டிதவாசகங்கள் - 'மராமரமெய்தாய' இத்யாதி 'என்றுனைவன்' என்கிற வாக்கு ஸாரம் - காணவேணும் இத்யாதி 'இனையாய இனையபெயரினைய' என்ற அநுவாதம், 'திருநாமங்களைக் கேட்கவேணும், சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்' என்னமாட்டாதே, பலஹாநியாலே நைவ னென்றபடி 'ஆருடைமை' இத்யாதி வாய்த்வயோக்யமான அபேக்ஷித்தவிருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியையும் வ்யுத்பத்தியோடே அருளிச்செய்கிறார் இதுவேதேனும் இத்யாதி 'நிழ' உன்னைப்பார்த்தல்' இத்யாதிக்கு சேர்த்த தாத்பர்யம் உன்னால் இத்யாதி கர்மணி அவ்யயம் (௬)

பக்கலிலே கைவல்யாதி பரிபோஜனங்களைக் கொண்டு அகன்றுபோமவர்களை [illegible] றோ! [illegible]

௭ — வ்யாக்யானம்: [illegible] ஆழ்வார், அவன் [illegible] [illegible]

[அடியேன்] [illegible] 'அடியேன்' [illegible] [அறிந்[illegible]] [illegible] [illegible] [illegible] 'அடியார்' [illegible] [அடியேனை[illegible]] [illegible] உண்டோ இல? [illegible]

ப — அனந்தரம், 'அநந்யார்ஹ [illegible]' [illegible]

[illegible] அடியேன் [illegible] [illegible] [illegible] 'அடியேன்' [illegible] 'செடியாரக்கை' [illegible] [illegible]

இ — வ்யாக்யானம், 'அவன்' [illegible] [illegible]

[அடியேன்] இப்போது, அடியேன் என்கிறது, [illegible] 'அடியேன்' [illegible] [இரிய [illegible]] [illegible] [அறிதல்[illegible] அரியானை] [illegible] அறியவொண்ணாதவன் [illegible]

ணிறே, பாவக பரமாணுக்களுக்கு உண்டான சோதிபோலேயிறே [கடிசோ இத்யாதி] - ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. "ஸர்வகந்த:" என்கிற விஷயமாகையாலே பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும், திருமேனியிற் குளிர்த்தியாலே செவ்வி மாறாதே யிருக்கும் இப்படி யிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனை [கண்ணனை] - அறிவரிதான நிலை தான அவதரித்து நின்ற விடத்திலே கட்டிக்கிடந்தென்றால் பரிச்சேதிக்கலாமோ? மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இருக்கிறபடி அன்றிக்கே, ஐச்வர்யத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? என்னில், - ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கும் என்னவுமாம் [செடியார் இத்யாதி] - அடியாரைச் செடியாராக்கும் சோதனை நீக்கும் இவர்க்கு 'அடியார்' என்கிறது கேவலரைத் தம்மைப்போலே கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்கார்; ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையாலே, அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையிறே ஆறுமண்டின சரீரம் அவர்களைச் சேராதபடி பண்ணும் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்றிறே அவர்கள் புருஷார்த்தம் இருப்பது [திருமாலை] அவர்கள் பரிசர்சம் அறுக்கைக்கொடுபோன பரிவிப்பவியாயிருந்து அவர்களிற்காட்டில் நீர் குறைய நின்ற விடமென்? என்னில், [அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன்] - அடியேனென்பது ஸ்வாமிக்கு அதிசயம் பண்ணப்பார்த்தாலன்றோ? மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைச்சுமந்து காண வேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன், அவ்விஷயத்தைக் கிட்டி துஷிக்கப் பாராநின்றேன் [இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே] இதுக்கு மேற்பட்ட அறிவுக்கேடு உண்டோ? இப்போது அறிந்தேனாய் அத்தலைக்கு அவத்யத்தைப் பண்ணுகிற இதிற்காட்டில், முன்பு ஸம்ஸரித்துப்போந்த அறிவுகேடு நன்றாயிருந்தது! அன்று அவனை யழிக்கப் பார்த்திலேன் ஸம்ஸாரதசையில் அஜ்ஞானம் தன்னை யழிக்குமித்தனையிறே, இது அவனை அழிக்குமிறே

(௭) ஏழாம்பாட்டு 'நைவன்' என்றார், இவரை நையக் கொடுக்கமாட்டாமை யாலே வந்து முகங்காட்டினான், அவனைப் பார்த்து, 'நம்மால் வரும் குணஹானியும் இவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலுகிறார்

[அடியேன் சிறியஞானத்தன்] - 'ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும் படிகிடீர்! என் அறிவுகேடு 'அல்லேன்' என்று அகலுகிற இவர் 'அடியேன்' என்கிறது - வாஸனையாலே அன்றிக்கே, 'அடியேன்' என்கிறது - அடிமைக்கு இசைந்தன்று, ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதி நிரூபகமாக சேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, 'அஹம்' என்றவோபாதி 'அடியேன்' என்கிறார் [சிறியஞானத்தன்] - அத்யல்பஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் [அறிதலார்க்கு மரியானை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனையிற்று அவன், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியப்போகாது, தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியானிறே தம்மேற்காம்பங்களுக்கு உள்ள சோத்தி போருமகிடீர் எனக்கும் அவனுக்கும்! [கடிசோ]- அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் - திருத்துழாய்மாலை நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைப் புனைந்தவனை [கண்ணனை] அறிவரியனாயிருந்துவைத்து,

ஏழாம்பாட்டு அடியேன் இத்யாதி 'இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நைவன் இத்யாதி 'அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்' என்று அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாலே, முகங்காட்டினது ஸித்தம் நம்மால்வரும் குணஹானி - அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையாலே வரும் ஸர்வஜ்ஞத்வரூபகுணஹானி

சிறியஞானத்தன் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி ஸம்பந்தம் அவனுக்கு அவத்யமென்று அகலுகிறவர் 'அடியேன்' என்று ஸம்பந்தத்தோற்றச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, அல்லேனென்று இத்யாதி, சேஷத்வஜ்ஞாநமிலேனையாலே என்றபடி இத்தாலபலிதம் - தமேற்ப்ரகாசங்களுக்கு இத்யாதி மேலுக்கு ஸங்கதி அறிவரிய இத்யாதி 'சோ' என்கிற வார்த்தமானாத்தம் - நாட்செல்ல இத்யாதி கடி பரிமளம்,

இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குந் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனை [செடியார் இத்யாதி] - செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் நோயேலாம் பெய்ததோராக்கையிறே, "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே" (ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே) என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, ஜாயமன்றின சரீரத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர் அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ச்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியரோ? என்னில்,—'அடியாராவார் - அவர்களை' என்றிருக்கிறார் என்றியவேன்னில்; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே - சேஷபூதராகிறார்; என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப் பாராதே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே உமக்கு இப்போது வந்ததென? என்ன, [அடியேன்காண்பானலற்றுவன்] - 'அடியேன்' என்பது, 'காணவேணும்' என்பது ஆகாநின்றேன் நான் [இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே] - ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே அது நன்றாணடியேன்? என்னில்,—அப்போது கடக்க நின்று பகவத்தத்வத்தைக் குறியழியாமை வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டி யழிக்கப் பார்த்தது! இதிற காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு
உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி
மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர்சிறிதும்
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோமாயோனே!

ஆ.—(உண்டாய்.) இப்படி ஆழ்வார் தம்மை [illegible] எம்பெருமானை அகல, அவனும் அநாலோசிதகுணமாக ஆச்ரித ஸமச்லேஷத்த [illegible] தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதாநம்பண்ணுகிறான் அதிக்ஷுத்ரமநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புக்கு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும் செய்யையும் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாத தொருபடி உண்டருளித்து; பண்டு இந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் சேஷித்தது உண்டாகிலும்

[illegible] பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் - பாபகார்யமான நோய் மிக்கிருக்கிற சரீரம் அப்படியிருக்குமோ? என்ன, நோயும் இத்யாதி திருமொழி-(க,எ,எ) நோயெல்லாமிட்டுப் பண்ணின தொரு சரீரமென்றபடி. 'செடியாராக்கை' என்றதற்கு அர்த்தாந்தரம் - ஜராமரணாதி; மீ.[illegible] - "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே | தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்மசாகிலம்".
செடி - அறு [illegible] அடியாரைச் செடியாராக்கை சேருதல் தீர்க்கும் திருமாலை என்று அன்வயிப்பது அடியார்க்கும் செடியாராக்கையினுடைய சேர்தல் - சம்பந்தத்தை, தவிர்த்துக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை என்றபடி. இதாகம - அல்லாமல் அடியார்க்கு என்றபடி. [illegible] - [illegible] பலபிறப்பைச் சொன்னபடி. [illegible] - [illegible] திருமாலை - அதிசயிக்கத்தக்குப் புருஷகாரம் அவள் [illegible] அடியேன்காண்பானலற்றுவன் - 'அடியேன்' என்று அலற்றுவன், 'காணவேணும்' என்று [illegible] என்றபடி. இது அபாவத்தில் [illegible] என்ன, ஸம்ஸாரியான இத்யாதி [illegible] [illegible] அர்த்தம். (எ)

அந்த மண் கரைகைக்கு மருந்தாகவேோ? அன்றிறே, ஆச்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளிற்றத்தனையிறே யென்கிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், இப்படி ஆழ்வார் அகல, இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக, ஆச்ரிதரோடே ஸம்ச்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்னுடைய படியைக் காட்டி யருளக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[உண்டாய் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் பண்டே உன்திருவயிற்றிலே வைத்தாய், அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து அதிலுள்ளே உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருடைய தேஹங்களோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணி அபிநிவேசத்தாலே வெண்ணெயையுண்டாய் [மண்தானென்று தொடங்கி] - லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்கிறபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும் அத்யல்பமும் மநுஷ்யருக்கு சேஷியாதபடி. நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அங்ஙனன்றே, ஆச்ரிதர் த்ரவ்யத்தை புஜித்தல்லது ஆத்மதாரணமில்லாமையென்று கருத்து [பிற சிறிதும் அண்டாவண்ணம்] - வைவர்ண்யம் ஒன்றுமின்றியே ஒழியும்படி. யென்னவுமாம். [மாயோனே] - நிரதிசய ஆச்சர்யபூதனே!

ப —அநந்தரம், இப்படி நிரசரராய் இவர் அகலத் தேட, 'நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரைக் கைவிடோம் அவர்களையொழிய நமக்குச் செல்லாது, இதனால் வருவதொரு அவத்யமில்லை யென்னுமிடம் நம அபதானத்திலே கண்டுகொள்ளீர்' என்று ஈச்வரன் தன்னுடைய ஆச்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

மாயோனே - (ஸர்வரோடும் ஸாவயாகார ஸம்ச்லேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்யம் தட்டாத) ஆச்சர்யபூதனே! முன்னமே - முற்காலத்திலே, உலகேழும் - (ஒன்றுக்கொன்று பரிணாமரூபமான) ஸமஸ்தலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், உமிழ்ந்து - (அத்தை நிச்சேஷமாக) உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் - அல்பரான மநுஷ்யருடைய, உவலை - ஹேயமான, ஆக்கை - சரீரத்தினுடைய, நிலை - நிலையை, எய்தி - அடைந்து, மாயையால் கருதரிமதனாலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், இது மண்தான - அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணிலே சேஷம், சோர்ந்ததுண்டேலும்-சோர்ந்து உண்டேயாகிலும், மனிசர்க்கு - மநுஷ்யர்க்கு, ஆகும் - உண்டாகக்கடவ, பீர - வெளுப்பானது, சிறிதும்-அல்பமும், அண்டாவண்ணம் கிட்டாவண்ணம், மண் - அந்தமண், கரைய - கரைகைக்கு, நெய்யூண் - (அவதாரத்திலே) நெய்யூண், மருந்தோ - மருந்தல்லவிறே அதுவும், ஆச்ரித ஸஜாதீயமான ஸம்ச்லேஷம்; இதுவும், அவர்கள் வஸ்துவொழியச் செல்லாமையென்று கருத்து பீர - வெளுப்பு வெண்ணெயும், நெய்யும் பர்யாயம்

இ —எட்டாம்பாட்டில், இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக ஆச்ரிதரையொழியச் செல்லாத தன்படியைக் காட்ட, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[உண்டாயுலகேழ்முன்னமே] - லோகங்களேழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய், முன்பு ஒருகாலத்திலே வெண்ணெயமுதுசெய்தது மண்கரைய மருந்தாகில், ஸமகாலத்திலே யாகவேண்டாவோ? [உமிழ்ந்து] - ஒன்றும் சேஷியாதபடி. "யசோதா ஸ்தந்யம் ...'' என்கிறபடியே லோகங்களை யுண்டாக்கி, சேஷிக்கிலன்றோ மருந்து செய்யவேண்டுவது, உண்கிறபோது சேஷித்தது உண்டாகிலிறே உமிழ்கிறபோதும் சேஷிப்பது [மாயையால் புக்கு] - இச்சையாலே, இந்த லோகத்திலே [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலை யெய்திப்புக்கு] - அப்ராக்ருதமான

திருமேனியை க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய ஹேயசரீரஸமஸ்தாநமாகக்கொண்டு அவதரித்து 'உவலையாக்கையெயதி' என்னாதே, 'நிலையெய்தி' என்கையாலே - இவ்வஸமஸ்தாநத்தை இதர ஸமஸ்தாநமாக்கினான் என்கை [உண்டாய்வெண்ணெய்] - ஈச்வரனையாப்புக்கு வெண்ணெயமுது செய்யவொண்ணாதே, அதுக்காக ஸஜாதீயனாய்ப் புக்கு அமுதுசெய்தாய் மண்ணை அமுதுசெய்தது, அதின் ஸத்தைக்காக, வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது, தன் ஸத்தைக்காக [மண்தான் இத்யாதி] - மண்ணை அமுதுசெய்து உமிழுகிறபோது அதில் சோர்ந்தது உண்டேயாகிலும் "யதாவ்ருத்ய ஜகத்" என்கையாலே ரக்ஷிக்கைக்கு பரஸங்கமில்லை யென்கை [மனிசர்க்காகும்] - மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரயோஜநப்படுகைக்கு பீர்ண்மும் அல்பம், சிறுதென்றும் - அல்பம், அத்யல்ப மென்றபடி அண்டர்வண்ணம் - சேஷியாகப்படி செய்யூண மண்கரைய மருந்தோ? அன்றிறே, ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தாலேயல்லது செல்லாமையிறே ரக்ஷித்தால் மருந்தாகாதோ? அன்றிக்கே, [மனிசர்க்காகும்பீர்] - மநுஷ்யருக்குவரும் வைவர்ண்யம் அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி யென்னவுமாம் [மாயோனே] - ஆச்சர்யபூதனே! ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே தாரகமாயிருக்கிறதோ ஆச்சர்ய மிருக்கிறபடியென்!

எ —எட்டாம் பாட்டு இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாறே, 'இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது, இவரைப் பொருந்த விடவேணும்' என்று பார்த்து, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வ்ருத்தாந்தங் கேட்டறியீரோ'? என்ன, 'அடியேன் அறியேன்' என்றார், அதுகேட்கையிலுண்டான ஹர்ஷத்தையாலும், 'அவன் தான் அருளிச் செய்யக் கேட்கவேணும்' என்னும் ஹர்ஷத்தையாலுமாக 'முன்பு ஒரு காலத்திலே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தோம், அதில் ஏதேனும் சேஷித்தது உண்டாகக் கருதி, திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோங்காணும்' என்ன, 'அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ? அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே' என்ன, 'ஆனால், நாம் இது எதுக்காகச் செய்தோம்?' என்ன, 'ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் உனக்கு தாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை' என்ன, ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோடே ஸம்ச்லேஷமும் நமக்கு தாரகங்காணும், ஆனபின்பு, நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்காணீர்' என்றான் அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறார், இப்பாட்டில்

[உண்டா யுலகேழ் முன்னமே] - லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பு ஒரு காலத்திலே [உமிழ்ந்து] - பின்னை அதுதன்னை வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்து [மாயையால் புக்குஉண்டாய வெண்ணெய்] - 'மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' (மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம) என்கிறபடியே இச்சாபர்யாயமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்குஉண்டாய வெண்ணெய் அது செய்யுமிடத்தில் சக்ரவர்த்திதிருமகனாய்ப்புக்கு 'வெண்ணெ யமுதுசெய்ய' என்றால் கொடார்களே [சிறுமனிசர் இத்யாதி] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்களுடைய ஹேயமானசரீரத்தினுடைய நிலையை அப

எட்டாம்பாட்டு - உண்டாய் இத்யாதி 'செய்யூணமருந்தோ' என்கையாலே - அவன் 'செய்யூண மருந்து' என்றானென்று தோற்றுகையாலே, தந்நுகுணமாக அவதாரிகை-இவர்இப்படி இத்யாதி அதுகேட்கையில் இத்யாதி - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் உக்திவைலக்ஷண்யத்தாலு மென்றபடி 'மாயோனே' என்றதைப்பற்ற - ஆச்ரிதஸ்பர்சம் ||கீழ்லோகம்புகுவீர் - அகப்பட்டம் செய்தீரார் இத்யாதி 'செய்யூணமருந்தோ' என்றதைப்பற்ற - அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமைதோற்ற என்றது

'மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' என்றது வேதசிகண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி சிறுமனிச ருவலையாக்கைநிலையெய்தி மாயையாலே புக்கு வெண்ணெயுண்டாய்

ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டவேண்டாயிற்று இப்படிச் செய்தது *"கறையி னார் துவருடுக்கை" என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னையமைத்து வந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய் அமுது செய்தது, "ஸ்தம்பே விஸ்ருஷ்டம் ஜாதமாத்ரம் யத்தவோத்ஸ்ருஷ்டா:" (ஸ்தம்ப தேவிஸ்ருஷ்டம் ஜாதோஹம் யத்தவோத்ஸ்ருஷ்டா:) என்று நிற்கச் செய்தேயிறே "நைஷ்கால்ப்யம் ஸ்ரீஸ்தநயோஸ்தாஸ்வ வஸ்தப்ரஹ்ம:" (நைஷ்காப்யத்வமாபேதேநயோநயாமவஸ்தப்ரபு:) என்கிறது, இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிலே ஒருவன் யாகம்பண்ணுகிற, பிபாஸை வாதித்தவாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம்பண்ண, கர்ப்பமுண்டாயிற்றது, ஸுக்ல ஸோணித ரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே, ஸங்கல்பத்தாலே இப்படி கூடக் கண்ட பின்பு, 'ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாததில்லை' என்றுகொள்ளத் தட்டில்லையிறே மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக, வெண்ணெயமுதுசெய்தது - உன் ஸத்தைக்காக [மண்தானித்யாதி] பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்ந்தபோது ஸேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிற்பட்ட மநுஷ்யர்க்கு அத்யல்பமும் ஸேஷியாதபடி நெய்யமுது செய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் ஸேஷியாதபடி அமுது செய்யிலோ மருந்தாவது! அன்றிக்கே, 'பீர்' என்று வைவர்ண்யமாய், மண்ணிலே சிறிது ஸேஷித்தால் மநுஷ்யர்க்கு வரக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் மருந்தோ? அன்றிறே ஆனால், எதுக்காகச் செய்தோம்? என்னில், [மாயோனே] -

---

இத்யாதி: உள்ள - ஹேயம் எயதியென்று - எடுத்துக் கொண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - கறையினார் இத்யாதி காட்டில் பழம்பறித்திட்ட கறை நிரம்பின துவருடுத்தின உடைத்தோலையுடையவன் 'ஜாதமாத்ரம் யத்தவோத்ஸ்ருஷ்டா:' என்று - காப்பவாஸம் சொன்னபோதே, ஸுக்லஸோணிதபரிணதமான ப்ராக்ருத தேஹமாக வேண்டாவோ? 'அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கி' என்னக்கூடுமோ? என்ன, "ஸ்தம்பே விஸ்ருஷ்டம்" இத்யாதி:, வஸிஷ்டஸ்ய க்ருதீயே— "ஸ்தம்பே ஜாதமாத்ரம் யஸ்ய வர்ஷம் வார்த்ராயிதாநா ததஸ்ய தே" இதி வர்ஷவாயமாயே ஸோமாஸாரதே— "ப்ராஸ்யமஸ்த் தேஜோகாநாம் வாஜநாயம் ஸ்ரீயா । நைஷ்கால்ப்யம்" இத்யாதி. "நயோநாஸ்வஸ்ப்ரஹ்ம:" என்று யோநிஸ்பர்சமுண்டு தோஷமில்லை யென்றபடி காப்பவாஸம் ஸுக்லஸோணிதபரிணதிவ்யாப்தமன்று என்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகம் - இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிலே இத்யாதி ஒருவன் - மாந்தாதாவினுடைய பிதாவான யுவநாஸ்வன் ஆனால், அவனுக்கு ஸரீரம் வந்தவழி எது? என்ன, - ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி, ஸர்வஸாமர்த்ய வைபவத்தாலே யென்கை ' மாயோன் " என்றதைக் கடாக்ஷித்து, கீழ்ச்சொல்லாம் தாத்பர்யம் மண்ணையமுதுசெய்து இத்யாதி முன்னமேயுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தாய், சிறுமனிசருவலையாகை நிலையிதி, மாயையாலபுக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானசோராத துண்டேலும், மண்கரைய, மனிசர்க்காகும் நெய்பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் ஊண்மருந்தோ? என்று அன்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் பூமியை இத்யாதி 'பீர்' என்றும், 'சிறிது' என்றும் அல்பமாய் அத்யல்பமாய் என்றபடி திருவயிற்றிலே கிடந்த பூமியை உமிழ்கிறபோது ஸேஷிக்கிலன்றோ மருந்து வேண்டுவது? அதனை நிஸ்ஸேஷமாக உமிழ்கையாலே ஸேஷித்ததுண்டாகக் கூடாது, அப்படி கூடிற்றாகிலுமென்று - 'உண்டேலும்' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் 'பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்' என்றதுக்கு பாவம் - ஒன்றும் இத்யாதி த்விதீய யோஜனைக்கு, மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மண்கரையமருந்தோ? என்று அன்வயம் 'அன்றிறே' என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதியனுய மண்ணுண்டதுக்கு, இக்காலத்திலே மநுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெயுண்டது மருந்தோ? என்கை 'முன்னம்' என்றும், 'மனிசர்க்கு' என்றும் இருக்கையாலே - பரதிகோடித்வேந காலாந்தரத்வமும் தேவத்வமும் ஸித்தம் நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம் மாயோனே - ஆஸ்சர்யகுண சேஷ்டிதனே! மனிசர்க்காகும் நெய் - மனிசர்க்கு விநியோகப்படுகிற நெய் யென்று ஸப்தார்த்தம் த்விதீயயோஜனையில், மனிசர்க்காகும் பீர் - மனிசர்க்கு உண்டாகக் கடவ வெளுப்பு இதி ஸப்தார்த்த: பீர் - வெளுப்பு மாயோனே, முன்னமே யுலகேழுமுண்டாய், உமிழ்ந்து, சிற

---

* திருவாய்மொழி ச - அ - ச

ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்தா லல்லது தாரக மில்லாதபடியான ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தா யித்தனை யன்றோ? (அ

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயோமதீயவலவலைப பெருமாவஞசப்பேய்வீயத்
தூயகுழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட
மாயன் வானோர்தனித்தலைவன் மலராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்குந்
தாயோனதமமானென்னமமான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே.

ஆ —(மாயோம்) ஸர்வேஶ்வரனாய் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயிருந்து வைத்து ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக ஸஜாதீய திவ்யரூபத்தோடே வந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸநைக ஸ்வபாவனாய், அநாலோசிதகுணதோஷமாக ஸமஸ்தாஶ்ரிதஜநபரித்ராணை தாரகனாய், அதனால் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைகதாரகத்வ ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தம் அவனைப்பற்றி, பின்னை ஒருகாலமும் விடே னென்கிறார்.

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘பரிவரான யசோதாதிகளுடைய வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம், என்னுடைய ஸ்பர்ஶம் உனக்கு நஞ்சோடொக்கும் நான் அகலுகையே யுக்தட என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ‘பூதனைநஞ்சு ஸ்பர்ஶமாத்ரத்திலே யொழிந்தாற்போலே உம்முடைய தோஷம் ஸ்பர்ஶமாத்ரமன்று’ என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, ‘அங்ஙனேயாகி அகலவேனல்லேன்’ என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

[மாயோமென்று] - மாய்க்கடவோமல்லோம், [தீயவலவலையென்று தொடங்கி]-பொல்லாத நெஞ்சையுடையளாய்வைத்து யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே மிகவும் புகழாநின்றது செய்து ஈஶ்வரனென் றனக்கும் இன்னானென்று தெரியாதபடி மிக்குநிருந்த வஞ்சனையை முடையளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி ஈஶ்வரத்வஜ்ஞானமில்லாதபடி வெறும்பிள்ளையாயிருக்க செய்தே நச்சுப்பாலே அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து நம்மை உளோமாக்கின ஆஶ்சர்யபூதக [வானோர்தனித்தலைவ னென்று தொடங்கி] அயர்வறுமமரர்களுக்கு அத்விதீயனான அதிபதியுமா ஸ்ரீயப்பதியுமாய் எல்லாவுயிர்க்கும் தாய்போலே பரிவனுமாய் ஸர்வேஶ்வரனுமாயவைத்து தன்னுடைய குணவத்தைதயைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி

ப —அநந்தரம், ஸர்வாத்மவத்ஸலனான ஸ்வாமியைக் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவோமென்கிறார்.

தீய கொடிய நினைவையுடையளாய், அலவலை - வாய்பாறியேத்துமவளாயுள்ள பெரு - அளவிறந்த, மா - பெருத்த, வஞ்சம் - வஞ்சநத்தையுடையளான, பேய் - பேய்ச்சி வீய முடியும்படி, தூய - புரையற்ற, குழவியாய - பிள்ளைத் தன்மையுடையனாய், விடப்பால விஷகலந்தபால், அமுதா - அம்ருதமாம்படி, அமுதுசெய்திட்ட - அமுதுசெய்த, மாயன் - ஆஶ்சர்யஸ்வபாவனாய், வானோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தனித்தலைவன் - அத்விதீயநிர்வாஹகனா

மன்னிச்சேர்திருமகள் வியாக்கை நிலை யெய்தி, மாயையாற்புக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானேசோர்ந்ததுண்டே மென்று வித்திட்டுணி, வெய்யூணமருந்தோ இத்யாதி (அ

மலராள - தாமரையைப பிறபபிடமாகவுடைய லக்ஷமிககு, மைநதன-போகயமான யௌவநததை யுடையனாய, எவவுயிககும - ஸாவாதமாககளுககும, தாயோன - மாதருவத வதஸலனாய, தம மான - தனககுததானே ஈஶவரனாய, என அமமான - எனனையகலாம லாககிவிடட ஸவாமியாய, அமமா மூாததியை - (அதுககடியான) விலக்ஷணவிகரஹததை யுடையவனை, சாாநது - கிடடி, மாயோம - இரணடுதலையையும முடிததுககொளளக கடவோமலலோம பிரியாதிருகக, இரண்டு தலையும ஸததை பெறு மெனறு கருதது

இ —ஒனபதாமபாடடில, 'பரிவரான யஶோதாதிகள வெணணெய உனககு அமருத ஸடடம, எனனுடைய ஸபாஶம விஷஸமம நான அகலுகையே யுகதம' எனன, 'பூதனை நஞசு வாயகமாகாதாபோலே உமமுடைய தோஷமும வாயகமனறு,'பெறறதாயபோல வநத பேயசசி' எனறு போலியும அமையும' எனன, 'ஆகில அகலவே னலலேன' எனறு ஸமாஹிதராகிறா

[மாயோம] - இரணடு தலையையும அழிததுககொளளக கடவோமலலோம, பிரிகை யெனறும, மாயகையெனறும பாயாயம [தீய] - தீமையாவது - நெஞசில திணமை [அலவலை] - யஶோதைபபிராடடியைபபோலே பரிவுதோறற எததிககொடு வருகை பெரியவஞசம, மாவஞசம இரணடாலும ஆதிகயமேயாய, அறமிகக வஞசநததை யுடையவள ஈஶவரனும 'தாய' எனறு பரமிககுமபடி மறைததுககொடுவருகை [வீய] - முடிய [தாயகுழவியாய] - ஈஶவரதவம ஙடையாடாதபடியான பிளளைததனததில ஶக்தி அடியறிவாா 'நீ ஈஶவரன' எனறால "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே", "சுஹம் வ:" இதயாதி யெனனுமபடியாயிருககை [விடபாலமுதா அமுது செயதிட்ட] - இவன பிளளைததனததிற குறைவிலலையாகில, பினனை அதினகாரியம காணுதொழி வானென? எனனில,—விஷம அமருதமாம முஹூாததததிலேயாயிறறுப பிறநதது தாமியை வேறொனறுகக வொணணுமையாலே, விரோதிதத ஆஶ்ரிபாகருதிகள முடிய பாாபதம [மாயன] - விஷம அமருதமாமபடி அமுதுசெயது, தனனைததநது நமமை உணடாககின ஆஶசாய பூதன இபபடி பூதனையுடைய வஞசநததிலே அகபபடடிருககிறவன தான ஆா? எனனில, [வானோா தனித தலைவன] நிதயஸூரிகளுககு அதவிதீயனான நிரவாஹகன தரிபாதவிபூதியாகப பரிந்துநோகக இருககிறவனகிடீா, பூதனை கையிலே அகபபடடிருககிறவன [மலராள மைநதன] - நிதயஸூரிகள ஜீவநமிருககிறபடி. மைநதன நிதய யௌவநஸவபாவன [எவவுயிககுந தாயோன] - நிதயஸூரிகளபகக லிருககும இருபபு ஸகலாதமாககள பககலிலும ஒததிருககு மவன ஸகலாதமாககளுககும தாயபோல பரிவனானவன [தமமான] - இநத வாதஸலயததுககு அடியான ஸமபநத மிருககிறபடி. தமமான - ஸாவேஶவரன [என அமமான] - நிதயஸூரிகளும மற்றுமுளள ஸகலாதமாககளும ஒரு தடடும, நான ஒருதடடுமாமபடி எனபககலிலே விசேஷ கடாக்ஷததைப பண்ணினவன [அமமாமூாததியைச சாாநதே] - புருஷோததமனைக கிடடியே மாயககடவோமலலோம விலக்ஷணமாயப பூஜயமான திருமேனியை யுடையவன

ஈடு —ஒனபதாமபாடடு 'திருவாயப்பாடியில யஶோதாதிகள வெணணெயோபாதி, தாரகங்காணும், நீா தணணிதாக நினைததிருககிற உடம்பு' எனறான, 'ஹாவஶ்யமுள்ளவாகளு டைய வெணணெய உனகக் தாரகம, அதிலலாத எனனுடைய ஸ்பாஶம உனககு நஞ்சு' எனறாா, 'நஞசோ தான, நஞசானமை குறையிலலையே ?' எனறான் அவன, இவரும 'இது நஞசே, இதககோரு குறையில்லை' எனறாா, 'ஆனால, பூதனையுடைய நஞசுயாரகமான நம ககு ஆகாததில்லைகாணும' எனறான், எனனப பொருநதுகிறாா அனறிககே, பூதனையை முடித

ஒனபதாமபாடடு - மாயோம் இதயாதி இதககுக் கீழ்ற பாட்டோடே ஸங்கதிராஸ்யேநு ருெனை முநதின அவதாரிகை இரணடாவது - கீழ்றபாடடிலே சோவிடடமையை விததவதகரிதது, தருவு

தாறபோலே 'நான அலலேன' எனறு அகலபபுகக என நிாபபநததைதய போககினுன' எனபா முணடு

[மாயோம்] - 'பிரிகையாவது - விநாமம' எனறு இருககையாலே, இனி அகன மாயக்கடவோமலலோ மெனகிறூா நானும எனனேடு ஸமபநத முடையாரும முடியககடவே மலலோம அனறியே, இரண்டு தலையையு மழிததுககொளளககடவோமலலோம [தீய இத்யாதி] ''ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யம் ஆஸீஜ் ஜகத்குரோ:'' (ஸதநயநததவிஷஸமமிசரம ரஸயம ஸீஜஜகதகுரோ:) எனகிறபடியே ஜகததுக்கு வோபபறருனவனை முடிககபபாராதத நெஞசி தீமையையுடையளாய, யசோலதபபிராட்டியைபபோலே பரிவுதோற்ற ஜல்பிததுககொண வருவாளாய, ஸவதஸ்ஸாவஜஞனனவனும 'தாய' எனறு பரமிககுமபடி தோறறின மஹாவஞ கையான பூதனை முடியுமபடியாக [தாயகுழவியாய] - ஐமவரமான மேன்மையும் நடைய டாநிறகச செயதே, அது தோறறுதபடி கலபபறற பிளளைத தனததை யுடையனுய இவனு குப பிளளைததனததில குறையிலலையாகில, அதினகாாயம காணுதொழிவானேன ? எனனில,- [விடபபாலமுதா] விஷம அம்ருதமாம முஹூாததததிலே யாயிறறு பிறந்தது தாமினை வேறுகக வொணணுமையாலே விரோதித்த ஆஸுரபரகருதிகள முடிய பராபதம [மாயன] விஷம அமருதமாமபடி அமுது செயது தனனைத தநது நமமைபுணடாககின ஆமசாயபூதன *('எனககுமலல, பிறாககுமலல, அவனுககே' எனறு அவள அநுயாாஹமாககுகையாலே அமருதம யிறறு) பூதனையுடைய விஷம் அமருதமாமபடி அமுதுசெயதவனதான ஆா ? எனனில், [வானேோதனிததலைவன] - அயாவறுமமராகளுககுத தனிததலைவனுனவன [மலராளமைந்தன அவாகள பரிநது பரிசாயைபபணண, பெரியபிராட்டியாருந தானுமா யிருககுமவன † ''தேவிமா வாா திருமகள் பூமி யேவ மறறமர ராட்செயவாா'' எனகிறபடியே [மைநதன] - அவளுககு மிடு கானவன , அவளோடடைச சோததியாலே நிதயமான நவயௌவநததையுடையவ னெனனுதல *(அவளோடடைச சோததியாலே அழகியமணவாளபபெருமாளா யிருககிறவ னெனனுதல) [எவ யிர்க்குநதாயோன] ஸகலாதமாக்களுககும தாயபோலே பரிவனுனவன [தமமான] - ஸர்வே வரன [என அம்மான] - நான தனனை அகனறு முடிந்து போகாதபடி நோககினவன நித்யஸூரி களும மறறுமுளள ஸகலாதமாககளும ஒரு தட்டும், நான ஒருதடடோமபடி என்பககலிலே

டாநதபாம பாதமாவதாரிகைக்கு - ''விடபபாலமுதா'' எனறதிலேயும, தவிதீயாவதாரிகைக்கு- 'வஞசபபே எனறதிலேயும நோககு

பிரியோம எனனுதே, ''மாயோம'' எனகிறதென ? எனன, பிரிகையாவது இதயாதி 'மாயோம' எனகிற பஹுவசநாததம - நானும் இதயாதி தீமைக்கு ஸாவம - ஸதந்யம் இத்யாதி ஹரிவம்ஸ வசனம் - ''தஸ்யா ஸ்தனம் வபௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணை: ஸஹ ஜநார்தன: । ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிச்ரம்'' இத்யாதி, அலவலை - பஹுஜலபம. ''பெருமாவஞசம'' எனறது - மிகவும வஞசக யெனறுய, அதனையெலலாம அருளிசசெயகிறூா-ஸவதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுமாய் இதயாதி அதின் காரியம் - விஷத்தி காாயமான மரணம ''தாயகுழவி'' எனறுவைத்து, ''விடபபாலமுதா'' எனறதின தாத்பாயம - விஷம் அ ருதமாம் இதயாதி ஆனுல, பூதனை முடியுமபடி யென ? எனன, - தர்மியை இத்யாதி வஸ்து ஸ்வரூபத்தா முடியாதா னெனறபடி ''அமாாகளமுதே யசாாகள னஞசே'' எனறனறே தாமிஸவரூப மெனறு கருத நம்மை - ஆம்ஸாதைவிய தனித்தலைவன் - அதவிதீயநாயகன மைநதெனறு - மிடுக்காதல, யௌவனமாத உகதாாததததுககு ஸமவாதம - தேவிமார் இத்யாதி தனககுத் தகுதியான தேவியாாவாா - லக்ஷ்மியும பூம பிராட்டியும , அவாகள முகத்தாலே நீயேவ அடிமைசெயவாா மற்றமாா - அவாகளோடு துலயமாக விகலபி லாமபடி யிருககிற நிதயஸூரிகள ''வானேோ தனிததலைவன'' இதயாதியைக கடாக்ஷித்து ஆத்மாநதா நிதயஸூரிகளும் இத்யாதி மூாத்திபபதம - விகாஹததுக்கும், ஸவாமிக்கும வாசகமாகையாலே இரண்ட

---

* குண்டலிதம, பாக்ஷிபதம எனபா † திருவாயமொழி, அ - க - க

விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவனென்றுமாம் [அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே] - விலக்ஷண மான திருமேனியையுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாய்க்கடவோமல்லோம் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சார்ந்தவிருவல்வினைகளுஞ்சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத்
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத் திருத்திவீடுதிருத்துவான்
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து
நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம்நெடுமாலே

ஆ — (சார்ந்த) இப்படி என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் பாராதே என்பக்கலுள்ள ஸ்வஸம்ச்லேஷவிரோதியான மஹாபாபங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி, பாபநிபந்தநமான ப்ராக்ருதவிஷயஸங்கத்தையும் போக்கி, ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்னும் வ்யவஸாயபூர்வகமாக அநவரதஸ்வாநுஸந்தாநைகபோகனாம்படி என்னைத் திருத்தி, பின்னை எனக்குத் திருநாட்டையும் தந்தருளுகைக்காக ஆகுவதே, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ பரமகாருணிகத்வ ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்வ மென்ற இப்படி அபாரத்தகுணங்களெல்லாமென்கிறார்

ஒ — பத்தாம்பாட்டில், அடிமைசெய்கையிலே உந்முகராம்படி பண்ணித் தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக உத்யோகியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தைப் பேசுகிறார்

[சார்ந்தென்று தொடங்கி] - ஆத்மாவோடு அவிநாபூதமான புண்ய பாபரூபங்களான கர்மங்களை அநாயாஸேந போக்கி விஷயங்களிலுள்ள ருசி வாஸனைகளை அறுத்து அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டித் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாம்படி பண்ணி 'தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி' என்றதால் - அநந்ய ப்ரயோஜனனாய்க் கொண்டு தன்பாடே மநஸ்ஸை வைக்கும்படி திருத்தி யென்றுமாம் [வீடுதிருத்துவான்] ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்துக்குத் திருநாடு கோடிக்கத் தொடங்கினான் பரிபூர்ண ஜ்ஞாநபரனாய், ஸர்வகதனாய், அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய் ஆச்ரித விஷயத்தில் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை யுடையவன் ஆழ்வாரை இப்படி திருத்துகைக்காக வ்யாப்தனாயிருந்தா னென்றும், அவரைப் பெற்றபின்பு வ்யாப்தி பூர்ணமாயிற்றென்றும் வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநஞ் சொல்லுவர்

ப — அநந்தரம், இவர் இப்படி ஸமாஹிதரானபடியைக் கண்டு, ப்ரீதனான ஸர்வேச்வர னுடைய உபகாரத்தில் பாரிப்பைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்

யும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், விலக்ஷணமான இத்யாதி அம்மா மூர்த்தியை - அந்த விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனையென்றும், அந்தமஹாபுருஷனையென்றும் ஸ்பதார்த்தம். தச்சப்தத்தால் வந்த ப்ரஸித்தி - விக்ரஹத் திலும், புருஷனிலும் என்று கண்டு கொள்வது ஸஹஸ்ரசீர்ஷத்வாதி விசிஷ்ட விக்ரஹயுக்தனாகவும், "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்று மஹாபுருஷனாகவும், ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தாதிகளிலே அவனுக்கு ப்ரஸித்தியுண்டிறே. தீயவல்வலை யென்றுதொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம் (௯) இத்யாதி?

ஆரந்த - (யாவதாஸ்ரயம்) பரிபூரணமான, ஞானச்சுடர் ஆகி - ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞானப்ரபையையுடையனாய்க்கொண்டு, அகலம் - சுற்றும், கீழ் - கீழும், மேல் - மேலுமான (பத்துத்திக்கிலும்), அளவிறந்து-அபரிச்சின்னஸ்வரூபனாய், நேர்ந்த-அதிஸூக்ஷ்மமான, உருவாய் அருவாகும்-அசித்தும் சித்துமாகிற, இவற்றின்-இவற்றுக்கு, உயிர் ஆம் - அந்தராத்மாவாய், நெடுமால் - (என் பக்கலிலே) நிரவதிகவாத்ஸல்யத்தையுடையவன், சார்ந்த - (என்னோடு) பொருந்தி, இரு - (புண்ய பாபரூபேண) இரண்டுவகையான, வல் துர்மோசமாயுள்ள, வினைகளும் - கர்மங்களையும், சரித்து-(ஒன்றொழியாமல் ஒருகாலே) தள்ளி, மாயம் - அஜ்ஞானகார்யமான, பற்று - விஷயஸங்கத்தையும், அறுத்து - அறுத்து, தீர்ந்து (அநந்யப்ரயோஜந) வ்யவஸாயத்தை யுடையேனாய்க்கொண்டு, தன்பால் - தன்னிடத்திலே (அநுபவார்த்தமாக) மனம் - நெஞ்சை, வைக்க - ப்ரதிஷ்டிதமாகும்படி, திருத்தி - (என்னை) நன்றாகப்பண்ணி, வீடு - (எனக்குத் தருவதான) மோக்ஷஸ்தலத்திலும், திருத்துவான் - ஒருபுதுமை செய்யாநிற்கும் இங்குச்சொன்ன உபயவ்யாப்தியும் தமக்காகவென்று கருத்து

ஈ—பத்தாம்பாட்டில், 'மாயோம்' என்றவாறே ஹ்ருஷ்டனாய், அடிமைசெய்கையிலே உத்யுக்தராம்படி, தம்மை 'அயோக்யன்' என்று அகலாத தேசத்தேறக் கொடுபோவதாகப் பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினானென்கிறார்

[சார்ந்த] - இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியோ வென்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கை [இருவல்வினைகளும் சரித்து] - இருவகைப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே அநாயாஸேந போக்கி [வல்வினை] - ஸர்வஶக்தியானவனும் அநுஸந்தித்தால் நெஞ்சு உளுக்க வேண்டும்படியிருக்கை [சார்ந்த] - எள்ளும் எண்ணெயும் போலே சேர்ந்திருக்கை [மாயப்பற்றறுத்து] - விஷயங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் போக்கி மாயை அஜ்ஞானம், அத்தாலே - ருசியை நினைக்கிறது பற்று - வாஸனை [தீர்ந்து] - க்ருதக்ருத்யனாயென்னுதல், அநந்யப்ரயோஜநனாயென்னுதல் [தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி] - விரோதியைப் போக்குமளவன்றிக்கே மநஸ்ஸுக்குத் தானே விஷயமாம்படி பண்ணி [வீடு திருத்துவான்] - பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்குவான் அதாகிறது ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்தாலே ஒருபுதுமைதோற்றியிருக்கை [ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி] - பரிபூர்ணஜ்ஞாந ப்ரபனாய் [அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து] பத்துத்திக்கையும் வ்யாபித்து ஸர்வகதனாயென்றபடி [நேர்ந்த உருவாய் அருவாம் இவற்றினுயிராம்] - அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய் இப்போது வ்யாப்தி சொல்லுகிறதென்? என்னில், - ஒருவனைப் பிடிக்கைக்காக ஊரைவளைவாரைப்போலே, இவரை அகப்படுத்துகைக்காக வ்யாபித்தனாகிறது. அன்றியே, இவர் கிட்டினபின்பு வ்யாப்தியும் ஸப்ரயோஜநமாயிற்றென்னவுமாம் [நெடுமாலே]-என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தை யுடையவன் இவர்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் முன்பேயானமுகளவும் செல்லுகிறதாயிற்று, அவன் தெளிந்துவந்து முகங்காட்டி காமத்தாலே கொடுபோகப்பற்றுத் கலக்கத்தின் காரியம் நடவாநிற்கச் செய்தே [நெடுமால்]-வீடுதிருத்தும் ஸ்வபாவ னென்று அந்வயம்

ஈடு—பத்தாம்பாட்டு இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான்,

[சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து] "திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்" (தில தைலவத்தாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாப

பத்தாம்பாட்டு-சார்ந்த இத்யாதி "தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இவரை இத்யாதி புதுமை தூதமான அபிப்ராயம். கோடிக்க-அலங்கரிக்க கூடின என்னுதே, "சார்ந்த" என்றதுக்கு பாவம் - திலதைலவத் இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்ம

ரூபகர்மங்களையும் சரித்து ஸாவஸாகதியான் தான் போக்கும்மன்றும் போக்கவொண்ணாதபடி ஸாத்ம்யாகமாகப் பண்ணத்த வினைகளை, விரகர் நெஞ்சுவர் தளளுமாபோலே போக்கி [மாயப்பற்றறுத்து] - ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து [தீர்ந்து] - தான் க்ருதக்ருத்யனு யென்னுதல், அன்றிக்கே, [தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி] - 'அல்லேன்' என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து, தன் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி [வீடுதிருத்துவான்] கலங்காப்பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றுள்ளன் [ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி] பரிபூர்ணஜ்ஞாந பரபனாய் [அகலம் கீழ்மேலளவிறந்து] - பத்துத் திக்கிலும் வ்யாபித்து [நேர்ந்த வுருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம்] அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற, அன்றிக்கே, நேர்ந்த - சிட்டின, அதாவது - ப்ரத்யக்ஷபரிதருஷ்டமான பரக்ருத்யாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவா யென்றுமாம் [நெடுமால்] - இப்படி யிருக்கிற நெடுமால் வீடு திருத்துவானுன்ன வ்யாபதியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்த தென்னுதல், அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாபத்னுயிருந்தா னென்னுதல் [நெடுமாலே] - முனியே நான்முகனளவும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது அவன் தெளிந்துவந்து கோடுபோகப் பற்றுமே கூப்பிடுகிறுரிறே நடுவெல்லாம்

"தேவோதேவஸ்ரீவஸ்பதிவஸ்த்வேவத்ரம்மண க்ஷணக்ஷரணஸ்வாவசெகநவ்யக்ர்தி வ்யாவர்த்ரபெவஸ்ரத்ய ஸம்வந்நாயாதிரோஹிதஸ்வரூபாஸாம:" வனமைக்கு ஸாவம ஸர்வஸக்தி இத்யாதி தனளி என்னுதே, "சரித்து" என்றதுக்கு ஸாவம - விரகர் இத்யாதி விரகர் - உபாயவான்கள் "மாயம்" என்று - ருசிரூபஜ்ஞானம் 'பற்று' என்று - வாஸனை தன்பால் - தன்பக்கலிலே வீடுதிருத்துவான்- வீடுதிருத்துவானுன்ன என்றபடி கலங்காப் பெருநகரம் - விகாரமில்லாத மஹாநகரம் "நேர்ந்தவுருவாயருவாகும்" என்று - காரணவஸ்த்த ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து வ்யாபதியைச் சொன்னபோது, 'அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து' என்று - கார்யாவஸ்த்தவ்யாபதிபரம் நேர்மை - ஸௌக்ஷ்ம்யம் உரு - ப்ரக்ருதி அரு-சேதனை யத்வா, அகலம் இத்யாதி - பஹிர்வ்யாபதி நேர்ந்த இத்யாதி - அந்தர்வ்யாபதி யென்னவுமாம் நெடுமால் - ஸர்வாதிகனென்னுதல், மிக்க வ்யாமோஹத்தை யுடையவ னென்னுதல் மூந்தின ஆத்தம - இப்படியிருக்கிற இத்யாதி 'வ்யாபதியும்' என்கிற அபிப்ராயத்தாலே - 'ஆர்ந்தஞானச் சுடராகி' என்று சொன்ன ஜ்ஞானவ்யாபதியை ஸமுச்சயிக்கிறது சார்ந்தவென்று தொடங்கி, மனமவைக்கத் திருத்தின பின்பு, ஆர்ந்தஞானச்சுடரென்று தொடங்கி, நெடுமால் வீடுதிருத்துவானுன்ன என்று அந்வயித்ததுத் தாத்பர்யம் - வ்யாபதியும் இத்யாதி இத்தப் பக்ஷத்தில், 'தீர்ந்து' என்றது - தனக்கே யற்றுத் தீர்ந்தென்றபடி மால் - வ்யாமுக்தன் ஆர்ந்தஞானமென்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்தவென்று தொடங்கி, தன்பால மனம வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து-க்ருதக்ருத்யனாய், வீடுதிருத்துவானுன்ன என்று அந்வயித்ததுத் தாத்பர்யம்-அன்றியே இத்யாதி இப்பக்ஷத்தில, மால் - ஸர்வாதிகன் ஸர்வேத்து திருவாய்மொழிக்குள்ளே இவரை அங்கீகரிப்பதாக வீடு திருத்துவானுன்ல, இப்ப்ரபந்தத்தையும் நிலைகட்டுவித்து லோகத்தைத் திருத்துவித்த வழியாலே ஜகதுபகாரகனுயிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்ன - முனியே நான்முகன் இத்யாதி 'மனந்திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய நாடுதிருந்தினவாறேவந்து' என்னக்கடவதிறே அதாவது - ஈஸ்வரன் இவர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அதுபற்றுமே முனியேநான்முகனளவும் கூப்பிட்டக்கூப்பீடு ஜகதுபகாரமாய்த் நிலைகட்டிற்று என்றபடி ஸர்வஜ்ஞராகையாலே, அவன், வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்தப்போனது அறிந்த இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன, அவன் தெளிந்து இத்யாதி தெளிந்து வந்து - வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி யென்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்தவென்று தொடங்கி, வீடுதிருத்துவான் என்று அந்வயம் அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து - சுற்றும் கீழும் மேலுமான பத்துத் திக்கிலும் அபரிச்சிந்நஸ்வரூபனாய், நேர்ந்தவுருவாயருவாகுமிவற்றினுயிராம் - அதிஸூக்ஷ்மமான அசித்தும் சித்துமாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவானவன் உதிஸ்ஷ்டாய: (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

மாலே!மாயபபெருமானே! மாமாயனே ! எனறென்று
மாலேயேறிமாலருளால மனனுகுருகூாசசடகோபன
பாலேயதமிழரிசைகாரா பததர்பரவுமாயிரததின
பாலேபடட இவைபததும வலலார்ககு இலலைபரிவதே

ஆ - (மாலே) இபபடி எமபெருமானுடைய ஆஶசாயமான ஸௌஶீலயவாதஸல யாதிகலயாணகுணஙகளையும, ஆஶசாயமான திவயசேஷடிதஙகளையும காலகதவமெலலாம பேசி னாலும ஆராத அபிநிவேஶதவதையுடையனாய், அநத குணஙகளையே தாரகமாக வுடையனான குருகூாசசடகோபன சொனன ஸாவஜஞ போகயமான ஆயிரததினபாலே படட இவைபததும வல லாாககு எமபெருமானை விஶலேஷிககையாகிற தீஙகு இலலை யெனகிறார

ஒ —நிகமததில, இததிருவாயமொழி கறறாாககு உளள பலம அருளிசசெயகிறார

[மாலேயெனறு தொடஙகி] பெரியோனேயெனறும, ஆஶசாயமான குணஙகளை யுடையவனே யெனறும், ஆஶசாயசேஷடிதஙகளையுடையவனேயெனறும அவனுடைய வைலக்ஷணயததை அநுஸநதிதது 'எமபெருமானுககு அடிமை செயவோமலலோம' எனறு ஏஙகி அடிமைசெயயப பெறாமையாலே அவஸநநராய், மீளவும அவனுடைய நிரவதிககருபையாலே சோநது அடிமை செயயபபெறறுத தாம உளரான ஆழவாா [பாலேய தமிழ ரிசைகார ரெனறு தொடஙகி] - இயலறிநதுகொணடாா இசையறிவாா பகவதகுணவிததா விருமபும ஆயிரததிலும இததிருவாய மொழி வலலாாககு எமபெருமானுடைய வைலக்ஷணயததைக கணடு, 'தாம அயோகயா' எனறு அகலும துககமிலலை பாலெனறு - தமிழநூல பாலேய தமிழ - பாலபோனற தமிழ

ப —அநநதரம, இததிருவாயமொழிககு பலமாக, இதில அநவயிததாாககு ஸவநிகாஷாநுஸநதாநததாலே வரும துககமிலலை எனறு அருளிசசெயகிறார

மாலே - ஸாவாதிக பேஶஷிதவ ரூபமான ஸவரூபாதகாஷததையுடையவனே! மாயபபெருமானே - (நிதயஸடஸாரிகளையும நிதயஸூரிமதயததிலேயாககும) ஆஶசாய குணஙகளால அளவிறநதவனே! மாமாயனே - அபரிசசிநநமான விபூதிவிகாஹ சேஷடிதஙகளை யுடையவனே! எனறு எனறு - எனறு (பேஶஷிதவஶரணயதவ பராபயதவஙகளில தனிததனியுண்டான உதகர்ஷததை) அநுஸநதிதது, மாலேயேறி - (ஸவநிகாஷமடியாக 'அகலுவோம' எனறு) பரமிதது, மால் நிரதிஶயவாதஸலயபுகதனான ஸாவேஶவரனுடைய, அருளால - நிரவதிககருபையாலே, மனனு - ஸமாஹிதாாயசசோநத, குருகூாசசடகோபன - ஆழவாருடையதாய, பாலேய - பாலபோலே இனிய, தமிழா - இயலதமிழறிவாரும, இசைகாரா - இசையறிநது உணாநது பாட வலலாரும, பததா - பொருளறிநது பரவணராய பகதியுடையாரும, பரவும - கொணடாடும, ஆயிரததினபாலே - ஆயிரந்திருவாயமொழியினிடததிலே, படட - ('கடலிலேமுததுபபடடது' எனனுஙகணககிலே) உணடாய, இவைபததும - (ஈஶவரனுடைய ஶீலாதயதிஶயபரகாஶகமான) இவைபததையும, வலலாாககு - (ஸாவயுகதமாக) அபயஸிககவலலாாகளுககு, பரிவது - (ஸவநிகாஷாநுஸநதாநததாலேவரும விஶலேஷமடியான) கலேஶம, இலலை - இலலை பரிவது - துககம 'பாலேய்தமிழா' எனறு - தமிழபபகுதியான் நூலோடு பொருநதினவ ரெனறுமாம இது அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருததம,

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு 'அயோக்யன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை யென்கிறார்

[மாலே] ஸ்வரூபத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! [மாயப்பெருமானே]-ஆஶ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே! [மாமாயனே]-ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [என்றென்றுமாலேயேறி] - இவற்றை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறி யுதாகிறது-'அயோக்யன்' என்று அகலுகை [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்]-அவனும் ஏனவயாமோஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது அவன் தன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக்கண்டு பரிஹாராய, அது உள்ளடங்காமையாலே வழிந்து புறப்பட்ட இத்திருவாய்மொழிக்கு உண்டான லோகபரிஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது [பாலேய தமிழர்]-பாலோடொத்துள்ள தமிழறிவார் பாலென்று - தமிழுறு லென்றுமாம். [இசைகாரர்] - இசையறிவார் [பத்தர்] - ஸர்வேஶ்வரனும் ஆழ்வாருமான பரிமாற்றத்திலே காலதாழ்ந்திருக்குமவர்கள் பாலேயதமிழ ரென்கிறது முதலாழ்வார்களை இசைகார ரென்கிறது - ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை பத்தரென்கிறது - பெரியாழ்வார் போல்வாரை ஸ்ரீபராங்குசநம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர், பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் போல்வார்' என்னுமாம், ஆழ்வான், ஒருருமிலே [பரவும் ஆயிரம்] - அகரமமாகக் கூப்பிடுகை [பாலேபட்ட] - ஆயிரத்தின் நடுவேபட்ட, உள்ளேயுண்டான [பட்ட]-'முதுப்பபட்டது' என்றாற்போலே [பரிவது இல்லை]-'அயோக்யன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, அவனவர்ந்து கொள்ள அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேஶம் பட வேண்டா என்கிறார்

[மாலே] - ஸ்வரூபத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாயப்பெருமானே] - குணத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாமாயனே] சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதிக்யம் [என்றென்று மாலேயேறி] ஏவம்விதமான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலும்படி பிச்சேறி. [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்] - தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றை யிட்டுக்கொண்டவனை யறுத்து விழவிடுவோரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார் பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார் [பாலேயதமிழர்] - பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். [இசைகாரர்] - இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள் ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள்

நிகமம் - மாலே இத்யாதி பாகாணுகுணமாக அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

'மாலே' என்றும், 'மாயப்பெருமானே' என்றும் - 'வானோரிறையை' 'வெண்ணெயதொடுவுண்ட' என்ற பதங்களினுடைய அநுவாதம் 'மாமாயன்' என்று - 'இளவேறேழுந்தழுவிய' என்றதின் அநுவாதம், இங்கே, விபுத்வமாவது உத்கர்ஷம் குணசேஷ்டிதங்கள் ஆஶ்சர்யரூபங்களாகையாலே, மாயாஶப்தங்களாலே குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது மாலே - ஸ்வரூபத: உத்கர்ஷமுடையவனே! மாயப்பெருமானே - ஆஶ்சர்யகுணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே-அபரிச்சின்னமான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று ஶப்தார்த்தம் தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக இத்யாதி வாக்யத்திலே - தாமபுத்ரனை நிந்தித்து, அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணன் ரக்ஷித்தானென்கிற கர்ணபர்வத்தில் கதையை நினைப்பது பலகாலும் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு பாவம் - பிடிதோறும் இத்யாதி நின்றநின்ற நிலைகள் தோறும்-'மதிநலமருளினன்,' 'அருளாத நீரருளி,' 'மாலருளால்' என்று இப்படி ஸுப்ரவேஶ விஶ்லேஷ அயோக்யதாநுஸந்தாநாதி தசைகளெல்லாவற்றிலும் மென்றபடி அவர்கள் ஆர' என்ன, ஸ்ரீமதுரகவிகளையும்

[பததா] பகவதகுணுநுபவததில இவா தமமைபபோலே, ''காலாழும நெஞசழியும் கணசுழ லும'' எனறு இருககுமவாகள ஆழவான ஒருருவிலே, ''ஸ்ரீபராஙகுச நமபியை - பாலேய தமிழரேனகிறது, இசைகார ரேனகிறது - ஆழவாாதிருவரஙகபபெருமாளரையரை, பததரேனகிறது - பிளளையுறஙகா விலலிதாஸரை'' எனறு பணிததாஞம் ''பாலேயதமிழரேனகிறது - முதலாழவாா களை, இசைகாரரேனகிறது - திருபபாணுழவாரை, பததரேனகிறது - பெரியாழவாரை'' எனறு ஆள வந்தா ரருளிசசெயவா இயலறிவாா இசையறிவாா பகவத்குணவிததரா யிருபபாா இவாகள [பரவும] இவா அகலுகை தவிாநது பாடின பினபு உணடான லோகபரிகரஹததைச சொல்லு கிறது [ஆயிரததினபாலேபடட] - 'கடலிலே முததுப படடது' எனனுமாபோலே ஶ்லாகயமான ஆயிரததின நடுவேபடட இததிருவாயமொழி வலலார்கது [இலலைபரிவது] - பரிவதிலலை அஞ சிறைய மடநாரையிலே தூதுவிடடு அவன வநது ஸமஶ்லேஷாநமுகஞனவாறே 'அயோகயன' எனறு அகனறுபடுமே துககமிலலை

முதறபாடடில, 'அயோகயன' எனறு அகனறுா, இரணடாம பாடடில, அகலுகைக குததாஞம அதிகாரியல்லே னெனறுா, மூனறுமபாடடில, ஶீலகுணததைக காடடித துவககத துவககுணடாா, நாலாமபாடடில, அகலவொடடுவோகளோ உணடயவாகள ? எனறுா, அஞசாமபாடடில, உடைய உன திருவடிகளைக கிடடுமபடி பாாததருளவேணு மெனறுா; ஆறும பாடடில, அவன அரைக்ஷணம தாழககு, முடியபபுகாநினறே னெனறுா, ஏழாம்பாடடில, அவவ ளவில அவனவரககோளள, அயோகயன எனறு அகனறுா, எடடாம்பாடடில, திருவாயபபாடியில் வெண்ணெயோபாதி உமமோடடை ஸமஶ்லேஷம தாரகம எனறுன அவன, ஒனபதாமபாடடில், அடடிடியலல, இது நஞசெனன, நஞசுதானே நமககு தாரகமெனறுன, பததாமபாடடில, தம மை யிசைவிததுப பரமபதத்தைக கோடிககத தொடஙகிஞ னெனறுா, நிகமததில், கறறுர்ககுப பலஞசொலலித தலைககடடிஞா (கக)

இத்யாதி பெரியதிருவநதாதி(௩௪) காலாழும் இதயாதி உனனுடையஸௌசீலயபரிமாதிகளை நாமகேடடயாதாத் திலேயும, கால் தமொழுகினறது, நெஞசு ஶிதிலமாகாநினறது, கண சுழலாநினறது எனறபடி பாரவஶிகமான ஐதிஹயம்-ஆழ்வான் இதயாதி நிரவாஹாகதா - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி பலிதம-இயலறிவார் இத்யாதி ஆயிரமருளிசசெயவதறகு முனபு 'பததாபரவுமாயிரம' எனனககூடுமோ ? எனன, இவர் அகலுகை தவிர்த்து இதயாதி ஸாவஜஞாகையாலே பாடினபினபு உணடான லோகபரிக்ரஹம தோறறு மெனறபடி சொனன என்ஞதே 'படட' எனறதுககு ஸவாஸ-கடலிலே இதயாதி படடது - உணடாயிறறது துவக்கு - சோபபிக்க மாலே எனறு தொடஙகி, வலலார்க்குப பரிவதிலலை இத்யனவயஃ பரிவது - துககம (கக)

தரவிடோபநிஷத் ஸஙகதி — [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத தாதபாய ரத்நாவலி — [illegible]

வாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வளமிக்கமால்பெருமைமன்னுயிரினண்மை
உள்ளுற்றங்கூடுருவவோர்ந்து—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமாலநீடிலகுசீலத்தால்
பாங்குடனேசேர்த்தான்பரிந்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆறாந்திருவாய்மொழி—பரிவதில் ப்ரவேஶம்.

ஒ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் நிரபேக்ஷனாய் பரிபூர்ணனா எம்பெருமானை, அதிக்ஷுத்ரனும் அதிக்ஷுத்ரோபகரணனுமாயிருக்குமவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்று ஆஶங்கிப்பார்க்கு, அவன் அத்யந்த பரிபூர்ணனேயாகிலும் தப்பூர்த்தியில்லாமல் ஸ்வாராதனைக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீய:பதியாய ஸுஶீலனாகையாலே ராயிக்கப் புக்கார்க்கு வித்தவ்யயாயாஸங்களில்லாமையாலும், ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்கமில்லாமையும், பலாதிக்யத்தாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய ப்ரகாரவிஶேஷங்கொண்டு கார்யமில்லாமையாலும், பகவத்கீதாமத்யம ஷட்காதிகளில் ப்ரதிபாதித்தாற்போலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ய — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், 'இப்படி ஶீலவானாகிலும் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனான பூர்ணனை ஆராதிக்குமிடத்தில் தத்தநுரூபமான உபகரணத்ரவ்யமாவத்தாலே துஷ்கரமாகில் செய்வதென்?' என்று கூசவேண்டாதபடி, பூர்த்திதானே, ஆபிமுக்யமே ஸாரமாக அங்கீகரிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று ப்ரதிபாதிக்கைக்காக, ஆராதநோபகரண ஸௌகர்யத்தையும், ஆராதகனுடைய அதிகாரஸௌகர்யத்தையும், அதிகாரியத்தில் ஆராத்யன் தோஷகுணம் பாராமையையும், தன்பெருமை பாராதே அங்கீகரிக்கும் ப்ரீதிவிஶேஷத்தையும், அங்கிய ப்ரயோஜநவிஷயத்தில் ஆதராதிஶயத்தையும், அவர்களுக்கு அத போக்யனும்படியையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகனானவனுடைய ஆஶ்ரயணம் காலக்ஷேப ப்ரகாரமுமிடத்தையும், அஞ்ஜலிமாத்ரத்தாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் தானுமெனுமிடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுடைய ஸங்கல்பாதீனமென்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டத்தை அவிலம்பேந நிவர்த்திப்பிக்கையையும் சொல்லி, ஸ்வாராதத்வத்தை உபதேசிக்கிறார்

இ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் பரிபூர்ணனாய் ஸ்ரீய:பதியிருக்கிற ஈஶ்வரனை க்ஷுத்ரனுமாய க்ஷுத்ரோபகரணனுமானவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்னில்,—இவன் இட்டதுகொண்டு வயிறுநிறையவேண்டும் குறையில்லாமையாலே ஸ்வதப்பூர்த்தியும் ஸ்வாராதனைக்கு உறுப்பு ஸ்ரீய:பதித்வமும் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஶீலாதிகளுக்கு அடியாகையாலே அதுவும் ஸ்வாராதனைக்கு உடலாகக் கடவது; வித்தவ்யயாயாஸாதிகளில்லாமையாலும், ப்ரத்யவாயப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய விஶேஷ நியதியில்லாமையாலும், "பத்ரம் புஷ்பம் ப²லம் தோயம் யோ மே ப⁴க்த்யா ப்ரயச்ச²தி, தத³ஹம் ப⁴க்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரயணம் ஸுகர மென்கிறார்.

ஈடு —முதல திருவாயமொழியிலே, அவன ஸாவஸமாதபரனு யிருககிற படியைத தாம அநுபவிததா, இரணடாந திருவாயமொழியிலே, இபபடி பரனுனவனை பஜியுஙகோ ளெனஞா, அநந்தரம, பஜநததுககு உறுபபாக அவனுடைய ஸௌலபயததை அருளிசசெய தார், அதுககு உறுபபாக அவனுடைய அபராதஸஹததவததை அருளிசசெய்தா, அதுக்கு உறுபபாக ஶீலவா னெனஞா இவை யெலலாம உணடாஞலும பசையிலலையிறே, பரிமாறறததிலே அருமை தடடியிருககுமாகில, எனன,—அது வேண்டா, ஸவாராத னென கிறர் கீழில திருவாய மொழியிலே, 'அயோக்யன' எனறு அகனற இவரைப பொருநதவிட டுககொணட இதுககு ஒரு பரயோஜநங கணடிலோமீ! பொருநதவிடடுக் கொளளுகிறது தான ஒரு பரிமாறறததுககிறே, அதில, க்ஷுததரனுன இவனுலே க்ஷுததரோபகரணஙகளைககொண்டு ஸர்வேஶவரனை ஆஶரயிததுத தலைககடடப போகாமையாலே ஸம்ஸாரியான இவனுலே நேரகொடு நோ ஆஶரயிததுத தலைககடட வொணணுதபடி அவாபதஸமஸத காமனு யிருககை யாலும, இவனிடடதுகொணடு தருபதனுக வேணடாதபடி பரிபூர்ணனுகையாலும, இவவிர ணடுககுமடியாக ஸ்ரீயஃபதியா யிருக்கையாலும, இவன அவனை யாஶரயிககை எனறு ஒரு பொருளில்லையீ! எனன, - அது வேணடா, அபபடிகளுடைய ஆஶரயணததுககு உறுபபு இவன தன் ஸ்வரூபலாபததுககு உறுபபாகக கிஞசிதகரிககும இதுதான தன பேறுக நினைததிருககும, இதுககு மேற்படத தனக்கு வேறேனறு தேடவேணடாதபடி எலலாம கைப்புகுநதிருபபானுெருவ னுகையாலும, இவன இட்டதுகொண்டு தருபதனுகவேண்டாதபடி பரிபூரணனுயிருக்கையாலே இவன்பககல பெறறதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருககையாலும், ஸ்ரீயஃபதியாகை யாலே ஸுஶீலனு யிருக்கையாலும, இதரஸமாஶரயணம்போலே பகவதஸமாஶரயணம அருமைப் படடிராது இனி இதுதனனிலே யிழியவே, விரோதிகளடஙகலும் நஶிககும, ஆஶரயணந்தான க்லேஶரூபமா யிருககையனறியே ஸுகரூபமா யிருககும, இவனுககு வருநதி ஒன்றுந் தேடவேண டாதபடி பெறறது உபகரணமா யிருககும், பகவதஸமாஶரயண மாகையாலே பரதயவாய

பரிவதிலீசன பரவேஶே - கீழ அஞசு திருவாயமொழிகளிலுஞ் சொனன குணஙகளை அநுபாஷியா நினறுகொணடு, இததிருவாயமொழியில பாதிபாதயம ஸவாராததை எனனுமதை ஸஙகாபரிஹாரமுகேன அருளிசசெயகிறா - முதல் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி அதுக்குஉறுபபாக என்ற இரண்டுக்கும-பஜநதது க்கு உறுபபாக எனறு அர்த்தம பரிமாற்றத்தில்-ஆராதநத்தில விஸதரஙகதி-கீழ்த்திருவாய்மொழியில் இத யாதி "போகாமையாலே" என்றதுக்கு-"பரயோஜநஙகணடிலோமீ"என்றதோடே அனவயம அகன்ற இவரை என்றது - சேதநாகளெலலாம உபலக்ஷணம ஒருபரிமாற்றததுக்கிறே என்று அயோக்யன' என்று அகனற இவரைப்பொருநதவிட்டுக்கொணட ஸௌஶீல்யகுணததை அநுஸநிதது, எலலாருமாஶ்ரயித்துப பரிசாயை பண்ணுகைக்கிறே யென்றபடி கீழ, இவன ஸ்வபாவததாலே ஆஶ்ரயணஙகூடாதென்று சொலலி, அவன ஸ்வபாவத்தாலுங கூடாதென்று ஶஙகிக்கிறர் - ஸம்ஸாரியான இதயாதி நேர்கொடுநேர் - எனறுக "மதுவார் தண்ணநதுழாயானமுதுவேதமுதலவன" என்றதிலே - அவாபதஸமஸ்தகாமத்வமும பூர்ததியும சொலலுகிறது இநத இரணடு குணததுக்கும ஈஷதபேதங கணடுகொளவது அவாபதஸமஸ்தகாமன் - நிரபேக்ஷன பூர்ததி யாவது - அபேக்ஷாஸதபாவேபி பூரண னென்றபடி "திருமகளார் தனிககேளவன" என்றதைபபற்ற ஶ்ரீயஃ பதியாய் என்றது அபபடிகளுடைய என்றது - அவாபதஸமஸதகாமதவ பூரணதவ ஶ்ரியஃபதிதவஙகளை உப பாதம-இவன்தன்ஸ்வரூப இதயாதி இதுக்கு - கிஞசித்காரத்துககு எல்லாம்கைபபுகுந்திருபபான் - எலலா ஆத்மாக்களும ஹஸதகதமா யிருபபான ஶ்ரியஃபதியாகையாலே என்றது-அவளோடடை ஸமபநதம அவனு டைய பரஜைகளிடத்தில ஸௌஶீலயததுக்கு ஹேது என்றபடி "புகைபூவே" என்றதைபபற்ற-அருமைபபட் டிராது என்றது "வலவினைமாளவிதத" என்றதைபபற்ற, விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கும் என்றது இது தன்னிலே - ஆஶ்ரயணததிலே "அமுதிலுமாற்றவினியன" என்றதைபபற்ற - போகரூபமாயிருக்கும் என்றது பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும் என்றது - "பரிவதுவும்புகைபூவே" என்றதைபபற்ற ப்ராத்யவாயப்ர

ஸங்கமில்லை, த்ரவ்யநியதி, காலநியதி, அதிகாரிநியதி இல்லை, இப்படி யிருக்கையாலே ஆச்ர
யண ஸௌகர்ய ஆச்ரயிக்குங்கோ ளென்கிறார்.

“க்ஷுத்ரஸாக்ஷிணோ” (த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய) - அல்லாத ஆச்ரயணீயர்பக்கலில்
வனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், இவன்பக்கல் சேஷபூதனுக்கு இழியுந்துறை திருவடி
என்னுமிடமுஞ் சொல்லுகிறது “கதாபி” (கதாபி) - காலநியதியை விதிக்கிற காமத்திற்
காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி “கேநசித்” (கேநசித்) - அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறவற்றிற் காட்டில
வ்யாவ்ருத்தி “யதாததா” (யதாததா) - க்ரமநியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும் காமங்களில் வ்யா
வ்ருத்தி “வா அபி” (வா அபி) என்கையாலே விகல்பஸமுச்சயங்களில் ஒன்றேயாகக்கடவு
தென்கிற காமத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி “ஸக்ருத்” (ஸக்ருத்) - தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யா
வ்ருத்தி “க்ருத:” (க்ருத:) - ஆதிகாமணிகத்வாய, உத்யோகமாத்ரத்திலே பலமாகச் சொல்லு
கிறது “அஞ்ஜலி:” (அஞ்ஜலி:) - இப்படி யிருக்கிறது எது? என்னில், அஞ்ஜலி:-வித்தவ்யயாயாஸ
ஸஹகாரி ஸாத்யமான அச்வமேதாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி “ததைவ” (ததைவ) - தேசாந்
தர காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச் சொல்லுகிற காமங்களில் வ்யாவ்ருத்தி “உஷ்ணாதி”
(முஷ்ணாதி) - ‘இவன்தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்’ என்று இவனை யறியாமே போமென்கை,
‘சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனர்’ என்கிறபடியே “அசுபாநி” (அசுபா
நி) - ஒரு காமம் ஒரு பாபத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுகிற அதில் வ்யாவ்ருத்தி “அசேஷ
த:” (அசேஷத:) - வாஸனை கிடக்கப்போகும் காமங்களில் வ்யாவ்ருத்தி “சுபாநி”

ங்கமில்லை என்றது - “தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் ...” என்றதைப்பற்ற முதலிரண்டுபாட்டாலே-த்ரவ்யாதிகாரிநியமா
பாவம் சொல்லுகிறது காலநியதியில்லை-“ப்ராதர் ...” என்கையாலே ஸித்தம்

ஆச்ரயண ஸௌகர்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - க்ஷுத்ராதி க்ஷுத் என்றதுக்கு பாவம்-அல்லாத
தேவதாதி, ப்ராப்தசேஷியானஉன்னுடைய என்றபடி அவ்யவாந்தரமிருக்க“க்ஷிணோ”என்று திருவடிகளைச் சொன்
னதுக்கு பாவம்-இவன்பக்கல் இத்யாதி “வஸந்தே ...”என்றுகாலநியதியை
விதிக்கிறதென்றபடி “க்ருஷிகேசேயம் ...” “ ...” என்று
அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறதென்றபடி ப்ராங்முகத்வாதிகள்-க்ரமநியதியென்றபடி “வ்ரீஹிபிர்வா ...
...” என்று விகல்பம் ஆக்நேயாதிஷட்கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமம் ஒன்றேயாகக்கடவது -
பலவாகவுடியேயாகக்கடவது என்கிற கர்மத்தில் என்று கூட்டுவது அதாவது - த்ரிவித்தகரணத்தாலே யாகவு
மாம, ஏககரணத்தாலே யாகவுமாமென்றபடி தீர்க்கஸத்ரம்-பஹுகாலஸாத்யவ்யஸத்ரயாகம் ‘உஷ்ணாதி’
என்றதாது கும்மெனாதே இத்யாதி - பாபங்களெல்லாம் மூச்சுவிடாதே கைவிட்டோடிப்போயக் காய்ப்போயின
ன என்றபடி “காத்ராவ் ...” என்றதைப்பற்ற - ஒருகர்மம் ஒரு
பாபத்தை என்றது அசுபாநி என்றது - மோக்ஷவிரோதித்வேந அசுபங்களான புண்யங்களையுஞ்
சொல்லுகிறது புண்யங்களைப் போக்குகை இவனுக்குஅநிஷ்டமாகிலும், அநுகாபத்யபரிஹாரணையாத்தாலே —
இவற்றையும் போக்குமென்று தாத்பர்யம் வாஸனைகிடக்க இத்யாதி - பஹுவசன மிருக்கச்செய்தே
“அசேஷத:” என்கையாலே, அசுபபதத்தாலே வாஸனையும் ஸங்க்ருஹீதமென்று தாத்பர்யம்

---

* பெரியாழ்வார் திருமொழி - ௫ - ௪ - ௩.

(ஸம்பாதி) - ஒருஸம்பந்தும் ஒருபலத்தைப் பலிப்பதாகச் சொல்லுகிற அதில் வ்யாவ்ருத்தி. "புஷ்ணாதி" (புஷ்ணாதி) - தீமையைப் போக்கிவிடுமேயன்றிக்கே, அது போனவிடம் மெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும் "நஜாதுஹீயதே" (நஜாதுஹீயதே) - பலத்தைக் கொடுத்துத் தான் நசித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி "பத்ரம் புஷ்பமித்யாதி" (பத்ரம புஷ்பமித்யாதி)-த்ரவ்யத்தாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை. இதேறவன் நெஞ்சில் ஈரமேயாயிற்று பார்ப்பது "அஸ்நாமி" * (அஸ்நாமி) - இப்படி. தரப்பட்டவற்றை மநோரதபத்தத்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புகுந்தாற்போலே நினைத்திருப்பனென்னுதல், அவன் கலங்கித் தருமாபோலே நானும் கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவனென்னுதல் "அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்பாத்" இத்யாதி (அந்யத் பூர்ணாதபாம குமபாத இதயாதி) "நசேசதி" (நசேசதி) - இவனுடைய உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையுமாயிற்று அவனுக்கு "யா: க்ரியாஸ்ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு:" (யா:க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு:) - அபிமத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம் உத்தேஸ்யமாய்த் தோற்றும் "ஏகாந்தகதபுத்திபி:" (ஏகாந்தகதபுத்திபி:)-இதுவொன்றுமே வேண்டுவது "தாஸவர்கா:" (தாஸவர்வா:) - அவற்றிலொன்றும் விடப்பெறியான "ஸிரஸா ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி" (ஸிரஸா பரதிக்ருஹ்ணாதி) - இவன் காலாலே போகட்டவற்றையும் அவன் தலையாலே சுமக்கும் "தேவ:" (தேவ:) - காலாலே கொள்ளப் பிறந்தவன் "ஸ்வயம்" (ஸ்வயம்) - செலவக்கிடப்பு உண்டென்று, மஹிஷீஸேவத்துக்கு ஆளிட வொண்ணாதே ஆக, இப்படிகளாலே அவனுடைய ஸ்வாராத்யதையைச் சொல்லுகிறார், இத்திருவாய்மொழியாலே

"க்ஷீரத்வாதஸுதாமாபோயஜேத" "ப்ரீயாயஜேதபஸம்ப்ராகா:" என்றதைப்பற்ற - ஒரு பலத்தை பலிப்பதாக என்றது "பிண்டம்ப்ராஸ்நீயதெ" என்று ஸர்வதா அவன் திருவுளத்தில் படக் கிடக்கையைப்பற்ற - நஜாதுஹீயதே என்றது மீதாஸம் நசெ - "பத்ரம்புஷ்பம்பலம் தோயம் யோமேபக்த்யாப்ரயச்சதி । ததஹம்பக்த்யுபஹ்ருதமஸ்நாமிப்ரயதாத்மந:" ப்ரயதாத்மநஸ்ஸமக்த்யுபஹ்ருதம் என்றபடி. நெஞ்சில் ஈரம் - நெஞ்சில ஆர்த்ரதை மநோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை என்றது - "அஸ-பு வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவைப்பற்ற "அஸ-பு வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவாலே வ்யாப்தியைக்காட்டி, அதனாலே - அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லுகிறது "அஸ போஜநே" என்கிற தாதுவைப்பற்றத் தாத்பர்யார்த்தம்-அவன் கலங்கி இத்யாதி அன்றிக்கே, பெருமபசியனுக்கு அல்பம் இட்டாலும் அதிகமாக நினைத்திருக்கையும், அடைவுகெட விநியோகங்கொள்ளுகையுமாகிற ஆகாரத்வயமுண்டாகையாலே உபயார்த்தத்தையும் பற்றத் தாத்பர்யம்- இப்படித்தரப்பட்ட இத்யாதி வாக்யத்வயம் என்னுதல் இதயோஜனை- "அஸ போஜநே" என்கிற தாதுவையே உபஜீவித்து அருளிச்செய்தது,'அஸ-பு வ்யாப்தௌ' என்கிற தாதுவுக்கு அஸ்நாமியென்று ரூபம் இராதிறே உத்யோகமாத்ரேணி.."அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத்பாதாவநேஜநாத் । அந்யத்குஸலஸம்ப்ரஸ்நாந்நசேச்சதி ஜநார்த்தந:" "பாதாவநேஜநாத் அந்யத்குஸலஸம்ப்ரஸ்நாந்நசேச்சதி" என்கையாலே - இவனுடைய இத்யாதி ஸ்ரோதஸ்ய:
"யா: க்ரியாஸ்ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்தகதபுத்திபி: । தாஸ்ஸர்வாஸ்ஸிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதிவைஸ்வயம்" "யா:" என்றதுக்கு பாவம்-அபிமத இத்யாதி ஏகாந்த: ஸர்வப்ரயோஜந ப்ரயோஜநாபேக்ஷை என்றபடி, ஒன்றும்விட்டுப்பிடியான்-எல்லாம் பரிக்ரஹிக்குமென்றபடி. செல்வக்கிடப்பு உண்டென்று ஸம்பத்ஸத்தியுண்டு என்ற மாத்ரத்திலே கிகமிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி

---

* அஸ்நாமி —முந்தின அர்த்தம் லக்ஷணை, அஸ-பு வ்யாப்தௌ என்கிற தாதுவுக்கு அஸ்நாமி என்கிற ரூபம் இராமையாலே இரண்டாமர்த்தம், இது முக்யம் என்று அடையவளைந்தான

முதற் பாட்டு.

பரிவதிலீசனைபபாடி, விரிவதுமேவலுறுவீர் !
பிரிவகையினறிநனனீாதூயப, புரிவதுவுமபுகைபூவே

ஆ —(பரிவதிலீசனை) இபபடி எமபெருமானுடைய ஸௌசீல்யாதி குணாநுபவ ஜநிதமான தமமுடைய நிரவதிகபரீதியாலே, ஹேயபரதயநீகனாய ஸாவேஸவரனா யிருநத எமபெருமானை நிரஸத ஸமஸதபாதிபநதகாயகொண்டு ஸாவகாலமும பிரியாதே திருபபலலாண்டுபாடி ஸமருததராகவேணு மெனறு அபேகைஷ யுடையராயிருநது, தததபாய பகதியோகாநுஷடாநததிலே பாவருநதராய, பகதியோகோபாஸிதமான உபகரண தரவயஙகளுடைய தாலபயததிநாலும, பகதியோகததை அவிகலமாக அநுஷடிகக முடியாமையாலும, பகதியோகததை அநுஷடிககமாடடாதே விஷணணரா யிருககிறவாகளைக குறிதது, ஸாவஸுலபமான பதரபுஷப கேவலதோயாதயுபகரணஙகளைககொணடு அவன திருவடிகளிலே நீஙகள ஏதேனும ஓரடிமை செயயிலும அவனுடைய நிரவதிக ஸௌசீலயததாலே அதனைக கைககொணடருளும, ஆனபினபு, ததஸமாராதநததுககு உசிதமான உபகரணஙகளே தாலலபமெனறும, ததஸமாராதநததை அவிகலமாகச செயகை அரிதெனறும விஷணணராகாதே அடிமை செயயு மகோ ளெனகிறார்.

ஒ —முதறபாடடில, எமபெருமான் பரிபூரணனுகையாலும சீலவானுகையாலும ஏதேனும பதரபுஷபாதி தரவயஙகளாலே தருபதனுவா னெருவ னெனகிறார்

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனை ஸாவேஸவரனை ஹேயபரதயநீகதவம கலயாணகுணஙகளுககும உபலகஷணம இததால பரசயஸவரூபம சொலலிறறு [பாடியெனறு தொடஙகி] - ஸமஸார முகதராய அநுபவித்து, அவவநுபவஜநித பரீதியாலே "ஏதததஸாமகாயன னாஸ்தே" எனனுமபடியாலே பாடி விஸதருததராகையைப பெறவேணடி யிருபபீர் ! [பிரிவகையெனறு தொடஙகி] - உபகரணஙகளில குறைவு பாராதது அகனுகை தவிராது அஸமஸகருதமான ஜலததை ஏதேனும ஒருபடி பரயோகிதது மறறும அவனுககுக கொடுபபதுவும ஏதேனும புகையும ஏதேனும பூவும

ப —முதறபாடடில, ஆராதநோபகரண ஸௌகாயததை அருளிசசெயகிறார்

பரிவதில - துக்காதி ஹேயபரதிபடனாய, ஈசனை - (நிகிலநியநதருதவாதி ஸமஸதகலயாணகுண பூரணனை) ஸாவேஸவரனை, பாடி - (அநுபவஜநிதபரீதிகாரித ஸாமகாந முகததாலே) பாடி, விரிவது ஆவிாபூதமான ஸவரூபவிகாஸததை, மேவல - பெறுகையிலே, உறுவீர - உறுதியை யுடையவாகளே ! பிரிவகை இனறி - (பரயோஜநததைககொணடு) கடககபபோகை யினறிககே அநயராய, நலநீர - ஸுகந்த ஜலததை, தூய - (பரேமததாலே அகரமமாகப) பரிமாறி, புரிவதுவும - ஸமாபபிககுமதுவும, புகை பூவே - கேவலம புகையும பூவும "புரிவதுமாவது பூவே" எனறு பாடமாய 'தேடவெளியபூ' எனறு சொலலுவாரு முளர்

இ —முதறபாடடில, ஆஸ்ரயிபபாாககு தரவயநியதி யிலலை யெனகிறார்

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனை ஸாவேஸவரனை பரிவெனறு துக்கமாததல, பகஷபாதமாதல உபாஸகனுககு துக்கோ ஆஸ்ரயிககவேணடி யிருககுமதுவும - ஆஸ்ரயணீயனுககு ஹேயம, குருவாக ஆஸ்ரயிததவனபககலிலே பகஷபதிதது லகுவாக ஆஸ்ரயித

தவன்பக்கலிலே நெகிழ்ந்திருத்தல் செய்யுமதுவும் - ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஹேயம் இவை யில்லாமையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்கை ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புக்கடவதாகையாலே, இது அதுக்கும் உபலக்ஷணம் [ஈசனே] - இவையிறே நிறைகுறையுள்ளது தன் குறைபாம்படி யிருக்கிற ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட தன்னதாம்படி யிருக்கும் ஸம்பந்தத்தையுடையவனே ஆஸ்ரயணீயனும் ப்ராப்யனுமாகையிறே உபயவாக்யத்திலும் நாராயணஸப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று, அல்லாதார் அநாராத்யராகையாலே அநாஸ்ரயணீயர் [பாடிவிரிவது மேவலுறுவீர்] - ஸமஸ்தாராத் முகத்தராய ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனை அநுபவிக்கையாலே, அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்கு வீடாக "ஹாஉ ஹாஉ ஹாஉ ஹாஉ" என்கிறபடியே பாடி விஸ்தரிக்கையாகிற ஸம்பத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! இத்தகைய பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டும் க்ருஷி என்னென்னில்,—[பிரிவகை யின்றி] - பிரிவாகிற வகையின்றி, 'நின்னருள் சூடுவன்' 'சூட்டுநன்மாலைகள்' என்கிறபடியே விலக்ஷணர் ஆஸ்ரயிக்கும்வனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கையாவது என்? என்று அகலுகைக்கு ஒரு வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே [நல்நீர்] - ஒரு கந்தத்தாலும் உபஸ்கரியாத வெறு நீர் [தூய] - அகாமனாக ப்ரயோகித்து [புரிவதுவும்] - நீங்கள் அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும் [புகைபூவே] - அகிற்புகை கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவுமாம் அமையும், இது ஸ்வாராதத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்று இவனைப் பார்த்தால், "எண்டிசையும் உள்ள பூக்கொண்டு" என்றும், "நாடாத மலர் நாடி" "தாமரைவிளைமலர்கள் துவள்ளதுவாயராசிலநினைந்திடா" என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே, அவனைப் பார்த்தால், "கள்ளார் துழாயும்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற மாத்ரமே அமையும் "ஹஜ்ஞகாரிக்ரமாவஷ்டம் ஜிவாயவிதிவெடியெஸ் என்கிற விதியாலே தவிருகிறதும் - பரமபாவசனுயச் சென்று பறிக்கிறவனைக்கில் முளாயாமைக்காக" என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர். ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுபடியாகச் சொல்லிற்று.

ஈடு —முதற்பாட்டு. எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸ்வாராதனென்கிறார்.

[பரிவது] - துக்கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம் [இல] - இல்லையென்பது - இல்லாமை இத்தால் - துக்கமில்லையென்னுதல், பக்ஷபாதமில்லையென்னுதல் துக்கமாவது - 'நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ? கொள்ளானோ?' என்று ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே துக்கமுண்டாமன்று, ஆஸ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே, அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக்கொடுத்தால் அவன்பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாகில், ஸ்வல்பராயன் என்று ஆஸ்ரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே; இவையில்லாதபடி இருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. தரதமவிபாகம் பாராதே யிருக்கைக்கு அடி என்? என்னில், - [ஈசனே] - வகுத்த ஸ்வாமி

முதற்பாட்டு - பரிவதில் இத்யாதி 'ஈசனே' என்றத்தால் பலிதம் - பரிபூர்ணனாகையாலே என்றது 'புரிவதுவும் புகைபூவே' என்றதால் பலிதம் - ஸ்வாராதன் என்றது

ஹேயப்ரத்யநீகனுக்கு துக்கப்ரஸங்க முண்டோ? அதில்லையென்பானென்? என்ன, துக்கமாவது இத்யாதி ஆஸ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே - 'இவன்நெஞ்சில் இப்படி 'துராராதன்' என்று தோற்றும்படி யிருக்குமிறே' என்று ஆஸ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமென்றபடி இவை - துக்கபக்ஷபாதங்கள் 'பக்ஷபாதமில்லை' என்றத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு, 'ஈசன்' என்றதுக்கு ஸங்கதி - தரதமவிபாகம் இத்யாதி 'பரிவதிலீசனே' என்றதை 'பிரிவகை' இத்யாதிக்கு சேஷமாக்கி, ப்ராப்கத்வபரமாக ஸ்வாராதத்வபரமாக வ்யாக்யானம் செய்தருளி, மேல், 'பாடி' என்றதுக்கு காமமாக, 'பரிவதிலீசனே' என்றத்தை ப்ராப்யபரமாக வ்யாக்யானஞ் செய்த திருவுள்ளம்பற்றி, 'பரிவதில' என்று - அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாத்ரஞ் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிசிஷ்டமன்றோ ப்ராப்யம்? ஆகையாலே, கல்யாணகுணத்வம் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி இப்பக்ஷத்திலே, ஈசனே-சேஷியையென்று

யாகையாலே ஹேயப்ரத்யநீகத்தை புக்கவிட்டதே கல்யாணகுணங்களும் புகுமிறே, ஆக, ஹேயப்ரத்யநீகத்தையும் கல்யாணகுணயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று [ஈசனை] - புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாள் பசசைதேடி விருந்திட்டால், 'இவன் உண்டு என்னகுறை சொல்லப்புகுகிறானோ ?' என்று நெஞ்சாறலோடே தலைக்கட்டவேண்டி வரும், புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால், உண்டாகில் உள்ள குறை தம்பபனதாய நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதிருக்குமிறே, அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் பற்ற "ஈசன்" என்கிறது [பாடி] - ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் வாங்நியதியோடே நிற்கை யன்றிக்கே, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி [விரிவதுமேவலுறுவீர்] - "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே"(ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று பாடி, விஸ்த்ருதராகையாகிற பேறு பெறவேண்டியிருப்பீர்! பேறு கனத்திருந்தது, நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்? என்னில், [பிரிவகையின்றி] - பிரிகையாகிற வகையின்றி, "இமையோர்பலரும் முனிவரும் புனைந்தகண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன்பெருமைமாசூணாதோ?" என்று அகல்வகையிட்டுக்கொண்டு, அகலாதே [நன்னீர்] - ஏலாதிஸம்ஸ்காரமும் இன்றிக்கேயிருக்கை கேவலஜலமும் அமையும் [தூய்]- "யதாததாவாபி"(யதாததாவாபி)[புரிவதுவும்]-இவன் அவனுக்கு அருட்கோடையாகக்கொள்ளுமதுவும் [புகைபூவே]-அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவும் அமையும் 'செதுகையிட்டுப்புகைக்க அமையும், கண்டகாலியிடவும் அமையும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி இத்தை பட்டரருளிச்செய்தவாறே "நகண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்"(நகண்டகாரிகாபுஷ்பமதேவாயவிநிவேதயேத) என்னா நின்றதே!' என்று நஞ்சீயர் கேட்க, "அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல; பற்றுகிற ஆச்ரிதனுடையிலே முள்பாயுமென்றதுக்காகத் தவிர்த்ததுகாணும்!" என்று அருளிச்செய்தார் "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார்முளரியு மாம்பலும்" என்று விஸஜாதீயங்களைச் சேர எடுத்து கண்டீரே, த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை யென்கைக்காக; "புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்"—'அப்ராக்ருதத்ரவ்யம் வேணும்' என்று இருந்தானாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இரானோ? வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச்செய்தே 'ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுசெய்விப்பது' என்று

கண்டுகொள்வது 'பரிவது' என்று - ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ப்ராப்தப்ராமான்யபக்ஷத்தில், ஈசனை - ஸ்வாமியை என்றபடி, 'பரிவதில்' என்று - ஆச்ரயிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்தையைச் சொல்லுகிறது ஆக, 'பரிவதில் ஈசனை' என்கிற பதம்-ப்ராப்யவேஷபரமாயும், ப்ராப்தவேஷபரமாயுமிருக்கிறது, ப்ராப்தப்ரமானபோது, 'ஈசனை' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - புறம்பே ஒருவன் இத்யாதி நெஞ்சாறல் - மனஸ்தாபம் ஸம்பந்தத்தை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தை ப்ராப்தப்ரமானபோது, பரிவதில் ஈசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர், பரிவதில் ஈசனைப்பிரிவகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர் தூய்ப்புகைபூவே இத்யன்வய: "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே"(?) __ காரோவிகாரோ-வேண்டின அனைகளையும் வேண்டின ஸரீரங்களையு முடையனாய்க்கொண்டு, 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு'(?) - லக்ஷ்யமான இதஸாமகானம்பண்ணிக்கொண் டிராநிற்கு மென்றபடி விரிவது - விஸ்த்ருதராகை, ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபவிகாஸத்தை மேவல் - பெறுகையிலே உறுவீர் - உற்றிருக்குமவர்களேயென்று ஸம்பார்த்தம் மேலுக்கெல்லாம், ஸங்கதி - பேறுகனத்து இத்யாதி மேவலிலேயுறறிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்க முண்டோ? என்ன, இமையோர் இத்யாதி நன்னீர் - ஸுத்தஜலம் அருட்கோடை - தயாதானம் கீழ்வாக்யத்துக்குச் சாமாவதியை ஸமவாதமுகேன அருளிச்செய்கிறார் - செதுகை இத்யாதி. செதுகு - கூளமும், பதரும் கண்டகாலி - கண்டங்கத்திரிப்பூ. ப்ராஸங்கிகம்-இத்தை இத்யாதி இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, கள்ளார் இத்யாதி திருமொழி கூவிளை - பில்வம் முள்ளார்முளரி - தாமரை ஆம்பல் - குமுதம். விஸஜாதீயங்களை - அஸஜாதீயமான திருத்துழாய்க்கு விஸஜாதீயங்களை 'புள்ளாயோரேனமுமாய' என்கிற இது ... ஆகும் - அப்ராக்ருத இத்யாதி 'ஆய' என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் - வாராஹகல்பம் இத்யாதி முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை 'இப்படியிருக்கிறது' ...

கிடந்தாய், 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் போர விதத்தராயருளினார் "உள்ளாதார் உள்ளத்தை யுள்ளமாகக் கொள்ளோமே" - இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருதயத்தை ஹ்ருதயமாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதின்மரும் என்று தம்மையொழிந்த ஆழ்வார்களையும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மதுவார் தண்ணந்துழாயான், முதுவேத முதல்வனுக்கு
எதுவேதென்பணியென்னாது, அதுவேயாட்செய்யுமீடே

ஆ.—(மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எளிதானாலென்? நிரதிசயபோக்யமான அபௌருஷேயவேத ப்ரதிபாத்யனுமாய், நிரவத்யமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுமுடையவனானவனுக்கு நாங்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹரோ? என்னில்,—அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹதையாவது - தந்தாமுடைய அநர்ஹதையைப் பாராதொழிகை.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆச்ரயணத்துக்கு அதிகாரிநியம மில்லை யென்கிறார்.

[மதுவாரென்று தொடங்கி] - ஐச்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயை யுடையனாய் அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனுக்கு [எதுவேதென்று தொடங்கி] - இப்படி விலக்ஷணனானவனுக்கு நான் அடிமை செய்கைக்கு அயோக்யனென்று பாராதே, அநந்தரமாக வருத்தியோடு பஹிரங்கவ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாவருத்தியுஞ் செய்யக்கடவனாகை, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ப.—அநந்தரம், அதிகாரிஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அம - (ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு) ஸூசகமாய், மது வார் - மதுஸ்யந்தியாய், தண் துழாயான் - குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடையனாய், முது வேதம் - பழையதான வேதங்களுக்கு, முதல்வனுக்கு - ப்ரதானதயா ப்ரதிபாத்யனானவனுக்கு, எது - (அநுரூபமாகச்செய்யும்படி) எது? என்பணி எது - நான்செய்யும்பணி எது? என்னாததுவே என்றே "கைங்கர்யம் ஸர்வாத்மநா" என்று ஸர்வத்திலும் ஆதரமுடையனாமதுவே, ஆட்செய்யும் ஈடு - அடிமைசெய்கைக்குத் தகுதி. "புரிவதுவும் புகைபூவே" என்கிற பாட்டில், "மதுவார்" என்றெடுத்த அந்தாதி-உடலெழுத்தான அக்ஷரத்தை முதலாக எடுத்ததென்று கொள்வது, "எபாவம்" என்கிற பாட்டில், உயிரெழுத்து முதலானவோபாதி.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தரவ்யநியதி யில்லாமையே யன்று, அதிகாரி நியதியுமில்லை யென்கிறார்.

[மதுவார் தண்ணந்துழாயான்] - 'பூவே' என்றது கீழ், "மதுவார்" என்று தொடங்கிற்று இதில், அந்தாதிக்குச் சேரும்படி யென்? என்னில்;—'பூவாகில் மதுவோடே கூடியிருக்கையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவர் தமிழர். ஐச்வர்ய ஸூசகமாய்த் திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயையுடையவன் ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷணம் இதுவிறே. ஐச்

ஐச்வர்யால் அவனுக்காகாததில்லை' என்று அநுஸந்தியாதார் நாங்கள்பதின்மரும் என்றது- பஹுவசனாத்தம ஆழ்வார்களையும் என்ற அநந்தரம், 'கூட்டிச்சொல்லுகிறார்' என்றுகூட்டுவது க்ரமேணஅந்வயம். (ச

வாய்ப்பும் போக்யதையும் இருக்கிறபடி. [முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனை யழகை அநுபவிக்கைக்கு எத்தனை புகுர ஸஹமானார்க்கே, இவ்விஷயத்தைப் பேசும்போது அபௌருஷேயமாகையாலே நித்யமான வேதமே யாகவேண்டாவோ? என்கிறார். வேதமுதல்வனுக்கு ஆவது ''ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்'' என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்னை. திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனென்னைக்கு மேலில்லை ஸாவாதிக னென்னைக்கு, அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதைக ஸமதிகம்ய னென்னுமது. [எதுவேதனபணி யென்னுத்துவே] வேதமுதல்வனுக்குப் பணி ஏது? என்பணி ஏது? என்னுத்துவே 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஸத்ருஶர்? நாம் செய்யுமது ஏது?' என்று கைவாங்காதொழிகை அந்தரங்க வருத்தியோடு பஹிரங்க வ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே ''ஸர்வம் ஸவபூர்விஷ்யாமி'' என்றிருக்கை யென்னவுமாம். [ஆட்செய்யுமீடு] - ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ஈடு — இரண்டாம் பாட்டு. ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு 'த்ரவ்யத்தில் குறைபார்த்து அகலவேண்டா' என்றார் முதற்பாட்டில், 'நான் அதிகாரியல்லேன்' என்று அகலவேண்டா' என்கிறார் இதில்.

[மதுவார்தண்ணந்துழாயான்] - ''புரிவதுவும்புகைபூவே'' என்றது கீழ், இதில் ''மதுவார்தண்ணந்துழாயான்'' என்று தொடங்கிற்று, இது சேருமபடியென்? என்ன, — 'பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லது இராமையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவார்கள் தமிழர், ''வதுவார்தண்ணந்துழாயான்'' என்று பாடமானபோது பொரச்சேரும், வதுவையென்று மணம்; ஆதல் பூணம்; வதுவை 'வது' என்று கடைக்குறைத்தலாய், நறுநாற்றத்தையுடைய துழாயென்றுமாம் இது தமிழர் பொரச்சேருமென்பர். [மதுவாரித்யாதி]-ஒருவாடல்மாலையைக் கொணர்ந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே செவ்விபெற்று, மது நிரம்பிச் சிணையாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். *[முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனையழகு பேசும்

இரண்டாம்பாட்டு-மதுவார் இத்யாதி வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ''எதுவேதனபணியென்னுது'' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி.

பூவாகில் இத்யாதிக்குக் கருத்து - பொருளிசையந்தாதியென்று ''வதுவார்'' என்று பாடமானால், இயலிசையந்தாதிக்குப் பொரச்சேருமென்றபடி. உரைகாரர்-''புரிவதுவும்'' என்ற உடலெழுத்தான மகரம் முதலாகத் தொடங்குகையாலே இயலிசையந்தாதிக்குச் சேரும் என்றார். உயிரெழுத்தென்றும் உடலெழுத்தென்றும் இரண்டுண்டு. உயிரெழுத்து - அகாராதி. உடலெழுத்து-ககாராதி வ்யஞ்சனரூபமான அக்ஷரங்கள். ஆகில், வதுவையார் என்னவேண்டாவோ? என்ன, வதுவை இத்யாதி. நறுநாற்றம் மிக்கபரிமளம். பொருளிசையந்தாதி பக்ஷத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாகப் பதோபாதானம் பண்ணுகிறார் மது இத்யாதி. ''வார்''என்றதுக்கு ஸ்ராவம்-ஒருவாடல்மாலை இத்யாதி. வார்தல் - ஒழுகுதல். 'தண், அம்' என்ற பதத்வயத்துக்கு அர்த்தம்-செவ்விபெற்று என்று. சிணையாறுபடுகையாவது ஆறு நீரவாஅணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜலமுண்டாயிருக்கை. சிணை - காப்பஜலம். ''வரிஷ்஠ாநா:'', ''ஸவெ்பாவதீ யஶஸ்வா:'', ''மரங்கள்

* பா —(வேதமுதல்வனுக்கு) உத்தரீத்ரம்ஸாயாம் வ்யக்ரோயாயெவ்யவோஷ ''ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்'' [ஸூ-௧-௩] ''ஶாஸ்த்ரம் யஸ்யயோநி: காரணம், ப்ரமாணம், தஸ்ய யோநி தஸ்யஹாவ: ஶாஸ்த்ரயோநித்வம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநகாரணத்வாச்சாஸ்த்ரஸ்ய தத்யோநித்வம் ப்ரஹ்மண:, அத்யந்தாதீந்த்ரியத்வேந ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணாவிஷயதயா ப்ரஹ்மண: ஶாஸ்த்ரைக ப்ரமாணகத்வாத் உக்தலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம ''யதோ வா இமாநி பூதாநி'' [தைத்-௩-௧] இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதிபாதயத்யேவேத்யர்த: '' இதி ஶ்ரீமத்ராமாநுஜ ஸாரஷ்யம்

போது இன்னும் பாசிபூத்தவேதம் பேசவேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேத ப்ரதிபாத்யனுயுள்ளவனுக்கு வேதமுதல்வனாகையாவது - "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" (ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை மதுவார்தண்ணந்துழாயானென்கையாலே - ஸர்வாதிக னென்றதாயிற்று முதுவேதமுதல்வனென்கையாலே-பரிபூர்ண னென்றதாயிற்று இரண்டும் ஸ்வாராதனென்கைக்கு உறுப்பாகிறது [எதுவேதுஇத்யாதி] - 'முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுபணி? என்பணி எது?' என்றதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கூடாக அடிமைசெய்யவல்லார்? நான்செய்யுமது எது?' என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே அன்றிக்கே, 'முதுவேதமுதல்வனுக்குஎதுபணி? ஏது என்பணி' என்றதுவே 'இது அவனுக்கீடன்று' என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸகலகைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவ தென்னுதல் (உ

மூன்றும் பாட்டு.

ஈடுமெடுப்புமிலீசன், மாடுவிடாதென் மனனே
பாடுமென் நாவவன்பாட, லாடுமென் அங்கமணங்கே,

ஆ —எத்தாலேயென்னில், அடிமைசெய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரை ஜாதி குணவ்ருத்தாதிகளால் தண்ணியரென்று போகடும் ஸ்வபாவனல்லாமையாலே யென்கிறா

ரென்று மதுதாரைகளையும்" "தழைக்குந்துழாய்" என்கிறதிருக்கையாலே, பகவத்ஸம்பந்தத்தாலும் சேர்க்கையாலும் துழாய்க்கும் விஶேஷத்தில் ஊருவதலும், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் சினையாறுபடுதலும் கூடுமென்று கருத்து முது வேதம் - பழையவேதம் "மதுவார்தண்ணந்துழாயான முதுவேதமுதல்வன" என்று கூட்டி ஸாவட-இவ்வோபனை இத்யாதி பாசிபூத்த என்றது - புராதநத்வாபிப்ராயம் நித்யமென்றபோதே அபௌருஷேயத்வஸித்தம் வேதமுதல்வன் - வேதத்தைத ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக வுடையவன் கீழே, "மதுவார" இத்யாதி பதத்யத்துக்கூட்டிபாவமருளிச்செய்தது, பதத்வயத்துக்கும்பரத்யேகம் அர்த்தாநதர- மதுவார்தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி பூர்வம், ஸௌந்தர்யபரத்யா பாவம், இங்கே, ஸர்வாதிகத்வாபிப்ராயா ப்ரவ்ருத்தமென்று கண்டுகொள்வது ஸர்வாதிகன் - அவாப்தஸமஸ்தகாமன "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோ அவாக்யநாதர:" இத்யாதிப்படியே திருத்துழாய்மாலை ஸர்வாதிகத்வஸூசகமிறே "வேதமுதல்வன" என்றால பூர்த்தியைச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே? என்னில், "ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோ பிபாஸ:" "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" இத்யாதிகளாலே, ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகளைச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி "எதுவேது" இத்யாதிக்கு முந்தின அர்த்தம் - உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட ரூப அதிகாரிவிஶேஷத்தைப்பற்ற த்விதீயார்த்தம் - அந்தரங்க பஹிரங்க வ்ருத்திவிஶேஷத்தைப் பற்ற; அந்தரங்கத்தோடு பஹிரங்கத்தோடு வாசியற ஸகலகைங்கர்யத்திலு மென்றபடி ப்ரதமயோஜனை - அதிகாரியினுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் த்விதீயயோஜனை - கைங்கர்யத்தினுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் - அதிகாரம் ஸாதேஷ்ட "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" ஶாஸ்த்ரம் யஸ்ய யோநி: காரணம் ப்ரமாணம் தஸ்ய ஶாஸ்த்ரயோநி, தஸ்ய பாவ: ஶாஸ்த்ரயோநித்வம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநகாரணத்வாத் ஶாஸ்த்ரஸ்ய தஸ்மிந் ப்ரமாணத்வம் ப்ரஹ்மண இதி யாவத்: மதுவார் தொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணியேது, என்பணியேது என்றதுவே ஆட்செய்யுமீடே இத்யந்வய:

ப்ர

(ஈடுமெடுப்பும்) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரிருப்பார் பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லாரையும் ஒக்க அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானை, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தேவாவிஷ்டரைப்போலே நின்று ஆடப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ —மூன்றும்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்து, ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய வாங்மநஃகாயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஈடுமென்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரிதரை ஜாத்யாதிகளுடைய அபகர்ஷமும் உத்கர்ஷமும் நிபந்தநமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக் கடவனன்றிக்கே நிருபாதிக ஶேஷியானவன் பாடு நின்றும் போகிறதில்லை என் மநஸ்ஸு. [பாடும் என்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாக்கும் அவனுடைய இந்த குணப்ரதிபாதகமான ஸூக்தியைப் பாடாநின்றது, அங்கமும் தேவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது.

ப —அநந்தரம், அதிகாரியினுடைய தோஷகுணம் பாராத ஆராத்யனான ஈஶ்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் அவகாஹித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடும் - (தோஷநிபந்தநமாக) விட்டுவைக்கையும், எடுப்பும் - (குணநிபந்தநமாக) எடுத்துக் கொள்ளுகையும், இல் - இல்லாமையாலே, ஈசன் - (ஸர்வஸாதாரணஸம்பந்தத்தையுடையனான) ஈஶ்வரனுடைய, மாடு - பரிஸரத்தை, என்மனம் - என்னெஞ்சு, விடாது - விடுகிறதில்லை, என்நா - என்னுடைய நாவானது, அவன்பாடல் - அவன்விஷயமான பாடலான திருவாய்மொழியை, பாடும் - பாடாநின்றது, என் அங்கம் - என்ஶரீரம், அணங்கு - தேவாவிஷ்டம்போலே, ஆடும் - ஆடாநின்றது. தனித்தனி "என், என்" என்று கரணத்ரயத்திலும் தம்முடைய உகப்புத் தோற்றுகிறது. ஏகாரம் - "விடாது, பாடும், ஆடும்" என்னும் வினைகளுடனே கூடிக்கிடக்கிறது.

இ —மூன்றும்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த காரியத்தை மறந்து, அவன்பக்கல் தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஈடுமெடுப்புமிலீசன்] 'ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டன்' என்று ஸ்வீகரித்தல், 'அபக்ருஷ்டன்' என்று உபேக்ஷித்தல் செய்யாத ஸர்வேஶ்வரன் ஜாத்யாதிகள் பார்க்கிறானில்லையே, ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? [மாடுவிடாதென்மனனே]-அவன் பரிஸரத்தை விடுகிறதில்லை, என்மநஸ்ஸானது. ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றக் கிட்டுகிறிலீரே, பலந்தனிலே மீளுவது? நான் அதிகரித்த காரியத்துக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை. உம்முடைய அநுரூபமான உக்தியே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்நா அவன்பாடல்]-என்னுடைய வாக்கானது அவனுடைய குணப்ரதிபாதகமான காதாவிஶேஷங்களைப் பாடாநின்றது. உம்முடைய ஹஸ்தமுத்ரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமென்னங்கமணங்கே]-என்னுடைய ஶரீரமும் தேவாவிஷ்டரைப் போலே ஆடாநின்றது. தம்முடைய கரணங்கள் தனித்தனியே மேல்விழக் கண்ட ப்ரீதியாலே 'என்மனம், என்நா, என் அங்கம்' என்று உகக்கிறார்.

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு அவனுடைய இஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து நாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமெடுப்பிலீசன்] - சிலரை உபேக்ஷித்தல் சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன், ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே சிலரை விட்டுப்போகாதிறே "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (தேவாநாம்தாநவாநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்று ஸ்வீகரிக்குமவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் விடுமவன்பக்கலிலுமுண்டிறே [ஈசனமாவிடாதேன் மனனே] - ஒரு ஸாதநபுத்யா கிட்டிற்றிலிறே பலம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது, நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை *நாவியலால் இசைமாலைகளேத்தியன்றோ, மாநஸஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருதயமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்னாவவன்பாடல்] - என்னுடைய வாகிந்த்ரியமும் மநஸ் அதிகரித்த கார்யத்திலே அதிகரித்தது ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்ரை அமையாதோ எங்களுக்கு ஆநந்தப்ரசயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமெனங்கமணங்கே]-அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று

நான்காம் பாட்டு.

அணங்கென்னாடுமெனங்கம், வணங்கிவழிபடுமீசன்
பிணங்கியமரர்பிதற்றும், குணங்கெழுகொள்கையினானே.

ஈ —(அணங்கென) அநந்யார்ஹமாம்படி ஸ்வரூபமான குணங்களிற்காட்டில் ஸௌந்தர்யமான குணங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விவாதமாக உத்கர்ஷத்தை ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு அபர்வருமமராகள் அகரமமாக்கொண்டு அநுபவிக்கிற கல்யாணகுணங்கள் சேருகைக்கு கொள்கலமாய், ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானை நான் அநுபவித்து, ப்ரீதயதிசயத்தாலே தைவ

மூன்றாம்பாட்டு - ஈடும் இத்யாதி கீழும் மேலும் பரோபதேசமாயிருக்க, நடுவிட்டு இரண்டுபாட்டு ஸ்வாநுபவமாக அருளிச்செய்வானென்? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி இஸ்வபாவத்தை - ஸ்வாராத்ய ஸ்வபாவத்தையென்றபடி அதிகரித்தகார்யம் - பரோபதேசம்

ஈடு - போகட்டுவைக்கையாய, உபேக்ஷிக்கை யென்றபடி எடுக்கை - ஸ்வீகரிக்கை எல்லாரையும் ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, ஸம்பந்தம் இத்யாதி 'ஈசன' என்ற ஸம்பந்த மென்றபடி 'தேவாநாம்' இத்யாதி, 'ஸ்வஸௌசீல்யாத் அநாவரண ஸம்ஸ்ரயணீயத்வம் ஸர்வாதிகத்வம் உக்தம்' ... 'ஈசனைவிடாது' என்றவருடைய பாவம் - நான் அதிகரித்த இத்யாதி அதிகரித்தகார்யம் ஸ்வாராதநோபதேசம் மேலுக்கு அவதாரிகை - நாவியலால் இத்யாதி ... யுடைய உக்தியாலே காருண்யமான ஸந்தாபங்களை விட்டேத்துகையாகிற கணக்கு தலைப்பெற்றதே யென்றபடி ஸ்வநஸ் அதிகரித்தகார்யத்திலே இத்யாதி - மனஸ்ஸைப்போலே பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்றென்றபடி அணங்கு - தெய்வப்பெண் தைவாவிஷ்டமும் என்மனம் ஈடுமெடுப்புமிலீசனை விடாது, என்னா அவ பாடும், என்னங்கம் அணங்கென ஆடும் இத்யந்வய: (ப

---

* திருவாய்மொழி-ச, இ, ச

விஷ்டரைப்போலே அகரமமாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யுமதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றேனென்கிறார்

௯ — நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு பகவத்பாரவஶ்யம் நித்யமாயிற்று என்கிறார், பஹுகுணனான ஈச்வரனை என் அங்கம் வணங்கி வழிபடுமென்கிறார் என்றுமாம்

[அணங்கென்று தொடங்கி] - தைவாவிஷ்டரானாற்போலே பகவத்குணஜிதமாய்க் கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கம் என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாயிற்று [ஈசனென்று தொடங்கி] ஒருவர்க்கொருவர் 'நான் முற்படவேணும்' என்று பிணங்கி அயர்வறுமமரர்கள் ஸந்நிபதிதரைப்போலே பிதற்றும் குணங்கள் சேருகைக்குப் பாத்ரமாயுள்ள ஸர்வேச்வரனை

௰ —அனந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபாவ்யமான குணவைபவத்தை யுடையவனென்கிறார்

அணங்கென - அணங்கேறினாற்போலே, ஆடும் - (ப்ரேமத்தாலே) ஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகிற, என் - என்னுடைய, அங்கம் - ஶரீரம், வணங்கி வழிபடும் - ப்ரணாமாதிமுகத்தாலே ஆராதிக்கும்படியான, ஈசன் - ஸ்வாமியானவன், அமரர் - நித்யாநுபவபரரான ஸூரிகள், பிணங்கிப் பிதற்றும் - (ஸ்வாநுபூதகுணதாரதம்யமுகத்தாலே) ஸாஸவிவாதகோலாஹலோக்தி பண்ணும்படியான, குணம்கெழு - குணங்களசெறிவு, கொள்கையினன் - கோட்பாட்டையுடையவனிறே! கொள்கையென்று - ஆஶ்ரயவிஷயமாகவுமாம் இப்படி ஸர்வாதிகனிறே பக்ஷத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டான் என்று கருத்து

௰௧ —நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பாரவஶ்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றதென்கிறார்

[அணங்கென வாடுமெனங்கம்] - கீழ், 'அணங்கு' என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரிவித்தாரிறே தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என் ஶரீரம் அவன்பக்கலிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது வழிபடுகையாவது - அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லுகை [ஈசன் இத்யாதி]- [பிணங்கி அமரர்] - அமரரென்கிறது - நித்யஸூரிகளை ஏகரஸரானவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்னில், தாந்தாம் அநுபவித்த குணங்களிலேற்றத்தை 'நான் முந்துறச் சொல்ல, நான் முந்துறச் சொல்ல' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பிணங்காநிற்பார்கள் [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை [குணங்கெழுகொள்கையினனே] - ரத்நாகரம் போலே ஏவம்விதமான குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளானென்னுதல், இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக உடையானென்னுதல் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்கெழுகொள்கையினனான ஈசனைக் கண்டு, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கி வழிபடும் அன்றிக்கே, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கிவழிபடுமீசன், பிணங்கியமரர்பிதற்றும் குணங்கெழுகொள்கையினனிறே என்கிறார் நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத்ரையாய்ச் செல்லாநின்றதென்கிறார்

ஈடு —நாலாம்பாட்டு தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்க லுண்டான பாரவஶ்யம் காதாசித்கமாய் விடுகை யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப் போலே யாத்ரையான படி சொல்லுகிறார்

நாலாம்பாட்டு - அணங்கென இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் இப்பாட்டுக்குவாசி-இது தானே யாத்ரையாகை

அணங்கென் வாடுமென்னங்கம் வணங்கிவழிபடு மீசன், பிணங்கியமராபித்தறும் குணங் கெழுகொள்கையினனகிடா என்னுதல், பிணங்கியமராபித்தறும் குணங்கெழுகொள்கையின னை ஈசனை யநுபவித்து, அணங்கென வாடு மென்னங்கம் வணங்கிவழிபடு மென்னுதல் தைவ விஷ்டமென்னலாம்படி ஆகிற என் அங்கம், வணங்கியதுதானே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி யிருக்கிற ஈசனை *([பிணங்கியமராபித்தறும்] - தாந்தாம் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லப்புக்கு, எதிர் சொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகை) தாந்தாம்கப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லி, 'நான் முந்துறச்சொல்ல, நான் முந்துறச்சொல்ல' என்று பிணங்கி நித்ய ஸூரிகள் ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெட்டுக் கூப்பிடுகிற குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமானவன் ரத்நாகரம்போலே குணங்கள் சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளானென்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல் ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் படுகிற பாடு என்னுடைய கரணங்களுக்கும் உண்டாகாநின்றதுகிடீ ரென்கிறார்

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோள்கைகோளாமையிலாதான, எளாகலிராகமிலாதான்
விளைகைவிள்ளாமைவிரும்பி, உள்கலந்தார்க்கோரமுதே.

ஆ—(கொள்கை) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தாம் பெற்ற ஸம்ருத்தியைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே நடுவே பேசி, பின்னையும் பகவத்பரிசர்யோந்முகராய்த் தாங்களுடைய அநாஹதையாலே கூசியிருந்தவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கூச்சம் போம்படி பின்னையும் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறார்

ஸ்வசரணயுகளபரிசர்யாபேக்ஷையுடையராயிருப்பாருடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம்பாராதே அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனென்னுமிடம், "அடுமெடுப்பும்" என்னும் பாட்டாலே பிறந்தது, இனி அவர்களை அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளுமிடத்தில், அவர்களை எல்லையுமொக்க அந்தரங்க பஹிரங்க ஸாவஶேஷ வ்ருத்திகளையும் செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனுமாய், அவர்கள்பக்கல் ஸ்நேஹாபேக்ஷா வைஷம்யம் பண்ணாதே ஸமானமாயிருக்கும் இப்படி ஶீலவானாயிருக்கிறவன் ஆஶ்ரிதரெல்லார்க்கும் ஒக்கத் தன்னையே பரர்யமாகக் கொடாதே, சிலர்க்கே தன்னைக் கொடுப்பானென்? என்னில்,—அதுக்குக் காரணம் - வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றித் தன்னை விடுகையும், தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றித் தன்னை விடாமையும் இவற்றைப் பார்த்து, தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் த

முதலின் ஆர்த்தத்தில், வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்,— பிணங்கியமரர் இத்யாதி யென்று ஸங்கதி இந்த அவயத்துக்கு ஶப்தார்த்தம் - தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி இதுதானே யாத்ரையாம் என்றது - 'வழிபடும்' என்கிற வார்த்தமானார்த்தம் ஏகாஸரானவர்களுக்குப் பிணக்கமுண்டோ? என்ன,—தாந்தாம் இத்யாதி அடைவுகேட என்றது - ஒருகுணத்தைச்சொல்ல இழிந்து வேறொரு குணத்தைச் சொல்லுவாகனென்றபடி ஆஶ்ரயமானவன் - கொள்கலமானவன் கெழுமுகை - சேருகை கொள்கை - ஆஶ்ரயமும், ஸ்வபாவமும், காதிக்கையும் கெழுமுகையென்றது - "கெழு" என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி த்விதீயார்த்தத்தில், கொள்கையினன் - ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில் "அமராபித்தறும்" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி "என்னங்கம்" என்று ஶரீரத்தைச்சொன்னது-மநோவாக்குகளுக்கும் உபலக்ஷணம் (ச

---

* குண்டலிதம் க்வாசித்க மெனபா

னையே போகயமாகக கொடுககும அலலாதாாககுத தனனையொழிய பரயோஜநாநதரஙகளைக கொடுககும

'ஔ —அஞசாமபாட்டில, அநயபரயோஜநாககு எமபெருமான நிரதிஶய போகயனு மெனகிறுா

[கொளகை கொளாமை யிலாதான] - ஆஶ்ரிதரோடு தான பரிமாறுமிடததில அவா களபககல தாரதமய மிலலாதான [எளகலிராகமிலாதான] - எலலாரையுமொகக ஸநேஹித திருபபன [விளகையென று தொடஙகி] பரயோஜநாநதரஙகளைககொணடு அகலுமோ ? அநய பரயோஜநனுய அகலா தொழியுமோ ?' எனறு மிகவும அநுஸநதிததது

ப —அநந்தரம, அநயரான அதிகாரிகளுககு போகய னெனகிறுா

கொளகை - (குணமபாாததுக கணககக) கொளளுகையும, கொளாமை - (குணஹாநி யாலே) கைவிடுகையும, இலாதான - இலலாதவனுய, எளகல - (கைவிடுகைககு அடியான நெஞ சில) நெகிழசசியும, இராகம - (கைக்கொளளுகைககு அடியான) ராகமும, இலாதான - இல லாத ஸாதாரணனுனவன, விளகை (பரயோஜநாநதரஙகளைககொணடு) விடடுபபோகைகையும, விளளாமை - (அநயபரயோஜநராய) விடாதொழிகையையும, விருமபி விருமபிப பாாதது, உள கலநதாாககு - (தனனேடு அநயராய, உடபுகுந்தாககு, ஓா அமுது அதவிதீயமான நிதய போகயமாம

இ —அஞசாம பாட்டில, திரியவும தாம அதிகரிதத காாயததே போநது, அவன அநயபரயோஜநாககு நிரதிஶயபோகயனு மெனகிறுா

[கொளகைகொளாமை யிலாதான] - ஆஶ்ரிதரோடு பரிமாறுமிடததில அவாகளபக கல தாரதமயமபாாாதவன அதாவது - 'இவன உதகருஷடன ஆநதரஙக வருததியைக கொள ளுவோம, இவன அபகருஷடன புறதொழிலைக கொளளுவோம' எனனுமவை யிலலாத வன [எளக லிராக மிலாதான] - அடிமைகொளளு மிடததில வாசியிலலையே யாகிலும அவவா சியை நினைததிருககுமோ ? எனனில,—ராக தவேஷ விபாக மினறிககே எலலாககு மொகக வதஸலனு யிருககும ஆனுல, இவன தனனைகவிடடிருபபககல பாாககுமது ஏது எனனில, - [விளகை விளளாமை விருமபி] - விளகை - பரயோஜநாநதரஙகளைக கொணடு விடுகை விள ளாமை - அநய பரயோஜநனுகை விருமபி - ஆதரிததுப பாாதது [உளகலந்தாாககுஓரமுதே] - அநய பரயோஜநாககு நிரதிஶய போகயனு யிருககும

ஈடு —அஞசாம்பாட்டு· திரியட்டுமே தாமஅதிகரிதத காாயததிலே போநது, ஸாவேஶ வரன், தனபககலிலே சிலா வந்து கிட்டினுல் 'இவாகள பரயோஜநாநதரத்தைக் கொணடு அக லுவர்களோ ? நம்மையே பரயோஜநமாகப பறறுவாகளோ ?' என்று ஆராயந்து, தனனையே பர யோஜநமாகப பறறினவாகளுககுத் தானும நிரதிஶயபோகயனுயிருககு மெனகிறுா

அஞசாமபாட்டு - கொள்கை இதயாதி "விள்கைவிளளாமைவிருமபி" இதயாதியைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-திரியட்டும் இத்யாதி அவதாரிகையிலே, * அமபரீஷனைபபரீக்ஷித்த பரகாரததை யநுஸநதிபபது திரியட்டும் - புகஶ்ச ஆராயந்து எனறது - 'விருமபி' எனறதைபபறற

* "ஸ்வஶிஷ்யாநாம் ஸப்ரஶ்ஸஹம்ஸகார்யஸ்தம் க்ருத்வாந்தஸ்தாக்ஷ்ய ... (Grantha text, partly illegible) ... [illegible]

* 1—35

[கொள்கை கொள்ளாமையிலாதான்] - 'இவன் ஜன்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்களால் உயர்ந்தானொருத்தன் இவனை அந்தரங்க வ்ருத்தி கொள்வோம், இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானொருவன் இவனைப் புறத்தொழில் கொள்வோம்' என்னுமவை யில்லாதான் வ்ருத்திகொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில்,—[எள்க லிராக மிலாதான்] - திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான் 'ஈடுமெடுப்புமிலீசன்' என்றவிடம் - ஸ்வீகாரஸமயத்தில் குறைபாரா னென்றது, இங்குப் பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக்கொள்ளானென்கை [விள்கை இத்யாதி] - இது ஒன்றுமே பார்ப்பது விள்கை - ப்ரயோஜனங்களைக் கொண்டு விடுகை விள்ளாமை - அநந்யப்ரயோஜனனுகை விரும்பி-ஆதரித்து. [உள்கலந்தார்க்கு]-இவனையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றி இவனுடனே ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு [ஓரமுதே]-அத்விதீயமான அம்ருதமா யிருக்கும், ஆராவமுதிறே (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமுதம் அமரர்கட்கீந்த, நிமிர்சுடராழிநெடுமால்
அமுதிலுமாற்றவினியன், நிமிர்திரைநீள்கடலானே

ஆ.—(அமுதம்) ஆச்ரிதவத்ஸலனுய், ஆச்ரிதர்க்கு ஆத்மதாரம் பண்ணுமவனுய், நிரவதிகதேஜோவிசிஷ்டனான திருவாழியை யேந்தின அழகாலே அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபோக்யனுயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டிருக்கத்து, சிலர் அதிக்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக் கொண்டுபோவதே, என்ன பாக்யஹீநரோ! என்றுகொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜனாந்தரர்களுடைய இழவை அநுஸந்திக்கு இனைகிறார்

ஈ.—ஆறாம்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனான எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறார்

[அமுதமென்று தொடங்கி] - 'க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்' என்று இகழாதே தேவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுப்பதுஞ்செய்து நிரவதிக தேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய், ஆச்ரிதமாத்ரத்திலே அதிவ்யாமோஹத்தனானவன், அவர்கள் போக்யமாகப் பற்றுகிற அம்ருதத்திற்காட்டிலும் நிரவதிகபோக்யன் [நிமிர்திரைநீள் கடலானே] - ஸாரஸத்தனன்றிக்கே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அம்ருதம் பிறந்த கடலிலே ஆச்ரிதர்க்கு உறுப்பாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்

கொள்கை, கொள்ளாமை - அங்கீகரிக்கையும் அங்கீகரியாமையும் எள்கல்-உபேக்ஷிக்கை, இராகம்-ஆதரிக்கை புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஈடுமெடுப்புமித்யாதி பரிமாற்றத்தில் - கைங்கர்யங்கொள்ளுமிடத்தில் விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயாந்தம் விள்கை யாவது - தன்னைவிடுகை விள்ளாமை யாவது - தன்னைவிடாமலிருக்கை விரும்பி என்று - ஆதரமாய், விசாரித்தென்றபடி "வ்ருக்ஷாக்ருஜ்மணாயஃ கரோத்யத்யவஹிதஸ்ஸ" என்னக்கடவதிறே ஒருநீராகக் கலக்கை யாவது - அவன் ஸதாநுவர்த்தமானனுகை அத்விதீயத்வோபபாதகம் - ஆராவமுதிறே என்று க்ரமேண அந்வய: (ரு)

ஸவேஷாம் ஸ்வாஹாரவிகாரதாரம் வ்ருதம் ஸ்ருத்வெஸ ஸமாஹரீஷ்டம் ஹ்ருஷீகேசாய - இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மோக்தே" என்று அடையவளாந்தானருமபதம் காணத்தக்கது,

ப —அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அபேக்ஷிதபலத்தைக் கொடுத்து, அநந்யர்க்கு அதிசயிதபோக்யம் தானேயா மென்கிறார்

அமரர்கட்கு - (சாவாமைக்கு ஆசைப்பட்ட) தேவர்களுக்கு, அமுதம் (அதுக்கு மருந்தான) அமருதத்தை, ஈந்த - கொடுத்தவனாய், நிமிர் சுடர்-வளருகிற சுடரையுடைய, ஆழி - திருவாழியையுடையனாய், நெடுமால் - நிரவதிகமாஹாத்ம்யயுக்தனுமாய்க்கொண்டு, நிமிர் - (தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே) வளர்ந்துவருகிற, திரை - திரைகளையுடைத்தாய், நீள் (தன்னுடைய பெருமைக்கேற்ற) பரப்பையுடைய, கடலான் - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், அமுதிலும் - (அக்கடலிற்பட்ட) அமருதத்திலும், ஆற்ற இனியன் - மிகவும் இனியன் கடலிலே தோற்றியிருக்கச்செய்தே, கடைந்த அமருதத்துக்கும் கிடந்தஅமருதத்துக்கும் வாசி யிருக்கிறபடி.

இ —ஆறாம்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனான அவனை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகிறவர்களை நிந்திக்கிறார்

[அமுதமமரர்கட்கீந்த] - 'சாவாமைக்குப் பரிஹாரம்பண்ணித் தர அமையும்' என்றிருக்கிறவர்களுக்கு, 'க்ஷுத்ரத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்' என்று இகழாதே கடலைக்கடைந்து அமருதத்தைக் கொடுத்த பரமோதாரன் [நிமிர்சுடராழிநெடுமால்] "நால்தோளமுது" என்றும், "அமுதென்றும் தேனென்றும்" என்றும் தம்முடைய அமருதம் இருக்கிறபடி மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் இவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்த ப்ரீதியால் வந்த புகர் திருவாழியிலே தோற்றியிருக்கை 'ப்ரயோஜநாந்தரமே யாகிலும் நம்மைக்கொண்டு பெறப்பெற்றோமே' என்று இவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையவ னென்னவுமாம் [அமுதிலுமாற்றவினியன்] இவர்கள் 'போக்யம்' என்றிருக்கிற அமருதத்திற்காட்டில் நிரதிசயபோக்யனானவன் வாசியறிவார்களாகில் அவனையேயிறே பற்றுவது என்கை பிள்ளைதிருவழுதிநாடுதாஸர்வார்த்தை [ஆற்றஇனியன்] - மிகவும் இனியன் [நிமிர்திரை நீள்கடலானே]- அவ்வமருதம்படும் கடலிலேயிறே அவன் சாய்ந்தருளுகிறது தன் வாசியறியாதே யிருப்பார்க்கும் எழும்பிக் கடைவித்துக்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற வன் [நிமிர்திரை] - அவனுடைய ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தளித்த திரை [நீள்கடல்]- "தாளுந்தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு இடம் போந்திருக்கை

ஈடு —ஆறாம்பாட்டு அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனைவிட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களை நிந்திக்கிறார்

[அமுதமமரர்கட்கீந்த] - 'என்ன பரமோதாரனோ?' என்கிறார் 'நீவேண்டா, எங்களுக்குச் சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தரவேணும்' என்றவர்களுக்கு அவர்களுகந்த பதார்த்தத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாமுகந்த ப்ரயோஜநத்துக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார், [நிமிர்சுடராழி நெடுமால்] - இவருடைய அமருதம்

ஆறாம்பாட்டு அமுதம் இத்யாதி அவதாரிகையிலே, "ஜரவீ...நாஹாடிநவ்யாயவாஜ்ஞாகஜ ...சாடிஉஸி। ஜாயதெயடிவ...ண்ய்ாடிநாம் ஹொசஉ...ராயஸ்ஸெஷாஷிஜ:" என்றது அநுஸந்தேயம்

"ஈந்த" என்றதுக்கு பாவம்-என்னபரமோதாரனோ இத்யாதி பரமௌதார்யமத்தீ என்ன, நீவேண்டா இத்யாதி முந்தின அமருதப்தம்போலே இது போக்யதாபரமன்று என்கிறார்-சாவாமைக்கு என்று மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி நிமிர்சுடராழி - வளருகிற சுடரையுடைய திருவாழியை யுடையவன் 'ஆழிநெடுமால் அமுதிலுமாற்றவினியன்' என்று கூட்டி பாவம் - இவருடைய

இருக்கிறபடி நாற்றேளமுதிறே இவர்க்கு அமுது, "அமுதென்றுந் தேனென்று மாழியானென்றும்" என்று கையுந் திருவாழியுமாயிறே இருப்பது, இவருடைய அமருதம் இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாழியிலே தோற்றுமபடியிருக்கை [நெடுமால்]- 'நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே வேறொரு ப்ரயோஜநமாகிலும்' என்றுபண்ணின வ்யாமோஹாதிசயம் [அமுதிலுமாற்றஇனியன] இவர்கள் வாசியறிவார்களாகில் இவனைக்கிட்டி பெறற அடுப்பது? நம்பி திருவழுதிநாடு தாஸர் - இத்தேவஜாதி வெறும் மரையோ, 'உப்புச்சாறு கிளருவது எப்போதோ?' என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே இவனழகையும் போக்யதையையும் விட்டு!' என்பராம் [ஆற்றஇனியன] - மிகவும் இனியன [நிமிர்திரைநீள்கடலானே] - 'அஸந்நிஹிதன்' என்றுதான் விடுகிறார்களோ! அவ்வமருதம்படுகிற கடலிலே கிட்டி அவன் சாய்ந்தருளிற்று தன் வாசி யறியாதிருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் காரியங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் * "தாளுந் தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி" என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பை யுடைத்தாய், ஸவ்ஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று, சாய்ந்தரு ளிற்று. "மாலுங்கருங்கடலேயென்னோற்றாய்" என்னக்கடவதிறே (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன், தோள்கள்தலைதுணிசெய்தான்
தாள்கள்தலையில்வணங்கி, † நாள்கடலைக்கழிமினே

ஆ —(நீள்கடல) இப்படி. பரமசீலவானுய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநைகபோகனு யிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றும் கூசாதே உங்கள் தலையாலே வணங்கிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுங்க ளென்கிறார்

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், பஜமானரான உங்களுக்கு அவனைக் காணகையிலுள்ள ஆசை யாலே ஓரோதிவஸம் ஓரோ கடல்போலே நெடிதாய்க் காலக்ஷேபம் அரிதாகில் பெருமானு டைய வீரசரித்ரத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கிக் காலத்தைப் போக

இத்யாதி அதிலப்ரமாணம்-அமுதென்றும் இத்யாதி இரண்டாந்திருவந்தாதி(அரு)-நித்யபோக்யமான அமருதமென் றும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஶயபோக்யமான திருவாழியை யுடையவனென்றும் என்ற படி அமரர்க்கமுதீந்த நிமிர்சுடராழியென்று கூட்டித் தாத்பர்யம்-இவர்கள் ப்ரயோஜந இத்யாதி நெடு மால் - மிக்க வ்யாமோஹத்தை யுடையவன் இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிஶயபோக்யமான ஆரா வமுதை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டகலவதே யென்று ஈடாம அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் நம்பி இத்யாதி வெறும் மரையோ - கேவல ஜடமோ? மரையோ வென்றது - ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்து கிடக்கையையும் பற்ற இவனழகையும் - நிமிர்சுடராழி' 'என்று அழகையும், "அமுதிலுமாற்றவினியன" என்று போக்யதையையுஞ் சொல்லுகிறது நிமிர்திரை - கொந்தளிக்கிற அலை விவரணம் - அவ்வமருதம் இத்யாதி பலிதம் - தன்வாசி இத்யாதி. இதுக்கு - 'அமரர்' என்றதிலே நோக்கு 'நீள, நிமிர்திரை' என்ற விஶேஷணத்வயத்துக்கும் பாவம் தாளுந்தோளும் இத்யாதி நளிர் நீர்க்கடலை இத்யாதி - குளிர்ந்த ஜலத்தை யுடைய கடலை ஸ்ருஷ்டித்து, தன்னுடைய ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திரு முடிகளையும் பலபலவாகப்பரப்பி யென்றபடி ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-மாலும் இத்யாதி முதல் திருவந்தாதி (கக) அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்சிக்கப் பெற்று, அந்த ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தளிக்கிற கறுத்தநிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினாய்? என்றபடி காமேண அஸவுட்டு (சு)

---

* திருவாய்மொழி அ ம - அ † நாழ்கடலை னும் பாடம்

குமகோ ளெனகிறா, ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸந சீலனான தசரதாத்மஜனை ஆச்ரயித்து 'நித்தநீ கழிக்காமகோ ளெனறுமாம

ப — அநநதரம், "தஸ்யவீரஸ்யசரிதம்" எனனுமது கணக்கிலே விரோதிநிரஸந சீலனான சகரவாததிதிருமகனை ஆச்ரயிதது காலததைக கழியுமகோ ளெனகிறா

நீளகடல - நீணட கடலாலே, சூழ - சூழபபடட, இலஙகை - லஙகைககு, கோன - நாயகனானவனுடைய, தோளகள - இருபது தோளையும, தலை - பததுததலையையும, துணிசெய தான - துணிததவனுடைய, தாளகள - (யுததகாலததில புகுநதிடட) திருவடிகளை, தலையில வணஙகி - தலையாலே வணஙகி, நாள கடலை - காலமாகிற கடலை, கழிமின கடவுமகோள தலையில என்று ஐநதாம வேறறுமை 'தலைதுணி செயதான' எனகிற ஒருமை - ஜாதிபரம 'டிஸெளஷிட்யாதநம்' இதயாதி கணககிலே, காலக்ஷேப விரோதியான இதரியபாரவசயாதிகளை அறுததுத தருவான, ராவணனைதக கொனறு கருதது

இ — ஏழாமபாடடில, அவன போகயதை நெஞசிறபடடால, பாபதியளவுஞ செல்ல, சகரவாததிதிருமகனுடைய வீரசரிததை அநுஸநதிததுக காலததைப போககுமகோ ளென கிறா

[நீளகடலசூழிலஙகைககோன] - சதயோஜந விஸதீரணமான கடல - அகழ, அது மிகையெனனுமபடி அரண் மிகக ஊா, அவை மிகையெனனுமபடி ராக்ஷஸனானவன மிடுக்கு [தோளகள தலை துணிசெயதான] - 'அகபபடடானிறே'' எனறு கொனறுவிடாதே, தோளகளைக கழிததுத, தலைகளை காமததிலே யறுதது, அவன இளைதது நினறவளவிலே 'நீ இளைததாய, இனறு போயப பினனைவா' எனறு போதுபோககாகக கொனறபடி [தாளகள தலையில வணஙகி] - திருவடிகளிலே நிரமமனாய வணஙகி [நாளகடலைககழிமினே] - ஜஞாநமபிறநதால பராபதியளவும 'ஒருபக லாயிரமூழி' என்னுமாபோலே காலக்ஷேபம அரிதாயிறே யிருபபது திருவடியைபபோலே தசரதாதமஜனுடைய வீரசரிததை அநுஸநதிததுக காலததைபபோககுவது, அனறிககே, சகரவாததிதிருமகனை ஆச்ரயிதது ஸமஸாராணவததை மாறறிககொளளப பாருமகோ ளென கிறு ரெனறுமாம காழ - குறறம

ரு — ஏழாமபாடடு அவன நிரதிசயபோகய னெனறீா, அவனை பராபிககுமளவும நடுவு காலக்ஷேபம பண்ணுமபடி யெனீ எனன, அதுககனறே மனததுககினியானுடைய குணஙக ளிருககிறது எனகிறா

[நீள்கடலசூழிலஙகைககோன இதயாதி] - 'பரநதகடலை அகழாகவுடைததாய, அது தானும் மிகையாமபடியான அரணை யுடைததாயிருநதுளள லஙகைககு நிாவாஹகனலலேனோ' என னும்அபிமானததாலே 'சகரவாததிதிருமகன' எனறு மதியாதே எதிரிடட டையவனுடைய [தோளகள தலைதுணிசெயதான] - 'அகபபடாதவன அகபபடடான, தபபாமல கொனறு விடுவோம' எனறு பாராதே, தோளைககழிததுத தலையைசசரிததுப போதுபோககாக நினறு கொனறபடி அவனுடைய வீரசரிதஙகளைககொணடு திருவடியைபபோலே போதுபோககி [நாளகடலைக கழிமினே] - அவனு

ஏழாமபாடடு - நீள்கடல் இத்யாதி 'நாளகடலைக கழிமினே' எனற பததைக் கடாக்ஷித்து பரஸ கோததா ரூபேண ஸஙகதி-அவன் இதயாதி மனத்துக்கினியான் - சகரவாததிதிருமகன

அரண் எனறு அரததாத்ஸிததம நீளகடல் இத்யாதி - ஹேதுகாபபம தனிததனியே சொனனதுககு பாவம - அகப்படாதவன் இத்யாதி சரிநது - சேதிதது தலையில் - பஞசமீவிபகதி, 'தலையாலே' யெனறபடி தலை துணிசெயதான தாளகள வணஙகுகையாவது - வீரசரிதாநுஸநதாந மெனறபடி திருவடியைப போலே

டைய போக்யதை நெஞ்சிலேபட்டால், அவனை ப்ராப்பதற்குமுன்பு நவேபட்ட நாள் ஒருகட போலே தோற்றுமாயிற்று அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை கழித்துக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறாராதல் (6

எட்டாம் பாட்டு.

கழிமின்தொண்டர்கள்கழித்துத், தொழுமின்அவனைத்தொழுதால
வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து, அழிவின்றியாக்கந்தருமே

ஆ —(கழிமின) அவனைத் தொழுமிடத்து, முன்புற்ற தத்வயதிரிக்த ஸாவவிஷயங் களையும் விடுங்கோள் அவனைத்தொழவே, ஸவவிஷய கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகமான உங்கள் வினைகளைப் போக்கி, நித்யஸித்தமான அந்தக் கைங்கர்யரூப மஹாஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளு மென்கிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில, அந்ய ப்ரயோஜநராய் பஜிக்குமவர்களுக்கு, விக்நங்களை யெல்லாம் போக்கி அடிமையாகிற அழிவில்லாத ஸம்பத்தை எம்பெருமான் தரு மென்கிறார்

[கழிமின தொண்டர்கள்] - ப்ராஹ்ய ருசிகளை விடுங்கோள் [கழித்துத் தொழுமின] அவ்வளவும் அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள் [அவனைத் தொழுதால என்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு ஆஶ்ரயணந்தானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கச்செய்தே, பகவத்ப்ராப்திக்கு விக்நமான அவித்யாதிகளைப் போக்கி

ப —அநந்தரம், அவன்விஷயத்தில அஞ்ஜலிமாத்ரமே அநாதிஸித்தவிரோதியைக் கழித்து நித்யபுருஷார்த்தத்தைத் தரு மென்கிறார்

தொண்டர்கள் சபலரான நீங்கள், கழிமின - (உங்கள் சாபல்யத்தைக்) கழியுங்கோள், கழித்து - (அதனைக்) கழித்து, அவனை - (கீழ்ச்சொன்ன) சக்ரவர்த்திதிருமகனை, தொழுமின - தொழுங்கோள் , தொழுதால - அஞ்ஜலிபண்ணின் ளவாலே, வல - (அநாதிஸித்தமாய அநுப வித்துக் கழிக்க) அரிதான, வழிநின்ற வினை - ப்ராப்யப்ரதிபந்தகபாபங்களை, மாள்வித்து- இல்லையாக்கி, அழிவின்றி - மீட்சியில்லாதபடி (நித்யமாய்), ஆக்கம் - (ஸ்வப்ராப்திரூபமான) ஐஶ்வர்யாபிவ்ருத்தியை, தருமே - அவன் தந்தருளுகை அறுதி தொண்டரென்று பகவத்ப்ர வணரைச் சொல்லி, கழிமினென்று - இதரவிருத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம

இ.—எட்டாம்பாட்டில், சக்ரவர்த்திதிருமகனை ஆஶ்ரயித்து விஷயப்ராவண்யத் தைத் தவிரவே, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தரு மென்கிறார்

[கழிமின தொண்டர்கள்] - பகவத்விஷயத்திலே நசையுடையீர் ! விஷயங்களில் ருசி யைக் கழியுங்கோள் [கழித்துத் தொழுமின] - இந்த விஷயங்களில் ருசியைக்கழித்து அந்தச் சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தொழுங்கோள் 'கழித்து' என்கிற அநுபாஷணத்தாலே - விஷய

யென்றவிடத்திலே - "தாஷ்ரூ-மணோந-வைலேமுவிய" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் தவிரியாதத்துக்கு, நாளகட்டுளென்றதுக்கு - நாளென்று காலமாய், காலோபலக்ஷித ஸம்ஸாரமாணவ மென்றபடி காமேண அங்வயம

விரகதி தானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை, கழிககையாவது - 'இது பொலலாது' என றிருககை [அவனைதொழுதால] - கருமபுதினனக கூலிபோலே, தொழுகை தானே பரயோஜந மெனகை [வழிநினற வலவினைமாளவிததுு] - ஸவயமப்ரயோஜநமான ஆஸ்ரயணததுககு பல மிருககிறபடி. 'இவவாதமாவுககு ஸவரூபாநுபநதியோ?' எனனுமபடியிருககிற ப்ரபல காமங களை ஸவாஸநமாகப போககி, நடுவேநினறு பராபதியை விரோதிககிற காம மெனனவுமாம [அழிவினறி யாககநதருமே] - அபுநராவருததி லக்ஷணமோக்ஷமான நிரவதிக ஸமபததைத் தரும, அதாவது - கைஙகாயமதரும இவவாததததில ஸமஸயமிலலை

ஈடு — எட்டாமபாட்டு சகரவாததித்திருமகனுடைய வீரசரிததததை அநுஸநதிதது இதர விஷய ப்ராவணயததைத தவிரவே, அவனதானே பரதிபந்தகங்களைப போககி நித்யகைஙகாயத தைத தநதருளு மெனகிறாா

[கழிமின] - பாஹயவிஷயஙகளிலுணடான ருசியைக கழியுஙகோள கழிக்கையாவது- 'பொல்லாது' எனறிருககை இநத ருசியைப பூணகட்டிககொளளாத தேகிறவாகள கழிககசசொன னால கழியார்களிறே, பகவதவிஷயததில சாபலமுடையீா் கழிககப பாருஙகோள [கழிததுத தொழுமின்] - 'அவனைததொழாநிறகசசெயதே இதுவும கரமததாலே கழிகிறது' எனறு இராதே அவஸ்யம் கழிததே தொழுஙகோள் 'கழிமின' எனறுவைதது, கழிதது எனறது இதரவிஷயங களில் விரகதிதானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை. 'தொழுமின' எனறுவைதது, தொழுதால் எனகிறது - கரும்புதினனக கூலிபோலே ஒருபல மிலலையே யாகிலும தொழுகைதானே பலமபோரு மென்கை இபபடிசெயதால; [வழிநினறவலவினைமாளவிததுு] - 'இவவாதமாவுகது ஸ்வரூபாநு பந்தியோ' எனனுமபடி பொருநதியிருககிற ப்ரபலகாமஙகளை வாஸநையோடே போககி வழிநினற வலவினை - நடுவேநினறு பகவதப்ராபதியை நிரோதிககிற காம மெனறுமாம [அழிவினறியாககந தருமே] - "அவவ-அராவ-த-ூ-ெத" எனகிறபடியே அபுநராவருததிலக்ஷண மோக்ஷததைத தரும (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தருமவருமபயனாய, திருமகளார் தனிக்கேள்வன
பெருமையுடையபிரானார், இருமைவினைகடி வாரே

எட்டாமபாட்டு-கழிமின் இத்யாதி 'கழித்து, வழிநினறவல்வினை மாளவிததழிவினறி யாக்கநதரும்' என்ற பதஙகளைக் கடாக்ஷிதது அவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி

அநாதிகால வாஸிததததைப போக்கப போமோ? எனன, கழிக்கையாவது இத்யாதி - 'தொண்டீர்' என்றதுக்கு பாவம - இந்த ருசியை இதயாதி 'கழிதது' என்றததை, 'தொழுமின' என்றதுக்கு ஸேஷமாகி பாவம-அவனைத் தொழா நிற்க இதயாதி 'கழித்து' என்றததை, 'கழிமின' என்ற கீழ்பதத்தோடே கூட்டித் தாதபாயாநதரம-கழிமினென்று இத்யாதி அநுவாததுக்கு பாவம-தொழுமினென்று வைத்து இத்யாதி கரும்பு தினனக் கூலியிலலாதாப்போலே யெனறபடி. வழிநின்ற - வழியாகநினற ஆதமாபோகிற வழிகளதோறும நினற என்றாய, ஸ்வருபாநுபநதியோ வெனனுமபடி நினற வெனனுதல, பகவத்ப்ராபதிக்கு நடுவே பாதிபநதகமாக் நினற வெனனுதல ஆக்கம் - ஸமபத்து மோக்ஷமாகிற ஸமபத தெனறபடி அவதாரிகையில கைஙகாயமாக அருளிசசெயகையாலே இஙகே அர்தநாநதரமாகக் கணடுகொளவது தொணடீாகள கழிமின, கழித்து அவனைத் தொழுமின, தொழுதால தொடஙகி அகவய; (அ)

ஆ — (தருமம்) பாதிபாதகங்களைப் போக்கி அந்தப் பெறுதற்கரிதான ஸம்பத்தைத் தந்தருளுமிடத்தில், பிராட்டியோடே கூட நின்று தந்தருளு மென்கிறார்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பாருடைய விக்னங்களை நீக்கி நிரதிசயபோக்யமாய பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடினன்றே ஸாதரமாகக்கொடுக்கு மென்கிறார்.

[தருமென்று தொடங்கி] - உபநிஷத்ப்ரஸித்தமான பரமபுருஷார்த்தங்களைக் தரு பெரியபிராட்டியாருடைய குணங்களையுள்ள நாயகன் [பெருமையென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீய பதித்வ நிபந்தனமான பெருமையையுடையராய ஆஶ்ரிதாநுக்ராஹகஸ்வரூபராய அவர்களுடை புண்யபாபஸ்வரூபமான காமங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவரானவர் தாமத்திலுண்டாய பரமப்ராப்ய ஜஸ்வரூபமான திருமகளார் என்றுமாம்.

ப — அனந்தரம், ஸ்ரீயஃபதியான அவன் ப்ரதிபந்தகங்களைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே போக்கு மென்கிறார்.

தருமம் - தாமங்களுக்கும், அரு - பெறுதற்கரிய, பயனாய - ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற திருமகளார் - லக்ஷ்மியாகிற நாச்சியாருக்குத் தலைமகனு, தனிக்கேள்வன் - அத்விதீயமானவனென்கிற பெருமையுடைய - பெருமையையுடைய, பிரானார் - ஸர்வேஶ்வரன், இருமை - புண்யபாபரூ மான இரண்டுவகைப்பட்ட, வினை - காமத்தையும், கடிவார் - முனிவார் கடிதல் - முனிதல் "அவ்வரும்பயனாயவற்றைத் தரும் திருமகளார்" என்னவுமாம் இவையிரண்டு விசேஷணமும் தனிக்கேள்வனோடே யொட்டியுஞ் சொல்லுவர்.

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னைப்பற்றின மாத்ரத்திலே இத்தனையும் செய்தருள கூடுமோ? எனனில், "நித்யாநபாயிநீ" என்னுமவள் அருகேயிருந்து அருளிக்கு மென்கிறார்.

[தருமவரும்பயனாய திருமகளார்] - உபநிஷத்துக்களிலே பரம ப்ரயோஜனமாக ப ஸித்தமானவற்றைத் தரும் திருமகளார், தாமத்திலுடைய பரமப்ரயோஜனமான திருமகளார் என்னவுமாம் [தனிக்கேள்வன்] - அத்விதீயனான வல்லபன் [பெருமையுடைய பிரானார்] - ஸ்ரீய பதித்வ நிபந்தனமான பெருமையையுடையவர் பிரானார் - ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர் [இருமைவினைகடிவாரே] - புண்யபாபரூபமான காமங்களைப் போக்குவர்.

எடு — ஒன்பதாம்பாட்டு தன்னைப்பற்றினமாத்ரத்திலே இப்படி விரோதிகளைப்போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ? எனனில், வெறும்அவனபடியையோ பார்ப்பது! அருகேயிருக்கிற படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? "நித்யாநபாயிநீ" என்பாரன்றே அருகிருக்கிறரென்கிறார்.

[தரும்] - இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஶயமில்லை [அவ்வரும்பயனாய] - பெறுதற்கரிதா

ஒன்பதாம்பாட்டு - தருமவரும் - இத்யாதி 'திருமகளார்' என்றதையடுத்து, அருகேயிருக்கிற படியையும் - என்றது அவர்படித்தன்னது? என்ன, நித்யசித்த இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஹநுமாந்தம்பாதி வசனம் "பாவாநாம் வாஸஸாநாம் வாவ்யாநாம் ப்ரவங்கம | கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி"

கீழ்ப்பாட்டிலும் 'தரும' என்றுவைத்து, பின்னையும் 'தரும' என்றதுக்கு ஸாவம் - இவ்வர்த்த த்தில் ஸம்ஶயமில்லை என்று பயனாய - பயன்களை இப்பக்ஷத்தில், திருமகளார் என்றுதொடங்கி, கடிவார் அவ்வளவன்றிக்கே, அவ்வரும்பயனாயதரும என்று அன்வயம் தச்சப்தம் - ப்ரஸித்தப்ராமாண்ய ஸூசகம்

மாஸதரங்களிலே பரஸிததமான பரயோஜந ரூபமானவற்றை அனறிககே, தாமததினு டைய பரம பரயோஜநம தான வடிவுகொணடாறபோலே யிருககிற பெரிய பிராட்டியாருககு வலலபனுகையாலே அதவிதீயநாயகனுயிருககிறவ னெனறுமாம "அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:" (அபரமேயமஹிததேஜ ꞉) எனகிறபடியே ஸ்ரீயபதியாகையாலே வரும ஏறறமுள்ளது இவனுககு வனுககுமிறே லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வநத மேனமையையுடைய உபகாரகரானவா [பிரானா]- ஆஸ்ரிதாநுகரஹமே ஸவரூபமாயுளளவா [இருமை வினை கடிவாரே] - போவாசியேயாமபடி நாம் பணணிவைத்த இருவகைபபட்ட காமஙகளையும போககுவாா புணயபாபஙகளுககுத் தனனில் தான வைஷமயமுணடேயாகிலும, மோக்ஷவிரோதிதவாத தயாஜயமாகாநினறனவிறே (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கடிவார்தீயவினைகள், நொடி யாருமளவைககண
கோடி யாவடுபுள்ளுயாதத, வடிவார்மாதவனுரே

ஆ — (கடிவார) பிராட்டியோடே கூடநினறு, பெரியதிருவடிககுக கொடுததருளுமா போலே தநதருளும, அதுககு பாதிபநதகஙகளையும ஒரு க்ஷணததிலே போககியருளுமெனகிறுா

ஒ —பததாமபாட்டில, பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவநது ஈணடி பாதிபநதகஙகளைப போககியருளு மெனகிறுா

[கடிவார தீயவினைகள] பாதிபநதக காமஙகளைப போககும ஸவபாவா [நொடியாரு மளவைககண] - க்ஷணமாததிலே [கொடியாவடுபுள ளுயாதத வடிவா] - ஆஸ்ரிதஸமாக்ஷ ணமபணணுகைககு பரதிபக்ஷ நிரஸநஸவபாவனுன பெரிய திருவடியைக கொடியாக எடுக்கையை ஸவபாவமாகவுடையவர் பெரிய திருவடியை விஷயீகரிககுமாபோலே, இனறு ஆஸ்ரயிபபாரை விஷயீகரிககும ஸவபாவ ரெனறுமாம [மாதவனுா] - ஸ்ரீயபதியானவா

ப —அநநதாம, விரோதியைப போககுமிடததில, கொடிகட்டிச சடககெனப் போககு மெனகிறுா

தீய வினைகள கொடிதான வினைகள, நொடியாரும - நொடிநேரமும, அளவைககண - அளவிட்டதது, கடிவாா - கடியுமவா, அடு - (ஆஸ்ரித விரோதிகளை) அழியசசெயயும, புள - பெரிய திருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உயாதத - எடுதத, வடிவாா - விலக்ஷணவிகரஹயுகதரான, மாதவனுா - ஸ்ரீயபதியானவா

மணககொட்டஙகி, கைஙகாயபாயநதமான பலஙகளைச சொலலுகிறது அர்த்தாநதரம - அன்றிக்கே இதயாதி இதத இரணடாமயோஜனைக்கு காமேண அநவயம கேளவன் - வலலபன அத்விதீயநாயகனுயிருக்கிறவன் எனறது - பெருமையின அரததம அதாவது - திருமகளாககு நாயகனுகையாலே லோகததுககு அத்விதீய நாயகனுன பெருமையையுடையவனுயிருககிறவ னெனறபடி அபபடி பிராட்டியோடுடைஸமபநதததாலே அத்வி தீயநாயகனு யிருக்குமோ? எனன, அப்ரமேயம் இதயாதி விகிதம பூர்வமேவ 'திருமகளாாதனிககேளவனு' எனறதலை, 'பிரானா' எனறத்தோடே கூட்டி பாவம - லக்ஷ்மீபதி இதயாதி பிரான் - உபகாரகன அநுக்ாஹகனுக அரததாநதரம - ஆஸ்ரித இதயாதி போவாசியேயாம்படி - புணயம, பாபம எனகிற பேர் வாசிமாத்ரமேயாமபடி புணயம உபாதேயமனறோ? 'போவாசியேயாமபடி' எனகிறதென? எனன, புண்ய பாபங்களுக்கு இதயாதி அரததவ்யததுககும அநவயம முனபே சொலலிறறு (க)

இ—பத்தாம்பாட்டில், அவள் பொறுப்பிக்கப் பொறுக்குமிடத்தில் விளம்பமிலலை அரைக்ஷணத்திலே பொறுப்ப ரென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவர் [நொடியாருமளவைக்கண்] - நொடி நிறையுமளவிடத்திலே, க்ஷணமாத்ரத்திலே யென்றபடி [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த வடிவார்] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவர் இன்று ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் நித்யாஸரிதரோடொக்க விஷயீகரிக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ஸூசகமென்றுமாம் வடிவாரென்று தனியேயாய், அழகியவடிவை யுடைய ரென்றுமாம் [மாதவனார்] பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிக்க வாயிற்று வினைபோக்குவது

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு 'இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி?' என்னில்,—தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே யென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாத கொடியபாபங்களைப் போக்குவார். "வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து" என்கிறவிடத்தில் - ஆஸ்ரயித்தமாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்கு மென்றார், "இருமைவினைகடிவார்" என்கிறவிடத்தில் அவன்தானனுக்குமேலே பிராட்டியுங்கூட இருக்கையாலே போக்கு மென்றார்; எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில், க்ஷணகாலத்திலே யென்கிறார் இதில் [நொடியாருமளவைக்கண்] நொடிநிறையுமளவிலே [கோடியாவடுபுள்ளுயர்த்தவடிவார்] - தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவரென்னுதல்; வடிவார் - ஆர்ந்த வடிவையுடையவர், அழகிய வடிவையுடையவ ரென்னுதல் 'வடிவார் மா' என்று நாயச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவ னென்னுதல், அழகிய வடிவையுடையவ னென்னுதல், வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவ னென்னுதல் [மாதவனார்] - பிராட்டி அருகே யிருந்து 'போக்குவிக்க வாயிற்று போக்குவது 'ஒருதலை ஜநனம் ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவ்யாதிகள், இவைசெய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ! முற்றக் கணவேடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ! பொறுத்தருளீர்' என்றால், அவளுக்காக, 'பொறுத்தோம்' என்னுமித்தனை (க

பத்தாம்பாட்டு கடிவார் இத்யாதி 'நொடியாருமளவைக்கண்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இப்படி இத்யாதி

ஏழிரண்டுபாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாசியேது? என்ன, வழிநின்ற இத்யாதி அவன் தானனுக்கு மேலே - அவன்தானே போக்குகிறதுக்குமேலே நொடியாருமளவைக்கண் - நொடியானது நிறையுமளவிலே 'வடிவார்' என்றதுக்கு - ஈஸ்வரவிசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம் ஸ்வபாவமாக வுடையவரென்று மூன்றினது, இதனை அருளிச்செய்கிறார்-தூரத்திலே இத்யாதி இதப பக்ஷத்திலே, அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாகவுடையவர் என்று அன்வயம் அழகிய வடிவையுடையவ ரென்று - த்விதீயார்த்தம் இதனைக் காட்டுகிறார் ஆர்ந்த இத்யாதி ஆர் - அழகு வடிவு - விக்ரஹம் பிராட்டிக்கு விசேஷணமான போது, இரண்டு அர்த்தம் மூன்றினது - ஈஸ்வரனவடிவிலே பொருந்தினவ னென்று அதனை அருளிச்செய்கிறார்-வடிவிலே இத்யாதி அழகிய வடிவை யுடையவ னென்று த்விதீயார்த்தம், இதனை அருளிச்செய்கிறார் அழகிய இத்யாதி 'வடிவிலே யார்ந்திருக்கிற' என்றதின் விவரணம்-வடிவிலேபொருந்தி இத்யாதி மாதவன் மாவுக்கு பிராட்டிக்கு, தவன் - நாயக னென்றபடி மாதவனார் தீயவினைகளை கடிவாரென்று கூட்டி பாவம் பிராட்டி அருகே இத்யாதி ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏது? என்ன, ஒருதலை இத்யாதி இஹஜகதிநிர்தோஷ கஃ என்றதைப்பற்ற, விபூதியாகவிடவேண்டாவோ என்றது அடுபுள்ளைக் கொடியாக வுயர்க்கையே வடிவாக வுடைய மாதவனார், கொடியாருமளவைக்கண் தீயவினைகளை கடிவார் இத்யன்வயம்

பதினோராம் பாட்டு.

மாதவன்பாற்சடகோபன், தீதவமின்றியுரைத்த
ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து, ஓதவல்லார்பிறவாரே

ஆ —(மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும், பாட்டுண்டருளுகிற எம்பெருமானுக்கும் இக்கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு இல்லாதபடி, மாதவன்பால் சடகோபனுரைத்த ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் புகாரென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும் பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்

கவிபாடுகிறவனுக்கும் கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும் கவிக்கும் குற்றமாகிற ஏதமில்லாதபடியிருக்கிற ஆயிரத்தில் ஸ்ரீய:பதியான தன்பக்கலுள்ள மேன்மையை அநுஸந்தித்தல், ஆஶ்ரயித்தவனுடைய சிறுமையை அநுஸந்தித்தல் செய்கையாகிற தீதும் அவமும் இல்லாத இத்திருவாய்மொழி கற்கவல்லார் பகவத்போகத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார், ஏதமாவது குற்றம் "கவிபாடுகிறவனுக்கும், கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும், கவிக்கும் உள்ள மூன்று குற்றத்தையும் - தீதும், அவமும், ஏதமும்" என்றுஞ் சொல்லுவர்

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

சடகோபன் - ஆழ்வார், மாதவன்பால் ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல், தீது - (தன்மேன்மை பார்த்து நெகிழுகிறதும்) தீதும், அவம் - (ஆஶ்ரிததோஷம் பார்த்துக் கைவிடும்) அவமும், இன்றி இல்லாதபடியாக, உரைத்த சொன்னதாய், ஏதம் இல - (லக்ஷணவைகல்யாதியான) குற்றம் அற்ற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்து - ஸ்வாரத்தை யைச் சொன்ன இப்பத்தை, ஓதவல்லார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே) அதிகரிக்கவல்லார், பிறவார் - (ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவார்கள் தீதென்று - பாட்டுண்கிறவன் குற்றமும், அவமென்று - பாடுகிறவன் குற்றமும், ஏதமென்று - பாட்டின் குற்றமுமாகவுஞ் சொல்லுவர் இது மூச்சீராயச் சிதடினானும் ஓதிருத்தலால் வஞ்சிவிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்

[சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த] - தீதாவது - தன்மேன்மையைப் பார்த்து எழுகிறகை, அவமாவது - ஆஶ்ரயிக்கிறவனுடைய சிறுமை பார்த்துக் கைவிடுகை [இன்றியுரைத்த] இரண்டு குற்றமுமில்லாமையைச் சொன்ன [ஏதமிலாயிரம்] - லக்ஷணஹாநியால் வரும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார் [பிறவார்] பிறக்கையிறே 'மாதருஶ்ரூஷணம் அழகிது' என்னுமோபாதி 'பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் எளிது' என்று உபதேஶிக்க வேண்டுகிறது, உபதேஶநிரபேக்ஷமாக ஜந்ம ஸம்பந்தமற்று பகவத்தேக போகராகப்பெறுவர் 'தீது, அவம், ஏதம் என்று தாதாவுக்கும், கவிக்கும், பாட்டுண்கிறவனுக்கும் உள்ள மூன்று குற்றத்தையுஞ் சொல்லுகிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்

ா௫ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தி
வந்து பிறவா ரென்கிறார்

[மாதவன் இத்யாதி] - தீதும், அவமும், ஏதமும் என்று மூன்றாய், இம்மூன்றை
யும் - ப்ரதிபாத்யனுக்கும் வக்தாவுக்கும் ப்ரபந்தத்துக்கு மாக்கி, 'இவையில்லாமையைச் சொல்லு
கிறது' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, 'ஏதமிலாயிரம்' என்று - ப்ரப
லக்ஷணஞ் சொன்னபோதே, த்ரிவிததோஷராஹித்யமுஞ் சொல்லிற்றும், இனி, தீதும் அவமும் ப
வது செய்வதென்? என்னில், 'சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த' என்றுக்கு
வது' என்று அருளிச்செய்தார் அதாவது, தீதாவது - 'நான் ஸ்ரீயப்பதியல்லேனோ!' என்று த
மேன்மையைப்பார்த்துக் கடக்க இருக்குமது அவமாவது - 'ஆஸ்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸா
யனன்றோ!' என்று இவன்சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது இவையில்லாமையைச் சொன்
இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் பிறவார் - பிறக்கை
சுட்டியிறே, 'மாதருஸ்மரக்ஷணம் அழகிது' என்னுமோபாதி, 'பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் எளிது'
என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் உபதேசா
பேக்ஷமாக, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவர்களோடே கூ
அநுபவிக்கப் பெறுவார்க ளென்கிறார்

முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யநியதியில்லை யென்றார், இரண்டா
பாட்டில், அதிகாரி நியதியில்லை யென்றார், மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமு
பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார், நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூ
களைப்போலே அதுதானே யாத்ரையாயிற்றென்றார், அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜ
மாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிஶயபோக்யபூத னென்றார், ஆறாம்பாட்டில், இப்படி போக்யபூ
னவனை விட்டு ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை கர்ஹி
தார், ஏழாம்பாட்டில், இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்கு காலக்ஷேபம் இன்ன தென்றா
எட்டாம்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளையும் அவன்தானே போக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில்
இதுகூடுமோ? என்று ஶங்கையாக, வேறுமவன் படியையோ பார்ப்பது, அருகுஇருக்கிறார் படியையு
பார்க்கவேண்டாவோ? என்றார், பத்தாம்பாட்டில், இவர்கள் எத்தனைகாலம் கூடி விரோதிகளை
போக்குவது? என்ன, க்ஷணகாலத்திலே யென்றார்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்
ஸிக்கவே ஸம்ஸரிக்கவேண்டா வென்றார் (க

நிகமம் - மாதவன் இத்யாதி தீதின்றியிருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றி யிருக்கிற சடகோப
உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவா ரென்று - முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் பட்ட
நிர்வாஹத்துக்கு, சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிற
ரென்று அந்வயம் மாதவன்பால் தீதவமின்றி - தீதவமில்லாதபடி யென்றபடி.

த்ரிவிததோஷ ராஹித்யமும் சொல்லிற்றும் - 'ஏதமில' என்று - ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே
வக்த்ருத்வ ப்ரதிபாத்யத்வ ஏதமிலாமை ஸித்திக்கு மென்றபடி. பிறக்கை சுட்டியிறே - பிறக்கையின்றி
யன்றோ 'பிறவார்' என்று - ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கையாலே
ப்ராப்தி பலாநுபவ கைங்கர்யங்களெல்லாம் ஆர்த்தஸித்தங்க ளென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

அதுதானே - பகவத்விஷயப்ராவண்யமே இது - அவன்தானே போக்கு மென்னுமிது வேறுமவ
படி - கேவலம் அவன்படி அடியிலேசொன்னதே பாட்டுக்கு அந்வயம் (க

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible] ॥

த்ராவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவலி — [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி —

பரிவதிலீசனைப் பாடியைப் பண்புடனே பேசி
அரியனலனாராதனைக்கென்று — உரிமையுடன்
ஓதியருள்மாறன் ஒழிவித்தான் இவ்வுலகில்
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பிறவித்துயரற - ப்ரவேசம்

ஓ — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸர்வசேஷியாய் ஸ்ரீய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் நிரதிசயாநந்த பூர்ணனாய்த் தன்னை அநுபவித்தாரைத் தன்னிற்காட்டிலும் நிரதிசயாநந்த பூர்ணராகப் பண்ண வல்லனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை, பஜியாநின்று வைத்தும் பலாந்தரத்தை இச்சிக்கிறவர்களை நிந்தித்து, அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதபலத்தைக் கொடுக்கிற எம்பெருமானைக் கண்டு அதீவ விஸ்மிதராய், ஏவம்விதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான்பக்கலுள்ள பக்தியே நிரதிசயபோக்ய மென்கிறார்.

ப — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸர்வாத்மாவானும் குடிநீர்போலே ஆச்ரயணம் ஸாரஸ்யமாயிராதாகில் அஹ்ருத்யமாயிருக்குமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதைக்கு உறுப்பாக, ஆச்ரயணீயனுடைய பாவநத்வத்தையும், நிரதிசயாநந்த யோகத்தையும், பரத்வத்திலும் அவதாரம் அத்யந்த ஸரஸ மென்னுமிடத்தையும், இப்படி ஸரஸனானவனைப் பிரிய விரகில்லை யென்னுமிடத்தையும், தாம் விட க்ஷமரல்லரென்னு மிடத்தையும், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் தம்முடைய இசைவில்லாமையையும், தாம் அகலிலும் அவன் நெகிழவிடா னென்னுமிடத்தையும், தம்மை அகற்றிலும் தம்நெஞ்சை அகற்றவொண்ணாமையையும், ஸர்வ ப்ரகாரஸம்ச்லிஷ்டமான தம்முடைய ஆத்மா அகல ப்ரஸங்கமில்லை யென்னுமிடத்தையும், நிரந்தராநுபவம்பண்ணிலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரயண ஸாரஸ்யத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸர்வசேஷியாகையாலே வகுத்தவனாய் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸர்வாதிகனுமாய் ஸுலபனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாகையாலே ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கும் சீலனுமாய், ஆநந்தாவஹமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையனாகையாலே நிரதிசயாநந்தபரிபூர்ணனாய், “[illegible]” என்கிறபடியே தன்னைக்

கொடுக்குமை ஆனந்திப்பிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை பஜியாநின்றுவைத்து, பலாந்தரத்தைப் பார்த்திருவார்களை நிந்தித்து, 'பஜநீயனானவன் தான் வேண்டா, பஜநந்தானே அமையும்' என்று ஆச்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதையை அருளிச்செய்கிறார் “[illegible]”, “[illegible]”

ஈடு —கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராதனென்றார், அதில் சொன்ன ஆச்ரயணந்தான் போக்ருபமாயிருக்குமென்கிறார் இதில். பகவத்ஸமாச்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப்பிறவா ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படுமேபடி போக்ருபமாயிருப்பதொன்றிறே. “[illegible]” (அச்ரத்ததாநா: புருஷா:) விச்வாஸபூர்வகத்வாரஹிதரானவர்கள் “[illegible]” என்றுணிறே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே “[illegible]” (பரந்தப) - விரோதிவர்க்கத்தை, உத்தறவல்லாய் நீயன்றோ “[illegible]” (அப்ராப்யமாம் நிவர்த்தந்தே) செய்த குற்றங்களை யனட்ப்ப பொறுத்துத் தங்களை நல்வழிபோக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விருப்பத்தைச் சூழப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பார்கள். இதுதான் இருந்தபடி பாராயென்கிறான் “[illegible]” (ப்ரத்யக்ஷாவகமம்) - “[illegible]” (நமாமஸ்சக்ஷு: பரிவீக்ஷதேதம்) என்கிற நான் ப்ரத்யக்ஷித்தனவன் “[illegible]” (தர்ம்யம்) - நம்மைக் காணகை ஒருதலையானால் அதர்ம்யமானாலும் மேல்விழவேணும், இது அங்ஙனன்றிக்கே, தர்மாதநபேதமுமாயிருக்கும் “[illegible]” (ஸுஸுகம் கர்த்தும்) ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே தானும் போக்ருபமாயிருக்கும் “[illegible]” (அவ்யயம்) கோலின பலங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்யாதோமாய் நம்நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும் ஸ்ரீயபதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸ

பிறவித்துயர் ப்ரவேசே,—உக்தாநுவாதபூர்வகமாக, “தூயவமுதை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி அதில் - அத்திருவாய்மொழியில போக்ருபத்தையின் சரமாவதி - பகவத்ஸமாச்ரயணம் இத்யாதி அவனும் ஆசைப்படுமேபடி போக்ருபமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீகீதையில அருளிச்செய்த வசநமுகேந விசதீகரிக்கிறார் - அச்ரத்ததாநா இத்யாதி [illegible] “[illegible]” என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்குமென்கிறது விரோதிவர்க்கத்தை என்றது - பாஹ்யசத்ருக்களையாதல், இந்த்ரியங்களையாதல் “[illegible]” என்றதின் அர்த்தம் செய்த குற்றங்கள் இத்யாதி [illegible] “[illegible]” என்னுமாபோலே '[illegible]' என்றது - ஸம்பந்தஸாமாந்யேஷஷ்டீ இதத் தர்மஸம்பந்திஸாதநா ரஹிதா: அதாவது இத்தை விச்வஸித்து தவிர்த்து அநுஷ்டியாதபேரென்றபடி இதுதான் இருந்தபடி பாராய் என்றது மேல வக்ஷ்யமாணச்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து இதுதான் - '[illegible]' என்று சொன்ன ஆச்ரயணந்தான் பரஸ்துதோபயுக்தமாகையாலே இதுக்குக் கீழ் ச்லோகத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - ப்ரத்யக்ஷ இத்யாதி “[illegible]” இதி பூர்வார்த்தம் [illegible] என்றபடி தானும் - ஆச்ரயணந்தானும் நம்நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே என்றது, “[illegible]” இத்யாதியைப்பற்ற “[illegible]” என்று ப்ரஸக்தமான போக்ருத்வத்தை சேர்ப்பார்த்தும் - ஸ்ரீயபதியாய் இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயமும் - “பின்னைநெடும்பணைத்தோள்” “தி

லாத்மாக்களுக்கும் சேஷியாய், நிரதிசயானந்தயுக்தனாய், "ஸைஷ ஹ்யேவானந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவானந்தயாதி) என்கிறபடியே - தன்னைக் கிட்டினாரையும் ஆனந்திப்பிக்கக் கடவனாய், மோக்ஷ தசையில் அநுபவம் இனிதாகிறதும் அவனைப் பற்றி வருகையாலேயிறே, அப்படியே ஆச்ரயணமும் அவனைப் பற்றி வருகையாலே போக்யரூபமாயிருக்குமிறே. இப்படி ஸாதநதசையமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றுநிற்கச்செய்தே, அவனைவிட்டு க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தியாநின்றுகொண்டு, இதத்தை யாழியில் தாழ்ந்ளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாச்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

பிறவித்துயரற ஞானத்துள்நின்று
துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்
அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை
மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே

ஆ.—(பிறவித்துயர) இப்படி பரமைகாந்திகளான இவர்களோடு யாதொருபடி ஸம்ச்லேஷித்தருளும், அப்படியே கைவல்யாதி க்ஷுத்ரப்ரயோஜநார்த்தமாகத் தன்னையாச்ரயித்து வர்த்திக்கிற அவர்களோடு ஒருவாசி பாராதே ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய பரமதார்மிகத்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், 'என்ன தார்மிகனோ! என்ன தார்மிகனோ!' என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனைத் தன்னை ஆச்ரயியாநின்று வைத்தே ஆத்மமாத்ரநிஷ்டரான முமுக்ஷுக்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணுகிற எம்பெருமான்படியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[பிறவியென்று தொடங்கி] - ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக துக்கம் அறுகைக்காக ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே நின்று பரசுருதிவிநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார் [அறவனை] - அந்ய ப்ரயோஜநரோடொக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீகரித்து, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யுமவனை [ஆழியென்று] - கையுந்திருவாழியுங் கண்டு தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே அவன்பக்கல் சுத்திமாத்ரத்தையேஅநுஸந்தித்து ஆச்ரயியாநிற்பரே இவர்களுக்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருப்பதே! என்ன அறவனோ? என்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், பஜநீயனுடைய பாவநத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ரிலவன்புகழ்" "உயயக்கொள்கின்றநாதன்" "யவர்க்குமலத்தானுயாதுயாதது" என்கிற பாசுரங்களைப் பற்ற "பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை" என்றது - ப்ரியப்பதித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'ஆநந்திப்பிக்கக் கடவனாய்' இருக்குமாகையால் ஆச்ரயணம் போக்ரூபமாயிருக்கும் என்று அதயாஹாரயம் கீழ்ச்சொன்ன ச்லோகங்களில் பக்தியினுடைய போக்ரூபதை ப்ரபத்திக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து அநுபவதசையிலன்றோ போக்யமாயிருப்பது, ஆச்ரயணதசையில் போக்ரூபத்வம் கூடுமோ? என்ன, மோக்ஷதசையில் இத்யாதி அவனை - உக்தபாகார விசிஷ்டனானவனை உக்தார்த்தத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் - இப்படி இத்யாதி ஸாதநதசையம் - உபாஸநதசையம் தாழ்ந்ளராகாதபடி என்றது - "யானொட்டேனோ" என்றதைப் பற்ற

பிறவித்துயர் - பிறப்பால்வரும் துயர், அற - அறுகைக்காக, ஞானத்துள் - (ஆத்மாவ லோகமாகிற) ஜ்ஞாநத்திலே, நின்று - நிஷ்டராய், துறவி ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்தனாய், சுடர் தேஜோரூபமான ஆத்மாவினுடைய, விளக்கம் - ஆவிர்ப்பாவத்தை, தலைப்பெய்வார் - தலைப்பட வேண்டியிருக்குமவர்கள், அறவனை - (ஏவம்விதாதிகாரிகளுக்கும் பலப்ரதானம் பண்ணுகையாலே பரமதார்மிகனாய், ஆழிப்படை - (அஸாதாரணதிவ்யாயுதத்தைச் சொன்ன) திருவாழியையுடையனாய், அந்தணனை - பரமபாவநனாய், ஸர்வசேஷியானவனை, மறவியையின்றி ஸாதரத்தோடே, மனத்து வைப்பார் நினைப்பதே! என்று க்ஷேபித்தாராயிற்று அன்றியே, ஜன்மபரம்பரைகளான துக்கம் தீருகைக்காக யோக ரூபஜ்ஞாநத்திலே நின்று அவித்யாகர்ம தேஹாதி ஸம்ஸர்க்காதிநிவ்ருத்தனாய்த் தேஜோமயனான ஆத்மாவினுடைய ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறவேண்டுவார், உபாஸ்யதாம ப்ரவாஹனாய், அஜ்ஞாநதமோநிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநனான ஸர்வேஸ்வரனை விச்சேதரஹிதமாம்படி நிரந்தரபாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்கள் என்று உபாஸகரைச் சொல்லவுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனானவனை ஆச்ரயித்துவைத்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்று அவன் சீர்மையைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[பிறவித்துயர்] பிறவி என்கிற இது அநுசவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்கிறவிடத்திலே ஜந்மாதிகளுக்கு கூடுகிறாப்போலே ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிகதுக்கம் அறுகைக்காக [ஞானத்துள் நின்று] - ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே நின்று அதாகிறது - ஸாலம்பநமாய ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே என்றபடி. "சுடர்விளக்கம்" என்று பலமாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது, யதோபாஸநமிறே பலம் [துறவி] - துறக்கை சரீராவஸாநத்திலே [சுடர்விளக்கம்] - ஜ்ஞாநகுணகமாய ஸ்வயம்பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய அஸங்குசிதத்தையை [தலைப்பெய்வார்] கிட்டுவார், பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்று - உபாஸநம் துறவிச்சுடர்விளக்கந்தலைப்பெய்கை-பல. ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டியிருப்பார் [அறவனை] - தா மிகவும் அநந்யப்ரயோஜநரோடொக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீகரித்து அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - கையுந் திருவாழியுங் கண்டு அதில் கால்தாழாதே, ஆத்மாநுபவவிரோதியைப் போக்குகைக்கு உறுப்பாக ஸாந்நித்ய மாத்ரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறார். அழுக்குக்குக் கூரிய உவர்ப்போலே சாணிச்சாற்றைப் போலேயுமிறே அவனை நினைத்திருப்பது [அந்தணனென்று] ஸாந்நித்யமாத்ரத்தை நினைக்கிறது. கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், "இன்னொன்றறியேன்" என்று முன்னடிதோறும் தேயிறே தாங்கள் இருப்பது [மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே] அவனுடைய போக்யதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆச்ரயிப்பார்களே [மறவியை] - மறப்பை [இன்றி] - மறப்பின்றிக்கே மறவாதே அவர்களுக்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பதே என்ன தார்மிகனோ! என்று கருத்து ஒருவன் ஒருதப்பைச் செய்தால், ஸம்வதிக்கையும் அரிதாயிறே ப்ரவாஹங்களுக்கு இருப்பது.

ஈடு — முதற்பாட்டு இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்.

முதற்பாட்டு - பிறவி இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பாரே' என்ற பதத்திற்கு டாஷிதம் அவதாரிகை - இப்படி. இத்யாதி

[பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று] - "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்று இப்படி முன்பே, கேவலர்; அவர்களைச் சொல்லுகிறது ஐஶ்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும், பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும், இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில், — உபாஸநஸமயத்திலே சிறுகக்கோலுகையாலே அதாவது - அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்மிட்டுக் கொள்ளுகை அத்தையிறே "வரம்பொழிவந்து" என்கிறது அதுதனக்கு அடி - அவர்கள் ஸங்கல்பதாரதம்யம், "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந" (சதுர்விதாபஜந்தேமாமஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந) என்று அருளிச்செய்தானிறே ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது, ருச்யநுகுணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது, உபாஸநாநுகுணமாக இருக்கக் கடவது பலம் [பிறவித்துயர் இத்யாதி]- 'இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெறப்போவதே!' என்கிறார் "பிறவி" என்கிற இத்தால் ஜந்மத்தோடக்கமாக வுண்டான மற்றை ஜந்துவிகாரங்களையும் நினைக்கிறது ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படியாக "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்று - இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நீக்குகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - இவர்க்கு விரோதிபோமது ஆநுஷங்கிகமாய், பகவதநுபவம் உத்தேஶ்யமாயிருக்கும், அவர்களுக்கு துக்கநிவ்ருத்திதானே உத்தேஶ்யமாயிருக்கும் [ஞானத்துள் நின்று] - இவ்வநுஸந்தாநம் அவ்வருகே போகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது "துறவி" என்கிற இது - துறக்கையைச் சொன்னபடி. /"பிறவித்

இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் 'பிறவித்துயரற' என்கிறதென்று விவக்ஷித்து, இது கேவலனுக்கு வாசகமென்கைக்கு நியாமகம் ஸ்ரீகீதையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநமென்கிறார்-ஜராமரண மோக்ஷாய இத்யாதி "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" என்றதின் அர்த்தம் 'ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர்விளக்கத்தலைப்பெய்வார்' என்கிற இது - 'தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நம்' என்றதின் அர்த்தம் 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பார்' என்றது 'ஸாதிபூதாதிதைவம்' என்றதின் அர்த்தம் இப்படி அந்த ஶ்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமானமாயிருக்கையாலே, அந்தஶ்லோகத்தை உபாதானம்பண்ணி அவர்களைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் கேவலனுக்கும் பகவதஸமாஶ்ரயணம் வேணுமோ? என்ன, ஐஶ்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி இனி - இப்படியானபின்பு, பகவதஸமாஶ்ரயணம் ஸமானமானபின்பு என்றபடி விவரணம் - அதாவது இத்யாதி அத்தையிறே - அத்தைப்பற்றவிறே. வரம்பு மாயாதை வரம்பொழி இத்யாதி - திருப்பல்லாண்டு ௮ கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பொழிந்து என்றபடி அதுதனக்கு அடி - இப்படி வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு அடி ஸுக்ருததாரதம்ய நியதத்வத்துக்கு ப்ரமாணம்-சதுர்விதா இத்யாதி கீதாஸப்தமே 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப' இத்யுத்தரார்த்தம் 'ஸுக்ருதிநஶ்சதுர்விதா:' என்கையாலே-ஸுக்ருததாரதம்யம் ஸித்தமென்று கருத்து மேலெல்லாவற்றாலும் பலித்ததை அவரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி ருச்யநுகுணமாக - புருஷார்த்தத்தில் ருச்யநுகுணமாக "ஆழிப்படையந்தணனை வைப்பாரே" என்ற ஏகாரத்திலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் - இவனைப்பற்றி இத்யாதி மற்றை யைந்து விகாரங்களையும் - "அஸ்தி ஜாயதே விபரிணமதே வர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநஶ்யதி" என்கிற ஜந்துவிகாரங்களையும் பலிதம் - ஆக, ஜந்ம இத்யாதி தடஸ்தஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி திருவிருத்தம்-க இவற்றிலே நிலைநின்றுபோகத வாஸனாருசிகள்ளாகிற ஸ்வபாவங்களை உன் அங்கீகாரம் பற்றினபின்பு உன் அங்கீகாரபலத்தையுடைய நாங்கள் பரபிரியாதபடி யென்று அர்த்தம். "நின்று" என்ற பதத்துக்கு பாவம் இவ்வநுஸந்தாநம் இத்யாதி அவ்வருகேபோகாநிற்கச்செய்தேயும் - இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் பரத்ரியான ஸர்வேஶ்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே காலூன்ற அடியிட்டு என்றது - 'ஆத்மாநுபவமே அமையும்' என்ற புருஷார்த்தத்தை வரைந்துகொண்டு, உபாஸநதஶையில ஆத்மாவை பரதாரமாக அநுஸந்தித்து என்றபடி துறக்கையைச் சொன்னபடி - "துறவித்துறக்கை மறவிமறப்பே" இதி நிகண்டு /'பிறவித்துயரற' என்றுவைத்து, திரியட்டும், "துறவி"

துயரற" என்றதினுடைய பலரூபமான ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தவேஷத்தை "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது - "ஞானத்துள்நின்று" என்ற அதினுடைய பலரூபமாயிருக்கிறது ஸம்ஸார தசையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோசமில்லையிறே மோக்ஷதசையில், விகஸிதமாயிருக்கு மிறே ஜ்ஞாநகுணகனுமாய ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது "பிறவித்துயரற ஞானத் துள் நின்று" என்றது - உபாஸநமாகில் துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை பலமாயிருக்குமிறே [பிறவி இத்யாதி] - 'ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களும் போகவேணும்' என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்றிநின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்கவேணடியிருப்பார் [அறவனை]- அவர்கள்படியையும், பலங்கொடுக்கிறவன்படியையும் பாரார், 'என்ன பரமோதாரனோ!' என்கிறார் ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது 'எங் களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்' என்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - ஆத்மாநுபவ விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன் அந்தணனென்று - சாண்டில் சாறற்றோபாதி 'ஶுத்தன்' என்று கொண்டார்களித்தனை; போக்யதையில் நெஞ்சுசென்றதில்லை 'ஶுத்திகுணவிஶிஷ்டன்' என்றுயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது கையுந் திருவாழியுமான அழ கைக் கண்டால் அதிலே கால்தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஶுத்திமாத்ரத் தையே பற்றுவதே! என்கிறார் ✓ [மறவியையின்றி] - இவர்க்குக் கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடிதோற்றாது, 'சக்கரத்தண்ணலே' என்றால், பின்னைத் தரைப்படுமித்தனையிறே இவர், திருமங்கையாழ்வாரும் "ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடைய வடிகளை யின்னாரென்றறி யேன்" என்று உத்தேஶ்யவஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவர் பிள்ளாய்! நல்லத்தை மறக்கப்

என்ற புநருக்திஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - பிறவித்துயரறவென்றதின இத்யாதி அதாவது - "பிறவித் துயரற" என்றது - உபாஸகவிஷய ஸங்கல்பம் "துறவி" என்று - பலவிஷயஸங்கல்ப மென்றபடி. துறவி யென்று சொல்லுகிறது என்று கூட்டிக்கொள்வது 'ஞானத்துள் நின்று' என்றுவைத்து, 'சுடர்விளக்கம்தலைப் பெய்வார்' என்றதற்கும் - உபாஸ்யபலவிஷய ஸங்கல்பமாகக் கண்டுகொள்வது ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத் ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதசையிலு மில்லையோ? மோக்ஷதசையிலே 'தலைப்பெய்வார்' என்கிறதென்? என்ன, ஸம்ஸாரதசையில் இத்யாதி 'சுடர்' என்றும், 'விளக்கம்' என்றும், இரட்டிப்பதென்? என்ன, ஜ்ஞாநகுணக னுமாய் இத்யாதி ஜ்ஞாதாவுமாய் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய 'சுடர்' என்று - ஜ்ஞாந குணகத்வமும், 'விளக் கம்' என்று - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமுஞ் சொல்லுகிறதென்று பதத்வயத்துக்கும் ஸார்த்தக்யம் ஆக, 'துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்' என்றதுக்கு - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூப னுமான ஆத்மாவைப் பெறவேண்டியிருப்பர் இதி ஸம்பதார்த்த: ஷீழ, 'பிறவித்துயரற' என்ற வாக்யவிவரணம் - பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்றது உபாஸநமானால் இத்யாதி - உபாஸநமானால் - உபாஸகவிஷயாபி ஸந்தியானால் பலமாயிருக்குமிறே - பலவிஷயாபிஸந்தியாயிருக்குமிறே உக்தார்த்தத்தைத் தொகுத்து ஸம் தாத்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி துறவி - துறந்த, ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான அறவன் - தார்மிகன் 'அறவனை' என்கிற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்கள்படியையும் இத்யாதி பாரா - பார்த்து அவன்படி - குணஜ்ஞத்யம் அர்த்திகளுடைய மநோரதபூரணம் பண்ணுகை - தார்மிகத்வ மென்கிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி இது வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு 'அவர்கள் படியையும்' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - எங்க ளுக்கு இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை' என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆத்மாநுபவ இத்யாதி அந்தணன்- ப்ராஹ்மணன் விவரணம் - ஶுத்திகுண இத்யாதி நிரதிஶயவஸ்யத்வோ ஜ்ஞாத்ருபாவம் - கையுந் திரு வாழியும் இத்யாதி ✓ 'மறவியையின்றி' என்று அவர்களை நிந்திக்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன இவர்க்கு இத்யாதி தரைப்படும் என்றது - 'தாழாது' என்றதுக்கு அர்த்தம் திருமொழி ௧௦-௦-௯ ஆழியொடும் இத்யாதி திருவாழியோடே ஸம்ருத்தியான ஸ்ரீஶார்ங்கத்தையுடைய ஸ்வாமிகளை, தேவனோ! மநுஷ்யனோ! இன்னா ரென்று அறிகிலேனென்றபடி 'இன்னாரென்றறியேன்' என்றதுக்கு பாவம் பிள்ளாய் என்று பிள்ளாயென்றது- வார்த்தைப்பாடு நல்லத்தை - பகவத்விஷயத்தை இவ்விஷயம் கையுந்திருவாழியுமான இவ்விஷயம்

பணணுநிறக, இவவிஷயம தீயததை மறவாதொழிவதே! [மறவியையினறி] - அவனுடைய போக் யஸதையையுங கணவைதது, தஙகள புருஷார்ததததை மறவாதே ஆமரயியாநிறபாகள மறவியை மறபடை, மறபபினறிககே, மறவாதே மனததுவைபபாரே உபாஸகபரமாஞல, சுடாவிளககம - குணபரகாமகமான விகரஹமாககடவது அவனுடைய போகயதைதயை அநுஸநிதது வைத்தும, பினனையும இநநிலை குலையாதே நிறபதே! இவவரிய செயலைச செயமகைககுத திணணியராவதே இவாகள! பிறவிததுயரற ஞானததுள நினறு துறவிசசுடாவிளககந தலைபபெயவாா, மறவியை யினறி, அறவனை யாழிபபடையநதணனை மனதது வைபபாரே இதயநவயஃ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வைபபாமமருநதாம அடியரைவலவினைத்
துபபாமபுலனைநதும துஞசககோடானவன
எபபாலயவர்க்கும நலததாலுயர்நதுயர்நது
அபபாலவன் எஙகளாயாகோழுநதே

ஆ —(வைபபாம) பினனையும, தன திருவடிகளையே 'பரமபராபயம' என்று தனனை ஆமாயிததாாபககல எமபெருமானுடைய அபிநிவேமததைச சொலலுகிறா

ஆநநதா திசலயாணகுணஙகளால பரஹமாதிகளிறகாட்டிலும உதகருஷடனுயவைதது ஆமரிதஸஜாதியனுய வநது பிறநதருளி, அவாகளுடைய ஸவஸமமலேஷவிரோதியான ஸமஸா ரததைப போககுகைககு மருநதுமாய, பராபயமுமாயிருககு மெனகிறா

ஒ —இரணடாமபாட்டில, அநயபரயோஜநாதிறததிலே எமபெருமானிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறா

[வைபபாமெனறு தொடஙகி] - ஆமரிதாககு பராபயமான பரமபுருஷாததமும, தத்விரோதியான ஸமஸாரம போககுகைககு மருநதுமாய அவாகளை ஸவவிமலேஷஜநகமான மஹாபாபததை விளககவறறுன இநதரியஙகள நலியிலும நலிவுபட விடுககொடான [எபபா லெனறு தொடஙகி] - ஆநநதவலலியில சொலலினறபடியே எலலாவிடததிலுமுள்ள எலலாரி

தீயந்தை - கைவலயத்தை சிலபாக்யஹீா மறவா தொழிவதே யெனறபடி 'மறவியையின்றி' எனறததோடே 'மனததுவைபபாரே' எனறதையுங கூட்டி மபதாாததம - அவனுடைய இதயாதி இபபாட்டு உபாஸகபரமா யிருககுமெனறு திருவுளளமபறறி அநதநிாவாஹததிலே 'சுடாவிளக்கம' எனறதுக்கு ஆாததம - உபாஸகபாமந ஞல் இதயாதி உபாஸகமபதம - இபபக்ஷததிலே பகவதபராபதிகாமபாம இநத நிாவாஹததிலே பாட்டுக்கு மபதாாததம - ஸாமஸாரிகஸகல துரிதஙகளும போமபடியாக பகவதஜ்ஞாநத்திலே நினறு பாக்ருதஸமபநதமறறு, குணபாகாமகமான பகவதவிக்ரஹததை அநுபவிககவேணடியிருபபாாகள,உபாஸநதாமநிாவாஹகனுய, அஜ்ஞாந தமோநிவாாதககமான திருவாழியையுடையவனுய, அதயநதபாவஞதனை ஸாவேமவானை விசசேதரஹிதமாக நிாநதாபாவநாமுகததாலே நெஞசிலேவைபபா ரெனறு சுடா - குணஙகள விளக்கம்-தபாகாமகவிகாஹம பாதமநிாவாஹா நுகுணமாக அருளிசசெயகிறா - அவனுடைய போக்யதையை இதயாதி வாக்யதவயத்தாலே இந்நிலை - ஸவபரயோஜநததை மறவாதேயிருககிற நிலை திணணியர் - கடிநா அவயம - பிறவித்துயர் இதயாதி (௧)

லுங்காட்டில் ஆநந்தத்தாலே மேற்பட்டு வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றியே யிருந்துவைத்துப்பின்பு தன்னுடைய நிரவதிக கருணையாலே ஆச்ரிதர்க்காக இடையரில் பரத்வாரைய வந்து பிறந்தான்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருக்கும் விசேஷாதிகாரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான அபிமதாநுரூபயோகத்தையுடையவனென்கிறார்.

அடியவரை - (தனக்கு அஸாதாரண)சேஷபூதரானவர்களை, வல்வினை - பாபமான கர்மங்களினுடைய, துப்பாம் - மிடுக்கின்வழியிலேயான, புலனைந்தும் - இந்த்ரியங்களைந்தினுடைய அகப்பட்டு, துஞ்சக்கொடான் நசிக்கும்படி விட்டுக்கொடாதவனுமானவன், வைப்பாம் (அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியுமாய், மருந்தாம் - (தத்ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தி ஸாதநமுமான) மருந்துமாம் (எங்ஙனேயென்னில்),—எப்பால் (மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தம் ஈறான) எல்லாஸ்தலத்திலுமுள்ள, யவர்க்கும் எல்லாச்சேதநர்க்கும், நலத்தால் - ஆநந்தத்தால், உயர்ந்துஉயர்ந்து - மிகுந்து, அப்பாலவன் - (வாங்மநஸங்களுக்கு எட்டாதபடி) அவ்வருகானவனாய், எங்கள் - (அநந்யரான) எங்களுக்கே கூறாய், ஆயர் - (அநிஷ்ஸிதரான) இடையர்க்கு, கொழுந்து - தலைவனானவன் என்று - பாரம்பர்யபக்ஷத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. வைப்பாம் மருந்தாமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்திறத்தில் அவனிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்.

[வைப்பாம்] - ப்ராப்யமான புருஷார்த்தமாம் இனித்த வைக்கவொல்லாம் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாம்படி சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே கனிந்த பாசிலைக்கும் [மருந்தாம்] - விரோதியைப் போக்கிப் போகத்துக்குவஸ்தியைக் கொடுக்கும். இத்தால் ப்ராப்யத்வஞ் சொல்லுகிறது, "நிவர்த்தனம்ஹேஷஜம்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில், - [அடியவரை] - ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்களுக்கு [வல்வினைத்துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்] - விஷயங்களிலே மூட்டி ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநமான மஹாபாபத்தைப் பண்ணுவிக்கைக்கு ஸமர்த்தமான பஞ்சேந்த்ரியங்களால நசிக்கும்படி விட்டுக்கொடான். துப்பு - ஸாமர்த்யம். "ஸம்ஹார ஸ்ஜ்ஞாயசே" இத்யாதிப்படியே "ஸ்வாமிநாம்ஸ்வாமியே" என்னக்கடவதிறே. "அவன்" என்கிறது ஆரை? என்னில், - [எப்பால் இத்யாதி] - எல்லாவிடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தால் மேற்பட்டு [அப்பாலவன்] - மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ஸ்வகுணிதோத்தரக்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவுஞ் சென்று, அத்தை மநுஷ்யகோடியிலே யாக்கி, மேல்மேல் கலபித்துக்கொண்டு ஆநந்தத்தைப் பெருக்கினுலும் ப்ரமாணங்களால் வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றென்று மீளும்படி அவ்வருகான ஆநந்தத்தையுடையவன் [எங்கள் ளாயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து, ஆச்ரிதர்க்காகத் தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையரிலே வந்து பிறந்தவன் [ஆயர்கொழுந்து] - இடையர் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலேயென்னும்படி தாழ்வில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனானவன், கோபஸஜாதீயனுயவர்ந்து அவதரித்தது - தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானவரை விஷயங்கள் நலியாமைக்கன்றோ!

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு போவதே! என்று தேவலரை நிந்தித்தார், அவன்தன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தா னிருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

இரண்டாம் பாட்டு - வைப்பாம் இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் பரமபதத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, 'வைப்பாம்' இத்யாதிப்ப, 'துஞ்சக்கொடானவன்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனை இத்யாதி.

[வைப்பாம்] - ஆடு அறுத்து பலியிட்டு, அரைப்பையாக்கி, இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம் படி ஸேஷமித்துவைக்கும் நிதிபோலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் அநுபவிக்கலாம் படி தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹ மாக்கிவைக்கு மென்றிட்டு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது [மருந்தாம்] - ஆறுலும், க்ஷுத்ர விஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாத ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கிறே ஸர்வாதிகனான தன்னை விஷயமாக்குகிறது, இவன் தன்னை அநுபவிக்கும்படி யென்? என்னில்,— அக்குறைகள் வாராதபடி அநுபவ விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை யநுபவிக்கைக்கு ஈடான ஶக்தி யோகத்தையுங் கொடுத்துத் தன்னையுங்கொடுக்கு மென்று அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது "ய ஆத்மதா பலதா" (ய ஆத்மதா பலதா) என்கிறபடியே ஆக, ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லிற்று இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில்,—[அடியரை]-"நமமேயம்" (நமமேயம்) என்னும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்ந்தார்க்கு அவனைப்பற்றி ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலாதே, அவன் தன்னையே பற்றி அவன்படிவிட்ட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தான இந்த்ரியங்களைந்தாலும் துஞ்சக்கொடா னென்னுதல், அஞ்சிலும் புக்குத் துஞ்சக்கொடா னென்னுதல் துப்பென்று - ஸாமர்த்யம் 'அவன்' என்கிறது, எவனைப் பற்ற? அவன் தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்,—அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல, [எப்பால இத்யாதி] - ஸத்தா விஶேஷங்களாலும் மநுஷ்யாதி பேதங்களாலும் வரக்கடவன சிலஉயர்த்திக ளுண்டிறே, பூமிபோலன்றிறே ஸ்வர்க்கம், மநுஷ்யர்களைப் போலல்லவிறே தேவர்கள் எப்பால - எல்லா விடத்திலு மென்றபடி பாலென்றது - இடம் 'அப்பால, இப்பால' என்னக்கடவதிறே - அவ்விடம், இவ்விடம் என்றபடியிறே எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லார்க்கும் [நலத்தால] - ஆநந்தத்தாலே மேலேமேலே போய், பின்னையும் அதுதன்னைச் சொல்லப்புக்கால "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீள வேண்டும்படியான ஆநந்தப்ராசுர்யத்தை யுடையவன் ஶதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே அப்யஸ்ய

வைப்பு - நிதி ஆட்டறுத்து பலியிட்டு அரைப்பையாக்குகை இஷ்டவிநியோகத்திலே ஹேது அரைப்பை - சாளிகை என்றிட்டு - என்று ஆறுலும் - ப்ராப்யமானாலும் உண்டறுக்க மாட்டாத - காதலிக்கவே அநுபவிக்கமாட்டாத 'ஆட்டறுத்து' என்று தொடங்கி, 'ஆக ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமுஞ் சொல்லுகிறது' என்னுமளவும் - நிதிக்கும் மருந்துக்கு முண்டான ஆகாரங்களை ஈஶ்வரனுக்கு ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறபடி தன்னையுங்கொடுத்து ஶக்தியையுங் கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ய ஆத்மதா இத்யாதி ஆத்மத: பலத: என்றபடி இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பாவம் - ஆக இத்யாதி அர்த்தாந்தர:-அவனை இத்யாதி முதலின அர்த்தத்திலே, 'அடியரை' என்ற ஐகாரம் - அசை, அடியார்க் கென்றபடி அடியார்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம், அடியரை வலவினைத்துப்பாமபுலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் என்று, 'அடியரை' என்றத்தை - மேலும் கூட்டிக்கொள்வது அடியரை என்றதுக்கு முதலின அர்த்தம் - அத்வேஷாதிகளை யுடையவர்களென்று, த்விதீயார்த்தம - அநந்யப்ரயோஜநரை யென்று படிவிட்ட என்றது-சாடு புலன் - இந்த்ரியங்களாதல், விஷயங்களாதல் இந்த்ரியங்களான போது - இந்த்ரியங்களாலே துஞ்சக்கொடான், விஷயங்களானபோது - விஷயங்களிலே புக்குத் துஞ்சக்கொடா னென்று பொருள் 'எப்பால' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை அவனென்கிறது இத்யாதி 'எவனைப் பற்ற' என்றதுக்கு உபபாதகம் - எப்பால் இத்யாதி அவன் தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம் என்றதுக்கு உபபாதகம் - ஆயர்கொழுந்து என்றது அவன் - இந்த்ரியங்களாலேயாதல், விஷயங்களாலேயாதல், ஸ்வாஶ்ரிதரை நலியாதபடி ரக்ஷிக்குமென்னுமது எங்கேகண்டோ மென்று - ஶங்கார்த்தம் "எவர்க்கும்' என்றால் போராதோ? 'எப்பால' என்கிறது எதுக்காக? என்ன, ஸத்தாநவிஶேஷ இத்யாதி விவரணம் - பூமி இத்யாதி பாலென்று - இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, அப்பால் இத்யாதி யவர்க்கும் எல்லார்க்கும், எப்பால்யவர்க்கும் - எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லார்க்கும் உயர்ந்து உயர்ந்து மேலே மேலே போய் அப்பாலவன் - அவ்வருகான ஆநந்தத்தை யுடையவன் விவரணம் - ஶதகுணித இத்யாதி அப்யஸ்யமாந மாகாநின்றுள்ள - மேன்மேலென ஏற்றிக்கொண்டு போகாநின்றுள்ள உத்தரத்துக்கு பா

மாந மாகா நின்றுள்ள நிரதிஶயாநந்தயுக்தன், "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்னக்கடவதிறே [எங்களாயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது தன்னை ஆஶ்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? தான் போகமோக்ஷங்களை யநுபவிக்கிறது - தன்னைப் பற்றினார் போகமோக்ஷங்களை அநுபவிக்கைக்காகவோ? மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது - இவர்களை அநாதைப்பட விடவோ? [எங்களாயர்கொழுந்தே] - க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரிலுள்ளாரோடே தமக்கு ஒரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தம் தேட்டமாயிருக்கிறபடி அன்றியே, [எங்கள்] - அவதாரந்தான் ஆஶ்ரிதார்த்தமாயிருக்குமிறே நவநீத சௌர்யகரஸ்ஷாபம் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், "ஏதத்வ்ரதம்" என்றார் இவரேயிறே [ஆயர்கொழுந்தே] இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலேயாம்படி அவர்களில் ப்ரதானனானவன் துளசிக்கொடான எப்பால் யவர்க்கும் முதலாக அந்வயம்

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும்
மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியைத்
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என்
மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே

ஆ —(ஆயர்) இப்படி, ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌந்தர்யௌஜ்ஜ்வல்யாதி கல்யாண குணவிஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூயஅமுதைப் பருகிப்பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கினே னென்கிறார்

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாக புஜியாநிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்கமும் போயிற் றென்கிறார்

[ஆயரென்று தொடங்கி] - ஆயருள்ளாருக்குத் தாழ்ந்த தன்மையை யுடையனாய் அவர்களது ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாமையாலே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு அகப்பட்டுத் தாயிறகட்டிலும் பரிவரான ஊரிலுள்ளாரெல்லாரலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்யத்தை யுடையனாய் ஆஶ்ரிதராலே நெருக்குண்கையாலே பெருவிலையனான தன் திருவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்

மாணம் - ஆநந்தமய இத்யாதி 'எப்பாலவர்க்கும்' இத்யர்த்தம், 'புலனைந்தும் துளசிக்கொடான்' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்-இப்படி ஸர்வாதிகன் இத்யாதி இவ்வாக்யம் - 'அவன் தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோ மென்னில்' என்றதற்கு உத்தரம் 'நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து' என்றதையும், 'கொழுந்து' என்றதையும் கடாக்ஷித்து பாவம் - தான்போக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் 'எங்களாயர்' என்று ஆயர்க்கு விஶேஷணமாகி பாவம் - க்ருஷ்ணன் இத்யாதி 'எங்கள் கொழுந்து' என்று அவனுக்கு விஶேஷணமாகி பாவம் - அன்றியே எங்கள் இத்யாதி ஸாவஸாதாரணமான அவதாரத்தை 'எங்கள்' என்னலாமோ? என்ன,—அவதாரந்தான் இத்யாதி 'எங்கள்' என்று - ஆஶ்ரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக் கீழ் அருளிச்செய்தது, ஆத்மஸம்பந்த வசனமாகித் தாத்பர்யம் - நவநீத இத்யாதி கொழுந்து என்றதுக்கு ப்ரதானனென்று அர்த்தாந்தரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அந்வயிக்கிறார் - இடையர் இத்யாதி இடையர் தங்கள் இத்யாதிக்குக் கருத்து இடையருக்கு ப்ரதானனாயிருக்கையை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ரதானனாயிருக்கு மோபாதி அதிசயமாக நினைத்திருக்கு மென்று எப்பால்யவர்க்கு மித்யர்த்தம், ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியார்க்கு மெய்யன், மருந்தாம், அடியாரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துளசிக்கொடான இத்யந்வய: (௫)

தந்தவனை [தூய அமுதை என்று தொடங்கி] - நியமங்களும் வேண்டாதே, அதிகாரிதானே ஆரேலுமாகவுமாய், ஸர்வதா ஸேவ்யமுமாய், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற பக்தியையுடைய அம்ருதத்தை மேன்மேலெனப் பருகி ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநாதிகளையெல்லாம் போக்கினேன்.

ப—அநந்தரம், பரத்வஸூசகமான நிரதிசயாநந்தத்திலும் அவதாரப்ரயுக்தமான ஆச்ரிதபவ்யத்வம் அத்யந்தஸரஸமென்கிறார்.

ஆயர் - கோபர்க்கு, கொழுந்தாய் - ப்ரதானனுமாய்வைத்து, (நவநீதசௌர்யநிமித்தமாக), அவரால் - அவர்களாலே, புடையுண்ணும் - அடியுண்டு, மாயப்பிரானை - (தத்ரூபமாக அமுதை தொடக்கமான) ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனாய் அத்தாலே அவர்களை உபகரித்து, என்மாணிக்கச்சோதியை - (சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்கம்போலே அவர்கள் நியமத்தாலே ஒளிபெற்ற வடிவை எனக்காக்கினவனாய், தூயஅமுதை - (பரத்வமகலாத சீலத்தையுடையனாய்) ஸ்வாத்வம்ருதமானவனை, பருகிப்பருகி - நிரந்தரமாக அநுபவித்து, (போகாத்தமாகப் பால்குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமாபோலே), என் - என்னுடைய, மாயம் - ப்ரக்ருதிகார்யமாயவரும், பிறவி ஜந்மப்ரயுக்தமான, மயர்வு அஜ்ஞாநத்தை, அறுத்தேன் நசிப்பித்தேன்.

இ—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தமக்கு இனிதாகப் புஜியாநிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் போயிற்று என்கிறார், க்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பற்றினேனல்லேன், அவனைப் பரம்ப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமல்லேன், இனிய விஷயமென்று அநுபவிக்க இழிந்தேன், விரோதியானது தானே போகக்கண்டேனென்கிறார்.

[ஆயர் கொழுந்தாய்] - ஆயர் வேராக, தான் கொழுந்தாய், வேரிலே நோவுண்டானால் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நலிவு வரில் தன்முகம் வாடுமென்கை, காட்டிலே இடையர்க்கு அடிகொதித்தால் க்ருஷ்ணன்முகமிறே வாடுவது [அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை] - வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கு அகப்பட்டு அவர்களெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆச்சர்யபூதனை அவ்வூரில் பரிவரில் வந்தால், தாயரில் குறைந்தாரில்லையென்கை [மாயம்]- அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிக்கவேண்டி, களவிலேயிழிந்து, ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்துவைத்து அது தலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்த்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அவர்களாலே அடியுண்டு போகக்கடியற்று நிற்கிற நிலை [பிரானை] - செய்ததையடங்க உபகாரமாயிருக்கை [என்மாணிக்கச்சோதியை] - அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணையிலேயிட்டுக் கடைந்த மாணிக்கம்போலே புகர்மிக்குச் செல்லுகிறபடி [என்] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனை [தூய இத்யாதி] - அந்த அம்ருதம் அதிக்ருதாதிகாரம், இது ஸர்வாதிகாரம், ப்ரஹ்ம ஸாயாதிநியதியுண்டு அதுக்கு, இருந்தபடியிலே அநுபவிக்க அமையும் இதுக்கு [பருகிப்பருகி] - ஸக்ருத்ஸேவ்யம் அது, ஸதாஸேவ்யம் இது [என்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே] - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான ஜந்மத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன், அந்த அம்ருதம் சரீரஸம்பந்தத்தைப் பூண்கட்டும்.

ஈடு—மூன்றாம்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநத்தில் அவனிருக்கும்படி சொன்னார் நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன, 'நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்யப்ரயோஜநனாய் அவனைப் பற்றினேன்' என்று நேர்கொடுநேர்

மூன்றாம்பாட்டு - ஆயர்கொழுந்து இத்யாதி வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி நேர்கொடுநேர் ஸாக்ஷாத் ஆத்மபர

சொல்லவும்மாட்டாரே, அவனை அநுபவியாநிற்க, விரோதி தன்னடையே போயக்கொடுநின்றவன் நான்' என்கிறார்

[ஆயர்கொழுந்தாய] - இடையர்க்கு பரதந்த்ரனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிற்றாக கீழ், இங்கு, அவர்களில் ஏகதேசஸ்தனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது அதாவது - அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்குமவனென்கிறது இடையர் காட்டிலே பசுக்களின்பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு அடிகொதித்தால் படுவது கருஷ்ணன்முகமாயிருக்கை, வேரிலே வெக்கை தட்டினால கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது / [அவரால் புடையுண்ணும] - அவனுல் என்னுதல் அவர்கள் என்னுதல் செய்யாமையாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதார் இல்லை 'மரத்தாலே ஓரடியடிப்பார்கள் போலேகாணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. [மாயப்பிரானை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானுய, அதுதான் நேர்நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து, 'மாயப்பிரானை' என்கிறார் [என மாணிக்கச்சோதியை] - ஆச்ரிதர் கட்டியடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகிறபடி. கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப்புக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தானிறே [என] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவன [தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி] - தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், ப்ரஹ்மசர்யாதிநியமங்கள் வேணடி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது, ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஒருநியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது [என இத்யாதி] - ஆச்சர்யமான ஜந்மபடியாக உண்டான அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கினேன ஜந்மத்துக்கு ஆச்சர்யமாவது - ஒருபடிப்பட்டிராமை மயர்வறுத்தேனென்கிறது - "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (க)

ஸமமையாமென்று சொல்லவும் மாட்டாரே யென்றபடி.

பௌருகதயபரிஹாரம - இடையர்க்கு இத்யாதி கொழுந்துக்கு வருகூராகாவர்த்திதவாகாரம அவலம்பய - பாரதந்த்ரயஞ் சொல்லிற்று கீழ், வருகைக்கதேசவாத்தித்வத்தைப்பற்ற - ஏகதேசஸ்தன் என்கிறது இங்கு இத்தால - பாரதந்த்ரயஞ் சொல்லுகிறது விவரணம - இடையர்காட்டிலே இத்யாதி அவர்களுக்குவந்த வ்யஸனம் தன்னதென்னுமதை - "ஆயர்கொழுந்து" என்கிற பதம் காட்டுமோ? என்ன, வேரிலே இத்யாதி / 'அவரால்' என்கிற பஹுவசனத்துக்கு பாவம - அவனுல் இத்யாதி நியாமயஸத்யின சாமாவதியை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலே காட்டுகிறார்-மரத்தாலே இத்யாதி மரத்தாலே-மத்தாலே ஆச்சர்யமேது? என்ன, அவாப்த இத்யாதி பிரான் - ஸர்வேச்வரன, 'நிற்குமிலை' என்றவிடத்திலே - "ஜௌவந்த்ராதிநிகுயிகீர்ணாம வஸிதா தேவக்" என்கிற ச்ருதிவசனம் அநுஸந்தேயம 'ஆயர்கொழுந்தாய' இத்யாதி பதஸங்கதியை ஏறிட்டுவித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரிதர்கட்டியடிக்க இத்யாதி அடியுண்டால புகர்பெறக் கூடுமோ? என்ன கட்டினவளவுக்கு இத்யாதி வெட்டென்றிருக்கை - உகந்திருக்கை அவன இப்படியிருந்தானுே? என்ன, கண்ணியார் இத்யாதி-திருமொழி-ஞ-க எ பலபிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாமபாலே கட்ட இசைந்திருந்தா னென்றபடி முற்றூட்டாக்கினவன் - பூர்ணபோஜநமாக்கினவன தூய்மை - பரிசுத்தி தூயமைக்கு பாவம-தேவர்கள் இத்யாதி வீப்ஸைக்கு பாவம-ஸதாஸேவ்யம் இத்யாதி ப்ரஹ்மசர்யாத் நியமமாவது - அமருதபாராயண காலத்தில விஷயவிரக்த்யாதி நியமம் பிறவி மயர்வு - பிறவியடியாக உண்டான மயர்வு ஒருபடிப்பட்டிராமை - தேவாதி ஸரீரங்களையெடுக்கை அவன போகத்தினுயிருக்க, 'மயர்வறுத்தேன' என்று-தாமபோகினாகச் சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன,—மயர்வறுத்தேனென்கிறது இத்யாதி கர்மணை அர்த்தய (க)

நான்காம் பாட்டு.

மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை
உயர்வினையே தரும் ஒண்சுடர்க் கற்றையை
அயர்வில் அமரர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை என்
இசைவினை என் சொல்லி யான் விடுவேனோ?

ஆ—(மயர்வற) இப்படி எம்பெருமானோடு வந்ததமான ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஒரு படியாலும் மேலொழிவில்லையென்கிறார். தன் திறத்தில் எனக்கு உள்ள அஜ்ஞானமெல்லாம் போம்படி என்னுள்ளே புகுந்தருளி, தன்னுடைய கல்யாணமான குணஸ்வரூபங்களை அத்யந்த விசதமாம்படி எனக்குக் காட்டியருளி, தனக்கு ஸத்ருசரான அயர்வறுமமரர்களோடு ஸம்ச்லேஷிக்குமாபோலே என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்தருளினவனை எங்ஙனே நான் விடும்படி? என்கிறார்.

ஒ—நாலாம்பாட்டில், தன்படியைக்காட்டி என்னை இசைவித்து, அயர்வறுமமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடுகலந்த மஹோபகாரகனை எனக்கு விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[மயர்வறவென்று தொடங்கி] - அஜ்ஞானமெல்லாம் போம்படி ஒருநாளும் மாறாதே என்னெஞ்சிலே யிருந்து எனக்கு மேன்மேலென உச்சராயத்தைத் தந்து அது தன்பேறாகக் கொண்டு அதனாலே விட விளங்காநின்றுள்ள அழகையுடையவனை 'ஒண்சுடர்க்கற்றை' என்று தம்மை வசீகரிக்கைக்கு அடியான அழகைச் சொல்லுகிறது என்றுஞ் சொல்லுவர் [அயர்வென்று தொடங்கி] - பகவத்விஷயத்தில் விஸ்மரணமில்லாத அமரர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய பரத்வமாயவைத்து எனக்கு 'தன்னையநுபவிப்போம்' என்னும் இசைவைப் பிறப்பித்தவனை

ப—அநந்தரம், இப்படி ஸரஸனை இவனை நான் விடுகைக்கு விரகு உண்டோ? என்கிறார்

மயர்வு - அஜ்ஞானம், அற - அறும்படி, என்மனத்தே - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னினான் தன்னை நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், (எனக்கு), உயர்வினையே - ஜ்ஞானபக்த்யாத்யபிவ்ருத்தியை, தரும் - தருமவனாய், ஒண் சுடர்க்கற்றையை - நிரதிசயபோக்யமாம்படி தேஜோராசியான வடிவையுடையவனாய், அயர்வு இல் - மறப்பு இல்லாத, அமரர்கள் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதிக்கொழுந்தை - ஸத்தாதிஹேதுபூதனான தலைவனாய், என் இசைவினை-(தன்னைக்கிட்டுகைக்கு) என் இசைவுந் தானிட்ட வழக்காம்படியானவனை, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, யான் - (அவனடியறிந்த) நான், விடுவேன் - விடுவேன்? அஜ்ஞானத்தைப்போக்கிறிலனென்று விடவோ? அஸந்நிஹிதனென்று விடவோ? உத்காஷகனல்லனென்று விடவோ? உஜ்ஜ்வலனல்லனென்று விடவோ? அவிலக்ஷண போக்யனென்று விடவோ? அதுமதி ஸ்வாதீனையென்று விடவோ? என்று கருத்து

இ—நாலாம்பாட்டில், தன்படியைக்காட்டி என்னை இசைவித்து, அயர்வறுமமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடுகலந்த உபகாரகனை நினைத்து விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார் முன்பு 'அயோக்யன்' என்று அகன்றவராகையாலே இனி விடேனென்கிறார்

[மயர்வற] - அஜ்ஞானம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. [என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை] - அஜ்ஞானம் பின்னாட்டாதபடி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான் [மன்னினான் தன்னை] - இனி கந்தவ்ய பூமியில்லை யென்று ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டைபோலே யிருந்தான் [உயர்வினையே தரும்] - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பபக்திகளை மேன்மேலெனத் தரும் தந்து சமைந்தானு யிருக்கி றிலன் [ஒண்சுடர்க்கற்றையை] - உபகரித்தானு யிருக்கையன்றிக்கே, உபகாரங்கொண்டானு யிருக்கும் கொள்கின்றவனவடிவில் புகர் தன்வடிவிலே தோற்றியிருக்கை "ஸஸ்வஜே ராமம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வேஷாம் ஸுகாவஹம்" ஒண்சுடர்க்கற்றையென்று தம்மை வசீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றுகவுமாம் [அயர்விலமரர்கள்] - பகவத்விஷயத்திலே விஸம்ருதியுமின்றிக்கே விச்சேதமுமின்றிக்கே யிருப்பது ஒருநாடாக உண்டாயிருக்கச்செய்தே ஆளில்லாதாரைப்போலே என்னை விடாதே யிருக்கிறது! [ஆதிக்கொழுந்தை] - அவர்கள் ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய ப்ரதாநனுமாயிருக்கை [என் இசைவினை] - அப்படியிருக்கிறவன் என்னையும் அவர்களோடொக்கப் பண்ணுகைக்கு இசைவும் தானேய வந்துபுகுந்தான் [என்சொல்லி யான்விடுவேனோ] என்ன குணணழிவைச் சொல்லி, நான் கைவாங்குவது? அஜ்ஞானம் அநுவர்த்திக்க விட்டேனோ? அஸந்நிஹிதனென்று விட்டேனோ? அஸ்யபரனென்று விட்டேனோ? நன்மைகளைப்பண்ணித்தந்தில னென்று விட்டேனோ? ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இருந்தா னென்று விட்டேனோ? மேன்மை போராதென்று விட்டேனோ? இசைவுக்கு க்ருஷிபண்ணினேன் நானென்று விட்டேனோ? எத்தைச் சொல்லி விடுவது?

ஈடு —நாலாம்பாட்டு * ("இங்கின்றநீர்மையினியாமுறுமை" என்று அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) உம்முடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே, இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பிடிக்குமித்தனையன்றே? என்ன, நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்

[மயர்வற] அஜ்ஞானமானது வாஸனையோடேபோக [என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை] - 'இன்னம் மயர்வுகுடிகொள்ளவொண்ணாது' என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை, செடிசீய்த்துக் குடியேற்றின படைவீடுகளை விடாதே யிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே 'புறம்பேயும் ஒரு கந்தவ்யபூமி யுண்டு' என்று தோற்ற இராமை இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில்,—[உயர்வினையே தரும்] - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பபக்திகளைத் தாரர்நின்று னென்னுதல் யமாதிகள் தலையிலே அடியிமேபடியான உத்கர்ஷத்தைத் தாரர்நின்று னென்னுதல் [தரும்]-தந்து சமைந்தானுயிருக்கிறிலன்; † "காதல்கடல்புரைய" ‡ "காதல்கடலின

நாலாம்பாட்டு - மயர்வற இத்யாதி 'விடுவேனோ' என்றதுக்கு பாவகம் அருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு, 'என் சொல்லி யான் விடுவேனோ' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே யென்றது - "மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனை" என்றதைப் பற்ற

தம்திருவாயாலே சொல்லுகையாலே 'வாஸனையோடே' என்றது லித்தம் ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை தருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியா நின்றுகொண்டு, 'மனத்தே' என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - செடிசீய்த்து இத்யாதி செடிசீய்த்து - காடுவெட்டி முதலிலே அர்த்தத்திலே, 'வினை' என்று - க்ரியையாய், உத்கர்ஷத்துக்கு ஹேதுவான க்ரியை யென்று - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்ப பக்திகளைத் தாரர்நின்று னென்னுதல் ஜ்ஞாநமாவது ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிற சேஷத்வஜ்ஞானம் விஸ்ரம்பமாவது - நமஸ்ஸிலே சொல்லுகிற உபாயாத்யவஸாயம் பக்தியாவது - நாராயணபதத்திற் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்வரை தவிதியார்த்தத்தில், 'உயர்வினையே' என்று முழுச்சொலவாய், உச்சாயத்தையே தரு மென்னும்படி 'தரும்' என்ற வர்த்தமானார்த்தம்-தந்து இத்யாதி பக்தியை மேன்மேலுங் கொடுக்குமோ? என்ன, காதல்

* குணட்லித்ம வ்யாக்யாநாநுஸாரியென்பர் † திருவாய்மொழி, ௫ - ௩ - ௪ ‡ ஷை ௭ ௩ - ௬

பிகபபேரிதால'' * ''நீளவிசுமபுமகழியபபேரிதால'' † 'சூழநததனிறபெரிய' [ஒண்சுடாக்கறறையை]- இததால, எனககு உபகரிததாஞயிருககையனறியே, 'தான உபகாரஙகோண்டான' எனனுமிடம வடிவில புகரிலே தோறற இராநினறு னெனனுதல, தமமை வஶீகரிதத அழகைச சொலலிறறுகவுமாம, ''தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்'' (தேஜஸாமராஶிமூர்ஜிதம) எனனுமாபோலே இபபடி தனபேறுக உபகரிததவன, தன உபகாரங கோளவா ரிலலாதா ஞெருவனே? எனனில,—[அயாவிலமராகளாதிககோழுநதை] - தான உபகரியாத அனறு, தஙகள ஸததைகோணடு ஆறறமாட்டாதாரை ஒருநாடாக வுடையவன பகவதநுபவவிஸமருதிககு பராக்ஹாவததை யுடையவராய, அவவநுபவததுகசு விசசேதஶஙகை யினறிககே, தாஙகள பலராயிருககிறவாகளுககு தாரகாதிகளெலலாந தானேயா யிருககிறவனை [என இசைவினை] 'நானலலேன' எனறு அகலாதபடி என இசைவு தாஞயப புகுநதவனை [எனசொலலி யானவிடுவேனே] - 'சிறிதுமயாவுகிடநதது' எனறு விடவோ? 'மயாவைபபோககி, தானகடகக இருநதான' எனறு விடவோ? 'எனககு மேனமேலென நனமைகளைப பணணிததநதிலன' எனறு விடவோ? 'தானபணணின உபகாரததுககு பரதயுபகாரங கொளள இருநதான' எனறு விடவோ? 'வடிவழகிலலை' எனறு விடவோ? 'மேனமைபோராது' எனறு விடவோ? 'இபபேறறுககு கருஷிபண்ணினேன நான' எனறு விடவோ? எத்தைச சோல்லி நான விடுவேது? எனகிறா (சு)

இதயாதி இநத பரமாணஜாதம - ஜஞாநவிஸரமபஙகளுககும உபலக்ஷணம இத்தால் இதயாதி 'ஒண் சுடாக்கறறை' எனறது - பூரவபாவியாதல, பாபாவியாதல அதாவது - உயாவினையே தருகையாலே, அது 'தனபேறு' எனறு தோறற, ஒண சுடாககறறையா யிருக்கிறு னெனனுதல, திரவதிகதேஜோரூபமான விகரஹததைக காட்டி எனககு பேஷதவஜஞாநாதிகளை யுணடாக்கி, எனனை வஶீகரிததவ னெனனுதல 'ஒண' எனகிற விஶேஷணத்தாலே - தமமை வஶீகரித்தமை தோறறுகிறதிறே 'சுடாககறறை' எனறதுக்கு பரமாணம தேஜஸாம் இதயாதி பாதமேமஶே பகவநதமபாதி பாஹுமாதயோ தேவாः, ''தத்ர விஷ்ணும் ...... தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்'' தேஜஸாமராஶிமூர்ஜிதமெனனுமாபோலே 'ஒண சுடாககறறை'எனகிறு ரெனறபடி சுடர்க்கற்றை-தேஜஸஸமூஹம அவதாரிகை - இபபடி தன் இத்யாதி தானுபகரியாதவன்று இத்யாதி அயாவிலலாமையாலே - பகவதநுபவவிஸமருதி யிலலாமையாலே அமரராய - ஸததாஶூனம வாராமலிருககிறாக ளெனறபடி ஶபதாரத்தம-பகவதநுபவ இதயாதி பராகபாவததை யுடையாராய் எனறது - பராகபயபாவததையுடையரா யெனறுய, விஸமருதயத்யநதாபாவததை யுடையாராய் தாரகாதிகளெல்லாம் - 'ஆதி' எனகையாலே - தாரகதவபோஷகதவஙகள சொலவிறறு, கோழுந்து' எனகையாலே - போகயதை வேரபபறறு உணடானபினபிறே கொழுநது உண்டாவது, தாரக போஷககங ளுணடானபினபிறே போக்யதயில நெஞசு செலவது, ஆகையாலே, 'கொழுநது' எனறு - போக்யதையை விவக்ஷிககிறது ஆதியத இதி - ஆதிः எனறுய, தாரகாதிகளாக ஸவீகரிக்கபபடுமவ னெனனுதல, யதவா, நிதயஸூரிகளுக்குக் காரணமாகைபாவது - அவாகளுககு தாரகாதிகளெலலாம தானேயாயக் கொணடு, அவாகளுக்கு ஸததா நிரவாஹகனாயிருக்கை யெனனுதல. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸததா ஹேது பூதனான தலைவனெனறு ஶபதததுககு உளள அரததம என் இசைவு தாஞயப புகுந்தவனை - என இசைவுககு அநதாராத்மாவாய நினறு நியமிததுக்கொணடிருக்கிறவனை, தாமபூத்ஜஞாநம தாவயமாலகயாலே, தசசரீரத்வமு முணடிறே 'மயாவற' இதயாதி - பாதிபதம ஹேது காப்பமெனறு திருவுள்ளம பறறிபாவம - சிறிது மயர்வு இதயாதி 'ஒணசுடாககறறை' - எனகிறதின அர்தததவயாபிபாயேண அருளிச் செயகிறா - தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யதவயததாலே 'என இசைவினை' எனறததைப பறற, இபபேற்றுக்கு இத்யாதி எத்தைச் சோல்லி நான்விடுவது - அவனிடத்திலே ஒருகுறை யுணடாஞ லனறே விடலாவ தெனறு கருதது காரமேண அநவயः (சு)

---

* திருவாயமொழி எ - ௩ - அ † ஷை. ௪௦ - ௪௦ - ௪௦

ஐந்தாம் பாட்டு.

விடுவேனோஎன்விளக்கை என்னாவியை
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை
தோடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே

ஆ —(விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாகத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்றொருத்தருக்குத் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வசீகரித்து அவர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி இவற்றாலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு தாரகனாய், என்னோடே கலந்தருளின அக்கலவியாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ? என்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திக்கொண்டாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்

[என்விளக்கை யென்று தொடங்கி] - ஸ்வவிஷயாஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் தீரும்படி தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து நான் மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கச் செய்தே நிர்ஹேதுகமாய் வந்து ஸ்வவிஷயஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்று கொண்டு என்னை அடிமைகொண்டவனை [தொடுவே செய்து என்று மேலுக்கு] - நவநீதாதிகளைக் களவுகண்டு 'இவன் களவுகண்டான்' என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுமாற்றுக்கொடுக்கவொண்ணாதபடி வேறொருவர்க்குத் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக விடவே பண்ணி நோக்கி அடிமைகொண்டவனை [கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும்]-கண்ணினுள்ளே தூதராக விழிக்குமென்றுமாம் விடவு-விடருடைய செயல் விடவேசெய்து விழிக்கை- ஸவிலாஸமாக நோக்குகை யென்றுமாம்

ப — அநந்தரம், அவன் எனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்த நான் விட க்ஷமனல்லனென்கிறார்

என்விளக்கை என்னுடைய ஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநதீப ப்ரகாசகனாய், என் ஆவியை - என் ஆத்மாவை, (அவகாசம்பார்த்து), நடுவே - நடுவே, வந்து - புகுந்து, உய்யக்கொள்கின்ற - (அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக்கொண்ட, நாதனை - நாதனாய், தொடுவே - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களை, செய்து - பண்ணி, இள ஆய்ச்சியர் - அநந்யயோக்யமான பருவத்தையுடைய இடைச்சியர், கண்ணினுள் - கண்ணுக்குள்ளே, விடவேசெய்து - தானும் அவர்களுமறிந்த தூதக்ருத்யத்தைப் பண்ணி, விழிக்கும் - ஸல்லாபஞ்செய்யும், பிரானை - உபகாரகனை, விடுவேனோ - விடவல்லேனோ? விடவு - தௌர்த்த்யம் பிரானென்று - நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்த உபகாரந் தோற்றுகிறது

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னை யறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களினழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்தினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்னை வசீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறார்.

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸவவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் நீங்கும்படி பண்ணித் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தவனை விடுவேனோ? [என் ஆவியை] "அஸந்நேவஸபவதி" என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோன என் ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவேவந்து, நிர்ஹேதுகமாக என்னவுமாம் [வந்து] நான் இருந்தவிடத்தே தானேவந்து [உய்யக்கொள்கின்ற] - அஸத்கல்பனான என்னை "ஸந்தமேநந்ததோவிது:" என்னப்பண்ணினபடி. [கொள்கின்ற] - கொண்டு விட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற அத்தனை [நாதனை] - உய்யக்கொள்கைக்கு நிபந்தநஞ் சொல்லுகிறது இழவு பேறு தன்னதான குடல்துடக்கைச் சொல்லுகிறது இப்படி தன்பேறாக க்ருஷிபண்ணின விடமுண்டோ? என்னில், - [தொடுவேசெய்து] - வெண்ணெய் அவர்கள் கொடுக்கிலும் 'வேண்டா' என்று களவிலே யிழிந்து பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிதுகிடுமதுக்காக வந்த இளவாய்ச்சியர் புருஷர்களுக்கும், வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமுமில்லை இவனாலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் 'இவன் பிடிபட்டுக் கட்டுண்டான்' என்றவாறே, பரீதைகளாய்க் காண வருவர்கள் [கண்ணினுள்] - மற்றை எவர்களுக்குந் தெரியாதபடி விட்டவேசெய்து விழிக்கும் - தூதாக விழிக்கும் தூதுசெய்கண்களிறே விஷமமான சேஷ்டிதங்க ளென்னவுமாம் விடா உண்டு தூர்த்தா அவர்களுடைய செயலைச் செய்து என்றுமாம் [பிரானையே] - அசோகக்காலே அவர்களை அநயாரைஹறக்ளாக்கின்றபோல எனனையும் அநயாரஹனாக்கின உபகாரகனை

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு திருவாய்ப்பாடியில இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றே நான் இவனை விட்டுப் புறம்பே போவது என்கிறா

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸவவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனை "என்விளக்கை" என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில்; இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹமில்லையே, ஸ்நேஹமுண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாஶிப்பது விளக்காவது தன்னையுங் காட்டிப் பதார்த்தங்களையுங் காட்டவேணுமிறே இவர்க்குத் தன்னையுங்காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் விரோதிஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது [என் ஆவியை இத்யாதி] 'தானொருவனுளன்' என்னும் அறிவாதல் தன்பக்கல் அபேக்ஷையாதலின்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவஶ்யனாய் உருமாய்ந்துபோந்த என் ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] - நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவே வந்து மீட்ட இத்தனை [உய்யக்கொள்கின்ற] கொண்டுவிட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற இத்தனை "அஸந்நேவஸபவதி" (அஸந்நேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னை "ஸந்தமேநந்ததோவிது:" (ஸந்தமேநந்ததோவிது:) என்னப் பண்ணினான் "என்னாவி" என்று உம்மதாகச் சொன்னீர், உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து

அஞ்சாம்பாட்டு - விடுவேனோ இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டுக்கு ப்ரஸங்கம் இப்பாட்டு இப்போது விடோமென்கிறீரித்தனைபோக்கி, பின்னையும் வளவேழுலகு ஆழ்வாரல்லீரோ நீர்? உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப்போமோ? என்ன என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொள்வது

தீபத்துக்கு உண்டான தமோநிவர்த்தகத்வ பதார்த்த ப்ரகாஶகத்வாகாரங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி ஸ்நேஹம் - பக்தி:, தைலஞ்ச அவனை விளக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறா-விளக்காவது இத்யாதி தன்னையுங்காட்டி இத்யாதியாலே மூன்றைச் சொன்னது, அர்த்தபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் பூர்வாவஸ்தாபராமர்ஶி 'என்' என்கிற பதம் இத்யபிப்ராயேண பாவம் - தானொருவன் இத்யாதி உருமாய்ந்து - ஸ்வரூபநாஶமாய நிர்ஹேதுகமாக வந்து என்கிறது-ஆர்த்திகார்த்தம விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி - ஶப்தார்த்தம வார்த்தமார்த்தம - கொண்டு இத்யாதி உய்யக்கொள்கின்ற

உய்யக்கொள்ள நிபந்தமென்? என்ன, [நாதனை] - ஆருடைய வஸ்து அழியப்புகுகிறது? 'நான் என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனுகையாலே செய்தான் ஆரேனும்பெறுகைக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ? என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்பேறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினாரா? [தொடுவேசெய்து] - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயல்களைச் செய்து ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு அங்கே அகப்படுமே, 'கள்ளனைக் காணவேணும்' என்று இருப்பாருமுண்டே இவனாலே புண்பட்டவர்களெல்லாரும் காண வருவார்களே, புருஷர்களுக்கும் வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமில்லை, அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம்நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடுமேபடியைச் செய்து விழிக்கும் - தூதுவிடுமேபடியைச் செய்து விழிக்கும் தூது விடுகையாகிற செயலைச் செய்தேனனுதல், விட்டருடைய செயலைச் செய்தேனனுதல் * "தூதுசெய்கண்கள்" என்னக்கடவதிறே, அதுவாதல், தூதருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல் († 'தவாஸ்மி, தாஸோஸ்மி' என்றாற்போலே சொல்லுகை) [பிரானையே] - அநேகங்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன் பின்னும்
விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்
மராமரமெய்த மாயவன் என்னுள்
இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ?

ஆ —(பிரான்) அவன் தானவிடில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய அதிமநோஹரமான திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் 'என்னை விடுவேன்' என்றால் நான் அவனை விடவொட்டுவேனோ? என்கிறார்

ஒ —ஆறும்பாட்டில், அவனே தானவிடில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான்விட ஸமர்த்தனாவேனோ? என்கிறார்

நாதனை - அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக்கொண்ட நாதனை யிதி பாவார்த்தம் நானென்றொருவன் - ஸ்வதந்த்ரன் மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆரேனும் இத்யாதி ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்வத்தை லபிக்க யத்நம்பண்ணின விடமுண்டோ? என்றபடி 'தொடுவே' என்ற சொற்குக் கருத்த தாத்பர்யம் - சிலர் தொடுக்கிலும் கொள்ளா னென்று நோடு - களவு அதனை - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயலென்றது, வெண்ணெயுண்டபோலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேஸ்ய மாகையாலே, ஆராய்ச்சி பிறக்கிலிறே பெண்கள் திரளுவது ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்களை - கேள்விபிறக்கும் செயல்கள் ஆராய்ச்சிப்படும் பாகார மேது? என்ன, ஓரிடத்திலே இத்யாதி புண்பட்டவர்களென்று - குணசேஷ்டிதவித்தராதல், விஸ்லேஷத்துக்கிதராதல் 'ஆய்ச்சியர்' என்கையாலே புருஷர்களுக்கும், 'இளவாய்ச்சியர்' என்கையாலே வருத்தைகளுக்கு மென்றபடி பயமில்லை - கருஷ்ணவிஶ்லேஷஜநிதபயமில்லை, ஈடுபாடில்லை யென்றபடி அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே என்றது - 'கண்ணினுள்'என்றதைப் பற்ற அவர்கள் தனக்குத் தூதுவிடுமேபடியைச் செய்தேனனுதல்,தான் தூதுவிடுகையாகிற செயலைச் செய்தேனனுதல் தவிதீயார்த்தவிவரணம் - தூதுசெய் இத்யாதி த்ருதீயார்த்தவிவரணம் - தூர்த்தருடைய இத்யாதி தூதுசெய்கண்கள் இத்யாதி - தூதகருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யென்றபடி என்விடாக்கை யிதயாதய பிரானைவிடுவேனோ இத்யன்வய: (௫)

---

* *திருவாய்மொழி, ௧ - ௯ - ௯ † குண்டலிதம் கவாசித்கம் என்பர்*

[பிரானெனறு தொடங்கி] - தொடுககபபடடுப பரிமளததையும செவவியையுமுடைய திருததுழாயாலே அலஙகருதமான திருமுடியையுடையனாய, பாளயாாணவமகனையான பூமியை எடுபபதாஞ்செயது ஆஸரிதா ஏவிறறுச்செயது அவாகளபககலிலே வயாமுகதனாய, இசசெயல களாலே எனனை அடிமைகொணடவன விராயமலாததுழாய - பூககள விரவின துழா யெனறுமாம

ப.—அநநதாம, அவனதான அகலததேடிலும நான இசையேனெனகிறாா

பிரான - உபகாரகனாயககொணடு, பெருநிலம மஹாபருதிவியை, கீணடவன - எடுத தவனாய, பினனும - தொடுககபபடடு, விராய மலா விரவின மலரையுடைததான, துழாய - திருததுழாயாலே, வேயநத - செறியசசூழபபடட, முடியன - திருமுடியை யுடையனாய, மாாமா மெயத - (மஹாராஜா விஸவஸிககைககாக) மாாமாததை யெயத, மாயவன - ஆஸசாயபூதனான வன, என - எனனுடைய, உள - நெஞசுககுள, இராநெனில - இராநெனனுமளவில, பினனை - பினனை, யான - (அவனையொழியச செலலாத) நான, ஒடடுவேனோ - இசைவேனோ? தொஙகு வேனோ? எனறுமாம மாயவனெனறு - மாாமாமெனறளவில நிலலாதே, ஏழுமாமும மலையும பாதாளமும உருவ எயத ஆஸசாயம விராயமலாததுழாயெனறு - பரிமளததையுடைய செவவித துழா யெனறுமாம

இ—ஆறுமபாடடில, அவன தான விடில செயவதென? எனனில, தன சீாமையாலே எனனைத தோறபிததவனை நான விட இசைவேனோ? எனகிறாா

[பிரான] - நிலா தெனறல போலே தனபடிகளைப பாாததமாககி வைககுமவன இதி னுடைய உபபாதாமே மேல [பெருநிலஙகீணடவன] - ரக்ஷயவாககம பரபபுணடெனறுக கை விடாதே பாளயாாணவததிலே புககு, பூமியைத தனபேறாகத தனனை அழியமாறியெடுததாற போலே, ஸமஸாராாணவததிலே அகபபடட எனனை எடுததவன [பினனும விராய மலாத துழாய வேயநத முடியன] - ஒபபனையோடேயாயிறறு பாளயததிலே முழுகிறறு, நெருஙகத தொடையுணடு, பரிமளததை யுடைததாய, செவவிபெறறுள்ள திருததுழாய. விரையை, 'விராய' எனறு நீடடிககிடககிறது அனறிககே, மலா விரவின துழா யெனனவுமாம (வேயநத முடியன - சூழபபடட திருமுடியையுடையவன, 'எயநத' எனறு பாடமானபோது - சோநதமுடி. [மாாமா மெயத மாயவன] - ரக்ஷணததிலே அதிஸஙகை பணணினவனுககு மழுவோநதிககொடுததும அவன காரியததை முடியசசெயயும வயாமோஹாதிஸயததை யுடையவன [எனனுளிராநெனில]- இபபடி ஆஸரிதா கனபககலிலே சேருகைககு கருவி பணணுமவன எனபகக விராநெனனில 'எனில' எனகையாலே விட ஸமபாவனை யிலலை யெனகை [பினனை யாநொடடுவேனோ] - பினனை நான இசைவேனோ? 'பினனை நான தொஙகுவேனோ' எனனும ஆசசான

ஈடு—ஆறுமபாடடு இபபோது 'விடோம' எனகிறீாததனைபோககிப பினனையும நீரல லீரோ, உமமுடைய வாாததையை விஸவஸிககப்போமோ? எனன, அவனாலே அங்கீகருதனான நான அவனை விடுவேனோ? எனறாா கீழிறபாடடில்; உமமை அவனதான விடில செய்வதென? எனன, தனகுணசேஷடிதங்களாலே எனனைததோறபிதது எனனோடே கலநதவனை நான விட ஸம்வதிபபேனோ? எனகிறாா இதில

[பிரான] நிலா தென்றல் சநதனம பிறாககேயாயிருககுமாபோலே, தனபடிகளை யடை

ஆறுமபாடடு பிரான் இதயாதி கீழிறபாடடில அாததததை அநுவதிககிறாா - இபபோது இத் யாதி. பின்னையும் நீால்லீரோ - வளவேழுலகி லாழவாானரோ? எனறபடி.

பிரான் - உபகாரகன நாராயணன, வாஸுதேவன எனறாறபோலே 'உபகாரகன' எனறு நிருபக

யப் பிறாக்காக்கி வைக்குமவன் ஸாவவிஷயமாகவும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாகவும் பண்ணும் உ காரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறது அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல் [பெருநிலங்கீண்டவன்] ஸாவவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயா வடிவைக் கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை யெடுத்தவன் [பின்னு விராயமலர்த்துழாயவேயந்தமுடியன்] - ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலேமுழுகிற்று நெரு க்கத்தொடையுண்டு பரிமளப்ரசுரமாய், செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன் விரையை - 'விராய' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது அன்றியே மலர்விரவின திருத்துழா யென்றுமாம் [மராமரமெய்த மாயவன்] - ஆஶ்ரிதவிஷயமாக உபகரி க்குமபடி மஹாராஜா, வாலியின்கைகையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'நீ வாலியைக் கொல்லமாட்டோ' என்ன, 'நான் வல்லேன்' என்று மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரிய செய்யும் வ்யாமோஹத்தையுடையவன் [என்னுள்ளிரானெனில்] இப்படி ஆஶ்ரிதரை விஷ கரித்து அவர்கள்பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரானெனில் 'எனில்' எ கையாலே விட ஸம்பாவனையில்லையென்கை [பின்னையானொட்டுவேனோ] - 'எப்ரகாரத்தாலு இரேன்' என்னுமாகில், பின்னை, நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ? என்னுடைய காமபா ந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? எ இசைவின்றிக்கேயிருக்க அவனாலேபோகப்போமோ? அன்றியே, 'நான்தொங்குவேனோ?' என் பிள்ளான் பணிக்குமபடி (௬

ஏழாம் பாட்டு.

யானொட்டியென்னுள்ளிருத்துவ மென்றிலன்
தானொட்டி வந்து என் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரிற் கலந்து இயல்
வானொட்டுமோ? இனியென்னை நெகிழ்க்கவே.

மாகச்சொன்னதுக்கு பாவம் - [நிலா இத்யாதி படிகள் - ப்ரகாரங்கள் அடைய என்கையாலே ஸ்வரூபரூ குணவிபூதிகளைச் சொல்லுகிறது 'இன்னாக்கு' என்னுமையாலே ஸாவவிஷயமாகவும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாக மென்கிறா ஆபத்தசையிலே உதவியுபகரிக்குமென்று ஆத்தாத்தம - ஸர்வ இத்யாதி, ஏகாத்தமாதல அந்தை - உபகாரத்தை இப்போது பூமயுத்தாரணம்பண்ணினதை யருளிச்செய்ததுக்கு பாவம் - ப்ரளயா இத்யாதி இறுயாநு - பின்னுமாகாத பின்னும் - நெருக்கத்தொடுக்கப்பட்ட விராய் - விரை, பரிமள மலர் - செவ்வி இரண்டாமத்தத்துக்கு, புஷ்பம், மேவ்ந்த - சூழப்பட்ட மேவுதல் - புனைதலும் சூழுதலு 'பெருநிலங்கீண்டவன்' என்றதோடே கூட்டி பாவம் - ஒப்பனையோடே இத்யாதி ஒப்பனை - அலங்காரம் மலர்விரவின - மலரோடேகூடின விரவுதல் - கூடுதல் மராமரம் - ஸாலவருக்ஷம மாயவன் - வ்யாமோ ஹத்தையுடையவன் ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில மராமரமெய்கைக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, மஹா ராஜர் இத்யாதி 'மராமரமெய்த' என்றதால பலித்ததை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'என்னுள்ளிரா னெனில' என்றதுக்கு அர்த்தம - இப்படி இத்யாதி எனில் - யதி 'இரான்' என்றதுக்கர்த்தம - எப்ரகாரத் தாலும் இத்யாதி ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே போகானோ? என்ன, என்னுடைய இத்யாதி காமபாரதந்த்ர்யம த்க்குபாதிஹதம், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கு பாதிஹதியில்லையென்றபடி அர்த்தாந்தரத்திலே ஒட்டுகை- தொங்குகை, அதாவது - தரிக்கை காமேண அவயா! (௬)

ஆ —(யானொட்டி) என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே அவன் என்னை விட்டு எங்கும் ஒரு புத்தி தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? என்னில்,—என்னுடைய ஸம்மதமின்றியே யிருக்கச்செய்தே தானே ஓட்டிக்கொண்டுவந்து, தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி 'இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற ஆத்மாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற இவன், தன்னை "விடுவேன்" என்றால் என்னை விடவொட்டுமோ?' என்கிறார்

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டவன், 'நான் போவேன்' என்னிலும் என்னைப் போகவிடானென்கிறார்

[யானொட்டி யென்று தொடங்கி] - நான் இசைந்து ஹ்ருதயத்திலே இருந்ததுவே யென்றிலேன், தானே இருப்பனாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடுவந்து அவிதேயமான என்னுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களைக் காட்டி என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி [ஊனொட்டியென்று தொடங்கி] என்னுடைய தேஹத்தையே நிரதிசயபோக்யமாகப் பற்றி, விடாதே நின்று என் ஆத்மாவோடே கலந்து அகலவியாலல்லதுசெல்லாத தன்மையையுடையவன்

ப —அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுபோகிலும் அவன் இசையானென்கிறார்

யான் நான், ஒட்டி - இசைந்து, என்னுள்-என்னுள்ளே, இருத்துவம் - இருத்துவோம், என்றிலன் - என்று நினைத்திலேன், தான் - தானே, ஒட்டிவந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து, என்-என்னுடைய, தனி ஸ்வதந்த்ரமான, நெஞ்சை நெஞ்சை, வஞ்சித்து - நான் அறியாதபடி வசீகரித்து, (அதுஅடியாகவே), ஊன் சரீரத்திலே, ஒட்டி பொருந்தி, நின்று-புகுந்து நின்று, என் உயிருள் - என் ஆத்மாவிலே, கலந்து - கலந்து, இயல்வான் - (அதனாலே ஸத்தை பெற்றானாய்) நடக்கிறவன், இனி - இனி, என்னை என்னை, நெகிழ்க்க - நெகிழ்த்துக்கொள்ள, ஒட்டுமோ - ஒட்டுமோ?

இ —ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்க, 'வருந்திச்சேர்த்துக்கொண்டவன், 'நான் போவேன்' என்னிலும் போகவொட்டான் என்கிறார்

[யானொட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்] நான் இசைந்து என் ஹ்ருதயத்திலே யிருத்துவேனென்றிலன் இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகை என்னாலே வந்ததாவது இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கிட்டினபடியென்? என்னில்,— [தானொட்டிவந்து] - நிரபேக்ஷனான தான் 'உம்முடையபக்கலிலே யிருக்கை தவிரேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" [என் தனி நெஞ்சை] - எனக்குப்வயமாய், தன்னுள்க இருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி மநஸ்ஸை பிடிபட்டபின்பு செய்ததென்? என்னில்,—[ஊனொட்டிநின்றென்னுயிருட்கலந்து] - அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப் போலே, எனக்கு த்யாஜ்யமான சரீரத்தைத் தனக்கு போக்யமாகப் பற்றிநின்று, விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்தான் [இயல்வான்] - வ்யாமோஹத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவனென்னுதல், இப்படி உத்ஸவிக்குமவனென்னுதல் [ஒட்டுமோ இனியென்னை நெகிழ்க்கவே] - முன்பு த்வேஷம்பண்ணித் திரிந்த நாள் என்னை என் கைவசத்தே விட்டுத் திரிந்தான், இப்போது இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவன் பலதசையிலே 'நான் நெகிழ்ந்துபோவேன்' என்றால், அவன் ஸம்மதிக்குமோ?

* 1—39

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு குணத்ரயவஶ்யராய்ப்போந்தீர், காதாசித்கமாக 'அவனைவிட்டேன் என்கிறீர், உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப் போமோ? என்ன, நான் 'அவனை விட்டாலும், அவன் தான் என்னை விடான்' என்கிறார்

[யான் இதயாதி] - இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது 'ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே யிருப்போம்' என்றால், 'ஓட்டேன்' என்பரே; 'ஆகில் இங்கே யிருக்கக்கடவோம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது நான் இசைந்த 'என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கவேணும்' என்றிலேன் [தானேயொட்டி வந்து] "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" (அத்யமே மரணமவாபி தரணம் ஸாகரஸ்யவா) என்று இதனை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட்டில்லை யென்றாற்போலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று புகுந்தது [என் தனி நெஞ்சை] தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமாய், அவிதேயமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] - தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படி பண்ணி பின்னைச் செய்ததென்? என்னில், -[ஊன்றோடு நின்ற என்னுயிரிற் கலந்து] 'ஶரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற என்னுயிரிலே கலந்து என்கிறார்' என்பாரு முண்டு என்னிக்கே, 'அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய ஶரீரத்தைப் பற்றி நின்று பின்னை என்பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்' என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [இயல்வான்] - இப்படியை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல், இப்படி எதிர்சூழல்புக்கு உத்ஸாஹித்தவனென்னுதல் [ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழக்கவே] - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், 'நான் தன்பக்கலில் நின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன்' என்றால் அவன் இசையுமோ? எனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞானம் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு நான் 'அகன்று போவேன்' என்றால் அவன் ஸம்மதிக்குமோ? (௭

ஏழாம்பாட்டு—யானொட்டி இத்யாதி 'ஒட்டுமோ இனியென்னை நெகிழக்கவே' என்ற பதத்தை கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை - குணத்ரயவஶ்யராய் இத்யாதி காதாசித்கமாக - ஸத்தவம் தலையெடுத்த காலத்திலே

'இருந்ததுவமென்றிலன்' என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - இசைவு என்னாலே இத்யாதி முந்துற இசையாமலிருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வீர் இத்யாதி ஶப்தார்த்தம்-நானிசைந்து இத்யாதி ஓட்டி-இசைந்து தானேயொட்டிவந்து-தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்று உதாஹரித்தம் ஸக்ருதேவ தரணம் வா ஸாகரஸ்ய மரணம் வா என்று அந்வயித்தது அர்த்தம் - இதனைமுடித்தல் இத்யாதி "ஆவயோ:" இத்யாதிப்படியைக் கடாக்ஷித்தது இப்படி யோஜித்தது தனி - ஸ்வதந்த்ரம் ஸ்வதந்த்ரமாய் - அதவ அவிதேயமான என்றபடி முந்தின யோஜனையில, 'நின்று' என்கிற வ்யபுக்கு ஆத்மஸ்வாரஸ்யமில்லை இயல்வு - ஸ்வபாவமும், முயலுகையும் ப்ரயத்நம் - உத்ஸாஹிக்கை 'இயல்வான்' என்றதின் அர்த்தவ்யாருகுணமாக இப்படி நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு - பலிக்குமளவானவளவிலே கீழ்ப்பாட்டில 'யானொட்டுவேனோ' என்று- "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தம்" என்றதின் அர்த்தத்தையும், இப்பாட்டிலே 'என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ' என்கையாலே - 'ஸ ச மம ப்ரிய:' என்றதின் அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது யானொட்டியிபாரபய, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ? இத்யன்வய: (௭)

எட்டாம்பாட்டு.

என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடைநன்னெஞ்சந்
தன்னைஅகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினிப்
பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை
முன்னையமரர் முழுமுதலானே

ஆ —(என்னை) ஆச்ரிதவத்ஸலனாகையாலே அவன்தானும் என்னை விடான், என் பக்கலுள்ள குணஹாநியாலே என்னை விட நினைக்கிலும், ஸர்வேச்வரனான தன்னாலும் என்னுடைய நெஞ்சை விடமுடியாது, நெஞ்சோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே என்னையும் விடமுடியாது நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென்? என்னில்,—அது நப்பின்னைப்பிராட்டியடிமையன்றோ? என்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், என்னை ஒருபடி விடுவித்தானாகிலும் அயர்வறுமமரர்கள் ஸேவிக்க நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கூட இருந்தருளின அழகைக் கண்டு அடிமைபுக்க என் நெஞ்சை ஸர்வசக்தியான தானும் தன்பக்கலினின்றும் இனி விடுவிக்கமாட்டானென்கிறார்.

[பின்னை யென்று மேலுக்கு] நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடியதாய்ப் பணைத்திருந்துள்ள தோளை அநுபவிக்கைக்கு ஈடான பூர்த்தியையுடையவனுகை. பணைத்தோள் - வேய்போலே யிருந்த தோளென்றுமாம்.

ப —அநந்தரம், இப்படிக்கொத்தவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்,—என்னைப் பிரிக்கிலும் என்னெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கவரிது என்கிறார்.

என்னை - (தான்தந்த ஜ்ஞாநப்ரேமங்களையுடையனாய்த் தன்னை யொழியச் செல்லாத) என்னை, நெகிழ்க்கிலும் - நெகிழ்க்கிலும், நல் (தன்னால் வஞ்சிதமாய்த் தனக்கு) நல்பட்ட, என்னுடை நெஞ்சந்தன்னை - என்னுடைய நெஞ்சுதன்னை, அகல்விக்க தனித்து அகல்விக்க, தானும் (ஸர்வசக்தியான)தானும், இனி கில்லான் இனி மாட்டான், (முன்போலே விஷயாந்தரஸக்தமன்றே அவன்தான்), பின்னை - நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய, நெடும் - நெடியதாய், பணை - சுற்றுடைத்தான, தோள் - தோளோடே சேர்ந்த, மகிழ் - மகிழ்ச்சியாகிற, பீடுடை - மேன்மையையுடையனாய், முன்னை பூர்வரான, அமரர் நித்யஸூரிகளுக்கு, முழு - தாரகாதி ஸமஸ்தத்துக்கும், முதலானே - தானே முதல்வனானவனன்றோ? ஆதலால், அவர்களை விடிலன்றோ என்னையும் என்னெஞ்சையும் விடுவது என்று கருத்து. பணைத்தோளென்று - வேய்போன்ற தோளென்றுமாம்.

இ —எட்டாம்பாட்டு என்னை விடுவித்தானாகிலும், தன் கல்யாணகுணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை இனி விடுவிக்க சக்தனல்லனென்கிறார்.

[என்னை நெகிழ்க்கிலும்] - என்னாலன்றிக்கே "கடனோட்டினேன்" என்கிறபடியே அத்தலையாலே கிட்டின என்னை நெகிழ்க்கவொண்ணாது, அவ்வரியசெயலைச் செய்யிலும், மயர்வற என்னைப் பிரிக்கை அரிது, அச்செயலைச் செய்யிலும் என்னவுமாம். [என்னுடை நல்நெஞ்சந் தன்னை யகல்விக்க] - "நெஞ்சே! யிறுவாய் யெம்மொடு நீ கூடி" என்றும், "தொழுதெழென் மனனே" என்றும் சொல்லலாம்படி தன்பக்கலிலே அவகாஹித்த விலக்ஷணமான என்னுடைய மநஸ்ஸை விடுவிக்க [தானுமகில்லான்] ஸர்வசக்தியான தானும் சக்தனல்லன். ஸர்வசக்தியான தான் பண்ணிவைத்த வ்யவஸ்தையை தன்னால்தான் அழிக்கப்போமோ? ஸர்வசக்தித்வத் தோயாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் வ்யவஸ்தித மென்கை. [இனி] - முன்பு செய்யலாம், இனிச்

செய்யப்போகாது எத்தாலேயென்னில்,—[பின்னை இத்யாதி] - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகார மாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க, அசோகத்தியுழிலே தோற்று அடிமைபுக்க என்னெஞ்சை மீட்கப்போகா தென்கை அந்தப்புர பரிகாரத்தை ராஜாவாலும் அநாதரிக்க வொண்ணாது "ஊரூக்ஷ-ஜுஷணஸ்ஷியள" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள் முன்பு பண்ணின பரிஜனங்களு முடிய நடத்தவேணு மென்கை நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய நெடிதாயப்பணைத்திருந்தோள் தோளோடே யணைகையாலே ஆனந்திக்கிற முதன்மையை யுடையவன் பணையென்று - வேயாய், பசுமைக் கும், சுற்றுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயிருக்கை யென்னவுமாம் "யஸ்ய ஸாஜஸ்காதஜா, ஸ்வப்நே யமஹித தேஜஃ" [முன்னைஅமரர்] பழைய அமரர், "யத்ர ஷூர்யே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்கிற பழமையை யுடையராகை, [முழுமுதல்]-அவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஸ்வாதீநமாயிருக்கை

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு 'நான் விடேன், அவன் விடான்' என்ற போலே சொல்லுகிற தென்? இனி அவன்தான் 'பிரிப்பேன்' என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்

[என்னை நெகிழக்கிலும்] - மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது, இவ்வரிய செய்கைச் செய்யிலும், [என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்க] - "நெஞ்சேயியற் றுவா யெம்மொடு நீ கூடி" என்றும், "தொழுதெழென்மனனே" என்றுஞ் சொல்லலாம்படி தன்பக்க லிலே அவகாஹித்த நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க [தானுமகில்லான்] - ஸர்வசக்தி யென்று, எல்லாஞ் செய்யப்போமோ? என், செய்துபோந்திலனோ? இது நெடுங்காலம் என்ன,—[இனி] - அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான், 'இனி' என்கிற உரப்பு எத்தைப் பற்ற? என் னில்,—அத்தைச் சொல்லுகிறது, மேல் [பின்னை இத்யாதி] - நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகார மாக நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்தஃபுரபரிகரமான வஸ்துவை அகற்றப் போமோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடிதாயச் சுற்றுடைத்தாய பசுமையை யுடைத்தான மூங்கில்போலே யிருக்கிற தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையை யுடையனுய், "யத்ர ஷூர்யே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" (யதரர்ஷய: பரதமஜாயேபுராணா:) என்கிறபடியே பழை யரா யிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிற

எட்டாம்பாட்டு - என்னை இத்யாதி "என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுமகில லான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நான்விடேன் இத்யாதி

யதிஸ்யதாத்தம் - மயர்வற இத்யாதி ஈனமைக்கு ஆத்தம் - நெஞ்சே இத்யாதி பெரியதிருவந் தாதி - க என்னில் முற்பட்ட நெஞ்சே! முற்பட்டிருக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடேகூடிக் காரியத்தை நடத்துவா யென்றபடி "தானும" என்றதின் ஆத்தம் - ஸர்வசக்தி இத்யாதி நெடுங்காலம் - ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளின காலம் உரப்பு - தாட்டியம் தாத்பர்யம் - நப்பின்னை இத்யாதி ஸ்பதாத்தம் - நப்பின்னைப்பிராட்டி இத்யாதி பணை - மூங்கில் பணையை தருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகையாலே அதுக்குஉண்டான ஆகாரங் களைச்சொல்கிறார் - சுற்றுடைத்தாய் இத்யாதி தோள்மகிழ்பீடு - தோளோடேஅணைகையாலே வந்த "ஸ்ரீயம்"யென்றபடி ஸம்ஸ்லேஷஸூசகமான மகிழ்ச்சியை - ஸம்ஸ்லேஷமென்கிறது, ஓளபசாரிகமாக 'முன் னோர்' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யத்ர ஊர்த்வா ருஷய: ப்ரதமஜா: பழையராயிருக்கு மவர்கள் "புராணா: புராணாமதவா: நித்யஸோமா:" முழு ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளெல்லாவற் றுக்கும் முதல் - காரணமாயிருக்கிறவன் என்றபடி தானுமகில்லான் என்று அந்வயம் காட்டினபடி

‘ இயல்வா பலித்தும

வன தானு ம கிலலான "ஊமா ஃஷ-ழமணஸதியள" (ஹாயாகஷகணஸநிதேள) எனகிற படியே அவாகள ஸநநிதியிலே பரதிஜஞைபண்ணிறறு, நபபினனைபபிராட்டி புருஷகாரம எங ஙனே அகறறுமபடி? (எ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமராமுழுமுத லாகியவாதியை
அமரர்ககமுதீநத ஆயாகோழுநதை
அமரவழுமபத துழாவியெனனாவி
அமரததழுவிறறு இனியகலுமோ ?

ஆ —(அமரா) அயாவறுமமராகளதிபதியாய, அாதகிலபகனுய, நிரதிசயஸௌந தாயததைபுடையனுன எமபெருமானேடே பருதயநிாததேசமாக ஹமாமபடி ஸமசலேஷிககை யாலே, இனி எனனுளும அவனை விடமுடியாது எனகிறா

ஒ — ஒனபதாமபாட்டில, காம அவனேடு கலநத கலவியின மிகுதியால விசலேஷ ஸமபாவனை யிலலை யெனகிறா

[அமரனறு தொடஙகி] - அயாவறுமமராகளுககு எலலாம தானே காரணமாயிருப பானுய இஜஜகததுககும காரணமாய ஸூததரமான பரயோஜநஙகளை வேணடின பரஹமாதிகளுக கும அவாகளபேக்ஷிதஙகளைக கொடுபபது செயது இடைசசாதியிலே வநது அவாகள உளராகத தாஙும உளனுனவனை [அமரவெனறு தொடஙகி] மிகவும நெருஙகக கலசி என ஆதமா ஒருவ ராலும பிரிககவொணணுதபடி ஸமசலேஷிததது

ப —அநநதரம, ஸாவபரகாரததாலும அவனை ஸமசலேஷிதத என ஆதமா இனி அகல பரஸஙகமுணடோ ? எனகிறா

அமரா-நிதயஸூரிகளுடைய, முழு ஸவரூபஸததிதிபரவருததிகளெலலாவறறுககும, முதலாகிய ஹேதுவாயககொணடு, ஆதியை பரதாநனுணவனுய, அமாாககு அமாாககு, அமுது (அவா ஆசைபபட்ட) அமருததததை, ஈநத - கொடுததவனுய, ஆயா - (தனனேடு உறவுடைய ரான) ஆயாகளுக்கு, கொழுநதை - தலைவனுனவனை, என ஆவி - என ஆதமாவானது, அமர- அநயார்ஹமான பொருததம பிறககுமபடியாகவும, அழுமப - (ஸவாதநதாயாதிகளான இடைத தருமபு அறுமபடி) கலபபுப பிறககவும, 'துழாவி - (ஸவரூபாதிஸமஸதவிஷயததிலும புககு) ஸஞ சரிததது, அமர - இபபடிபருதகஸிததியாதிகளிலலாதபடி, தழுவிறறு உகநதுகலநதது, இனி அகலுமோ இனி அகல பரஸஙகமுணடோ ? அழுமபுதல-செறியககலததல

இ—ஒனபதாமபாட்டில, தாம அவனேடு ஸமசலேஷிததபடி, பிரிககயோகயமனறு எனகிறார்

ஹாவாநதரம ஊமய ஃஷ-ழ ஊதராதி ஈாவணமசிஞ கிமோஙகி: "ஈாஜேணாஹிவசிஞஜாதமஊமா ஃஷ-ழமணஸதியள। உஸதாநஜேிதாணாம ஸீதாயெஃவாசிவஹி.தா" அவர்கள ஸந்நிதியிலே- நிதயஸூரிகள ஸநநிதியிலே பினனைநெமபினையிதயாரபய முழுமுதலான, எனனை நெகிழககிலுமிதயாரபய இலலா னிதயாவயாஃ (அ)

[அமரா முழுமுதலாகிய] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளெல்லாவற்றுக்கும் தானே காரணமாகை [ஆதியை] - லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்குப் புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்குமவனை இவர்களுக்குள்ளார்க்கும் ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சையில்லாமையாலே, போக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்குமன்றே செய்யலாவது [அமரர்க்கமுதீந்த] - அந்தக்கரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை அபேக்ஷிப்பார்க்கு அவற்றையும் செய்யுமவனை [ஆயர்கொழுந்தை] - அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு வந்து அவதரித்து ஸுலபனாய்த் தன்னைக்கொடுக்குமவனை "வரிஷ்ணாய வ்யாய்வேதாவ்". [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபய விபூதியுக்தனைக் கிட்டிச்சென்று எங்கும் புக்கு அநுபவித்து என் ஆத்மா ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்தது [இனியகலுமோ] பருத்கஸ்தித்யுபலம்பமில்லாதபடி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாந்தரூபமாக ஸம்ஶ்லேஷித்ததும் அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ? ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்க வொண்ணாதாப்போலே த்ரவ்யத்துக்கும் நித்யதாஶ்ரயத்வமுண்டாகையாலே பிரிக்கவொண்ணாதாயிறே யிருப்பது

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு ‘தானுங்கில்லான’ என்கிற ப்ரஸங்கந்தானென்? ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்

[அமராமுழுமுதலாகிய] - நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன் அதீனமாம்படி யிருக்கிறவனை [ஆதியை]-அதுதொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது தன்பக்கல் ஸாவபந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கும் தன்னைவழிபடுகைக்குறுப்பாகக்கரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்குமவனை [அமரர்க்கு அமுதீந்த]-அவன்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, ‘எங்களுக்கு நீவேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்’ என்பார்க்குக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக்கொடுக்குமவனை [ஆயர்கொழுந்தை]-‘அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும்’ என்பார்க்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக்கொடுக்குமவனை [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச் செறிந்து எங்கும்புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்தது [இனி அகலுமோ] - இரண்டுவஸ்துவாகிலன்றே பிரிக்கலாவது ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் நித்யதாஶ்ரயத்வமுண்டாகில் பிரிக்கப்போமோ? (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அமரர் இத்யாதி ‘அமரத்தழுவிற்றினியகலுமோ’ என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தானும் இத்யாதி அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய என்று திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி

கீழ் நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே - இதுதொடங்கி லீலாவிபூதிவிஷயம் என்கிறது தன்பக்கல் ஸாவபந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கு-ஸாவபந்தாஸாவம் ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றபடி. ஆதியை என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பக்கல் இத்யாதி கொழுந்து - போக்யதாபரம் அமர - அமர்ந்து கிட்டி, அழும்ப - அழும்பி செறிந்து-நெருங்கி துழாவி - எங்கும்புக்கு அநுபவித்து என் ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது அமரத்தழுவிற்று - பொருந்தக்கலந்தது அதாவது - ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்ததென்ற ப்ரபத்தார்த்தம் ஆனால், ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு இத்யாதி, ப்ரகாரப்ரகாரிகளாவே ஏகத்வபுத்தி பிறந்தாலென்றபடி. ஜாதிகுணங்களை யன்றோ பிரிக்கப்போகாது, த்ரவ்யத்தைப்பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன, ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி ப்ராப்ப்ராப்தருஷ்டார்த்தம் கண்டுகொள்வது, இரண்டும் த்ரவ்யமிறே நித்யதாஶ்ரயத்வமுண்டாகில் - நித்ய தாஶ்ரயத்வபுத்தி யுண்டாகில அமராமுழுமுதல இத்யாதய, ஆயர்கொழுந்தை என்னுவி அமரவழும்பத்துழாவி, அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ இத்யாவய (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அகலில்கலும் அணுகிலணுகும்
புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான்
நிகரில்லவன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம்
பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே

ஆ—(அகலில்கலும்) ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமாகத் தன்னை ஆச்ரயித்துத் தன்பக்கலிலே அந்த ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு தன்னை அகலில், தான் இழவாளனாய்க்கொண்டு அவனை அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களை அந்த ப்ரயோஜநத்தை விட்டுத் தன்திறத்திலே அல்பாபிமுக்யத்தைப் பண்ணினால், அவர்கள்பக்கல் நிரதிசயாபிநிவேசத்தோடே விழும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபனாய், ஸமாச்ரயணோந்முகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாண குணங்களிலே படிந்து குடைந்து பாடி, பின்னையும் த்ருப்தனாகப்போருகிறிலேன் என்று கொண்டு தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவிக்கிறார்

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், அனன்யப்ரயோஜநரோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலத்தத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்

[அகலிலென்று தொடங்கி] தன்னை யாச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போகில் தான் இழவாளனாய்க் கொண்டு அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களை அநந்யப்ரயோஜநராகில் நிரதிசயாபிநிவேசத்தோடேகூட ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதானாய், ஸமாச்ரயணோந்முகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே எளியனுமாய், இந்நீர்மைகளினாலே என்னை அடிமைகொண்டவன் [நிகரிலென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அவன் குணங்களிலே மிகவும் அவகாஹித்து நிரந்தரமாகப் பாடி இனிமையின் மிகுதியாலே விடவும் மாட்டுகிறிலேன்

ப—அநந்தரம், இப்படிப்பட்டவனை நிரந்தராநுபவம் பண்ணினாலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்கிறார்

அகலில் (ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு) அகலில், அகலும் -(செய்யலாவது அறாது) அகலுமவனாய், அணுகில் (அநந்யப்ரயோஜநராய்) அணுகில், அணுகும் - (அவர்களோடு ஒருநீராக்)கலக்குமவனாய், புகலும் அரியன் -(அநந்யபர்க்குக்கிட்ட) அரியனாய், பொருவல்லன் அநந்யார்க்கு தடையற்றவனாய், எம்மான் - இந்த சீலத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிகரில்லவன் - இப்படிக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய, புகழ் புகழை, பகலும் இரவும்-பகலுமிரவும் விடாமல், படிந்து உள்புக்கு, குடைந்து எங்கும் கலந்து, பாடி ப்ரேமபுகதராய்ப் பாடி, இளைப்பிலம் - ஓய்தலுண்டாகிறிலோம் தவிர்மாட்டுகிறிலோமென்று கருத்து பொரு என்று - எதிராய், தடையைக் காட்டுகிறது, அன்றியே, பொரு என்று - பொருத்தமாய், அநந்யரைச் சேரவல்லனென்றுமாம்

இ—பத்தாம்பாட்டில், இப்படிப்பட்ட இவ்வநுபவத்தைக் காலத்தத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்

[அகலில் அகலும்] - தன்னை யாச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோகில் தானும் இழவாளனாய்க் கொண்டு அகலும் "நநஸேயு" என்கிறபடியே அகலில், "பதிவாரா

ஸம்ஶயம்'' என்கிற சாபலம் உள்ளோடக்கக் கண்ணநீரோடே கொல்லுமென்னுமாம் [அஞ்சு கிலஅஞ்சும்] - நாலடி வரநின்றுரை ''ஆஹ்ருத்ய ஸர்வேஷாம் ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' என்கிறபடியே அவர்களபடியைப் பாராதே, இளையபெருமாளோபாதி தம்காரியத்துக்குக் கடவராம்படி கூட்டிக்கொள்வன் முதற்பாட்டில் - 'அகலிலகலும்' என்கிற இடம் சொல்லிற்று, இரண்டாம் பாட்டில் - 'அஞ்சுகிலஞ்சும்' என்கிற இடம் சொல்லிற்று [புகலுமரியன்] - ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டச்செய்தே அணுக அரியன் ராவணாதிகள், அநுகூலர்க்கு அரியனல்லன் ஸுக்ரீவாதிகள்; ஆஜ்ஞாநேனுபாதி கூட வாசசெய்தே, இருசெப் பயிரில் தழைகூறுகொள்வாரைப்போலே தன்னை யொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோம்படி பண்ணும் [பொருவல்லன்] - ஆஶ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன் 'பொரு' என்று - ஒப்பு ஓப்பு - எதிராய், கோலிற்குமதுவாய்; அதனாலே தடையைச்சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்டுகிறது ''யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ। நசாபிமந்யுர் நயமௌ தம் தேஶமபிஜக்மது:'' பார்ஜகனுக்கும் புகவொண்ணாத் தசையிலே ஸஞ்ஜயனுக்குத் தடையின்றிக்கே யிருக்கை [எம்மான்] - இஸ்ஸ்வபாவங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [நிகரிலவன்] நீர்மைக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய [புகழ்பாடியிளைப்பிலம்] கல்யாண குணங்களைப் பாடி விச்சேதிக்கக் கடவேனல்லேன் இளைக்கையாகிறது விடுகை அதாகிறது-விச்சேதம் [பகலுமிரவும்] - அநுபவகாலம் ஸாவதியோ? என்னில்,—திவாராத்ர விபாகமறக் காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் விடக்கடவேனல்லேன் [படிந்துகுடைந்தே] - இவ்விஷயத்தில் அவகாஹம் அளவுபட்டோ இருப்பது? என்னில், படிந்து - கிட்டி குடைந்து - எங்குமொக்க அவகாஹித்து விடமாட்டுகிறிலேன்

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு என்னோடே கலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலதத்தவ முள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்

[அகலிலஅகலும்] - இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், ''யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' (யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே கண்ணநீரோடே கைவாங்கும் ''தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்'' (தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்) என்னும் நிர்ப்பந்தத் தோடே நிற்கில் முடித்தேவிடும் [அஞ்சுகில அஞ்சும்] - தன்பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணினால், ''ஆஹ்ருத்ய ஸர்வேஷாம்''(ஆஹ்ருத்ய ஸர்வேஷாம்)என்னும் இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடிவர நின்றவனையிறே 'ராஜகார்யஞ் செய்யும்படி சொல்லீரோ?' என்றது, ''ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' (ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்)இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினைக்கை யின்றிக்கே, இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யனாகவே புத்திபண்ணி, 'ராக்ஷஸருடையபலாபலஞ்சொல்லீரோ?' என்றாரிறே இத்திருவாய

பத்தாம்பாட்டு - அகலில இத்யாதி ''அவன்புகழ் படிந்து குடைந்து பாடியிளைப்பிலம்'' என்றதைத் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னோடு இத்யாதி

கண்ண நீரோடே திருவுள்ளத்திறகுறையோடே இது 'ஶரணாகதாக' இத்யாதியைப்பற்ற, ஶ்ரீபீஷணாழ்வான் ''ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' விவரணம்-தவிதாபஜ்யேயமித்யாதி ஸர்வேஶ்வரன் வசனம் ''தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம் து கஸ்யசித்। ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம:'' அஞ்சும் - ''ஆஹ்ருத்ய'' என்னும்படி ஒருமிக்கக் கலக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் கொண்டவிபீஷணம் ப்ரதி ''உவாச ஸாந்த்வயந்நேநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ। ஆஹ்ருத்ய ஸர்வேஷாம் ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' இந்தஶ்லோகத்துக்கு பாவம் - இளையபெருமாள் இத்யாதி ஸ்வீயாநாம் என்னாதே 'ராக்ஷஸாநாம்' என்றதுக்கு பாவம்-இவனை இத்யாதி ப்ரயோஜ

மொழியில் முதற்பாட்டு - ‘ அகலில்கலும் ’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று, இரண்டாம்பாட்டு ‘அணுகிலனுகும்’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று [புகலுமரியன்] - அர்ஜுநனும் துர்யோதநனும் கூடவரச் செய்தே, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குத் தன்னையொழிந்த பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும் [பொருவல்லன்] ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன் “யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ” (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ) புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணாத ஸ்தலத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது - நேர் நிற்குமதாய், அத்தால் - தடையைச் சொல்லிற்றாய், தடையையுடையனல்லனென்கை [எம்மான்]- இஸ்ஸவஸ்வங்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன் [நிகரில்லவன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம்] - அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களைப்பாடி, ஒருகாலமும் விச்சேதிக்க க்ஷமனாகிறிலேன் இப்படி விடுகைக்கு க்ஷமனன்றிக்கேயொழிகிறது காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில்,- [பகலுமிரவும்] ஸர்வகாலமும் ஆனால், விஷயத்தைக் குறைய அநுபவித்தோ? என்னில், [படிந்து குடைந்தே] எங்குங்கிட்டி விஷயத்தை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன்

பதினொராம் பாட்டு.

குடைந்துவண்டுண்ணுந் துழாய்முடியானை
அடைந்த தென்குருகூர்ச்சடகோபன
மிடைந்தசொல்தொடை யாயிரத்திப்பத்து
உடைந்துநோய்களை யோடுவிக்குமே

ஈடு —(குடைந்து) இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த துக்கங்களையும் இத்திருவாய்மொழி உடைந்தோடும்படி பண்ணு மென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, பக்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸகல துரிதங்களையும் உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து என்று தொடங்கி] வண்டுகள்முழுகி மதுபானம்பண்ணின திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையனாகையாலே நிரதிசயபோக்யனாயுள்ளவனை அவ்வண்டுகள் திருத்துழாயிலே மதுவுக்குப்படிந்தாற்போலே அநந்யார்ஹராம்படி ஆகர்ஷடரான ஆழ்வாருடைய சொல் செறிந்த தொடையையுடைய ஆயிரத்து இப்பத்து

ஸாத்ய ப்ராப்யப்ரயோஜகபாதவேக ஸ்வார்த்தம் - இத்திருவாய்மொழியில் இதயாதி இத்தால் - யதோபகாரம் நிகமமும் ஸூசிதம் அநுகூலர்க்கு பவ்யனான நிலைதனிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்குமென்னு மத்தை ஸதிஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ப்ரபத்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-அர்ஜுநனும் இதயாதி ‘ புகலுமரியன், பொருவல்லன் ’ என்ற பதத்வயமும் ‘ அகலில்கலும், அணுகிலனுகும்’ என்ற ப்ரதிஜ்ஞார்த்தோபபாதகபரம் பங்களம் - கூளககூட்டம், அஸார மென்றபடி பங்களத்தைக்கொடுத்துவிட்டானிறே ஆகையாலே உகவாதார்க்குக் கிட்டவரியனாயிருக்கும் என்றபடி உக்தத்துக்கு உதாஹரணம்-யத்ர க்ருஷ்ணௌ உத்யோக உத்யோகபர்வணி ஸங்கோசவசனாசே யுதிஷ்டிரம் ஸஞ்ஜய :—

‘யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ। நாபிமந்யுர்ந யமௌ தம் தேசமபிகச்சதி’ என்கிறதைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்-புத்ரர்களுக்கும் இத்யாதி பசௌ-நகுல ஸஹதேவர் அவர்களும், புத்ரஸமரானவர் புத்ரர்களென்கிறது இளைப்பு | என்று - ச்ரமமாய், தத்கார்யமான விச்சேதத்தை லக்ஷிக்கிறது காலம் ஸாவதியாயோ - ஒழிகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ ? படிந்து - கிட்டி குடைந்து - அவகாஹித்து அகலில்கலும் இத்யாதியாய், அவன் புகழ்பாடிப் பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்து இளைப்பிலம் இத்யன்வயம் ௧௦

ப—அனந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதி நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

வண்டு - வண்டுகள், குடைந்து - புக்கு, உண்ணும் - மதுவையுண்கிற, துழாய் - திருத்துழாயை, முடியானை - திருமுடியிலே யுடைய ஸர்வேச்வரனை, அடைந்த - (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) செறிந்த, தென் - பரமோதாரரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, மிடைந்த - நெருங்கின, சொல் - சொல்லின், தொடை - தொடையையுடைய, ஆயிரத்து இப்பத்தும் ஆயிரத்து இப்பத்து, நோய்களை - (அஹங்காரார்த்தகாமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவ்யாதிகளை, உடைந்து - உருக்குலைந்து, ஓடுவிக்கும் - சடக்கென்ப் போம்படி பண்ணும் இது கவிநிருத்தம்

இ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, பகவத்தநுபவவிரோதியான ப்ரயோஜநாந்தரருசிகளை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து வண்டுண்ணும் துழாய்முடியானை] வண்டுகள் உள்ளே அவகாஹித்து மதுபானம்பண்ணும்படி மதுஸம்ருத்தியையுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை, இத்தால் - நிரதிசயபோக்யபூதனென்கிறது [அடைந்த இத்யாதி] மதுவிலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இவர் பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்தபடி [மிடைந்தசொல்தொடை] - செறிந்த சொல்தொடையையுடைய, தனித்தனியே 'என்னைக்கொள்ள என்னைக்கொள்ள' என்று மேல்விழுந்த சொல் என்னவுமாம் இப்பத்துந்தானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும் நோயாகிறது - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தருசி உடைந்தோடுகை - ஆச்ரயாந்தரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிகை

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து இத்யாதி]-மதுபானம்பண்ண இழிந்தவண்டுகளானவை பெருங்கடலிலேஇழிந்தாரைப்போலே உள்ளேஉள்ளே இடங்கொண்டு புஜியாநிற்கும்மத்தனைபோக்கி, மதுவற்றிக் கைவாங்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கவிபாடிற்று [அடைந்ததென்குருகூர்ச்சடகோபன்] அம்மதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப்போலே, பகவத்விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச்செய்தார். [மிடைந்தசொல்தொடை] - அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே பிறந்தவையாயிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள் தாம் 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்' என்று, 'என்னைக்கொள், என்னைக் கொள்' என்று மேல்விழுந்தன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமென்கைக்கு அடியான பாபங்கள் ஓடிப்போம் [நோய்களையுடைந்தோடுவிக்கும்] - இவனைவிட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப்பெறாது, "வள்ளலே

நிகமம் - குடைந்து இத்யாதி உந்மூலிதமாக்கும் - வேரோடே போக்கும்

வண்டு என்றது-ஜாத்யேகவசநம் குடைந்து என்றதுக்கு அர்த்தம் உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு என்று 'உண்ணும்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - கைவாங்கவொண்ணாதபடி என்றது அடைந்த - விடமாட்டாத அடைகை - விடமாட்டாமை பதச்சேதத்துக்கு பாவம் - அம்மதுவிலே இத்யாதி படிந்த - அவகாஹித்த நெருங்கினசொல்லென்றதுக்கு பாவம்-அநுபவஜநித இத்யாதி மிடைந்த-நெருங்கின சொல்தொடையாயிரம் - பதஸந்தர்ப்பங்களையுடைய ஆயிரம் 'நோய்களை' என்றதுக்கு பாபங்களை யென்றது, கார்யே காரணோபசாரத்தாலே நோய் - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தருசி 'உடைந்து' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - சிதறி யென்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல் உருமாய்கை - கார்யாக்ஷமத்வம் மூலத்தின் அர்த்தம் - இவனை விட்டு இத்யாதி உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் வள்ளலே இத்யாதி (திருமொழி-அ, ௪௦, ௭) பரமோதாரனே! உன்னடியார்க்கு யமபடர்

உன்னதமாகக்கேன்றும் நமன்தமர்கள்ளர்போல" என்கிறபடியே இருவர் ஒருவழிப்போகப்பெற்றார்கள் இப்பாபங்கள் ஆஶ்ரயாந்தரத்தில் கிடந்தாலும் மறுமுட்டப்பெற்றபடி உடைந்தோமே

முதற்பாட்டில், கேவலரை நிந்தித்தார், இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தி லிருக்கும்படியைச்சொன்னார், மூன்றாம்பாட்டில், இவ்விரண்டுகோடியிலும் நீர் ஆர்? என்ன, 'உன்னை அநுபவியாநிற்க விரோதிகழிந்தவன் நான்' என்றார், நாலாம்பாட்டில், 'என்னை இவ்வளவாகப்புகுராநின்றத் தினவனை என்னஹேதுவாலே விடுவேது' என்றார், அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியிலபெண்கள் க்ருஷ் ணனை விடுமென்றன்றே நான் அவனை விடுவேது என்றார், ஆறாம்பாட்டில், அவன்தான் விடிலோ வென்ன, அவன் போகை இசையேனென்றார், ஏழாம்பாட்டில், நீர்தாம் விடிலோவென்ன, அவன் என்னைப் போகவொட்டானென்றார், எட்டாம்பாட்டில், இந்நாள்வரைபோகவிட்டிலன்றோ? என்ன, 'நப்பின் னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப்பற்றின என்னை இனி அவனாலும் விடவொண்ணாது' என்றார், ஒன் பதாம்பாட்டில், இப்பரஸங்கந்தானென்? 'ஒருநீராகக்கலந்ததை ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாது' என் றார், பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமும் அநுபவித்து ஶ்ரமமுடையே னல்லேனென்றார், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரைக்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (௧௧)

கள்ளர்போலே மறைந்தன்றே வர்த்திப்பதென்றபடி. 'உடைந்து' என்றதுக்கு உருமாய்ந்தென்று அர்த்தம் இப்பாபங்கள் இதயாதி மறுபட்டுப்பெறுதப்படி யாவது - வேறொரிடத்திலே போனாலும் விநியோக யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கை அதாவது - "விஷ்ணுத்³வாவக்ருத்யம்" என்கிறபடியே அசலபிளந்தேறிடு லும் காயக்ஷமமன்றிக்கே ஒழியு மென்றபடி ஓடுவிக்கும் சடக்கெனப்போம்படி பண்ணும் வணகுடை துணையுமென்று தொடங்கி, இப்பத்து, கோபகளை யுடைந்தோடுவிக்கு மிதயநவயம் (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — ஸம்ஶ்லிஷ்ய: ஶ்ரூணயித: ஸாராஷாயு ஷீத்ரோ மிதூநோஹுர வாராந்தரவத்ருஹலாஸ்। தத்வஸ்யதாஸமூஜ்ஜாத ஸமேயநந தத்த்வநம் ஸரஸோஸ ஸஸக்தேந ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலி — ஸஞ்சித்தாகஷூலைஷ்காரவஶ உநமேயமித்ருஹோஸ்ரூத்ஸ்ய த்ராஷைஸ்ஸ்ய ப்ரவஸ்தவக்ருத்ய ஸ்ஜலாநஸூநெத: । த்ராமாகாஷ்ஷாரதிரொகாஶ்லிதஷுப்வஶக்ராதிர் க்ஷோஸ்ய ஸாதஶ்லிஷ்டஸ்ய ஶாயுக்தஸாயசௌஸ்வநஸாதுவொஸ் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	*பிறவியற நீள்விசும்பிற்பேரின்பமுய்க்கும் திறமளிக்குஞ்சீலத்திருமால் — அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன்பாதமே உற்றதுணையென்றுள்ளமேயோடு*

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

எட்டாந் திருவாய்மொழி—ஓடும்புள் ப்ரவேசம்

ஆ —(ஓடும்புள்) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய திவ்யைஶ்வர்யம் சொல்லுகிறது

ஓ —எட்டாந்திருவாய்மொழியில், முக்தரும் பத்தருமான சேதநர்க்கும் தனக்கும் ஸம்ஶ்லேஷம் பிறக்கும்போது இரண்டத்தொருதலை பவ்யமாகவேணும், பவ்யமாமிடத்தில்

அவர்களைத் திருத்துவதிற்காட்டில் தான் அவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகை ஸுகமாகையாலே மேடான ஸ்தலத்துக்கு நீர் அபேக்ஷையானால் விரகாலே நீரை மேட்டிலே ஏற்றுமாபோலே, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷ்டிதாதிகளை ஸங்கோசித்து அவர்களுக்குத் தன்னைப் பரதந்த்ரனாக்கி அவர்களோடே கலக்குமென்கிறார்

ப—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வேச்வரனான, நித்ய ஸூரிகளான நித்யாச்ரிதரோடொப்ப இன்று ஆச்ரயிக்கிற நிகிலாச்ரிதருடைய லீலாவிபூதி ஸம்பந்தமடியான செவ்வைக்கேட்டைப் பார்த்து வைஷம்ய ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே, அவர்கள் செவ்வைக்கேட்டைச் செவ்வையாம்படி தன்னையொக்க இட்டுச்சேரும்படியான ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்வதாக, அதுக்கு பரமபாவியான நித்யபுருஷ ஸம்ச்லேஷ ப்ரகாரத்தையும், நிகிலாச்ரித ஸம்ச்லேஷார்த்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையும், உபயவிபூதிஸாதாரணமான ஆபாசாவதாரஸித்தியையும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷார்த்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அந்த ஸம்ச்லேஷத்துக்கு எல்லையான ஸர்வஸம்ச்லேஷத்தையும், இது ஸகல ஸம்ச்லேஷ ஸாதாரணமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதர் நினைவே தன் நினைவாம்படி சலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதஸங்கல்பமடியான அவதாரத்துக்கு ஸங்க்யையில்லையென்னுமிடத்தையும், அவதாரங்கள் ஆச்ரிதார்த்தமான அஸாதாரணசிஹ்னயுக்தங்களென்னுமிடத்தையும், ஸமஸ்தஸ்வபாவன் வேதைகஸமதிகம்யனென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரிதார்த்தமான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்

இ—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், நிகருஷ்டரும் முக்தரும் பக்தருமான ஸ்ரீயஃபதி ஸர்வ வர்க்கத்தோடும் தனக்குப் பரிமாறவேண்டில் நானாருசிகளான அவர்களைத் தன்னளவில் பண்ணுதல் ராகங்களை அரிதாகையாலே, அதிற்காட்டில் மேட்டிலே நீரை ஏறுக்கி ஏற்றுமாபோலே தன் ஸ்வரூப ரூபகுண சேஷ்டிதங்களை ஸங்கோசித்துத் தன்னை அவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாக்கி அவர்களோடே பரிமாறுமென்று, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது அதாகிறது - அவர்கள் போனவழி செவ்வை வழியாம்படி தன்னைத் திருத்திப் பரிமாறுகை

ஈடு—கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே நிரதிஶயபோக்யனென்றார், இதில் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். ஸௌலப்யமாவதென்? ஸௌசீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்,—ஸௌலப்யமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக உடையவன், அங்குநின்றும் ஸம்ஸாரி சேதநர் நின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை. ஸௌசீல்யமாவது இப்படி தாழவிட்டால், 'சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே' என்று தன் திருவுள்ளத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கை. இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது - இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை. 'குணவான்' என்று - ஸௌசீல்யகுணத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "ருஜுஃ" என்று ஆர்ஜவகுணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே 'இத்

ஓடுமபுள பாவேவே, கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிஶயபோக்யனென்று, இப்படி போக்யனான தன்னை அநுபவிப்பிக்கும்போது போக்தாக்களளவில் தன்னையமைத்து அநுபவிப்பிக்குமென்கிறது, இத்திருவாய்மொழியிலே என்று ஸங்கதி "புள்ளோறியோம்" 'தணுமுயாக்கும்" "ஸ்ரீபு ஸைவணணன" இத்யாதியைப் பற்ற, ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறார் என்றது பத்துடையடியவரிலே-ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று, மாலேமுலகிலே ஸௌசீல்யஞ் சொல்லிற்று, இங்கே ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது, இவற்றுக்கு பேதமேதென்னில், ஸௌலப்யமாவது இத்யாதி கலவிருக்கையாக - இலக்ஷமாக ஸீலமாவது ... அதுதான் நெஞ்சிலுமின்றிக்கேயிருக்கை - ஸௌசீல்யம் யதவா ... புணரயறக் கலக்கை ஸீலம் அது ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கை - ஸௌசீல்யமென்னுதல் ஆர்ஜவமாவது

திருவாயமொழிதான ஸாவேஶவரனுடைய ஐஶவாயததைச சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிககே, 'ஈஶவரதவலக்ஷணம சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிககே, 'கீழே, "பாடியிளைபபிலம" எனறா, 'அபபடியே பாடி அநுபவிககிறா' எனபாரு முணடு 'ஆரஜவகுணம சொலலுகிறது' எனறு படடா அருளிசசெயயுமபடி பததா முகதா நிதயா எனறு - சேதநாககு ஒரு தரைவிதய முணடிறே, தரிவித சேதநரோடுமே பரிமாறுமிடததில, அவாகள தனநினைவிலே வருமபடி பணணுகைய னறிககே, நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறறுவாரைபபோலே தனனை அவாகளுககு ஈடாக அமைததுப பரிமாறும எனனும அவவழியாலே இவனுடைய ஆரஜவகுணம சொலலுகிறா

—

முதற் பாட்டு.

ஓடுமபுள்ளேறிச, சூடுநதண நுழாய
நீடுநினறவை, ஆடுமமமானே

ஆ —அதில முதறபாடடில, திருநாடடில ஐஶவாயம சொலலுகிறது

ஒ —முதறபாடடில, நிதயஸிததரோடு எமபெருமான கலககுமபடி பேசுகிறா

[ஓடுமெனறு தொடஙகி] - பெரியதிருவடிககுத தனனை வஹிககை அபேக்ஷிதமானால அவனமேலேயேறி ஸஞசரிககும, திருததுழாய செவவியழியாமே சூடவேணடுமதனை யறிநது சூடும [நீடெனறு தொடஙகி] - ஸாவேஶவரன காலமுளளதனையும மிகவும அததோடு ஸாதரமாக ஸமஶலேஷிககும

ப — முதறபாடடில, நிதயரோடு பரிமாறுமபடியை அருளிசசெயகிறா

அமமான - நிருபாதிகஸவாமியானவன, புளளேறி பெரியதிருவடி நினைவுககீடாக அவனை மேறகொணடு, ஓடும - உலாவும, தணதுழாய ஶாமஹரமான திருததுழாயை, சூடும - (செவவிகுலையாமல தன திவயாவயவஙகளிலே) சூடும, (இபபடி), நீடுநினறவை காலததவமுளள தனையும நிலைநிறகிற நிதயவஸதுககளோடே, ஆடும பரிமாறும செறிவுகாலம அவறறோடே நினறு பரிமாறும எனறு - "புளளூர், துழாய" எனறு பாஸதுததததைச சொலலிறறுகவுமாம அவருததை நிரயக ஸததாவா ஜஙமம காமநிபகநமலலாமையாலே ஈஶவரேசசாதீந மெனறு கருதது.

இ —முதறபாடடில, நிதயஸிததரோடு பரிமாறுமபடி சொலலுகிறது

சாணதாவைகருபபமேயாகிலும, ஆஶரிதருடைய செவவைககேடே தனககுச் செவவையாயிருககை யென்று ஸௌஶீலயததில இதுககு பேதம கணடுகொளவது ஸௌஶீலயத்துககும ஆர்ஜவததுக்கும பேதமுணடென்கிறதுககு ஆளவநதாா ஸ்ரீஸூகதியை ஸமவாதமாக அருளிசசெயகிறா - குணவான் இதயாதி குணவானெனறது - குணவிஶேஷஸஹபடிதமாகையாலும, ஸாமாநயகுணமாகக கொளளுமளவில "ஸ்வேஷுகலயாண ...ணா..." எனறததோடு புநருகதமாகையாலும, குணயதிதி - குணஃ எனகிற வயுதபததி பௌஷகலயததாலும, ஸௌஶீலயபாமாகக்கடவது குணயதே - அபயஸயதே "...ணஸாவ.. திஶவ..ஷ.." இதயாதி நிரவாஹாநதரஙகள - இந்திருவாய்மொழி இதயாதி "கண்ணு வான" இதயாதியைபபறற ஐஶவரியத்தை எனறது ஐஶவாயமெனறது - ஈஶவரத்வமாய, பரதவ மெனறபடி. "சஙகுசககாா" "ஓடுமபுள" இதயாதியைபபறற, லக்ஷணம் எனறது "சீாகறபன" எனறததைப பறற, பாடியநுபவிக்கிறா் எனறது "நீாபுரைவணணன" இதயாதியைப பறற, ஆர்ஜவகுணம் எனறது படடா நிரவாஹ விவரணம - பதநா் இதயாதி

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி ஓடும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொள்ளுகை வாஹநத்துக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை. மேற்கொள்ளுமதுதான் - அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்குமாயிருக்கும் "காமிந்யாஸ்தநயுக்மேந ஸமாஹிதா" [சூடும் தண்துழாய்] - தண்டுழாய் சூடும் "தன்பக்கல் சேவை - திருத்துழாயிலே யாகவேணும்" என்று மாலையிலே வளையமாக வைக்கும் "வித்யுத்வல்லய்காலமேகம்" இங்கு நித்யஸம்ஸாரிஜநங்கள் பாபபலமாய ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தையுடையவராயிருக்கும், அங்கு இவையுண்டாகைக்கு அடியென்? என்னில்,—அந்தப்புரத்தில் கூனர்குறளராய் வர்த்திக்குமாபோலே, இச்சையாலே ஜ்ஞாநபலமாகப் பரிக்ரஹித்த சரீரங்கள் ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் சேவைக்கேடு முள்ளது, நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமு மில்லை, சேவைக்கேடு மில்லை அவர்களோடு சேவியனுயபரிமாறுகையாவதென்? என்னில்,—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வருந்தபேதத்தாலே ருசிபேதங்களு முண்டாம் [நீடு நின்று] - காமாநுகூலமாகில்றே அநித்யமாவது, ஸ்வரூபாநுகூலமாகையாலே நித்யமாயச் செல்லா நிற்கும் அவனுக்கு இவர்களையொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கும் அவனையொழியச் செல்லாது 'புள்' என்றும், 'துழாய்' என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, அவை யென்கிறது, [ஆடும்] - அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே 'ஆடும்' என்கிறது இரண்டுகைக்கும் போக்யமா யிருக்கையாலே [அம்மானே] - நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஸ்வாமித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி தனித்தனியே அஸாதாரணமாய்ப் பரிமாறுகை இப்படி பரிமாறுகைக்கு நிபந்தநம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம் நித்யஸூரிகளுடைய தாரகாதிகளும் தன்னினைவிலேயாம்படியான ஏற்றத்தையுடையவனென்றுமாம்

ஈடு — முதற்பாட்டு நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடே சேவியனுயபரிமாறும்படி சொல்லுகிறது, அவர்களுக்குச் சேவைக்கேடு இல்லையிறே, அவர்கள் பலராய ருசிபேதமுண்டானாலும் அவர்கள் நினைவு அறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி ஓடும், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொண்டு நடத்துமது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு, பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே "காமிந்யாஸ்தநயுக்மேந ஸமாஹிதா" (தவதுங்கஸமாதத்திலுங்களோபிரா) காமிநியானவளுக்கு போக ஸஹநங்

முதற்பாட்டு—ஓடும்புள் இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி சநதாநுவர்த்திகளானவர்களுக்குச் சேவைக்கேடில்லையே, அவர்களுடன் ருஜுவாயப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன, அவர்களுக்கு இத்யாதி இந்தஸங்கோசத்தாலே-" மேலே ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ" இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டங்கள் சேவைக்கேடு - அநார்ஜவம்

"புள்ளேறியோடும்" என்றதில் ஆர்ஜவமேது? என்னில், - திருவடி 'இப்போது அடியேனை மேற்கொள்ளவேணும்' என்று அர்த்தித்தால், 'வேண்டா' என்னுதே மேற்கொள்ளுகை ஆர்ஜவமிறே வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை நிரூபகமன்றோ? அது அபேக்ஷிதமோ? என்ன, மஹிஷிக்கு இத்யாதி பரிரம்பணம் - ஆலிங்கநம். தன்னைமேற்கொண்டு - தன்மேலேயிருந்து திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷைக்காகவோ? நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ? என்ன, பெரியதிருவடியை இத்யாதி ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே போக்யமானவளுக்கே, கவசம்போலே தாரகமுமாய அலங்காரமுமாமென்கிறார், காமிநீ இத்யாதி "ப்ராலம்பவா" உத்ப்ரேக்ஷாநுஸந்தேயம், இதுக்குஅர்த்தம் - காமிநீ இத்யாதி "போகிநமை

கள் தாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் உறுத்துகையால் வந்த தழும்பு இவனுக்கு தாரகமாயிருக்குமிறே [சூடே தண்டுழாய்] 'இப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் சேவலி யழியும்' என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வைக்கும் இதுக்குச் சைதந்ய முண்டோ? என்னில்,—" விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் " (சிஷ்டபரிபாலநத்துக்காகவும் து ஷ்டநிக்ரஹத்துக்காகவும்) என்னக்கடவதிறே சில சேதநர் புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உபாதாய வாதத்திக்கிறபடி யிறே விரோதிசைதந்யமே கழிந்தது, ராஜஸந்நிதியில் வர்த்திப்பார் கூனர் குறளராய் வர்த்திக்கு மோபாதியிறே, கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த ஶரீரங்களுமன்றே, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கிற இத்தனையிறே இவ்விபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும், அங்கு ஸ்வேச்சாதீநமாயிருக்கும் பரிக்ரஹித்த ஶரீரங்கள் ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் சேவலைக் கேடுமுள்ளது, நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை, சேவலைக்கேடு மில்லையே, அவர்களுடன் சேவலையனுப்ப பரிமாறுகையாவது என்? என்னில்,—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும் அவ்விஷயந்தன்னில் வ்ருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேத முண்டாம் [நீடு நின்று] - காமாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது, ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றமாகையாலே இது

கள் தாரகம்" என்றவிடத்திலே, "த்வத்பாதகமலாதந்யந் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி । நிமித்தம் குஶலஸ்யாஸ்து யேந கச்சாமி ஸத்கதிம் ।" என்றது அநுஸந்தேயம். தழும்பு - காய்ப்பு இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிறது - இப்போதே இத்யாதி சேவலியழியும் இதி விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுதவாத்திஹாவ: இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ? என்னில் அசேதநமான இதுக்கு 'சூட வேணும்' என்னும் அபேக்ஷையுண்டோ? என்னில் பக்ஷிரஸம்ஹிதாயாம், "ஸந்த்வாநரஸ்ய ச ஸ்ம்ஸாரார்த்தம் ஸாதாரணார்த்தம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் ....." இவர்கள் நித்யஸூரிகளானால் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாகைக்கு அடி ஏது? என்ன, சில சேதநர் இத்யாதி ப்ரமாணத்தில் ஸாகாதிக்ரஹணம் துழாய் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸ்தாவரத் யவஸ்தையைப் பஜித்தால் சைதந்யம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகாதோ? அபேக்ஷை கூடுமோ? என்ன, விரோதி இத்யாதி விரோதி சைதந்யம் ஆவது - ஈஶ்வரனுக்குப் பிராட்டியோடே உண்டான போகவிரோதியாய், புமஸ்த்வாபிமாநரூபமான சைதந்யம் என்றபடி விரோதிசைதந்யம்போய், மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்திக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராஜஸந்நிதியில் இத்யாதி ராஜலீலாபாத்ரதையாலே குப்ஜாதிஹாவம் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதிறே யென்றபடி. கூனர் குறளர் - குப்ஜா வாமநாஶ்ச விரோதிசைதந்யம் கழிந்து போகரூபமான சைதந்யம் கிடக்கக் கூடுமோ? என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி "ஸாதிகை: பக்ஷிம்ருகதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் । ஶரீரஜை: கர்மதோஷைர்யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:" என்றிருக்க, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கக் கூடுமோ? என்ன, இவ்விபூதியில் இத்யாதி 'அவர்களுக்குச் சேவலைக்கேடில்லை' இத்யாத்யவதாரிகாவாக்ய விவரணம்-ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி வ்ருத்திபேதத்தாலே - ஈஶ்வரகல்பிதமான வ்ருத்திபேதத்தாலே யென்ற படி. வருந்தநீ - கைங்கர்யம் ஸர்வத: ஸாதிஶயஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யத்வம் கதம் ? இத்யாஶங்க்யாம் விலக்ஷணாயகஸ்யாபி ஸ்வலக்ஷணாயகஸ்யாபி ஶ்ரீராமாநுகூல்யேத்யாதி வாக்யஸங்க்ரஹ கர்மாநுகூலம் என்றது - காமஜந்யமென்றபடி. ஸர்வதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷஸ்ய பகவத: ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிஷு ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தம் வித்யோபஸம்ஸர்க்க ஶங்காயாம் ஸத்யாம், "அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத் அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத்" இதி ஸூத்ரந்யாயேந ஸம்ஶ்லேஷாத், அவனுக்கு இவர்களையொழிய இத்யாதி வாக்யஸங்க்ரஹ 'ஸர்வதஸ்ஸாதிஶயஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யத்வாபாதகத்வம்' இதி வதநாத், "நசேதநாசேதநஸ்யாஸ்ய ஸ்திதஜ்ஞாநஸ்ய பரஸ்ய ஸர்வஶேஷிணஸ்ஸ்வாத்மநஸ்ஸத்யகாமஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸர்வதா .....

தான் நித்யமாயிருக்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கு அவனை யொழியச் செல்லாது [அவை] - "புள்" என்றும், "துழாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே "அவை" என்கிறது [ஆடும்] அவற்றோடே பரிமாறும் என்னுதே, அவை ஆடுமென்கிறது - ஸர்வேச்வரனுக்கு அவர்களோடே அணையும்படி, விடாயர் மடுவிலே புக்காடுமாறுபோலே யிருக்கையாலே [அம்மானே] நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறும்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறும் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அம்மானாய்ப்பின்னும், எம்மாண்புமானான
வெம்மாவாய்கீண்ட, செம்மாகண்ணனே

ஆ —(அம்மானாய்) - நித்யஸித்தமான அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரரூபமான ஸர்வ ஐச்வர்யத்தையுடையவனானவனென்கிறார்

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரிகளோடு ஸம்ச்லேஷிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

[அம்மானாயென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன நித்யவிபூதியை யுடையனாய் அதின் மேலே எல்லாமாண்மையு முடையனானவன், மாண்பென்று - திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது [வெம்மாவென்று தொடங்கி] - கொடியனான கேசியின் வாயை அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையான்.

ப —அநந்தரம், லீலாவிபூதியில் ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷார்த்தமான அவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம்மானாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸ்வாமியாயிருந்து, (ஆச்ரிதார்த்தமாக), வெம் - வெவ்விய, மா - குதிரையை, வாய்கீண்ட - வாயைப் பிளந்த, செம் - சிவந்த, மா - பெரிய, கண்ணன் - கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன், பின்னும் - அவ்வளவன்றியே பின்னையும், எம்மாண்பும் ஆனான் - எல்லா மாட்சிமையுமுடையவன் ஆனான். எவ்வவதாரங்களில் அழகுமுடையனானா னென்றபடி. அன்றியே, க்ருஷ்ணாவதாரம் தனியேயாய், மாட்சிமையென்று - ஆச்ரித சேஷ்டிதங்களாகவுமாம்

இ - இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியில் ஆச்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது

பரவோபரோக்ஷஸ்த்வஸ்ஷ்ரேயாசகத்யத்ர் ப்ரயம்ஜ்ஞாதிநம் ப்ரோக்ஷாவிஷாவதத்யஷ்டி"

என்கிற ஸாம்யத்தைக் கண்டுகொள்வது நித்யஸூரிகளைப் பின்னை "அவை" என்கிறபடி என்னனே! என்ன, லோகத்தாருடைய ஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை யென்கிறார் - [புள்ளொன்றும்] இத்யாதி பரமோஸ்ராவணோ ஸூரிபி: ஸஹவர்த்த ஐக்யத்த ஜயஜோஜஸ்ஸமணா ஸஹெஷித்த்ரா நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி ஸம்வஸ்ஸரோவாவெக்ஷயா பிஷீந்தெசவஸம் ஸாரிணாம் ஸூரீணா ஷவிஶேஷாதெநகி ஸாவ: ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து- இப்படியிருக்கிறவன் நியமிக்கவிறே அப்பது, தச்சந்தானுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிறே அம்மானாய் வைத்து, புள்ளோறிப்பியாடும், தண்டுழாயும், நீடின்றவையாடும் என்று அன்வயம் (க)

[அம்மானாய] - ஸாவாதிகனாய வைத்து [பின்னும] - அதின்மேலே [எம்மாணபு மானை] - எல்லா அவதாரங்களையு முடையனானை மாணபென்று அழகு பரத்வத்திற்காட்டில அவதாரங்களிலே அழகு மிக்கிருக்கை " ஸஉஸ்ரேயாநஹ ஜாயதே" [வெம்மாவாய கீண்ட] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக கிழித்த தத்காலத்தில கேசியினுடைய வெம்மை இப்போது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த் தானுக கெனகிறது, " விவ்ருதாஸ்ய:"இதி [செம்மா கண்ணனே] - அநாயாஸேந பிளந்த பரீதியாலே சிவந்துமலாந்த திருககணகளையுடையவன அம்மானாய வெம்மாவாயகீண்ட செம்மாகணணன பின்னும எம்மாணபுமானை

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு இப்பாட்டு, நித்யவிபூதியிலநின்றும வந்துஅவதரித்து விரோதிகளைபபோக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன செவவையனாயப பரிமாறுமபடி சொல்லுகிறது

[அம்மானாய] - இப்படி ஸாவாதிகனாயிருந்துவைத்து [வெம்மா வாய கீண்ட செம்மாகணணன பின்னும எம்மாண்புமானை] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக் கிழித்துப போகட்ட கேசி, வாயை அங்காந்துகொண்டுவந்து தோற்றினபோது கண்ட ஸ்ரீநாரத பகவான "ஜகதஸ்தமிதம்" (ஜகதஸ்தமிதம) என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்து விழுந்தானிறே; அவனுக்குத் தத்காலத்திற்பிறந்த பயம அவன பட்டுப்போகச்செய்தேயும, ஸ்மருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறா இவா [செம்மாகண்ணனே] விரோதி போகையால் வநத பரீதியாலே சிவந்து மலாந்த் திருககணகளையுடைய க்ருஷ்ணன [பினனும எம்மாணபுமானை] - அவ்வவதாரத்திலே பாயவஸிக்கையனறிக்கே அதுக்குமேலே அநேகாவதாரங்களைப பணணினை 'ஸுஹூதி" (பஹூநி) எனகிறபடியே மாண்பு என்று - அழகு பரத்வத்திலும மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தால வந்த அழகைச் சொல்லுகிறது (உ)

இரண்டாமபாட்டு - அம்மானாய் இத்யாதி இப்பாட்டு இத்யாதி, தைத்யபீடிதாகளான தேவாகள வந்து, தாங்களுக கட்டக நின்று சாதிபபணணிப போம பூமியிலே 'பிறக்கவேணும' என்ன, அப்படியே பிறக்கை - ஆர்ஜவமிறே, அவதரித்தபினபு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சாதானுவருத்தி பணணினதுக்கு ஓரெல்லையில்லையிறே

வெம்மா இதி - க்ரூர உதக்ஷாஸ் ஸம்ரூக்ஷ கேஸிநம் வதீதி நிகண்டு - " மாவே கருமையும பெருமையும நிறமும, மேவியாறகாதுடையவும வணமெ, பூவுடைததிருவும மறையும பொருந்தும " வெம்மை - க்ரௌர்யம தக்ஷவாஷ்யதி - கேசிவாயை இதி அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு நாரதாதவீ வராஷாஸ்ய விஶேஷம் தர்ஶயதி- அவனுக்குத் தத்காலத்தில் இத்யாதிா அவன்பட்டுப்போகச்செய்தே - வெம்மினதாத்பாயம, பட்டு - செத்து செம்மா இதி அதா, மா - மஹத்தா " மாணபு " இத்யஸ்ய வாசகிகாந்தமாஹ - மாண்பு என்று அழகு இதி " தக்ஷணஸாரஸாக்ஷ்ய வக்ஷஸ: "இதிந்யாயேந விஹ்ஷார உஜ்ஜ்வ இதி ஸாவ: அவதாரத்துக்கு அழகு மநுஷ்யத்வே பரத்வம அம்மானாயிருந்துவைத்துப பினனும எம்மாணபுமானை இதயேதத் ஹ்ருதி நிதாயாஹ பரத்வத்திலும் இதி மநுஷ்யத்வே இத்யாதி-"அம்மான" எனகிற பதஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - மநுஷ்யத்வேபாத்வத்தால் எனகிறது அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்வாதிகளாலே வநத பரத்வ ஸௌலப்யாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும இது விஞ்சியிருக்குமிறே அம்மானாய வெம்மாவாய கீண்ட செம்மா கணணன, பினனும எம்மாணபுமானை எனறு அநவயம (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கண்ணாவான் என்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத்
தண்ணார் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே

ஆ—(கண்ணாவான்) அந்த ஐச்வர்யத்தின் மேலே அயர்வறும் அமரர்கட்கும் இந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கும் ஒக்க த்ருஷ்டிபூதனாய்க் கொண்டு, அயர்வறும் அமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தை யுடையனாயிருக்கு மென்கிறார்

ஓ—மூன்றாம் பாட்டில், பக்த முக்த கோடித்வய ஸாதாரணம் ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஈடாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினா னென்கிறார்

[கண்ணென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும் கண்ணாகைக்காக, கண்ணாவா னென்றுமாம் [தண்ணென்று தொடங்கி] ரக்ஷணீய ஜந்துக்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நின்றருளினன்

ப—அனந்தரம், உபயவிபூதிஸாதாரணமான திருமலையில ஸந்நிதியை அருளிச்செய்கிறார்

("சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" என்கிறபடியே), மண்ணோர் - மண்ணோர்க்கும், விண்ணோர்க்கு - விண்ணோர்க்கும், என்றும் - என்றுமொக்க, கண்ணாவான் - கண்ணாமவன், தண் - குளிர்த்தியால், ஆர் நிறைந்திருப்பதாய், வேங்கடம் திருவேங்கடமென்று பேரான, விண்ணோர் வெற்பன் - ஸூரிஸேவ்யமான திருமலையையுடையவன்

இ—மூன்றாம் பாட்டில், இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயார் இருவர்க்கும் பாங்காகக் கிடந்து முலை கொடுக்குமாபோலே, பக்தமுக்தகோடித்வயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினா னென்கிறார்

[மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்] - ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியில்லை, அவரவர்கள் தங்கள் கார்யம் நிர்வஹித்துக்கொள்ள மாட்டாமைக்கு [கண்ணாவான்] - கண்ணாகைக்காக என்னுதல், கண்ணாமவ னென்னுதல் கண்ணென்று - நிர்வாஹகன் "சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தின்படியே சொல்லுகிறார் [தண்ணார்வேங்கடம்] - குளிர்மிக்கிருக்குமுள்ள திருமலை ரக்ஷ்யங்களுக்கு ரக்ஷகனாகைப் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும், இங்குள்ளார்க்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால் வரும் தாபத்தையும் தீர்க்கவற்றாயிருக்கை [விண்ணோர் வெற்பனே] நித்யவிபூதியின் மேன்மையையும் திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையையும் ஒருபோகியாக அநுபவித்துக்கொண்டு விடாதே படுகாடு கிடக்கையாலே 'விண்ணோர்வெற்பன்' என்கிறார் ஸம்ஸாரிகள் மேன்மையைக் கண்டறியாமையாலே நீர்மையும் அறியார்கள் "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" என்கிறவிடம் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே "நின்றவேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது" என்று திருமலை ஸம்ஸாரிகளுக்கென்னுமிடம் ஸித்தம், "விண்ணோர் வெற்பு" என்கிறவிடம் ஸாத்யம் "விண்ணோர் வெற்பன்" என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளபிப்ராயத்தாலே, விண்ணோர், "எங்களது" என்று அபிமானிக்கும்படியான தண்ணார் வேங்கடவெற்பை யுடையவன்

ஈடு —மூன்றாம் பாட்டு இரட்டைப் பிரஜை பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணுவான்] - நிர்வாஹகனானவன் என்னுதல், கண்ணுகைக்காக என்னுதல், கண்ணுமவன் என்னுதல் "ஸக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" (சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்) என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்] - நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்துகொள்ளமாட்டாமைக்கு. [தண்ணார்வேங்கடம்] - "குளிரருவிவேங்கடம்" என்னுமாபோலே, அவனுக்கு ரக்ஷ்யம் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்ற வற்றாயிருக்கை. [விண்ணோர்வெற்பனே] அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றானேயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. "வானவர் நாடு" என்னுமாபோலே 'விண்ணோர்வெற்பு' என்கிறார். கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, "இது என்ன நீர்மை!" என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலை யென்கிறார். (௩)

மூன்றாம்பாட்டு - கண்ணுவான் இத்யாதி 'மண்ணோர் விண்ணோர்க்கென்றும் கண்ணுவான்' என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இரட்டைப்பிரஜை இத்யாதி.

கண்ணுவான் இதி - ஸ்வாமீ அப்ய்ரக்ஷக இதி ப்ரதம:, த்ருஷ்டிஹேது: ஜ்ஞாநப்ரத இதி யாவத் இதி த்விதீய: "கண்ணுவான்" இத்யத்ர ப்ரத்யயைகவசநாந்தஶப்தோவா ந்தூதோதுப்ரத்யாந்தஶப்தோவா த்விதீயநிர்வாஹே ப்ரமாணமாஹ-ஸக்ஷுர்தேவாநாமிதி, ஸக்ஷு: ஜ்ஞாநப்ரத இத்யர்த்த: உத - அபியென்றபடி 'ஆவான்' என்றமாத்ரத்துக்கே - அர்த்தபேதமாய், கண் என்றதற்கு - நிர்வாஹகனென்று ஏகார்த்தமாதல் இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் - கண்ணுகைக்காக என்று "மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணுவான்" இத்யத்ர ஸம்ஸாரிணாம் ஹி நிர்வாஹகாபேக்ஷா உஜ்ஜீவநஸ்யோபாயாநாம் பரமோத்ரேஷாநாம் ஸ்வஸ்ய ஸம்ஸாரமபாயாநாம் ஸூரீணாமபி நிர்வாஹகாபேக்ஷாऽஸ்தீதி இத்யத்ராऽऽஹ-நித்யஸூரிகளோடு இதி ஸ்வவாதம் - குளிர் இத்யாதி நாய்ச்சியார்திருமொழி (௪ ௩) சீதலமான பர்வதஶிலைகளையுடைய திருமலை, இத்தாபம் அத்தேஶத்தை நினைக்கத் தீருகையாலும், ஸகலதாபங்களையும் மாற்றவல்ல தேஶமாயிற்று. "தண்ணார்" என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவனுக்கு இத்யாதி யதா "தண்ணார்" இத்யநேந ஶ்ரமஹரத்வம் விவக்ஷிதமிதி ஸூசிதப்ராய ஸ்வஸ்ய ஶ்ரமஹர்த்ரு இதி ப்ரதிபாத்யவிஷயாயாஹ - அவனுக்கு இதி விண்ணோர்தான் வெற்பையுடையவன் இதி ஶப்தார்த்தம் ஸூசிதப்ராயாஹ-அவன் இரண்டு விபூதியில் இதி நந்தவெற்புடைய ஸௌமநஸ்ய வானவா ஸூரயஸ் விஶேஷாதிஷ்டாநம் ஸாதாரணோ வா ஸூரயஸ் ஸௌமநஸ்ய ஸாமித்ய "விண்ணோர் வெற்பு" இதி கதமுச்யத இத்யத்ர பூர்வோக்தரீத்யா வானவர் நாடு இத்யாதிவாக்யமயேந, வானவர்நாடு - 'வர்த்தஸ்வகுணைகதத்வமதாயஸ்மிஞ்ஸ்வபூமி' இதி ஸமவாது ஸ்வயம் ஸவஸூரேஶ்ரீமதாயீநம்க ரோதீதி ஶாவ: "வானவர் நாடு" என்கைக்கு - அவ்விபூதியில் அவர்கள் வரிக்குமாபோலே, "விண்ணோர்வெற்பு" என்கைக்கு அது உண்டோ? என்ன, கானமும் இத்யாதி என்றுமாம் புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நாநாவிதாத்மாக்களும் அருவிகளின்ரோடே கண்ட இடமெங்கும் புரண்டுவந்து விழுகிற காடுகளும், நீர்க்கண்டால் வெருவி மாந்தளிலே யேறக்கடவ குரங்கும். மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான், தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன் என்று அந்வயம் இது - முன்பக்ஷத்திலே தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர்விண்ணோர்க்குஎன்றும் கண்ணுவான் அவன் என்று பரதமாதபக்ஷத்திலே அந்வயம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

வெற்பையொன்றெடுத்து, ஒற்கமின்றியே
நிற்குமம்மான்சீர், கற்பன்வைகலே

ஆ —(வெற்பை) ஏவம்விதமான ஐஸ்வர்ய பரம்பரைகளை யுடையனான எம்பெருமான தன்னுடைய காருண்யாதி கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள, நானும அவற்றைக்கண்டநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதயதிசயம் என்னைக் கற்பிக்க, ஸர்வகாலமும் இந்த குணங்களைக் கற்கப்பெற்றேன் என்கிறார்

ஒ —நாலாம்பாட்டில, கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினவனுடைய குணத்தை என்றும அநுபவிப்பே னென்கிறார்

[வெற்பை யொன்றெடுத்து இத்யாதி] - அப்போதைக்கு எட்டிற்றொரு மலையெடுத்து [ஒற்கமின்றியே என்று மேலுக்கு] - இளைப்பு இன்றியே நிற்பதுஞ்செய்து கோவர்த்தனோத்தரணோபகாரத்தாலே ஜகத்திலுள்ளாரையெல்லாம அடிமைகொண்டவனுடைய குணங்களை என்றும சொல்லுவன

ப —அனந்தரம, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார

(இந்திரன பர்வதத்திப்பித்த அஸ்மவர்ஷத்தில ரக்ஷ்யவர்க்கம இடர்ப்படாதபடி),ஒன்று - ஒரு, வெற்பை - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஒற்கம இன்றியே ஒடுக்கம இன்றியிலே, நிற்கும நிற்கிற, அம்மான - ஸ்வாமியினுடைய, சீர - ஆபத்ஸகத்வ சீத்தியை, வைகல - கால்த்தத்வமுள்ளதனையும, கற்பன - அப்யஸியாநிற்பன. ஒற்கம - ஒலகுதலாய, பலஸங்கோசத்தைக் காட்டுகிறது

இ —நாலாம்பாட்டில, அவ்வாஜவகுணம தம்மளவிலே வர, பலித்தபடியைச் சொல்லுகிறார

[வெற்பையொன்றெடுத்து] - பசுக்களும இடையரும கொலையவர்ஷிக்கப் புக்கவாறே, கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தபடி. கீழ், ஒரு மலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லிற்று, இப்போது ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. ஏழு வயஸ்ஸிலே ஏழுநாள ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தவிடத்தில இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில, [ஒற்கமின்றியே நிற்கும] - பாரார்த்தமாக வ்யாபரிக்கையாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான ஒற்கமாவது - ஒலகுதலாய, அதாவது - ஒடுங்குதலாய, அதாவது - இளைப்பு, தாதுக்ஷயம பிறவாவிட்டால இளைப்பில்லையிறே [அம்மான] - வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலும இளைப்பில்லை, பரஜாரக்ஷணத்தில இளைப்பு மாதாவுக்கு உண்டாகாதிறே [சீர கற்பன] - அவன மலையையெடுத்து ரக்ஷித்த அப்போதை சீரமையையும அழகையும வாயவெருவுவன "சொல்லுவன" என்கிற ஸ்தாநத்திலே, 'கற்பன' என்கிறது குணபரோரிதராய்ச் சொன்னாரென்னுமிடந் தோற்றுகிறது [வைகலே] - "நீடுநின்று" என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவே யாத்திரையானாற்போலே, எனக்கும இதுவே யாத்திரையாயிருக்கும

ஈடு — நாலாம்பாட்டு அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வெறபை யொன்றெடுத்து] - பசுக்களும் இடையரும் தோலையும்படி வர்ஷிக்கப் புக்க வாறே, அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொன்றை விட்டு ரக்ஷிக்கப் பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொருமலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று இப்படி ஏழுபிராயத்தின்பாலன் ஒருபடிப்பட்ட மலையை யெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில், இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில், [ஓறகமின்றியே நிறகும்] - ஒறகமாவது - ஒதுங்குதல், அதாகிறது - இளைப்பு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட்ட மலையைத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில இளையாமைக்கு ஹேது என்? என்னில், - * (அவனரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளவாரில்லாமையாலே இளைப்பில்லை, தாதுக்ஷயம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே, உண்கிறசோற்றிலே மணலைத் தூவுகை யில்லாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே) [அம்மான்] வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான் பரஜா ரக்ஷணத்தில மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதிறே [சீர்கற்பன்] - அவன்மலையையெடுத்து ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தை நோக்கின நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த குண பரோரிதனுய அப்யஸிப்பன் "குணாதாஸ்யமுபாகதঃ" (குணாதாஸ்யமுபாகதঃ) என்னுமாபோலே [வைகலே] - ஒருகால இத்தைச்சொல்லி, பின்னை என்காரியத்துக்குப் போமவனல்லேன், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், "விபந்யவঃ" (விபந்யவঃ) இறே (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வைகலும்வெண்ணெய, கைகலந்துண்டான,
பொய்கலவாது என, மெய்கலந்தானே

ஈடு —(வைகலும்) நாள்தோறும் தட்டோள்கள் உள்ளளவுங் கைநீட்டி ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன், வெண்ணெயளவிலே திருவுடம்பிலே கூட்டவந்து, தன்னுடைய ஆநுரூப்யம்ஐய குணாக்ஷணாநந்தமாகக் காயபுதலியா என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையன்றியே, என்னோடு ஸம்ஸ

நாலாம்பாட்டு - வேர்ப்பை இத்யாதி அவனுடைய ஆர்ஜவ இதி "சீர்கற்பன்" இத்யத்ர ஹாருத்யம் அப்யாஸஸ்ய குணபரோரிதத்வம் விவக்ஷிதம் தாம் குணஜபதராகையாலே, தம்முடைய சந்தத்தை அநுவாத நித்துக்கொண்டு, தாம் கறகைக்காக வெறபெடுத்தது என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவஞ்சொல்லிற்றாகிறது

ஒன்றெடுத்து என்று - அநாதரோக்தி ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகாரமான திவ்யாயுதங்களை யெடுத்தாக்ஷியாமல் முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - பசுக்களும் இத்யாதி தோலையும்படி - பாதிதாரப்படி இளைப்பு - ப்ரம்ம கீழ்வார்யவிவரணம் - ஸ்வாபாவிக இத்யாதி ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமானால் இளைப்பின்றிக்கே யிருக்குமோ? என்ன, ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி அவன் மலையை யெடுத்து இத்யாதி-இப்படிப்பட்டவனுடைய சீலாகற்பன் என்கையாலே-இப்படிப்பட்டவனை அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையெல்லாம் கற்கையிலே ஹேதுவாகிறது சீர்சொல்லுவன் என்னாதே, 'கற்பன்' என்றதைப்பற்ற, குணபரோரிதனும் என்றது நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி - 'நீடு நின்று' இத்யத்ர விவக்ஷித இதி வ்யுத்பத்தி-விபந்யவ இதி பதஸ்தோத்ர ஸ்தோதார இதியர்த்த: ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: இதி வாக்ய: இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும் என்றது - "வைகல்" என்றதைப்பற்ற வெற்பையொன்றெடுத்து ஒறகமின்றியே நிறகுமம்மான சீர வைகலகற்பன இத்யந்வய: (௪)

* குணடலிதம கவாசித்கம என்பர

லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு என்னுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினா னென்கிறார்

௯ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களோபக்ரமத்திலே தம்பக்கல் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வைகலுமென்று தொடங்கி] - நாடோறும் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்க அபிநிவேசாதிசயத்தாலும் மௌக்த்யத்தாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணெய் விழுங்குமவன் [பொய்யென்று தொடங்கி] - அப்படியே நமக்குதாரனாய்க்கொண்டு என் உடம்பிலே கலந்தான்

ப —அநந்தரம், ஏவம்பூதனான க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

வைகலும் என்றுமொக்க, வெண்ணெய் வெண்ணெயை, கைகலந்து - கையுள்ளளவும் நீட்டி, உண்டான - உண்டவன், பொய்கலவாது - (காரியப்பாட்டான்) பொய்கலவாதபடி விரும்பி என் - என்னுடைய, மெய் - (ஹேயமான) சரீரத்திலே, கலந்தான் - ஒன்றுபட்டக் கலந்தான் கைகலந்தென்று இரண்டுகையுங் கலந்து என்னவுமாம்

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன்ஸ்வரூபத்தை விட்டு அவன்குணங்களையே விரும்புகிறாப் போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தையே விரும்பாநின்றா னென்கிறார்

[வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்] "கறபனவைகலே" என்று எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆச்ரிதஸ்பர்ச முள்ளதொரு த்ரவ்யமே அவனுக்கும் நித்யதாரகமாயிற் றென்கிறார் [கைகலந்து உண்டான்] - "தாராதட்டத்தோளக் குள்ளளவுங் கைநீட்டி" என்கிறபடியே "குடத்திலே கைபுகுத்தினையும் வயிறுநிறையும்" என்கிற மௌக்த்யத்தாலே யென்னுதல், "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே, அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல், "ஓரிளப்பனும் ஒரு சந்திரனும் களவுகண்டார்கள்" என்று பட்டா கதையை ஸ்மரிப்பது, அபிநிவேசத்தாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தா னென்னுதல், கைவாசி யறியாத மௌக்த்யத்தாலும் அபிநிவேசத்தாலும் [பொய்கலவா தென்மெய்கலந்தானே] - வெண்ணெயிற்பண்ணின விருப்பத்திற பொய்யில்லாதாப்போலே யிடா என்னுடம்பிற பண்ணுகிற விருப்பமும் அவன் மேல விழ, தாம் மேன்மையைக் கண்டு இறாய்க்கிறாராயிற்று, அவன்மேல்விழுகிறதும் இத்தாலேயாயிற்று "இரங்கினறிகமை" என்று நான் அநாதரிக்கிற சரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே!

ரு —அஞ்சாம்பாட்டு நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியாநின்றீராகில், அவன் தான் செய்கிறதென்? என்னில், நான் அவனை விட்டு அவன் குணங்களை விரும்புகிறாப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பாநின்றா னென்கிறார்

[வைகலும்] - "கறபனவைகலே" என்று - எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று

அஞ்சாம்பாட்டு - வைகலும் இத்யாதி "என்மெய்கலந்தானே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி பூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - நீர் அவன்குணங்களை இத்யாதி

"வைகலும்வெண்ணெய்" என்றதை ஸஹிதாஸமமாக அருளிச்செய்கிறார் - கறபனவ் இத்யாதி கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையுங் கலந்தென்னுதல், கைக்குள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்தென்னுதல்,

அவனுக்கு [வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்] - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதரத்தாலே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுதுசெய்தான், அன்றியே, "தாராரா தடந்தோள்களுள்ளளவுங்கைநீட்டி" என்கிறபடியே "கை நிறையுந்தனையும் வயிறுநிறையும்" என்னும் மௌக்த்யத்தாலே திருக்கைகளுள்ளளவும் கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல், "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல் 'ஸார்வாதிகனானவன் நிதயஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுடைய தேஹத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆதரித்தான்' என்றால், இது கூடுமோ தானன்றே? என்னில், [பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தானே] அவ்வெண்ணெயில் பண்ணின விருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலேகிடீர் என்னுடம்புடன் கலந்த கலவியிலும் பொய்யில்லாதபடி யென்கிறார் [என்மெய்] - அவன் மேல்விழ மேல்விழத் தாம் இறாய்த்தமை தோற்றுகிறது "அழுக்குடம்பு" என்று நான் அநாதரிக்கிற ஶரீரம் இவனுக்கு ஆதரணீயமாவதே! என்கிறார் (௫)

- ❧ -

ஆறாம் பாட்டு.

கலந்தென்னாவி, நலங்கொள்நாதன்
புலன்கொள்மாணாய், நிலங்கொண்டானே

ஆ —(கலந்தென்னாவி) இப்படி என்னோடே கலந்த கலவியாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கின இவன் எனக்கு போக்யமாகைக்காக, ஸகலஜநமநோநயந ஹாரியான தன்னுடைய அழகிய திருவடிகளைக் காட்டி, மஹாபலியை வஶீகரித்து இந்த லோகத்தையும் கொண்டா னென்கிறார்

ஒ — ஆறாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்த எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொண்டபடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறார்.

மூன்றாமத்தம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒருவனாய்க் கலந்தென்னுதல் அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமர்த்த்யம் சொல்லுகிறது மூன்றாமத்தத்துக்கு, "கைகலந்து" என்றது - முழுச்சொல்லு "வெண்ணெயுண்டான்" என்றபோதே - வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது, ஆனபின்பு, "கைகலந்து" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன, இடக்கையாலும் இத்யாதி இரண்டு கையும் கலந்து வெண்ணெயுண்டானென்றபடி. தாரார் இத்யாதி - சிறியதிருமடல் மாலையோடேகூட வெண்ணெய்க்குடத்திலே கையையிட்டானுள்ளளவுங்கைநீட்டி - 'வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறுநிறையும்' என்றிருக்கிறானாகிலும் மௌக்த்யத்தின் மிகுதியாலே, 'இவன் தாரார் தடந்தோள்களுள்ளளவுங்கைநீட்டி அளைந்து அமுதுசெய்தான்' என்றறியும்படி எங்ஙனே? என்ன, பானையைப் பார்த்தால், பானைவாயிலே சாந்து பட்டிருந்தது, இவன் தோளிலே கோயிற்சாந்திருக்குமே ஆகையாலே, கையளவும் நீட்டினானென்றறிந்தான் பார்த்தாயந்தோற்ற வேண்டியிருக்கையைப்பற்ற முன்னேயெடுக்கிறார், கள்ளன் என்று சிலுத்து - கலஹம் "தன்னோராயிரம்பிள்ளைகள்" என்றபடி "ப்ரஸங்கஸ்யஹிப்ரஸக்திஷ்ய:" இதிந்யாயேந ப்ரஸக்திஷ்யஸ்யப்ரஸக்தி ஸம்வாதயதி - ஸர்வாதிக இதி அவ்வெண்ணெயில் இதி "வெண்ணெய்கைகலந்துண்டான்" இத்யுக்த த்ருஷ்டாந்த ப்ருதிதார்த்த: "என்மெய்" என்றதுக்கு ஹார்த்தம் அவன் இத்யாதி ஏகாரஸ்ய ஹார்த்தமாஹ அழுக்குடம்பு இதி இழவாக்யவிவரண மென்னவுமாம், லௌகத்தும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டாற் - உண்டவன் என் மெய் கலந்தான், இதில் பொய்கலவாது என்று அந்வயம் (௬)

[கலந்தென்று தொடங்கி] - என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்து என் ஆத்மாவில் நன்மையைக் கொண்டு என்னை ஆளுங்கொண்டான் [புலனென்று தொடங்கி] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான குறள்வடிவைக் காட்டி மஹாபலியில் நிலங்கொண்டாற்போலே

ப — அநந்தரம், லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கினாற்போலே என் ஆத்மாவையும் அநந்யார்ஹமாக்கினானென்கிறார்

கலந்து - ஒரு நீராகக் கலந்து, என் ஆவி என் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய, நலம் - ஸ்வாஸாதாரண சேஷத்வமாகிற நன்மையை, கொள் -தனக்கு ப்ரயோஜநமாகக் கொண்ட, நாதன்-சேஷியானவன், புலன் - இந்த்ரியங்களுக்கு, கொள் - ஆகர்ஷகமான, மாணிய - வாமநப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தையுடையவனாய், நிலம் பூமியை, கொண்டான் - தன்னதாக்கிக்கொண்டவன் நிலமென்று லோகாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்

இ —ஆறும்பாட்டில், தேஹத்தளவன்றிக்கே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினான் என்கிறார்

[கலந்து] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து [என்னாவி நலங்கொள் நாதன்] - என் ஆத்மாவினுடைய நலத்தை - நற்சீவனைக் கொண்டான் [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமையை விளைத்து நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற நிலையைத் தவிர்த்தான் தாம் அகப்பட்டபடிக்கு மஹாபலியை நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறார் [புலன்கொள் மாணிய] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவைக்கொண்டு [நிலங்கொண்டானே] - மஹாபலி 'தன்னது' என்று அபிமானித்த பூமியைக் கொண்டான் அவன் என்னைப் போலே தன்னைக் கொடுத்திலன் அவன் வடிவிலே தோற்றான், நான் சீர்மையிலே தோற்றேனென்கிறார்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு இப்படி கலந்து செய்ததேன்? என்ன, தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன், என்னாவி நலத்தையுங் கொண்டானென்கிறார்

[கலந்து இத்யாதி] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து, பின்னை என் ஆத்மாவினுடைய நற்சீவனைக் கொண்டான் அவ்வளவேயோ? [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான் இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ? என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான் ஆவிநலங்கொடுத்திலன், கழஞ்சுமண்கொடுத்தானித்தனை ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அவன் 'என்னது' என்று அபிமானித்திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான் (௬)

ஆறும்பாட்டு - கலந்தென்னாவி இத்யாதி "என்னாவிநலங்கொள்நாதன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ப்ரச்நபூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி இத்யாதி

"நலம்" என்று - போக்யதையாய், "ஆவிநலம்" என்ற - ஆத்மாவினுடைய போக்யதை ஸௌசீல்யாதிகளாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் புறவாயில் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தானென்றபடி. "என்னையாளுங்கொண்டு" இத்யாதி திருநெடுந்தாண்டகம் (௨௫) என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோகையன்றியே, அடிமையாளும் ஆளேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்த பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே "என்னையடிமையுங்கொண்டு" என்கிறாளாகவுமாம் "நிலங்கொண்டான்" ஐ.ஒ.த்ய அக்ஷஹாநி ந்யாய ஸ்ஸ்ஸா த்வஸ்ய விசேஷணம் - ஆவிநலங்கொடுத்திலன் இத்யாதி ப்ரபந்நம் - ஸௌந்தர்ய இதி "மணுக்குறளுருவின்மாணி" இத்யாதி மாணி - ப்ரஹ்மசாரி அவன் - மஹாபலி கலந்தென்னாவி நலங்கொள்நாதனுனை புலன்கொள் மாணிய நிலங்கொண்டான் இதயவாய் (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கோணடானேழவிடை, உணடானேழவையம
தண்தாமஞசெயது என, எணதானுனே

ஆ —(கொணடான) திருநாடடிறபணணும பரேமதனத எனபககலிலே பணணி, தனனோடு போஷதவோ ஸமமலேஷிககவேணு மெனறுளள என்னுடைய மநோரததனதத் தான கைக்கொணடு எனனோடு ஸமமலேஷிததருளின இவன, எனககு போகயமாகைககாக, இனனடி எருதேழடாததது தொடககமாக அபாயநத திவயசேஷடிதஙகளைப பணணியருளாநினறுன, எனகிறா

ஒ —ஏழாமபாடடில, தனவிஷயததில என்னுடைய மநோரததனத என பககலிலே தான பண்ணினு னெனகிறா

[கொணடானெனறு தொடஙகி] நபபினனைபபிராடடியோடடை ஸமமலேஷவிரோதி யான எருதேழையும கொனறுன, ஜகததையடைபத திருவயிறறிலே வைததுககொணடான, இதுககு கருதது - தமமுடைய ஸமமலேஷ விரோதிகளைப போககி, ஜகததுககுத தனனை யொழியச செலலாதாபோலே தமமையொழிய எமபெருமானுககுச செலலா தெனறு [தண் தாமஞ செயது] - பரமபததநிற பணணும வயாமோஹததைப பணணி நான நினைத்தபடி செயதா னெனறுமாம

ப —அநநதரம, என நினைவே தனககு நினைவாளு னெனகிறா

ஏழவிடை - (அபிமதவிரோதியான) ஏழவிடைகளையும, கொணடான - பராணனைக் கொணடவனுய, (ஆபததிலே), ஏழவையம ஸாவலோகததையும, உண்டான வயிறறிலே வைதது ரக்ஷிததவன, தண - ஸாமஸாரிகதாபமாநதிகரமான, தாமம பரமபதததில விருபபததை, செயது - (எனபககலிலே) பணணி, என - என்னுடைய, எண - மநோரததநிலைபடியே, தான - தான, ஆனுன - மநோரதிககத தொடஙகினுன அதாவது - நான பரமபததநிலே தனனை அநுபவிகக எண்ணுமாபோலே, தான இஙகே எனனை அநுபவிகக எணணுகினறு னெனறபடி எனனெணணிலே தான கைபபுகுநதா னெனறுமாம

இ —ஏழாமபாடடில, தனபககலுணடான என்னுடைய மநோரததனத எனபக கலிலே தான பணணினு னெனகிறா

[கொணடானேழவிடை] - ஏழுவகைபபடட வருஷபஙகளை ஜயிததான இனன படை விடடைககொணடா னென்னுமாபோலே, “ கொணடான ” எனறது - ஜயிததா னெனறபடி நபபினனைப பிராடடியோடடைக கலவிககு விரோதியைப போககினறபோலே, எனவிரோதி களைப போககி வநது கலநதா னெனகை [உணடானேழவையம] - ஜகததையெலலாம பரளய பததிலே தன திருவயிறறிலே வைதது ரக்ஷிததான பரளயாபததில ஜகததுககுத தனனை யொழியச செலலாதாபோலே, எனனையொழியத தனககுஞ செலலாதபடியா யிராநினறு னெனகை [தண தாமஞசெயது] தடபததையுடைய தாம முணடு - பரமபதம, அதில பணணககடவ விருபபததை எனபககலிலே பண்ணி தததவிபூதிகளுக எனனை யாதரித தெனனவுமாம [என் எண தானுனே] - நான மநோரதிததபடியே எனககுக கைபபுகுநதா னென்னுதல, எ மநோரததனதத தான கைககொணடான ; அதாகிறது - “ மாகவைகுநதஙகாணபதற கெனபு

மேகமெணணும" எனறு - நான அததேசததிலே அநுபவிகக எணணாத திருநகரியிலே வநது எனனைஅநுபவிகக எணணுகிறதை

ஈடு —ஏழாமபாட்டு ஆவிநலங்கொணடு விட்ட அளவேயோ? நிதயவிபூதியில் பணணும் ஆதரததையும எனபககலிலே பணணிறு னெனகிறா

[கொணடானேழவிடை] - " இனன படைவீட்டைக கொணடான " எனனுமா போலே, நபபினனைபபிராட்டி யோட்டை ஸமஶலேஷத்துக்கு பரதிபநதகமான ருஷபங்களேழையும ஜயித்தான [உண்டானேழவையம] - பரளயாபசததில பூமி தனவயிறறிலே புகாவிடில தரியாதாபோலே, தான எனபககலிலே புகுந்தலலது தரியாதாறுயக நலநதான தனககு ஸநேஹிகளா யிருபபார்க்குச செயயுமதுஞசெயதான தான பணணும் ரக்ஷணம விலககாதாரககுச செயயுமதுஞ செயதான அதுககுமேலே, [தண்தாமஞசெயது] - தட்பததையுடைததான தாமமுணடு - பரம பதம' அதில் பணணும விருபபததையும எனபககலிலே பணணிறுன ததவிபூதிகளுக எனனை யாதரித தெனறுமாம [எனஎண்தானுனே] - நான மநோரதித்தபடியே எனககுக கைபபுகுந தா னெனனுதல், அனறிககே, எனமநோரதததைத தான கைககொணடா னெனனுதல அதாவது மாகவைகுநதங்காணபதறகிறே இவா ஏகமெணணுவது, * " கணணன விண்ணோதோழவே சரி கினறது சஙகம " எனறு நான ' ஸ்ரீவைகுணடததேறப போகவேணும ' எனறும, ' அங்கேஅநு பவிககவேணும ' எனறும ஆசைபபட, அவன ' திருநகரியேறப போகவேணும, ஆழவாரை அநு பவிக்கவேணும ' எனறு பாரியாநின்றுன (எ)

ஏழாமபாட்டு - கொண்டான் இதயாதி "தண்தாமஞசெயது" எனறததைக கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-ஆவிநலம் இத்யாதி

இன்னபடைவீடு - வெனறுன எனறுதே, "கொணடான" எனகிற பதஸவாரஸயம போலே எனறு - வாக்யம அலபயலாபததிலே த்ருஷ்டாநதம, யத்நததிலனறு நபபினனைபபிராட்டி ஸமஶலேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அலபயலாபமிறே பரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செயததுக்குத தாத்பாயம-பரளயாபத திலே இதயாதி யதவா, "எனனெணதானுனை"எனறததைக் கடாக்ஷிதது பாவம பரளயாபததிலே இதயாதி அதவா, " கலநதெனனுவி " எனறதக்கு இது த்ருஷ்டாநதமாயிருககிற தெனகிறுர் - பரளய இத்யாதி ஸவஸிநுமஹவக்ஷ காத்ராவராதியாநாவலரெ "கொணடா னேழவிடை யுணடானேழ வையம" உகிவக்ஷ-மஹாவிரஹ தனக்கு ஸ்நேஹிகளாயிஉத்ராஷிவாக்ய அயெடந, தானபணணும ரக்ஷணமித்தி வாக்யம - "உண்டானேழவையம" இதயஸய பாவாநதாம ஸ்நேஹிகளாயிருபபார்க்கு- நபபினனைபபிராட்டிக் காகவிறே விடைகொணடது ஸநேஹிகளாயிருபபாாககுச செயயுமதுஞ செயதா னெனறது அவாகள விரோதி யைப போககினுறபோலே, என விரோதியையும போக்கினுனெனறபடி விலககாதார்க்குச்செய்யுமதுஞ்செய் தானென்றது-அவாகளை பரளயாபததில கபியாதபடி தரிபபித்தாறபோலே, பிரிநது கபியாதபடி எனனையும குணு விஷ்காரததாலே தரிபபிததா னெனறபடி இபபடி பூர்வகணடத்தைப பூர்வபேக்ஷமாககி, உததாகண்டத்தை அவதரிபபிககிறுர- அதுக்குமேலே எனறு செய்து -புததிபணணி தணதாமமாகசசெயது - தணடாமமெனறு புத்திபணணி தண்தாமஸவருபமாக புததிபணணியெனனுதல, தணதாமததிலவனுக புததிபணணி யெனனு தல நட்பம் எனறு - குளிர்த்தியாய, "கலமகதமிலலதோா" எனற போகயதையைச சொலலுகிறது தத விபூதிகளுக - ததாத்யதவேச நான்மநோரதிதத இத்யாதி-எணணின பாகாரத்திலேயானுனே, அக்ரூா மநோ ரதித்தபடி யானுறபோலே, நானமநோரதித்தபடியே எனககுக் கைபபுகுநதா னெனறபடி என் மநோரதத்தை இத்யாதி - என எண்ணைபபோலொதத எணணைத தான உடையனுனு னெனறபடி "எனமநோரததை" எனறத்தை விவரிக்கிறுா அதாவது இதயாதி மாகவைகுந்தம் இத்யாதி பரமாகாமபுபதவாசயமான ஸ்ரீவை குண்டத்தைக காண்பதறகு என நெஞசானது இராபபகலும ஏகபாகாரமாக எணணுகினறது " அனறிககே " இத்யாதிககு விவரணம - கண்ணன் இதயாதி க்ருஷ்ணனுடைய பரமவயோம மபதவாசயமான பரமபததை நித்யாஞசலிபநதம பணணி அநுபவிக்கவேணுமெனகிற மெலிவாலே வளை சரியாகினறது " சரிகினறன " எனறுஞ சொலலுவாகள பாரியாநின்றுன் - உதயோகியாகினறுன ஏழவிடைகொணடான, ஏழவைய முணடான, தணடாமஞசெயது என எணதானுனை எனறு அனவயம (எ)

* திருவிருத்தம - சஎ

எட்டாம் பாட்டு.

ஆனாயன, மீனோடேனமுமம
தானானானென்னில, தானாயசங்கே

ஆ—(ஆன) தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதமாத்ரமேயோ எனக்கு போக்யமாக்கச் செய்தருளிற்று? தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களு மெல்லாம் என்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளினா னென்கிறார்

ஒ—எட்டாம்பாட்டில, ஸர்வேஶ்வரன் என்பக்கலுண்டான ஸங்காதிஶயத்தாலே தேவமநுஷ்யாத்யநேகாவதாரங்களைப் பண்ணியருளினா னென்கிறார்

[என்னில தானாயசங்கே] ' ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்து வைத்து, எனக்காகப் பண்ணின திருவவதாரத்துக்கு எண்ணில்லை ' என்றாரு சொல்லுவார்

ப—அநந்தம், ஆஶ்ரிதார்த்தமான அவதாரத்துக்கு எல்லை யில்லை யென்கிறார்

ஆனாயன ஆன கோரக்ஷண ஸ்வபாவமான கோபஜாதியையுடைய, தான-தான (ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாக), மீனோடேனமும மத்ஸ்யாவதாராதிரூபேண, ஆன அவதீர்ணனான, என்னில என்று சொல்லுமளவில, நாய (விலக்ஷண ஸ்வரூபனான)தன்னுடைய வான அவதாரங்கள, சங்கு-சங்கென்கிற ஸங்க்யைக்குப் போரும் அன்றியே, என்னில தானாய சங்கென்று என்பக்கல் தான பண்ணின ஸங்கத்தாலே, ஆனாயனான தான மீனோடேனமுமானா னென்றுமாம அன்றியே, என்னிலென்று - அஞ்சாம வேற்றுமையாய், என்னிமித்தமாகப் பண்ணினவை அஸங்க்யாதங்களென்றுமாம சங்கு - பேரிலக்கம், ஸங்கமுமாம

இ—எட்டாம்பாட்டில, என்பக்கல ஸங்காதிஶயத்தாலே என்னைப்பற்ற அவன் பட்டதுக்கு ஓரளவில்லை யென்கிறார்

[ஆனாயன] ஆனாயனான, கையிலே கோலைக்கொடுத்து 'பசுமேய்த்துவா' என்னலாம்படி இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு அவ்வளவேயோ? [மீனோடேனமுமதானானான] ஸர்வாதிகனான தானிறே திர்யக்ஸஜாதீயனான அவன காமத்திலே பிறக்கச்செய்தேயும், அது ஸ்வதந்த்ரம் பதறத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டவதாரம்போலே சொல்லுகிறார் [ஆன]-வடிவும் சொல்லும் செயலும ஜாதிக்கு அடுத்தவையா யிருக்கை இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; [என்னில தானாயசங்கே] - என்பக்கல தனக்கு உண்டான ஸங்காதிஶயத்தாலே யென்னுதல்; என்னைக்குறித்துத் தானபண்ணின அவதாரங்கள சங்கமென்கிற மஹாஸங்க்யைக்குப் போரும் என்னில - என்னைக்குறித்து தானாய - தானானவை சங்கே - சங்கத்தளவேயன்றிறே.

ஈடு—எட்டாம்பாட்டு என்னைச்சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒருமுடிவில்லை யென்கிறார்

[ஆனாயன] இடையனாய்ப்பிறந்து, முடிசூடஇராதே ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்தான, இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு அவ்வளவிலேதான் விட்டானோ?

எட்டாம்பாட்டு - ஆனானாயன் இத்யாதி "என்னில்தானாயசங்கே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-என்னைச்சுட்டி இத்யாதி

"ஆயனான" ஐதிஹ்யமயாய, "ஆனாயனான" - ஆக்களை ரக்ஷிக்கும ஆயனான ஐதி வக்த-ஸ்ரவஸோ - இடையனாய் இத்யாதி ஆய்க்களுக்கு நாய னென்றபடி "இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு" ஐதிஹ்யகலிநாகே - "என்றுமேய்த்து விளையாடவல்லானை - தடம்பருகு கருமுகிலை" ஐதிஹ்யத்ரூப

[மீண்டேன்முன் தானுன்] - கீழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார், அது அயாவஜ்ஜீவமாக ளதிபதியாயிருந்த வோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப்பற்ற ஸார்வாதிகனுன தான் இவற்ருேடே ஸஜாதீயனுன அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தாநத்தில பதற்றத்தாலே ஏககாலத் திலே இரண்டவதாரம் போலே யிருக்க அருளிச்செய்கிறார் [ஆனுன்] வடிவும் செயலும் சொல வும் தஜ்ஜாதீயாகக்கு அபேதத்வையாயிருக்கை இவைதான் விதயாவதாரங்கள் இதுக்கு அடி யென? என்னில, [என்னிலதானுயசங்கே] - எனபக்கல தனக்குஉண்டான ஸங்காதிசய்யத்தாலே யென்னுதல், என்னைக் குறித்து, தானுனவை - தனஅவதாரங்கள சங்கே - மஹாஸங்க்யை என்னுமத்தனை அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே - மஹாஸங்கயையளவோ! முடிவுண்டோ! "வைஷ்ணவி" (பஹுஷ்) என்னுமித்தனை (அ

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சங்குசக்கரம், அங்கையிலகொண்டான
எங்குமதானுய நங்களநாதனே

ஆ—(சங்குசக்கரம்) இப்படி எனக்காக ஸாவயோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளு கிறுன, தன னுடைய திருக்கைகளில அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்குழ மேந்தி, அவ்வவற்றோடே கூட வந்துபிறந்தா னென்கிறார்

ரா.நவத்ஸம்ரக்ஷண த்ருகாரா விவக்ஷிதாஃஉக்திவதிர் தேவத்ருகாராஃவா நீயதாமா ஜ்ஞா ந ஸ்வாநுஷ்யம் தூ ஜேவா நீயம் வீர்யத் தவைவாயதி, வாதாஜ்ப்யாகா வேலைர்ணாத் மோஜய நீதேத்ய நோஷயஃ யதா,"தான" என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து, அத்தை கோபாலபால விஷயமாக்கிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்-இடையனும் இத்யாதி மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே "தான" இத்யயையார்த் மாஹ ஸர்வர்த்திகனுன் தான் இதி "தான இவற்றோடு ஸஜாதீயனுன" என்கிறவிடத்திலே - "யஜ்ஞ ஸ்யொ யாஷ்ருமொயஸ்ஸஹாவஃ வாஷ்யாயம் ஸம்ஸ்ரிதாயொவிகோவி। தஜ்ஞ ரியஸ்தாஷ்ருமஸ்ய ஸுஹாவஸ்திஷ்ய தத்ஸம்ஸாரீ ரோவத்ஸகாஸ்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "மீண்டேனம்" என்று ஏககாலீனமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன, அவனக்ரமத்திலே இத்யாதி அவதாரவிஷயமான அநுஸந்தாநத்தின் த்வராதிசயத்தாலே ஒருகாலே யநுஸந்தித்து, அது உருவெளிப்பாடுபாயந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே புத்திபண்ணி, "மீண்டு" என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி பதற்றம் - த்வரை "ஆனுன" என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம்-வடிவும் இத்யாதி அவதாரிஸ்யில "என்னைச்சுட்டி" என்கைக்கு இவ் அவதாரங்களாலே இவர்க்கு உபகாரமேது? என்ன, இவைதான் இத்யாதி உத்தராவதாரேஷு ஸம்ருத்ய வஹிதேயமு வராஹாவதாரே ஸ்ரீஸம்ருதிஃ ருத்யவஹிதெஸஹிதாவஃ விஷ்ணுருத்யநுஞா வேத்ந விஷயீகரணாய ருதிஸம்யேஷ்வ, யதா, அவதாரங்களை யெடாமல, மூன்று அவ தாரங்களை யெடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-இவை இத்யாதி வித்யாவதாரங்களுடைய உபகாரானுஸந்தாநத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்தாரென்றபடி "தானுனவை" என்றதுக்கு விவரணம் - தன அவதாரங்களை என் றது சங்கு - மஹாஸங்க்யாவிசேஷம் 'ஒன்று, பத்து, நூறு' என்று சிற்றிலக்கஞ் சொல்லுகிறபடியே 'கோடி, மஹாகோடி, சங்கம், மஹாசங்கம்' என்று பேரிலக்கமுஞ் சொல்லக்கடவதிறே அந்த பேரிலக்கமான சங்கமாகும் - "சங்கு" என்றது மூன்றுமாத்ரத்துக்கு, ஏகாரம் - ஸாவதிக்கே என்னில தானுயச்சங்கத்தாலே தான ஆனுயனுன, அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீண்டேன்முமானுன இதி பாரம்யக்காந்தா நருகுணாவஃ க்ருஷ்ணா தாரஃ பாரகுபாயமிதித இதயத்ப்ரமாணம்-"ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய வாயாதல கோவினை" இதி தான ஆனுயனுன, மீண்டேன்முமானுன, என்னில தானுய சங்கே உக்தி ஸிந்த்ய க்ருத்யயொதிருஷ்ணாக யொஹாநயஃ (அ

௭—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதரோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக எங்கும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணும்போது தன்னுடைய ஐச்வர்யமான சிஹ்நங்களைக் கொண்டுவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளு மென்கிறார்

[எங்கு மென்று தொடங்கி] பலவிடத்திலும் தேவமநுஷ்யாதிரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி எங்களை வசீகரித்து அடிமைகொண்டவன் [எங்குந்தானாய] - வ்யாப்தியாகவுமாம் (௯)

ப—அநந்தரம், அவதாரங்களெல்லாவிடத்திலும் அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தனென்கிறார்.

எங்கும்-எல்லாப்ரதேசத்திலும், தானாய (அவதாரமுகத்தாலே) தான் ஸந்நிஹிதனான, நங்கள்-நம்முடைய, நாதன் நாதன், அம் (வெறும்புறத்திலே) அழகிய, கையில்-திருக்கையிலே, சங்குசக்கரம் - (ஆச்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான) சங்க சக்ரங்களை, கொண்டான் கொண்டான்

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி அவதரிக்கு மிடத்தில் ஐச்வர்யமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கு மென்கிறார்

[சங்குசக்கரம்அங்கையிற் கொண்டான்]-வெறும்புறத்திலே துவக்கவல்ல கையிலே,திவ்யாயுதங்களை தரித்தான் திவ்யாயுதங்கள் எல்லாஅவதாரங்களிலு முண்டோ? என்னில், எங்கு முண்டு, ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால் அந்தரங்கர் அபேக்ஷித்தசையிலே வந்துமுகங் காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவார்கள், அதுபோலே தோற்றுந்தேயும் நிற்பார்கள் "கூராராழிவெண் சங்கேந்தி" என்னுமிவர்க்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது [எங்குந்தானாய] - தேவாதி ஜாதி பேதங்கள்தோறும் வந்து அவதரிக்கும், வ்யாப்தியாகவுமாம் [நங்கள் நாதனே] - நம்மை எழுதிக் கொள்ளுகைக்காக

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு இப்படி அவதரிக்கு மிடத்தில் ஐச்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்துஅவதரிக்கு மென்கிறார்

[சங்குசக்கரம்அங்கையிற்கொண்டான்] - சிலரை வசீகரிக்க நினைத்தவர்கள், கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கும், திவ்யாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலு முண்டோ ? என்னில், எங்குமுண்டு; ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்கர் அபேக்ஷிதத்தையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள் அதுபோலே தோற்றுந்தேயும் நிற்பார்கள் * "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய" என்னு மிவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது [சங்குசக்கரம்] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டுங் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தான் [எங்குந்தானாய] - தேவமநுஷ்யாதிபேதங்கள்

ஒன்பதாம்பாட்டு-சங்குசக்கரம் இத்யாதி "சங்குசக்கரமங்கையிற்கொண்டா னெங்குந்தானாய" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இப்படி இத்யாதி

சிலரை வசீகரிக்க விதி "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயாதங்கோவினை" "வசீகரணாய ஸாயுதம்" இத்யாதி, "யதாயதாஹிதர்மஸ்ய" இத்யாதி அஸ்மிஸ்லோகத்வயே தாயஸ்பத: - பகவத்ரூபபர: தடஸ்த்தஸ்வலைகயை அநுவதிக்கிறார் திவ்யாயுதங்கள் இத்யாதி தாஸீஸஹேக்ஷாம கதமபாஸ ஸாந இத்யத்ராஹ-ராஜாக்கள் இத்யாதி அவன்இப்படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தால்,"உண்டு"என்று இவர் அறிந்தபடியென்? என்ன,கூராராழி இத்யாதி ஸாதாரணாகாரத்வத்தையொழிய, ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆச்ரிதாநுபாவ்யமான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தையுமேந்தி அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையுங் கொண்டானிதி-ஹ்ருதிநிதாயார்த்தமாஹ-வெறும்புறத்திலே இத்யாதி ஆலத்திவழிக்க - நீராஜனையெடுக்க "எங்குந்தானாய" என்று ,அவதாரமானபோது, நங்கள் நாதனுகைக்காக எங்குந்தானாய

* திருவாய்மொழி - ௯ ௯-௪

தோறறும தான வநதுஅவதரிததுளளுய, அனறிககே, ஒருவனைபபிடிகக நினைதது ஊரைவளைவாரைப போலே, தமமை விஷயீகரிககைககாக வயாபிததபடியைச சொலலுதல [நஙகள நாதனே] நமமை யெழுதிககொளளுகையே பரயோஜநமாக (சஅ

பத்தாம் பாட்டு.

நாதன்ஞாலங்கோள், பாதன என்னமமான
ஓதமபோலகிளர், வேதநீரனே

ஆ—(நாதன) இபபடி எனககாக அஸஙகயேயமான திருவவதாரஙகளைப பணணியருளின இவனுடைய இநத நிரவதிகமான ஆஸரிதவயாமோஹததைப பேசுமிடத்தில, கடலோசைமகிளாநதாறபோலே கிளாநதுகொணடு அவனைபபேசககடவிய வேதஙகளே பேசவேணடாவோ? எனகிறார்.

ஒ—பததாமபாடடில, எமபெருமானுடைய படி வேதைகஸமதிகமய மெனகிறார

[நாதனெனறு தொடஙகி] - ஸாவேஸவரனுயவைதது தனைரிகரமமானபடியயககாடடி எனனை அடிமைகொணடவன [ஓதமெனறு தொடஙகி] - தன குணாஸநதாநததாலே ஓதம போலே கிளாகினறுளள வேதஙகளாலே பாதிபாதயமான நீரமையுடையவன

ப—அநவயம, ஏவமவித ஸவபாவன வேதைகஸமதிகமய னெனகிறார

நாதன-நிருபாதிக ஸாவேசேஷியாய(அநதசேஷிதவமிவஹறைததுக்காக),ஞாலம-ஸமஸதஜகததோடும,கோள - (தாரதமயமபாராமல) செறிநத, பாதன-திருவடிகளையுடையனுய, என அமமான - அததாலே எனககு அஸாதாரண சேஷியானவன, ஓதமபோல - ஸமுததாமபோலே, கிளா-கிளாநது ஸதோததாமபண்ணி ஸவஹறுதயததை வெளியிடுகிற, வேதம - வேதஙகளாலே சொலலபபடட, நீரன நீரமையை யுடையவன

இ—பததாமபாடடில், இவனபடியைப பேசுமபோது, கடலகிளாந்தாறபோலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? எனகிறார

[நாதன] ஸாவஸியநதாவானவன [ஞாலஙகொள பாதன] - வஸிஷட சணடாலவிபாக ரஹிதமாக எலலாததலைகளிலும திருவடிகளைப பரபபினவன [என அமமான] இமமேனமையையும நீரமையையும காடடி எனனை அநயாஹறனுககினவன அதவா, [நாதன] - முதற்பாடடில சொனன நிதயஸூரிகளுககு நிவாஹகனனவன [ஞாலஙகொள பாதன] - இரணடாமபாடடிறசொன்ன அவதார ஸௌலபயததை யுடையவன [என அமமான] - நான நினறநிலையிலே நினறு அநுபவிககலாமபடி, மூனருமபாடடிறசொனன திருமலையிலே வநது நினறவன, [ஓதமபோல் கிளா வேதநீரனே] இவனுடைய இபபடிகளைச சொலலபபுககால கடல்கிளாநதாறபோலே கிளாகினறுளள வேதததாலே ப்ரதிபாதிககபபடட நீரமையையுடையவன, நீரமையாகிறது-ஆர்ஜவகுணம

அங்கையில் சஙகுசக்கரஙகொணடானென்று அர்வயம வயாபதியரமானபோது, சஙகுசககரஙகையிறகொண்டான நமக்கு நாதனுகைக்காக எஙகுதானுனை என்று அர்வயம தானுய-தானுயனனுதல, தானுனுனென்னுதல (க)

ஈடு — பத்தாம்பாட்டு அவனீர்மையைப் பேசப்புக்கு நம்மால் பேசப்போமோ! கடல்கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

[நாதன்] - ஸர்வநியந்தாவானவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - வஸிஷ்ட சண்டால விபாகரஹிதமாக எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [என் அம்மான்] - இம்மேன்மையையும் நீர்மையையுங் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் அதவா, [நாதன்] முதற் பாட்டில் சொன்ன ஶேஷித்வத்தை யுடையவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதாரஸௌலப்யத்தை யுடையவன் [என் அம்மான்] - எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன் மூன்றாம்பாட்டில் "கண்ணாவான்" என்றதை நினைக்கிறார் [ஓதம் இத்யாதி] - இவனுடைய இந்நிலைகளைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற் போலே கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன் நீர்மையாவது ஆர்ஜவகுணம் (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

நீர்புரைவண்ணன், சீர்சடகோபன்
நேர்தலாயிரத்து, ஓர்தலிவையே

ஆறு —(நீர்புரை) அதிஶீதளமாய ஸர்வஹோக்யமான திருநிறத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தை உள்ளபடி பேசிற்று இத்திருவாய் மொழி யென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

[நீர்புரைவண்ணன்சீர்] உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடுபோகலான நீரின் தன்மையை யுடையவனுடைய குணத்தை நேர்தல - சொல்லுகை ஓர்தல - ஓப்பன என்னவுமாம்

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிரூபணரூபமென்று அருளிச்செய்கிறார்

நீர்புரை (ஒருக்கினவிடத்திலே சென்று பாயும்) நீரின் செவ்வைபோலேயிருக்கிற, வண்ணன் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய, சீர் - ஆர்ஜவகுணத்தை, சடகோபன் - ஆழ்வார், நேர்தல - நேராக அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இவை - இவை, ஓர்தல ஓர்தலை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும் இது - குறளடிவஞ்சித்துறை

பத்தாம்பாட்டு - நாதன் இத்யாதி அவன்நீர்மை இத்யாதி-"நீர" என்று நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தை யுடையவனென்றபடி.

கீழிரண்டு பதத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஹர்வம் - இம்மேன்மையையும் இத்யாதி பூர்வவாக்ய விவரணம்-மூன்றாம்பாட்டில் இத்யாதி இப்போது, "ஓதம்போல கிளர வேதம்" என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன, இவனுடைய இந்நிலைகளை இத்யாதி பேசும்போது - பேசப்புகால் கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிற்கும் வேதம், இப்படி 'கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மை யையுடையவன்' என்று கூட்டுவது அதவா, நீர்மையுடையவனென்னுமித்தனை, நம்மால் பேசமுடியாது என்று வாக்யஶேஷம் இந்நிலைகளை இஸ்ஸௌலப்யங்களை ஓதம் - ஸமுத்ரம் கிளருகை - பொங்குகை காமேண அந்வயம் (௧௦)

இ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

[நீர்புரைவண்ணன் சீர்] - நீரோடொத்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தை. புரை - ஒப்பு. வண்ணம் - ஸ்வபாவம். நீரை வருந்தி மேட்டிலே யேற்றினாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வியனாகை. [சடகோபன் நேர்தல்] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நேர்தல்-சொல்லுதல். [ஆயிரத்துளோர்தலிவையே] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவை ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாகிறது ஸம்ஸாரிகளுடைய அநார்ஜவத்தாலும் இழக்கவேண்டாதபடியான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கை. அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஓரப்படுமவை. ஸம்ஸாரிகள் செவ்வைக்கேடால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொல்லப்பட்டவை யாகையாலே, சேதநர்க்கு எப்போதும் அநுஸந்தேயமென்கை. ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல்.

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத்திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்.

[நீர்புரைவண்ணன்] - ஆக இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஆர்ஜவகுணமாயிற்று. நீரோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை யாயிற்று சொல்லிற்று. ஆர்ஜவகுணமாவது - ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை. [சடகோபன் நேர்தல்] - இவைதாம், இவ்வர்த்தத்தைக் கட்டக் கின்று ஒருவன் கவிபாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவை. [ஆயிரத்து ஓர்தலிவையே] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டை யநுஸந்தித்து, அத்தால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஓரப்படுமவை என்னுதல். ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரைவண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல் என்று அந்வயம்.

முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில், அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன் குணங்களை விரும்புமாபோலே அவனும் என் தேஹத்தை விரும்பாநின்றானென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினானென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லையென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன்ஜ்ஞாயத்தோடே வந்தவதரித்தானென்றார்; பத்தாம்பாட்டில், அவ

நிகமம் - நீர்புரை இத்யாதி. எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் "ஆராய்ந்து" என்று அந்வயம்.

புரை - ஒப்பு. நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது காட்டின வழியே போகை. உகப்பமானவையத்தாலே பலிதம்- ஆக இத்யாதி ஸ்பஷ்டார்த்தம்-நீரோடு இத்யாதி. சொன்ன - ஆர்ஜவகுண. நேர்தல் - சொல்லுதல். ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து. ஓரப்படுமவை இத்யாநுஸந்தேயம். ஓரப்படுமவையென்ற பக்ஷத்தில் அந்வயம்- ஆயிரத்திலும் இத்யாதி. ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை என்ற பக்ஷத்திலே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சடகோபன் நீர்புரை

னுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேணுமென்றார், நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி ஸமாஸிகளுக்கு எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கப்படுமென்றார் (௧௧)

வண்ணனுடைய சீரையோராது சோதனை இவையென்று அவயவங் கண்டுகொள்வது என்னைக்கூட்டியென்னைத் தறித்து (௪௧)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி —கார்யவத்காரணத்வ தயைவாஜநநாஷ்டாதீ பவேகாரணத்வயைகாரவ்யம் । ஸத்ருஶ்யதாநவீ ஸரஸிஜ் ஸ்வவஶீகரோதித்ராவஷ ஸாம் கஸிணோர்நிரஷ்டதேந ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி —ஸர்வேஷாம் ஸ்வைரஸேவ்ய ஸ்வயமேதாஸ் கூரஷ்வேக்ஷக்ஷ மாவாத்யமும் யாதாஸ்ரீதநாரஸி கேவாதீமாவஷ்யேஸ்ய । ஸ்வித்தாந்ய வ்ருத்த விஷவஸேதநை ஸ்வாயாம்யாஸ்ரவஹவேஷ் நீவோஸ்வாஹ்யாஷிநியஸ்ஜைதாஸ்வணேஜகாம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஓடுமனஞ்செய்கை யுரையொன்றினில்லாதாருடனே
கூடிநெடுமாலடிமைகொள்ளுமங்கே—நாடிய
ஊனதுஅவன்றன்செம்மை உரைசெய்தமாறனென்ன
ஏயவதுநிற்கும் வாழ்வாமிவை

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—இவையும் ப்ரவேசம்

---

௭ —ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், தன்னுடைய விபூதிஶ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாதபக்திகனாய், ஏவம்விதனான தன்னை 'ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேணும்' என்ற அர்ஜுநனுக்கு அதுக்கீடான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி, அதிவிஸ்மயகரமான வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினாற்போலே ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸ்ரிய:பதியாய் பரமாஸிகனாய் ஆழ்வார் பக்கலிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனான எம்பெருமான், கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானத்தாலே பிறந்த பக்தயாரோக்யத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு, மஹிஷீபரிஜநாதிரூபத்தாலே பலவகைகளாலுந் தனக்கு போகதாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶய போக்யமான தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி, அவர்களெல்லாரோடுங் கூட ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷத்தை, அநாதிகாலம் தாம் இழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படி ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகாரங்களாலும் யதாமநோரதம் தமக்கு ஸாத்மிக்கும்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்

ப —ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், "பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தான்" என்றும், "என்னொன்றானான்" என்றும், கீழ் இவர் சொன்ன க்ரமத்திலே தன்னுடைய குணவிக்ரஹமஹிஷீ பரிஜநவிபூதி சேஷ்டிதங்களோடே

கூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ஶ்லேஷித்து அநுபவிப்பிக்கப் பாரித்து, 'இவர் வெள்ளக் கேடாய உடைகுலைப்படுற செய்வதென்?' என்று பார்த்து, ஸர்வமிக்க ஸர்வமிக்கு புகுப்பிப்பானாக இவர் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பது, இவருக்கு அந்திகஸ்தனுவது, கூடநிற்பது, இவர் ஶரீரத்தில் ஒரு பக்கத்திலே யாவது, ஹ்ருதயப்ரதேஶத்திலேயாவது, தோள்களிலேசேர்வது, நாவிலே நிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக் கொண்டு, க்ரமத்திலே போகம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச் செய்கிறார்,

இ — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், விபூதிஶ்ரவணாநந்தரம் ஸஞ்ஜாதகுதூஹலனாய 'தன்னைக்காணவேணும்' என்ற அர்ஜுநனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தருளினாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனுய ஶ்ரியப்பதியாய பரமரஸிகனுய், கீழ்ச் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே பெருவிடாயப்பட்ட ஆழ்வார் பக்கலிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனானவன், மஹிஷீபரிஜநாதிரூபத்தாலே பலவகைகளானார்க்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யனுற போலே, அநாதிகாலம் இழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படியும் ஸாத்மிக்கும்படியுமாக ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வசரீரங்களாலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்க அதனை அநுபவித்து பரீதராகிறார்

ஈடு — கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநம் பண்ணினார், இப்படி அநுஸந்தித்தார்விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரனிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில் ஸர்வேஶ்வரனுய ஶ்ரியப்பதியாய பரமரஸிகனுயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்பக்கலிலே துவக்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனுயிருந்தான், ஆழ்வாராகிறார், கீழ் ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே அவன்பக்கலிலே பெரியவிடாயை யுடையரானார், 'இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று பார்த்து, அர்ஜுநன், விபூதிஶ்ரவணத்தாலே 'விபூதிமானுனவனைக் காணவேணும்' என்றுஅபேக்ஷிக்க, அதுக்கு உறுப்பாக "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:" (திவ்ய மத்தாமிதே சக்ஷு:) என்கிறபடியே - திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னையநுபவிக்கைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் கோலி அதாவது - பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது, மஹிஷிகளான முறையாலே, திருவடியோடு பரிமாறுவது, வாஹநமான முறையாலே, திருவநந்தாழ்வானோடே பரிமாறுவது, படுக்கையான முறையாலே, இப்படி அவர்களோடு ஓரோமுறையாலே பரிமாறும் பரி

இவையும் பரவேஶே, வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - கீழில் இத்யாதி ஸர்வேஶ்வரனிருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் ஸாத்மியபோகப்ரதத்வம் அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. விஸ்தாரஸங்கதி-ஸர்வேஶ்வரனும் இத்யாதி "இவையுமவையும்" இத்யாதியையும் 'திருவின்மணாளன், சுவையன்' இத்யாதியையும்பற்ற ஸர்வேஶ்வரனுய இத்யாதி விஶேஷணத்ரயமும் துவக்குண்டு ஈடுபட்டு இது-அநயோந்யபாரவஶ்யமுண்டான இது நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. இதில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணுகைக்கு அடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்ஜுநன் இத்யாதி "அபேக்ஷிக்க" என்கிறவிடத்திலே - "மந்யஸே யதி தச்சக்யம் மயா த்ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ । யோகேஶ்வர ததோ மே த்வம் தர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்" என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம் கீதாஶ்லோகாதிஸ - "ந து மாம் ஶக்யஸே த்ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா । திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்". விடாயைப்பிறப்பித்து - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை விஶதமாக்கி கோலி - "அநுபவிப்பிக்கிறான்" இதிபூர்வே

மாறறமெலலாம இவரொருவரோடு பரிமாறுகிருனுய, அதுதனனைக குளபபடியிலே கடலைமடுததாற போலேயனுழிககே, பொறுசகபபொறுககப பரிமாற, இவரும அவனை ஸாவேநதரியததாலும ஸாவ காதரததாலும யதாமநோரதம அநுபவிதது, அவவநுபவஜநிதபரீதியாலே அவனைபபேசி அநுபவிககிறுர.

முதற்பாட்டு.

இவையுமவையுமுவையும இவருமவருமுவரும
யவையுமயவருநதனனுளளே ஆகியுமாககியுங்காககும
அவையுளதனிமுதலெமமான கணணபிரானெனனமுதம
சுவையனதிருவினமணுளன எனனுடைசசூழலுளானே

ஆ — (இவையுமவையும) இபபடி எமபெருமான எனனோடு ஸமபலேஷிததருளினு னெனகிறுர

ஸவஸஙகலபகருத நிகில ஜகதுதய விபவ லயலீலனுய, ஸாவஜகதாதம பூதனனவன எனனோடு ஸமபலேஷிககையிலுளள அபிநிவேஶததாலே எனனை வஶீகரிககைககாக எனனு டைய சூழலிலே வநது புகுநதா னெனகிறுர

ஒ — முதறபாடடில, ஜகததினுடைய ஸருஷடயாதி ஹேதுவாய ஸாவாநதாாதமதயா நினறு, அவறறுககு தாரகனுய ஶரியஃபதியாயப பரமாஸிகனுய எனககு போகயபூதனுய எனககு ஈாதனுயுளள கருஷணனனவன எனதனககுத தனனோடடை ஸமபலேஷ ரஸததைத தநதருளுகைககாக எனனுடைய பாரஶவஙகளிலே வநது வாததியாநினரு னெனறு ஹருஷட ராகிறுர

[இவையுமவையும] சேதநாசேதநஙகளை எலலாவறறையும [தனனுளளே யாகியுமாககி யுங் காககும] ஸமஹரிததுத தனனுடைய தயையாலே அவறறை யுணடாககி அவறறினுடைய ரக்ஷணததையும பணணுமவன

ப — முதறபாடடில, ஸாவகாரணதவ ஸாவாநதாாதமதவததாலே ஸாவஸமாதபரனுய ஸாவஸுலபனன ஸ்ரீயஃபதி, எனனுடைய பாஸரததிலே அதூரவாததியாகாநினரு னெனகிறுர.

இவையும அவையும உவையும அநதிகஸததமாயும தூரஸததமாயும அதூரவிப ரகருஷடமாயுமுளள அசேதநஙகளும, இவரும அவரும உவரும - ஏவமவித சேதநரும, யவை யும யவரும - எலலாம ஸமஹருதி ஸமயததிலே, தனனுளளே - தனனுளளே, ஆகியும ஆம படியாயும, ஆககியும - (ஸருஷடிஸமயததிலே) உணடாககியும, காககும - (ஸருஷடமானவறறுககு ஆபததுககளைப போககி அபிமதஙகளைக கொடுதது) ரக்ஷிககுமவனுமாய, அவையுள - அவற்றி

ஞுவை: 'அருகலிலாக" எனகிற பாடடைக கடாக்ஷிதது, பிராடடிமாரோடு இதயாதி ஸௌவேநதரியத்தாலும் எனறது - "நெஞசிலுளான" "கணணிலுளான" இதயாதியைபபறற ஸௌவகாதாத்தாலும் எனறது "ஒககலை யான" "நெறறியுளான" 'உசசியுளான" இதயாதியைபபறற "சூழலுளான" எனறுதொடஙகிச சொனனதுக்குத் தாதபாயம - பொறுக்கப்பொறுக்க இதயாதி அவனைபபேசி - அவன குணஙகளைப பேசி

னுள்ளே அந்தராத்மாவாயும், தனிமுதல் - உள்ளே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ காரணமுமாய், அம்மான் ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரான் - க்ருஷ்ணனான ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி, என் அமுதம் - எனக்கு போக்யபூதனாய், சுவையன் - அத்தாலே தானும் ரஸிகனானவன், திருவின்மணாளன் - லக்ஷ்மீயோடே கூட, என்னுடை - என்னுடைய, சூழலுளானே - சூழலிலேயானான்

இ —முதற்பாட்டில், ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனானவன், என்னுடைய பார்ஶ்வத்தை விட்டுப்போகமாட்டாதபடியானா னென்கிறார்

[இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி]-முதல் திருவாய்மொழியில், "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற் சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்றுவகையாலே சொல்லுகிறார் முதல்திருவாய்மொழிக்குப்பின்பு, தமக்குப் பிறந்த வைஶத்யத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிறார் [இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி] ப்ராஸந்நமாயும் தூரஸ்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது [யவையுமயவரும்]-இப்படிகளாலே நிர்த்திஷ்டமான சேதநாசேதநங்களையும் [தன்னுள்ளேயாகியும்] "ஸர்வ" என்கிறபடியே 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தும். [ஆக்கியும்] தன்னுடைய இச்சையாலே அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும் [காக்கும்] ஸ்ருஷ்டமான அவற்றை ரக்ஷித்தருளும் [அவையுள் தனிமுதல்] - அவற்றின்பக்கலிலே அந்தராத்மாவாய், தானொருவனுமே நிர்வாஹகனாய் நிற்கும் [எம்மான்] - தன்விபூதிவிஷயமாக வுண்டான ஓரத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன் [கண்ணபிரான்] - இப்படிப்பட்டவன் முகம்தோற்றும்படி மறையநிற்கை யன்றிக்கே கண்ணுக்கு விஷயமாய் வந்து நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [என் அமுதம்] - தேவர்களதிகாரிகளான அமுருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி [சுவையன்] - ரஸிகன் அவ்வமுருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி, அதுக்கு போக்த்ருத்வமில்லையே [திருவின்மணாளன்] - இவருடைய அமுருதம் ஒருமிதுனமாயிற்று [என்னுடைச் சூழலுளானே] பிராட்டி "அகலகில்லேன்" என்னுமவள் என் பார்ஶ்வத்திலே வர்த்திக்குமது தன்பேறாக இராநின்றான் [திருவின்மணாளன்] - ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமஞ்செய்து விட்டமென்னுதல், ரஸிகத்வத்துக்கு விஷயம் அவளென்னுதல் [என்னுடைச் சூழலுளானே]-என்னுடைய பார்ஶ்வத்திலே வர்த்திக்கைக்கு அடி, பிராட்டியென்னவுமாம் "யஸ்ய ப்ரஸாதஸஞ்ஜாத ப்ரஸீதேயம் ஹரிஸ்ஸதா: ப்ரஜா: । ஸர்வேஶ வாஸுதேவஸ்ய ப்ரஸாதகாங்க்ஷிதா" என்கிறபடியே

ஈடு -முதற்பாட்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனுமாய் ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனானவன் என்னுடைய பார்ஶ்வத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானா னென்கிறார் அவனுடைய குணாநுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விஶதமாயிருக்கையாலே திரள அநுபவிக்கிறார்

[இவையும் அவையும் இத்யாதி] - சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க்கத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது [தன்னுள்ளேயாகியும்] - "இவையுமவையும்" என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவ

முதற்பாட்டு இவையும் இத்யாதி "அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச்சூழலுளான்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி ஸாத்ம்யபோக பாதஸ்வரூபகுணாநுபவம் பண்ணுகிற இவர், விபூத்யநுபவம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி குணங்களோபாதி, ததீயத்வாகாரத்தாலே விபூதியும் அநுபாவ்யமாகையாலே சொல்லுகிறாரென்றபடி ஆனால் "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன, முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி, புநருக்திபரிஹாராமாதல் திரள - ஸமுதாயமாக

இவையும் இத்யாதி - ஸமீபஸ்தங்களாயும், தூரஸ்தங்களாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டங்களாயும், ஸமீபஸ்தராயும், தூரஸ்தராயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ள யவையும்யவரும் - சேதந

ஹரிக்க வொண்ணுதபடி "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்கிறபடியே - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது [ஆக்கியும்] "பஹு ஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரிந்து, நாமரூப விபாகார்ஹமாம் படி பண்ணியும் [காக்கும்] - ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை ரக்ஷிக்கையாலே தட்வி ரக்ஷிக்கும் படி [அவையுள் தனிமுதல்] ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே, இவை ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்யாதி களுக்கு யோக்யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது இது பின்னை, "ஆக்கியும்" என்று ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னபோதே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில், "தத் அநுப்ரவிஶ்ய" (தத் அநுப்ரவிஶ்ய) என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு, இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது [எம்மான்] - தன்விபூதி விஷயமாகத் தனக்கு உண்டான ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் [கண்ண

சேதநங்களெல்லாம் தன்னுள்ளேயாக்கியும் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும் ஆக்கியும் ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் காக்கும்- ஸ்ருஷ்டமானவற்றை ரக்ஷிக்குமவனுய அவையுள் தனிமுதல்-அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாயுமுள்ள அத்விதீயகாரணமுமாயென்று ஶப்தார்த்தம், உத்தாநுவாதம்- "யவையுமவரும்" என்று "ஆக்கியும்" என்று ஸம்ஹாரத்தை முந்துறச் சொல்லிற்று-ஸ்ருஷ்டி அபயபூர்விகை யாகையாலே ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறபாடு அத்விதீயகாரணமாவது - ஸர்வாந்தராத்மாவெனுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்-ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி பூர்வவாக்யத்தை ஶங்காமுகேந விவரிக்கிறார்-இது பின்னை இத்யாதி, இது - அநுப்ரவேஶம் 'அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று- ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஶபூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்நமாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே அநுப்ரவேஶம் ஸித்தமாகாதோ? என்று ஶங்காதாத்பர்யம் அந்த அநுப்ரவேஶத்திற்காட்டில் இங்குச் சொல்லுகிறதுக்கு வ்யாவ்ருத்தியை தாத்பர்யத்தாலின்றுகொண்டு, இங்கு விவக்ஷிதமான அநுப்ரவேஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அநேந ஜீவேந இத்யாதி ஆக, "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே "அநேந ஜீவேந" இத்யாதிவாக்யோக்தமான ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶம் சொல்லுகிறது, "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய ஸத்தாநிர்வஹணார்த்தமான ஸத்தித்யர்த்தாநுப்ரவேஶஞ் சொல்லுகிறதென்று கருத்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶமென்றும், ஸ்தித்யர்த்தாநுப்ரவேஶமென்றும் அநுப்ரவேஶம் த்விவிதம் காரணாவஸ்தையோடு கார்யாவஸ்தையோடு வாசியற ஸர்வதா சிதசிதநுப்ரவிஷ்டனை பரமாத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶமாவது எது? ஸ்தித்யர்த்தாநுப்ரவேஶமாவது எது? என்னில், "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்று ஸம்ப்ரதாயம் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே, "அநேந ஜீவேந" இத்யாதி வாக்ய மில்லை, "இது பின்னை" இத்யாதிஶங்காவாக்யாநந்தரம், "தத் அநுப்ரவிஶ்ய" என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது" என்று பரிஹாரவாக்யா வலி சில ஸ்ரீகோஶங்களிலேயிருக்கிறது அந்தப் பக்ஷத்திலே "சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்" என்றதநந்தரம், 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய என்று' என்று கூட்டிக்கொள்வது, 'தத் அநுப்ரவிஶ்ய என்று' என்கிறதை 'இங்கு' என்றதநந்தரம் கூட்டிக்கொள்வது" என்று வாக்யத்தைத் திருத்துவார்கள் "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - "அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" "யவாகூம் பசதி" என்ற இடத்திற்போலே, பாடக்ரமத்தை அநாதரித்து அர்த்தக்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து "ததேவாநுப்ராவிஶத் தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்" இதி அத்ர க்ரமஸ்ஸ்வீகர்த்தவ்யஃ அந்த - "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே இங்கு "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே "இவையுமவையும்" இத்யாதிக்கு அநந்தரம், "எம்மான்" என் றதுக்கு பாவம்-தன்விபூதி இத்யாதி ஓரம்-பக்ஷபாதம் "கண்ணபிரானென்றதுக்கு-க்ருஷ்ணனுய உபகரிக்கு

பிரான] இபபடியிருககிறவனதானே கருஷணனெனகையும, அவனதான கணணுககுத தோறறி நினறு உபகரிககுமெனகையும [என அமுத ம]- தேவாகள அதிகாரிகளாம அமருததததில வயாவருததி [சுவையன] அவவமருதத்துககு போகதருதவ மிலலையே சுவையன - பரமரஸிகன இநத ரஸிகதவததுக்கு ஊறறுவாயசொலலுகிறது [திருவினமணாளன] - இவருடைய அமருதம ஒரு மிதுநமாயிறறு [எனனுடைசசூழலுளானே] - பெரியபிராட்டியாா * "அகலகிலலே னிறையும" எனனப பிறநதவன, என பரிஸரததிலே வாததிககை தனபேறாக வர்ததியாநினறான "[illegible] [illegible] [illegible]" (யஸயபரஸாதேஸததம பரஸீதேயுரிமாஃபரஜாஃ - ஸராமோவாநரேநதரஸ்ய பரஸாதமபிகாஙக்ஷதே) எனகிறபடியே, "[illegible] [illegible]" (லோகநாதஃ புராபூதவா ஸுகரீவமநாதமிசசதி) - தாமமையொழிநதார்க கெலலாம நாதரானவா ஸுகரீவனை நாதனாக இசசியாநினறாா கிடைபபது கிடையாதொழிவது, தாம முநதுற முனனம இசசியாநினறாா (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சூழலபலபலவலலான தொலலையஙகாலததுலகைக
கேழலொன்ருகியிடநத கேசவனெனனுடையமமான
வேழமருபபையொசித்தான் விணணவாககெண்ணலரியான்
ஆழநெடுஙகடலசேர்நதான அவனஎன்னருகலிலானே

ஆ —(சூழலபலபல) இபபடி எனனுடைய சூழலிலே வநது புகுநது, தனனுடைய திவயசேஷடிதஙகளையும, பரஹமாதி வாஙமநஸாபரிசசேதயமான தனனுடைய கலயாணகுணஙகளையும எனககுக காட்டி எனனை வஸீகரிதது, பினனை எனனருகே எழுநதருளினு னெனகிறாா

ஒ —இரணடாம பாடடில, பரஹமேசாநாதிகளுடைய வாஙமநஸஙகளுககும அபூமியாயிருககுமவைதது, அவாகளுககாக ஸுலபனாயுமாயிய, தனனுடைய திருவவதாரஙக

மவனெனனுதல, கணணுககு விஷயமாய உபகரிககுமவ னெனனுதல இவவாததவயததையும தநதிரேண அருளிசசெயகிறாா-இப்படியிருக்கிற இதயாதி கிருஷணனெனகையும்-கருஷணனாய வநதவதரிக்குமவனென கையும "என" எனறதககு பாவம-தேவர்கள் இதயாதி கீழையுடனகூட்டிபாவம-அவ்வம்ருதததுக்கு இதயாதி. 'சுவையன திருவினமணாளன" எனகிற பதசசோதிக்கு பாவம - இந்த இதயாதி "எனனமுதம திருவின மணாளன" எனறு கூட்டி பாவாநதாம - இவருடைய இதயாதி "இநதத தாத்பாயதவயததாலும - வாகயத்வயோக்தமான புருஷகாரதவோபேயதவஙகள் ஸூசிதஙகள" எனறு ஸமபரதாயம "திருவினமணாளனெனனுடைசசூழலுளான" எனறு கூட்டி அவதாரணததுக்கு பாவம - பெரியபிராட்டியார் இதயாதி "இவையுமவையும" இதயாதியாலே மேனமையைசசொலலி, "அவனசூழலுளான" எனறதககு தருஷடாநதம - [illegible] இத்யாதி [illegible] சதுாததே, "[illegible] [illegible]" இதயாதி வாத்தமானநதம-கிடைபபது இத்யாதி "[illegible]" எனகையாலே - [illegible] கரமேண அநவயஃ (க)

---

* திருவாயமொழி - ௪ - ௧௦ - ௧௦.

னாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் வஶீகரித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவன், எனக்குத் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம் தருகைக்காக என்னருகே வந்து நின்றானென்று த்ருப்தராகிறார்

[சூழலென்று தொடங்கி] - சேதநரையெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனாய் வாராஹகல்பத்துக்கு முதலாயத் தான் திருவவதரிக்கக்கடவனாகையாலே அழகிதான காலத்திலே பாளயார்ணவ மக்நமான பூலோகத்தை அதிவிலக்ஷணமான அழகையுடைய ஸ்ரீ வராஹமாய் அநாயாஸேந எடுத்தருளி ஆதரமாய அதிஸுந்தரமான கேஶபாஶத்தை யுடையவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] - குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன்

ப—அநந்தரம், அவதாரமுகத்தாலே ஆஶ்ரிதோபகாரகனானவன், என் அருகே யானான் என்கிறார்

சூழல் - (ஆஶ்ரிதரை வஶீகரிக்கைக்கீடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங்களை, பல பல - பலவும், வல்லான் - (தன் இச்சையாலே) பண்ணவல்லனாய், தொல்லை பழையதாய், அம் (அவிகாரோபயுக்தமாகையாலே) அழகியதான, காலத்து - வாராஹகல்பத்தின் முதலிலே, உலகை (பாளயார்ணவமக்நமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றாகி - அத்விதீய வாராஹமாய்க்கொண்டு, இடந்த - இடந்தெடுத்து, கேசவன் - (பாளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிரழகையுடைய, என்னுடை அம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், (க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து), வேழம் (ப்ரதிபந்தகமான) குவலயாபீடத்தை, மருப்பை ஒசித்தான் - ஸ்ருங்கபங்கம் பண்ணினவனாய், (இவ்வுபகாரம்), விண்ணோர்க்கு - (அதிஶயிதஜ்ஞாநரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் - நினைக்க, அரியான் - அரியனாய், (பின்னையும் ஆஶ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காக), ஆழம் அகாதமாய், நெடும் - பெருத்த, கடல் க்ஷீரார்ணவத்திலே, சேர்ந்தான் அவன் - கண்வளர்ந்தருளினவன், என் அருகலிலான் என் அருகான இடத்திலே யானான் அருகலிலென்று - ஏழாம்வேற்றுமை

இ—இரண்டாம்பாட்டில், பார்ஶ்வத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாதித்தவாறே, என்னருகே வந்து நின்றானென்கிறார்

[சூழல் பலபல வல்லான்] - சூழலென்று அவதாரம், அத்தைச் சூழலென்கிறது, சேதநரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே, [பலபல]-ஜாதிபேதமும் அவாந்தரபேதமும் [வல்லான்] அஹேதுகமாகப் பிறக்க வல்லான் [தொல்லை இத்யாதி] - தாம் அகப்பட்டிருப்பதொரு சூழலைச் சொல்லுகிறார் தொல்லை - பழைமை வாராஹகல்பாதியிலே அம்காலம் - தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலம் [உலகை] - விமுகமான ஜகத்தைப் பற்றக்கிடா தன்னை அழியமாறிற்று [கேழலொன்றாகி] அத்விதீயமான வாராஹமாய் பின்பு தானே 'இவ்வடிவு கொள்ளவேணும்' என்றாலும் கொள்ளவொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை [இடந்த] - ஜாத்யுசிதமான செருக்கு பூர்வாவஸ்தையையும் ஸ்ரிய:பதியேயிறே [கேசவன்] நதகாலத்திலே நனைந்த உளைமயிரும் தானுமாயிருந்தபடி அதிஸுந்தரமான கேஶபாசத்தை யுடையனாயிருக்கை [என்னுடையம்மான்] - லோகமடங்க ரக்ஷணதாமத்துக்குக் காமீபவித்த நிதகனே, இவர் ஒருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுதுவாங்கினார் பாளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்ட என்னை எடுத்தவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாற்போலே என் விரோதி

யைப் போக்கினபடி. இப்படித் தனியே குவலயாபீடத்தின் கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் தான் ஆரென்னில்,—[விண்ணவர்க் கெண்ணலரியான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய மநோரதங்களுக்கு எட்டாதவன் [ஆழ்நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆபந்நிவ்ருத்திக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தவன். ஆழ்ம் - உறுத்தாமைக்கு நெடுமை - "தாளும் தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே கண்வளர இடம்போந்திருக்கைக்கு [அவன் என்னருகிலானே] - அத்தேவர்களுக்குப்போலே அர்த்திபாகருஷ்டனன்றிக்கே, என் அருகே வந்து நின்றான்

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு என்பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாதமித்தவாறே என் அருகே வந்து நின்றானென்கிறார்

[சூழல்பலபலவல்லான்] இப்போது சூழலென்கிறது - அவதாரத்தை. அவதாரத்தை "சூழல்" என்பானென்? என்னில், சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. ஜாதி பேதத்தையும், அவாந்தர பேதத்தையும் பற்ற, "பலபல" என்கிறது [வல்லான்] - கர்ம நிபந்தநமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்க வல்லான். கர்மம் செய்ய வல்லதன்றிறே, அநுக்ரஹம் செய்யவல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார் [தொல்லை] - வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே [அம்காலத்து] தன்வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே, அத்தைப்பற்ற, அங்காலமென்கிறார் [உலகை] ஒரு திருவடி திருவந்தாழ்வானுக்காகத் தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ! ஸங்கல்பத்துக்கும் பாத்தம்போராத பூமிக்காகக்கிடீர்! [கேழலொன்றாகி] - தன்மேன்மையோடு அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத் தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? [ஒன்றாகி] - பின்பு ஸர்வஶக்தியான தானே "இவ்வடிவைக்கொள்ள" என்னிலும் ஒண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கிறபடி. பூமி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக்கொண்ட இத்தனை அவன்தான், அது அவன் கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்கும், பணியாமத்தேசிறே. [இடந்த] - அஜ்ஞாதிக்காக உள்ளதொரு குணமாயிற்றுச் செருக்கு, ஸ்ரீயபதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான் [கேசவன்] -

---

இரண்டாம்பாட்டு-சூழல் இத்யாதி "என்னருகிலான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-என்பரிஸரத்திலே இத்யாதி

"சூழல்" என்கிறது சூழ்போலே பரிஸரவாசியன்று, அவதாரவாசியென்கிறார்-இப்போது இத்யாதி சேதநரைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமது சூழலென்றபடி. சூழ்ந்துகொள்ளுகை - வளைத்துக்கொள்ளுகை வசப்படுத்து - பாவம் - ஜாதிபேத இத்யாதி அவாந்தரபேதம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம் பலவுடையான என்றபடி, "வல்லான்" என்றதுக்கு பாவம் - கர்மநிபந்தந இத்யாதி கர்மவஶ்யனுக்கொழிய, அகர்மவஶ்யனுக்கு அநேகஜந்ம கூடுமோ? என்ன, கர்மம்செய்யவல்லது இத்யாதி அநுக்ரஹம் நித்யமாகையாலே யாதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களுண்டென்று கருத்து காலத்துக்கு அழகு ஏது? என்ன, தன்வடிவை இத்யாதி பார்த்தும் - தா "கேழல்" என்றதுக்கு பாவம் - தன்மேன்மையோடு இத்யாதி அணைந்து - கூடி "ஒன்று" என்றதுக்கு பாவம் - பின்பு ஸர்வஶக்தி இத்யாதி கொள்ளவென்னிலும் - பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்றாலும் ஒண்ணாத - கூடாத விவரணம் - பூமிப்ரளயத்திலே இத்யாதி அழிவுக்கிட்டவடிவு - வயத்துக்காக ஸம்பாதித்த வடிவு, அதாவது - ராஜாக்கள் ஸ்வார்த்தமாக கல்பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதியாநிற்கச்செய்தே, புறச்செலவுக்காகவும் சில ஸம்பாதிக்குமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்ட வடிவென்றபடி. ஆலத்திவழிக்க - ஆலத்தியெடுக்க அப்படியிருக்குமோ? என்ன, ப்ரமாணம் பன்றியாம் இத்யாதி நாய்ச்சியார்திருமொழி (௧௧-௮) வாராஹமான தேஜஸ்ஸையுடைய தேவரென்றபடி. எடுத்து என்னாதே, "இடந்து" என்கிறது - செருக்கின் காரியமாகையாலே, அதை அருளிச்செய்கிறார்-அஜ்ஞாதிக்காக இத்யாதி சொல்லவேண்டாவிறே - செருக்

ரமஸ்தகேமன அபபோதைத திருமேனியும் உளமயிருமாய நின்ற நிலை [என்னுடை யம மான] - ஸமஸாரபரளயாய் கொண்ட என்னை யெடுத்தவன [வேழமருப்பை யொசித்தான] குவ லயாபீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன அப்படியே என்னுடைய மதக்களிறு களைந்தினையும சேரித்தியாமல பண்ணினவன விரோதிநிரஸநசீல னென்றபடி [விண்ணவாக் கண்ணலரியான] - தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன பரஹ்மருத்ராதிகள மனோரதத் துக்கும அவவருகானவன [ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான] - அந்தபரஹ்மாதிகள் கூக்குரல கேட்டுத திருப்பாற கடலிலே சாயந்தருளினவன ஆழம - உறுத்தாழ்மைக்கு நெடுமை - தாளும தோளும முடிகளும சமனிலாத பலபரப்பி வேணடினபடி. கணவளாந்தருளுகைக்கு [அவனென்னருகலி லானே] - அவாகளைபபோலே எனக்கு அதூரவிப்ரகருஷ்டமாகவும நிறகிறிலன (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதலவன்
கருகியநீலநனமேனிவணணன் செநதாமரைககண்ணன
பொருசிறைபபுள்ளுவந்தேறும பூமகளாாதனிக்கேளவன
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலனெனனோடுடனே

ஆ —(அருகலில) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸங்கயேய குணவிசிஷ்டனுய், அயாவருமமராகளதிபதியாய, நிரதிசய ஸௌந்தாய ஸௌகநதய ஸௌகுமாாய லாவணய யௌவநாதயபரிமித கலயாணகுண பரிபூரணனுய, பெரியதிருவடியை திவயவாஹநமாக வுடைய னுய, ஸ்ரீயப்பதியாயிருந்த எமபெருமான என அருகே வந்து பினனை ஒருபடியால என்னோடு ஸமமாலேஷித்து விட்டிலன, ஸாவப்ராகாரத்தாலும ஸமமாலேஷியாநின்று னெனகிறுா

ஒ —மூனறுமபாட்டில, மஹிஷீபரபருதிகள ஓரோவகைகளாலே தன்னோடு ஸமமு லேஷாஸம பெறுமாபோலே யனறிக்கே, எலலாவகைகளாலுமுளள ஸமமாலேஷாஸத்தை எனக் குத தந்து என்னை ஒருகாலும விடாதபடியானு னெனகிறுா

[அருகலிலெனறு தொடஙகி] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணமஹாகுணனுய அமாவரு மமாாகளுடைய ஸவரூப ஸதிதயாதிகளுக்கும போஷணாதிகளுக்கும காரணமாய, கறுத்து செயதது விலக்ஷணமான திருவடமபில நிறத்தையுடையான [பொருசிறையெனறு தொடஙகி] - தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பறறி நின்றுள்ள திருச்சிறகை யுடைய பெரியதிருவடிமேலே பரீதனாயக்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செயது பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனென்னுமம வைலக்ஷண்யத்தை யுடையான அருகல - க்ஷயிக்கை

குக்கு என்று மோக்ஷம சேருந்து - காவம உளமயிர் - சேஷாங்கள "உலகையிடந்த கேசவ னென னுடையமமான" என்று கூட்டி ஹாவம - ஸம்ஸார இத்யாதி "வேழமருபபையொசித்தா னென்னுடையம மான" என்று கூட்டி ஹாவம - அப்படியே இத்யாதி முதலதிருவந்தாதி (௬௭)-மதக்களிறு இத்யாதி ஶ்ரோத் ராதிகளாகிற மதத்தஜங்களைகளையும விஷயங்களாகிற குடியிருப்புகளிலே ஸஞ்சரியாத படியாக என்றபடி பலி தம-விரோதி இத்யாதி "விண்ணவாக்கெண்ணலரியான" எனகிற பதத்தைக கீழுமமேலுங்கூட்டி யோஜிப பது தனியே - அஸஹாயேந விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம ஆழம் இத்யாதி நெடுமை தாரகயம தாளும் இத்யாதி - ஒப்பிலலாத பல திருவடிகளையும திருத்தோளகளையும திருமுடிகளையும பரப்பியென்றபடி அவர்களைப் போலே - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குபபோலே அருகலிலான் - அருகான இடத்திலே யானுன, ஸமீபஸ்தனானு னென்றபடி அருகல் - அருகிலும "அருகலில" என்ற - ஸப்தமி கரமேண அாவயம (உ)

ப — அநந்தரம், என்னோடே கூடி நின்று பஹுமுகமாக ரஸிப்பியா நின்றானென்கிறார்.

அருக்கில் அபக்ஷயாதிதோஷாஹிதமாய், ஆய - ஸகாஸநிதவத்தாலே நித்யமாய், பெரும் - அபரிச்சிந்நமான, சீர் - குணங்களையுடையனாய், அமரர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாதிஹேதுபூதனான, முதல்வன் - ப்ரதானனாய், கருகிய - மிகவும் கருகின, நீலம் - நீலரத்னம் போலே, நல் - நன்றான, மேனிவண்ணன் - திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், செம் - (துவக்கு பரபாகமாம்படி) சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - திருக்கண்களையுடையனாய், பொரு - செறிந்த, சிறை - சிறகையுடையனான, புள் - பெரிய திருவடியை, உவந்து - மிகவும் விரும்பி, ஏறும் - மேற்கொள்ளக்கடவனாய், பூமகளார் பூவில் மணம் வடிவு கொண்டாற் போலே போக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு, தனிக்கேள்வன் - அத்விதீயநாயகனானவன், என்னோடுடனே - என்னோடே கூடி நின்று, ஒருக்கதியின் - ஒருவழியாலன்றிக்கே, சுவை - இனிமையை, தந்திட்டு, ஒழிகிலன் - தவிருகிறிலன், ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷணவிக்ரஹ யோகமும், புண்டரீகாக்ஷத்வமும், கருடவாஹநத்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வமுமாகிற ப்ரகாரங்களாலுள்ள அநுபவத்தைத் தாராநின்றானென்று கருத்து. அருக்கிலென்று - குறையாய், க்ஷய மென்றபடி.

இ — மூன்றாம்பாட்டில், மஹிஷீபரிஜநங்களோடே ஒருவகையாலே பரிமாறுமவன் அவன் ஒருவகையில் தலைக்கட்டுகிறிலன் என்பாகல் என்கிறார்.

[அருக்கிலாய பெருஞ்சீர்] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்களான அருக்கல் க்ஷயம், அதாகிறது - குறும் அதாகிறது - ஹேயம் இல் இல்லாத அருக்கல் - கேடு ஆபக்ஷயமென்னவுமாம். ஆய - ஆன அருக்கிலான - நன்றான பெருஞ்சீர் - நிஸ்ஸீமமாய் நிஸ்ஸங்க்யமாயிருக்கை [அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன்] அக்குணாநுபவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தாரகாதிகளுக்கும் ஹேதுவானவன் [கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன்] அவர்கள் ஸத்தாதாரகமாக பண்ணுகிற வடிவு இருக்கிறபடி கருகி செய்ய நன்றான திருமேனியின் நிறத்தையுடையவன் [செந்தாமரைக் கண்ணன்] - அக்காளிமையில் துண்ணெனிக்கு பரபாகமாயிருக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் [பொருசிறைப்புள்] - ஸவிஸேஷ ஆகாரத்தாற் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பதறுகின்றுள்ள திருச்சிறகையுடையவன் [உவந்தேறும்] - ஒருவிக்காதவன் நியமே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கை [உவந்தேறும்] - அவனுக்குள்ள ப்ரியமன்று அவ்வரனுக்கு உள்ளது [பூமகளார்] - பரிமளம் ஒருவடிவு கொண்டாற் போலே யிருக்கும்படியான போக்யதையையுடையவள் [தனிக்கேள்வன்] - "அத்விதீயநாயகன்" என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் [ஒருக்கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிகிலன்] - ஒருவகைப் பட்ட ரஸத்தை அநுபவிப்பித்து விடுகிறிலன் நித்யஸூரிகளோலகைக்கொள்ளும் பண்ணும் ஓரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணாநின்றான் [என்னோடுடனே] - "நித்யவிபூதி நிர்வாஹமும் இங்கேயிருந்து" என்னும்படி என்னை விடுகிறிலன்.

ஈடு — மூன்றாம்பாட்டு திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடே ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோவகையில பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறார்.

[அருக்கல்] குறைகை, கேடு இல என்பது - இல்லாமை குறைவின்றிக்கே, ஆய- ஆன, நன்றான ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய கல்யாணைகதானமுமான நிரவதிகக்குணங்களையுடையனு

மூன்றாம்பாட்டு - அருக்கிலாய இத்யாதி "பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவடி இத்யாதி இவர்களைச் சொன்னது - திருவனந்தாழ்வானுக்கும் உபலக்ஷணம்

கேடு என்றது - விவரணம் குறைவாலே ஹேயதையைச் சொன்னபடி. "பெருஞ்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - நிரவதிகக்குணங்களை என்று "ஆதி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அக்குணங்களை இத்யாதி ஆதிய

ாய, அசகுணஙகளை நிதயஸூரிகளை ஸதாநுபவமபணணுவிகது மவனுமாய, அவாகள ஸததாதி ள தனஅதீநமாமபடி யிருககிறவா [கருகியநீலனமேனிவணணன] கறுதது நெயதது பேச் ககு அவிஷயமாமபடி விலக்ஷணமான திருமேனியில நிறததையுடையவன விலக்ஷணமான திரு மேனியில கறுதது நெயதத நிறத்தையுடையவன அவாகளை ஸதாநுபவமபணணிவைககுமபோது படி விமேபடி [செநதாமரைககணணன] - அகவாயில குணஙகளுககு பரகாமஙகளான திருக ணகளையுடையவன / [பொருசிறைபபுளளுவநதேறும] - ஸாவேமவரன பெரியதிருவடியை மேற கொளளுவதாக நினைதது 'வா' எனறழைததால, அவனுடைய அங்கீகாரததாலுணடான ஹர்ஷத தாலே பெருககாறுசுழிததாறபோலே சுழிததுத தனனில தான பொராநினறுளள சிறகையுடைய றயககொணடாயிறறு தோறறுவது அவனும'நாமஇவனைமேறகொளளபபெறறோமே' எனறு திருவுள ாததில பரீதியோடே யாயிறறு மேறகொளளுவது [பூமகளாாதனிககேளவன] புஷபததில் பரி மளம வடிவுகொணடாறபோலே யிருபபாளாய ஹேரகயதைககவேஷையான பெரியபிராட்டியாாககு வலலவனெனறால, இபபடிபபட்ட ஐமவாயததுககு இரணடாம விரலுககு ஆளிலலாதபடியிருககிற வன [ஒருகதியின இதயாதி] - அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாலவநத ரஸததைததநது விடுகிறிலன, எனனளவில நிதயஸூரிகளெலலார்பககலிலும பண்ணும ஆதரததை எனபககலிலே பணணுநினறன [உடனே] - " இவன ஒருவிபூதிமான, அநயபரன" எனறு தோறறஇருககிறிலன நிதயவிபூதியில கேளவியும இஙகேயிருநதேயாமிததனை " தணதாமமசெயது " எனறு நிதயவிபூதி யில பண்ணும விருபபததைப பணணிஞனெனறா கீழில திருவாயமொழியில, இதில அவவிபூதி யிலுளளாரோடே பரிமாறுமபடியை எனனொருவனோடே பரிமாறிஞனெனகிறா (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உடனமர்காதலமகளிா திருமகளமணமகளஆயர்
மடமகள் என்றிவாமுவா ஆளுமஉலகமுமமூனறே
உடனவையொககவிழுங்கி ஆலிலைசசேர்நதவனெமமான்
கடலமலிமாயபபெருமான கணணனெனனொககலையானே

இதயாதி; எனறுய, அமராகளாலே குணவிசிஷ்டதவேந ஸவீகரிககபபடுமவனெனறுய, அததாலே ஸதாநுபாவய னெனறபடி "முதலவன" எனறதுககு ஆததம-ஸநநாதிகள் இதயாதி ஆதிமபததாலே ஸததிதிபாவருத்தி களைச சொலலுகிறது ஸததாதிகளுககுக காரணபூத னெனறபடி "கருகிய, நீலம, நல" எனகிற மூனறையும நிறததுக்கு விசேஷணமாக அருளிசசெயகிறா - கறுநது இதயாதி நெய்த்து - ஸ்நிகதமாய நல் - விலக்ஷண மான பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமாண எனறது - வைலக்ஷணயாதிசயததாலே, "இனனபடி" எனறு சொலலவொண்ணாதெனறபடி "நல" எனறததை மேனிககு விசேஷணமாககி அருளிசசெயகிறா - விலக்ஷணமான இத்யாதி வண்ணம் - நிறம. "அமராகளாதிமுதலவன கருகிய நீலனமேனிவணணன" எனறு கூட்டி. ஹாவம - அவர்களை இதயாதி படி ஜீவாமும, திருமேனியும "பொருசிறை, உவநதேறும" எனற பதஙகளுககு ஹாவம - ஸர்வேமவரன் இதயாதி வாகயததவயமும "பொருசிறை" எனகையாலே - திருவடி யுடைய பரீதி சொலலுகிறது "உவநதேறும" எனகையாலே - ஈமவரனுடைய உகபபச சொலலுகிறது மேற கொள்ளுவதாக - ஆரோஹணாததமாக ஸாமாநதாஙகளைச சொலலாமல, "பூமகளாா" எனறவாககு ஹாவம - புஷபத்தில் இதயாதி "அமராகளாதிமுதலவண" "பொருசிறை" இதயாதிகளைக கூட்டி ஹாவம - அவர்களோடே இத்யாதி கதி - வழி சுவை - ரஸம அவதாரணாததம - இவரொரு இதயாதி அவதாரணாதத சாமகாஷ்ட டாமாஹ நிதயவிபூதியில் இதயாதி பாட்டுக்கெலலாந தாத்பாயம - தண்தாமம் இதயாதி அருகலிலாய இதயா தபய, தனிககேளவன எனனொடு உடன ஒரு கதியின சுவைததிடடொழிகிலன இதயாவயம (௩)

ஆ —(உடனமா) இனிமேல அவன கலநதருளின கரமததைச சொலலுகிறா

பெரியபிராட்டியாரும ஸ்ரீ பூமிபபிராட்டியும நபபினனைப பிராட்டியும அவனுககு திவயமஹிஷிகள , பருதிவயநதரிக்ஷாதி ஸாவலோகஙகளும அவனுககு லீலோபகரணம , இநத லோகஙகளினுடைய ஸருஷடிஸததிதி ஸமஹாராதிகள அவனுககு லீலை, இனனம அபாயநதமாய ஆஸசாயமான கலயாணகுணஙகளை யுடையனுயிருநத கணணன யஸோதைபபிராட்டியொககலை யிலே இருநதருளுமாபோலே, எனனுடைய ஒககலையிலே யேறியருளினு னெனகிறா

ஒ —ஈாலாமபாட்டில, ஸாவேஸவரனுய அதயாஸசாயபூதனுய எனககு ஸவாமியான கருஷணன எனஒககலையிலே வநதிருநதா னெனறு பரீதராகிறா

[உடனமாகாதலமகளிா] - அவனோடு நிரநதரஸமஸலேஷாதி ரஸததையுடைய பிராட்டிமார [ஆளுமுலகமும மூனறே] - கீழும மேலும நடுவு முளள லோகஙகளாதல, தரிவித சேதநராதல [உடனவையொகக விழுஙகி ஆலிலைசசோநதவன] - தனவிபூதியில பிரளயாபநநமானவறறைத தாமபாராதே ஒருகாலே விழுஙகி ஆலிலையிலே கணவளாநதருளினவன [கடலமாயபபெருமான] - கடலில மிககிருககுளள ஆஸசாயஙகளை யுடைய ஸவேஸவரன

ப —அநநதரம, பூரணனுய ஸாவரக்ஷகனுனவன எனமருஙகிலே யிராநினறு னென கிறார்

உடன - கூடியிருநது, அமா - தரிககுமபடியான, காதல - காதலையுடைய, மகளிா - பிராட்டிமாா, திருமகள (அதிஸயிதஸமபதருடையான) லக்ஷமி, மணமகள - (க்ஷமாதநதவமான) பூமி, ஆயாமடமகள - (அநுருபமான) ஆபிஜாதயநதனையும ஆதமகுணததையு முடைய நபபினனை, எனறு - எனறு பரதாநதயா பரஸிததைகளான, இவா - இவாகள, மூவா - மூவா , ஆளும - ரக்ஷணீயமான, உலகமும - ஜகத்தும, மூனறே - (ஸவாககலோக பாயநதமான கருதகலோகமும, ஜநஸதபஸஸதயருபமான அகருதகலோகமும, மஹாலோகமாகிற கருதகாகருதகலோகமுமாகிற) மூனறுயிருககும, (பரளயகாலததிலே), அவை - அவறறை, உடன - தாரதமயவிபாகரஹிதமாக, ஒகக - ஏகோதயோகததிலே, விழுஙகி - விழுஙகி, ஆலிலை - ஆலிலையிலே, சோநதவன கணவளாநது, எமமான - (இவவபநாநததாலே) எனனை அடிமைகொணட ஸவாமியாய, கடல - க்ஷீராாணவததிலே, மலி - கணவளரும அபிவருததியையுடையனுய, மாயம - ஆஸசாயகுணசேஷ்டிதஙகளாலே, பெருமான - அநவதிகஸவஸாவனுன, சணணன - கருஷணனுனவன, என ஒககலையான (யஸோதைபககல போலே) என ஒககலையிலே யானுன. கடலின மிகுதத மாய மெனறுமாம

இ —ஈாலாமபாட்டில, ஸாவாதிகனுய அகடிதகடநா ஸமாததனுயிருககிற கருஷணன, எனமருஙகிலே யிருககை தனபேறுக நினைததிராநினறு னெனகிறா

[உடனமாகாதலமகளிா] - உடனே அமரவேண்டுமபடியான காதலுடைய பிராட்டிமார் "அகலகிலலேனிறையும" எனறிறே யிருபபது அவாகளாரெனனில, - [திருமகள] - பரதாநமஹிஷியான "நகஸ்ரீஸாவபராயுக்தி" எனனுமவள , [மணமகள] - முதலிலே "குறறங காணககடவதோ" எனறு அவனபொறைவிளையுந தனை [ஆயாமடமகள] - தனவடிவாலே துவக்கி அவன திருவுளளததிலே குறறமபடாதபடி யிருககும நபபினனைபபிராட்டி [எனறிவாமூவா] - மேனமைககும புருஷகாரததுககும தனிததனியே அமைநதிருககை [ஆளுமுலகுமமூனறே] - தரிவித சேதநவாககமாதல, மேலும் கீழும நடுவு மாதல கீழோடே சோ, "படுககைபபறறு" எனபா பட்டா. [உடனவையொககவிழுஙகி] - ஒருகாலே எலலாவறறையும விழுஙகி "உபயவிபூதியையுஞ சொனனபோது, ஸமஹாரஞ சேருமபடி எஙஙனெனனில,-

க்ஷணத்தில ஒத்திருக்கையாலே சொல்கிறது அங்கு, இங்கு - அவையென்று யோகத்திலே ாக்கட்டுவது [ஆலிலைச்சோர்ந்தவன்] - லோகத்தை அடக்க விழுங்கி ஒரு பவனுன ஆலந்தளி னமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம் [எம்மான்] - அதுக்குமேலே ஒரு ுகடிதகடநமிறே இது, "நரமெய்" என்றிருந்தவனை, அநாயாஸேனக்கினபடி பதாலம் கமபணணிக்கிடா என்னை எழுதிக்கொண்டது [கடலமலிமாயப்பெருமான்] கடலில மிக்கிரு ாளா ஆமாசாயமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன க்ஷீராப்தியிலே வந்து ுறைவற வர்த்திக்குமவனுப ஆமாசாய சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வர னென்றுமாம் கண்ணன] - இவ்வாமாசாயங்களை யெல்லாம் தனபக்கலிலே காணலாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன ான ஒக்கலையானே] - யஶோதைப்பிராட்டி ஒக்கலையிலே யிருக்குமாபோலே என்னுக்கலை லே யிருந்தான

ரு — நாலாம்பாட்டு மேன்மைஅது, அகடிதகடநாஸாமர்த்தியமஅது, இப்படி யிருக றவன, யஶோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக ப பெருப்பே ாக நினைத்து இராநின்று னேன்கிறார

[உடனமாகாதல்மகளிர] உடனே அமரவேணமேபடியான காதலையுடைய பிராட்டி ர் "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுயிறது இவர்களிருப்பது அவர்களார? என்னில,—[திரு கள] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பரதாநமஹிஷியாயப் பட்டத்துக்குரியளாய "நகம்ஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகம்ஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்றிருக்கும பெரிய பிராட்டியார [மண்மகள] - முதலிலே 'குற்றம் ாக்ககட்டவதோ' என்று அவனுக்குப் பொறைக்கு உவாத்தாய பொறைவிளையும்படியான ஸ்ரீ மிப்பிராட்டி [ஆயாமடமகள] - அநுஹவஸம்கம தானுய, தனவடிவழகாலே துவக்கித் திருவுள ததில குற்றம்படாதபடி யிருக்கும நப்பின்னைப் பிராட்டி திருமகள - அவனைமாவாயம் மண கள - அதுவிளையும பூமி ஆயாமடமகள - அத்தை புஜிக்கிற போகதாவானவ ளென்றுமாம இவா மூவா] - மேன்மைக்கும புருஷகாரத்துக்கும தனித் தனியே அமைந்திருக்கிற இவர்கள் வா [ஆளுமுலகமும மூன்றே] - அவர்களுடைய படுக்கைப்பற்று இருக்கிறபடி தரிவித்சேத ரையுஞ் சொல்லுதல, கீழும, மேலும, நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல [உடனவை யாக்கவிழுங்கி] - அவற்றிலொன்றும பிரிகதிரப் படாதபடி ஏககாலத்திலே தனதிருவயிற்றிலே

நாலாம்பாட்டு—உடனமர் இத்யாதி "உடனமா" இத்யாரப்ய, 'ஆலிலைச் சோர்ந்தவ னென்னுக்கலை ானே" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-மேன்மையது இத்யாதி "ஒக்கலையானே" என்ற ஏகாரத் த்ய பற்ற - தனக்குப் பெறுப்பேறுக இத்யாதி பெறுப்பேறுக - அலபயல பமாக

அமரவேண்டும்படியான - க்ஷணமும்பிரியாதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணுமபடியான மகளிர் - ாட்டிமாா புருஷகாரத்துக்கு உடலாக ஹாவம - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி உவாத்தாம் - உபாத் ரமையாய மேன்மைக்கு உடலாகத் தாதபாயாதாம - அவனைமவரியம் இத்யாதி இத யோஜனாத் பததாலும - பூர்வோத்தரவாக்யாத்தம ஸூசிதம் படுக்கைப்பற்று - ஸதிரீகளுடைய வீமை மூன்றின பர்ஜனயில, லோகமபதம - சேதனவாசி இத்தால - விபூதித்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது கீழும் மலும் நடுவுமான இத்யாதி - கீழாவது - "ஞெ௱டஞொகஶெ௧கஷ௱கம" என்கிறபடியே கரு கமான தரைலோகயம அதாவது - பாதாளலோகங்களோடே கூட பூமியுமாக வொன்றும, புவா லாகமும, ஸுவர்லோகமுமாக தரைலோகயமும மேலாவது - "ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யாஸத்யம்" என்கிற மன்ற லோகமும இந்த மூன்றும - அக்ருதகம நடுவாவது - "க்ருதகாக்ருதகொயொகெள உஹ ஹாஜநிஷ்டம்" என்கிற மஹர்லோகம் ஆக, க்ருதகம, அக்ருதகம, க்ருதகாக்ருதகம என்கிற மூன்று லாகத்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றபடி "உடனவையொக்கவிழுங்கி" என்றது அவாந்தரவாக்யவிஷயம, அவை, உடன, ஒக்க, விழுங்கி" என்கிற பதத்ரயத்துக்கும க்ரமேண அர்த்தம - அவற்றிலொன்றும் இத்யாதி,

வைத்து விபூதித்வயமும் ரக்ஷ்யவாகக்கடவதென்றால், திருவயிற்றிலே வைக்கும்போது - ப்ரளயத்துக்கு, காமீபவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது [ஆலிலைசேர்ந்தவன்] - ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவளனை ஆலந்தளிரிலே சாய்ந்தருளினவன் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையுடையவன் [எம்மான்] - அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன் பதாலம்பநம்பண்ணிச் சீலா அடிமைகொண்டது கீழ்ல அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமர்த்யமாயிற்று இது "ந நமேயம்" (நநமேயம) என்று இருந்த என்னை அநாயாஸேந அடிமை கொண்டபடி. [கடல இத்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே க்ஷீரம்போலே வந்து வர்த்திப்பானும், ஆம்ஸாயிகமான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அன்றிக்கே, கடலிற்காட்டில் மிக்க ஆம்ஸாயத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனென்னுமாம் [கண்ணன்] அந்த ஆம்ஸாயங்களெல்லாம் தன்பக்கலிலே காணலாம்படியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் [என் ஒக்கலையானே] - யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே இராநின்றான் (௪

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஒக்கலை வைத்து முலைப்பால் உண்ணென்று தந்திட வாங்கிச்
செக்கஞ்செக அன்று அவள்பால் உயிர்செக உண்டபெருமான்
நக்கபிரானோடு அயனும் இந்திரனும் முதலாக
ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன் மாயன் என்நெஞ்சினுளானே

ஆ —(ஒக்கலை) ப்ரஹ்மாதி ஸத்தாவாந்தமான ஸர்வஜகத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸர்வஜ்ஞகார்யத்தாவாய், ஆம்ஸாயபூதனுமாய், விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனுமாயிருந்தவன், என் ஒக்கலையிலே தான் இருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாறே, என் மார்விலே வந்திருந்தருளினென்னென்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில, ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கும் கூட ஜநகனான ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய பாதிபந்தகங்களெல்லாம் போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்

உடன் காத்ஸந்யமாம ஒக்க - காலமம பிரகதிர்ப்படாதபடி - தன்பிரியாதபடி ஒன்றாகத்தப்பாதபடி இத்யாதி "உலகமு மூன்று" என்று - தரிவித்சேதனரையுஞ் சொன்னபக்ஷத்தில், "ஜடிஞேஜ்ஞாநமேவாப்தி க்ருஷ்ணாயஸ்ரூர்மகா: ஸமேஷுவிநாவஜ்ஞாயதெஞ்ஞ்சஉவ்யநவ்யஜஸ்ர" என்ற ஸ்தபமுகதலை- "அவை" என்று - தச்சப்தத்தாலே பராமர்சிக்கும்போது, அவர்களையும் விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன, வ்ப்ருத்தி வயிறும் இத்யாதி ப்ரளயத்துக்கு-காரீபவிக்குமெல்லையிலே யாகிறது-பதார்த்தவிஷயங்களைப்படி "ஸவஜ்ஞ வதிஞவ ஹதஜ்ஞாநீநீ" என்கிறவிடத்திலே, 'தஜ்ஜத்வதலைத்வங்களைச் சொல்லும்போது தச்சப்தம் - ஸர்வக்ஷயசித்தசித்விசிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, தத்தவத்தைச் சொல்லும்போது ரக்ஷணம் ஸ்வேதரூபேண ஆகவேணும் என்கிற ஔசித்யத்தைப் பற்ற, தச்சப்தம்-விஷக்ருஷ்ட ப்ரஹ்மத்தை பராமர்சிக்கிறது' என்று ஒதுக்கி ஸ்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் பண்ணினாற்போலே, இங்கும், "காமீபவிக்குமெல்லையிலே யொதுக்குகிறார்" என்று ஸம்ப்ரதாயம் பவஷ்ணு - பவநீதி - பவநீ என்றும், உதயவிஸ்தீர்ணமானபடி. தளிர் - பல்லவம் பலிதம - அகடித இத்யாதி பதாலம்பநமாவது - ஆலிலையை அவலம்பிக்கை, ஸர்வ பாவார்த்தம ஆவனவோவிலை,சாவெக்கு அர்த்தம், அடிமையோவிலையென்றபடி "எம்மான்" என்றதுக்கு பாவார்த்தம- கீழ்ல்அகடிதஇத்யாதி விவரணம் ந நமேயம் இத்யாதி கடல்மலி - கடலிலேவர்த்திக்கிற என்னுதல், கடலிற் காட்டில மிக்கவென்னுதல மலிதல் வர்த்திக்கையும், மிகுதியும் யசோதைப் பிராட்டி மருங்கிலே யென்றது - "கண்ணன்" என்றதைப்பற்ற க்ரமேண அந்வயம (௪)

தந்திட - கொடுக்க [செக்கஞ்செக்கவன்றென்று தொடங்கி]-தாய்முகம்பார்த்து முலை யுண்ணுமாபோலே திருப்பவளத்தில் சிவப்பு மிக்குத்தோற்றும்படி. பூதனைமுகத்தைப் பார்த்து அத்தனைப்ராயிலே அவள்பக்கல் ஒன்றும் ப்ராணன் போம்படியாக முலையையுண்ட இவ்வுபகாரத் தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவன் [செக்கஞ்செக] அவள் கருதின தீங்கு வெல்லும் படி யென்றுமாம் தோற்றிய - தோற்றுவித்த மாயன் - இப்படியாலே மஹாஶ்சர்யபூதன்

ப — அனந்தரம், ஸர்வாதிகனாய் விரோதிநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், ஹ்ருதய ப்ரதே ஶத்திலே அடங்கியிருந்தா னென்கிறார்

நச்சுப்பிரானோடு திக்பாலரை ஈஶ்வரனாகப் பாவித்தனென் ருத்ரனும், அயனும் - யோநிஜத்வமில்லாமையாலே அஜனென்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும் ப்ரமைஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாகப் பாவித்திருக்கிற இந்த்ரனும், முதலாகவும் - முதலான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களை யும், ஒக்க - ஏகோத்யோகேந, தோற்றிய உத்பாதித்த, ஈசன் - ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்து, (அவதாரத்தையிலே), ஒக்கலைவைத்து - யசோதையைப்போலே எடுத்துவைத்து ப்ரேமபாவனை யாலே, முலைப்பாலுண்ணென்று முலைப்பாலையுண்ணென்று, தந்திட (ஸதவரமாகத்)தர, வாங்கி - (அதனை அப்ராங்கிதமாக) ஸ்வீகரித்து, செக்கம் செக - (அந்தப்பூதனையானவள் "முடிக்கவேணும்" என்று வந்த) நினைவு (அவள்தன்னோடே) முடியும்படி, அன்று - (அவள்வந்தாக வந்த) அன்று, அவள்பால் - அவளிடத்து, உயிர் - ப்ராணனை, செக - முடியும்படி, உண்ட - (அவள் தந்த பாலை) அமுதுசெய்து, பெருமான் ஜகத்துக்கு ஈஶ்வரனையுண்டாக்கின் ஸர்வாதிகனான், மாயன் - ஆஶ்ச ர்யபூதன், என் - என்னுடைய (அவயவைகதேஶமான), நெஞ்சினுள்ளான் - ஹ்ருதயப்ரதேஶத் துக்குள்ளே யடங்கினான் செக்கம் - செகுத்தல், முடித்தல்

இ — அனந்தரம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஜநகனானவன், என் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்

[ஒக்கலைவைத்து] - தாய்மார் பிள்ளைகளை ஓச்சுழக்காக † எடுக்குமாபோலே பூதனை ப்ராயத்தோற்ற எடுத்து ஒக்கலையிலே வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று பரிவுதோற்ற உறுக்கிக் கொடுத்தபடி [தந்திட] - கொடுக்க அன்றிக்கே, அநந்தரம், தமக்குத் தந்ததாக நினைத்திருக் கும் புத்தியாலே யாகவுமாம், "ஸ்தநாநுஹநந்தே" என்னுமாபோலே [வாங்கி] - அவளுடைய ஆதரம் தனக்கு உண்டாயிருக்கை [செக்கஞ்செக] செக்கமென்று மரணமாய், அவள் நினைத்த மரணம் அவளோடே போம்படி யென்னுதல் செக்கமென்று - சிவப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தை நினைத்தாய், அவள்சீற்றம் அவளோடே முடியும்படியென்னுதல் "இலங்கை செந்தீ யுண்ணச்சிவந்து" என்று உவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே, செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக் கும்படி, அதாகிறது - தாய்முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச்சிவக் கும்படி பூதனையைப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி, [அன்று அவள்பாலுயிர்செகவுண்ட] அவள்பக்கல் ப்ராணன் முடியும்படி உண்டான [பெருமான்]-"ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வலோகேஶஜநார்தந:" என்கிறபடியே அவளை முடித்து ஜகத்துக்கு ஒரு ரக்ஷையைத் தந்தான் பெருமானென்று - ஸர் வாதிகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது நக்கன் - நக்நன் பிரானென்று - ஸர்வலோகஷடி ப்ரஸித்தி [அயனும்] - அஜனும் அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும் [இந்திரனும்] - தேவேந்த்ரனுக்கு ஸமப்ரதிபந்நனானவனை ஒக்கச்சொல்லிற்று - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் அவனோபாதி என்கைக்காக [ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன்] - ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேஶ்வரன் தோற்றியவென்றது - 'பஹுஸ்யாம்' என்றபோலே [மாயன்] ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் அநுப்ரவேசம் முதலான ஆஶ் சர்யத்தையுடையவன் [என்னெஞ்சினுள்ளானே] - என்ஶரீரத்தில் ஏகதேஶத்திலே வர்த்தியா நின்றான், நெஞ்சென்று - ஹ்ருதயமாதல், மனமாதல்

---

† ஓச்சுழக்கு - செவ்வை

ஈடு —அஞ்சாம் பாட்டு. விரோதி நிரஸநசீலனாய ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானானென்கிறார்.

[ஒக்கலைவைத்து] - பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கியெடுத்து மருங்கிலே வைத்து [முலைப்பாலுண்ணென்று] முலைக்கண்ணை நெறித்து கலேசப்பட்டாளன்றே உண் என்று உறுக்கிக்கொடுக்க [தந்திட] - "அஸ்மாகஹந்தும்" (அஸ்மாகஹந்தும்) என்னுமாப்போலே, அந்நஞ்சு தமக்குக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே "தந்திட" என்கிறாதல், தருகை கொடுக்கையாய் வழங்குகையாலே, "தந்திட" என்கிறாதல் [வாங்கி] அவள் முலைகொட்டாவிடில் தரியாதாளாய்க்கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் உண்டபடி. [செக்கஞ்செக] செக்கம் என்று மரணமாய், அவர்கோலின மரணம் அவள் தன்னோடே போம்படியென்னுதல் அன்றிக்கே, செக்கமென்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய், அவள் சீறின சீற்றம் அவள் தன்பக்கலிலே பலிக்கும்படியென்னுதல் "இலங்கை செந்தீயுண்ண சிவந்து" என்று சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே. அன்றியே, செக்கஞ்செக என்றது-செக்கச் சிவக்கவென்றுய, முலைகொடுத்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே திருவதரத்தில் பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணினபடியாதல். [அன்று]-ஜகத்துபஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புக்கவன்று தனியிடத்திலே இவள் நலியவர அன்று [அவள்பாலுயிர்] அவள்பாலென்றது அவளிடத்தென்றபடி. அவளுடைய தேஹசரீரத்தைப் பற்றிநிற்கிற உயிர் [செக] - முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள்பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்றுமாம். "முலையூடுயிரைவற்ற வாங்கியுண்டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. முலையாலன்றி கிறது - பாலையிறே. அங்கு முலையுண்டான் என்றால் - முலைப்பாலுண்டானென்றபடியிறே. [உண்டபெருமான்] - அவள் முலையுண்டு அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு ஒரு சேஷியைத் தந்தவன்.

அஞ்சாம்பாட்டு—ஒக்கலை இத்யாதி "உயிர்செக்வுண்டபெருமான், ஒக்கவுமதோற்றிய ஈசன், என் னெஞ்சினுள்ளான்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விரோதி இத்யாதி

"ஒக்கலைவைத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பரிவுடைய இத்யாதி முலைகொடுத்து என்னாதே, "முலைப்பாலுண்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - முலைக்கண் இத்யாதி உறுக்கி - அதட்டிக் கொடுத்தாளென்னாதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன, - அஸ்மாகஹந்தும் இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஸப்ததசே, "க்ஷிப்ரமத்ருஷ்யா ...... அஸ்மாகஹந்தும் ந ஸம்சயஃ" ராமமற்றனுமனவேண்டுமென்ற ஸ்தானத்திலே, அவனை ஹிம்ஸிக்கை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாகநினைத்து, "அஸ்மாகஹந்தும்" என்று சொன்னாற்போலேயென்றபடி. அந்நஞ்சு அவனுக்குக்கொடுத்த நஞ்சு வழங்குகையாலே - ப்ரயோகமுண்டாகையாலே தானிட்டவுண்ட என்னாதிருக்க, "வாங்கி" என்றதுக்கு பாவம் - அவள் இத்யாதி ஆதரிசேயத்தோற்றுகிறதென்றபடி. மூதலி ஆத்தவயத்துக்கும், செக - போக என்றபடி மூன்றுமாத்தத்துக்கு, "செக்கம்" என்றும், "செக" என்றும் சிவப்பாய் மிகவும்சிவக்கவென்றபடி. திருமொழி(அ-கூ க) இலங்கை இத்யாதி லங்கைதகதமானபடிகோபத்தென்றபடி. சிவப்பை இத்யாதி-சிவப்புக்கு வாசகமான பதத்தைச் சீற்றத்துக்கு பர்யாயமாக ப்ரயோகித்ததிறே யென்றபடி. (மழலைமென்னகை யிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென்முகத்தே)- வாயிலேமுலையிருக்கச்செய்தே, முலைசாக்கும்படியாக என்முகத்திலே நடுவே நடுவே மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டென்றபடி. பழுப்பு - சிவப்பு "அன்று" என்றதுக்குத் தாத்பர்யவிதார்த்தம் - ஜகத் இத்யாதி ஸப்த விதார்த்தம் - தனியிடத்தில் இத்யாதி பாலையும்முயிரையுமொக்க வுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - முலையூடு இத்யாதி-திருமொழி(க ௩-க)பூதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனும் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக வாங்கியுண்ட வாயை யுடையவனென்கை "அவள்பால்" என்றதுக்கு - "முலையூடு" என்றது ப்ரமாணமோ? என்ன, முலையால் இத்யாதி உக்தார்த்தத்துக்கு லௌகிக ப்ரயோகமுண்டென்கிறார் - முலையுண்டான் இத்யாதி "உண்ட" என்ற அனந்தரம் "பெருமான்" என்றதுக்கு பாவம் - அவள்முலையில் இத்யாதி உக்தார்த்தே ஸம்மதிமாஹ ஸ்தந்யம் இத்யாதி "ஏஷஸ்ரோவஸீஜ" என்றவனந்தரம், "ஜமத்ரோசோ:" என்ன

"ஸதநயாநதக்விஷஸமமிஶரமரஸய மாஸீஜஜகதகுரோ:" (ஸதநயாநதகவிஷஸமமிஶரமரஸய மாஸீஜஜகதகுரோ:) எனகிறபடியே [நககபிரான இதயாதி] - ஸவகோஷடடிகது உபகாரகனுக பரஸிததனு யிருககிற ருதராஞேடேகூட, அவனுககும ஜநகனை சதுர்முகனும, அவனுககும இவ வருகான இநதரனும தொடககமாக இவவருகு உளளாரெலலாரையும, அததிககாயில அறுமான் போலே ஒனறாக அருமபிககுமபடி பணணின ஸாவேஶவரன [மாயன] - ஸருஷடமான ஜகத திலே அநுபரவேஶம முதலான ஆஶசாயததையுடையவன, *(ஸாவஶரீரியாயிருககிற ஸாவேஶ வரன் [எனனெஞசினுளளானே] - எனஶரீரததில ஏகதேஶததைபபறறி நினறான (௬)

ஆரும்பாட்டு.

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான மற்றுமயவர்க்குமதுவே
காயமுஞ்சீவனுமதானே காலுமெரியுமவனே
சேயனணியனயவர்க்கும சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன்
தூயனதுயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே

ஆ —(மாயன) தேவாதிசரீராதிகளுககும ததநதாவாததிகளான ஜீவாகளுககும பருதிவயாதி பூதஙகளுககும ஆதமாவாய, ஆஶரிதஸுலபனாய, அநாஶரிதாககு அபூமியாய, அபூமி யாமிடதது அவாகள எததனையேனும உதகருஷடரேயாகிலும அவாகள மநஸஸுககுமகூட அபூமியாயிருநதவன தான எனமாாவிலே யெழுநதருளி யிருநத இருபபு ஸாதமிததவாறே, ஸமஶலேஷைகபரயோஜநனாயத தனனுடைய குணஙகளாலும செயலகளாலும எனனை வைிதது எனனை அறிவழிததுககொணடு பெரியதிருவடிதிருககோளிலே யிருநதருளுமாபோலே எனனு டைய தோளிலே யேறியிருநதருளினான இபபடி மறறும ஆரேனும ஒருவருககுச செயதருளி னானோ? இவனுககு எனபககலுளள அபிநிவேஶமிருககுமபடியே ஏதோ! எனகிறார

ஒ - ஆறுமபாட்டில, ஸர்வாநதாாதமாவாய அநாஶரிதாககு தாலபனாய' ஆஶரிதாககு ஸுலபனான எமபெருமான வநது தோளிணையானானது என ஒருவனபககலிலே பண்ணும பா ஸாதிஶய மெனகிறார

[மறறும யவாககுமதுவே] - நானபெறறபேறு மறறு மாரேனும பெறறாருணடோ?' [காயமெனறு தொடஙகி] - தேவாதிஶரீரபேதஙகளுககும ததநதாவாததிகளான ஆதமாககளுக் கும ஜகதாரமபகமான பருதிவயாதி பூதஙகளுககும அநதாாதமா தான, காலுமெரியுமெனறு- பூதபஞசகததுககும உபலகஷணம [சேயனெனறு தொடஙகி] - அநாஶரிதாககு அதயநததால பனாய ஆஶரிதாககு அதயநதஸுலபனாய எததனையேனும அளவுடையாரேயாகிலும அநாஶரி

யாலே - விரோதியைபபோககி, ஜகத்துக்கு ரேகூஷியைததநதானெனறு பாவம.நக்கன் - ஈசஃ அத்திக்காயிலறு மான் - அததிக்காயிற கொககு ஒன்றாக - ஏககாலததிலே தோற்றிய - தோறறுவித்த ஒருகாலே ஸருஷ டிததவெனறபடி அரும்பித்தம்படி - தளிரவெடிககுமபடி ஸருஷடிபாஸ்த்மாகையாலே, ததஸமபிவயா ஹாருதமான அநுபரவேஶ பஞசிகாணுதிகளை மாயாஶபதாாததமாக அருளிசசெயகிறார - ஸருஷடமான இத் யாதி "மாயனென னெஞசினுளான" எனறுகூடடி - என்ஶரீரததிலேகதேஶத்தை எனறது மாயன் - ஸாவஶரீரி ஏகதேஶததைபபற்றி - எனறது - எனமாாவைபபறறியெனனுதல அவதாரிகைககுச்சே ஹாருதயத்தைப்பறறியெனனுதல "நெஞசிடநதான" எனனககடவதிறே இது சதாவிஶஶதஸஹஸாததிலே ஸ்புடம (௬)

* குணடலித க்ரததம க்வாசித்கம

தார்க்கு மனோரதத்துக்கும் விஷயமன்றிக்கே ஆச்ரிதர்க்கு அரிய எளியனாய அநாச்ரிதர்க்கு தன்னை அறியவொண்ணாதபடி ஸம்சயவிபர்யயஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்து மதிகெடுக்குமவன்

ப—அநந்தரம், அநுகூலர்க்கு எளியனாய் ப்ரதிகூலர்க்கு அரியனானவன் என்னுடைய தோள்களை விடுகிறிலனென்கிறார்

என் - என்னுடைய, நெஞ்சினுள்ளான் - நெஞ்சிலே வர்த்திக்கிற, மாயன் - ஆச்சர்யபூதனானவன், மற்றும் யவர்க்கும் - மற்றும் எல்லார்க்கும், அதுவே - அப்படிச் செய்யுமோ? (இப்படி என்னளவிலே எளியனாய், ஸர்வாத்மபூதனாய்க்கொண்டு), காயமும் - சரீரமும், சீவனும் - ஆத்மவும், தானே - தானென்னலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய், காலும் - வாயுவும், எரியும் அக்னியும், அவனே - அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய், சேயன் (இவ்விடத்தில் அநாச்ரிதர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி) தூரஸ்தனாய், அணியன் - (ஆச்ரிதர்க்கு அறியலாம்படி) ஆஸன்னனாய், யவர்க்கும் எத்தனையேனும் அதிகர்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தாற் காணுமளவில்), சிந்தைக்கும் நினைக்கவும், கோசரமல்லன் விஷயமல்லாதவனாய், தூயன் - (ஆச்ரிதர்க்கு அணியனாகைக்கீடான) பரிசுத்தியையுடையனாய் துயக்கன் மயக்கன் - (அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனாம்படி) ஸம்சய விபர்யய ஜ்ஞானஜநகனானவன் (பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமாபோலே) என்னுடை - என்னுடைய, தோளிணையானே இரண்டுதோளிலும் இராநின்றான், (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே என்று அந்வயமாய்) துயக்கு விபரீதஜ்ஞானம் மயக்கு ஸம்சயஜ்ஞானம்

இ —ஆறும்பாட்டில், ஸர்வாந்தராத்மாவாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனாய் ஆச்ரிதர்க்கு எளியனானவன் என்தோளைப்பற்றி விடுகிறிலனென்கிறார்

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] - இது என்ன பெரும்பேறு? ஆச்சர்யபூதனானவன் என்னெஞ்சைப்பற்றி வர்த்திக்கையாகிறஇது என்ன சேர்ச்சேர்க்கை? [மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே] புறம்பு ஆரேனும் இதுபெற்றாருண்டோ? நீபெற்ற பேறு என்? என்னில், - [காயமும் சீவனும் தானே] - தேவாதி சரீரங்களும் தத்தாத்மாக்களும் அவனிட்ட வழக்காயிருக்கும் [காலுமெரியுமவனே] சரீரத்துக்கு அடியான பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு காலெரி என்று மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனணியன்] - அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தன் ஆச்ரிதர்க்கு ஸந்நிஹிதன் [யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்] - அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனா மதுக்கு எல்லை சொல்லுகிறது அதிகஜ்ஞானரானாலும் மனோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும் [தூயன்] ஆச்ரிதர்களுக்கும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கும் [துயக்கன் மயக்கன்] - துயக்கு - மனந்திரிவு மயக்கு கூட்டுமா, கலக்கமும் அநாச்ரிதர்க்கு அத்தோசு ஞுமளவன்றிக்கே, ஸம்சய விபர்யயஜ்ஞானத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும் [என்னுடைத் தோளிணையானே] - ஸம்சயவிபர்யய ரஹிதனாக என்தோளிலே வர்த்தியாநின்றான், பெரிய திருவடிதோள் இருப்பை மாறி என் தோளிலே இராநின்றான்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என்தோளைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான் என்றார்

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] இது என்னபெரும்பேறு? ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன், என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். இது என்னசேர்ச்சேர்த்தி? [ம

ஆறும்பாட்டு—மாயன் இத்யாதி "காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளிணையானே என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி

வ-ஐவெ-ராக்ரமாயா-நாரோஷ்டி-ந-வாதரஷ்ட-ஹ-நாஸ் ஈஷ்டா-ந-வாதஷ்ட-ஹ-நா

கூவக்ஷ்ட-கெக்ரா-தரா-திஷயகாய-க்வாத்ர-ந-ஹாஷணவஸ்ஹாவகோஹஇதனன்னுபோறுப்பே

றும்யவாககுமதுவே] - மறறுமாரேனும நானபெறறபேறு பெற்றுருண்டோ? நீர் பெறறபேறுதான என்னென்னில், [காயமஇதயாதி]-இது எனகிறா மேல [காயமும சீவனும தானே]-தேவமனுஷயாதி ஶரீரங்களும அவ்வவஶரீரஸதமான ஆதமாககளும அவனிட்டவழகக [காலுமேரியும அவனே] - காறறும, தேஜஸ்ததவமும, இரணடுமே அஞசுககும உபலக்ஷணமாய, பூதபஞசகமும அவனிட்ட வழககு [சேயன] - ஸவயதநத்தாலே காணபாாககு துரஸததனுயிருககும [அணியன] - அவ னுலே அவனைக காணபாாககுக கைபபுகுநதணியனுயிருககும [யவாககுமசிநதைககும கோசாமல லன] - துரஸததனுமபடிககு எலலை சொலலுகிறது எத்தனையேனும அதிஶயிதஜஞாநரா யிருகக மவாகளுககும கணணுககு விஷயமாகாமையேயனறிககே, மநோரததுககும அவிஷயமாயிருககும [தூயன] - இபபடியிருககிறவன யஶோதாதிகளுககு "யஶோதாஷி" (யதிஶகநோஷி) - என னலாம்படியிருககும [துயககன மயககன] - உகவாதார்ககு ஸமஶய விபாயயங்களைப பிறபபிக

இது, அடுதத "யவாககு மதுவே" ஐதிஹ்யத்தைவிட்டு "தோளிணையான" இத்யாதி ... இதி ... 'மாயன, என" இதிவுவும் ... - ஆஶசர்யமான இதி இது என்ன பெறுபேறு புநருகதிதாதபாயம இதேன்ன சோர்ச்சேர்நதி - என்னின தாதபாயம பெருபபேறுனமைககு உபபாதகம - மற்றுமாரோனும் என்று அஸ்துமற்றும்யவர்க்கும - யவாககுமோவெனறபடி என்னேன்னில் - இனியெனனென்னி லெனறபடி இது இதி - அதோ - "என்னுடைததோளிணையான" இத்யாதிராஶ்ரயத மேலெனறது - "தோளிணையான" என்றதைபபற்ற "காயமும சீவனும" என்று - ஜாதயேகவசநமாக அருளிச்செயகிறா- தேவமநுஷ்ய இதயாதி இவ்விரண்டுமோ தாமேயோ? ததநிம என்ன, இரண்டும் இதயாதி "சேயன"- என்றின சாமாவதி - யவர்க்கும் இதயாதி "யவாக்கும" என்ற சபதார்த்தம்-எத்தனையேனும் இதயாதி "சிநதைககும கோசாமலலன" என்கிற சபதாாததம - கண்ணுக்குவிஷயமாமையேயன்றிக்கே என்றது தூயன் - பாதலகாதாஹிதன நிஷகருஷடவெளலபயகுண ஸஹித இதயாதத: - இபபடியிருக்கிறவன் "தூயன" என்று - "அணியன" என்றதுக கெலலையைசசொலலுகிறதெனறபடி 'உகவாதாாககு ஸமஶய விபாயயஙகளைபபிறபபிககும" என்கிற இடத்திலே ஓரைதிஹயம அருளிசசெயவா - பட்டாதிருவோலக்கததுக குப பலகாலும ஶாஸதரியாயிருபபாெனாரு பராஹமணன சென்றுடியிருபபானுய, அவனைககணடால பட்டரும "வநதாயோ போனுயோ" என்று ஸாமாநயேந வயவஹரிததருளிசசெயவா, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா பலகாலும ஸேவிக்க எழுநதருளுவா, அவரைககணடால மிகவும க்ருபைபணணி ஆதரித்துக்கொணடெழுநதருளியிருபபா இதைபபலகாலுஙகணடிருபபாரொருவா பட்டரை வநதுஸேவிதது, 'ஸவாமீ! தேவீா திருவோலககததுக்கு வருகிற ஶாஸதரி பரவிததனுயிருக்கிறவன, அவன வநதால ஸாமாநயமாக வயவஹரிததருளுகிறது, ஒருவாது ஸ்ரீவைஷ்ணவா வநதாரொனுல அவரை மிகவும பரிபததிபணணி யருளுகிறது, இதிரண்டையு மெனக்கு அருளிசசெயயவேணும' என்ன, 'ஆனால, எபபோதும்போலே அவாக ளிரணடுபேரும நாளையும வருவார்கள அபபோது நீயும எபபோதையுமபோலேபாாத்திரு,இரணடுஞ்சொலலுகிறோம' என்ன, அவரும அபபடியே பார்த் திருக்க, மறறைநாள விடிவோறே அநதபராஹமணன பாதமமவநதுஸேவிகக, அவனை யெபபோதையும போலே வினவியருளி, 'நீாாரைததான பரததவமெனறு நினைததிருககிறது" என்ன, 'சிறிதுபரமாணஙகள பாஹமாவே பரததவமெனறு சொலலுகிறது, சிறிது பரமாணஙகள விஷ்ணுவேபரததவமெனறு, சொலலு கிறது, சிறிது ருதரனே பரதத்தவமெனறு சொலலுகிறது, ஆகையினுலே நமமாலே நிஶ்சயிககபபோமோ" என்ன, "நலலது" என்றிருநது, அவனபோனவாறே, ஸ்ரீவைஷ்ணவா எழுநதருளி ஸேவிக்க, அவரையும க்ருபைசெயதருளி, "தேவீா ஆரைததானபரததவமெனறிருபபீா" என்ன, "தேவீா 'ஶ்ரிய:பதிநாரா யணனே பரததவம' என்றருளிசசெயயுமே, அதொழிய அடியேன வேறொனறறியேன" என்ன, "இன்ன முமககுததஞசமாக நினைததிருபபதென" என்ன, "எமபெருமானுா திருவடிகளே உபாயோபேயம' என்று பாஸாதிததருளுமே, அதனையே தஞசமாக நினைததிருபபேன" என்ன, திருவுளளமுகநது, "அபசாரததைக க்ஷமிததருள, திருமாளிகைககெழுநதருள' என்று அருளிசசெயது பாாததிருநதவரைபபாாததது, கணடீரே 'இருவாககுமுண்டானதாரதமயம, ஆகையாலே இவரைவணஙகவோ? அவனை வணஙகவோ, இபபடியனறோ ஸவ

கும [துயககனமயககன] - துயககு - மனநதிரிவு "அருவினையேன" என்று அகனற என மநஸ்ஸைத் திரியவிட்டு, "உனதேனேமலரும திருப்பாதஞசேருமாறு" என்னும்படி திரியவிட்டு என்னுடனே கலநதவன மயககம - கலத்தலும, கூடலும [என்னுடைத்தோளிணையானே] என்னளவில அங்ஙனனறிககே, திருவடி திருத்தோளிலே யிருககுமாபோலே, இராநினறான (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தோளிணைமேலுமநனமாரபினமேலும சுடாமுடிமேலும
தாளிணைமேலுமபுனைநத தணணநதுழாயுடையமமான
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளருஞசுடரொளிமூர்த்தி
நாளணைநதொன்றுமகலான என்னுடை நாவினுளானே

ஆ —(தோளிணை) நமமோடு கலநதருளுகைககாக எமபெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய் நிருபமமாய ஸ்வாபாவிகமான அழகுககுமேலே, என்னோடே ஸமபச்லேஷிக்கைக்காக தணணநதுழாயகொணடணிநது, ஒருக்ஷணமாததம என்னைவிடில தரிக்கமாட்டாதே ஸவாபாவஞயாக கொணடு என்னுடைய நாவிலேவநது புகுநதருளினான் என்கிறார்

ஒ —ஏழாமபாட்டில, என்னோடு ஸமபச்லேஷிக்கைக்காக திருத்துழாயாலே திரு மேனியெல்லாம அலங்கரித்துக்கொணடு, எமபெருமான் என்னுடைய நாவிலே வநது புகுநதா னென்கிறார் எனககு ஸதுதிவிஷயமானான் என்னுமாம

[கேளிணையொன்று மிலாதான] தன்னுடைய ஸவரூபரூபகுணங்களுக்கு இணையும துணியும ஒப்பிலலாதான பூரணமான ஒப்பிலலாதான் என்னுமாம [கிளருஞசுடரொளிமூர்த்தி] - கிளராநினறுள்ள உஜ்ஜவலயததையுடைய ஒளியேவடிவாக வுடையவன [நாளணைநதொன்று மகலான] - நாடோறும அணைநது ஒருகாலும அகலுகிறிலன

ப —அநநதரம், நிரதிசயபோகயபூதனானவன நிரநதரமாக என நாவிலுளனானா னென்கிறார்

தோளிணைமேலும - (ரக்ஷகமான) திருததோளகளிலும, நல - அபிமதவிஷயமிருக்கும மாரபினமேலும, திருமாரபிலும, சுடர் - பேரெளித்வௌஜ்ஜவலயததையுடைய, முடிமேலும - திருமுடியிலும - தாளிணைமேலும - சேஷபூதர் பறறும திருவடிகளிலும, புனைநத - அணியபபட்ட, தண்ணந துழாயுடை - செவவித திருததுழாயுடைய, அமமான - ஸவாமியாய கேள - இவவொப்பனையழகுக்குப்பொருநதின, இணை - உவமை, ஒன்றும இலாதான - ஒருபடியாலும இலலாதவனாய, கிளருமசுடர - (ஸவாபாவிக தேஜஸ்ஸோடே திருத துழாயினொளியும கலநது) அபிவருத்தமான சுடாவிடுகிற, ஒளிமூர்த்தி - தேஜோமயதிவயவிக்ர ஹத்தையுடையனானவன, நாள - நாடோறும, அணைநது - கிட்டி, ஒன்றும - சிறிதும, அகலான -

ரூபஸத்திதியிருநதது' என்றருளிச்செய்ய, அவரும் கருதார்த்தராய்ப்போனாரென்று "அடியேன" என்றத தோடே சேர அவர் அருளிச்செயகிறார் - துயக்குமனத்திரிவு இத்யாதி திரியவிடுகையாவதென்' னென்ன, உன் தேனேமலரும் இத்யாதி. இங்கே, துயக்குமயக்குகளுக்கு வயபத்யயாபாயமாகவும் சொல்லி, துயககு - மனத் திரிவு, மயககம - கலவியாகவுமருளிச்செய்கிறார் - திரியவிட்டு இத்யாதி என அளவில அங்ஙனன்றிககே யென்றது - 'துயககனமயககன" என்றதின பூர்வார்த்ததைககடாக்ஷித்து த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மயக்கென்ற தின தாத்பர்யம - "தோளிணையானே" என்றதைக் கண்டுகொள்வது அங்ஙனன்றிககே - கலக்கையாகவ மன்றிக்கே காயமும மேலும்பெறறு தொடங்கி, அது மற்றும யவாகுமே என்று அகவயா (அ)

அகலாதவனுய்க்கொண்டு, என்னுடை நாவினுளானை - என்ஜிஹ்வாஸ்தாநத்திலேயானுன கோ- பொருத்தம்

இ — ஏழாம்பாட்டில், நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு,என்னுவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்

[தோளிணை இத்யாதி] அபிமதவிஷயத்தை யணைவார் புழுகு செய ஓட்டிக்கொண்டு போமாபோலே, தாம உகந்தபடியே திருத்துழாயாலே திருமேனியையெல்லாம அலங்கரித்து வந்த படி. [தோளிணைமேலும்] - 'ஸமாஹாரவரிஷ்வஜெ' என்கிறபடியே அணைக்குந்தோள்களிலும், [நன்மார்பின்மேலும்] அவன் அப்படி அணைக்கைக்குப் பற்றசான பிராட்டி யிருக்கிற திருமார் விலும் [சுடர்முடிமேலும்] - இவ்வணைக்கைதான் வருத்தவிஷயமாகிறதே புருஷார்த்தமாவது, அநந்யபோக்யத்வப்ரகாசகமான ஸ்வாதிகவ லக்ஷணமான திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணை மேலும்] - அநந்யபோக்யத்வத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகளிலும் [புனைந்த தண்ணந்துழா யுடையம்மான்] சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன் இதுதான் ஸ்வாதிகத்வ லக்ஷணமிறே [கேழிணையொன்றுமிலாதான்] - "கேழென்று - அழகும், நிறமும், ஒளியும் கேழொன்றத்தை - கேழாகி, அத்தாலும் ஒப்பாய், இணையொன்றும் ஒப்பைச் சொல்லுகிற தாய், ஈரளவும் ஒப்பில்லை, ஒருவகையாலும் ஒப்பைச் சொல்லப்போகாது" என்பர்கள் "கேழொன்று - உறவாய், இணையென்று-சேர்த்தியாய், ஸர்வதா ஸாத்ருஸ்யஞ் சொல்லலாவதொன் றில்லை" என்பர் பட்டர் [கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி] சுடரென்றும், ஒளியென்றும் - பர்யாயம் மிக்கவொளி யென்றபடி ஒப்பணமிகையான வடிவையுடையவன் [நாளணைந்தொன்றுமகலான்] நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன் [என்னுடை நாவினுளானே] எனக்கு ஸதுகிவிஷய மென்னுதல், என்னுடைய நாக்கினுள்ளே நின்று னென்னுதல்

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என்நாவிலே கலந்தா னெனகிறார்

[தோளிணையித்யாதி] அபிமதவிஷயம் இருந்த இடத்துக்குப் போவார் அவர்கள் உகந்தபடியே பூசிப்புவாத்தி யொப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வாருகந்தபடியே திருத்துழாய மாலையாலே அலங்கருதஞய வந்தாஞயிற்று இவர் உகப்பதும் அதுவே, அவன்கோப்பதும் அதுவே

ஏழாம்பாட்டு —தோளிணை இத்யாதி இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தமாவது நானுகந்தபடியே அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து என்னுவிலே கலந்தானென்கிறாரென்று இவருகந்தபடியே பெ.ா.பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, அபிமத இத்யாதி இவரபிமதராகையாலே யென்றபடி பூசிப்புலர்த்தியொப்பித்து இதி-[illegible] " [illegible] " " [illegible] " " [illegible] " [illegible] " என்னதனைத்தாவியும் - உனதென்னதாவியுமினைவண்ணமே நின்றுய - வண்ணதாவி மேலேயாய" [illegible] - இவருகப்ப தும் இதி இதுக்கு ப்ரமாணங்கள்- [illegible] இத்யாதி திருவிருத்தம் (உச)பெரியதிருவடியை நடத்தும ஸ்வபாவ னுன க்ருஷ்ணனுடைய மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்தவாயையுடைத்தான மலரிலே அபிநிவிஷ்டமான வெஞ்சோட்டுக் கட்ட வண்டுகளும் இத்யாதி-வண்டுகள் மதுபானம்பண்ணி, ஸ்வாபிமலேலை பண்ணின்றபோலே ஒளிவிமொடியான திருத்துழாயைக் கொடுக்கிறிலீர் விரைமட்டலர் இத்யாதி - பரிமள மும மதுவும் பரவின செவ்வித்திருத்துழாயொண்ணுறிற்கும் இத்துவும திருத்தாயாரவார்த்தையாகிலும், "எண்ணும்" என்று - மகள் ஆஸைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே,' இவர்தாம்" என்னைக்குறையிலேயிறே கண்ணன்கழல் இத்யாதி - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ணயமாகிற பொன்னுவசெய்யப்பட்ட

யிறே புள்ளூர்திகளூரும் துழாய்க்கோயலவாய மலர்மேல் மனத்தை யுடையராயிருப்பர்; திருத்தாயார் சொல்லும்போதும் "வண்டுதிவளும் தண்ணந்துழாய்க்கோவே" என்னும், இவர் தாம் விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும், கண்ணன்கழல் துழாய் பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும் அவனும் "தன்மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கல்லது கொடான் [தோளிணைமேலும்] - "ஸ்தாலம்பரிஷ்வஜே" [ஸந்நாடம் பரிஷஸ்வஜே] என்கிறபடியே அணைக்கக்கணிசிக்கிற திருத்தோள்களிலும் [நன்மார்பினமேலும்] - அணைப்பிக்கு மவளிருக்கிற திருமார்பிலும் [சுடர்முடிமேலும்] - அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தால் வாறே தன்னுடைய சேஷித்வப்ரகாசகமா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழா யுடையம்மான்] - தன்னுடைய சேஷித்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன் தோளிணையித்யாதிகளுக்கு - பட்டர் 'வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இவர்கள், அப்படியே திருத்தோள்களுக்கிட்டான், பரணாக்களாயிருப்பார் அநந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்குஇவர்கள் அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான், ஆயுதத்துக்கும் அபிமதவிஷயத்துக்குமிட்டால் பின்னைத் தாம்தாம் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையிறே, ஆகையாலேதான் சூடினான், பெருஷப் பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார், ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான், ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே, தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறுபிளந்து வியப்பாருவாரடியாரிறே நம்முடைய ஆபத்துகளுக்குத் திருவடிகளே துணையானாப்போலே காணும் அவனுடைய ஆபத்துகளுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி' என்று அருளிச்செய்வர் [கேளிணையொன்றுமிலாதான்]

ஆபரணசோபையையுடைய விம்பவதாள்ற மான தவண்டமுலைக்கன்மாராக வேணுமென்றுசைப்படும் அது விடையாமையாலே க்ருசசரீரையாகாநின்றுள "அகன்கொடியது துவே" என்றதற்கு ப்ரமாணம் அவனும் இத்யாதி தன்மன்னுநீள இத்யாதி-தன்னுடையதாய ஆச்ரிதர்க்கவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின்மேலே மன்னின ஸாமஹமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி யுகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான "தோளிணைமேலும்" இத்யாதிக்கு உதியார்த்தம் - ஸ்தாலம்பரிஷ்வஜே இத்யாதி அணைக்கக் கணிசிக்கிற இதி-ஸ்ருகஸ்தம் பரிஷ்வஜே ஸஸாயபூஃ - அணைப்பிக்குமவள் - புருஷகாரபூதையாகையாலே அணைத்துக்கொண்டுநின்று இதி 'ஆயிராஜ்யாபிஷேகஸம் வேதான் நாரீஸம்வேதவிரம்பயாஞ்ஜலிகஃ ஸங்ஸ்ருத்வாஸீ ஸ்ரீவாஸபுத்ரமான்விஷ்ணுமவ க்ருஷ்யாய ஸ்ஃ' என்றதுவிடத்திலே அது லகதேயம் திருவபிஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும் தன்னுடைய சேஷித்வத்தை இதி - "உனதேசோலரு திருப்பாதம்" வடிவிணையில்லை மலர்மகள் மறையவர்கள் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும்பிடிக்க' இதி ஸௌஹ்ருதாதிஷ்டேந ஸ்ராத்வோக்தவ ஸ்வயம் வெளஜ்யபூ ஸ்ருதிஸம்ஸ்தாபிதனமாஸ்ய சேஷித்வம் ஸ்ரீகாந்த பதத்வாராவிஷ்காரஃ; தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர் இத்யாதிவாக்யார்த்தோகதியாயிருக்கச் செய்தே, தாத்பர்யார்த்தமாயுமிருக்கிறது, அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு ஸஹசக்ரத்வாயுதங்களாகையாலே கோயில்கட்டணம் - அந்தப்புரம் 'ஈஷயஜஸம்ஸ்திதம் ஸ்ரீ கஷிதஞ்ச ஸாம்ஸ்ரவிதாநம்ஸ்ரஸ்வஸ்திவக்ஷ்ம் ஷஸ்ஜபரஷிஷிரணாஸ்தவம்ஸ்து ஸுலக்ஷ்ம்யமஹஸ்ப்ரக்ஷேர்வாஸஸ்ஃ' சேஷம்-பின்னை இத்யாதி ஸ்வீசஸாதிஸ் ஸ்வணந்தாஸ்ய கிம் தாஸாவா ஸ்வணஸ்யாதம் தாஸாநாம் ஸஸமாஸ்ரயணம் ஸந்ததேர்யாஹிதம் தாதவ்யம்நிதி ஸ்வாஸ்யநஸ்வணஸ்ரஸ்யதா - ஆபத்துக்கு இதி அப்படி எங்கே உதவினது என்ன, தளர்ந்தும் இத்யாதி ஸகடாஸுரனுடைய உடலானது கொப்புக்குலைந்து நடுவே முறிந்தும் வேறுபடும்படி பிளந்துவிழுமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் காயங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய அவனுடைய ஆபத்துகளுக்குத் துணையோ? என்ன, நம்முடைய இத்யாதி துணையானபடியென்று - 'பட்டருளிச் செய்வர்' என்றுஅந்வயம் (கேளிணையொன்றுமிலாதான் ஸாம்யம்விஷயம் ஸஹாகாரஸாம்யகாரு

கேள் என்ற இத்தை - கேழ் என்றாக்கி, அதாவது - ஒப்பாய, இணையென்றும் ஒப்பாய, திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதானென்னுதல், அன்றிக்கே, கேள் என்று - உறவாய், சேர்ந்தவொப்பில்லாதான் என்னுதல் [கிளரும்] - ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக் கிளராநிற்பதாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவன் "சுடர்" என்றும், "ஒளி" என்றும் - பர்யாயம் இரண்டாலும் - மிக்கவொளி யென்றபடி ஒளி - பேரழகு [மூர்த்தி] - கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை மிகையாம்படியான வடிவை யுடையவன் [நாளணைந்து] - நாள்தோறும் வந்து கிட்டுமேத்தனையல்லது காலவாங்கமாட்டேகிறிலன் [என்னுடை யித்யாதி] என்னுடைய ஸ்துதிவிஷயமானனென்னுதல், அன்றிக்கே, "வாசி திஷ்டது" [வாசிதிஷ்டட்டு] என்கிறபடியே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியத்துக்கு விஷயமானனென்னுதல் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாவினுள்நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்
ஆவியுமாக்கையுந்தானே அழிப்பபோட்டளிப்பவன்தானே
பூவியல்நால்தடந்தோளள் பொருபடையாழிசங்கேந்தும்
காவிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே

ஆ —(நாவினுள்) ஸாங்க ஸகல வேத ப்ரதிபாத்யனாய் தத்ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதனாய் நிகிலஜகத்துத்பவ லயலீலனாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரனாய் சதுர்புஜனாய் ஸங்க சக்ர கதாதரனாய் இந்தீவர தளஸ்யாமனாய் கமலபத்ராக்ஷனாயிருந்தவன், என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினானென்கிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், ஸாவித்யாஸ்தலங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தக ஸம்பந்தியங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமான், என் கண்ணுள்ளே வந்து புகுந்தானென்கிறார், என் கண்ணுக்கு விஷயமானானென்றுமாம்

[நாவினுள்நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்] ஜிஹ்வாகரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள வித்யாஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் ஆவியாகிறது ஆத்மம் ஆக்கையாகிறது ஸ்பதம் அழிப்போட்டளிப்பாவது வித்யைகள் கெடாமே சாக்கையும், லேகக்தோஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அந்யதாபவித்தால் அத்தை ஸமர்ப்பிக்கையும் [பூவியல் நாற்றடந்தோளன்] திருமாலைகளாலே அலங்க்ருதமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையான் [பொருபடையென்று தொடங்கி] - யுத்த ஸாதனமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தும் ஸ்வபாவனாய், ஒருசாயல் செய்த

ஸாம்யேனாதி தஸ்ய ஹ்யவிஷயஸாம்யேகிஞ்சிதபி ஸாம்யஸம்பந்தாஸ்திப்ரயோஜகம் ஸந்த ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுக்ஷகஸ்ஸம்பந்தாயேப்ரஸம்பந்தாஸ்திமிதிய: உறவு ஸதம்ஸ "நிரவதிக தேஜோரூபமான" என்றதை உபபாதிக்கிறார்-சுடரொன்றும் இத்யாதி அர்த்தாந்தரம்- ஒளி பேரழகு என்ற அதாவது - ஸமுதாயசௌந்தர்யம் "புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்" என்றவனந்தரம் வடிவைச்சொன்னதுக்குபாவம் - சீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி ஒன்றுமகலான் - ஏகதேசமுமகலான் ஸ்துதிவிஷயமானன் - நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷயமானன் வாகிந்த்ரியத்துக்குவிஷயமானன் என்றது அர்த்தாபத்தியான வென்றபடி ப்ருஹதாரண்யகே சதுர்த்தாத்யாயே 'யோவாசி திஷ்டந் வாசோந்தர:', இத்யாதி, ஸப்தமேஸூத்யய: (எ)

லோடொத்து அதிரகாட்டில் அப்ராக்ருதவிலக்ஷணமான திருமேனியும், தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கு ளுள்ள திருக்கண்களையு முடையான்

ப — அநந்தரம், தாமரையிற்காறக் கேட்டே "வக்ஷ்யதி கிஷ்டு" என்கிறபடியே என்கண்ணுக்குள்ளே யானா னென்கிறார்

நாவினுள் நின்று நாவினிடத்தினின்றும், மலரும் - பரவும், ஞானம் - ஜ்ஞான ஸாதநமான, கலைகளுக்கெல்லாம் விஷயஸ்தாநங்களுடையன், ஆவியும் - உயிரான ஆத்மாவும், ஆக்கையும் உடம்பான ஸம்பந்தமும், தானே தானிட்ட வழக்காய், அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே - அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாசங்களும் தானிட்டவழக்கானவனாய், பூவியல் பூமாறுத், நால் தடந்தோள் நாலு பெரியதோள்களையுடையனாய், (தோள்களிலே), பொரு - ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு, படை ஆயுதமான, ஆழி - திருவாழியையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தும் - ஏந்துமவனாய், காவி - நெய்தல்போலே, நல் - நன்றான, மேனி - திருநிறத்தையும், கமலம் - கமலம்போன்ற, கண்ணன் - கண்களையுமுடையவன், என்கண்ணினுள்ளான் - இவ்வழகோடே என்கண்ணுக்குள்ளே யானான் பூவியலென்று - பூவின் ஸ்வபாவமான மார்த்தவத்தைச் சொல்லுமாம்

இ — எட்டாம்பாட்டில், அது ஸாதமித்தவாறே என்கண்ணுக்கு விஷயமானா னென்கிறார்

[நாவினுள் நின்று இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்தில் விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநஸாதநமான வித்யாஸ்தாநங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] ஆவியென்று - ஆத்மா ஆக்கையென்று - சரீரம் ஆத்மாவையும் ஸம்பந்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது ஆக, ஸம்பந்தாத்மக ஸம்பந்த நியமம் அவனிட்டவழக்கென்றது [அழிப்போடளிப்பவன் தானே] - விநாசத்தை ப்ராதுர்ப் பிந்து அழியாமே காக்கை - அளிக்கையாகிறது அழிக்கையாகிறது - லோகத்தோடொக்கவாலே ஸ்வரூபமழியத்தாபித்தால், அவற்றை ஸம்ஹரிக்கை [பூவியல்நால்தடந்தோளன்]- பூவை இயல்வாக வுடைத்தாய நாலாயச் சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவன் [பூவியல்] - பூவாலே அலங்க்ருதமானதோ வென்னுதல், பூவை யொழியச்செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுதல் [பொருபடை யாழிசங்கேந்தும்] - பணைத்த அலங்காரமாப் பூத்தாற்போலே யாயிற்று திவ்யாயுதங்க ளிருப்பது பொருபடை - யுத்தஸாதநங்களானவை [காவிநன்மேனி] - காவி - நெய்தல் காவி உபமாநமாகப் போராதபடியான நன்றான திருமேனி [கமலக்கண்ணன்] - புண்டரீகாக்ஷன் ஸர்வேச்வரன் [என்கண்ணினுள்ளானே] - என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தா னென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமானா னென்னுதல்

ஈடு — எட்டாம்பாட்டு ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேச்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினா னென்கிறார்

[நாவினுள் இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞானஸாதநமான வித்யாவிசேஷங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] - ஆவியென்கிறது - அர்த்தத்தை. ஆக்கையென்கிறது - சப்தத்தை 'இவ்வர்த்தத்தை இச்சப்தம் காட்டக்கடவது' என்று நிய

எட்டாம்பாட்டு — நாவினுள் இத்யாதி ஸகலவித்யாவேத்யன் என்றது - "கலைகளுக்கெல்லா மாவியு மாக்கையுந்தானே" என்றதைப்பற்ற இஸ்லாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ஸம்பந்தம் - ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகபாவம் ஆவியோடேகூடின ஆக்கையிலேலே ப்ரதிபாத்யனென்றபடி ப்ரமாணங்களாலே- "ஸர்வே வேதா:" "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" இத்யாதிகளாலே

' ஆவியுமாக்கையுந்தானே " என்ற ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரவாஹபரிவாஹகமூல நியந்த்ருத்வமாக அர்த்தம் - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி இத்பக்ஷத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கபேக்ஷிதமான ஆவியுமாக்கையு

மிததுவிடடானஎவஞுமிறறு ஆக, மபதாரததஸமபநத'ம அவனிடடவழககாமிறறு [அழிபபோடளிபபவனதானே] - மநதமதிகளான சேதநருடைய பரதிபநதிதோஷஙகளாலும லேககதோஷஙகளாலு'ம பாடபேதஙகளாலு'ம இவையுருமாயு'மளவிலே ஸமஹறிததும, அபேக்ஷிதஸமயததிலே ஸருஷ்டிததும போருகிருனதானே 'அலலாத ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளைச சோலலுகிறது' என பாரு முண்டு [பூவியலஇதயாதி] பூவாலலலது செலலாதபடி ஸௌகுமாரமாய, கலபகதரு பணைத தாறபோலே நாலாய, சுறறுடைததாயிருககிற திருததோள்களையுடையவன பூவியல - பூவாலே அலஙகருதமான தோளேனனுதல, பூவையொழியசசெலலாத ஸௌகுமாரயததையுடையவனெனனுதல [பொருபடை] - பணைததுபபூதத கலபகதருபபோலேயாமிறறு யுததததுககுப பரிகரமான திவயாயுதஙகளைத தரிததால இருககுமபடி பொருபடை யுததஸாதநஙகளானவை [காவிநனமேனி] அவவாயுதஙகளாலே விரோதியைபபோககி அநுபவிககும வடிவழகு [நனமேனி] - காவி, வடிவழகுககு உபமாநமாக நேரில்லாமையாலே "நனமேனி" எனகிறா [கமலககணணனெனகண்ணினுளானே] இவாகணவடடமொழியப புறமபேபோனல் கணவடடககளளனுமே. பெருவெளளததிலே யொரு சுழிபோலே திருககணகள [எனகணணினுளானே] பராகருத விஷயஙகளை அநுபவிததுப் போநத என கண்ணுககுத தனனை விஷயமாககினன (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கமலக்கணணனேன்கண்ணினுள்ளான் காணபனவனகணகளாலே
அமலஙகளாகவிழிககும ஐமபுலனுமவனமூர்ததி
கமலததயன்நமபிதன்னைக கணணுதலாஞேமேதோறறி
அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாககி எனநெறறியுளானே

மவனிட்டவழ கெனறபடி. பலிதம - ஆகஇதயாதி, எகாததமாதல ஞானககலேகளையழிப்பானென? எனன, மந்தமதிகளான இத்யாதி இத்தோஷஙகளாலே உருமாயாதவிவறறை யதாவாக ஸருஷடிக்கைககாக ஸமஹரிக்குமெனறபடி. இவை எனறது - விதயாவிசேஷஙகளை ஸமஹரிககிறது கலியுகாததததிலே, ஸருஷடிககிறது கருதயுகாதியிலே யெனறபடி. அல்லாதஸருஷடிஸம்ஹாரங்களை - ஜகதஸருஷடிஸமஹாரஙகளை பூவியல் - இயலவு - ஸவபாவம பூவினஸவபாவமான ஸௌகுமாரயததையுடையவெனறு, மூநினைவாததம பூவாலல்லது சேல்லாத வென்றது - ஸௌகுமாரயோபபாதகம செல்லாத - தரியாத தவிரியார்தததில, இயலவு - அலஙகாரமாய், பூவாலேயலஙகருதமானதோள எனறபடி. பாதமாதத விவரணம்- பூவையொழிய இத்யாதி "எனதும" எனறதககு ஹாவம - பணைத்து இதயாதி தடம் - பெருமை "பொருபடை" என்றதகு ஆத்தம - யுத்தஸாதநஙகளானவை எனறு ஆயுதாகதரம திருமேனியைசசொனனதுககுபாவம - அவ்வாயுத இதயாதி, காவி - செயதல "நல" எனகிற விசேஷணத்துககு பாவம - காவி வடிவழகுக்கு இதயாதி காவியிலவிலக்ஷணமான மேனியெனறபடி. "[illegible]" இதிவத சநதாதகாநதாநம "கணணினுளானே" எனகிற அவதாரணாததம - இவர்கண்வட்டம் இத்யாதி கண்வட்டம் - சக்ஷுர்விஷயப்ரதேசம கண்வட்டக்கள்ளன் ஆவது - ஸர்வேகிதஙகளுககொனறு வேண்டியிருக்க, செயயாவிட்டால அவன கணமுனனேயோ பபபமொபோலே, "ஹிரெஷாஹிமிவோ [illegible]" எனகிறபடியே தருஷடிவிஷயமாக பபடபடுகை யெனறு ஸவபாவாததம சாவுக்கு, கண்வட்டக்கள்ளன் - டககசாலையிலே கருதரிமப்பணம்டிககிறவன கள்வட்டம் டககசாலே திருமேனியைசசொனனன் அகாதரம திருககணகளைசசொனனதுககுபாவம - பெருவெள்ளத்திலே இத்யாதி "என" எனறதகு பாவம-ப்ராக்ருத இதயாதி காஷிஞா கினறு மலருமெனறு தொடஙகி, அளிபபவனதானே, பொருபடையாழிசஙகேசதம பூவியலநாலதடக்தோளன காவிநனமேனி இத்யாதிபய அநவயம் (அ)

ஆ — (கமலக்கண்ணன்) பரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸகல ஜந்துக்களையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன், என்கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான், நானும் அவனை என் கண்களால் காணப்பெற்றேன், அவனும் தன்னுடைய ஸீதளமான அழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸமஸ்தஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருளாநின்றான் இப்படி மற்றுமுள்ள ஸர்வேந்த்ரியஸகலகரணங்களாலும் அவனையே புஜிக்கப்பெற்றேன் இவ்வதிகமான ஸீவருத்தி எனக்கு ஸாதிக்கவாரே, பின்னை என்னெற்றியுள்ளே நின்றருளினான் என்கிறார்

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான எம்பெருமான், என் நெற்றியிலே வந்து நின்றானென்கிறார்.

[காண்பன் என்று தொடங்கி] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், தன்னைக்காண வல்லேனும்படி நிர்த்தோஷனாக என்னை நோக்கியருளாநின்றான், அவனுடைய திருவழகைக் கண்டு என் இந்த்ரியங்களும் அவனுக்கு பரிவஸ்த விதேயமாயிற்றின [கமலத்தயன் என்று தொடங்கி] - கமலாஸனனும் பாத்ரானனுமான பரஹ்மாவை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடேகூடத் தோன்றுவித்து ஸ்தவப்ரகாரரான தேவர்களோடேகூட லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குமவன்

ப —அநந்தரம், என்கண்களிலே நின்று ப்ரகாசியா நிற்கச்செய்தே, ஸகலஜகத் ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடதடத்திலே யானான் என்கிறார்

கமலக்கண்ணன் கமலக்கண்ணனானவன், என்கண்ணினுள்ளான் என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாநிற்கும், (அங்ஙனே "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற நிலைதவிர்ந்து), காண்பன் - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், (அதுக்கடி), அவன் - அக்கமலக்கண்ணன், கண்களாலே தன் கண்களாலே, அமலங்களாக - அழுக்கறும்படி, விழிக்கும் - பார்த்தருளாநிற்கும் (அதனாலே), ஐம்புலனும் - சக்ஷுராதியான இந்த்ரியங்களெல்லாம் வாசியற, அவன் மூர்த்தி - அவனுக்கு பரவசமாயிற்று, (இப்படி செய்கிறவன் ஆரென்னில்), கமலத்து - கமல ஸம்பவனையாலே, அயன் - அஜனென்று பேராய, நம்பி தன்னை - ஸ்ருஷ்டியாதியுக்த ஜ்ஞாநாதி பூர்ணனான பரஹ்மாவை, கண்ணுதலானொடும் லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே, தோற்றி - தோற்றுவித்து, (அவர்கள் முதலாக), அமரர் - ஸகலதேவதைகளான, ஜயவந்தரான தேவதைகளோடே, உலகம் - லோகங்களையும், ஆக்கி - ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், (இந்நிலை குலையாதே), என் - என்னைவயமாகக்கொண்டானான, நெற்றியுளான் நெற்றியிலே யானான் உலகமாக்கியென்று - போ, கண்ணுதலானொடுமென்று - ருத்ரனுடைய அப்ரதாநத்வம் தோற்றுகிறது

இ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்வஸங்கல்பைகதேசத்திலே ஸர்வத்தையும் உண்டாக்கினவன், என்னுடைய ஸரீரைகதேசத்தைப் பற்றித் தான் உளனாக நினையாநின்றான் என்கிறார்

[கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுள்ளான்] - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான், "ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற மர்யாதையைக் குலைத்து [காண்பன்] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன் காண்பனென்கிறவிடம் - வர்த்தமானம் நீர் காணவல்லீராயிற்று எதாலே? என்னில்,—[அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்] அவன் திருக்கண்களாலே நிர்த்தோஷனும்படியும், காணவல்லேனும்படியும் விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினான் விஷயபரவசமான இந்த்ரியங்கள் செய்கிறதென்! என்னில், [ஐம்புலனும் இத்யாதி] - அவையும் அவனழகைக்கண்டு அவனுக்கு பரிவஸ்த விதேயமாயிற்றின அவனைக் காண்பதற்கு முன்பு அவிதேயமானவை அவனைக்கண்டவாறே விதேய

மாயிற்றின் [கமலத்தயன இத்யாதி] கமலோத்பந்நனுகையாலே அஜனாய், ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாய பரதந்த்ரனானவனை, லலாடநேத்ரனோடே கூடத் தோற்றுவித்து [அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி] - ஸ்வதந்த்ரபராரான தேவர்களோடே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவன் [என்னெஞ்சுமாயுள்ளானே] தன்னை யொழிந்த ஸகலாத்மாக்களும் தன்னைப்பற்றி யுண்டாம்படி யிருக்கிறவன், என்மனத்தில் ஏகதேசத்தைப் பற்றி வர்த்தியாநின்றான்

ஈடு ஒன்பதாம்பாட்டு கண்ணில் நின்றநிலை ஸாதமித்தவாறே என் நெஞ்சிலே வந்து நில்லாநின்றானென்கிறார்

[கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்] புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான் "நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே" (நசக்ஷுஷாக்ருஹ்யதே) என்கிற மர்யாதை குலைந்தது அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானாகில், நீர் பின்னைச் செய்வதென்? என்னில்,—[காண்பன்] - நானும் கண்டு அநுபவியாநின்றேன் இவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நீர் கண்டநுபவிக்க வல்லீரானபடி எங்ஙனே? என்ன,—[அவனித்யாதி] அவன் தன் திருக்கண்களாலே, என் தோஷமெல்லாம் கழிந்து நான் காணவல்லேனாம்படி குளிரக் கடாக்ஷியா நின்றான் ஆனாலும், இந்த்ரியங்களென்று சிலவுண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள், அவை செய்தது என்? என்ன, [ஐம்புலனுமவன்மூர்த்தி] - காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ச்ரோத்ராதிகளும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு சரீரவத் விதேயமாய் அங்கே படையற்றன [கமலத்தயனித்யாதி] - திருநாபிகமலத்திலே அவயவதாநேந பிறந்து, எல்லாரிலும் விஸஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனாய், தனக்கு இவ்வருக்குள்ளவற்றை யுண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனான சதுர்முகனை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே யுண்டாக்கி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, ஸ்வதந்த்ரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை யுண்டாக்கினவன் "நெய்யுண்ணி" என்னுமாபோலே, "ஆக்கி" என்றது - ஆக்கும் ஸ்வபாவனென்றபடி. என்னெஞ்சுயுள்ளானே] - கர்மாநுகுணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என் நெஞ்சிலே புகுந்துநின்றான் (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு —கமலக்கண்ணன் இத்யாதி இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம்-நசக்ஷுஷா இத்யாதி

அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் - அக்கமலக்கண்ணன் தன் கண்களாலே அஜ்ஞாநாதி தோஷங்களெல்லாம் போம்படியாகக் கடாக்ஷியாநிற்கு மிதி ஸப்தார்த்தம் கடாக்ஷியாநின்றான் ஆகையாலே காண்பன் என்று அவயம் விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவாகையாலே இந்த்ரியங்களை ப்ரதிபந்தகங்களென்கிறது படையற்றன - பரிகரமாயிற்றின படை - பரிகரம் அவனுக்கு சேஷமாயிற்றது என்றபடி இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக்கூடுமோ? என்ன, ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணவல்ல ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூடாததுண்டோ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என் நெஞ்சிலே யிருக்கிறானென்கிறார் - கமலத்தயன் என்று தொடங்கி என்று மேலுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது அஜஸப்தார்த்தம் எல்லாரிலும் இத்யாதி கமலத்திலே பிறக்கையாலே - அஜனென்று போகிறதென்றபடி. "நாபி" என்றதின் தாத்பர்யம் தனக்கு இத்யாதி கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி - கேட்கவேண்டாதபடி. நுதற்கண்ணனொடும் என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார்- லலாடநேத்ர இத்யாதி தோற்றி - தோற்றுவித்தென்று விவக்ஷித்து உண்டாக்கி என்றது நெய்யுண்ணி இத்யாதி "ஆக்கி" என்கிறது - ஐயபன்று, ப்ரத்யை கவசநாந்தஸப்த மென்றபடி அவதாரணார்த்தம்-கர்மாநுகுணமாக இத்யாதி விஷயஸ்ருஷ்டி சொல்லுகையாலே - காமஸ்பாதத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக அவ்வருக்கு போகமில்லாமையாலே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷத்வம் ஸித்தமென்றபடி. க்ரமேண அந்வய: (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

நெறியுள்ளி நின்றென்னையாளும் நிரைமலர்ப் பாதங்கள் சூடிக்
கறைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத்தொழுவார்
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
மற்றையமரருமெல்லாம் வந்து எனதுச்சியுளானே

ஆ —(நெறியுள்) பரமசிவாதி ஸகலதேவதைகளும், நெறியுள்ளி நின்று என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இந்த திருவடிமலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, கறைத்துழாய் முடிக் கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார், அவனே ஸர்வேச்வரனும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுமான எம்பெருமான், என்னெறியுள்ளி நின்றருளின நிலை எனக்கு ஸாத்மிக்கவாக்கி, என்னை எனதுச்சியுளானே வந்து புகுந்தருளினானென்கிறார்

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், பரமசிவாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனான எம்பெருமான் தன் திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி ஆச்ரயிக்கச் செய்தும் அங்கே அநாதரித்து, தான் வந்து என் உச்சியுளானே புகுந்தானென்கிறார்

[நெறியுள்ளி நின்றென்று தொடங்கி] - நெறியுள்ளே நிற்கிற என்னை ஆளுகிற செவ்விய மலர்களைப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஆதரித்துத் திருக்குழலிலே செவ்விபெறச் சாத்தியருளின திருத்துழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய க்ருஷ்ணனைத் தொழுவார்

ப — அநந்தரம், பரமசிவாதிகளுக்கும் ஆச்ரயணீயனானவன் என்னுடைய உத்தமாங்கத்திலே யானென்கிறார்

நெறியுள்ளி நின்று - அபிமுகமாயின்று, என்னை என்னை, ஆளும் - அடிமை கொள்வதாய, நிரைமலர் - (ஆச்ரிதரிட்ட) பூநிரையையுடைத்தான, பாதங்கள் - திருவடிகளை, சூடி - (தங்கள் தலையிலே) சூடி, கறை-செறிந்த, துழாய் - திருத்துழாயாலே, முடிக்கோலம் - திருமுடி யலங்காரத்தை யுடையனாய, கண்ணபிரானை - (ஆச்ரிதர்க்கு உபகாரகனான) க்ருஷ்ணனை, தொழுவார் - (அஞ்சலி பந்தாதி முகத்தாலே) ஆச்ரயிப்பார், ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாரூபமான பிறையை, அணிந்தானும் - சிரோபூஷணமாகவுடைய ருத்ரனும், நான்முகனும் - சதுர்முகனும், இந்திரனும் - இந்த்ரனும், மற்றை - மற்றுமுள்ள, அமரருமெல்லாம் - தேவர்களெல்லாரும், (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்), வந்து - அந்த நெறியுள்ளி நின்று வந்து, எனது உச்சியுளான் - என் தலையின்மேலேயானென

இ —பத்தாம்பாட்டில், பரமசிவாதிகள் தன்பக்கலிலே மேல்விழாநிற்க, அவர்களை அநாதரித்து என் பக்கலிலே தான் மேல்விழாநின்றானென்கிறார்

[நெறியுள்ளி நின்றென்னை யாளும்] - என்னெறியிலே நின்று என்னை யாளுகிற, [நிரைமலர்ப்பாதங்கள்] - மலரொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவடிகளை [சூடி] சிரஸாவஹித்து [கறைத்துழாய்] - திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே தழையாநிற்கிற திருத்துழாய் [முடிக்கோலம்] - கோலம் - அழகு ஒப்பனையழகை யுடைய திருமுடி [கண்ணபிரானை] - உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனை [தொழுவார்] ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரை யல்லது அறியாதிருக்கையாலே, நெறியுள்ளி நின்று திருமுடிக்குப்போம்போது நடுவேயாயிற்று பரமசிவாதிகள்

தொழுவது ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் ஒருகட்டுக்குப் போம்போது நடுவே வந்து கார்யத்துக்குக் கடவார் முகங்காட்டுமாபோலே [ஒற்றை இத்யாதி] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஒப்பனையாகவுடைய ருத்ரனும், சதுர்முகனும், இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான ஸர்வதேவதைகளும் அவர்கள் தங்கள் செல்லாமையாலே தொழாநிற்க அவர்களை அநாதரித்து, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என் உச்சியிலே புகுந்தான்

ஈடு —பத்தாம் பாட்டு பரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் தடுமாறும்படி யிருக்கிறவன்தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து வந்து என் உச்சியு ளானான் என்கிறார்

[நெறியிதயாதி] - நெறியுள் நின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகிற [நிரைமலர்ப் பாதங்கள்சூடி] - மலர் நிரைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஶிரஸாவஹித்து [கறைத் துழாயிதயாதி] ஒருவாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும் "தழைக்குந்துழாய்" என்னுமாபோலே செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை யுடையனுமாய், தாமரீய மான வடிவையுமுடைய உபகார ஶீலனான க்ருஷ்ணனை - நிரைமலர்ப்பாதங்கள்சூடித் தொழு வார் [ஒற்றைப்பிறை யணிந்தானும்] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸுக பரதானானுமிருக்கிற ருத்ரனும் அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், தேவர்களை மெய்க்காட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம் இப்படி அவர்கள் தடுமாறாநிற்கத் தன்னைப் பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப் படவேண்டித் தன் உச்சியுளானாகா நிற்கிறான் ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில், ஒருகட்டிலே நின்றும் மற்றைக்கட்டேறப் போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தங்கார்யங்கொண்டுபோமாபோலே, இவர் திருநெறியிலே நின்றும் திரு முடியேறப் போகாநின்றால் பரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் கார்யங்கொண்டுபோ மித்தனை (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

உச்சியுள்ளேநிற்குமதேவதேவற்குக் கண்ணபிரானுக்கு
இச்சையுள்செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்துமெம்பிரானுக்கு
நிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபொருமே.

பத்தாம்பாட்டு —நெறியுள் இத்யாதி "பரஹ்மாதிகள் தொழும்படி யிருக்குமவன் "உச்சியுளான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி பரஹ்மாதிகள் இத்யாதி "வந்து" என்றதைப்பற்ற, என்னைப்பெறுகைக் கவஸரம்பார்த்து என்றது

"தொழுவார்" என்று - அவர்கள் தடுமாற்றம், "வந்து" என்று - இவன் தடுமாற்றம் நிரைத்தாற் போலே - அடைவுபட நிறுத்தினாற்போலே கற்றைத்துழாய் - கற்றை தழைக்கிற பறிக்கப்பட்ட துழா யாகிலும், ஸ்பர்ஶவிஶேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையில்லையிறே ஸமவாதம் - தழைக்கும் இத்யாதி ஸபதார்த்தம் - செவ்விபெற்று இத்யாதி "கண்ணபிரானை" என்கிற த்விதீயாவிபக்திக்கு அந்வயங் காட்டு கிறார் - நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார் என்று ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாமாத்ரசந்த்ரன் மெய்க் காட்டு - எண்ணிக்கை நெற்றியுள் நின்றென்னையாளும் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானை, ஒற் றைப்பிறை தொடங்கி, அமரருமெல்லாம் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழாநிற்கச்செய்தே, வந்தென துச்சி யுளான் என்று அந்வயித்தது பாவம்-இப்படி இவர்கள் இத்யாதி தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தடுமாறு நிற்க என்று அந்வயிப்பது ஸதருஷ்டாந்தவிவரணம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி கீழ்ச்சொன்னதே அந்வயம் (க0)

ஆ —(உச்சியுள்ளே) இப்படி உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே ஸர்வேச்வரனானவனுக் இப்படிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செ நீள்கழல் சென்னிபொரு மென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ எம்பெருமான் திருவடிகள் அவன் தலையிலே நாடோறுஞ்சேரு மென்கிறார்

[உச்சியுள்ளேநிற்கும் தேவதேவற்கு] தேவதேவனாயவைத்து என்னுச்சியுள் நின்றவனுக்கு, என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறும்மமர்கள் அதிபதியான் னென்றுமா [கண்ணபிராற்கு] - உள்ளத்திலே படும்படி அமைந்தது.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக நிர்ப்யமான பகவத்ப்ராப்தியை அ ளிச்செய்கிறார்

உச்சியுள்ளே நிற்கும் - (இப்படியே) உச்சியிலே நிற்குமவனாய், தேவாதேவற் தேவதேவனுமாய், கண்ணபிராற்கு - கண்ணபிரானுமான (பரமவெள்ளப்பயங்களை யுடைய னுக்கு), இச்சை - (தம்பக்கல் அவன் பண்ணின) அபிநிவேசம், உள் தம்முடைய ஹ்ருதயம், செல நடக்க, உணர்த்தி - அதனை அவனுக்கு அறிவித்த, வண்குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன ஆயிரத்துள் - அருளிச்செய்த இந்தவாயிரத்துள், (அவனுடைய ஸம்பச்லேஷகரமா சகமான), இவை இந்த, ஓர் - அத்விதீயமாயுள்ள, பத்து - பத்தையும், எம்பிராற்கு - எம்பெ மானுக்கு, விண்ணப்பஞ்செய்ய - விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள் - (ஆஸ்ரிதரிருந்த விடத்தளவு வருவதான, கழல் - அவன் திருவடிகள், சென்னி - இவர்கள் தலையிலே, நிச்சலும் - நிச்சலு பொரும் - பொருந்தும் பொரும் பொருந்தும் இத் திருவாய்மொழி-அறுசீராசிரிய விருத்த

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் தி வடிகள் தலையிலே சேரு மென்கிறார்

[உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு] - "அமரர் சென்னிப்பூவினை" என்கிறபடி தேவர்களுக்கு சிரோபூஷணமாய் வைத்து, "இனி ஒரு சந்தவப்பூமி யில்லை" என்று என்னு யுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியா னென்றுமாம் [கண்ணபிராற்கு] - எனக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்து உபகரித்தவனுக்கு [இச்ச யுள்செல்லவுணர்த்தி] - தன்பக்கலிலே அவன்பண்ணின அபிநிவேசத்தைத் தாம் அறிந்தப டியைத் திருவுள்ளத்திலேபட அறிவித்து [இச்சொன்னவாயிரம்] - இப்பாவ வருத்தியோடே சொன்ன ஆயிரம். [எம்பிராற்கு] - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும் இழவுமறக்கவும் அனு விப்பித்த உபகாரகற்கு [விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல்சென்னிபொரும்] - ஒருக விண்ணப்பஞ்செய்ய என்றுமொக்கத் திருவடிகள் தலையிலே சேரும் நீள்கழல் - ஆழ்வாரே முடையார் இருந்த இடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள் பொருமென்று - ஒப்பாய், சே மென்றபடி. "உச்சியுள்ளேநிற்கும்" என்று இவர் பெற்றதுவே பேறாகக்கடவது

ஈடு —பதினோராம்பாட்டு நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேருமென்கிறு

பதினோராம்பாட்டு—நிகமம் - உச்சியுள்ளே இத்யாதி "விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் கழல் சென்னிபொரும்" என்றாவயித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

இனி எஙகேபோவதாக இருநதானெனனில, - [உசசியுளளே நிறகும] அமரா சென ஷிபபூவான தான எனசெனனிககவவருகு 'கநதவய பூமியிலலை' எனறு எனனுசசியுளளே வாத தியா நினறுன எனனுசசியுளளே நிறகையாலே தேவதேவனுகு னெனறுமாம [உள்ளே நிற தம] இனிஅவவருகு போககிலலை [தேவதேவறகு]-அயாவறுமமராகளபதியாயிருககிற இருபபையும நினைக் கிறிலன் [கணணபிராற்கு] - உபகாரசீலனுன கருஷணனுககு [இசசையுள செலலஉணாத்தி]-ஸா வேசுவரனுககுத தமபககலுணடான இசசையைத தாமறிநதபடியை அவன திருவுளளததிலே படுமபடி உணாத்தி [வணகுருகூாசசடகோபன] ஸாவேசுவரனுககு அறிவித்தவளவே யன் றிககே, ஸமஸாரிகளுமறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழவார் [இசசொனன] - இபபாவ வ்ருததியாலே சொனன ஆயிரததிலும இவையுமோாபத்து [எம்பிராறகு இத்யாதி] எம்பிராறகு விண்ணபபஞ்செய்ய, நிசசலும நீளகழல சென்னிபொரும - தனககுபபாஙகான ஸமயததிலே ஒரு கால விணணபபஞசெயய, நாளதோறும ஆசாலேசமுடையாரிருநத விடததிலே செலல வளருந் திருவடிகள சென்னியோடே சேரும எமபிரானெனறது - இபபடி ஸாதமிகக ஸாதமிககவும, இழவு மறககவும அநுபவிபபிதத உபகாரக னெனறபடி ஆழவார் கரமததிலே "உச்சியுளானே" எனற பேறு, இதுகற்றார்ககு முதலடியிலே யுண்டாம பொரு எனறு - ஒபபாய, ஒபபாவது - சேருகை யாய், சேரு மெனறபடி "உசசியுள்ளேநிறகும" எனறு இவர்பெறறதுவே பேறுககடவது

முதறபாட்டில், - என்னுடைய பர்யநததிலே வந்து நினறு னென்றா, இரணடாம்பாட டில் - அதுஸாதமிததவாறே அருகே நினறு னெனறார், மூன்றாமபாட்டில, தமமுடனே கூடநினறு னெனறா;நாலாமபாட்டில் ஒககலையிலே வந்திருநதா னெனறா, அஞசாமபாட்டில் - நெஞசிலேவநது புகுநதா னெனறா, ஆறாமபாட்டில் தோளிலே வந்திருந்தா னெனறா, ஏழாம்பாட்டில - நாவிலே வநது புகுநதா னெனறா, எட்டாமபாட்டில், கணணுள்ளே நினறு னெனறா, ஒனபதாமபாட டில் - நெற்றியிலே நின்று னெனறா; பததாமபாட்டில் - திருமுடியிலே நினறு னென்றார், நிகமத் தில் - ஆக, இததால தமமுடனே ஸாதமிககும்படி கலககையாலே அவனை ஸிரஸாவஹிததார், பலஞ்சொல்லித் தலைககட்டினா (கக)

"உச்சியுளளே" எனகிற அவதாரணத்தையும், "நிறகும" எனகிற வாததமானத்தையும கடாக்ஷிதது ஸாவும -இனிஎஙகே இதயாதி "தேவதேவன" எனறததைப பூாவபாவியாகவும, அபரபாவியாகவும அருளிச செயகிறா - அமாா்சென்னி இதயாதிவாகயததைபததாலே அவதாரணாததவிவரணம - இனிஅவ்வருகுபோக் கிலலை எனறு "அமரர்செனனி" இதயாதியின விவரணம - அயர்வறும் இத்யாதி, மூனறும தாதபாய மாதல இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை - தாமக்ருதஜஞரானபடியை உட்செல்ல - அவன திருவுளளத திலே படுமபடி இச்சை - அபிநிவேசமாயதவா, உள - தமமுடைய அறிவு செலல - அவன திருவுள் ளத்திலே செலல அவனுடைய இசசாவிஷயமான தமமுடைய அறிவெனறுய, இசசையைத தாமறிநதபடியை அவன திருவுளளத்திலேபடுமபடி யறிவிததவெனறபடி வணமையேது? எனன, ஸர்வேசவரனுக்கறிவித்த இத்யாதி இச்சொன்ன - இபபடிசசொனன தன்க்கு இதயாதி - நிச்சலும - விணணபபஞ செயய என் றால, "கழல செனனிபொரும" எனகைக்குக காலம இனறிக்கேயொழியு மெனறு கருதது இழவுமறக்கவும - பூாவாவஸததாஸமாணஜநகதாக தமாகவும "கண்ணபிரான" எனகிறவிடததிலே ஸர்வவிஷயோபகாரஞ சொலலுகிறது அதோ சொலலுகிறது "எமபிராற்கு" எனகிற இடததிலே-தமமுடைய விஷயமான உபகாரஞ்சொலலுகிறது பகவதவிஷயீகாரததிலும கபெனாருகதயா இத்தால இதுகறறவாகளுக்கு வயாவருததி - ஆழ்வார் இதயாதி "பொரும",எனறால - "சேரும" எனனலாமோ? எனன, ஆசாாயாபிமாநததுககு ஆநிக்யமுணடெனறபடி உச்சியுள்ளே பொரு எனறித்யாதி இதுகறறாாக்கு பலபேதமிலலை, இவாக்குள்ள பலமே பலமெனகிறா - "உசசியுளளே நிற்கும" எனறதுககுத் தாதபாயாாதம-ஆகஇததால் தம் இதயாதி நிகமத்தில், இரியவும "உசசியுளளே நிற்கும" எமபிராறகு விணணபபஞசெயய நீளகழல நிசசலும செனனி முடனே இதயாதி உசசியுள்ளேயிதயாாபய, பொரு மித்யக்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி - ஆத்மஜ்ஞாநாத்மஹேதௌ ஸாதிநாஸ்ய ஶிராத்ராவஶோமஸாவிஶ்லேஷிகாநந்தநாத் । தேவாதி ஸம்ஸ்ரயிதா ஸ்வநோஜாதிஜாத் ந்யாஸி ப்ரியதத்வமவஶேஶோஸி: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி — ஸ்வயம்ஜ்ஞேயஜ்ஞேயஸத்யம் ஸ்வமி ஸ்வமிஶாவம்ஸ்வத்ராஶுஶ்ரீநம் ஸ்வித்தஸ்வஸ்வஶம் ஸாஜஶிவாகம் தாஸாஸிநமாக நஸ்ய । வக்ஷாஸுயோநிவிஷ்டம் ஸ்ஸிதஸீக்ஷதபேஶக்ஷதஸ்வாமஸம் ப்ரக்யாஶமாரோ ஶீத்யா விஹாஸநாஸாஸாஜஸாத்ஸ்வமாஶ்ரதாநாக் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற
அவயவங்கடோறும் அணையும் — சுவையதனைப்
பெற்றார்வத்தால் மாறன் பேசினசொற் பேசமால்
பொற்றாள் நம்சென்னிபொரும்

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பத்தாந்திருவாய்மொழி— பொருமாநீள்—ப்ரவேசம்.

ஆ—(பொருமாநீள்படை) இப்படி எம்பெருமான் தம்மோடே கலந்த கலவியால் தமக்குப் பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வ்ருதியாலே அக்கலவியைப் பேசுகிறார்

ஒ—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், புத்த்யாதி பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாகையாலே ஜ்ஞாந விஶேஷத்வேஷமென்ன, கண்ணென்ன, நிரதிஶய பக்தியென்ன, இவற்றையெல்லாம் நிரதிஶயமாக எம்பெருமான் தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடே நிரவதிக ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணின படியைக் கண்டு "அதிவேஷாதிக ஞானமுடையாரோடு தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்" என்றும், "நான் நினைந்தாற்கு அவ்வளவுக்கேற்பப் பிறப்பிப்பான் தானே" என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்

ப—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், 'இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிறே' என்று அநுஸந்தித்து, அதுக்கு உபபாதகமாக, அவன் தன் வடிவைத் தம்முடைய கண்ணுக்கிலக்காக்கினபடியையும், கனாமாத்ரத்திலும் ஸ்வப்னென்னும் இடத்தையும், அவனுடைய அநுபாவ்ய ஸ்வரூபத்தையும், நிரந்தராநுபாவ்யதையையும், ஆர்த்தித்வமும் வேண்டாத அதிஶயிதோபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான பக்த விஶேஷத்தையும், இதுக்குப் படிமாவான ஸௌஶீல்யத்தையும், உபகாரகத்வோபயுக்தமான பூர்ணதையையும், இவ்வுபகார க்ரமம் மறக்க அரிதென்னுமிடத்தையும், மறவாமைக்கு அவன் பண்ணின யத்நவிஶேஷத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை அநுபவித்துக் களிக்கிறார்

இ—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து, 'இக்காத்தப் பேறு நமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்று இதுக்கடியை ஆராய்ந்தவாறே, "ஸாவிஜ்ஞாந

ஸஜோஹ꞉ க்ஷோஸ்த்ருஷ்ஜ꞉ | ஸர்வாத்மவம் ஹவோஹவோஹயங்காஹயதே வ | அஹிம்ஸாஸத்தாத்மஷிஷ்வொதோதம் யஶோ஽யஶ꞉ | ஹவஞ்ஹாவாஹம் தாதாம் ச த்தவைவபூர்ய ஶ்யா꞉ " என்கிறபடியே புத்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் தானே காரணமாகையாலே, அத்வேஷமென்ன, பரிகணனை யென்ன, பரமபக்தியென்ன இவ்வளவுகளை நிர்ஹேதுகமாகக் கருணையாலே தப கருப பிறப்பித்துத் தம்மோடு கலந்தபடியைக் கண்டு, அத்வேஷாதி களுடையாரோடும் தம்மோடு கலந்தாற்போலே கலக்கும் ஸ்வபாவனென்றும், அவர்களுக்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் அவனேயென்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார் முன்புள்ளார், 'கீழ் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்' என்னுமளவேயாயிற்று நிர்வஹிப்பது, பட்டர் தாமுடைய வைபவமெல்லாம் காட்டுக திருவாய்மொழியாயிற்று இது

ஈடு — 'கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. *(அதாவது)-நிர்வ்ருதியென்று-ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறா ரென்றபடி. கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமுண்டு அதாவது "உச்சியுள்ளேநிற்கும்" என்றிறே கீழ்நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருக்கு ஏற்றமாகச் செய்துகொள்ளலாவ தொன்றுமில்லை, இனி இதி னுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக்கொள்கையே உள்ளது, 'பேறு கனத்திருந்தது, இது வந்த வழியென்ன? என்று ஆராய்ந்தார், இப்பேற்றின் கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு நன்மை தந்தலையி லின்றிக்கே யிருந்தது, இத்தலையிலும் ஏதேனுமுண்டாகப் பார்த்தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபி முக்யமாதலிறே உள்ளது, அத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லப்போகாதே, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர் யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின் கனத்துக்கு இத்தை ஒரு ஸாதநமாகச் சொல்லப்போகாதே, ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம்பழங் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் இது விலையாயிராதே, ஸர்வேஶ்வரனடியாக வரும் பேற்றுக்கு இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே, "வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினி

பெருமாநீளப்படை ப்ரவேஶே - "கருமாணிக்கமென் கண்ணுளதாகுமே" என்ற பதத்தை நிதாநமாக விவக்ஷித்து, கீழோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - நிர்வ்ருதராகிறாரென்று இத்யாதி "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து" என்ற வாக்யம் - ப்ரவேஶத்தினுடைய அநுஸந்தேயம் பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமாவது - நிர்ஹேதுகத்வாது ஸ்வதந்த்ரபூர்வகமாக நிர்வ்ருதராகிறா ரென்ற "கீழில் திருவாய்மொழியிற் பிறந்த ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறாரென்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி, நிர்வ்ருதியென்று - ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறா ரென்றபடி "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமுண்டு" என்று இங்ஙனே பாடபேத முண்டு, இப்போது யதாக்ரமமே அநுஸந்தேயம், முன்பின்னுக வாக்யம் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை அநு ஸந்தித்து - ஆராய்ந்துபார்த்து அதாவது - "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாக ஒன் றைச் சொன்னதுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, காருணிகையாலே பட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தா ரென்று கருத்து இல்லை என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலே கொண்டுபோய் அநுபவிப்பிக்கிறது ஏற்றமன்றோ? என்ன, அன்று என்கிறார் - இனி இதினுடைய இத்யாதி ஆகையாலே, பேறு கனத்திருந்தது என்ற கூட்டுவது இதி னுடைய ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தினுடைய "இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பது" இத்யாதி வாக்யத்துக்கு- "நித்யஸூரிகள்பேற்றை" இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸங்கதி நடுவுள்ளதெல்லாம் - ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தம் பரிஹாரபரம ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக இவனிடத்திலும் சிலவுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன, இத் தலையிலும் இத்யாதி அஸ்துகோதோஷஇத்யதாஹ - அத்தை ஸாதநமாக இத்யாதி அத்வேஷாபிமுக் யங்களுக்கு ஸாதநத்வ ராஹித்யத்தை கைமுத்யந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் - இத்தலையிலே பரமபக்தி இத்யாதி பரமபக்த்யாதிகள் ஸாதநமன்றென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருவன் இத்யாதி விலை - ஸத்ருஶம் காரியத்தைக் கொண்டு ஏதத்ஸத்ருஶகாரணத்தைக் கல்பித்தாலோ வென்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி இத்தலையால் ஓரடி- சேதனனால் அநுஷ்டிதமான ஸாதநம் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் வரவாறு இத்யாதி ஆல்-ஆஶ்சர்யத்

* 1—47

தால" என்னும்படியிறே யிருப்பது, இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது "இவன் தீயவு யைத்தப்பி நல்லவழி போகவேணும்" என்று உபகரணங்களைக்கொடுத்து விடுகையாலே, இவ தலையால பிறந்த நன்மைக்கும்அடி அவனுயிருக்குமே, இனி புருஷார்த்தாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனுகையாலே, அத்வேஷந தொடக்கமாக, பரிகணனை நடுவாக, பரமபக்தி பர்யந்தமாக தானே பிறப்பிப்பானொருவன், 'நித்யஸூரிகள் பேற்றை அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிந்துப்போந்த நம குத் தந்தான், ஒருவிஷயீகாரமிருக்கும்படி யென்?" என்று, சீழில்திருவாய்மொழியில் உண்டான ஸ மாகப் பிறந்த ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருகராகிறார்" என்று

முதற் பாட்டு.

பொருமாநீள்படை ஆழிசங்கத்தொடு
திருமாநீள்கழல் ஏழுலகுந்தொழ
ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமாணிக்கம் என்கண்ணுளதாகுமே

ஆ.—விரோதிநிரஸநஸமயத்தில் அவர்களுக்குத் தோற்றுமாயிருப்பிரு, அதிகமாக கிளர்ந்துகொண்டு செல்லும் ஸ்வபாவமான திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யாயுதங்களை யுடைத்தின அவ்வழகையும், அளவிறந்த அழகையுடைத்தான தன் திருவடிகளையும் லோகங்க ளனைத்தும் கண்டு தொழும்படியாக, ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என்கண்ணுள்ளேயிருக்கது என்கிறார்

ஒ—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌலப்யகாஷ்டையைக் காட்டி ஸ்வீகரித்துத் தம்மை அநயாஹமாசக்தி தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தானாக முன்புகலந்த கலவியை அநுபாஷிக்கிறார்

[பொருமாவென்று தொடங்கி] எம்பெருமானுக்கு பரிவாலே பரதிபக்ஷத்தின் மேலே விழாநிற்பதுஞ் செய்து எம்பெருமானை வளர்த்திக்குத் தக்கபடி மிகவும் வளராநின்றுள்ள

திலே கீழ், ஸாதநத்வத்தை அபயப்ரதாநமருளிச்செய்து அபயப்ரதாநம் அருளிச்செய்கிறார் - இவனொழ்ந்த இத்யாதி பரிஹாராந்தரம் - இனிபுருஷார்த்த இத்யாதி ருசி - ஷேத "யோவா ஸம்ஸ்ரேஸர ஸஞ்ஜாது "ஸம்ஸ்ருதஸ்வபூமிதாநாம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் திதாஸம் ஙமே, 'வைஸ்ஜாத ஸஜோஷ: க்ஷேமஸத்யம் ஷூஷ்ட: | ஸமவம் ஷமவம் ஸவோ ஸாவோ ஸயஞ்ஞாஸயவே ஸ்ஷிமஸா ஸத்தஸஷ்ஷவோதாநம் யஶோயஶ: | ஸஷிஸவாஸுதாநா தத் வஸ வ்யூஹியா:" பரிகணனையென்றது - "எண்ணிலுமவரும்" என்றதைப்பற்ற நிகமிக்கிறார் - நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி "ஒரெணதானுமின்றியே" இத்யாதியைப்பற்ற - அநாதிகாலம் இத்யாதி "என கண்ணுளதாகும்" "கண்டாயேநெஞ்சே" இத்யாதியைப் பற்ற - ஸ்ரீஸூக்திகள் என்றது "ஒரெண் தானுமின்றியே" என்றதைப்பற்ற - பட்டர்நிர்வாஹம் "ஸாவாகஸம்ஸ்லேஷாநுஸந்தாநத்தாலே நிர்வ்ரு ராகிறார்" என்று - முந்தின நிர்வாஹம் 'நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தாநமும் நிர்வ்ருதிக்குஹேது" என்று பட்டர் போதுகைக்கு விசேஷம்,

திவ்யாயுதமான திருவாழியோடும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், அழகியதாய்ப் பூஜ்யமாய் வளர்ந்தவனுள்ள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டு தொழும்படி. [ஒருமாணிக்குறளாகி யென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதரைக்கிட்டாய அழகாலே ஆகர்ஷகமான குறள்வடிவாய்த் தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியாலே மிகவும் வளருவதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடைய எம்பெருமான் அப்படியே எனக்கு வந்து ஸுலபனானான்.

ப — முதற்பாட்டில், தன்ரவிக்ரமாபதாநத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற்போலே, அவ்வடிவை என்கண்ணுக்கு இலக்காக்கினானென்கிறார்.

பொரு - விரோதிநிரஸநசீலமாய், மா - (அத்தாலே) அதிமாத்ரோத்கர்ஷமாய், நீள - (வடிவோடொக்க) வளரக்கடவதாயுள்ள, படை - ஆயுதமான, ஆழிசங்கத்தொடு - ஸங்கசக்ரங்களோடேகூட, திரு - ஸ்ரீயப்பதித்வசிஹ்நங்களையுடைத்தான, மா - உத்கர்ஷயுக்தமாய், நீள - ஆஸ்ரிதரளவும் செல்வதான, கழல் - திருவடிகளை, ஏழுலகும் (ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமற) ஸகலலோகமும், தொழ - ஸௌசீல்யாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி அநுபவிக்கும்படியாக, ஒரு - அத்விதீயமான, மாணிக்குறளாய (ஆஸ்ரிதத்வாநுரூப ப்ரஹ்மசாரி) வாமநத்வத்தையுடையனாய்க் கொண்டு, நிமிர்ந்த (காயஸித்தி ஸமர்த்தம்) வளர்ந்தருளின, அ அநந்தவைபவத்தையுடைய, கருமாணிக்கம் நீலரத்நம்போலே ஸ்யாமளவிக்ரஹனானவன், என்கண்ணுள்ளது ஆகும் - என் கண்ணுக்கு விஷயம் ஆகாநிற்கும் என்கண் என்று என்னிடத்தென்றுமாம் உள்ளதாகுமென்ற அஸ்ஸ்தினை மாணிக்க மென்கையாலே.

இ — முதற்பாட்டில், தன்னுடைய ஸௌசீல்யாதிகளைக் காட்டித் தம்மை அநந்யார்ஹராக்கி உபஸ்தகாஸமாகக் கலந்த கலவியை அநுபாஷிக்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹம் முதற்பாட்டென்னவுமாம்.

[பொரு] விரோதிகளான ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள் மேலே விழாநிற்கை "ஹர்தவ்ய வெபெஷணாஹம் பஶ்யாமி ராவண" நன்னிலே பொருகை யென்றுமாம். [மா] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் நெகிழநின்றாலும் விடாத ஓரத்தினமிகுதியைச் சொல்லுகிறது [நீள படை] ஸர்வேஶ்வரன் வளருகிறபோது ஒக்கவளரானுள்ள திவ்யாயுதமான ஆழிஸங்கத்தோடே கூட "த்ரிவிக்ரமோக்ராந்த ஜகந்த்ரயாய" "இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப" மாநீள்படையென்று - மிக்கவளர்த்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம் [திருமாநீள்கழல்] - திரு - ஸம்ஸாராங்குஶ என்கிற ஐஶ்வர்யலக்ஷணமான சிஹ்நங்களையுடைத்தாகை. மா - அவன் தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருக்கை நீள்கழல் ஆஸ்ரிதரளவும் வளரும் திருவடிகள் [ஏழுலகுந்தொழ] - அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறத் தொழும்படி திருவடிகள் தலையிலே வந்திருக்கையாலே தொழுதார்களாமத்தனையிறே [ஒரு] - அத்விதீயமாயிருக்கை "இன்னமூன்றானே அவ்வடிவைக் கொள்ளவேணும்" என்னிலும் அப்படி வாயாதிருக்கை [மாணி]- ஆஸ்ரிதத்வத்திலே நகனேறினபடி. மாண அழகு [குறளாகி] சோபாலபோலே கருமனத்தையும் போக்யமாயிருக்கை [நிமிர்ந்த] - அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியாலே வளர்ந்தபடி [அக்கருமாணிக்கமென்கண்ணுளதாகுமே] - குளிர்ந்து பெருவிலையனான ரத்நம்போலே அவ்வழகை நிர்ஹேதுகமாக என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான். ஸ்யாவறமத்தில மருளப்பெற்ற தமமார்லும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாமையாலே "அக்கருமாணிக்கம்" என்கிறார். கண்ணென்று - இடமாய், எனக்கு ஸுலபனானானென்னவுமாம்.

ஈடு —முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைத் திரள அருளிச்செய்கிறார். முதற்பாட்டில் மஹாபலி, தன்னவனை நினையாதேயிருக்க அவன் பக்கலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாற்போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானேவந்து தன்வடிவழகை எனக்கனுபாவ்யமாக்கினான் என்று அவன்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

[போரு] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமுசிப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல், திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் போருகிறபடியைச் சொல்லுதல். நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருமென்றது சேருமிறே, [இடங்கை வலம்புரிநின்றார்ப்ப] - இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்த்துக்கொண்டது, அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி, நெருப்பையுமிழ்ந்து விரோதிகளை "வாய்வாய்" என்று ஓடப்பண்ணிற்று, [விடங்காலுந்தீவாயரவணை]- திருவனந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே கிடந்த இடத்தேகிடந்து நெருப்பையுமிழாநிற்கும், விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் அவன் இப்படிச் செய்யச்சொல்லவேணுமோ? அங்கேயுண்டான இப்படிசெய்யக்கடவ அவன், "ஆங்காரவாரமதுகேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணை"யிறே, ஆங்கு தேசமது ஆரவாரமது - "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் அஹமந்நாதோ(அ)ஹமந்நாதோ(அ)ஹமந்நாத:" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத:) என்கிற ஆரவாரம். அங்கே அதுகேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இருந்தால் இப்படிப்படச் சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அஸ்தானேபயசங்கைக்கு அடியென்? என்னில், [அரவணைமேல் தோன்றல்]- திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் காடுமோடையுமளந்து கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது, எவ்வளவு படவேண்டாவோ? அவன் இப்படி வ்யாபரியாநின்றால், தன்னில்தான் பொருதென்றபோது அஸ்தானே பயசங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் பொருகை "ராகவம் சரணம் கத:" (ராகவம்சரணமகத:) என்றவனையிறே "வத்யதாம்" (வத்யதாம்) என்றது, "பாதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி" (பாதஸ்யவதேதோஷம் நாஹம்பச்யாமி) என்றாரிறே இளைய

முதற்பாட்டு - பொருமா இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தமாவது - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம். திரள - ஸங்க்ரஹேண விவரணம் - மஹாபலி இத்யாதி. தன் உடைமையை - தன்னுடைய ஸ்வமான பூமியை "அகக்கருமாணிக்கம்" என்கையாலே, தன்வடிவை என்றது.

இது எப்படி கூடும்? என்கிற சங்கையிலே, த்விதீயபக்ஷத்தை உபபாதிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு, ப்ரதமபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நமுசி இத்யாதி. (சேருமிறே) - நமுசிப்ரப்ருதிகள் விரோதிகளாகையாலே சேருமிறே நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருதலுக்கு ப்ரமாணம் - இடங்கை இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் இடத்திருக்கையில் இத்யாதி. ஆர்ப்ப - ஆரவாரம். வாய்வாய் என்று ஓடப்பண்ணிற்றென்றது - "என்னிதுமாயமென்னப்பனறிந்திலன்" என்ற நமுசிப்ரப்ருதிகளை "வாய்வாய்" என்று ஓடப்பண்ணின படி. வாய்வாயென்று - கபோலத்தைச் சொல்லுகிறது. கிடந்தவிடத்தே - ஸந்நிதியிலே. அவன் - திருவனந்தாழ்வான். அங்கே - பரமபதத்திலே. அங்கும் அப்படி செய்யுமோ? என்ன, ஆங்காரவாரம் இத்யாதி. அங்கு விரோதிகளில்லையே, ஆரவாரமேது? என்ன, அஹமந்நம் இத்யாதி. "அரவு" என்றதை - மேலும் மேலும் அநுவதிப்பது. தோன்றல் - ராஜா. தோன்றல் என்றது - ஸௌகுமார்யம் ஸூசகம். இப்படி வ்யாபரியாநின்றால் என்றது - காடு இப்படி - இந்த பூமியென்று ஸ்வபாவார்த்தம் த்விதீயபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தன்னில் தான் இத்யாதி. "ஸௌஹார்த்தப்ரேமகாத்வஸ்ஸநிதி:" இத்யாதி. அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தவசனம் - ராகவம் இத்யாதி வாக்யத்வயேன யுக்தங்கண்டே ஸ்பஷ்டமே, "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: । த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத:" அபேக்ஷயாகாணேட சிதாகூடேட லக்ஷணம், 'பாதஸ்ய வதே தோஷம் நா

பெருமாள் [மா] - அவற்றினவடிவின் பெருமையைச் சொல்லவுமாம், அன்றியே, ஆஶ்ரித விஷயத்தில் அவன் காட்டில் இவர்களுக்கு உண்டான பக்ஷபாதத்தைச் சொல்லவுமாம் “அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி ச । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:” (அவ்யாஹதாநிக்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநிச, ரக்ஷந்திஸகலாபத்பயோயேநவிஷ்ணுருபாஸித:) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் எதிரியானாலும் அவன் கையில் காட்டிக்கொடாதே நோக்கும் மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது [நீள்படை] “ஆயிரக் காதம் பறப்பதின்குட்டி ஐந்நூறு காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்” என்னுமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரன் அதிகரித்த கார்யத்திலே அவன் தன்னிலும் முற்பட்டிருக்கை நீள்படையான ஆழ்வார்களோடே கூட [திருமாநீள்கழலேழுலகுந்தொழ] “க்ஷிதாவப்ஜ:” (க்ஷிதாப்ஜ:) என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் திருவடிகளைக் கொண்டுகேட்டா ஆசையில்லாதார் தலையிலே வைத்தது திரு - ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான த்வஜாரவிந்தாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கை, மா பரமபூஜ்யமாயிருக்கை நீள்கழல - ஆஸம்ஸாலேஸமுடையாரிருந்த இடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள் ஏழுலகுந்தொழ ஒரு ஸாதநா நுஷ்டாநம் பண்ணுதாரும் தொழ [ஒரு]-இவன்றானே “இவ்வடிவை இன்னமொருகால் கொள்ள வேணும்” என்னிலும் வாயாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை [மாணி] ஶ்ரிய:பதியென்று தோற்றாதபடி இரப்பிலே தழும்பேறுகை [குறளாகி] கோடியைக் காணியாக்கிறுபோலே, பெரிய வடிவைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படி சுருக்கினபடி [நிமிர்ந்த] - அடியிலே நீர் வார்த்துக

ஹம்ஸயுக்தம் ராவண । ஸர்வபூதாபகாரிணாம் த்ராணாயாஹ்யப்யுபேதா விஷயதே”

அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்குப் பக்ஷபாதமுண்டென்றதுக்குப் ப்ரமாணம்-அவ்யாஹதாநி இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மே, “அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி ச । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:” ஸகல ஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் ஸர்வேஶ்வரன் எதிர் இத்யாதி ஆகையாலிறே திருவாழியாழ்வானும் இஷ்டகாஸத்ரமும், த்வாரகையையும் காகத்தையும் மெள்ள மெள்ளப் பின்தொடாந்தது, அத்தாலேயிறே அவர்களுக்கு ஶரணாகதிக்கு அவகாஶம் கிடைத்தது அவனுடைய அந்தரங்க பரிகரமெல்லாம் இப்படியே யிருப்பது “ஸர்வேஷ்வேவ சிஹ்நேஷு ஶிஶுபாலேஷு நித்யஶ: ஶிஷ்ஷி ஸதாம் யதி நாஶ்யதேஷி । ஸதைவ ம்ருத்யுவசநாஷ்ய வர்ஜம் ஜகத்ஸௌம்யம் பரிவர்த்யாஷ்ய ஹம்” என்று பெருமாள் அப்புத் தொடுத்தபோது, “ஸ்ராஹாஸ்தேர ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வஸ்தமாஹுத கஹிதேரத: । நகேஶ்வரஸ்தவ ஶக்ருதிம் ஹாதகஷ்ஹயஸி” என்று தட்டியப்பண்ணிற்றிறே இளைய பெருமாள் “மா” என்று - வடிவிற்பெருமையானபோது, மாவென்றும், நீளென்றும் - மீமிசையாய், அதுக்கு ஹ்ருதயம் - ஆயிரக்காதம் இத்யாதி “மா” என்றது - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதரூப மாஹாத்ம்யபரமானபோது, “க்ஷிதாவப்ஜ:” இத்யபேக்ஷாமபூரயநாஹ - ஆயிரக்காதம் இத்யாதி பறப்பதின் பறக்கிற பக்ஷியின் அடிக்கொள்ளும் - அடிதத்தக்கொள்ளும் உத்தரர்த்தத்தயாருக்கண்டேன், ஸர்வேஶ்வரன் அதிகரித்த கார்யம் - வாத்ஸல்யமும், ஜகத்ரக்ஷணமுமென்று கண்டுகொள்வது ‘உலகு” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - க்ஷிதாப்ஜ: இத்யாதி ஸ்தோத்ரே க்ஷிதாப்ஜ: என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்பட்டாற்போலே, “நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” “என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும்” என்றபடி “ஆஸம்ஸாலேஸமுடையார்” இத்யாதிக்கு ப்ரமாணமாக - “நாராயணேதி யஸ்யாஸ்ய வர்த்ததே நாமஸம்ஜ்ஞகம் । நாராயணஸ்ய ஸ்ரீமந் ஸ்மர்த்தவ்யோ ஸ்தவா” “ஸ்ரீமாந்ஸர்வாத்ம்யபூர்த்தா” “ஸௌஹ்ருதம் நமஸ்தே ஜகதீஶ்வர ஸம்ஸ்ருத்ய ஹ்ருஷீகேஶ:” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் ‘ஏழுலகுந்தொழ’’ என்றதுக்கு பலிதம் - ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் இத்யாதி கொள்ளவேணும் - பரிகரிக்கவேணும் மாணி - ப்ரஹ்மசாரி குறள் - வாமனன், முகக்கலாம்படி காணலாம்படி சுருக்கினபடி - ஸங்கோசித்தபடி “கரோதிவம் தேதா தேவா வெநா வஷ்யவக்ஷணாய” என்றதைப்பற்ற சாடு, அடியிலே இத்யாதி வாஸுதேவதருவிறே,

கோத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி. * வாஸுதேவ தருவிறே நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாய வகாசமடைய தன்வடிவழகாலே பரப்பினபடி. [அகக்கருமாணிக்கம்] - மயர்வறமதிநலமருள் பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லைகாணும். [என்கண்ணுளதாகுமே] - ஏழுலகத்தவர், வாசியறிந்திலர்களிறே, அவ்வாசியறியுமவராகையாலே "என்கண்ணுளதாகுமே" என்கிறார். கண் என்று - இடமாய், என்னிடத்தாகும் என்னவுமாம். "கருமாணிக்கம்" என்கையாலே 'கண்ணுளதாகும்' என்கிறது.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்
எண்ணிலும் வருமென் இனி வேண்டுவம்?
மண்ணும் நீரும் எரியும் நல் வாயுவும்
விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானையே

ஆ—(கண்ணுள்ளே நிற்கும்) ஸர்வஜகத்ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமான், தன்னுடைய அபிநிவேசத்தாலே என்னுடைய மனோரதத்தை விஞ்சும்படி என்னுடைய கண்களிலேதோன்றுவனாய், ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்யமாக இனி நமக்கு வேண்டுவதுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான், தன்பக்கல் ப்ரத்யய பக்தரானவர்களுக்கும் "தானொருவனுள்ளன" என்று பரிகணித்தார்க்கும் அத்யந்தஸுலபனென்ற குணத்தைக்காட்டி நடுபடுகிறார்.

[என்னினி வேண்டுவம்] - இவ்வளவே யானபின்பு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. [மண் நீருமென்று - மேலுக்கு] - இப்படி ஆச்ரிதஸமாச்லேஷத்தால் காரியபூத ப்ருதிவ்யாதி ஸப்தார்த்தரூபேண அத்யந்த விஸ்த்ருதனுமாயுள்ளவர் ஸர்வேச்வரனென்னுமாம் நல்வாய் மென்கிறது - தாரகத்வத்தைப்பற்ற.

ப—அநந்தரம், ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேச்வரன், ஸர்வாத்மபாஜனத்தே ஸ்வதபாவவிசேஷத்தியோடு வாசியற ஸந்நிஹிதனென்கிறார்.

மண்ணும் நீருமெரியும் நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் - ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களையும் ப்ரகாரமாக வுடையனாய்க்கொண்டு, விரியும் - ஜகதாகாரேண விஸ்த்ருதனாகிற, எம்பிரானை - என்னுடைய ஸ்வாமியை, காதன்மையால் - அபிநிவேசாத்மக பக்தியாலே, தொழில் - பரணமாசசாநதிகளில் பண்ணில், கண்ணுள்ளே - 'ஸம்ஸ்ரெய ஹ்ருதாத்மனம்' என்று அவர்கள் கண்வட்டத்.

"நிமிர்ந்த - கருமாணிக்கம்" என்ற பதச்சேதத்துக்கு பாவம்-நெய்தற்காடு இத்யாதி பார்த்தபடி. - பரப்படி "அகக்கருமாணிக்கம்" என்ற தச்சப்தத்துக்கு பாவம் - மயர்வற இத்யாதி "என" என்றதுக்கு பாவ ஏழுலகு இத்யாதி என்னிடத்தாகும் - எனக்கு போக்யமாயிருக்கும் முகத்தினை அந்தம் - என்கண்ணு விஷயமாகுமென்று என்கண்ணுளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே, அஃறிணையாகச் சொல்லுதென்னே? என்ன, கருமாணிக்கமென்கையாலே இத்யாதி உயர்திணை - தேவமநுஷ்யாதி சேதனவர்க்கம். அஃறிணை - திர்யக்ஸ்தாவரங்களான அசேதனவர்க்கம் த்ரிவிக்ரமனேயாகிலும், "கருமாணிக்கம்" என்கையாலே, "உளதாகும்" என்கிறாரென்றபடி. காமேண அவயவ

விடாமல், நிற்கும் நித்யஸம்ஸ்லேஷணம், எண்ணிலும் - "(க்ஷயில ஜோதி செலெசடி" என்று) ஸ்தபாவஸ்ரகாமாகாரத்திலும், வரும் (அவனவசத்திலே) வரும்படியாயிருக்கும், இனி - இப்படி நிருஷ்காஸ்காரங்களான உபாயத்வயத்திலும் ஸுலபனானபின்பு, என்வேணுமெம் (அங்க யத்திளான நமக்குச) செய்யவேணுவதுண்டோ?

காரணத்வம் - உபயோபாயஸாதாரணம் என்ன சித்திபபு "சித்திபேயமையும்" என்கிற பரபதஸௌலப்யம் எண்ணிலும் வருமென்று - நினைகிறகாட்டில் மிகவுமசைவரு மென்றுமாம் நலவாய் - தாரகத்வவைலக்ஷண்யம்

இ—இரண்டாம்பாட்டில், பரிகணனையோடு பரமபக்தியோடு வாசியற முகம் கொடுக்குமென்று அருளத்திலே ஈடுபடுகிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால் தொழில்] அவனைப்பெறுவிடில் தரியாதானும் படியான பரமபக்தியை யுடையனாய்க்கொண்டு தொழில் கண்வட்டத்தே விடாதேநிற்கும் [நிற கும்] - இத்தலைக்காச நிறகையைனறிக்கே, தன செல்லாமையோடே ஸதகாவரபாரிஷட்டையாய நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - கடபடாதிகளுடைய அஸத்பாவத்தை இசையும், ஈமவர னுடைய அஸத்பாவத்தை இசையான, பஞ்சவிம்மயதிகதவகதையும் இசையும், ஷடவிம்மகனை இசையான, 'நம்முடைய உண்மையை இசைக்கானிற்றே' என்று அப்போதே வந்து முகங்காட்டும் இவன் எண்ணின அளவுக்கு அவ்வருகே வரு மென்னவுமாம் [என்னினிவேணுமெம்] - ஸர்வேஸ்வரன ஸ்வபாவம் இதுவானபின்பு ஹிதாம்சங்கில நமக்கு ஒருகுறையில்லை வேல்வெட டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம் [மண்ணுமேரிதயாதி]' "நலவாயும" என்கிறது - தாரகத்வத்தைப பற்ற [ஆய] - அந்தராத்மாவாய் [விரியும்] - "பஹுஸ்யாம்" என்கிறபடியே விஸ்தருத ஞாநிற்கும் [எமபிரானையே] - ஜகத்காரணத்வ பர்யுக்தமான உபகாரத்தை நினைத்தல், ஸர் வேஸ்வரனென்னுதல் "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயையை - பரதமையாக்கி, "எம்பிரான - கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்னுதல்

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங்காட்டு மெனகிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால் தொழில்] பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கவ்வருந்து போகமாட்டாதே நிற்கும் தன்னையொழியச் செல் லாமையை யுடையராய்க்கொண்டு தொழில், தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையையுடைய னாய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும் காலவாங்கமாட்டாதே நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - "கடம், படம், ஈஸ்வரன்" என்றால், "நமம், 'இல்லை' என்னுதே இவனேறடோக்கப பரிகணித்தானிறே" என்று வரும் "சதுர்விம்சதித்தத்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்சகன்

இரண்டாம்பாடடு - கண்ணுள்ளே இத்யாதி "காதன்மையால, எண்ணிலும்வரும்" என்ற பதங் களிலே நோக்காக அவதாரிகை பரமபக்தி இத்யாதி

காதன்மையாவது - "நஹேஸ்யதஸ்ம ஊம ஸக்த்யா" என்கிற பக்தி விவரணம் -தன்னையொழிய இத்யாதி "கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்கையாலே, "காதன்மை" என்று - பரமபக்தியே விவக்ஷிதமென்று கருத்து தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையை யுடையனென்றது - அவதாரண தாத்பர்யம் என்ன னென்றோ - ஸக்யையாய, இத்தை-வாதிகளுடையவும், வேதாந்திகளுடையவும், லௌகிகருடையவும் பாக்ரியை யாலே த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் கடம் இத்யாதியாலும், சதுர்விம்சதித்த்வம் இத்யாதியாலும், இருபத் தேன்று இத்யாதியாலும் வரும்படியின சாமாவதி-இவன்போவென்ற இத்யாதி அதுக்கும் - போகைக்கும்'

'ஆத்மா, ஷட்விம்சகன் ஸ்வாமீ'' என்றால் "நம்முடைய உண்மையையும் இறைப்பொருளாதி இசைந்தானிறே'' என்று வந்து முகங்காட்டமே [வரும்] - நிற்கும்தில்லை, இவன் 'போ' என்ற போதும் அதுக்கு உடலாக வருமித்தனை அன்றியே, [எண்ணிலும்வரும்] - நம்முடைய எண்ணை மிகுசிவரு மென்றுமாம் [எண்ணிலும்வரும்] "இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்து மூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு" என்று எண்ணினால், 'இருபத்தாறு நானே' என்றுவரு மென்றுமாம் [எண்ணினிவேண்டுவம்] - பரம்பதத்திருக்கும் பரிகரணைக் கூட மோக்ஷ முகங் காட்டுவோனுக்குப்பின்பு எனக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? அவன் இவன்பக்கல் அபராதிசேஷத்தைக் கூட அவ லாம்பாாதத்திருந்து முகங்காட்டுவோனுக்குப்பின்பு, இவனுக்கு ஹிதாம்ஸத்தில் செய்யவேண்டுவது உண்டோ? இப்படியிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே இவன் ப்ரபத்திக்குச்சேகை யாவது அவன்தன ஸ்வரூபோபதேசத்தைப் பண்ணி, "உனக்கும் இருவருக்கும் அஞ்சவேண்டா - மாமேகம்'' என்றாற்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, "எண்ணிலினிவேண்டுவம்'' என்கிறார் அப்ரதிஷேதமே பேறுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குப்புறம்பான யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம் வேலவெட்டிநம்பியார் நஞ்சீயரை, 'பெருமாள் கடலை ஸரணம்புகுகிறவிடத் தில் பராங்முகத்வாதிரியங்களோடே ஸரணம்புகுகிறாயிருந்து இவ்வுபாயம் இதாஸாதனங்கள் போலே சிலநியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?' என்று கேட்க, 'பெருமாள் தமக்கு "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஸரணம் கந்துமர்ஹதி'' ('ஸமுத்ராமாகவோராஜா ஸரணங்கந்துமர்ஹதி') என்றுஉபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அவன் தான் பெருமாளை ஸரணம்புகுகிறவிடத்தில், 'கடலிலே ஒருமுழுக்கிட்டு வந்தான்' என்றில்லை, ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யராய் ஆசாரப்ரதானராகையாலே, சிலநியமங்களோடே ஸரணம் புக்கார், ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே, அவன் நின்றநிலையிலே ஸரணம் புக்கான், ஆகையாலே, யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, ஆகையாலே, ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்'' என்று அருளிச்செய்தார் பகவத்ப்ரபத்தி ஞானமுடையாருக்கு 'இதுவே ஆத்மா' என்று தோற்றியிருக்கும், 'கேவலத்ரியாமாத்ரத்துக்கே

அதுக்கும் உடலாக வரும்-போவென்ற உக்தியை வருகைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னவரும் "எண்" என்று மனோரத பரமாக அர்த்தாந்தரம் - நம்முடைய இத்யாதி (எண் மேல் மிஞ்சவரு)மென்றாமது - எண்ணிலினிகே யிருக்க வருகை விவரணம் - அவன் இவன்பக்கல் இத்யாதி அவஸ்வோ' யாபதி பண்ண வேண்டவோ? என்ன, இப்படியிருக்கிற இத்யாதி பரிதா-அவன்தன் இத்யாதி "ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னக்கடவதிறே ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்ன - தர்மம் அங்கமாக - பண்ணின அப்ரதிஷேதமே அமையுமோ? என்ன, அப்ரதிஷேதமே இத்யாதி அதுக்கு - அப்ரதிஷேதத்துக்கு யோக்யதை - பரகாரங்களாதிகள் அயோக்யதையென்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் பரகாரங்களும் வேண்டாவென்றதுக்கு ஸம்வாதம்-வேல்வெட்டி இத்யாதி 'நஞ்சீயரை' என்றதுக்கு - கேட்க' என்றதோடே அந்வயம் இதா ஸாதநங்கள் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் வேலவெட்டி நம்பியார் ப்ரச்னத்துக்கு உத்தரமாகையாலே, "ந ஜாதி பேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குண க்ரியா: । ந தேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே" என்று ப்ரபத்தியோகமும் அபேக்ஷியாத தென்னுமத்தை அறிந்தவராகை யாலே கேட்டா ரென்றபடி. லிங்கம் - ப்ருஹ்மசர்யாதிகள் நியமங்கள் - ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் அவஸ்தை - ஸாத்த்வஸாத்த்வஸத்தைகள் இப்படி எல்லாருக்கும் தோன்றுமோ? என்ன பகவத்ப்ரபத்தி இத்யாதி "க்ஷயந்தி ஸர்வகர்மாணி ஸ்வாஸ்யேஷு விஸ்ரியா: । தேஷ்வ ஸர்வாத்மநோ ஸ்யாக்தி வாஸ வேஸ்வராஜ்ய ஸம்பாதநம்'' 'ஆத்மாவாத்ரு ராஜோதரத்'' என்னக்கடவதிறே இதுவே ஆத்மாவென்று -

பல்யாதானமாகதி யுள்ளது' என்று இருப்பார்க்கு "இவ்வாத்தம அநுபபாநம" என்று தோற்றியிருக்கும். [மண்ணுள் இத்யாதி] காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் உள்ளீடாய், "பஹுஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம) என்கிறபடியே தன்விகாஸமேயாம்படி யிருக்கிற உபகாரகன் - கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும்வரு மென்னினி வேண்டுவம்? தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உள்ளவாம்படி யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கல் ஆச்ரயமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனும்படி யிருப்பானென்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார் நல்வாயுவு மென்றது - யாரகத்வத்தைப்பற்ற விண்ணுமாய - இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவா யென்றபடி. விரியும் - "பஹுஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்தருத்துக்கொள்கிறதும். எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன். ப்ரதமையை த்விதீயையாக்கி, 'எம்பிரானை' என்று கிடக்கிறது (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

எம்பிரானை எந்தைதந்தைதந்தைக்கும்
தம்பிரானைத் தண்தாமரைக்கண்ணனைக்
கொம்பராவு நுண்ணேரிடைமார்பனை
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே!

ஈடு —(எம்பிரானை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான், பிராட்டியுந் தானுமாக பெற்றுத்தருளியிருக்கிற இருப்பையும் தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப்பார்த்தருளுகிற படியையும் கண்டு பரீதராய், 'எம்பிரான்' என்றும், 'எந்தைதந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரான்' என்றும் அவனை எதிர்கொண்டு தமக்குத் தலைவனாக, 'எம்பெருமானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே' யென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

ஒ —மூன்றாம் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வந்த சீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனைத்தொழாய மௌட்யமான நெஞ்சே! என்கிறார்

[எம்பிரானையென்று தொடங்கி] - என்னுடையனை என்குடிநாயனை யென்று ப்ரீதயதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [கொம்பராவுநுண்ணேரிடைமார்பனை] - வஞ்சிக்கொம்புபோலவும், அரவுபோலவும், நுண்ணிதாய நேரிதான இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்

பமார்த்தமென்று உத்தாரத்துக்கு ஆத்தம - காரணமான இத்யாதி உள்ளீடாய் - அந்தராத்மாவாய "விரியும்" என்றதுக்கு ஸ்வாம - பஹுஸ்யாம் இத்யாதி விரியும் - விஸ்தருத்துக்கொள்கிறதும் அவ் வயம காட்டுகிறார் - கண்ணுள்ளே இத்யாதி பஞ்சபூதங்களைச் சொன்னது - உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - தன்னை இத்யாதி "பிரான்" என்றதுக்கு ஆத்தாநதாம - ஸர்வேச்வரன் என்று. "எண்ணிலும்" என்றதின் ஆத்தம ஆச்ரயஸம் என்று "என்னினிவேண்டுவம்" என்றதின் ஸ்வாம - ஒருகுறையுண்டோ என்று ஸ்வருசைக்யமவயாவ்யத்தயதி-அந்தராத்மாவாய் என்று "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயை சேரும்படியெங்ஙனே? என்ன, ப்ரதமையை இத்யாதி "காதன்மையால்" என்றதாலே - பக்தி சொல்லிற்று "எண்ணிலும்வரும்", என்றதால - பரபக்தி விவக்ஷிதமென்று பலிதம் மண்ணுள்நீர்த்தீயா ஏய, எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில், கண்ணுள்ளே நிற்கும், எண்ணிலும் வரும், என்னினி வேண்டுவம் இதயக்யம். (௨)

விலே யுடையவன கொமபை - லக்ஷ்மியாகினறுளள இடை யெனறுமாம [எமபிரானை] பிராட்டியோடடை ஸமபநதததை அநுஸநதிதது பரிதயா மீளவும எனறுமனை யெனகிறா

ப —அநநதரம ஸ்ரிய:பதிதவாதிகளான அநுபாவய ஸவபாவஙகளை யுடையவனை அநுபவியெனறு நெஞசை நியோகிககிறா

மடம - (சொலவழிவரும) ஹவயததையயுடைய, நெஞசமே - நெஞசே! எமபிரான தனபககலிலே அதவேஷாபிமுகயாதிகளை க கரும உபகாரகனுய, எநதை தநதை தநதைககு தமபிரானை - நமமளவில நிலலாதே நமகுலததுககெலலாம நாதனுய, தண - இஸ்வாபாவ பறுபு க குளிரநோககும, தாமரைககணணனை புணடரீகாக்ஷ னவநதை யுடையபபு, கொமபு வல கிகொமபிலும, அரவு - அரவிலும, நுண - நுணணிதான, நேர - நேரமையையுடைய, இனை இடையையுடையளான லக்ஷ்மியை, மாரபனை - மார்பிலே யுடையவனை, எமபிரானை - பலவாமியை தொழாய - தொழுமபடி பார ஸ்ரிய:பதிகவாம - இதிறசொனன ஸவபாவஙகளைக கெலலாம முதல மெனறு கருதது அரவு - அரவு அராவுதல - குறைககலாய, கொமபை இஙகு உததாகவுமாம

இ —மூனறுமபாட்டில, அவனுடைய இஙகுமைககு அடியான ஸமஷ்டீவமாம ததைக அநுஸநதிதது, இவவிஷயத்தை அநுபவிககப பாராயெனறு திருவுளளததைக குறிதது அருளிச செயகிறா

[எமபிரானை] - கீழ்பபாட்டில அவன நீரமையை அநுஸநதிதது, எனறுமனை யெனகிறா [எநதை இதயாதி] - தமமளவேயாய அடியறறிருககையனறிககே, எனகுடிககு நாயகனை எனகிறா "ஸமஸ்த்ஸ ஜமமாயம ஸவைஸவபாகாநுமாம: । விவ்ஷஸவம ஸர்வஸாம" "வெஸாமநுகெப்ஸாம" [தணதாமரைக கணணனை] - 'பரயோஜன நிரபேக்ஷமாக குளிர்நோக்குகிறா' எனறு உயிரகெலலாம தாயாயளிககினற தண்டாமரைக கண்ணுலே குளிர நோககிறவ இந நோககுககு அடி சொலலுகிறது மேல [கொமபு இதயாதி] வஞசிககொமபு போலேயும, அரவுபோலேயும நுணணிதாய நேரியதா யிருககுமளள இடையையுடைய பிராட்டியைத திருமாரபிலே யுடையவனை 'அரவு' எனகிறததை "அராவு" எனறு நீட்டிககிடககிறது 'கசாரவாய' எனபதுபோல வதிறே பணமபோலே நிதமபபரதேசமாம கொமபை லக்ஷ்மியாகினறுளள இடை யெனனவுமாம [எமபிரானை] - இசசோதிமுகைக கணடு 'எமபிரானை' எனகிறா [தொழாய] - இவர தொழுகை வஸது - பிராபயமாயிறே யிருபபது [மடநெஞசமே] - "தொழுநெஞசமே" எனனலாமபடி யிணைய மான நெஞசே

ரூ.— மூனறும பாட்டு கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபம் இருநதபடி ; நீயும் உன ஸவரூபத்துக்குச்சேர நிற்கப பாராய நெஞ்சே எனகிறுர்

[எமபிரானை] - கீழ்பபாட்டில அவன்நீரமையை அநுஸந்தித்து, எனறுமனை யென்கிறுர் [எநதை இதயாதி] - தமமளவிலேயாய் அடியற்றிருக்கையன்றிக்கே, எனகுடிக்கு நாயகனைவனை எனகிறா இவா இப்படி ஏததினவாறே, பரயோஜனாந்தரபரருடைய பாசுரத்துக்கும் அநந்யப்ரயோஜநா பாசுரததுககும வாசியறியுமவனுகையாலே, 'இப்படி ஏத்துகிறவன ஆர?'

மூனறும பாட்டு எம்பிரானை இத்யாதி அவனகுணத்தைச் சொலலவேண்டாமல "எமபிரானைத்தொழாய மடநெஞசமே" எனறதால பலிததததை அருளிசசெயகிறா - கண்டாயே இத்யாதி அவன் ஸ்வரூபம் - பரமபததிலும பரிகணமைக்கு மொத்த வாஞாமுககாட்டும ஸ்வரூபம உன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர - "மடநெஞசமே" எனறு - எனக்கு பவ்யமாகையனறோ உனக்கு ஸ்வரூபம ஆகையால உன்னுடைய பாரதநதரயத்துக்கேறக வெனறபடி 'எமபிரான' எனறதுககு ஸாரம் - கீழ்ப்பாட்டில் இத்யாதி நாயகன-

என்று குளிரக் கடாக்ஷித்தான் [தண் தாமரைக் கண்ணனை] - "*தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | க்ஷிபாமி*" (தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் க்ஷிபாமி) என்னுமவன் இப்படி கடாக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்று பார்த்தார், அருகே கடாக்ஷிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது [கொம்பரா நுண்ணேரிடை மார்பனை] - கொம்புபோலவும் அரவுபோலவும் இருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணியதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையவனை. அரவு என்கிற இத்தை, 'அராவு' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது, "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. அன்றியே, கொம்மை லக்ஷிக்கிற இடை யென்றுமாம். [எம்பிரானை] - அச்சேர்த்திக்கு ஒருகால 'எம்பிரானை' என்கிறார். [தொழாய்] தொழப்படுமே விஷயம் - ஒருமித்துமாயாயிற்று இருப்பது. [மட நெஞ்சமே] - "தொழுதெழு" என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றே நீ. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

நெஞ்சமே! நல்லைநல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என்செய்யோம்? இனியென்ன குறைவினம்?
மைந்தனை மலராள் மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்.

ஜீ - (நெஞ்சமே) இப்படி நான் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தபடியைக் கண்டு உகந்து, நல்லை நல்லை, உன்னைப் பெற்றால் நமக்கு முடியாததுண்டோ? இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு? என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, இனி ஒருநாளும் அவனை விடாதே கொள் என்கிறார்.

ஒ —நாலாம் பாட்டில், தம்முடைய மிகவும் [illegible] த்தாலே முடியவேண்டும் தனை வந்தேயாகிலும் அவனை விடாதே பற்று என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - [illegible] யிருந்தது உண்டோவென்று தம்முடைய நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார் [உன்னை நான் பெற்றால்] - [illegible] யிருக்கிற உன்னைப் பெற்றால் இனி நமக்கு ஸாதிக்க முடியாததுண்டோ? நமக்கு

ஸ்வாமி அடியர்ப்பு - முதலாய [illegible] "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்" இத்யாதி த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் [illegible] ஸம்ஸாரேஷு [illegible] க்ஷிபாமி [illegible] (கொம்பு போலவும் - கொம்பரா நுண்ணேரிடை இத்யாதி [illegible] 'அராவு' என்றால் அவைச் சொல்லுமோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி திருச்சந்தவிருத்தம் [illegible] - விஷமுடைய [illegible] அன்றியே இத்யாதி - [illegible] 'நுண், நேர்' [illegible] "நுண்" என்றும், 'நேர்' என்றும் - [illegible] 'எம்பிரானை' என்கிறதென்? என்ன, அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி "கொம்பராவு" இத்யாதி [illegible] - தொழப்படும் இத்யாதி "மட" என்றதற்குப் பாவம் தேர்ந்தேற இத்யாதி மட நெஞ்சமே, எம்பிரானை இத்யாதயய அந்வய: (ங)

இனி என்னகுறையுண்டு? [மைந்தனையென்று தொடங்கி] - நித்யமான யௌவனத்தை யுடையனாய, [மலராள மணவாளனை] நிரதிசயபோக்யமான பெரிய பிராட்டியாருக்கு போக்தாவாயுள்ளவனை

ப —அநந்தரம், தம்முடைய நியோகத்துக்கு அடங்க நெஞ்சு இசைந்தமையாலே உகந்து இனி ஒருகாலும் விடாதே அநுபவிக்கப் பாரென்கிறார்

நெஞ்சமே - (அறிவுக்கு ஆஸ்ரயமான) நெஞ்சே! நல்லை நல்லை - (நீ செய்கையும்) நன்று நன்று! உன்னைப்பெற்றால் உன்னைப்பெற்றால், என் செய்யோம் எக்காரியம் செய்து தலைக்கட்டோம்? இனி - (உன் இசைவு) பெற்றபின்பு, என்னகுறையினம் - அவாப்யமாய் குறையுடைத்தானதை யுடையோமோ? (ஆனபின்பு), மைந்தனை - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனும், மலராள (நிரதிசயபோக்ய பூதையான) லக்ஷ்மிக்கு, மணவாளனை போக்தாவானவனை, துஞ்சும்போதும் - நாம முடியுமளவிலும், விடாது - விடாதே, தொடர்கண்டாய் - நிரந்தராநுவ்ருத்தி பண்ணப்பார் துஞ்சுதலாவது - நிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலே வந்த விஸ்லேஷமென்னுதல்

இ —நாலாம்பாட்டில், தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணினான் விஸ்லேஷிக்கும் ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை மாதாபிதாக்கள் போலே உகக்கிறார் என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்? என்னில், - [உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்] - பலந்தருகைக்கு ஸர்வேஸ்வரனுண்டு, விலக்காமைக்கு நீயுண்டு, இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ? [இனியென்ன குறையினம்] - "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று-ஸாத்யாம்ஸமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னேன், உன்பக்கல் விலக்காமையேயுள்ள ப்ராப்யமாக அவன் காரியஞ்செய்வானாயிருந்தால் இனி ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ? அவனுபாயமாவது நிரபேக்ஷமானால் ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ? எனக்கு கர்த்தவ்யாம்ஸமென்? என்ன,— எனக்கு நாம் வேறுலகு பிணங்கிடுவ தொருபோது உண்டு, அப்போதும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார் [மைந்தனை] - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனை [மலராள மணவாளனை] - நிரதிசயபோக்யையாய் இருக்கிற பிராட்டி. செவ்வி கொள்ளை இடும்பிறந்தவனை [துஞ்சும்போதும்] "அபோக்யன்" என்று அகலும்போதும் விஸ்லேஷமிகாஸமபாயமென்கை, "நவஸீதாத்ய யாவஹீநா, யஸ்யாம் லக்ஷ்மீ" [விடாது தொடர்] - நான்விடிலும் நீவிடாதே மேல்விழுந்து அநுபவிக்கப்பார் அவன் விடிலும் நீதொடரப்பார் [கண்டாய்] - இவ்வேப்பங்குடிநீரை யன்றோ நான் உன்னைக்குடிக்கச் சொல்லுகிறது பிராட்டி "அகலகில்லேன் இறையும்" என்கிற விஷயத்தை யன்றோ நான் அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது

ஈடு நாலாம்பாட்டு தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணினான் விஸ்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீவிடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமேநல்லைநல்லை] சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடுமே மாதா பிதாக்களைப் போலே, இவரும் மார்விலேயணைத்துக்

நாலாம்பாட்டு —நெஞ்சமே இத்யாதி நெஞ்சைக்கொண்டாடி யென்றது - "நல்லை நல்லை" என்றதின் தாத்பர்யம் நிகர்ஷ இத்யாதி - "துஞ்சும்போதும்" இத்யாதியின் தாத்பர்யம்

"நெஞ்சமே நல்லைநல்லை" என்கிற பதத்துக்கு ஸங்கதி - சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி சடக்கென - ப்ரீதராக நெஞ்சு இருப்பது மார்விலேயாகையாலே, அணைத்து என்றது தடஸ்தமாகையை

கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை [நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - நல்லை என்ன அமையாதோ? "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில், இவர் தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே, தனக்கு அவர் தூதுவிட வேண்டும்படி இவர் தம்மை விட்டு அவன் பக்கலிலே கிட்டவல்ல நெஞ்சாகையாலே, "என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னம் செல்லீரோ?" என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸை என்னை இப்படி ஸ்லாகிக்கிறதென்? என்ன, [உன்னைப் பெற்று இனிச் செய்வோம்] நீ என்னோடே ஒருமிப்பட்ட பின்பு, எனக்குச் செய்யமுடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்த பின்பு முடியாததுண்டோ? பலன்களுக்கு ஸம்பவமுண்டு, விலக்காமைக்கு நீ உண்டு, இனிச் செய்யமுடியாதது உண்டோ? [இனி யென்ன குறைவினம்] - "உன்னைப் பெற்று இனிச் செய்வோம்" என்று ஸாத்யாம்சமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச் சொன்னோம், உன் பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் காரியம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்யாம்சமுண்டோ? அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ [illegible] ஸாத்யாம்சமுண்டோ? ஆனால், பின்னை, கர்த்தவ்யாம்சமென்? என்ன, ஸாத்யாம்சமுண்டு கிடாய் என்கிறார் [மைந்தனை இத்யாதி] - நான் அவனைக் கிட்டக்கோலி, [illegible] தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்று உண்டு, நீ அப்போது அவனை விடாதே கிடாய் [மைந்தனை] - இவ்விஷயத்தைக் கெடுவாய் சிலராலே விடப்போமோ? * (மைந்து - இளமை, அழகு, மிடுக்கு.) [மலராள் மணவாளனை] - பெரியபிராட்டியார் "அகலகில்லேன் இறையும்" என்னும் விஷயத்தை யன்றோ நான் உன்னை 'விடாதே கிடாய்' என்கிறது [துஞ்சும்போதும்] - 'அபோதயன்' என்று அகலும்போதும் விப்ரலம்ப விநாஶபர்யாயமென்கை - "[illegible]" ([illegible]) என்னுமதிறே - இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடர்ந்தாய் கிடாய் இப்போதையபடி நீயன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது, பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற விஷயத்தை யன்றோ நான் உன்னை யநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர்
எண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு
உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடி
கொண்டானைக் கண்டு கொண்டேனே.

அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நல்லை [illegible] இத்யாதி நெஞ்சே - [illegible] விஶ்வாஸ [illegible] இத்யாதி திருவிருத்தம் - (௩௦) என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் [illegible] என்னைச் சொல்லி [illegible] ஆதரையாயிருக்கிற அவன் பக்கல் இன்னமும் செல்லீரோ [illegible] முந்துற்ற நெஞ்சு - முதலில் நெஞ்சை ஸ்லாகிக்கை [illegible] - வீப்ஸை - [illegible] இத்யாதி [illegible] புகுந்ததோ? என்பதற்கு இத்யாதி "உன்னைப் பெற்று இனிச் செய்வோம்" [illegible] பாசுரத்தைப் பற்ற "இனியென்ன குறைவினம்" [illegible] ஸாத்யாம்சமில்லையென்கிற 'இனி' என்றதற்கு அர்த்தம் [illegible] இத்யாதி [illegible] இத்யாதி மேலுக்குத் தடைபாயம் நான் அவனை இத்யாதி மைந்தனை [illegible] அழகுக்கும், யௌவனத்துக்கும், மிடுக்குக்கும் [illegible] "துஞ்சும்போதும்" என்கிறதென்? என்ன, [illegible] இத்யாதி பயந்தானதை - நான் அவனை இத்யாதி 'மைந்தனை' என்றதைப் பற்ற, இவ்விஷயத்தை இத்யாதி [illegible] "மலராள் மணவாளனை" என்றதைப் பற்ற, பிராட்டி இத்யாதி மணவாளன் - பதி நல்லை என்று [illegible] நெஞ்சுக்கு [illegible] காமேன அவயவர் (௪)

* குண்டலிதம் கவசித்தம்

ஆ—(கண்டாயே) உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை நீயும் நானும் காணப்பெற்றோம், நெஞ்சமே! நமக்கு அபிமதங்களாகவந்த ஸம்ருத்திகள் விளைகின்றது கண்டாயே யென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்கிறத்தில் எண்ணுகை, தானுமின்றியே பிருகாரியே, எம்பெருமான் தம்மை ஆகஸ்மிகமாக விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ஓரோ ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டாப்புக்கால் இப்படி பலிக்கை [உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடிகொண்டானை] - இவையிரண்டும் அபேக்ஷையில்லாதாரையும் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] - வேறே சில த்ருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நீ அவனை கண்டுகொண்டாய்.

ப—அநந்தரம், நமக்கு நினைவற நமக்குக் காரியம் பலிக்கிறது, நீயும் அவனைக் கிட்டிப் பெறுமாயிற்றிறே என்கிறார்.

நெஞ்சே மனஸ்ஸே! கருமங்கள்-(அநர்த்தம், அபிமதம், ஆபத்சாமம், அர்த்தம் தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று-பலிக்கிறவை, ஓர் - ஒரு, எண்தானுமின்றியே - நினைவு தானுமின்றியிலே, வந்தியலும் - நமக்குக் கைவந்து நடக்கிற, ஆறு - ப்ரகாரம், கண்டாயே - கண்டாயே, (என்னுமென்னெனில், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக), உலகேழும் - லோகங்களெல்லாவற்றையும் உண்டானை - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்து, ஓர் - அத்விதீயமான, மூவடிகொண்டானை த்ரிவிக்ரமாபதானத்தாலே அளவாகுமாகவே கொண்டவனை, நீயும் - (ஆமுகத்தில் ப்ரயோஜனமில்லாத) நீயும், கண்டுகொண்டனை - ஸம்ஸ்ரகப்பெற்றாயிறே

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், "எண்ணிலும்வரும்" என்கிறதுதானும் மிகையாம்படி கண்டாயே என்று அவன் படியை மூதலிக்கிறார்.

[கண்டாயேநெஞ்சே] - சைதந்யத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமான உனக்குத் தெரியாதொன்றுண்டோ? [கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டாப்புக்கால் [ஓரெண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு] "எண்ணிலும்வரும்" என்ற இதுமிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே இயலுகை - பலிக்கை இப்படிபலிக்க, வேறேயுங் கண்டோமோ? என்னில் [உண்டானையுலகேழும்] - அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ஆபத்தையே பற்றத் திருவயிற்றிலே லோகங்களை வைத்து ரக்ஷித்தபடி. [ஓர்மூவடி கொண்டானை] 'மஹாபலியால் வந்த இடையூறு போக்க வேணும்' என்றவர்த்தனைபோக்கி, திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்திருக்க எண்ணினுண்டோ "உலகேழும்" என்கிறவிடம் - இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] - பழங்கிணறு கணவாருகிறதென்? நீ அவனைக் காணாயென்கிறாய்? ப்ராப்தத்தில் ப்ரதிகூலிக்கைக்குப் பரிகாரமில்லை, ப்ரதிகூலிக்கைக்கும் பரிகாரமுடைய நீயன்றோ பெற்றாய்.

ஈடு — அஞ்சாம்பாட்டு கீழ், "எண்ணிலும்வரும்" என்றை என்தானும் மிகையான படி கண்டாயே என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயே நெஞ்சே] - நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே [நெஞ்சே] - ஜ்ஞானப்ரஸரத்வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே [கருமங்கள

அஞ்சாம்பாட்டு—கண்டாயே இத்யாதி என் என்று - ஸமயாபந்நமான பக்ஷத்தைப் பற்ற அவதாரிகை-கீழெண்ணிலும்வரும் இத்யாதி

"எண்ணிலும்வரும" என்ற பக்ஷத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யம் - நான் சொன்னபடியே இத்யாதி இது "பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை" இத்யாதி ஸம்க்ஷேபத்திலே வ்யக்தம் நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே மிதயாவயத் காரியங்கள்

வாய்ககின்ற] காாயஙகள பலிககுமிடததில, [ஓரெணதானுமினறியே வநதியலுமாறு கண்டாயே]- ''எணணிலுமவரும'' எனறது தான மிகையாமபடி வநது பலிததுககொணடு நிறகிறபடி கண டாயே இயலுகை - பலிககை ஹகவதபரஹாவம சொலலுவாா சொல்லுமளவலலகாண இத் தலையில எண்ணினறிககே யிருககப பலிககு மெனனுமிடததுககு உதாஹரணங காடடுகிறாா மேல்; [உண்டானை இதயாதி] - பரளயஙகொணட ஜகததுககு 'அவன நமமை வயிறறிலேவைதது நோக கும' எனனும நினைவுணடோ? 'உலகேழும்' எனகிற விடம - இரணடிடததிலுங கூடடிககொள ளககடவது அவன, ஜகததையளடைய அளககிறபோது 'நநதலையிலே திருவடிகளை வைககபபுகா நினறான' எனனும நினைவு உணடோ? இதுககு உதாஹரணம தேடிபபோகவேணுமோ ஒனறு [கண்டுகொணடனை நீயுமே] விலககுகைககுப பரிகரமுடைய நீயுமனறே கணடுகொண்டாய் பராயாபததில அவறறுககு பாதிகூலிககப பரிகரமிலலையே! இஙகு அவஸரமிலலை, அறியில விலக குவாகளிறே, அஸஙகிதமாக வருகையாலே பேசாதிருநதாாகளிததனை (எ)

~~~

ஆரும்பாட்டு.

நீயுமநானும இநநேர்நிறகில மேலமறறோ
நோயுஞ்சார்கொடான நெஞ்சமேசொனனேன
தாயுநதநதையுமாய இவ்வுலகினில
வாயுமீசன் மணிவணணனெநதையே.

ஆ —(நீயும) இபபடி இருவரும ஒருவண்ணம எமபெருமானைக காணபபெறறோம, இனி அவன நமமை விடில செயவதெனன? எனனில, நீயுமநாணும இபபடி அவனைவிடாதே நிறகில, ஸர்வாதமாககளுககும தாயுநதநதையுமாய, ஸாவஸவாமியாய ஆஸரிதஸுலபனுய இபபடி ஸமபா விஷடனாயிருநதவன ஒருநாளும நமமைவிடான நெஞசமே எனனை விஸவஸிததிரு எனகிறாா

ஒ — ஆறுமபாடடில, இபபடி ஸுலபனானவன நமமை விடானிறே யெனனில, நீயும நாணும நம அபேகஷைகளை அநுஸநதித்து 'அவனோடே ஸமபலேஷிபபோமலலோம' என னாதே, இபபடி இசைநதிருககில நமமை ஒருநாளும விடானெனறு திருவுளளததைககுறிததுச சொலலுகிறாா

பலிககை ...ரிகதுமி நதில் - பலிதகிககுமிடததில அவதாரிகாவாகயவிவாணம - எண்ணிலும்வரும் என்றது தான் இத்யாதி இயலுகை - பலிதகிக்கை எண தான மிகையாமபடி வாக்கடுமோ? எனன, பகவநபாபாவம் இத்யாதி ''ஸஙெலுஸ்ஷெஸ்ஷாஃ க்ஷுத்ஃ ஷெ்ராஷ்டெத யதி வஷிடுசெஃ । தயாலி ஹுஶெ வொண்டு ஸுலு காயொஜக கோஸ்ஸுஷிஃ'' எனனககடவதிறே எணணை - பரிகணக பரமாக வயாகயாநம பண்ணி, ஸாவிகாாயபராமாபபரமாக வயாகயாநம பணணுகிறாா-இநதலையில் இதயாதி ''உலகு'' என ற அசேதன ஸமாகிக்குமொவாம ...ளயங்கொண்ட இதயாதி இரணடிடதநிலும் - கீழுமமேலும நண்டானை - உலகேழு மெனறு கீழோடே கூட்டி அருளிசசெயது, உலகேழும - ஓாமூவடிகொண்டானை யென்று மேலோடே கூடடி அருளிசசெயகிறாா - அவன் ஜகநதை இதயாதி மேலுககு அவதாரிகை - இதுககு இதயாதி பரிகரம் - யோகயதை ''காரணம் வாஸஶெராஷயொஃ'' எனனக்கடவதிறே கண்டுகொண்டனை-கணடுகொண்டாய கணடுகொணடா யெனறது - ''கணணுளதாகும'' எனறதைபபற்ற ''நீயும'' எனற சமபநதத்துக்கு ஹாவம - ப்ராயாபததில் இதயாதி அவறறுக்கு - ஜகததுக்கு இங்கு - அளக்கிறவிடத்தில ஸமாநயாதிபயதாலே அவஸரமிலலை யெனறபடி நெஞசே, கருமாணிக்கத்யாரய, இயலுமாறு கணடாயே, உலகேழுமுண்டானை, உலகேழுமோா மூவடிகொணடானை நீயும கணடுகொணடனை இத்யாவயஃ (௭)
~~~

[மேலென்று தொடங்கி] - மேலுள்ள காலம் ஸம்ஸ்லேஷவிரோதிகளையெல்லாம் போக்கி, நம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணும், நெஞ்சே! இவ்வர்த்தத்துக்கு என்னை விஶ்வஸித்திரு [தாயுமென்று தொடங்கி] - தாயும் தமப்பனும் போலே பரிவுடையனாய் இவ்வுலகத்திலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் தன் வடிவழகைக் காட்டித் தானிட்ட வழக்காக்கி அடிமைகொண்டு இறைவன் ஒக்கவெல்லாப்பதார்த்தங்களுக்குச் சேதனாக்கல் வேண்டுமென்று பாரிக்குமையிலிருக்கிறோமென்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்து.

ப—அநந்தரம், இப்படி ஏகக்ண்டராய் நிற்கில், அஸாதாரணமான இஷ்டப்ராப்தியை ஒருக்லேஶப்படக் கொடாரென்கிறார்

தாயாயும் - மாதருவதப்ரியபரனும், தந்தையாயும் - பிதருவதாப்ரியபரனும், இவ்வுலகினில் - (தன்வரிசையறியாத) இந்தலோகத்திலே, வாயும் - அவதரித்து வந்து, ஈசன் - ஸர்வேஶ்வரன், திருப்பாதிகளவாயிதவமே அடியாக, மணிவண்ணனை - நீலரத்னம்போலே யிருக்கிற வடிவைக் காட்டி உபகரித்து, எந்தை (அவ்வழியாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சமே நெஞ்சமே, நீயும்-(''தொழு'' என்று நியமிக்கலாம்படி ப்ரவணமான) நீயும், நானும் (ப்ரவணமாகக்கடவனான என்னுடைய) நானும், இ - இப்படிச்சொன்ன பரிகரத்தையுடைய நாமாய், நிற்கில் - நிற்கில், மேல் - மேலுள்ள காலமெல்லாம், மற்று (ஸ்வரூபவிருத்தமாகிய) மற்றும், ஓர்நோயும் - நோயாயிருப்பதொன்றையும், சாரகொடான் - அணுகவொட்டான், சொன்னேன் - (இப்பரமார்த்தத்தை உனக்கு) சொன்னேனென்று அநுஸந்தானங்கள், அதுக்கு அடியான ப்ராசீநஸம்பந்தம், காமஸம்பந்தம் தொடக்கமானவை ஸ்வாநிகாலஸம்பந்தமடியான விஶ்லேஷமுமாம்

இ—இரும்பாட்டில், நான் விடாதொழிகிறேன், அவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்,—நாம் அயோக்யதையைப் பார்த்து விடாதொழிய மாத்ரமே வேண்டுவது, நாம் இசைவரவே பற்றி அவன் ஒருகாலும் விடானென்கிறார்

[நீயும் நானுமித்யாதி] - ''தொழு'' என்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற நீயும், தொழச் சொல்லுகிற நானும், ப்ரதிகூலித்துப் போந்த நீயும், உன்னைப் பின்சென்ற நானும் [இந்நேர் நிற்கில்] - ஓரொன்றாலுமின்றியே நிற்கில் ''நெஞ்சமே''என்கிற நியமனங்களைக் கவிசாரிப்பின் இப்படி நின்றால் அவன் செய்வதென்? என்னில் —[மேல் மற்றோர் நோயும் சாரகொடான்] - மேலுள்ள காலம் ஒரு நோயும் சாரவிடக் கொடான், இதுதானுடையானாயுள்ளான் விடக் கொடான் முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம் பண்ண விடக்கொடான் விஷயாந்தரங்களுள் விடான், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலவிடான், ''அயோக்யன்'' என்று அகலவிடான், உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி அகலவிடான் [நெஞ்சமே சொன்னேன்] நான் உன்னை அபேக்ஷித்து உன் அநர்த்தத்தைப் பார்த்து உனக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்கின்றேனல்லேன் பகவத் விஷயம் பிறர் அறியலாகாதென்றிருக்கைக்கு ஒரு திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் போலவும், சொல்லிச் சமைந்து 'பதண்பதண்' என்கைக்கு ஒரு ஸ்ரீராமானுஜரைப் போலவும், ''உண்டெனக்கு உபாயம்'' [சொன்னேன்] உபதேஶத்திற்குறையில்லை, பரிபூர்த்திபண்ணுவதொழிவில இழக்கும்படியில்லை. இப்படி விடக்கொடாதொழிவது ஸ்வஸத்தாபுகத்தாலேயோ? தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயோ? என்னில்,—[தாயும் இத்யாதி] - ப்ரியகாமனுமாய், ஹிதகாமனுமாய் அபாயமவனுமான தன்மையிலே குறையாதே நின்றோமென்னில்,—[இவ்வுலகினில் வாயுமீசன்] - தன்வரிசையறியாத ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அழிய மாறிவந்து அவதரித்து [ஈசன்] - இப்படி வந்து அவதரிக்கைக்கு நேரான ப்ராப்தனைக் இங்கே வந்து அவதரித்து ஈரரக்ஷணக்ஷமதையாலே, ஈசனென்னுமாம்,

[மணிவண்ணனெந்தையே] - வடிவைக்காட்டி விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தனபேக்ஷிதத்தைக் காட்டி என்பேக்ஷிதத்தை நிலைநிறுத்தினவன் தாயும் தந்தையுமாய இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுடைய ஈசனை, நீயும் நானுமிந்நேர்நிற்கில் மேலைமற்றோர்நோயுஞ் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் "...." என்கிறபடியே இதுமெய்

ரு0 —ஆறும்பாட்டு 'இப்படி ஸாலப்யனவன் நம்மைவிடானிறே' என்ன, நம அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்

[நீயுமநானும இந்நேர்நிற்கில] - அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாக வுடைய நானும், பலாநுபவப்பண்ண இருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில "...." (ந்நமேயம) என்னும் ப்ராதிகூல்ய மநோரதமின்றிக்கே யொழியில் [மேலைமற்றோர் நோயும சார கொடான] - நிஷித்தாநுஷ்டாநம பண்ணி அகலவிடுதல, தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலவிடுதல, அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலவிடுதல, வேறொரு ஸாதநபரிக்ரஹம பண்ணி அகலவிடுதல, முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம்பண்ணி அகலவிடுதல செய்ய விடாது கொடான [நெஞ்சமே சொன்னேன] - 'திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, பிறர் அறியலாகாது பகவத்விஷயம் என்றுபோலேகாணும்' இவர் இருப்பது உபதேசித்துவைத்தது "...." (இதந்தேநாதபஸ்காய) என்றவனைப்போலே படுகிறார், [சொன்னேன என்று] தரௌபதி, குழல விரிந்து கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணுமல சொல்லிக்கொண்டு நின்றான்; ஆர்த்தத்தின கனத்தைப் பார்த்து, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்' என்று 'பதன் பதன்' என்றானிறே இனி ப்ரதிபத்திபண்ணுதார இழக்குமித்தனை [தாயுந்தந்தையுமாய] - மாதாபிதாக்களைப்போலே பரிவனும். அவர்களளவன்றிக்கே, [இவ்வுலகினில்வாயுமீசன்] ப்ரஜை, கிணற்றில் விழுந்தால ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன் இங்குவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென? என்னில் - [ஈசன்] ப்ராப்தனுகையாலே அன்றிக்கே, இங்கேவந்து அவதரித்து ஈரசு தவிர்க்கையாலே ஈசனுனென்னவுமாம் [மணிவண்ணனெந்தையே] - தன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை முறையிலே நிறுத்தினான் என்னை விஷயாந்தரப்ரவணனுகாதபடி மீட்டு, தனபேக்ஷிதத்தைக் காட்டி என்னுடைய பேக்ஷிதத்தை

ஆறும்பாட்டு — நீயும் இத்யாதி "இந்நேர்நிற்கில மற்றோர்நோயும சார்கொடான" என்றதுக்கிட்டாக அவதாரிகை இப்படி ஸாலப்யன இத்யாதி அகலாதொழியில் இதி - நாம அகன்று முடியில முடியுமித்தனை போக்கி, அவன நாலொணான் றென்று தாத்பர்யம

அப்புள்ளின் பின்போன - அந்த பெரியதிருவடியின் பின்னே போன 'இந்நேர்நிற்கில' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய, அர்த்தாந்தரம பலாநுபவம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே 'ஓர்நோயும்' என்றதை விவரிக்கிறார்-நிஷித்த இத்யாதி 'சொன்னேன' என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம- அநுதாபபரமாகமுந்தினது-திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி விவரணம்-உபதேசித்து இத்யாதி தோலவஷ்டாதமேல், "...." இதந் - இந்த ரஹஸ்யமானது தே த்வயா என்றபடி அறுதயிகிறதென? முதலிலே அதிகாரிபோதகம பண்ணி உபதேசிக்க வொண்ணுதோ? என்ன, தரௌபதி இத்யாதி பதன் பதன்-பரிதபிக்கை யத்வா, பதறினேன பதறினேனென்றபடி தவிதீயதாத்பர்யம - இனி ப்ரதிபத்தி இத்யாதி, அதாவது - உபதேசத்திற குறையில்லை, இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார்க்கு இழக்குமித்தனை யென்றபடி பரிவுறும்- ஸமிக்தனும் அவர்களளவன்றிக்கே - அவர்கள மாத்ரமன்றிக்கே "ஈசன" என்றதுக்குப பூர்வபாவியாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராப்தனுகையாலே யென்று அப்ராவியாக அர்த்தம-அன்றிக்கே இத்யாதி ஈரசு-தவைராஜ்யம வாய் வை - விடுகை "ஈசை" என்றதின அர்த்தம - தனபேக்ஷிதந்தை இத்யாதி நிலை

நிலைநிறுத்தினவன் தாயுந்தந்தையுமாய இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுடைய எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர்நோயும் சார்கொடான் ; நெஞ்சமே சொன்னேன் " ஸத்யம் ஸத்யம் " என்கிறபடியே இதுமெய் (௧

ஏழாம் பாட்டு.

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும்
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியேன்
எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்
சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ்செல்வனையே

ஆ—(எந்தையே) இப்படித் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற ஆழ்வார் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, அயர்வறுமமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமானை, நான் தரிக்கப்புகுந்தேனே இத்தனை, என்ன நிகர்ஷ்டனோ! என்று தம்மை க்ஷமிக்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் வர்மமாஸங்களாலே நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தேனென்று அநுசந்திக்கிறார்

[எந்தையேயென்று தொடங்கி] - எனக்குப் பரிவனென்றும் ஸ்வாமியென்றும் [எந்தையென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்யரானவர்களுமாகிய, ஸ்நேஹயுக்தராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து அது உள்ளடங்காமையாலே எந்தை எம்பெருமானென்று சொல்ல அதனாலே மகிழ்பவனானவனை

ப—அனந்தரம், ஏவம்பூதனுடைய ஸௌசீல்யத்வ வைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து, ஸ்வநிகர்ஷமடியாக அகலத் தேடுகிறார்

வானவர் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், எந்தை - எங்களைத் தோற்றுவித்த ஸ்ருஷ்டாவை, எம்பெருமானென்று எங்களுக்குப் பரமசேஷியென்று, சிந்தையுள் வைத்து - அநுஸந்தானம் பண்ணி, சொல்லும் - சொல்லும்படியான, செல்வனை - ஐச்வர்யத்தையுடையவனை, பாவியேன் பாபிஷ்டனான நான், எந்தையேயென்றும் - எனக்கு ஹிதபரனேயென்றும், எம்பெருமானென்றும் - என்னுடைய சேஷியானவனேயென்றும், சிந்தையுள் - நெஞ்சுக்குள்ளேயும், வைப்பன் வைத்து, சொல்லுவன் - சொல்லுவதுஞ் செய்யாநின்றேன்

இ—ஏழாம்பாட்டில், " மணிவண்ணனெந்தை " என்று அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலுகிறார். " நெஞ்சமேபோதும் விட்டுத் தொடர் கண்டாய் " என்றதுவே வந்து பலித்தபடி.

[எந்தையேயென்றும்] - எனக்குப் பரிவனானவனேயென்றும் பரிவனானவனேயன்றிக்கே, [எம்பெருமானென்றும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியேயென்றும் [சிந்தையுள்வைப்பன்] - விஷயாந்தர ப்ரவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன். நெஞ்சிலே நினைத்து மறுபடியும் பரபர

திருத்துழாய் - ஸததாபிக்ஷை அநவயிக்கிறார்-தாயும் இத்யாதி "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூலமாக ஸத்யம்ஸத்யம் இத்யாதி "சார்கொடான்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொன்னேன்" என்றது அர்த்த - இப்படி தாத்பர்யங்கொள்ளவேணு மென்றபடி. (௧)

சித்தமபணணி விடுமளவனறிககே, [சொலலுவன] - இவன பேசுமளவோ இவவிஷயம்? எனறு கைவிடுமபடி பிறாகேட்கச சொலலாநினறேன [பாவியேன] - விலக்ஷணபோகயமான இவவிஷயததை அழிக்கைக்கு நான ஒரு பாபகாமா உண்டாவதே! தமோகுணமிஷிததிபாலே அகததிலே அகரிபாகேஷபததைபபணணி, ஸதவர தலையெடுத்தவாறே அநுதபிககுமாபோலே ‘பாவியேன்’ எனகிறா நீா இஙஙன சொலலுவானெனன? பகவதவிஷயததை நினைக்கையுஞ சொலலுகையும பாபபலமோ? எனனில,—புரோடாஸததை நாய தீணடினறபோலே விலக்ஷணருடைய போக்யததை அழிக்கை பாபபலமனறோ? [எநதை இதயாதி] - நினையாவிடில அரைக்ஷணம தரிகக மாட்டாத நிதயஸூரிகள நினைநது, அவவநுபவம வழிநது “எநதை யெமபெருமான” எனறு சொலல, அதனாலே பரிமாணுய மதிபபுடையவனை நான நினைததும பேசியும சிகதனுமாககி மதிப பையும கெடுததேன

ஈடு ஏழாமபாட்டு கீழ இவா அஞசினறபோலே விடிநதது, ‘அயோகயன’ எனறு அகலுகிறா

[எநதையேயெனறும்] எனககுப பரிவனானவனே யெனறும [எமபெருமானென றும] - எனககு வகுதத ஸவாமி யெனறும, [சிநதையுளவைபபன] எததனை விஷயஙகளை நினைத துபபோந்த நெஞசிலே வைததது நான அழிநததாக நெஞசிலே வைதது தூஷிததவளவேயோ? [சொல்லுவன] - பிறா அறியும்படி தூஷிததேன [பாவியேன] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ வஸதுவை அழிக்கைக்கு நான ஒருபாபகாமா உண்டாவதே! [பாவியேன] ஸாத்விகனாயிருபபா னொருவன தமோகுணாபிபூதனாய ஒரு கருஹததிலே நெருபபை வைதது, ஸதவம் தலையெடுத்த வாறே அநுதபிககுமாபோலே ‘பாவியேன’ எனகிறா நீா இஙஙனே சொல்லுவானென? பகவத விஷயததை நினைக்கையும சொலலுகையும பாபபலமோ? எனனில்;—புரோடாஸததை நாய் தீண் டினறபோலே, விலக்ஷணருடைய போகயவஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமனறோ? [எநதை இத் யாதி] - நினையாவிடில அரைக்ஷணம தரிககமாட்டாத நிதயஸூரிகள் நினைதது அநுபவித்து அவ வநுபவம வழிந்து ‘எஙகளுககுப பரிவனானவனே, ஸ்வாமியானவனே’ எனறு தஙகள நெஞசிலே வைததுச சொல்லுமபடியான ஐஸவாயத்தை யுடையவனை நான எனசொனனேன? இவவஸ்துவை ஒருவா நமபாதபடி யழிததே னெனகிறா. (எ)

ஏழாமபாட்டு —எந்தையே இத்யாதி ‘அஞ்சாபோதாவிடாது’ எனறதைபபற்ற, இவா அஞ்சினறப் போலே எனறது விடிந்தது - பலித்தது

வகுதத - பராபதமான “வானவா சிநதையுள் வைத்து” இதயாதியைக கடாக்ஷிதது பாவம - விலக்ஷண இத்யாதி சொனனபின ‘பாவியேன’’ எனறதுக்கு பாவம - ஸாதவிகனாய இத்யாதி “எந்தை யெமபெருமான’’ இத்யாதிக்கு அவதாரிகை பகவதவிஷயத்தை இதயாதி நீர் இஙஙனே சொல்லுவானேன்? எனறது- “மாயந்த்ரூ தேஸமவ ஹவி:” எனறதைபபற்ற புரோடாஸத்தை நாய் தீண்டினறபோலே எனறவிடத்திலே - “ யதா யஜ்ஞ ஹவிர் ஸூ்ரீ ஸ்வபாகை: ஷுனாமவதிஷ்யத | ஏவமேவவதிஷ்டத்தம் அஹம் ப்ரியோஷநாககோஷவே ” எனறது அநுஸநதேயம் (ஸ்ரீவால்மீகீந்தம் - ஸ்தவாநுதநிஷ்ய வக்ஷட காலமநதரேண ஸமலோசகனுமநிக விலக்ஷணருடைய எனறது - “ வானவா ” எனறததைபபற்ற “ எநதை யெமபெருமான ” எனறதின அர்த்தம் - பரிவனானவனே இதயாதி வானவா எநதையெமபெருமானெனறு சிநதையுளவைத்துச சொலலும செலவனை எநதையே யெனறும இத்யாதியாய சொல லுவன பாவியேன இதயாதியாக

எட்டாம் பாட்டு.

செல்வநாரணனென்றசொற்கேட்டலும்
மல்குங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே
அல்லுநன்பகலும் இடைவீடின்றி
நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பியே

ஆ —(செல்வநாரணனென்ற) இப்படி என்னுடைய [illegible] 'அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன்' என்று இருக்கச்செய்தேயும், செல்வ [illegible] என்ற சொல் கேட்குமளவில் என்னுடைய ஸாவதானங்களும் [illegible] இருக்கும் [illegible] அவனைப் பக்கலிலே விழாநின்றேன், நானும் அதிசபலனாய் "எங்குற்றாய் எம்பெருமான்" என்று அவனை நாடுவன், இது என்ன ஆச்சர்யம்? இப்படி நான் அதிசபலனாய்த் தன்னை [illegible] தால அவன் என்னை விடலாயிற்ற, அவன் என்னிறக்காட்டிலும் [illegible] அதிபஹுமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு என்னை விடுகிறிலன், நான் என் செய்வேன்? என்று நோகிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், அநாஹதனென்று அகன்ற நான் யாத்ருச்சிக [illegible] ணத்தாலே அவ்வளவும் அகலமாட்டுகிறிலேன், எம்பெருமானும் என்னை விருப்பி [illegible] இது ஒரு விஸ்மய மென்கிறார்.

[செல்வன் நாரணனென்ற] ஸ்ரீமானான நாராயணன் [நாடுவன் மாயமே] - "அக லேன்" என்ற நான் என்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே "எங்குற்றாய்" என்று தேடாநின்றேன், இது ஒரு ஆச்சர்யம் இருந்தபடி யென்! [அல்லுநன்பகலுமென்று தொடங்கி] - என்னை [illegible] கையாலே பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸம்பந்தவிசேஷத்தாலே நன்றாக இரவும் பகலும் இடைவிடாதே என்னை ஸ்நேஹித்து விடுகிறிலன்

ப.—அநந்தரம், இப்படி அகல நினைத்திருக்கச்செய்தேயும், திருநாமச்ரவணத்தாலே மேல்விழும்படி என்னைப் பரிபூர்ணனான அவன் விடுகிறில னென்கிறார்

செல்வநாரணனென்ற - ஸ்ரீமந்நாராயணனென்கிற, சொல் - திருநாமத்தை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே, கண் - கண்ணானது, பனி மல்கும் - நீர் மல்காநின்றது; நாடுவன் - ("எங்குற்றாய்" என்று) தேடாநின்றேன், மாயமே - இது ஒரு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே, நம்பி - பரிபூர்ணனான நம்பியானவன், நல - (தன்னைக்கிட்டுகைக்கு அடியான) நன்மையையுடைய, அல்லும் - இரவும், பகலும் - பகலும், இடைவீடின்றி - விச்சேதரஹிதமாக, நல்கி - ஸ்நேஹித்து, என்னை - என்னை, நம்பி - ஸ்வஸ்யத்வபாதிபத்திபண்ணி, விடான் - விடுகிறிலன் நம்புதல் - தன்னுடைய வனாக விச்வஸித்தல்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், "அநாஹ" என்று அகன்ற நான், யாத்ருச்சிகப்பகவந்நாம ச்ரவணத்தாலே ஸகிலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன், அவனும் என்னை விடமாட்டுகிறிலன், இது ஒரு விஸ்மயமென்? என்கிறார்

[செல்வநாரணனென்] - ஆழ்வார் பரிஸரத்தில், லக்ஷ்மீஸம்பந்தமொழிய [illegible] எம்பெருமானைப் பற்றுவார் இல்லாமையாலே, 'ஸ்ரீமந்நாராயணன்' என்று யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னார்கள் [என்றசொற்கேட்டலும்] - இப்பாசுரம் செவிப்பட்டவளவிலே அநுஸந்தானம் பண்ணிற்றிலேன், பாவித்திலேன், விஷபக்ஷணம்பண்ணினாப்போலே அத்தனையே [illegible]

யவே பணிந்தது [மலருங்கணபனி] என்னை யொழியவே கண்ணானது நீர்மல்கத்தொடங்கிற்று [நாடுவன] நெஞ்சானது "எங்குற்றாயெம்பெருமான்" என்று தேடத்தொடங்கிற்று [மாயமே]- "அல்லேன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்று, "ஆவேன்" என்கைக்கு நான வேண்டிற்றில்லை, இது ஒரு ஆமசாயமென? என்கிறார் அவன் செய்கிறதென்? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி]-தம்முடைய அபிஸந்தியொழிய அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் நன்றான பகலும் , இடைவீடின்றிநலகி] - நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான தான் நம்பி விடுகிறிலன் நம்பி - ஒருநன்றாக நினைந்து நம்பி - அல்லும் நன்பகலும் வீடின்றி நலகி நம்பி என்னைவிடான் மாயமே ஆறுவான், "நம்பியே" என்று ஸ்வரூபம் - இவனையே பூர்ணனென்பது என்பர்

பூ.—எட்டாம்பாட்டு 'நாம் இதுக்குமுன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தோம், இனி நிவிருத்திக்கு' என்று 'அவன் குணங்கள் நடையாடாத தேசத்திலே கிடக்கவேணும்' என்று போய், ஒரு துட்டிச்சுவரிலே முட்டாகக்கிடக்கக்கொண்டு கிடந்தார் ; அங்கே, வழிபோகிறானொருவன், சுமைகனத்து "ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்றான், அச்சொல்லைக் கேட்டு தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே பரவசமாகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும்] ஆழ்வாரபரிஸரத்தில பரஹ்மசாரி எம்பெருமானை போர சொல்லுவாரில்லை, அதில் ஆர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டா வாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு என்போல வென்னில்;—விஷஹரணமந்த்ரம்போலே அச்சொல் செவிப்பட்ட வளவிலே, கண்ணானது என்னை யொழியவே நீர்மல்கப்புக்கது, நெஞ்சும் அவ்வளவிலே, "எங்குற்றாய்" என்று தேடப்புக்கது [மாயமே] - "அல்லேன்" என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று 'ஆவேன்' என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ! ஈது ஓராமசாயமாயிருந்தபடியேன்! அவன் பின்னைச்செய்கிறதென? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி] தம் அபிஸந்தியொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே 'நல்லஅல்லும், நல்லபகலும்' என்கிறார். நிவாரநரவிபாகமற என்க்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிபூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து என்னைவிட க்ஷமனாகிறிலன், அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என்கண்ணானது பனிமல்காநின்றது, நெஞ்சானது தேடாநின்றது இது ஓர் ஆமசாயமிருந்தபடியேன? என்கிறார் [இடைவீடின்றி] - நான் ஒருகால் தேடவிடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பிவிடுகிறிலன் நம்பி என்னை ஒருமதிப்பனாக நினைத்து, நம்பி, அல்லும் நன்பக

எட்டாம்பாட்டு —செல்வநாரணன் இத்யாதி "கேட்டலும்" என்கையாலே-அஸம்பாவிதஸத்தலத்தில் விருப்பு வித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை - நாம் இதுக்குமுன்பு | இத்யாதி துட்டிச்சுவர் - ஏகாந்தஸ்தலம் "மாயமே" என்றதைப்பற்ற விஸ்மிதராகிறார் என்றது

செல்வநாரணன் - ஸ்ரீமந்நாராயணன் வழிபோகிறவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பனோ வென்ன, ஆழ்வார் இத்யாதி "யாரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல" இத்யாதி "சொல" என்றதுக்கு பாவம் - அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் இத்யாதி, மல்கும் பாவஹிகமாம் நெஞ்சும் இத்யாதி - மூன்றாம்பாட்டிலே பாஹ்ய கரணமும் அந்தக்கரணமுமாக சொல்லுகையாலே இங்கும் பாஹ்யகரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்தக்கரணத்தைச் சொல்லுகை உசிதமென்று தாத்பர்யம் "எங்குற்றாய்" என்று - பாஹ்யகரணத்துக்குக் காத்ருத்வம் இல்லாமையாலே, நெஞ்சுக்கே காடுகையிலே காத்ருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபதேசாபசாரத்தாலே "நாடுவன்" என்கிறதென்றபடி மாயம் ஆமசாயம் என்னையொழியவும் கண்பனி மல்கும், நெஞ்சு தேடுமென்கையாம் ஆமசாயமேறாது வென்கிறார்-அல்லேன் என்று இத்யாதி "வேண்டா" என்கிறவர், "நல்லலும் நன்பகலும்" என்கிறதென்? என்ன - தம் அபிஸந்தி இத்யாதி அல்லுமன்பகலு மிடைவீடின்றி நலகி

லும இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னைவிடான, மாயமே [நம்பியே] - இவனையே பரிபூர்ண னெனகிறது ஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெறறு, பெருப்பேறு பெற்றுளுயிருக்கிற இவனையே ! பரிபூர்ண னெனகிறது லோகத்தார் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நம்பியைத தென்குறுங்குடி நின்ற அச
செமபொனேதிகழும திருமூர்த்தியை
உமபர்வானவா ஆதியஞ்சோதியை
எமபிரானை என்சொல்லிமறப்பனோ ?

ஆ —(நம்பியை) தனனுடைய சாபலத்தாலே நம்மை விடாதொழிந்தால், அவனுடைய குணசௌந்தர்யங்களைப் பண்ணுதே அநயபரனாய் அவனை மறந்திருக்கலாமோவெனனில — தத்குணசௌந்தர்யமாத்ரத்தாலே சபலனாய்த் தனபக்கலிலே விழாதிருக்கச்செய்கை, ஸ்வர்ணமேரு அயாவுருமமாகளோடேகூட்ட திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தனனுடைய விலக்ஷணமான அழகைக காட்டி என்னைத தோற்பித்துத் தனபக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான், இனி என்னுடைய நான அவனை மறக்கும்படி எனகிறார்

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன விடாதொழிந்தால நீர் அநயபரராய் அவனை மறந்தாலோ வெனனில,—திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியைக் கண்டுவைத்து மறக்க உபாயமுண்டோ ? எனகிறார்.

[அச்செம்பொனென்று தொடங்கி] - ஓட்டறுத்த செமபொனனின ஔஜ்வல்யத்தோடே திகழாநிற்பதாய்செய்து ஒருவருடைய வாங்மனஸாதிகளாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியான திருமேனியை யுடையவனை [உம்பரென்று தொடங்கி] - பரஞ்ஜோதிமய்ரான திவ்யாதிகளும காட்டும அத்யந்த விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வஸத்தாஹேதுவாய் ஸுதிப்ரதானனாய் தேஜஸ்ஸையுடையனுமாய அயாவருமமாகளைப்போலே தாமே ஸாக்ஷாத் என்னைப் பலாணினவனை

ப —அநந்தரம அவனுடைய உபகாரகத்வம மறக்கப்போமோ ? எனகிறார்

தென்குறுங்குடி. திருக்குறுங்குடியிலே, நின்ற நிற்கையாலே, நம்பியை - ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணனாய, (பரம பதத்தில வடிவிலுங்காட்டில), அ - ஓட்டமிட்ட, செமபொன - செம்பொனபோலே, திகழும - உஜ்வலமான, திருமூர்த்தியை - திருமேனியை யுடையனாய, உம்பர - மேலான், வானவா - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாஹேதுபூதனாய, அம - ஸத்

நம்பி என்னை நம்பிவிடா னென்று அந்வயித்து, ஆத்மசாத்மீயாதிஸ் இத்யாதி | 'என்னை' என்றதுக்கு - தீவிரவிருத்தி ஸவீகரித்து - தன்னுடையவனுக விஸ்வஸித்து 'மாயா' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம அவன் பேர் இத்யாதி அரத்தா நிலைத்தாமினிக்கே பந்தமாதமே பண்மைகுனைக்கு நிமித்தமானகை - ஆமசாயுஜ்யம் வென்றபடி மேலே, திவ்யாநந்தரோதியாதியாலே - உத்தரார்த்தப்பூர்வகமாகப் பூர்வார்த்தாரவமுஞ் சொல்லி, பூர்வார்த்தப்பூர்வகமாக, நம்பி என்னை நம்பி அவனும் நனபகலும் இடைவீடின்றி நல்கிவிடான என்று அக்ஷயார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - இடைவீடின்றி இத்யாதி இடைவிடாதே விச்சேதியாதே, "நல்கி" என்றதுக்கு ஆத்மஸ்நேஹியாநின்றுன் என்று நாடுவன் - தேவனை "நம்பி" என்றதுக்கு ஆத்மார்த்தமாக என்னை ஒரு மத்ப்ரபன் இத்யாதி இதப பக்ஷத்துக்கு அர்வயம காட்டுகிறார் - நம்பி அல்லுநன்பகலும் இத்யாதி, முதிப்புன் - பெரியவன செலவாரணனென்று தொடங்கி, நாவேண, நம்பி அல்லும் நனபகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான, மாயமே இத்யன்வயம் (அ)

தாஸ்யமான், சோதியை - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப்தவாச்யனை, எம்பிரானை - தாதருஸ்மான் வடிவை என்னை அநுபவிப்பித்து அடிமைகொண்டவனை, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, மறப்பன - மறப்பது அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸுலபனென்று மறக்கவோ? அநுஜ்ஜ்வலவிக்ரஹனென்று மறக்கவோ? அவிலக்ஷணபோக்யனென்று மறக்கவோ? ஸுசீலனல்லனென்று மறக்கவோ? என்று கருத்து,

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன் விடாதொழிந்தால் நீர் அகப்பட்டாய் அவனை மறக்கலாகாதோ? என்னில்,—அவன்படிகளைக் கண்டுவைத்து மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமே உள்ளது, இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடிநின்ற] கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸர ப்ரதீக்ஷையைக்கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நின்றவனை, [அச்செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை] - ஓட்டவைத்த செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய் எல்லாருடைய வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனை [உம்பர் இத்யாதி] - ஆகாசமான பரமபதத்தில் இருக்கிற அவ்வருகான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய், அவர்களுக்கு அதிமநோஹரமுமான தேஜஸ்ஸையுமுடையவனை அவ்வடிவுக்கு போக்தாக்களிறே அவர்கள் [எம்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குப் போலே தானே யாக்கைமாம்படி எனக்கு உபகரித்தவனை [என்சொல்லி மறப்பனோ] - குணஹீனனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று மறக்கவோ? மதிப்பனல்லனென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனல்லனென்று மறக்கவோ?

ஈடு —ஒன்பதாம்பாட்டு நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உடுத்துத் திரியமாட்டீரோ? என்ன;—நான் எத்தைச்சொல்லி அவனை மறப்பது என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமேயிறே உள்ளது, இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடி நின்ற] - கலங்காப்பெரு நகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸரப்ரதீக்ஷையைக்கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக நின்றவன் [நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற] குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்தனென்னுதல் செய்து, நான் மறக்க வேணுமே [அச்செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை] - வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? [அச்செம்பொன்] - உபமாநரஹிதமாய், ஓட்டற்ற செம்பொன்போலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடைய

ஒன்பதாம்பாட்டு —நம்பியை இத்யாதி "என்சொல்லி மறப்பனோ" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்தாம் இத்யாதி

"தென்குறுங்குடிநின்ற நம்பியை" என்று கூட்டி பாவம் பரமபதத்தில் இத்யாதி "நம்பி - உம்பர் வானவராதி" என்கிற பதஸ்வபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - கலங்கா இத்யாதி கலவிருக்கை - வாஸஸ்தானம் "நின்ற" என்றதின் பாவம் - அவஸர இத்யாதி குணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதவமும் சொன்னதுக்கு பாவம் - குணத்திலே இத்யாதி, வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - வடிவழகிலே இத்யாதி 'செம்பொனே திகழுந்திருமூர்த்தியை' என்று அந்வயித்து, ஸபதார்த்தம் - உபமாந இத்யாதி உபமாநரஹிதமாயென்றதின் விவரணம் - வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என்றது ஓட்டற்ற - கலசமற்ற இனி மேல் ஓட்டவைக்கத்தக்க மாலிந்யமில்லாத வென்றபடி பதச்சேதத்திற்கு பாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி

வனை [உம்பர் இத்யாதி] - அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த நித்யஸூரிகளைச் சொல்கிறது ஆக்கரான இவ்வருகில் வானவரைப்போலே யன்றியே மேலான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவனை [எம்பிரானை] - அவர்களநுபவிக்கும்படியை எனக்கு உபகரித்தவனை [சொல்லி மறப்பனோ] அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லை யென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரனல்லனென்று மறக்கவோ? எதைச்சொல்லி மறப்பனென்கிறார்

பத்தாம்பாட்டு.

மறப்பும்ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்
மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு
மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் தன்னை
மறப்பனோவினி யானென்மணியையே.

ஆ—(மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவன் பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சை மீளப் பிரித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ வென்னில் - இப்படி தன் வடிவழகை எனக்குக் காட்டியருளி, காலம் தன்னைக் காட்டிப்போகில், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கும் ஆஶ்ரயமல்லாமையாலே அறிவு பிறந்த இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்தருளி, தன்னை நான் மறவாமைக்காக, அந்த ஜ்ஞாநத்தைச் சேதநமாக்கவல்ல தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களாலே கடாக்ஷித்து எனக்குப் பரமஸம்பந்நனாய்க்கொண்டு 'இனிப் போகேன்' என்று இருந்தருளினான், இவனை 'மறப்பேன்' என்று வருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ? என்கிறார்

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், வருந்தியாகிலும் அவனை மறந்தாலோ? என்னில், —அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னுள்ளே நித்யவாஸம் பண்ணி வர்த்திக்கிறவனை நான் மறக்கும்படி என்னே? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்] அஜ்ஞாநமென்றும் ஜ்ஞாநமென்றும் ஒன்றும் அறிந்திலேன், அஸத்கல்பன் [மறக்குமென்று செந்தாமரை] - அங்ஙன் எனக்கு அறிவைப்பிறப்பித்து 'இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்து, [என்மணியை] தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு போக்யமாம்படி தந்தவனை

ப—அநந்தரம், மறவாதபடி அவனே யத்நம் பண்ணுகிறபடியாக, மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்

மறப்பும் - மறப்பென்றும், ஞானமும் - அறிவென்றும், ஒன்று - ஒன்றை, உணர்ந்திலன் - அறிந்திலேனாயிருக்க, (தன்விஷயத்தில் அறிவை யுண்டாக்கி), மறக்கும் - இதனை இவ

ப்பதார்த்தம் - ஆக்காரான இத்யாதி ஆக்காரான - ஸௌக்ருதாநுகுணமாக ஸுக்ருதப்ரகாஶ உபர் - மே "திருமூர்த்தி" என்றதுக்கு - வடிவழகிலும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு - மேன்மையிலும் நோக்கு இ கடாக்ஷத்திலும், காற்றுப்பாட்டிலும் வ்யக்தம் "ஆதி" என்றதின் அர்த்தம் - ஸத்தாதிகளுக்கும் இத்யாதி உபா மானும் அவர்கள் இத்யாதி படி - திருமேனியும், பாகாரமும் "என்சொல்லி" என்றதுக்குப் பூர்வோக்தம விஶேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் - அபூர்ணனென்று இத்யாதி தென்குருகூர் நம்பியை, அச்செம்பொனே இத்யாதிப்படி அகலயு:

மறக்கும், என்று என்றுமிவனுக்கு, (கடாக்ஷிக்கைக்காகவும்), பெருந்தாமரை இவற்றினை பார்வை போன்று, கண்ணோடு - கண்ணோடே, மறப்பும் மறப்புக்குராயது, என்றுவனோ - என்னெஞ்சகத்துளனோ, மனனிறுத்தனினை - நிரந்தரவாஸம் பண்ணி, என்னைவிட்டு நீலாநின்றபோலே முழுதுமாகாமலாமது என்னுக்குமாறுவனே, இனி இனி, மாயம், மாயம், மறப்பீர்கு - மறப்பு குறைபாடுமோ?

இ — பந்தாம்பாட்டில், அவன் மறவாமைக்கு கருணிமாறுகிறாக, என்னுடே மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமுநானொன்றுமுணர்ந்திலன்] மறப்பென்பதும் ஞானமென்பதும் ஒன்றும் அறிந்திலன் நான் ஒருசேதநனாய், நினைக்கவும் மறக்கவும் தெரியாதது நினைவு காரணமாக வந்ததன்றோ மறப்பு காரணமாக வருவது, அறிக்கலபன [மறக்குமென்று] - அறிவுக்கு அடைவின்றியிலே யிருந்த இந்த காலங்களிலே அறிவை மறப்பித்து, "மறக்கைக்கு" என்று பார்க்கு, அறிய இருக்கை காரணே குணியானாக சொல்லி ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதது என்னுமவனே வகைவர பாதுவைடையாயிருக்கவிஞ்ஞ பிரமம் ஒரு அவ்யாசனத்தோடு இருக்கிறிலன் [மறப்பாவேனென்றி] மறவாமைக்குப் பிறராக அவனைக்காட்டிலே மானமிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? என்று முன்னே நினைப்பிரிவலைதாம்போலே இருந்த, மேலும் காலம் மறக்க விரிவில்லை மாயம் [யான்] - அதனால் விஸ்மரிக்கப்போகாத நான் [என்னுடைமையே] - பெருமிலேயே முழுக்க ஆளாமமாய் என்னுடைய உடைத்தான நிலமானிபோலே யிருக்கிற அவனை எனக்கு அது மலேயாகுமாமது பண்ணிவைத்தவிண்பு, நான் அவனை அகற்றுவேனோ?

௩௫ பந்தாம்பாட்டு ஆறுவும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, நெஞ்சில் இருந்து அமர்ந்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுமுணர்ந்திலன்] - நான் சேதநனாய் நினைக்கிலன்றோ மறப்பது - நினைத்தேன் நானென்றுணர்ந்து மறக்க இப்போது நினைத்ததற்கு ஆமாயாமதிலே அநுஸந்தத்துக்கும் ஆமாயாமது, அவிருவாறுமாயமில் நான் இருந்து [மறக்கும் இத்யாதி] - இப்படி யிருக்கிற நான் நினைத்தேனாய் நினைவையும் என்னுக்கு

பந்தாம்பாட்டு — மறப்பும் இத்யாதி புகப்ப "மறப்பேனென்றி" என்றதுக்கு அநுகுணமாக அவதாரிகை - அது பரி இத்யாதி

மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுமுணர்ந்திலன் - மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் சொல்லுகிற அறிவேன், ஞானமென்றும் சொல்லுகை அறிவேன் என்று நிர்தேசத்தை ஞானம் நானொன்றுமுணர்ந்திலன்" என்றபோதே - விஸ்மிருதியின்மை மூலமாயிருக்க, "மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுமுணர்ந்திலன்" என்கிறதென் என்ன, நான் (அதுமேல் இத்யாதி) அதாவது - இப்போது பகவத்விஷயத்தில், அதுவே அதாவிவாகம் முன்பு ஸ்ரவண ஆதிகளுண்டாய், தத்பரமான வாக்கு வேண்டும், அதிலேயே பொருள் - விஸ்மரிக்கிற தென்றும் ஆனால், காதாசித்கமானதிலுள்ள வென்றுமித்த, "மறப்பில்லை" என்கிறதென் என்ன, ந் இவர் நான் இத்யாதி அது வது "மறப்பில்லை" என்றபோதே - தத்பூர்வமாயினவை கூறுகின்ற வொண்ண அருள் "ஸ்ம்ருதி ஸ்ம்ருதி விஸ்ம்ருதி விஸ்ம்ருதி ..." என்னக்கடவதிறே கீழ்வாக்யவிவரணம் ஏதந்நதனுக்கு அநுபவமாயிற்று இத்யாதி வஸ்ததை வது - ஸ்மருதி அஜ்ஞாநமானவது - விஸ்மருதி ஞானமாவது பரிதா அரிதகல்மாய் இத்யாதி "ஞானத்திலும் மறப்பிலும் வாசதையில்லை" என்றுமே, ஆனால் "மறக்கும்" என்னக்கடவுமோ என்ன, இப்படியிருக்கிற இத்யாதி 'நினைவையும்' என்னையாலே மறப்பாம் வொண்ணாமை ...

தலையிலே யேறிட்டு, 'பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது' என்றுபார்த்து, கிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி எனக்கு வருகிற விஸம்ருதி போ என்ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [மன்னினனை] - 'புறம்பே அந்யட உண்டு' என்று தோற்ற இருக்கிறிலன் [மறப்பனோ இனியானென்மணியையே] - பெரு ஞன ரத்னம் கைப்புகுந்தால் அத்தை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவார்களோ? [மறப்பனோ இனி மறவாமைக்குப் பரிகாரம் அவன்கையிலே யுண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ளகாலமும் மறக்க விரகில்லாதபடி [யான்] - அநாதிகாலம் "மறந்தேனுன்னைமுன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப்போந்த [என்மணியையே] - பெருவிலையனாய் முடிந்தாள்லாம்படி கைப்புகுந்து புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணினவனைப் பின்பு நான் அ அநாதரிப்பனோ?

பதினோராம் பாட்டு.

மணியைவானவர்கண்ணனைத் தன்னதோ
ரணியைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
தணிவிலர்கற்பரேல் கலவிவாயுமே.

ஆ—(மணியை) வானவர் கண்ணனாயிருந்து வைத்து எனக்கு எளியனுமாக தனக் தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு மோக்ஷவருத்திருப்பமாகச் சொன்ன இத்திரு மொழியைக் கற்றாரிருக்கு மவர்களுக்கு அக்கலவிதானே வாயு மென்கிறார்

ஒ—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிசய புருஷார்த்தமான பகவதனு யுதனைப் பெறுவரென்கிறார் இக்கலவிதானே அமையு மென்றுமாம்

[மணியையென்று தொடங்கி] - தனக்குத்தானே பூஷணமாய் ஆபரணமாயிரு பதியாய ஆச்ரயிப்பார்க்கு எளியனா யிருந்தாளவனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - வார்க்கு அத்யந்தவிதேயமாய சொற்கள் பணிசெயத் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும், எம்பெரு னுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வார் பணிசெய்த ஆயிர மென்றுமாம் [உடனென்று தொட ஸாபிப்ராயமாக ஸார்த்ததாத்பர்யக் கற்பாரில் கலவி வாய்க்கும்

பூர்வதாத்பர்யமோக்ஷம் சேர் - அழகு மன்னுமையாவதேது? என்ன - [புறம்] இத்யாதி "மறப் வினி" என்று தொடங்கி, வயாக்யானமெல்லாம் த்விதீயதாத்பர்யமோக்ஷ தாத்பர்யார்த்தம் பெருவி னை இத்யாதி பெருவிலையனான அர்த்தமான 'இனி' என்றதுக்கு, அர்த்தம் - மறவாமைக்கு இத பரிகாரம் - செந்தாமரைக்கண் 'பரிஹாரம்' என்று பாடமானபோது - 'மணி' என்கிற பதத்தில் தாத்பர்யம், "மணிமாதரெனஷ்தாதிகள்" என்னக்கடவதிறே இழவாக்யவிவரணம் - நீ அநாக்காலம் யாதி 'யான்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி பாதமாத்தபாயத்தில, யான் - பரத்தத் நான் மறப்பனோ - மறக்கவல்லனோ? என்றபடி மறந்தேனுன்னைமுன்னம் - யாதொரு விதமாய் வி நினைக்க அடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதிகாலம் மறந்துபோனதே என்றுதல், புகுந்தமுன் மறந்துபோனதே னென்னுதல் பதார்த்தம் - பெருவிலையனாய் இத்யாதி மணிக்கு ப்ரகாரமை முடிந்தாளலாம்படியான வெளலப்யமு முண்டிறே 'என்மணி' யென்கையாலே, எனக்கு அநுபவ யோ மாம்படி என்றது

ப — இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்யமென்று அருளிச்செய்கிறார்

மணியை (உஜ்ஜ்வலமான) மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனாய், (அந்தவடிவாலே), வானவர் - பரமபதவாஸிகளுக்கு, கண்ணனை - நிர்வாஹகனாய், (அவ்வழகுக்கு ஒப்பில்லாமையாலே), தன்னதோர் அணியை - தனக்குத்தான அலங்காரமாம்படி அத்விதீயனானவனை, தென் - தக்ஷிணதிக்கிலுண்டான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - சொல்லாலே, பணிசெய் - பணிசெய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவை பத்து - இவை பத்தையும், உடன் - அபிப்ராயத்தோடே உடன்பட்டு, தணிவிலர் - ஆறுதலற்று, கற்பரேல் - (அபிநிவேசத்தோடே ஊர்ச்சாயமுகத்தாலே) அப்யஸிப்பார்களாகில், கல்வி - அந்தக்கல்வி, வாயும் - கைங்கர்யரூப பலத்தோடே சேரும். சொற்பணிசெய் என்றது - சொல்லெடுத்துக் கைவிட்டினவென்றுமாம் அன்றியே, சடகோபன் - சொல் என்றுகூட்டி, பணிசெய்யாயிரமென்றது, கைங்கர்யரூபமான ஆயிரமென்றுமாம் இது கலிவிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[மணியை] - நமக்கு முடிந்து ஆளலாம்படி ஸௌலப்யத்தையுடைய சொல்லுகிறார் [வானவர்கண்ணனை] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையையுடையவனை [தன்னதோரணியை] - தனக்குத்தானே ஆபரணமான அழகையுடையவனை "தென்குறுங்குடி நின்ற" என்கிறவிடம் - ஸௌலப்யம், "உம்பர்வானவராதியஞ்சோதியை" என்கிறவிடம் - மேன்மை, "செம்பொன்னேதிகழும் திருமூர்த்தி" என்கிறவிடம் - அழகு ஸௌலப்யமும் மேன்மையும் அழகும் கூடின பசுங்கூட்டியிருக்கவுந்தவம் [சொற்பணிசெய்யாயிரம்] - "மிடைந்தசொல்" என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரமென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல் [உடன்கற்பரேல்] ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பாராகில் [தணிவிலர் கற்பரேல்] தணிவாறுதல் - ஆறுதல் பர்யாப்தராகாமல் கற்பாராகில் [கல்வி வாயுமே] - கல்விதானே ப்ரயோஜனமென்னுதல், கல்வியின் பலமான கைங்கர்யஸித்தியுண்டாமென்னுதல் ஸர்வஸமாதயரென்றார், பஜநீயனென்றார், அவன்தான் ஸுலபனென்றார், ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் பரிவரென்றார், ஸர்வாத்மனென்றார், நிரதிசயபோக்யனென்றார் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொன்னார், ஸாத்ம்யபோகப்ரதனென்றார், இப்படி ஸர்வாத்மாக்களானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பா னொருவனென்றார் ஆகையாலே, "அவன் தாயாயுகூடாது தொழுதெழுமென்மனனே" என்று இத்திருவுள்ளத்தைப்பற்றி அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

[மணியை] - முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்குமென்று ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது "தென்குறுங்குடிநின்ற" என்கிறவிடத்தில - ஸௌலப்யம் [வானவர்கண்ணனை] - "உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி" என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது [தன்னதோரணியை] - "அச்செம்பொனேதிகழுந்திருமூர்த்தி" என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது, இம்மூன்றும்

நிகமம் - மணியை இத்யாதி "கல்வி" என்றதுக்கும் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி

"மணி" என்கிற பதத்தாலே - ஸௌலப்யஞ் சொல்லும் பாசுரத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, "தென்குறுங்குடிநின்ற" என்ற பதத்தை நினைக்கிறதென்கிறார் முன்தானையிலே இத்யாதி வாக்யத்தாலே முன்தானையிலே முடிந்து தலைப்பிலே முடிந்து "மணியை" இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு விஷயம்

கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று பரத்தவமாகிறது. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று, சொற்கள் தாம் 'என் கொள்ள, என்னைக்கொள்' என்று 'மிடைந்த சொல்' என்கிறபடியே சொற்கள் செய்த ஆயிர மென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல் [உடன் தணிவிலாகற்பரேல்] - ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில் வாகிறது மேத்தென்கை "வரில் போகடேன், கெடில் தேடேன்" என்கிறதைப் போலத் தம்மை மாறுகே கற்பராகில [கலவிவாயுமே] - "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே - ஜ்ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தைப்பற்றியல்லது இராமையை இத்தை அப்யஸிக்க, இதுக்கு பலமாகக் கைங்கர்யத்தை இதுதானே தரும் [கலவிவாயுமே] கு தானே ப்ரயோஜன மென்றுமாம்

இத்திருவாய்மொழியில், மேல் பரக்க அருளிச்செய்யப் புகுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ஷேபேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார், இரண்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலே பரிகைக்கு மோக்ஷ முகங்காட்டு மென்றார், மூன்றாம்பாட்டில் கண்டாயே அவன் ஸ்நேஹமிருந்தபடி, நீயும் உன ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாரா யென்றார், நாலாம்பாட்டில் ஸ்வரூபானுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார், அஞ்சாம்பாட்டில் கீழ் 'பரன்பணி வரும்' என்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார், ஆறாம்பாட்டில் நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்தமும் வாராதென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட்டாம்பாட்டில் 'திருநாரணன்' தந்த தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - விக்ருதியாகாதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாதென்றார், பத்தாம்பாட்டில் - ப்ரீதியாகி மறந்தாலோ வென்ன, என்ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றார், நிகமத்

திலே தாத்பர்யமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - தென்குருகூர் என்று இத்யாதி தணிவு ரணி - தனக்குத்தானே அதிசயமான பூஷணம் இமமூன்றும - "தணிவிலாகற்பரேல கலவிவாயும" கிறதுக்கு ஔசித்யம் உபபாதித்தபடி "யதா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யுக்த" இதி। [illegible] [illegible] இதியாயம ஹ்ருதிஸ்தாயாஹ இம்மூன்றுங்கூடினவித், பயிற்றதலே இப்ரூண பூரணமென்று கருத்து பசுங்கூட்டு - கர்ப்பூரதக்குங்குமங்கள் கூடினது [illegible] [illegible] வா - ஆழ்வார் இத்யாதி மிடைந்த - நிபிடமான முதலின அர்த்தத்திலே, சடகோபன் சொன்னதாய, சொற்பணிசெய்தாயிரம் என்று இரண்டிடத்திலும் அவ்வயிப்பது (மிடைந்த) சொற்களாய வது - அப்ராதந்த்ரனாயிருக்கை இத்தை உபபாதிக்கிறார் - வரில்போகடேன் இத்யாதி "கலவிவாய" என்றவிடத்திலே, கலவி யென்று - ஜ்ஞானமாய், அதநாலே ஜ்ஞானபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுவாரிகை - கிடக்கை அன்றியே, ஜ்ஞானந்தானே ப்ரயோஜன மென்றுமாம் "உடன்" என்கிறத்தை கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி பகவத்விஷயமான ஜ்ஞானமாகையாலும், ஜ்ஞான மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்கவே பகவத்கைங்கர்ய ஸித்திக்கு மென்ற இதுக்கு ஜ்ஞானத்துக்கு இதுதானே - கலவிதானே கல்விதானே "தணிவிலாகற்பரேல் கலவிவாயும" என கற்கைக்குக் கலவியைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜன மென்றபடி.

கற்றாக்கும் பலஞ்சொன்னோ ஸர்வஸமாஸ்ரயனென்றோ பஜநீயனென்றோ, அவன்தான் ஸுலபனென்றோ, ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றோ, அவன் ஶீலவானென்றோ, ஸ்வாராதனென்றோ, நிரதிஶயபோக்யனென்றோ, அவனுடைய ஆஶ்ரயணீயத்வ குணங்களைச் சொன்னதோ, ஸாத்யோபாயபோகபரதனென்றோ, இப்படி ஸமஸ்தகுணங்களுமுடையவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரியாநின்றானென்றோ, ஆகையாலே, ''அவனதுயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே'' என்று தந்திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார், இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதிசூந்யகைங்கர்யவேஷம் பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்யமென்றார், நாலாம்பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்யமென்றார், அஞ்சாம்பத்தால் - அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனேயென்றார், ஆறாம்பத்தால் - விரோதிநிரஸநஶீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கார், ஏழாம்பத்தால் - இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஶரணம்புக்க விடத்திலும், நத்தப்பட்டாப்போலே ஸம்ஸாரம் அனுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார், எட்டாம்பத்தால் - 'இப்படி பாதகமாயிருக்கச்செய்தும் நம்முடைய பக்கல் ஸம்பந்தம் விடாதே அனுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுந்தபடியாலே' என்று பார்த்து, அதிலும் ஒருநசையில்லையென்கிறார், ஒன்பதாம்பத்தால் - 'இப்படி நசையற்றவிடம் ரக்ஷியாதொழிவனோ?' என்று அதிஶங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார், பத்தாம்பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தமக்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு ஆசிரியாதிசயத்தைக் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸமஸ்தமும் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் (கக)

இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுகளுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றது இத்யாதி ... ''கடல்கொண்ட ... வாக்யம்'' இதி ஸர்வோபநிஷத்ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம் ... அவன் துயரறுசுடரடி ...

இப்பாஸுரத்திலே பத்துக்களுக்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் முதற்பத்தால் இத்யாதி கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்றது - 'அடிதொழுதெழு' என்று ப்ரஸ்தாவித்து, 'வைகுந்தன்' என்று உபக்ரமித்ததையாலே களையறுத்தது - ''தனக்கேயாக'' என்கிற விடத்திலே பாகவதஶேஷத்வபர்யந்த மென்றது ''பயிலும் சுடரொளியிலே'' கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்யகைவல்யமென்றது ''ஒருநாயகத்திலே'' அந்தவிரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றது ''கிளரொளியிளமையிலே'' என்கிறவிடத்திலே, ''உலகமுண்டபெருவாயனில்'' இத்யாதியைப்பற்ற வென்னவுமாம் ஶரணம்புக்கா ரென்றது - ''அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா'' என்கிற விடத்திலே முன்னிலையாக - புருஷகாரமாக விஷண்ணராகிறா ரென்றது உண்ணிலாவியவிலே, ''விண்ணுளார் பெருமானேயோ'' என்றதைப்பற்ற நசையில்லையென்கிறா ரென்றது ஏறாளுமிறையோனிலே, ''உடம்போடிடையிலை'' என்றதைப்பற்ற அதிஶங்கைபண்ண வென்றது - ''அறிவேனாறுயிர் சமயம்'' என்றதைப்பற்ற ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறா ரென்றது மாலைநண்ணியிலே என்றபடி பத்தாம் பத்தில் 'தமக்கு வேட்டையாக வந்து'' என்றது ... அபேக்ஷிதஸமஸ்தமும் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தா ரென்றது ''எண்ணவாறறச் சூழ்ந்தாயே'' என்கையாலே 'முதற்பத்தால்' என்று தொடங்கி, இந்த ஸங்க்ரஹம் சிலர் ஸ்ரீகோஶங்களிலே, சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே, ஐயனுடைய ... உண்டாயிருக்க, அப்படியே அருளிச்செய்தமு மென்று கண்டு கொள்வது (கஉ)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — இத்த²ம் ஶ்ரிய:பதிரஸௌ க்ருதஸ்வஸம்ஶ்லேஷ[illegible] ஶ்ருஷ்டிலக்ஷணமஹஸ்ய ஸாத³ரமுபஹஸ்ய । ஸக்யாதிஸங்க்ஷணமபோதி து தத்ஸ்வபாவாஶ்ச [illegible] ஶரணம் ஶரிரிதி ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி — விஷ்ணு: [illegible] த்³ருஶ்யம் [illegible] ஸாமர்த்²யம் [illegible] ஸ்வாத்மவைஶ்ய [illegible] ஸ்வயம் [illegible] [illegible] । [illegible] தத்த்வமபி [illegible] ஶ்ருதிஶ்ரேஷ்ட²ம் ஸ்வீகாரணமேதத் [illegible] ॥

ஆத்ராவிஷ்டம் [illegible] ஸதயா [illegible] ஶேஷதா [illegible] ஸாத³ரம் [illegible] । [illegible] ஶ்ருத்யா [illegible] ஸ்வாத்மா [illegible] [illegible] நீயம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து
தருமாறே பேசுமவன் தன்னை — திரமாகப்
பாரதனிற் செய்மாறன் பதம் பணிக நெஞ்சே நீ
வாழ்த்திடுக என்னுடைய வாய்

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்

௯-ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௯ ௫	௧௮	நாஸாத்தகமும	நாஸாக்ரகமும
௪0	௯ ௪	ஸவாதீநகய	ஸவாதீநயக
௪ ௩	௧௩	பாதார பாயோஜிகை	பாதார பாயோஜகை
௫௨	௧௭	கஷ்யுவெஜ	கஷ்யுவெஜ
௫௯	௬	ஸவஸஷத்ரு	ஸவஷத்ரு
,,	௫	ஓரவுஸ்யாஸ்யாவிஶேஷா:	ஓரவுஸ்யாவஸ்யாவிஶேஷா:
,,	௨௮	தக்ஷவிசாரணாயம்	கக்ஷவிசாரணாயாம்
௬௮	௨௩	ஒஒ தகொடிவகேஷாணா	ஒ க்தவொடி வகேஷாணி
௯0	௮	கருஷ்ணு	கருஷ்ணு
,,	௨௫	தனெஞ்ணாக்ஷி:	தனெஞ்ணாக்ஷி:
௧௩	௨	ரேகாய	அரேகாய
,,	௧௯	யஜ்ஞாதிகாரு	யஜ்ஞாதிகாரு
௧௦	௩௧	ஷிநாத்ரு	ஷிநாத்ரு
,,	௩௪	குஷ்மவலி	குஷ்மவலி
௮0	௯	அபயாலிககைககு	பாயலிககைககு
௮௫	௯0	ஸவாராதகை	ஸவாராதகை
௮௬	௬	அவன பாஸாதததாலே	அவன பாஸாதததாலே
௮௭	௧௧	ஏஷாவிமஶப்ததவ	ஏஷாவிமஶப்ததவ
,,	௬ ௬	ஹுரீரம்	ஹுரீரம்
௭௭	௧௨	ஹக்தயாதியாதிகா	ஹக்தயாதிகா
௬௫	௧௭	யஜெஷமாவலி	யஜெஷமாவலி
௪௯	௨	உனாடிகதிமா	உனாடிகதிமா
௧0௪	௮	உடபொருகள	உடபொருகள
௮	௨0	ப்ராணாதியஜு	ப்ராணாதியஜு
௪௯	௪௪	விஷ்ணோருண	விஷ்ணோருணே
௧0	௯௮	இததால	இத்தால
௬௨	௯	பொகொயாக:	பொகொயாக:
௭௩	௧௪	ப்ருஷிவாஷி:	ப்ருஷிவாஷி:
௨௪	௭	கஶவஷ்ணி	கஶவஷ்ணி
௩௫	௯	வஸத்ததவாதாம	வஸ்த்ததவாதாம
,,	௨௩	பாகயயவஸ்த	பாசதயவஸத

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௬	௩௮	சுந்தாவெ	சுந்தரவெ
௭௫	௮	கடனுமீள	கடனுமீள
௭௬	௨௬	வொயவஞ்சு	வொயயஞ்சு
௯௫	௩௪	விட்டுய	விட்டவனுய
௧௨௫	௪	பக்ஷி ஜாசங்கள்	பக்ஷி ஜாதங்கள்
௧௪௮	௨௮	விர்யாபூ	விர்யாபூ
௧௫௫	௨௪	வெணு ம் யதெந்த	வெணு ம் யதெந்த
௧௮௬	௬௩	மதங்களோக	ஙகளோக
௧௯௦	௩௩	நலகிக்காத்தருளி	நலகிக்காத்தவி
௧௯௧	௪௩	கோடித்தேர்ட்டம்	கொடித்தேர்ட்டம்
௧௯௬	௨௨	ஊரநா்ரஸாஸ்நாரி	ஊர ஞா்ரஸாஸ்நாரி
௨௨௦	௩௬	ஸிரவாஹகனு	ஸிரவாஹகனு
௨௫௮	௩௬	ஸமேநக்ஷ	ஸமேநாக்ஷ
௨௫௯	௩௪	ஸ்வஷ்டி	ஸ்வஷ்டி
௨௭௨	௨௦	ஈ ககாஷா	உதகாஷா
௨௭௪	௩௬	ஸ்ரீவிஷ்ணுயசேடு	ஸ்ரீவிஷ்ணுயசேடு
௨௮௯	௩	இபபாரு	இருபபாரு
௩௦௫	௯௮	ஓட்டுமோ	ஓட்டுமோ
௩௦௯	௩௨	ஊபடுக்ஷ்டு	ஊர்ந்துக்ஷ்டு
௩௧௨	௩௭	நயிலெகவெதம்	நயிலெகவெதம்
௩௨௫	௨௫	ரிறகாபன	ரகுபன்
௩௫௨	௩௫	ருூலசுரசரும	மூலசுரகரும
௩௫௫	௨௧	விஷயமானமையே	விஷயமாகானமையே
௩௫௫	௩௭	ஈழுந்தருளி	எழுந்தருளி
,,	௪௩	இவரைவணங்கவோ	இவரைவணங்கவோ
௩௫௮	௧௧	தோளிளின	தோளிலிலை
௩௫௯	௧௪	தோளள	தோளன
௩௯௦	௧௨	எந்தும்	எந்தும்
௩௯௦	௧௪	யானுள	யானுன
௩௯௦	௩௮	பவம்	பாவம்
௩௭௧	௩௯	தம்மார	தமமார
௩௭௨	௨௮	ஸ்வமான	ஸ்வமான
௩௭௩	௩௪	ஷிஷ்டனுத	ஷிஷ்னுத
௩௮௪	௩	செனுகே !	செநகே!
௩௮௪	௨௬	ஷீபயந்த	ஷீர்பயந்த